

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Sol içi şiddet”, solda yıllardır konuşulmasına, tartışılmasına rağmen neden bir türlü önüne geçilemez. Bunun cevabı da yine bu geçmiştir. Sol içi şiddet, solun neredeyse bütün kesimlerini içine çektiği, bütün kesimlerinden doğrudan veya dolaylı onay gördüğü için kangrenleşmiştir.

Anadolu Temel Haklar Derneği’ne karşı gerçekleştirilen baskında bir sahne karakteristiktir; “Biji Serok Apo” sloganlarıyla baskını düzenleyenler, dernek üyesinin başına silah dayayıp tehdit ediyorlar: “Vurayım mı?.. Vurayım mı?..”

Ve nitekim vurdular da. Yüzlerce devrimci, yurtsever, “sol”un silahlarından çıkan kurşunlarla böyle katledildi.

Vurdular... “Öbür taraf” da vurdu. Yüzlerce ölü, yaralı bilançosu böyle çıktı ortaya. Sadece bu kadarla kalmadı, insanlar, silahlar yakalatıldı bu yüzden, adeta ihbar edercesine insanlar deşifre edildi.

Devrimci hareket de siyasi arenaya çıktığı andan itibaren karşılaştı sol içi şiddetin çirkin ve kanlı yüzüyle.

İnsanlarına kurşunlar sıkıldı, siyaset yasakları konuldu, kadroları “sol” tarafından katledildi. Ama bütün bunlara rağmen **DEVRİMCİ HAREKET TEK BİR DEVRİMCİYE KURŞUN SIKMADI! TEK BİR DEVRİMCİYİ ÖLDÜRMEDİ!**

Bunun da ötesinde, hemen tüm siyasi yaşamı boyunca sol içi şiddetin önlenmesi konusunda ısrarlı bir çaba içinde oldu. Sol içi şiddete bulaşmamış bir hareket olmasına karşın neden bu kadar ısrarlıydı bu konuda? Çünkü devrimci hareket biliyordu ki, sol içi şiddet halkın sola güvenini, solun adaletine güvenini, bir alternatif olma iddiasını zayıflatan en önemli etkidir. İktidar iddiasına ve perspektifine sahip bir hareket olarak ucu doğrudan kendisine dokunsa da dokunmasa da sol içi şiddet konusunun ısrarlı takipçisi oldu. Türkiye solunun birçok kesimi, bu sorunun üzerine gitmekten kaçtıkça, devrimci hareket çağrılarını tekrarladı.

Dört ciltten oluşan “**Sol’un Tarihinde Kara Bir Leke SOL İÇİ ŞİDDET**” kitabı 12 Mart cuntasıyla silahlı devrim mücadelesinin fiziken tasfiyesinden sonra devrimci hareketlerin tekrar mücadele sahnesine çıkışından bugüne yaşadığı sol içi şiddeti içeren olayları ve bu tarih boyunca sürdürülen ideolojik mücadelenin çeşitli yayın organlarımızda yayınlanan yazılardan oluşmaktadır.

Boran Yayınları bu yanılla tarihten ders çıkartmak isteyen “**Sol’un Tarihinde Kara Bir Leke SOL İÇİ ŞİDDET**” kitabıyla çok büyük bir miras bırakmaktadır.

Sol’un Tarihinde Kara Bir Leke SOL İÇİ ŞİDDET - CİLT 1

Sol’un Tarihinde Kara Bir Leke

SOL İÇİ ŞİDDET
CİLT 1

Boran

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Boran

Sol'un Tarihinde Kara Bir Leke
SOL İÇİ ŞİDDET
Cilt-1

Derleyen
Ali Osman Köse

Boran
Yayınevi

BORAN YAYINEVİ

**SOL'un Tarihinde Kara Bir Leke
SOL İÇİ ŞİDDET (Cilt 1)**

Baskı

Birinci Baskı

Kasım 2013

Boran Yayınevi

Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Billurcu Sokak

No: 20 / 2 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: (0212) 25194 21

ISBN: 978-605-5179-09-0

Basım Yeri

Özdemir Matbaacılık ve Cilt Evi

Davutpaşa cad. Güven San. Sit.

C Blok No: 242 Topkapı

Sertifika No:

Tel: 0212 577 54 92

Sol'un Tarihinde Kara Bir Leke
SOL İÇİ ŞİDDET
Cilt: 1

Yayınevinden

“Birliğin Manifestosu

‘71’in ortaları... THKP-C'lilerin para açısından sıkıntıları vardır. THKO'lular ise yakın zamanda önemli bir tutarda bir kamulaştırma eylemi yapmışlardır. THKO'lularla ilişki kurulur ve bir miktar para alınır... 72'nin başı... Maltepe Cezaevi... Firar için çeşitli alternatifler düşünülür. Birlikte firar ana düşüncelerden biridir. Ve sonuçta THKP-C'liler ve THKO'lular birlikte firar ederler... Yine aynı dönem... THKO'luların imkanları bu dönemde çok çok sınırlıdır. Örneğin yer sorunu vardır. Sorunu THKP-C'liler çözer...

Ve sonra Kızıldere... THKP-C'liler ve THKO'lular Denizleri kurtarmak için birlikte kafa yorarlardı. Aynı duyguları paylaşırlardı. Öyle ki eyleme ilişkin tartışmalar, aynı örgütün insanlarıymışcasına yürütülür... Ve sonra birlikte bir eyleme karar verirler... Kızıldere’de yan yana, omuz omuza çatışıp şehit düşerler... Kızıldere devrimin yolunun manifestosu olduğu kadar, belki de dünyada fazla örneği görülmemiş bir birlik manifestosudur...”

Alıntıyı Boran Yayınları’ndan çıkan “Birleşelim, Savaşalım Kazanalım”, kitabının arka kapağından aldık.

Sol’un birlik konusunda tarihinin en onurlu sayfalarını oluşturur anlatılan dönem. Birliğin manifestosudur anlatılanlar.

Ancak ne yazık ki Sol, daha sonraki dönemde bu manifestoyu sanki hiç okumamıştır. Ya da okumuş

ama tam tersini yapmaktadır.

12 Mart Cuntası'yla fiziken tasfiye edilen silahlı devrim mücadelesi 1970'lerin ikinci yarısından sonra yeniden toparlanıp kitleselleşti. THKP-C, THKO ve TKP-ML ideolojisini savunduğunu söyleyen çok sayıda örgüt ortaya çıktı.

Bu dönemle birlikte örgütler arasında Mahirlerin dönemindeki devrimci dayanışma değil, Sol'un tarihinde hep utançla anılacak **"Sol içi çatışmalar"** yer aldı.

Öyle ki, sol içi çatışmalar 1 Mayıs 1977'de olduğu gibi devletin bir çok kontrgerilla katlimalarına da zemin sağladı. Halk kitlelerinde devrimcilere olan güveni zayıflattı.

Faşist devlete tek kurşun sıkmayan örgütler sol içi çatışmada aslan kesildiler. 12 Eylül öncesi 3-4 yıl gibi kısa bir sürede onlarca, yüzlerce devrimci, sol içi çatışmada katledildi.

Sol içi şiddet 12 Eylül sonrasında da devam etti. Özellikle Kürt milliyetçi hareketin benmerkezci, mülkiyetçi, yasakçı anlayışı sol içi şiddetin temelini oluşturmaktadır.

Sol içi şiddetin kitleler nezdinde solun prestijini sarstığının, sola güvensizliği beslediğinin üzerinde çokça durulmasına rağmen, solun kendi üzerindeki etkileri üzerinde yeterince durulmamıştır.

Sol içi şiddetin, halkın sola güvenini sarsacağı, solun adalet anlayışını, inancını zayıflatacağı açıktır. Ama bundan daha vahimi, aynı inançsızlığı, güvensizliği, sola karşı şiddete başvuran hareketin kendi içinde de geliştirmesidir.

Sol içi şiddet, esas olarak bir ideolojik bunalımın tezahürüdür. Sol içi şiddete başvuranların buna nasıl ve hangi zamanlarda yöneldiği incelendiğinde görülür ki, ideolojik açmazlarının zayıflığının ürünü -bir anlamda

“çözümü”- olarak başvurumaktadırlar.

Kendi ideolojisine güveni tam olanların soldaki sapmalara, farklı görüşlere karşı nasıl mücadele edeceği bellidir. Bu mücadele ideolojik mücadeledir. Kendi ideolojisine güvenmeyenler, mücadelenin bu biçiminden kaçıp, şiddete sarılırlar.

Ancak sola karşı şiddete başvurmak, başvuranların ideolojik bunalımını daha da büyütür. Bu bunalım hem örgütsel düzeyde, hem de o örgütün tabanında kendini gösterir.

Devrimci Sol’dan DHKP-C’ye sayısız kez çeşitli siyasi grupların ölümlerle sonuçlanan saldırılarına maruz kaldık. **Turgut İpçioğlu, Kemal Karaca ve Mehmet Büçkün** yoldaşlarımız çeşitli sol grupların saldırısı sonucunda şehit düştü. Devrimci Sol olarak siyaset sahnesine çıktığımız daha ilk andan itibaren Anadolu’nun bir çok ilinde **DY tasfiyeciliğinin siyaset yasakçılığıyla** karşılaştık. Yoldaşlarımızın katledilmesine, kurumlarımızın basılmasına ve siyaset yasaklarına rağmen sola aynı yöntemlerle cevap vermedik. Devrimci şiddete başvurmamak. Bu yanılla solun tarihi ne kadar kirliyse hareketimizin tarihi o kadar temizdir.

Tarihimiz boyunca Mahirler’in devrimci dayanışma geleneğini yaşatmaya, büyötmeye çalıştık. Bunun yanında sol içi şiddete karşı asla tavırsız da kalmadık. Kendi ideolojisine, politikalarına güvenenler, “sol içi şiddet”in batağına sürüklenmeden de sol içi şiddete karşı mücadele etmenin yol ve yöntemlerini bulurlar. Bu yöntemler, olayların ve koşulların niteliğine göre değişse de yöntemin özü ve amacı değişmez. Biz sol içi şiddetle mücadelenin temeline ideolojik mücadeleyi koyduk. **Teşhir ve tecrite** uzanan bir mücadele pratiğimiz oldu.

Devrimde iddialı olmak için “sol”a karşı değil, oligarşiye karşı güç olmak gerekir. Bunu böyle kavrayanlar,

o bataklığa sürüklenmez. Ama tersine, **grupçuluk, rekabetçilik, benmerkezcilik** bünyeyi sarmışsa ve varoluşun yolunun diğer sol grupları tasfiye etmekten geçtiği düşünülüyorsa, o bataklığa sürüklenmekten kaçınılamaz.

Tarihimizden biliyoruz ki, teşhir ve gerektiği noktada tecrit oldukça da etkili olmuştur. Bize kurşun sıkanlar, o kurşuna karşı tek bir kurşun yememelerine rağmen, yaptıklarına pişman olmuşlardır. Kendi gelişmeleri engellenmiştir. Her yerde karşılarına hesabını, özeleştirisini vermedikleri **“kanlı ellerinin”** hesabı çıkmıştır. Otorite, hakimiyet kavgası için halkın ve devrimcilerin kanını dökenler, bu hesaptan kaçamamıştır.

Sol içi şiddet sorununun çözümü kuşkusuz birçok etkene bağlı olarak şekillenecektir. Bunun her durumda geçerli bir reçetesi yoktur. Öncelikli sorun sol içi şiddetin ideolojik, politik kaynağıdır. En başta sol içi şiddete kaynaklık eden benmerkezcilikten rekabetçiliğe, siyaset yasakçılığına uzanan anlayışın ortadan kalkması gerekir. Her sol içi şiddet bu zeminde ortaya çıkmasa da, sorun bu yanılla “yapısal”dır. Köklü ve kesin bir çözümün yolu, bu “yapısal” özelliğin değişmesidir.

Sol içi şiddetin çözümü konusunda da ısrarcı olduk. Sol’un bu konuda da olumsuz bir pratiği vardır. Sorunu çözmek yerine üstünü örtmüş, uzlaşmacı yollara başvurmuştur. Örgütler arasında ölümlerle sonuçlanan çatışmalar yaşanmıştır. Ancak, sonra sanki öyle bir olay hiç yaşanmamış gibi tam bir sorumsuzluk içinde olayın eleştirisi ve özeleştirisi yapılmadan geçirtilmiştir. Bir yerde bu tavır sol içi şiddetin devamının zeminini oluşturmuştur.

Sol içi şiddetin önlenmesine yönelik önerilerimiz çoğu zaman dikkate alınmamıştır. Oluşturulan çözüm platformlarında da yine sorunu çözücü değil, geçişi-

ren, “büyütmemek” adına üstünü kapatan, oluşan platformları dağıtan olmuşlardır.

Dört ciltten oluşan “**Sol’un Tarihinde Kara Bir Leke SOL İÇİ ŞİDDET**” kitabı 12 Mart cuntasıyla silahlı devrim mücadelesinin fiziken tasfiyesinden sonra devrimci hareketlerin tekrar mücadele sahnesine çıkışından bugüne yaşadığı sol içi şiddeti içeren olayları ve bu tarih boyunca sürdürülen ideolojik mücadelenin çeşitli yayın organlarımızda yayınlanan yazılardan oluşmaktadır.

Boran yayınları bu yanılla tarihten ders çıkartmak isteyenlere “Sol’un Tarihinde Kara Bir Leke SOL İÇİ ŞİDDET” kitabıyla çok büyük bir miras bırakmaktadır.

Boran Yayınları

İÇİNDEKİLER

- Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesinde DEV-GENÇ

Tasfiyeciler Devrimci Hareketimizin Gelişimini Engellemede Provakasyona Umut Bağlamamalıdır.....	17
Devrimci Yol Bildirgesi.....	25
Sol İçî Cinayetler.....	38
Sol Gruplar Arasındaki “Çatışmalar” ve Tavrımız.....	42
Tasfiyecilerin Ankara’da DEVRİMCİ SOL’a Karşı Tertipleri Boşa Çıkarılacaktır.....	46
TÖB-DER 21 Ekim Toplantısı ve Devrimci Yol’un Oportünist Hırçınlığı.....	49
Ankara Bahçelievler’de 7 Yurtsever Katledildi.....	53
Devrimci Mücadele Yükseliyor Yükseltilecek.....	55
Çal’da Devrimci Mücadele ve Tasfiyeciler.....	56
Türkiye Sol Hareketinin Durumu ve İttifaklar Sorunu.....	57
Ortak Açıklama: Sol İçî Toplantı ve Ortak Metin.....	60
Kürdistan Üzerinde Bölücülük Yaygaraları ve “Aydınlık” Karşı Devrimcileri.....	64
Doğu’da Sıkıyönetim ‘Hitler’ Taktiğini İzliyor.....	72
DK’lı Bir Grup Provakatör Tarafından Katledilen Mehmet BÜÇKÜN Yoldaşımız.....	75

- Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik Kitabı Cilt-1

YENİ BİR DÖNEM: İYÖD/DEV-GENÇ.....	80
Faşist İşgallere Karşı Mücadele ve 16 Mart Katliamı.....	97
1978-1979 Öğrenim Dönemi ve Devrimci Mücadele.....	106

DY'nin Birlik Çağrısı ve Birlik Sorunu.....	114
- Devrimci Sol Dava Dosyasından (Broşürler)	
Alınan Yazılar	
Birlik Sorunu Üzerine Devrim İçin Savaşmayana Sosyalist Denmez.....	122
- Devrimci Sol Dergilerinde Çıkan Yazılar	
Kürdistan'da Oligarşinin Terörü ve Kürt Milliyetçileri.....	157
Kürdistan'da Sol İç "Çatışmaya" Son Verilmelidir.....	160
Aydınlık'ın THKP-C'ye Yönelik Karşı-Devrimci Propagandası Oligarşinin Hizmetindedir.....	163
Baskı ve İşkence Devrimcileri Yıldırabilir Mi?.....	167
Elazığ'da Sıkıyönetim Halka Boyun Eğdi.....	173
Hasan Bülbül.....	175
Kürdistan'da Milli Baskıya Karşı Mücadele Haftası Yapıldı.....	176
Eskişehir'de İGD'li Arkadaşı "Yanlışlık Sonucu" Bir Çatışmayla Kaybettik.....	178
Sol İç Çatışma veya Devrimci Yol'un Saldırganlığı.....	180
Mehmet Bückün - Mustafa Albayrak (1950).....	189
Eskişehir'de İlerlemecilerin Tepkici Tavrı Sürüyor..	191
TİKP, Devrimci Sol'a Karşı Tertip Hazırlığı Yapıyor.....	192
DEMOKRAT'ın Demokratlarına Sesleniyoruz.....	194
Yurtdışı Cephe'nin "Sol Üstü" Birlik Politikası.....	197
- Haklıyız Kazanacağız Kitabından Alınan Yazılar	
Devrimci Sol Halk Saflarında Yer Alan Güçlerin Aralarındaki Çelişkileri Şiddet Yoluyla Çözmesine Karşı Çıkmış Devrimci-Yurtsever Güçlerin Silahlarını Faşizme Yönelmesi Gerektiğini Savunmuştur.....	205
Sol Grup ve Hareketlerle Olan İlişkiler.....	209

- Yeni Çözüm Dergisinden Alınan Yazılar

1 Mayıslar Hep Yaşayacak.....	215
“Birlik” Edebiyatı, Gün ve Diğer Reformistler.....	238
12 Eylül’ün Dünü-Bugünü ve Reformizmin Günahları.....	247
12 Eylül-Anti-Faşist Mücadele İlişkisi “Provokasyon” Teorileri.....	260
Devrimci Mücadele ve Anti-Faşist Mücadele.....	281
Gerçekler Soyut Değil Somut Veriler Üzerine Oturtulmalıdır.....	308
Düzeysizlik Örneği Bir Yazıya Cevap.....	315
Mülteci Sol’un ve 12 Eylül’ün Mültecilik Politikası Çakışmıştır.....	320
Provokasyon Edebiyatı Yine mi Başlıyor.....	331
Ne Amerika Ne Rusya Mı? Şimdi Neredeler?.....	337
Aydınlıkçılar Karşı-Devrimciliklerini İtiraf Ediyor.....	356
İhbarcı Aydınlıkçı Hokka Devrimcilerin Koğuşundan Kovuldu.....	363
Devrimci Sol Güçler Halkla Bütünleştikçe, Oligarşi ve Oportünizm Saldırganlaşıyor.....	368
Provokasyonlar Üzerine Tartışma.....	380
Buruk Bir Cenaze ve Reformizm.....	398
Karşı Devrimci PDA’cıların Provokasyonlarına Karşı Uyanık Olalım.....	401
Çağdaş Yol Ya da Siyasette Her Yol.....	404
Karganın Adını Koymak İçin Gözümüzü Oymasını mı Beklemeliyiz?.....	418
EROL OLAYI VE GERÇEKLER.....	421
1990’ın Türkiye’sinde Sol’un İçinde Bulunduğu Durum.....	425

- 15 Günlük Mücadele Yazıları

Sol İçi Çatışmaları Yargılayalım.....	430
Faşizmin Önünde Diz Çökenler Devrimcilere	

Kurşun Sıkıyor.....	435
Sol İçi Cinayetleri Sorgulayalım, Doğabilecek Olumsuzlukları ve Yeni Ölümleri Engelleyelim.....	437
Sol İçi Çatışmaları Mahkum Edelim, Provokasyonlara Alet Olmayalım.....	445
“Sol” Geçmişini Tartışmaktan Kaçıyor.....	449
Devrimci-Demokrat Kamuoyuna.....	452
Mehmet Tayanç Cenevre’de Katledildi Devrimci Katillerinden Hesap Sorulacak.....	454
Devrimci Bir Yol Mu? Demokrat Bir Yol Mu?.....	456
Tutsaklar Öğretiyor: Sağmalcılar Cezaevindeki Sol İçi İlişkiler Ve Çatışmalar Konulu Toplantı.....	466
Devrimci Sol tutsaklarının konuşması: SOLUN KAMBURUNU ÖNÜMÜZE KOYALIM VE AŞMAYA ÇALIŞALIM.....	480
Sağmalcılar Cezaevi’ndeki sol içi ilişki ve çatışmalar konulu toplantı sonucunda katılımcı siyasetlerin ortak açıklaması.....	492
Özgürlük Dünyasının Mücadele “Eleştirisi” ve İlkellik.....	496
Tüm Devrimci Demokrat Kamuoyuna, Demokratik Kitle Örgütlerine, Dergilere.....	502
Halkın ve Mücadelenin İçinde Kurulmayan Birlikler Başarılı Olamazlar.....	504
Komplocu, Hain Ali Akgün’ün ‘Avukat ve Tanık’larına Bir Yanıt.....	522
Berxwedan Ayıbını Düzeltmelidir.....	529
Menzir’in Umudu: Devrimciler Arası Çatışma.....	534

**Bağımsızlık
ve
Demokrasi
Mücadelesinde
DEV-GENÇ**

TASFİyecİLER Devrimci HAREKETİMİZİN GELİŞİMİNİ ENGELLEMEDE PROVAKASYONA UMUT BAĞLAMAMALIDIR

Dev-Genç
Sayı: 1, Ağustos 1978

Devrimci hareketimiz içinde ortaya çıkan kriz, bir süredir hareketimizin kadroları tarafından tartışılmakta ve çeşitli nedenlerden kaynaklanan tavırlar alınmaktadır. Alınan bu tavırlardan bazılarının ne denli tutarlı olduğu tartışma konusudur. Fakat bizce önemli olan tek tek kadroların tavırlarındaki olumsuzluk değil, Devrimci Yol yazarlarının hareketimiz içinde ortaya çıkan probleme yaklaşımlarındaki sakatlıktır. Bu sakat eğilimin üzerinde önemle durmamızın bir nedenide ülkemizdeki siyasi durumun kritikliğinden dolayıdır. Tasfiyeci hizibin probleme yaklaşımındaki sakatlığı kavrayabilmek için geçtiğimiz sürecin özelliklerini ve gelişimini incelememiz gerekir.

Bilindiği gibi günümüz Türkiye'sinde devrimcilerin önündeki acil sorunun Marksist-Leninist ülkelere dayanacak ve bu ülkelere göre örgütlenecek bir partinin yaratılması sorunudur. İşte bu tespitin ışığında ve geçmiş devrimci harekete sempati duyan çeşitli ideolojik ve siyasi gelişimlere ortak veya birbirine yakın tavır alan unsurlar oluşturulan platformda (DY Bildirgesi) bu görüşlerde

hemfikir olan devrimciler bir birlik oluşturdu. Bildirge platformu, muhteva itibarıyla temel sorun olan partiyi örgütlemenin bir süreç alacağını (partileşme süreci) ve bu sürecin bir yandan partinin iskeletini teşkil edecek kadrolar arasında ideolojik birliğı sağlama, diğeryandan bu kadromsu unsurları çeşitli çalışma alanlarında uzmanlaştırmagibi ikili fonksiyonu içereceğı belirtilmişti. Yani partileşme süreci “kesintisizler” temelinde ideolojik birlik ve netliğinsağlanması, bu bakış açısıyla kadrolar yetkinleştirilerekmerkezi bir organizasyonun sağlanması şeklinde tanımlanmıştı.

Böyle bir zemin çerçevesinde başlatılan DY hareketi içinde bir süre sonra ortaya çıkan uygulamalar bildirge platformunda ortaklaşa tespit edilen ilkelere ters, bu ilkeleri tasfiye edici yönde gelişmiştir. Partileşme sürecinde temel sorun olan kesintisizler temelinde ideolojik birliğı oluşturma (Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, Öncü Savaş, Suni Denge v.b.g. konularda) tüm kadrolar arasında ideolojik netlik ve birliğinyaratılmasına yönelik çalışmalar yerine pehlivan tefrikaları gibi TKP-SBKP revizyonizminin teşhirine yönelik “ideolojik ürünlerle “ yıllar geçirilmiş, bu konulara tabu konulmuştur. Bunun sonucu olarak devrimci görüşler temelinde bir ideolojik perspektif (daha doğrusu perspektifsizlik) gelişime hakim olmuş, bu gelişim kadrolaşmada “sağ kendiliğindencilik” şeklinde sistemleşmiştir. Devrimci bir stratejik perspektiften yoksun olan kadrolaşmanın sonucunda pratiğeye geçildiğı zaman; mücadele pasifizm temelinde edilgen bir anlayışla hayata geçirilmiştir.

İşte devrimci hareketimiz içinde ortaya çıkan kriz bu nedenler sonucunda patlak vermiştir. Yani problemin kökeni hareketimiz içinde ortaya çıkan tasfiyeci hizbin devrimci stratejiyi tasfiye etmek istemesine dayanır. Devrimci görüşleri tasfiyeye giden yolda baş vurduğı taktikler önce hareketimiz içinde “sağ” bir mantık geliştirmek ve empoze etmek, bununla beraber devrimci stratejiyi in-

kar yönünde gelişen mantığa karşı çıkanları da çeşitli entrikalarla tasfiye etmek şeklinde olmuştur.

Açıktır ki, hareketimiz içinde ortaya çıkan problemin doğuracağı sonuçlar olumluluğu ve olumsuzluğu birlikte içermektedir. Hareketimiz içinde ortaya çıkan “sağ” mantığa karşı devrimci görüşlerin savunulması ve bu konuda gösterilen duyarlılık hareketimiz açısından üzerinde önemle durulması gereken olumlu bir gelişimdir. Fakat problemin ortaya çıkışına tekabül eden siyasi şartların kritikliği, tasfiyeci hizbin probleme provokatif yaklaşımı krizin hareketimiz üzerindeki bu nedenlerden dolayı yaratacağı olumsuzluğu incelememizi gerektirmektedir.

Ülkemiz 71 darbesinden bu yana önemli siyasi gelişimleri çok kısa zaman aralıkları içinde yaşamaktadır. Özellikle de (Milliyetçi Cephe) MC hükümetleri döneminden bu yana oligarşinin girdiği derin ekonomik ve siyasi kriz ülkede önemli günleri yaşatmaktadır. Bunun için ekonomik platformda alınan bu önlemlerin emekçi halkta doğuracağı memnuniyetsizliğe karşı ise siyasi platformda bir dizi önlem alınma yoluna gidilmiştir.

İşte böylesi kritik siyasi gelişimlerin olduğu şartlarda ortaya çıkan ayrılık hareketimiz üzerindeki olumsuzluğu bir kat daha artırmaktadır. Devrimci hareketimiz içinde ortaya çıkan probleme ayrılığı körüklemeye özel bir çaba harcayarak yaklaşan tasfiyeci hizbin bu devrimci olmayan eğilimi, devrimci hareketimize oligarşi ve onun soldaki uzantılarınca tertiplenen provokasyonlara uygun bir zemini oluşturmaktadır.

Bu olumsuz zemine ilaveten bir de oligarşinin tescilli borazanları Tercüman, Hürriyet, Aydınlık üçlü korosunun karanlık tertiplerine bir dördüncü olarak katılan Devrimci yol yazarları devrimci harekete karşı girilen provokasyonlara hizip çıkarlarının hırsı ile alet olmaktadır. Devrimci hareketimiz içinde ortaya çıkan tasfiyeci hizbe karşı tavır alanlar oligarşinin tescilli borazanlarınca “...yapı-

lan bazı legal ve illegal toplantılarda önemli devlet görevlilerine, bazı faşist mihraklarına suikast ve saldırılar tertipleneceği ve öncü savaşını başlatmaya karar aldıkları” gibi provokatif ihbarcı açıklamalarda bulunurken diğer taraftan da yazarları sözlü ve yazılı açıklamalarında devrimcilerin, “öncü savaşının bir devrim stratejisi olduğunu, öncü savaşını hemen başlatmak gerektiğini” söylediğimiz gibi yalana dayanan ve tasfiyeci hizbin sakat kafa yapısını açığa çıkaran provokatif açıklamalarda bulunmaktadır. Böylesi sakat ve provokatif anlayışın pratikteki uygulamaları da doğal olarak oligarşinin devrimci hareketimiz üzerindeki karanlık tertiplerine büyük katkılarda bulunmaktadır. Öldürülen A.E.E. öğretmeninin cenazesine halkın sülalesi oportünistleriyle birlikte TİP’lilerden kaçırmaları ve cenaze dönüşü devrimcilerin kortejine laf atmalarıyla ve gereken dersi almalarıyla başlayan provokatif saldırılar, TÛM-DER de devrimcilerin astığı bir bildiri yırtmak istemeleri, Devrimci bir yurda yaptıkları silahlı saldırı neticesinde yalnız buldukları bir-iki arkadaşımızı dövmeleri, silahla saldırı yapmaları ve daha sonra tekrar bu devrimci yurdu işgale kalkmaları şeklinde hızla tırmanmıştır. (*)

Bütün bu provokatif olaylarda, kronik gayri-memnun ve “hastalıklı” kişilerin ön planda rol alması tasfiyeci hizbin ne tür kafaları kendi yanına çektiğinin göstergesidir.

İsterdik ki, o baskınlar (!) “sıkılan” şeyler faşistlere karşı olsun! bu provokatif saldırılar, tasfiyeci hizbin kendilerine karşı gelişen hareket karşısında düştükleri çaresizlik, duydukları kin gibi nedenlerden kaynaklanmaktadır. Tasfiyeci hizbin önderlerince yapılan bu provokatif açıklama ve saldırıların altında yatan neden, onların devrimci görüşleri inkar mantıklarına ve tasfiyeciliklerine karşı tavır alanların devrimci hareketinin “kendi tezgahlarını” parçalayarak ummadıkları boyutlar kazanmasıdır. Hareketimiz içinde ortaya çıkan inkarcı, tasfiyeci hizbe karşı direnen unsurların hızla gelişmesi ve gerçeklerin ortaya

çıkması bu hizbin önderlerini paniğe düşürmüştür.

Tasfiyeci hizbin önderlerini hareketimiz içinde ortaya çıkan probleme yaklaşımları, problemin duyulduğu yerlerde yalana dayanan açıklamalar yapmak, duyulmayan yerlerde ise bu problemi geçiştirmek ya da kişisel ve bölgesel bir olay olarak sınırlandırmak şeklinde olmuştur. Bu sahtekarca tavırlar da çare etmeyince ve gelişen hareket Türkiye çapına ulaşınca bir panik ve kin temelinde seviyesiz tüm kadroları aptal yerine koyan ama diğer yandan da sahtekarca bilimsellik! ve olgunluk (!) havası içinde açıklamaları kaleme almışlardır. (“Saflarımızı terkedilenler” adlı yazılar, sözlü açıklamalar v.s.)

Yapılan sahtekarca açıklamaların (!) tasfiyeci hizbin önderlerine gerekli yararı sağlamamış olması onları devrimcilere karşı provakatif saldırılara sürüklemiştir. Yöntem, bütün oportünistlerin değişmez yöntemidir. Yalan, demagoji ve provakatif hareketler...

Hareketimiz içinde ayrılıkların olmadığı dönemlerde, oportünistlerin provokatif saldırılarına karşı DY yazarlarının tavrı “ideolojik mücadeleyi temel alma ve sol’a yönelik provokasyonlara zemin teşkil etmeme” şeklindeyken, bugün kendi hizip çıkarları sözkonusu olduğunda, rahatlıkla geçmişteki ilkelerini terkedebiliyorlar. Onlarda artık şimdi bütün oportünist gruplar gibi, bu tür hareketlerden! medet umma (!) yoluna girmişlerdir. Artık DY yazarlarının şimdiye kadar sürdürdükleri, “bilimsellik” ve “olgunluk” maskesi düşmüş, panik ve kin temelinde, pasifizmin ve inkarcılığın kompleksiyle ne yapacağını bilememenin “ızdırabı” içindeki gerçek yüzleri açığa çıkmıştır.

Tasfiyeci hizbin önderleri bu provokatif saldırılardan çok yönlü yararlar! ummaktadırlar. Bir yandan kendi taraftarlarına ne denli aktif (!) olduklarını ispatlarken öte yandan da sol hareket içerisinde “güçlü siyasi hareket” olduklarını (küçük-burjuvazinin sol hareket içerisinde “güçlü siyasi hareket olduklarını (küçük-burjuvazinin “kuvve-

te tapma” eğiliminden kaynaklanan kofgüç gösterileridir bunlar) göstermek, bu saldırılara karşı aynı metotlarla devrimcilerin de cevap vermesini hesaplayarak, devrimcilerin ne kadar “sağlıksız unsur” olduklarını kanıtlamak (!) gibi bir taşla bir çok kuş vurma hesapları içindedirler. Tabi böylesi saldırılar ve çatışma ortamı, devrimci hareketimiz içinde ortaya çıkan problemi kadroların ideolojik mücadele platformunda çözmelerini ortadan kaldırmakta ve kadroları kemikleştirmektedir ve provokasyona gebedir. Ama bu “kasaba politikacılığı” devrimciler açısından birçok defalar deşifre olmuştur. Bu nedenle tasfiyeciler hizbin önderleri bu tür şark kurnazlıklarını bırakıp, devrimci metotlara başvurmalıdır. Hiç olmazsa devrimci harekete karşı yönelen faşist provokasyonların ekmeğine yağ sürmemiş olurlar.

Bugün ülkemizde, bir yandan sol hareket içinde gruplaşma ve bölünmenin alabildiğine arttığı, öte yandan da faşist saldırı ve provokasyonların yoğunlaştığı bir ortam içinde yaşıyoruz. Ayrıca sol içindeki ayrılıklar bir süredir oligarşi tarafından sistemli bir şekilde kullanılmasa da, üzerinde önemle düşünülmesi gereken acı, ama gerçek bir olaydır. Bütün bu olumsuzlukların yanında sol gruplar arasındaki çatışmaların ihanet boyutlarına varmasına rağmen, sol kamuoyu duyarsızlaşmakta, sol gruplar arasındaki bu tür karşı-devrimci yöntemleri kanıksama eğilimindedir.

İşte bu tür nedenler karşısında sol gruplar arasındaki mücadelenin platformunu ve sınırını saptamak, genel olarak sol hareket açısından özel olarak ta Devrimci Sol açısından önem kazanmaktadır. Bugün sol gruplar arasındaki mücadelenin platformu sınıflar mücadelesinin günümüz boyutuna göre ideolojik mücadele platformu olmalıdır. Açıktır ki, sınıflar mücadelesi boyutları keskinleştiği ve nihai hesaplaşmanın sınıflar mücadelesi arenasında gündeme geldiğinde oportünizm karşı-devrimin safında daha doğrusu bizatihi karşı-devrim olarak ortaya çıkar.

İşte, o zaman mücadelenin platformu siyasi mücadeledir. Ve siyasi mücadelenin bütün yöntemleri kullanılır. Bugünün sınıflar çatışmasının boyutu ise sol gruplar arasındaki mücadelenin, ideolojik mücadele platformunda çözümlenmesini gerektirmektedir. Devrimci hareketimiz içinde ortaya çıkan ayrılığın çözümü de, bizce ideolojik mücadele platformunda olmalıdır. Çünkü hareketimiz içinde ortaya çıkan ayrılık iki farklı sistematüğün ortaya çıkmasından kaynaklanan bir ayrılıktır. Devrimci hareketimiz içinde ortaya çıkan bu problemi ideolojik mücadele platformunun dışında çözmeye çalışmak ihanet ve provokasyonun alanına girmektir. Tasfiyeciler hizbin önderleri son saldırıları ile problemi ideolojik mücadele yöntemleri yerine provokasyona hizmet eden yöntemlerle çözmeye kalkışmışlardır. Sorunun çözümünde kullandıkları devrimci olmayan yöntemler tasfiyecilerin halkın çıkarlarını hizip çıkarlarına feda etmekte diğer oportünist gruplardan geri kalmadıklarını göstermektedir.

Açıktır ki, bu tür insanların ve taraflarının “güçlü siyasi hareket” komplekslerini tatmin için devrimcilere karşı kullandıkları güç gösterileri karşı devrimin işine yaramaktadır. Ve devrimcileri güç gösterileri (!) ile teslim alacağına inanan bu mantık kendinden daha güçlü karşısında teslim olmayı kabullenmiştir. Böylesi hastalıklı eğilimin sahne kabadayılara ve provokatif saldırılarına devrimcilerin teslim olması beklenemez. Fakat bu tür provokatif saldırılara aynı şekilde ve aynı yöntemlerle cevap verme ve hesaplaşma da söz konusu olmamalıdır.

Hizip çıkarlarının hummasına tutulmuş insanlardan sorumluluk ve provokasyona duyarlılık beklemek şüphesiz ki saflık olur. Bu nedenle sol hareket içinde karşı devrimi sevindirecek olayların ve ortamın yaratılmaması daha doğrusu önlenmesinin sorumluluğu devrimcilerin üzerindedir. Yalnız bu sorumluluğun devrimci hareketimize karşı bir koz olarak kullanılmasına da razı olunamaz. Bu nedenle devrimci hareketimize yönelik provokatif saldırı-

rılara teslim olunamayacağını ve bu tür saldırıların sorumluları tasfiyeci hizbin önderlerine hizip çıkarlarını ön plana çıkartmaları yerine halkın ve devrimci hareketin çıkarlarını korumayı görev edinmelerini tekrar tekrar anlatmak tüm devrimcilerin devrimci bir görevi haline gelmiştir.

Ancak böyle bir metodla devrimci hareketimiz, tasfiyeci hizbin yarattığı bir provokasyon ortamını önleyebilir.

* Yurttan atılanlar komite kararlarına uymadıkları için atılmışlardır. Atılmaların siyasi bir yönü yoktur. Komite-nin bu prensibi bütün gruplar için geçerlidir.

DEVİRİMCİ YOL BİLDİRGESİ

Zafer Yolunda 1
Syf: 106-115

(...)

‘77’ye gelindiğinde Ankara ve İstanbul arasında süren tartışmalarda İstanbul DG’nin zorlamasıyla ideolojik birlik yolunda adımlar atılmaya başlandı. Ankara ve İstanbul DG militanlarının ortak onayıyla Devrimci Yol Bildirgesi’nin çıkarılması kararlaştırıldı.

DY Bildirgesi geç de olsa ideolojik birlik noktasında atılmış önemli bir adım olacaktı. Ancak daha tartışmalar sonuçlanmadan, bazı konulardaki kuşkular giderilmeden Ankara DG, Bildirge Taslağı’nı hazırladı. Birlikte olunan süreç boyunca sürekli erteleyen, zaman kazanmaya çalışan Ankara grubunun tek hızlı hareket ettiği konu DY Bildirge Taslağı’nın hazırlanması oldu.

Hazırlanan taslakta Ankara grubunun sağcı ve inkarcı mantıkları ve farklı düşünülen noktalar kendini hissettiriyordu. Geçmişin değerlendirmesi, THKP-C’nin değerlendirmesi, günümüzde yeniden örgütlenme, ulusal sorun, öncü savaşı, PASS, çalışma tarzı vd. konularda THKP-C’yi inkar eden düşüncelere İstanbul grubu haklı olarak itiraz etti. İstanbul DG’nin itirazlarına karşı bunun bir taslak olduğu, daha tartışılacağı, baskıya girmeden düzeltileceği, parmak basılan noktalarda özde farklı düşünülmmediği, sadece ifade farklılıkları olduğu belirtildi.

Her şeye rağmen ideolojik birlik konusunda adım atıl-

miş olması sevindiriciydi. Bildirge'nin ve ardından tüm halk kesimlerine seslenen periyodik bir yayın organının çıkartılması ve bu yayın organında Bildirge'de ifadesini bulan yaklaşımların enine boyuna açılmasıyla ideolojik birlik sürecini netleştirmek karar altına alındı. Buna paralel olarak da örgütlenme, merkezi bir düzeye kavuşturularak mücadeleyi yükseltme konusunda görüş birliğine varıldı.

İstanbul DG'nin taslağa itiraz ettiği hemen hiçbir konu değiştirilmeden taslak, DY Bildirgesi olarak yayımlandı. Geline aşamada iki yol kalmıştı; ya sürecin tamamlanması için bir süre daha zorlayıcı olarak, farklı olunan noktaların açılmasıyla, farklı ve aynı olunan noktaları netleştirecek ya da mevcut yazılar ve yaklaşımlarla yetinerek ayrılık gündeme gelecekti. Ancak farklı noktaların netleşmeden, stratejik konularda farklı noktaları açığa çıkartmadan yapılacak kopuş parti birliğini olumsuz etkileyecek, ileride kapanması güç yaralar oluşturunca. Bu nedenle bu Bildirge'nin savunulması, birlikten yana tavır alınması, Bildirge'deki amaçların yerine getirilmesini beklemek, bunun için çalışmak devrimci bir tutum oldu.

Stratejik anlamda belli farklılıklar olmasına rağmen neden o süreçte ayrılık yolunun seçilmediğini DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyor:

“Bildirge taslağı DY bildirgesi olarak yayımlandığında, itiraz ettiğimiz noktaların hemen hiçbirinin değişmediğini gördük. Önderlik ettiğimiz, etkilediğimiz, yönettiğimiz kitlenin ve taraftarlarımızın büyük çoğunluğu yaklaşımlara tepki gösteriyordu. Ankara grubunun THKP-C, ideolojik birlik, gelecek konularındaki yaklaşımları sağ bir çizgide netleşmiş gözüküyordu. Bu teorik yaklaşımlar, sürdürdükleri sağ pratikle uyum içindeydi.

(...) Her türlü ayak oyununa, burjuva politikacılığına, ikiyüzlülüğe rağmen birlik konusunda zor ve sancılı da olsa çabalarımızı yoğunlaştırmalı, bununla birlikte ihanete de

hazır olmalıydık. Çokça eski tüfeğin ihanet yolunu nasıl seçtiğini artık görmüştük. Ama ön yargılı da değildik.

Bildirge yazarlarına farklı düştüğümüz yaklaşımların ‘düzeltilecek’ dedikleri halde neden düzeltilmediğini, neden aynı şekilde çıktığını sorduğumuzda garip, hatta biraz da çocukça cevap vererek, baskı yanlışlığı olduğunu, dergide bu sorunların tek tek ayrıntılı bir şekilde açıklanacağını ve düzeltileceğini belirtiyorlardı. Sorumlu gözüken başka biri ise neden böyle çıktığını bilmediğini, kendisinin de bizim gibi düşündüğünü söylüyordu. Kuşkusuz bu yaklaşımlarda burjuva politikacılığı açıkça sırtıyordu. Bütün bunlara rağmen bildirgede sözü edilen konuların açılmasını beklemek ve bunların açılmasıyla birlikte tartışmayı ilerletmek zorunlu hale gelmişti.” (19)

Bütün bu tartışmalar yaşanırken tarih 1 Mayıs’a doğru yaklaşmaktaydı. Faşist saldırılar tek tek katliamlarla sonuç alamayınca giderek toplu katliamlara doğru evrilmekteydi.

Faşist saldırılar karşısına devrimci şiddeti koymak gerekliliği her gün daha da artarken, sol, faşistlere çevirmesi gereken silahlarını birbirine çevirmiş durumdaydı. Türkiye’ye PDA’nın taşıdığı, ÇKP-SBKP çatışmasında “sosyal emperyalizm” tezlerinin tartışılması, giderek yaygınlık kazanarak başka sorun yokmuşçasına solun gündemini kapladı.

Türkiye solu açısından ‘73-’80 arası dönemin ayırt edici özelliklerinden birisi, sol içi tartışmaların giderek silahlı çatışmalara ve kan dökülmesine evrilmesi oldu. Kan dökülmesine kadar varan “sosyal emperyalizm” tartışması ve saflaşması sola büyük bir zaman ve enerji kaybetti.

‘70’lerin “gözde” kavramı “sosyal emperyalizm” tezlerinin altında esas olarak sosyalizmi, sosyalist toplumu kavramamak yatar. Sosyal emperyalizm çığlıkları atanlara göre Stalin’in ölümünden sonra Sovyetler Birli-

ği'nde kapitalistleşme başlamış ve 12 yıl içinde 1968 Çekoslovakya müdahalesiyle sosyalizm bitmiştir. Bir insan ömrü için bile önemsiz sayılan 10-15 yıl, milyonlarca emekçinin maddi manevi çabalarıyla, kanla, gözyaşıyla, acıyla, yıllar boyu sürdürdüğü mücadele sonucu oluşturduğu yapıların yıkılması için yeterli sayılıyordu.

Sorunun temelinde ÇKP'nin SBKP ile tartışmalarını başka bir platforma kaydırarak kendini haklı çıkarma gayretleri vardır. '60'larda geri dönüşün tamamlandığı tezleri asıl olarak ÇKP'ye aittir ve altı sonradan doldurulmaya çalışılan bir tezdır. Bir kere sosyal emperyalizm denildikten sonra SBKP revizyonistlerinin içte ve dışta gündeme getirdiği her politika ve uygulama direkt kapitalizm ve burjuvaziyle özdeşleştirilmiştir. Sosyal emperyalizm teorisine göre; sosyalizm ya vardır ya da yoktur. Bu her şeyden önce sosyalizmin bir geçiş dönemi olduğunu inkar etmektir. Dolayısıyla sosyalizm dönemindeki mücadeleler, zikzaklar vb. olgular ön plana çıktığında sosyalizm yok sayılmaya başlamıştır.

'77 1 Mayıs'ı arifesinde "sosyal emperyalizm" çatışmaları hızlanmış durumdaydı. Oportünist ve revizyonist sol, Sovyet-Çin-Arnavutluk yanlıları olarak ayrılmış, birbirlerini "Maocu bozkurt" ve "sosyal faşist" olarak suçluyorlardı.

'76 1 Mayıs'ından sonra '77'nin daha görkemli olması açısından hazırlıklar aylar öncesinden başlatılmıştı. İstanbul ve çevresindeki illerden işçileri 1 Mayıs günü Taksim Meydanı'na toplayabilmek için çalışılıyordu. DİSK ve DKÖ temsilcilerinin toplantıları sürüyor, 1 Mayıs kutlamalarının programı, ilkeleri, disiplini, sloganlar, alana korajların girişi, alanlardaki konuşmalar vb. üzerine tartışmalar yaşanıyordu. Tartışma programı oportünist ve revizyonist gruplar arasındaki atışmalarla uzuyordu. Bir kesimi "... Maocu bozkurtları alana sokmayacağız" derken diğer bir kesimi de "... sosyal faşist barikatları parçalayıp

alana gireceğiz” diyordu. Yayın organlarında, bildirilerde kızışan bu tartışma tedirginlik yaratıyordu. Bu ortamda oligarşi 1 Mayıs’tan haftalarca önce “kan dökülecek, sol çatışacak” diyerek kamuoyu oluşturdu ve katliamın meşru zeminini hazırladı. Oligarşinin bu programına sol adeta eşlik etti. DEV-GENÇ’in tüm uyarılarına rağmen sol, provokasyona çanak tutan bildiriler ve demeçler vermeye devam ediyordu.

Tartışmayı başlatan burjuva milliyetçisi PDA, peşine Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Partizan’ı da katmayı başardı. TKP, TİP, TSİP revizyonistleri de diğer cephede yer aldılar. 1 Mayıs yaklaştıkça hava giderek elektrikleniyor, tartışmalar giderek her iki cephenin de birbirinin 1 Mayıs faaliyetlerine yönelik hazırlıklarına silahlı müdahaleleri, ölümlere yol açan çatışmaları getiriyordu.

Ancak her şeye karşın 1 Mayıs’ın en coşkulu ve kitlesel bir şekilde kutlanması için yoğun bir çaba harcanıyordu. Diğer illerde olduğu gibi İstanbul’da da bütün meydanlar, caddeler, sokaklar, neredeyse boş duvar kalmamacasına 1 Mayıs’la ilgili sloganlarla ve çağrılarla doldurulmuştu.

Bir Dev-Genç’linin Anlatımından 1 Mayıs 1977

“Beklenen gün geldiğinde İstanbul’un tüm semtlerinden Beşiktaş’a doğru akın başladı. Trenler, vapurlar, otobüsler, minibüsler, taksiler yolcularını sabahın erken saatlerinden itibaren Beşiktaş’a ya da Beşiktaş’a en yakın merkeze indiriyorlardı.

Gerici-faşist basının günler öncesinden başlattığı “1 Mayıs’ta kan dökülecek”, “kızıl ihtilal provası yapılacak”, “kimse sokağa çıkmasın, dükkanları açmasın” türünden tehditlerine karşın yüz binler Beşiktaş’a sığmaz olmaya başlamış ve henüz saat 10.00 bile olmamıştı.

Kitle Beşiktaş'a sığmaz olmaya başladığında yürüyüş kolunun Taksim'e doğru hareket etmesi için kortejlerin oluşturulması bekleniyor. Kimin hangi sırayla yürüyeceği önceden belirlendiğinden pek bir karışıklık çıkmıyordu. Anosla yürüyüşün başladığı söyleniyor.

Yürüyüşün disipliniyle görevli arkadaşlarımız canla başla çalışarak on binleri aşan kitlemizin 1 Mayıs'ta disipliniyle ve coşkusuyla örnek olması için çabalıyorlar. Bu çabalar meyvesini veriyor. Ve kortejimiz pankartlarının yerleşimi, sloganların düzenli atılması ve coşkusuyla, kitleselliği ve bulvara hakimiyetiyle ayırt ediliyor. Yürüyüş sıramızın gelmesini beklemek çok güç. Kortejler tam bir kaplumbağa hızıyla ilerliyor, yürümekle durmak arasında bir şey... Beklemek giderek kitleyi sıkıyor, düzende bozulmalar başlıyor. Yorgunlukla yere oturmalar, kortejden ayrılmalar... Kortejin ilerleyişinden sorumlu DİSK Maden İş görevlisine kortejin neden ilerlemediği soruluyor, verilen cevap tatmin edici değil. Kortej yürüyüşünü ve Taksim'in durumunu görmesi için bazı arkadaşlar gönderiliyor, çünkü revizyonistlerin istenmeyen şeyler yapabileceğine dair kuşkuumuz var... Denetime giden arkadaşların gelmesiyle kuşkların haklı olduğu, revizyonistlerin kortejlerin yerleşimini bilerek geciktirdikleri ve böylece bizlerin Taksim Alanı'na girmesini engellemeye en azından geciktirmeye çalıştıkları ortaya çıkıyor. Bizlerin alana girişi ne kadar geciktirilirse revizyonistler alana o kadar çok hakim olacaklar ve oldu bittiyle bizler alana ulaşmadan 1 Mayıs kutlaması bitirilecek.

Revizyonizmin taktığının boşla çıkarılması gerek. Devrimci Gençlik alana mutlaka girmeli. Bir an önce Taksim'e yönelmek üzere DEV-GENÇ kitesinin belirlenen güzergahın dışında en kısa yoldan Taksim'e çıkartılmasına karar veriliyor. Beklemekten sıkılmaya başlayan kitlemizin yönü Yenimahalle'den Fulya Deresi'ne, oradan da Spor Sergi Sarayı'nın önünden Elmadağ'a döndürülüyor. Hızlı bir yürüyüş kolu olarak Harbiye Radyoevi yönünden Tak-

sim'e yaklaşıyoruz. Sloganlarımız, marşlarımız İstanbul sokaklarını, caddelerini inletiyor. Alana girişimizin görkemli ve disiplinli olması için Taksim öncesi durup kortejimiz yeniden düzenleniyor, toparlanıyor. Kortejlerin kağıdı hızıyla Taksim'e ulaştığı bir anda, hiç beklenmeyen bir yönden, Şişli yönünden Taksim'e ulaşan DEV-GENÇ kitlelerinin slogan ve marşları önceden Taksim'e gelmiş olanların başlarının Şişli yönüne çevrilmesine yol açıyor. Alanda bir dalgalanma oluyor. Kürsüdeki konuşmacının konuşması sloganlarımızın gürlüğü karşısında duyulmuyor.

Alana yaklaştığımız bir sırada DİSK görevlileri önümüzü kesiyor ve önümüzde bir barikat oluşturarak alana girişimiz engellenmek isteniyor. Görevliler bağnazca direniyorlar. Ve aldıkları talimat nedeniyle ikna etmek de olanaksız. Günlerdir revizyonist-oportunist gruplar arasında yaşanan ve bir inatlaşmaya dönüşen tartışmalardan sonra bu durum iyice canımızı sıkıyor. Ama alana girmeye kararlıyız birtakım oyunlarla, oyalamalarla alana girişimiz yapay biçimde önlenemez. Tartışmanın uzaması ve önümüzdeki barikatın giderek pekiştirilmeye çalışıldığı bir aşamada alandaki işçiler kıpırdanmaya başladılar ve bize doğru gelenler DİSK görevlilerine, müdahale etmekten vazgeçmelerini ısrarla ve kararlılıkla belirtiyorlar. Tartışma uzadıkça giderek DİSK görevlilerinden bazıları da ısrardan vazgeçiyorlar ve revizyonist saf, acizlik içinde kalıyor. Tam bu sırada kürsüden bir anons yayılıyor: "Görevliler müdahale etmeyiniz! Bırakın geçsinler!"

Etten barikatlar kalkıyor. Biraz önce önümüzdeki barikatların kaldırılması için çaba gösteren işçilerle sarmaş dolaş oluyoruz. "Bu alanlarda bu sloganları da duydum ya artık gam yemem" diyerek aralarında sevinçten ağlayanların da bulunduğu bu insanlarla birlikte kortejimiz alana yöneliyor.

DEV-GENÇ korteji alana sloganlarıyla girerken bütün dikkatler kortejimize yöneliyor. Kürsüdeki konuşmacı

ara vermek zorunda kalıyor ve “lkemiz gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist gençliğimizin onurlu temsilcisi Devrimci Gençlik- DEV-GENÇ sloganlarıyla pankartlarıyla alana giriyor. Alana girişlerini selamlıyor, hoş geldiniz diyoruz!” Bu takdimin hemen ardından yüz binler alkışa duruyor. Bu müthiş duygu yoğunluğu ve coşku ortamında DEV-GENÇ kortejine ayrılan yere, Taksim Anıtı’nın çevresine yerleşiyoruz. Anıt ile orta durakların çevresi tamamiyle DEV-GENÇ kitlesiyle doluyor. Durakların zerine çıkılıp pankartlar yerleştiriliyor. Aynı sırada anıt üzerine de büyük bir DEV-GENÇ pankartı çekiliyor.

Kortejin yerleşmesi tamamlanıp DEV-GENÇ önderleri günün önemini anlatan konuşmalar yaparken oportünist cephenin Tarlabası yönünden alana yaklaşmakta olduğu haberi geliyor.

Sayıları 50 bini bulan DEV-GENÇ kitlesi olası bir çatışmayı düşünmek dahi istemiyor ve hiçbir şey yokmuşçasına sakinliğini koruyor.

Tarlabası tarafında DİSK görevlilerinin yoğunlaştığı ve geniş bir etten barikat duvarı oluşturduğu görülüyor. Uzak-tan “Kahrolsun Sosyal Faşizm” sloganı duyulmaya başlandığında DİSK görevlileri saflarında da “Kahrolsun Mao-cu Bozkurtlar” sloganı atılmaya başlıyor.

Alanda her şey aniden olup bitiyor. Günlerdir kaygısını çektiğimiz, korktuğumuz sahne gelip atıyor. Oportünistlerin korteji ile DİSK görevlileri karşı karşıya geldiklerinde itış-kakış başladı. “Gireceğiz”, “sokmayacağız” sesleri yükselirken oportünist saflardan iki-üç el silah sesi geldi... Bir an derin bir sessizlik oldu.

Bu sessizliği Sular İdaresi’nin üzerinden alandaki kitlenin taranışı izledi. Sular İdaresi’nin üzerinden anıta doğru ateş aılması üzerine tüm alanda bir panik başladı. Yüz binlerin bu paniği sırasında bu kez de Sıraselviler yönünden gelen bir beyaz otomobilden alandaki kitleye yayılım ateşi açıldı. Bunu İnter-Continantel’dan açılan ateş ve

dört bir yandan alanın taranması izledi. Paniği önlemek mümkün değildi... ama kitle alandan uzaklaşmıyor, çünkü kaçmaya olanak yok. Kaçacak boşluk yok. Herkes önündekilere çarpıyor, insanlar birbirini çiğniyor. Paniği engellemek isteyenlerin uyarıları birbirini izliyor.

Şaşkınlık ve çaresizliğin verdiği dalgalanmaya karşın sadece DEV-GENÇ kitlesi yerinde ve DEV-GENÇ'lilerin sesleri duyuluyor:

- Yere yatın, kaçmayın!
- Yere yatın!
- Kaçmayın!

“Yere yatın” bağırışları çoğalınca alandaki insanlar adeta bir rüzgarla birlikte buğday başaklarının yatması gibi yere yatı veriyorlar. İnsanlar başlarını korumak için birbirinin vücudunu korunak yapıyorlar. Tüm kitle alana yam-yassı bir biçimde yatmış durumda ve silah sesleri artık daha net duyuluyor. Sular İdaresi üzerindeki 4-5 kişinin alanı tarayışı sürmekle birlikte, beyaz otomobil ortalıktan kayboldu ve İstiklal Caddesi tarafından polis ve panzerler geliyor.

Kazancı Yokuşu'nda ise bir yığılma var. Bir kamyonetin tam sokak girişini tutması yüzünden geçişi engellenen kitlenin yarattığı izdihamdan bir çok insan birbirini ezmiş durumda.

İlk paniğin yatıştırılmasında rol oynayan DEV-GENÇ görevlileri alana ateş açılan noktaları yoğun bir ateşe alıyorlar. Ateş açanlar beklemedikleri bu karşılık üzerine kaçıyorlar. Alanı dört bir yandan tarayanların kaçmasından sonra alana bakıldığında yüzbinlerin alanı boşalttıkları görülüyor. Geride ise yerdeki bayraklar, pankartlar, şamalar, sopalar kalmış. Alan tam bir savaş sonrası görünümünde, bazı işçiler ve DİSK görevlileri ne yaptığını bilmez bir halde alanda oradan oraya dolanıyorlar. Kendilerini alandan zorla götürmek isteyen bazı görevlilere pankart sopalarıyla saldırıyorlar. “Bizim de sizinle birlikte kaçmamızı

mı istiyorsunuz? Yetmedi mi yaptıklarınız? Bütün bunlar sizin yüzünüzden.” Aralarında ağlayanların da bulunduğu bir kısım DİSK görevlisi kırmızı renkli DİSK görevli gömleğini parçalayarak fırlatıyor. Ve DEV-GENÇ’lilerle birlikte alanda kalmayı yeğliyorlar. Bu sırada kürsüdeki anonsun sesi duyuluyor:

- Tüm DİSK görevlileri alanı boşaltıyoruz. Polise karşı gelmiyoruz. Alanı terk ediyoruz.

Anons alanda kalmayı yeğleyen işçilerin ağız dolusu küfürlerle karşılıklarına ve pankart sopalarını kürsüye fırlatmalarına neden oluyor... Alandaki paniğin önlenişinden sonra daha büyük kayıplar vermemek için yeni bir paniğe yol açmadan ama olabildiğince hızlı bir biçimde alanı boşaltmak gerekiyor. Çünkü alana dört bir yandan panzer saldırısı an meselesi. Alan boşalmaya başlıyor...

Alan boşaltılırken, panzerler saldırıya geçiyor. Yoğun bir biçimde ses bombası atıyor ve su püskürtüyorlar. Yaklaşık 15 kadar DEV-GENÇ görevlisi panzerlerin camlarını hedef alarak ateşle karşılık veriyorlar. Panzer duraklardan geçip anıt çevresinde dönüyor. Sular İdaresi’nin oradan İstiklal Caddesi’ne kaçıyor, ama tekrar dönüp saldırıya geçiyor.

Panzer, Pamuk Eczanesi’nin önünde yerde yatan bir kadını alandakilerin uyarıcı bağırışlarına aldırmadan eziyor. Bu sahnenin çileden çıkarttığı bir yoldaşımız eline geçirdiği uzun bir pankart sopasıyla panzere saldırıyor. Ağlayan birkaç işçi de sopalarıyla saldırıyor panzere, vuruyor, vuruyorlar... Çekilmezlerse onları da ezecek. DEV-GENÇ görevlileri bu işçileri geri çekiyorlar, panzer duruyor ve geriliyor...

Silah sesleri bütünyle kesildiğinde geride derin bir sessizliğin hakim olduğu alanda yaralılar ve ölümler iyice seçiliyor. Anıtta hala DEV-GENÇ pankartı dalgalanıyor, orta durakların üzerinde de pankart duruyor. Atatürk Kültür Merkezi’nin önünü boydan boya kaplayan 1 Mayıs pankartı

tüm görkemiyle dalgalanıyor.

Alanda kalanlar yaralıları ve ölüleri saptamaya çalışıyorlar. Yaralıları bir an önce hastanelere ulaştırmak gerekiyor. Kazancı Yokuşu'nda ölümler üst üste yığılmış, yaralıları ve ölüleri taşıma işlemine DEV-GENÇ görevlileri daha fazla katılmıyor çünkü üzerlerinde silahlar var. Alan yavaş yavaş jandarmayla dolmaya başladığında yakalanmamak için çekilmeleri gerektiğini düşünüp Kazancı Yokuşu'ndan aşağıya ve Cihangir'e doğru çekiliyorlar.

Böyle büyük bir günün kanlı bitmesi ve hem de bu provokasyon ortamına revizyonist-oportünist grupların zemin hazırlamaları hazmedilir gibi değil. DEV-GENÇ'liler alanı terk ederken bozguna uğramış bir ordunun moral bozukluğu içindeler. Tek tesellileri alanda direnmeleri ve yeterli olmasa da silahlı saldırıya silahla karşılık vererek alandaki kitlenin sahipsiz olmadığını gösterebilmeleri... Beş-yüzbinlerle yürüyecek bir potansiyele ulaşan halk muhalefetinin bu hızlı büyümesi karşısında telaşa kapılan oligarşi, korkusunu dile getirmişti.”

Ertesi gün gazetelerde “34 ölü” haberinin altında panzerlerle ezilmiş, kurşunlanmış, yaralanmış işçilerin, öğrencilerin, devrimcilerin korkunç resimleri ve bu tabloyu tamamlayan, pankart sopalarıyla panzere saldıran, polisle çatışarak kitleyi korumaya çalışan DEV-GENÇ'lilerin ve Taksim Anıtı'nda dalgalanan DEV-GENÇ pankartının resimleri vardı. Bu ortamda dalgalanan DEV-GENÇ pankartı adeta “ne yaparsanız yapın, bizi yok edemezsiniz” diyerek DEV-GENÇ iradesini ve kararlılığını herkese ilan ediyordu.

1 Mayıs' 77 katliamının birinci dereceden sorumlusu oligarşiydi, kontr-gerillaydı ve hesap verecekti. Ancak oligarşiye bu katliamı yapabilmesinin zeminini hazırlayan oportünist ve revizyonist solun hiç mi suçu yoktu? Elbette katliamın yapılmasında suçları vardı. Devrimci sorumluluk ve anlayıştan uzak bir çok oportünist ve revizyonist

grup, 1 Mayıs katliamının zeminin hazırlayarak suçlarına halkın katledilmesi suçunu da eklemişti.

İstanbul DEV-GENÇ, olayın hemen sonrasında değerlendirmesini yaparak kamuoyuna duyurdu. Katliama zemin oluşturan, provokasyon ortamının doğmasına neden olan gruplardan da özel olarak özeleştiri istedi.

Suçluluk psikolojisindeki bu gruplar 1 Mayıs sonrasında, halkın ve devrimcilerin tepkisinden korkarak, demokratik örgütler ve kitlelerin bulunduğu ortamlara uğrayamadı. DEV-GENÇ, sorumluluk taşıyan oportünist ve revizyonist grupların taraftarlarıyla, tek tek sendikalarda, okullarda, yurtlarda, derneklerde vd. her birimde konuşarak özeleştiri istedi. Olayın şokuyla büyük çoğunluğu grupsal zihniyeti bir kenara bırakıp özeleştiri verirken bazıları özeleştiri vermeye yanaşmayarak kendi gruplarının tavırını bağnazca savundu. Katliamın ilk günlerinde suçluluk psikolojisiyle demokratik örgütlerden çekilen oportünist ve revizyonistler, katliamı kontrgerillanın yaptığının kamuoyunda benimsenmesiyle yavaş yavaş tekrar siyasi arenaya çıkmaya başladılar. Ve sosyal emperyalizm tezleri doğrultusunda sol içi çatışmalar ve devrimci kanının dökülmesi 12 Eylül sabahına kadar sürdü.

Burada sözü, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'a bırakalım:

“1 Mayıs 1977 mitingi ve katliamı oportünist ve revizyonist solun kontrgerilla provokasyonuna alet olabilecek bir yapıda olduğunu çok somut bir şekilde göstermiştir. Diğer önemli bir ders ise lafızda çok keskin ve birbirleriyle kavga etmekte usta bu solun, düşman saldırısı karşısında kendine güvensiz, halka inançsız olduğunu göstermesidir.

Devrimci bir örgüt, devrimci bir hareket, bağımsız bir kişiliği ancak, ülkesinin devrimci bir analizini yaparak, kendi özgünlüklerini göz ardı etmeden, evrensel olanla yerel olanın farkını koyarak şekillendirebilir. Başka örgütlerin

ve partilerin birer alt örgütü gibi çalışan örgütler bu ülkelerdeki esen rüzgarlara göre yön değiştireceğinden, asla doğru devrimci çizgiyi bulamazlar. Ve bu nedenle başkalarının aleti olmaktan da asla kurtulamazlar. 0 günlerde bu söylediklerimiz ne yazık ki ciddiye alınmıyor, herkes bildiğinde ısrar ediyordu. Hatta SBKP'nin, ÇKP ve AEP'nin takipçileri olmadığımızdan, bu partilerin yanlışlarını, sapmalarını eleştirdiğimizden, bu kesimler tarafından biraz da alaycı bir şekilde 'orta yolcu' diye adlandırıldık. Kuşkusuz ML'de orta yol yoktur. Biz ML sandalyemizde, onlar ise revizyonist ve oportünistlerin sandalyesinde oturuyorlardı, temel fark buradaydı. Bu temel farklılık öylesine çarpıcıdır ki, hemen her süreçte kendini gösterecek, bu kesimleri sürekli bunalıma sürükleyecek, takipçisi oldukları partiler kendilerini inkar ettiğinde adeta boşlukta kalarak büyük bir bozgun yaşayacaklardı. Yine bu farklılıktan dolayı bu hareketler hemen her zor dönemde sağa biraz daha fazla savrulacaktı. Ve bu, giderek düzenle uzlaşmayı beraberinde getirecekti. Bu gerçekleri o gün söylemek hemen bütün gruplar için anlamsızdı. Ama '74'lerden beri mücadele içerisinde olan devrimciler, bu gerçeklerin hayat içinde hemen hemen her sözcüğüyle kanıtlandığını yaşayarak görmüşlerdir.

Başkalarının takipçiliği ve taklitçiliği, kısa sürede takipçisi olduğu kesimin gücüne dayanarak belli bir güç toplasa da, bu güç esas olarak emek verilerek kazanılmış bir güç olmadığından rahatlıkla kaybedilecek bir güçtür. Nitekim revizyonistler ve çeşitli oportünist grupların arkasındaki bu güç yok olduğunda, ya bir vuruşta tamamen çökerek düzene dönmüş, ya da marjinalleşmişlerdir. Bu anlayışların hiçbir yaratıcılığı ve özgünlüğü yoktur. Taklit, süreci geriden takip etme ve kendi dışlarında yükselen mücadeleye karşı çıkarak objektif olarak düzen güçleriyle birlikte tavır almaları kaçınılmazdır. Kendi dışlarında yükselen her mücadeleye, özellikle de düzen statülerini sarsan silahlı mücadeleye karşı düşmanlıkları akıl almaz boyut-

lardadır. Bazen anlaşılmaz nedenlerle de olsa silahlı mücadeledeyi sürdüren bir örgütün yaptığı her şeye karşı çıkmak, onu güçten düşürmek, yıpratmak için akla gelen ve gelmeyen her şeyi yaparlar. Anlaşılmaz görünen her şey, özünde düzen savunuculuğu olarak kavranmalıdır. Onların statüleriyle düzen statüleri arasında Çin Seddi yoktur.” (20)

SOL İÇİ CİNAYETLER

Zafer Yolunda 1

Syf: 115-117

Türkiye soluna büyük bir zaman, enerji ve prestij kaybettiren sol içi çatışma kimi zaman SBKP-AEP-ÇKP saflaşması yüzünden gündeme gelirken, kimi zaman da tümüyle sıradan nedenlerle, sorumsuzluklarla ortaya çıkarak hazin sonuçlar doğurmuştur. ‘73-’80 yılları arasında, ardında yüzü aşkın ölü ve yaralı bırakan sol içi çatışmaların ulaştığı boyutları anlatmak için birkaç örneğe değinmekte yarar var.

- 1979’da DY-DK arasında Adana’da pazar yerinde karpuz yeri yüzünden çatışma çıktı. 3-4 kişinin yaralandığı çatışmada yaralanan DY’li Lütfü..., hastane kapısında DK’lılarca (Devrimci Kurtuluş-MLSPB) tekrar vurularak öldürüldü.

- 15 Ocak 1979’da TKP-ML’den ayrılıp DY’ye geçen Hasan Çakmak adlı öğretmen Dersim’de TKP-ML’lilerce

işkenceyle öldürüldü. TKP-ML, Hasan Çakmak'ı öldüren kişinin kendilerinden olmadığını, sadece sempatisi olduğunu ve tüm ilişkilerini kestiklerini, aynı kişinin daha önce de HY'lilerin bir aracını yanlışlıkla taradığını açıkladılar. Ancak Hasan Çakmak'tan söz ederken "ırz düşmanı" diyerek dolaylı olarak öldürmeyi onayladılar.

- 1980'de DK'lılar Devrimci Sol'dan Mehmet Büçkün'ü öldürdüler. Öldürenler daha sonra silahlarıyla yakalanarak Adana Sıkıyönetim Mahkemesi'nde idam cezası aldılar. Bunlardan biri DK'nın iç sorunlarından dolayı cezaevinde öldürüldü, diğeri de Kırşehir firarında kaçtı.

- 1980'de TKP-ML-GKK ayrılığında daha eylemci gözükme amacıyla GKK (Geçici Koordinasyon Komitesi), Devrimci Sol taraftarı bir lokantacı hakkında ölüm kararı aldı. Müdahale edilip kefil olunmasına rağmen GKK'li Erol Kaban, lokantacıyı ajan diyerek öldürdü.

- 1980 yazında Antalya'da başlayarak Ankara'ya sıçrayan ve pantolon davası olarak adlandırılan DY-KSD çatışmasında 6-7 kişi vuruldu. Çatışmalarda Ankara DEV-GENÇ yöneticisi Necdet Bozkurt da ağır yaralandı.

- 1980'de Ankara, Çiğcin, Çalışkanlar Mahallesi'nde 2 HK'linin İGD'lilerin oturduğu yere gidip laf atmasıyla başlayan çatışmada HK'dan İGD'ye geçmiş olan bir İGD'li öldü. Her iki kişi de daha sonra yakalanarak sıkıyönetim mahkemesinde müebbet hapis cezası aldı.

- 30 Temmuz 1980'de 2 HK'lı Oktay Çiğdemol ve Faysal Helleci, Adana Meydan Mahallesi'nde PDA'lılarca kasa satırlarıyla parçalanarak öldürüldü. PDA bu olayı savundu ve asıl mağdurun kendisi olduğunu söyledi.

- Adana'da bir TKP'liyi vuran Serdar Soyergin bu cinayet nedeni ile daha sonra idam cezası olarak asıldı.

- PKK-Tekoşin çatışmasında PKK, Tekoşin'in önderlerinden Kenan Özkan, Ali Yayacı, Bozan Aslan ve Mehmet Uzun'u öldürdü. Öyle ki bu çatışma sonrasında PKK,

Tekoşin örgütünü bitirdi.

- PKK-KUK çatışması ise sol hareketteki en kapsamlı çatışma olmuştur. Bu çatışmalarda özellikle PKK yüzlerce devrimci yurtseveri katletmiştir. 12 Eylül sabahına kadar süren bu çatışmalarda amaç, otorite kurmaktır ve esas sorumlu PKK'dır.

DEV-GENÇ'in başlattığı, sol içi çatışmaları ideolojik mücadeleye zemini dışına çıkarmama geleneği, Devrimci Sol'un koruyup devam ettirdiği devrimci bir politika olmuştur. Devrimci Gençliği de bu ortama çekmeye yönelik provokatif tavırlar oldu. Bunun ilk örneği "Demokratik Üniversite Mitingi" (1976) ile yaşandı.

Beşiktaş-Taksim güzergahında yapılan mitingde Devrimci Gençlik silahlı saldırıya uğradı. Mitingin disiplinine uyacaklarını belirterek katılan Halkın Kurtuluşu taraftarlarının, mitingte "Kahrolsun Sosyal Emperyalizm" vb. sloganlar atmaları üzerine, provokasyona açık bu tutumları hatırlatılarak disipline uymaları istendi. Ancak "eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesini eylemde anarşiye yol açma serbestliği olarak algılayan HK taraftarları, bu tavırlarına devam edince yürüyüş kolundan uzaklaştırıldılar. Ancak yürüyüş kolu Taksim'e girdiği sırada ateş açtılar, bunun üzerine HK'lılar DEV-GENÇ'liler tarafından dağıtıldı.

1977 Nisan'ında Şişli Siyasal'dan DEV-GENÇ'li Kemal Karaca'nın KSD tarafından pusuya düşürülerek öldürülmesi, DEV-GENÇ'i bir karşı saldırı ile sol içi çatışmalara çekme çabalarının bir sonucu olarak gelişmiştir. Ancak DEV-GENÇ'liler bu oyuna gelmedi. KSD'liler bu olaydan sonra İstanbul'daki tüm birimlerde teşhir ve tecrit edildiler. Bunun sonucudur ki, KSD'nin İstanbul'daki varlığı en alt düzeye inmiş, bir daha gelişmemiştir.

DEV-GENÇ'liler sol içi çatışmalara prim vermedikleri gibi, bulundukları her yerde çatışmaların önünde en büyük engel oldular. DEV-GENÇ'lilerin bir görevi de sol içi

atışmalarda tampon olma ktı denilebilir. “Maocu Bozkurt”, “sosyal-faşist” tespitlerinden hareketle oportünist ve revizyonist kesimler kendi aralarında çatışmaktan başka bir şeyle ilgilenmedikleri gibi, anti-faşist mücadeleye de büyük zarar verdiler. Çünkü devrimcilere sempatiyle bakan bir çok insan solun kendi içinde silahlı çatışmalara girmesinden olumsuz yönde etkileniyor ve bu tutum sola genelde prestij kaybettiriyordu.

Sol içi çatışmaların silahlı çatışmalara dönüşmemesi için, DEV-GENÇ çok uğraşmasına ve kısmen başarılı da olmasına karşın, bu çatışmaları sona erdirememiştir.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı yükseltmek, halkların mücadelesine önderlik etmek yerine, sol içi çatışma yaratarak, devrimci öldürerek, yaralayarak, siyaset yasakları koyarak devrimci varlığını sürdürmek istemenin ne anlama geldiği, halka ve devrimcilere nasıl zarar verdiği kavranarak bilince ıkartılmadıķa, dünden bugüne sol içi çatışmalar tek tek ele alınıp nedenleri bulunmadıķa ve halka özeleştiri yapılmadıķa, bu çerçevedeki tüm olumsuzluklar açık ve net bir dille mahkum edilmedikçe çatışmalar bitmeyecek, devrimci kanı akmaya devam edecektir.

Devrim için halk yığınlarını seferber etmek, mücadeleyi yükseltip geliştirmek iddiasında olan her siyasi hareket taşıdığı devrimci sorumluluk gereği her alanda devrimci bir gelenek oluşturmak gibi bir misyonla yüklü olmak durumundadır. Sol içi ilişkilerdeki olumsuzluğu aşmak ve devrimci gelenek oluşturmak görevi ancak tüm sol hareketlerin ortaklaşa abalaları sonucu başarılabilirdi. Bunun ilk adımı geçmiş olumsuzlukları bütün nedenleriyle sorgulayarak özeleştiriye yönelmekten geçiyordu. Ancak o güne kadar devrimci hareketin tüm uyarılarına sessiz kalan sol daha sonra yapılacak çağrılara da sessiz kalacaktı.

Sol Gruplar Arasındaki “Çatışmalar” ve Tavrımız

Dev-Genç

Sayı: 2, 29 Ekim 1978

Son günlerde çeşitli “sol” gruplar arasında “çatışmalar” olmaktadır. Bu çatışmalar seyrek de olsa “önemli” olan nokta; böylesi olaylar karşısında derin bir sessizliğin hüküm sürmesidir. Bu durumda tehlikeli olan çatışma biçimlerinin (ve hatta daha ileri boyutlarının) kanıksanmaya dönüşmesidir.

Genellikle sol gruplar arasındaki mücadelenin “keskin” bir platforma sürüklenmesi faşist saldırıların durgunlaştığı veya faşistlerin etkin bulunmadığı yerlerde olmaktadır. Örneğin; Aydınlık gazetesinin boy boy yazılarla “ifşa ettiği” ve öteden beri süre gelen Tunceli Bölgesi, veya, sol gruplar arasında parsa toplamının hızlandığı kimsenin kimseye tahammül edemediği bir çok yerlerde faşizmin saldırısını artırdığı bugünkü koşullarda çatışmaların üst boyutlara sıçraması, sol grupların tekkeci ihlah olmaz küçük-burjuva hırsından doğmaktadır. Tabi ki böylesi elverişli zeminlerinin de gizli polis teşkilatları rahatlıkla körükleme imkanları bulmaktadırlar.

Son günlerde, önemli olan gelişmeler, Halkın Kurtuluşu ve Aydınlık arasındaki meydana gelen ve Aydınlık revizyonistlerince iki yurtseverin öldürülmesiyle son bulan çatışma: Halkın Kurtuluşu İGD arasında cereyan eden

bir İGD’li yurtseverin öldüğü olaylar; son olarak da, Kars’da Halkın Yolu’ndan bir kişinin ölmesiyle sonuçlanan olay (gazetelerin bahsettiği Kars Dev-Genç’in bizimle alakası yoktur.)

Bütün bunlar karşısında derin bir sessizlik vardır. Böylesine bir sessizlik, karşı-devrimci güçlerin provokasyon zeminini her zaman canlı tutmaktır. Sol gruplar kendi aralarında bol bol “teorik” gerekçeleriyle beraber, keskin çatışmalar yaratırlar. İşin önemli olan noktası, son gelişmelerden sonra, bu tür bir açık kapının bırakılmış olmasıdır. Ve burjuva gazeteleri, sanki normal olaylarmış gibi, bu çatışmaları rahatlıkla isim de vererek yazmaktadırlar. Bu durum aynı zamanda faşist provokasyon ve demagogide açık kapı bırakmaktan, taviz vermekten başka bir şey değildir.

Türkiye sol hareketinin yüz parçaya bölündüğü ve halen de bölünmeye devam ettiği bir ortamda bu yazdıklarımızın bir “iyiniyetten” öteye gitmediğini düşünenler olabilir. Hatta birbirini açıkça, yıllardır, “sosyal faşist”, “Mao-cu bozkurt”, “karşı devrimci”, ilan eden bu kadar sol grup varken, iyi niyetin fayda getirmeyeceği söylenebilir. Fakat günümüz sınıf mücadelesi koşullarında sol gruplar arasındaki çelişkilere, keskin çatışmalarla, çözüm bulunamayacağı ortadayken; yapılması gereken, provokasyon ortamını yaratan, devrimcilere karşı sözde “devrimci terör” uygulayan mantıkları teşhir etmek, sol hareket içinde tecrit ederek provokasyonu açığa çıkarmaktadır. Ancak bu şekilde bir yöntemle provokasyona alet olanlar teşhir edilebilir.

Sol gruplar arasındaki mücadelenin biçimlerini, sınıf mücadelesinin objektif durumu belirler. Revizyonist ve oportünistlerin karşı-devrim saflarına açıkça geçmeleri ve devrimcilere karşı savaşmaları, sınıf mücadelesinin ileri aşamalarında olur. Sınıf mücadelesi süreci içinde, devrimci güçlerle, karşı-devrimci güçler arasındaki hesaplaşma

son haddine doğru yaklaştıkça, karşı-devrimci safların yoklmaya başladığı ve devrimci güçlerin iktidar alternatifi duruma geldikleri aşamada, revizyonizm ve oportünizm açıkça karşı devrim safında yer alır. İşte o günkü koşullarda, oportünizmin yüzündeki devrimci maskesini tamamen düşürür. Ve artık, mücadele platformu, siyasi mücadeledir.

Bu aşamaya gelinceye kadar, devrimciler, oportünizm ve revizyonizm arasındaki mücadele platformu, ideolojik mücadeledir. Bu şekilde, revizyonizm biçimindeki burjuva ideolojisi teşhir edilerek, peşinden sürüklediği insanlar kurtarılmaya çalışılır. İdeolojik mücadele dışındaki tavır, kesinlikle karşı-devrimci güçlerin işine yarar. Ve karşı-devrimci güçlere prim veren de ancak oportünizm olabilir. Oportünizm ve revizyonizm, son şeklini almadan ve açıkça karşı-devrimci güçlerin yanında yerini almadan, ideolojik mücadele platformu yerine siyasi mücadele geçirilemez. Ama bu tavır, devrimcilere karşı, bir silah olarak da, kullanılamaz. Çoğu kere, “nasıl olsa bir şeyler yapamazlar” mantığı oportünizmi cesaretlendirir. Bu son derece yanlış bir eğilimdir. Devrimciler, bu tür provokasyonları meşru hale getirmeye çalışan mantığı tamamen bertaraf etmesini de bilmelidir. Zaten aksi bir tavır İsa tavrından başka bir şey olamaz. Bu noktada, bütün sol gruplar içindeki kişilere görevler düşmektedir. Çünkü genellikle bir yanlış hareket, o siyaset tarafından kollanmaktadır. Bu da meseleyi çözümsüz hale getirmektedir. Her siyasi hareket, saflarındaki yanlış eğilimlere provokatif davranışlara karşı mücadele etmezse, hiç kimseden, kendisine iyi niyetli davranmasını bekleyemez.

Türkiye’de sınıflar mücadelesi, kesinlikle sol gruplar arasındaki mücadeleyi ideolojik platformda çözmesini gerektirmektedir. Bu mücadele platformu her şeyden önce, devrimci güçleri faşizme karşı asgari de olsa birleştirmeye hizmet etmelidir. İdeolojik mücadele, bir entellektüel polemik seviyesizliğinden çıkartılıp faşizme karşı kimin sa-

vaşıp, kimin savaşımayacağı sorununu açıklığa kavuşturan, asgari müşterekleri ön plana çıkartan bir perspektifle ele alınmalıdır. Aksi takdirde, bu seviyesiz polemikler, seviyesiz bir şekilde, çeşitli siyasi çizgilerin karşı-devrimci olduklarını da rahatlıkla söyleyen bir noktaya varır.

Tavrımız, sol gruplar içindeki mücadelenin, ideolojik mücadele platformu içinde olmasıdır. Bu noktada hiçbir siyaset, kendi dar grup ve tekke çıkarlarını düşünmemelidir. Genel devrimci hareketin, faşizm karşısındaki çıkarları öne çıkarılmalıdır. Bütün gruplar bu konudaki tavırlarını açıkça ortaya koymalıdır. Her kim, ideolojik mücadele platformundan siyasi mücadele platformu içinde olmasıdır. Bu noktada hiçbir siyaset, kendi dar grup ve tekke çıkarlarını düşünmemelidir. Genel devrimci hareketin, faşizm karşısındaki çıkarları öne çıkarılmalıdır. Bütün gruplar bu konudaki tavırlarını açıkça ortaya koymalıdır. Her kim, ideolojik mücadele platformundan siyasi mücadele platformuna atlayıp sol gruplar arasında çatışmalar yaratıyorsa, o mantık kesinlikle teşhir edilmeli, mahkum edilmelidir. Aksi bir tavır, son gelişmeleri meşru bir duruma getirecek ve bundan bütün sol zarar göreceği gibi, sorumlu da olacaktır.

Bütün Sol Gruplar, Asgari Ortak Noktalarda Bir Platform Oluşturarak, “Çatışma” Durumunu Mahkum Etmelidir.

YAŞASIN FAŞİZME KARŞI MÜCADELE BİRLİĞİ!..

Tasfiyecilerin Ankara’da Devrimci Sol’a Karşı Tertipleri Boşa Çıkarılacaktır

**Dev-Genç
Sayı: 2, 29 Ekim 1978**

“Hizip çıkarlarının hummasına tutulmuş insanlardan sorumluluk ve provokasyona duyarlılık beklemek şüphesiz ki saflık olur.”

DEV-GENÇ’in 1. sayısında yaptığımız bu tespit tasfiyeciler tarafından, o günden bu güne yapılan daha katmerli provokatif olaylarla sık sık ispatlanmaktadır. Tasfiyecilerin provokatif saldırıları çeşitli şekillerde bir süredir sürmekte ve sadece Devrimci Sol’a yönelik olmamakta diğer siyasi yoğunluklara da yönelmektedir. İki yüzlü bir ağır başlılıkla Aydınlikçılının, HK’dan iki yurtseveri katletmelerini karşı-devrimcilik olarak niteleyen DY yazarları Kars’ta ve Adana’da yaptıklarını susarak geçiştirmektedir.

Bu günlerde ise Devrimci Sol taraftarlarına yönelik saldırılarını Kars ve Adana’da sahneye koydukları saldırıların provaları şeklinde gelişmekte ve provokatif sonuçlara yol açabilecek şekilde yoğunlaştırmaktadırlar. Özellikle son günlerde tasfiyecilerin Ankara’da Devrimci Sol taraftarlarına yönelik saldırı ve kışkırtmaları yoğunlaşmıştır. Anıttepe’de, Yenimahalle’de “Devrimci Sol” ve “Dev-Genç” gibi yazılar yazan arkadaşlarımız tasfiyeci sahte kaba-

dayılar tarafından engellenmeye çalışılmış ve “Devrimci Sol ile Dev-Genç yazılarını yazmamalarını, yazarlar-
sa sileceklerini söylemişlerdir.” Buna rağmen yazıları ya-
zan arkadaşlar gittikten sonra yazılar tasfiyecilerce si-
linmiştir. Bunun üzerine tasfiyecilerin bir yetkilileriyle gö-
rüşen arkadaşlara, yetkili “Yazıları silme kararının siya-
si bir kararı olduğunu ayrıca güçlü oldukları yerde Dev-
rimci Sol’a siyasi çalışma yaptırmayacaklarını” söylemiştir.
Daha sonra Devrimci Sol taraftarlarınca asılan “Sivas Olay-
ları (1978)” ile ilgili duvar gazeteleri yırtılmış, bildiri da-
ğıtımaları engellenmiş ve Anıttepe Lisesi’nde yapılan bir
forumda kavga çıkartılmış, bağış toplayan arkadaşın elin-
den makbuzlar alınmıştır. Faşist işgal altında bulunan böl-
geler yerine Devrimci Sol taraftarlarının bulunduğu böl-
gelere adamlar getirtilmiş, Ankara’da bol bol rastlanılan
faşist yazılar yerine 6 TİP’linin cenazesine katılan Dev-
rimci Sol’dan arkadaşların yazıları silinmiş, Balgat’ta “Gül-
tepe” ile ilgili bildiri dağıtan arkadaşlar engellenmeye ça-
lışılmıştır.

Bu saldırıların altında yatan neden ikilidir. Bir yandan
Devrimci Sol’a karşı taraftarlarını kemikleştirmek ve di-
ğer yandan bu saldırılara karşı saldırılarıyla cevap ver-
memiz beklenerek Devrimci Sol’cuların sol kamuoyunda
tecridini sağlamaktır. Bu nedenlerden dolayı saldırılar mer-
kezidir ve tasfiyeci yetkilinin belirttiği gibi siyasi bir karardır.
Çünkü büyük bir ağırbaşlılıkla (!) tüm militanlarını “askı-
cılarla” (!) ideolojik mücadeleye çağıran ama pratikte ise
bölge sorumlularına Devrimci Sol’cularla tartışmaları
kesmelerini emretmeleri, işte bu iki yüzlülük saldırıların
başlatılmasına uygun bir zeminin yaratılmasına yönelik
bilinçli bir adımdır. Bu nedenle saldırılar bireysel veya bazı
duygusal tepkilerden ziyade merkezi ve siyasi bir kara-
ra dayanmaktadır.

Gerçi tasfiyeci önderlerin “bunlar 4-5 kişidir”, “siyaset
değiller”, “uğraşılmaya bile değmez” gibi şartlanma al-
tındaki bazı hızlı (!) taraftarlar karşılarında toparlanma ça-

bası içinde ve gücü yettiğince anti-faşist mücadelede Devrimci Sol saflarında yer alan insanları görünce pembe dünyalarının yıkılmasıyla

saldırganlaşabilir ve biz bu taraftarları hoş görebiliriz. Ama o taraftarları kof bir güçlülük kompleksiyle şartlandırılan siyasi önderler hoş görülmez.

Tasfiyeci önderler yaygaraya dayanan propaganda- larla taraftarlarına “güçlü siyaset” oldukları imajını veriyor, bu yönüyle “ilerlemecilerin” gelişimine paralellik gösteriyor ve ister istemez “ilerlemecilerin” yaygaraya dayanan güçlüklerinin doğal sonucu olan diğer siyasetlere tahammülsüzlük, kendi tekke çıkarları için her örgütlenmeyi parçalama v.b.g. uygulamalar, tasfiyecilerde de “ilerlemeciler” kadar olmasa da, kendi cürümüyle uygunluk gösteren siyasi tahammülsüzlük ve kendine hayran olma hastalığı ve bunun komik sonuçları şeklinde görülmektedir. Ve bu yönüyle tasfiyeci hareketin gidişatı tehlikelidir.

Her ne kadar tasfiyeci önderler yayın organlarında Devrimci Sol’u “uğraşılmaya değmez” şeklinde gösteriyorlarsa da son günlerde Ankara’daki pratik tavırlarıyla sempati- zanları önünde çelişkiye düşmekteler hatta bu çelişki Ankara’da Devrimci Sol’un tasfiyeciler için varlık şartı olması boyutuna ulaşmaktadır. (Aynı durum İzmir, Adana, Iskenderun, Denizli vs. gibi yerlerde de sürmektedir.)

Ve sonuç olarak tasfiyecilerden bu saldırıları durdurmaları, sol içi bir provokasyona yol açmamalarını, ayrıca siyasi hareketler içinde ayrılıkların olabileceğini bu ayrılıkları hazmetme olgunluğuna varmalarını, kendi siyasi gelişimleri ve genel olarak anti-faşist kesimin güçlenmesi açısından tekrar vurgulamayı devrimci bir görevimiz olarak görmekteyiz.

TÖB-DER 21 Ekim Toplantısı ve Devrimci Yol'un Oportünist Hırçınlığı

**Dev-Genç
Sayı: 2, 29 Ekim 1978**

21 Ekim 1978 Cumartesi günü Gültekin Gazioğlu'nun çağrısı üzerine Ankara ileri Düşün Salonu'nda TÖB-DER şube başkanları ve grup temsilcileri toplantısı (Birlik Dayanışma ve Demokrasi için Birlik dışında) gerçekleştirildi. Toplantı özü itibariyle TÖB-DER'in içinde bulunduğu son durumu değerlendirme ve çözüm yolları aramak ismi altında yapılacaktı. Gazioğlu çağrısında bunu belirtiyordu.

Toplantı saat 10.00 sıralarında bazı şube başkaları ve grup temsilcilerinin katılımıyla başladı. Toplantıyı yürütmek üzere daha önceden hazırlanmış bir önerge verilerek İzmit şube başkanının başkanlığında bir divan oluşturuldu. Divanın bu şekilde oluşturulması toplantının daha baştan anti-demokratik uygulamalara sahne olacağını kanıtladı.

Gazioğlu'nun açış konuşmasıyla toplantının niçin yapıldığı ortaya çıktı! A. TÖB-DER ekonomik kriz içindedir. Üye aydatlarını zamanında Gazioğlu veya yönetimden birinin adı yazılarak TÖB-DER adına gönderilmesi -isim yazılarak gönderilmesi isteniyor çünkü genel merkez adına gönderilirse Birlik Dayanışmanın eline geçiyormuş. -B- ve Birlik Dayanışmaya karşı aktif tavır almak.

Gelişmelerin seyrinde devrimci öğretmenin divan başkanı sözde demokratik görünmek için konuşmak isteyen şube ve grup temsilcilerinin ismini anons etti. Bu arada DÖH bir sözcüsünün ismi yazdırıldığı halde hasır altı etmeye ihmal etmedi. Bu D. öğretmenin TÖB-DER içindeki görüşün temsilcilerine saldırı için bilinçli olarak hazırladığı bir tezgahtı. 21 Şube Başkanı Avukat Halit Çelenk ve 8 grup sözcüsünün konuşmalarından sonra DÖH adına konuşmacı arkadaşımızın ismi anons edildi. Konuşmacı arkadaşımız mikrofonun bulunduğu yere yaklaşırken TÖB-DER'in genel sekreter yardımcısı İbrahim Sevimli'nin oturduğu masadan ve D. Yolcular'ın olduğu bazı yerlerden sataşmalar başladı. "Sen kimsin, grubun ne, biz seni tanımıyoruz... vs." Arkadaşımız bu sataşmalara aldırmadan mikrofonu eline aldığı anda divan başkanı "bir önerge ver" önce onu konuşalım diyerek konuşmacı arkadaşımızın daha konuşma başlamadan engelledi. Divan başkanı ve devrimci öğretmenlerden bir çok kişiler arkadaşımızı yakından tanırlar. Ancak "seni tanımıyoruz, öğretmen değilmişsin, kimliğini çıkart" gibi sataşmalara gerek duydular. Oysa o ana kadar kimseye kimlik sorulmamıştı.

Mesele kimlik değildi. Çünkü arkadaşımız üzerinde kimliğin olmadığı daha salona girerken söylemiş ve görevlilerce içeri alınmıştı. Arkadaşımız, "mademki siz tanımıyorsunuz, tanıyanları çağıralım." diyince divan başkanı "sırada konuşacak adamlar var. Dışarıda akşam oldu, sizinle uğraşamayız" diyerek, devrimci görüşlerinin açıklanmasına karşı her türlü engellemeye başvuruyor. Salonunda önceden yalnız bu iş için yerleştirilmiş D. Yolcu militanlar! Tarafından destek görüyordu.

Konuşmacı arkadaşımı "mademki mesele kimlik öyleyse grup adına kimliği olan bir arkadaş konuşsun" deyince de "olmaz öyle şey, oturturun, başkan devam et" gibi sözler D. öğretmenin genel merkez ve şube yönetimlerindeki kişilerinde işitiliyordu. O durumda Gültekin Ga-

zioğlu'na müdahale etmesi için başvurduğumuzda “ben ne yapayım” deyip D. öğretmenin bir maşası olduğunu açıkça ortaya koydu. Zaten yalnız başkan olmanın kariyeri için her sahtekarlığa başvuran Gazioğlu'ndan fazla birşey beklenemez.

Bu gelişmelerin devamında kitleye mikrofonsuz -çünkü mikrofona el koydular- D. öğretmenin siyasi gerçekleri açıklayacağımızı, bir takım meselelere değineceğimizi bildiğini ve kof yapılanması gereği konuşmamızı engellediğini açıkladık. Zira engel çıkaran yalnız D. öğretmendi. Bu engelli toplantıya getirdikleri (...) destekleyerek konuşmacı arkadaşla ve diğer arkadaşlara laf atmalarla acizliklerini sergiliyordu.

- Ve devrimci öğretmenin engeli, tezgahını yine kendi adamı olan Ankara TÖB-DER şube başkanı Seyfettin Bican “elbette konuşturmayacağız, daha dün ayrıldılar, bugün grup kurdular. Biz onları siyaset olarak tanıımıyoruz” diyerek açıktan açığa açılıyordu. (X)

Seyfettin Bican'ın konuşması, İbrahim Sevimli'nin konuşmacı arkadaşımıza “git lan, fazla konuşma” gibi provokatif saldırılarını içeren D. öğretmenin bu engellemesi neden? İlginçtir TİKP, Halkçı Eğilimciler gibi TÖB-DER'i burjuvaziye teslim edebilecek siyasetçilerin konuşmalarına itiraz etmeyenler Devrimci Sol'un konuşma hakkına kudurmuşçasına saldırıyorlardı. Ve böylece Devrimci Sol'un kendi varlık şartları olduğunu bir daha ispatlıyordu.

Biz örgüt anlayışı ve çalışma tarzımızda sol gruplara karşı değil, faşizme karşı direniriz. Oysa D. öğretmen bizim Birlik Dayanışmaya karşı bilenmemizi ister. D. öğretmen siyasi gerçekleri açmamızı, örgütlenmelerinin kongreye adam kafalama temeline dayandığını ve ne sonucu gidildiğini devrimci bir tarzda açmamızı istemez. D. öğretmen, devrimci öneriler sunmamızı istemez. Çünkü mevcut tabanın kaymasından korkar. Bu dar grupçu hizip ya-

pılanmasından kaynaklanmaktadır. Ve D. öğretmenin bu taktikleri bize “Birlik ve Dayanışmanın” TÖB-DER’deki burjuva taktiklerini hatırlatmaktadır.

Ancak, ne D. öğretmenin provokatif saldırıları nede oligarşinin oyunları TÖB-DER örgütsel bütünlüğünü bozmaya yetmeyecektir.

Devrimci görüşü her türlü engellemelere rağmen TÖB-DER’de hakim kılacağız ve devrimci harekette TÖB-DER yerini alacaktır.

Kahrolsun Hizip Örgütlenmesi ve Tasfiyecilik Kahrolsun Provokasyon Yaşasın Öğretmenlerin Devrimci Eylem Birliği

DÖH (Devrimci Öğretmen Hareketi)

(X) Diğer sol grupların, DÖH sözcüsünün konuşmasını istediği halde, yalnız DÖ grubu, hareketimize karşı fanatik bir hırsın (...) olarak konuşmamızı istemiyordu.

Ankara Bahçelievler’de 7 Yurtsever Katledildi

Dev-Genç

Sayı: 2, 29 Ekim 1978

Faşist katiller, LATİF CAN, EFRAİM EZGİN ve HÜR-CAN GÜRSES’i ellerini arkadan bağlayıp, ağızlarına kurşun sıkarak, O. NURİ UZUNNAR’ı boğarak, FARUK ER-SAN ile SALİH GEVENCİ’yi de kaçırarak vahşice öldürmüşler, evde kurşunladıkları SERDAR ALPER’ler ağır yaralı olarak kurtulduktan bir hafta sonra kurtulamayarak ölmüşür.

Faşistler bir kez daha savaşın kurallarını yerine getirmeyeceklerini, faşist terörü acımasızca sürdüreceklerini gösterdiler.

Günümüzde bu boyutlara ulaşan faşist terör, pek çok mücadele kaçkınının yaptığı ve söylediği gibi, bildiri dağıtarak, afişleme yaparak, basın açıklamaları vererek ve diğer barışçıl metodlarla yok edilebilir mi? Elbette HAYIR.

Faşizm ancak onun anladığı dilden cevap vererek yok edilebilir. Çünkü maddi bir kuvvet ancak başka bir maddi kuvvetle yenilebilir. Ve devrimciler bunun bilincindedirler. Onun için de savaşın gereklerini yerine getireceklerdir. Bunda kararlılırlar.

Faşist teröre karşı örgütlülüklerimiz oranında savaşmak gerekir. Ve faşist terör ancak DEVRİMCİ ŞİDDET-LE yerle bir edilebilir.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ.

Ülkemizde gelişen sınıflar mücadelesine paralel olarak faşizmin resmi ve sivil güçlerinin saldırı ve katliamları gün geçtikçe yoğunlaşıyor, artıyor. MHP'li faşistlerin giriştikleri katliamlardan biri de bölgemiz Ankara da geçenlerde 7 yurtseverin öldürülmesi olayıyla yaşadı. Faşistler, oligarşinin, halkın devrimci mücadelesini engellemek, geniş yığınları pasifize etmek, böylece halkla oligarşi arasındaki suni dengeyi sağlamlaştırması politikasına hizmet etmektedirler. Bu amaçla ADMMA, TEPECİK, BALGAT son olarak da Bahçelievler'de kitle katliamlarına girişmektedirler. Faşist katliamları engellemek, caydırmak, halk güçlerini korumak için devrimciler halktan yana şiddeti yani DEVRİMCİ ŞİDDETİ kullanmalıdırlar. Bu devrimci ilkeyi yerine getirmedikçe, devrimci şiddeti faşizmin teşhiri çalışmasıyla birleştirmedikçe, faşist katliamların önüne geçilmez. Bu hayatın bize öğrettiği gerçek bir derstir. TİP üyesi 7 yurtseverin cenazesine biz de DEVRİMCİ SOL olarak katıldık. Mitingde D. Yolcular her zamanki provokatif tavırlarını bir kez daha gösterdiler. Ve yazılarımızı silmek istediler. Buna devrimci tavır içinde engel olduk. “Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş”, “Faşist Terörü DEVRİMCİ ŞİDDET’le Susturacağız”, “Önderimiz Çayan, Savaşa Devam.” sloganlarıyla yürüyüşe devam ettik. Miting sonunda DEVRİMCİ SOL olarak and içerek dağıldık. Devrimci Yol oportünistleri bizim yazılarımızı silerek, küfür ve tehditlerde bulunarak kendi siyasi çöküşlerini engelleyemeyeceklerdir. DY hareketi içindeyken bize sol içindeki çelişkileri ideolojik mücadeleyle giderileceğini belirtenler, şimdi bu devrimci ilkeyi unutmuş görünmektedirler. Her şeye rağmen tavrımız devrimci tavır olacaktır.

KAHROLSUN PROVAKOSYON
YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR!

**Tekirdağ, Çanakkale, Eskişehir,
Bursa, Bolu, Manisa, İzmir, Uşak'ta**

Devrimci Mücadele Yükseliyor Yükseltilecek

**Dev-Genç
Sayı: 2, 29 Ekim 1978**

Devrimci Yol hareketinde, tasfiyeci ve devrimci çizgi arasındaki ayrışmadan sonra: Türkiye'nin bütün bölgelerinde olduğu gibi, Marmara ve Ege bölgesinde de, DY oportünizmine karşı, ideolojik mücadele geliştirildi. Yapılan toplantı ve seminerlerde DY'nin oportünist dünya anlayışı teşhir edildi. Devrimci Yol'un bağnaz, iflah olmaz, tasfiyeci, oportünistleri ise, her yerde, provakatif ve lümpence tavırlar geliştirmekle, gerçek yüzlerini sergilediler.

Şimdi, Marmara ve Ege bölgelerinde, faşizme karşı devrimci mücadeleyi, devrimci bir kadro perspektifi temelinde, yükseltmek, oportünizmin her çeşidinin panzehiridir.

**FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ
KAVGA YÜKSELTİLMELİDİR!
YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR!**

Çal'da Devrimci Mücadele ve Tasfiyeciler!

Dev-Genç
Sayı: 2, 29 Ekim 1978

Çal'da devrimci görüşler doğrultusunda çalışana hi-zipler, tasfiyeci hizipçilerin çeşitli engellemeleri ile karşılaşıyoruz. Ama başlıca sorunumuz onlar olmadığı için, daha çok faşizme karşı tutarlı mücadele vermek için uğraşıyoruz.

Baş çelişki olarak bizleri seçen tasfiyeciler ise tüm (Devrimci Sol), (Dev-Genç) sloganlarımızı karalıyorlar, sloganlarımızın altına (Akıncı) kelimelerini ekliyorlar. Ve böylece anti-faşist mücadele verdiklerini devrimcileri mahkum ettiklerini(!) tecrit edeceklerini sanıyorlar. Ve akıllarınca bir kavga ortamı yaratacaklarını sanıyorlar.

Bizlerse, bu tür oyunlara gelmeyeceğiz ve çelişkilerimizi devrimci yöntemlerle çözmek için sonuna dek çaba sarfedeceğiz. Şu anda en önemli sorunumuzun anti-faşist mücadelenin ivmesini yükseltmek olduğunun bilincindeyiz. Çalışmalarımızı bu doğrultuda sürdürüyoruz.

Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!
Dev-Genç'i Yaşatacağız!
Denizli-ÇAL'dan Dev-Genç Sempatizanları!

Türkiye Sol Hareketinin Durumu ve İttifaklar Sorunu

Dev-Genç
Sayı: 3, 20 Ocak 1979

Türkiye sol hareketi, yakın tarihimize kadar aydın hareketi olarak, sağ bir rotada, burjuvazinin şemsiyesi altında hayatını idame ettirdi. Solcular Kemalist diktatörlük tarafından, toprak ağaları ve ticaret-tekелci burjuvazinin temsilcisi Menderes iktidarı tarafından yoğun baskı altında tutuldular. Yıllarca zindanlarda hapsedildiler.

Özellikle 1960 Anayasası'nın getirdiğı nisbi demokratik özgürlükler, legal koşullar ortamında sosyalist ideoloji gelişmeye başladı, yayıldı, tartışıldı. Marksist-Leninist ideolojiyi kavrayan aydınlar, öğrenciler bu doğrultuda faaliyete başladılar, anti-emperyalist hareketlere yön verdiler.

Sol hareket büyük canlılık içinde olmasına karşın “genç-ti” ve amatörlük devrindeydi.

Bu gelişim süreci içinde, Marksizmi-Leninizmi kavrayan ve Türkiye koşullarına uygulayan, revizyonist gele-neğin dışına çıkmasını başaran iradi mücadeleleriyle par-tileşen hareket THKP-C oldu.

THKP-C hareketinin iktidara yönelik-siyasi mücadelesi Türkiye sol hareketi açısından bir dönüm noktasıdır.

Bu hareketin örgütsel yenilgisinden sonra, varlığını tes-

limiyetçilik ve devrimciliğe karşı olmaya dayanarak sürdüren çeşitli küçük burjuva nitelikte sol gruplar seslerini çıkarmaya başladılar.

Türkiye sol hareketinin siyasi niteliği ve sınıf dayanağı küçük burjuvazidir. Daha henüz proleteryanın siyasi partisi oluşturulamamıştır. Bugün sol hareket bu açıdan yoğun parçalanmalara sahne olmaktadır, çünkü küçük burjuvazi parçalanmış bir sınıf niteliğindedir.

Bu koşullar altında, dünya sosyalist hareketinin parçalanmışlığı da sol gruplara yansırken durum vahametini artırmakta, “sosyal faşist”, “Mao’cu bozkurt” tantanaları ortalığı doldurmaktadır. Sol grupların bu parçalanmışlığı, tekkelerine fanatik bağlılıklar siyasi çatışmaları bile ileri boyutlara sürüklemiştir. Şüphesiz ki siyasi çatışmalar, küçük burjuvazinin çeşitli sol temsilcileri arasında (dünyadaki herhangi bir kamptan yana tavırla da şiddetlenen) olmaktadır. Ve bu yüzden sınıfsal ve siyasi niteliği “sol içi” çatışma konumundadır. (Tercihini burjuvaziden yana yapan TİKP bunun dışındadır.) O halde küçük burjuva niteliğinden kurtulamayan sol arasında ittifak nasıl gerçekleşir?

Gene işin vahameti ortadadır. İttifak adına, gevezeliklerden, soyut gösterilerden öte bir şey olmuyor, bira-
raya gelebilen (bu da bir adım sayılsa da) sol siyasetler, küçük burjuva yapılar gereği tekke çıkarlarını koruma sevdasıyla hareket etmekte ve bir noktaya varamamaktadır, zaten varılamaz da.

Sol gruplar arasında hakim olan faydacılık, ilkesizlik ve kendi gücüne güvensizliktir. Özellikle DY’nin her platformda, Devrimci Sol hareketine tahammülsüzlüğü (DS varsa ben yokum) politikası bunun tipik örneğidir.

Şüphesiz ittifaklar çeşitli sınıf ve tabakalar arasında belli bir asgari programa dayanan ve belirli hedefler gözeterek gerçekleşir. Onun için sol siyasetler arasında faşizme karşı eylem birliği niteliğindeki ileri adımları hiçbir sol grup

“ittifaklar”, diye adlandırma yanlışlığına düşmemelidir. Şüphesiz her sol grup kendi programı doğrultusunda, sınıf ve tabakaları kendi bünyesinde yönlendirme amacıyla hareket eder, bu eylem birliklerini de böylesine bir bakış açısıyla değerlendirir. Ama proleterya partisi tarafından oluşturulacak olan ittifakları, bugünkü eylem birliklerine, toplanılara benzetmek olmamalıdır.

Böylesine adımların bile sol gruplar arasında atılmasının büyük bir sorun olduğu, herkesin kendi tekkesinden dışarıya çıkmadığı Türkiye koşullarında, asıl sorun sol grupların arasındaki çelişkileri ideolojik yöntemle çözmeye uğraşmaktır. Ana hedef proleteryanın siyasi partisinin oluşturulmasıyla ittifaklar sorunu, sol grupların durumu yeni bir döneme girecek ve kimse bugünkü gibi yaygaracılık ortamı bulamayacaktır.

Proleteryanın siyasi partisine aday devrimci harekette bugünden belli olur, bu siyasi çizgisi, tesbitleri ve mücadelesiyle doğruluğuyla ortaya çıkar. Devrimci Sol bu sınavı, bu dönemi başarıyla geçmesini bilecektir.

Ortak Açıklama: Sol İçi Toplantı ve Ortak Metin

Dev-Genç
Sayı: 3, 20 Ocak 1979

Devrimci Sol, sol içi çatışmalara ilişkin olarak, bütün sol gruplarla diyaloga girdi. Yapılan toplantılarda olumlu adımlar atılamadı. Bu konuda en önemli gelişme, Devrimci Sol ile Kurtuluş arasındaki olumlu adımdır. Aşağıdaki metin, Devrimci Sol ile Kurtuluş'un ortak görüşleri ve çağırısı niteliğindedir.

Ülkemizde ekonomik ve politik bunalım her geçen gün derinleşmekte ve oligarşi içine düştüğü bunalımdan çıkabilmek için; bunalımın yükünü işçi ve emekçi sınıflara aktarmaktadır.

Oligarşi bunalımdan çıkmanın yolunu bugün CHP ağırlıklı hükümette görmekte ve bu hükümet aracılığıyla gelişen toplumsal muhalefeti pasifize etmeye çalışmaktadır. CHP "sağa da sola da karşıyız" teraneleriyle hedef saptırmakta, reformcu hayaller yayarak faşistlerin işini kolaylaştırmaktadır. Maraş katliamını düzenleyen faşistlerle ortak açıklamalar yaparak katliamın gerçek suçlularını saklamaktadır.

Fakat bunalımın ağırlığı, istikrarın sağlanamaması, Türkiye'de sınıflar mücadelesini her geçen gün keskinleş-

tirmekte, saflar belirginleşmektedir.

Faşist hareket, işçi ve emekçi sınıflara devrimci ve demokratlara azgınca saldırmakta, insanlık dışı canavarca katliamlara girişmektedir. Böylesine vahim bir ortamda sosyalist hareketin durumu nedir?

Sosyalist hareketin parçalanmışlığı bu durumun beraberinde getirdiği kaos hepimizin tesbit ettiği bir gerçektir. Bu zaafın temel kaynağı; sosyalist hareketle, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin çakışmamasıdır. Yani sosyalist hareketin sınıf temeline oturmamış olması parçalanmışlığının kaynağını oluşturmaktadır.

Küçük burjuva aydın seviyesini aşamamış olan sosyalist hareket, küçük burjuva ve aydınların muzdarip olduğu hastalıkları bünyesinde barındırmakta ve bundan dolayı sosyalist hareket birlik doğrultusunda adımlar atmamaktadır. Bırakalım birlik doğrultusunda adımlar atmayı, sol gruplar birbiriyle çatışmakta, onarılmaz hatalar işlemektedir. Ve bu hataları işleyen gruplar birbirlerini karşı devrimcilikle suçlamakta ve bu ortamı körüklemektedirler.

Uluslararası sosyalist hareketteki bunalımın Türkiye'ye yansımalarının bir sonucu olarak Türkiye sosyalist hareketi de kutuplaşmış Sovyet ve Çin tezlerini savunan sosyalist hareketler birbirlerini karşı devrimcilikle suçlayarak savaş ilan etmişlerdir. Bunlar kıyasıya birbirlerine saldırmaktadırlar. Birbirlerini sosyalist hareket içinde görmemektedirler.

Bu akımların dışındaki siyasi hareketlerde birbirleriyle çatışmakta ve düşmanlığı körüklemektedir. Sözün kısası, sosyalist hareket içinde kimse kimsenin söylediğine kulak asmamakta, ideolojik mücadele yerine kördöğüş sürmekte ve ayrılıklar körüklenmekte ve bunlar çatışmalara kadar varmaktadır.

Biz bu toplantıya katılan siyasetler, bu olumsuz durumun ortadan kaldırılması için atmış olduğumuz bu adı-

mın daha geliştirilerek siyasetler arası olumlu bir diyalogun oluşturulmasına hizmet edeceği kanısındayız. Fakat bu olumsuz durumun çözümündeki temel halka gözardı edilirse çıkmazdan kurtulamayacağımız açık bir gerçektir. Sosyalistler arası kördüğüşünün ortadan kaldırılması, kadrolar ve sempatizanlar arasındaki kemikleşmenin, düşmanlığın ortadan kaldırılması pratik temeline dayalı ideolojik mücadele platformundan geçecektir. Bu anlamda siyasi hareketler anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist mücadele temelinde biraraya gelerek, ideolojik mücadeleyi sosyalist hareket içinde egemen kılmalıdır. İdeolojik mücadele yerine düşmanlığı körükleyen davranışları teşhir ve mahkum etmelidirler ilkelerde savaş, Devrimci kardeşlik şiarını hayata geçirmelidirler. Ancak ve ancak anti-faşist mücadele temelinde, ideolojik mücadele sosyalist harekette sıhhatli bir diyalog ortamını yaratacak, sosyalist hareketin birliği doğrultusunda ileri adımların atılmasını sağlayacak, işçi sınıfının kendiliğinden hareketiyle sosyalist hareketin çakışması sürecini hızlandıracaktır.

Bu çizdiğimiz genel çerçeveden hareketle, sosyalist hareketin iç mücadelesinin, Marksist platformun dışına taşmasını önlemek için, bir ortak zemin yaratılması somut adımların atılmasını gerektirmektedir. Bunlar;

A) Siyasi hareketler eylem birliklerini esasında, kendi uzantıları olan kitle örgütleri aracılığıyla değil, bizzat kendileri biraraya gelerek yapmalıdırlar.

B) Hızla gelişen faşist cinayet ve saldırılara, alınan anti-demokratik tedbir ve yasalara, Maraş'taki faşist katliam nedeniyle 13 ilde uygulanmaya konan sıkıyönetime karşı siyasi hareketler arası bölgesel ve ülke çapında ortak eylem platformu oluşturulmalı ve bu solun birliğini amaçlamalıdır.

C) Solun eylem birliğinin oluşmasını engelleyen görüş ve ilkelerin yanlışlığında anlaşılan hareketlerin bunlara kar-

şı her türlü mücadeleyi ortak sürdürmeleri gerekmektedir. Bu mücadele yanlış anlayışlara ortak tavır olarak tecrit etme gibi yöntemlerin yanında, ortak yayınlar yoluyla da yapılmalıdır. Ancak bu, siyasi hareketlerin kendi bağımsız eylem hatlarını ortadan kaldırmamalıdır. Bu birliğin önündeki engel esas olarak sol içinde olan siyasetlerin karşı devrimcilikle suçlanmasıdır. Bu anlayışlar mahkum edilmeli ve bu konuda ortak mücadele hedef alınmalıdır.

D) Yanlış demokratik kitle örgütleri anlayışını terkederek halk kitlelerinin kendi mesleki ve demokratik kitle örgütlerinde örgütlenmesi sağlanmalıdır.

E) Grup çıkarlarının devrimci hareketin çıkarlarından önce tutulması sonucu, sosyalist hareketin birliğini engelleyen, demokratik kitle örgütlerini parçalayan anlayışlar teşhir edilmelidir. Bizler işçi sınıfının örgütsel bütünlüğünü savunduğumuz gibi gençlik, memur, köylü, esnaf vs. tek bir kitle örgütünde örgütlenmesini savunmalıyız.

F) Siyasi hareketler anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist mücadelede birbirlerine her türlü maddi, manevi yardım ve dayanışmayı sağlamalı ve hayata geçirmelidirler.

Bizlere düşen görev bu doğrultuda bıkmadan, yılmadan büyük bir azim ve kararlılıkla bu doğruyu hayata geçirmek olmalıdır.

DEVİRİMCİ SOL-KURTULUŞ

Faşizmin Terörü ve “Bölücülük” Yaygaraları Kürt ve Türk Halklarının Ortak Mücadelesini Engelleyemez!

Kürdistan Üzerinde Bölücülük Yaygaraları ve “Aydınlık” Karşı Devrimcileri

**Dev-Genç
Sayı: 4, 6 Eylül 1979**

Sıkıyönetim komutanları son aylarda Kürdistan üzerinde özellikle CHP-MC partileri ve ırkçı-kafatasçılar Kürdistan’da bölücülük yaygarasıyla halka daha çok baskı ve soykırımının zeminini meşrulaştırma çabasındadırlar.

Kürt halkın ulusal demokratik istekleri kanla ve terörle boğulma planları “Apocular” vs. gibi gruplar bahane edilerek Kürdistan üzerindeki militarizmini sağlamlaştırmaktadırlar. Halkın hiçbir hakkını savunmasına ses çıkartamaz bir hale getirmek istemektedirler.

Bu konuda Aydınlık’ın tavrı ilginç ve incelemeye değerdir.

Türkiye uzun dönem sol içerisinde kalmış olan ve hala DY gibi oportünist siyasetler tarafından sol içerisinde kalması sağlanan “AYDINLIK”ın, Sol’u oligarşiye ihbarı artık gizli kapalı değil alenen gazete sayfalarında boy boy resimler ve ilanlarla her türlü ilerici, yurtsever ve devrimci hareketleri yok etmek için elinden geleni yapmaktadır. Ay-

dınlığın “tüm Sol’u” ve yurtseverlere karşı bu ihbar-ajan tavrından yalnızca nasibini almamış, tek grup Devrimci Yol’dur.

Ve Aydınlık, bu noktada açık oynamaktadır. “Sahte Sol’a mücadele edilmeden iki süper devlete karşı mücadele edilemez” demektedir. Tabi Devrimci Yol dışında Türkiye solundaki bütün gruplar Aydınlık’a göre “sahte Sol”dur ve bunları oligarşiye ihbar etmek en tabii haklarıdır artık”

“Aydınlık” karşı devrimci hareketi, bugün tüm oldukları yerlerde “kadrolarına” “sahte Sol” diye adlandırdıkları devrimci ve yurtseverlerin ne yaptıkları, hangi işle kimlerin uğraştıkları doğrultusunda bir ajan-muhbir ağı örgütlemeyi kendisine temel görev seçmiştir.

Bugün APO’cular üzerinde yapılan ihbar ve provokasyon çizgisine karşı devrimciler ilgisiz kalamazlar.

APO’cular: En geniş anlamda Kürt milliyetçiliği temelinde oligarşiye tavır alan Kürt yurtseverleridir. Mücadele anlayışı Kürdistan halkını kurtuluşa götürmesi mümkün değildir.

Bu böyledir diye onları karşı devrime ihbar etmek, devrimcilerin tavrı olamaz. Yapılması gereken Kürdistan’da gerçekten devrimci önderlik etrafında Kürt halkının sınıfsal ve ulusal mücadelesini örgütlemek ve diğer siyasi yoğunluklarla bu doğrultuda ideolojik mücadele yapmaktır.

Aydınlığın ajan-muhbir tavrına karşı tüm Türkiye Sol’undaki gruplar dersler çıkartmalı ve Aydınlık’ın nasıl bir çizgiyi ve kimi temsil ettiğini tekrar tekrar düşünmelidir. Ve Aydınlık sol saflardan tecrit edilmeden halkla ilişkileri engellenmeden devrimci ve yurtseverleri ihbarda MİT ve Kontrgerilla’nın muhbir merkezi olarak (hem de tüm, Türkiye’de kolları olan bir mekanizma) görevine devam edecektir.

Yapılması gereken tüm solun “nasılsa bana dokunmuyor” zihniyetinden vaz geçip ajan ve muhbirlerle kar-

şı devrimci anlamda nasıl tavır alınması gerekiyorsa, Aydınlik'ada bu tavır alınmalıdır. Tabi ki sözümüz bu konuda faydacılığı üzerinden hiçbir zaman atamayan Aydınlik'la dahi flört eden DY oportünistlerine değildir. Onlar kendi tekke çıkarları için şeytanla dahi birleşirler. Yalnız DY sempatanları gerçekten düşünmelidir. Tüm sol, Aydınlik'a göre "sahte sol" olduğu halde DY, niçin "sahte sol" değildir. Aydınlik'ın hesabı nedir?

DY, Aydınlik'la Flört Ediyor

DY'nin Mayıs-28. sayısında, "Orta Doğu'da Amerikan ve SSCB politikaları ve Kürt hareketi" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda Orta Doğu'daki durum değerlendirilirken, SSCB'nin politikasına da yer veriliyor. Biz burada, SSCB'nin politikasının muhtevasına ilişkin belirtilen görüşleri ele almakla yetineceğiz.

DY şeflerinin uzun zamandan beri, HK vs. gibi oportünistlerle arasını iyi tuttuğunu; çeşitli seçimlerde vs. ittifaklar yapıldığını herkes biliyor. Türkiye'de yanlış hedef gösteren ve faşizme karşı mücadeleyi zayıflatan, anti-sovyetik sloganları atan gruplarla DY, rahatlıkla "birlik" oluyor, aynı sloganları atabiliyorlar. Öte yandan artık "sol" içinden kovulan ve kendisine burjuva milliyetçi saflarda geniş yer bulan Aydınlik, DY'yi övmekle bitiremiyor, hatta gazetecilik ahlakına ters düşen tavırla, DY'nin saldırılarını bile Dev-Sol yapmış gibi gösterebiliyor. (Kimsanış örneği) Aydınlik bütün "Sol"a karşı tavır alırken, DY'yi başka bir yere oturtmakta ve ona ayrı bir muamele yapmaktadır. Neden?

Oportünizmin bir siyaseti övmesi, o siyasetin yanlış yolda olduğunu gösteren en iyi kanıttır. Hele Aydınlik gibi, artık oportünistlikten de çıkmış, burjuva milliyetçisi olarak, ajan-muhbirlik ağı kuran bir siyasi grup olunca DY aklını başına toplayıp düşünmelidir. DY sempatanları düşünmelidir. Neden?

PDA arşaf çarşaf yeni bir dilde “Devrimci Yol”u v-
mesi, “Orta Doğu’da Amerikan ve SSCB politikaları ve Kürt
hareketi” yazısının akabinde gerçekleşir. Aydınlık “Fikir
Meydanı”nda, DY’nin görüşüne geniş yer verir, dostça
eleştiri ve nasihatlerde bulunur. Ayrıca D. Yurdakul’da,
Ankara’da kapalı salon toplantısı yapar, sıkıyönetimde izin
vermemek için bir gerekçe ileri sürmez!

Evet, DY önemli bir dönemece gelmişti. Tercihini dai-
ma oportünistlerden yana yapan ve kendi yürüyüşlerin-
de “Kahrolsun Sovyet Emperyalizmi” sloganını duyma-
ęa alışmış DY şimdi bu tavrının nedenlerini pek güzel açık-
lamaktadır.

Geçmişte -DG dönemi- “revizyonist diktatörlük” tar-
tışması oluştu. Ortada fol yok yumurta yokken ortaya atıl-
an “revizyonist diktatörlük” tartışması hiçbir açıklamaya
gerek duyulmadan özgürce tartışmaya bırakılmıştı. Mark-
sist-Leninist literatürde olmayan, sınıf bakış açısından ba-
kıldığında ise diktatörlüğün ancak belirli sınıflarca uygu-
lanabileceği hesaba katıldığında, revizyonist diktatörlük
kavramının neden ortaya atıldığı belli değildi. Ama şim-
di her şey açıkça ortada!

DY, SSCB politikasını artık ne noktada değerlendire-
bilmektedir. Kendi tabanını yoklıyan DY, ona uygun ko-
şullar buldu ve görüşlerini kamuoyuna yansıttı.

Aydınlık 20-22 Temmuz’da DY övülüyor ve daha ce-
saretli olması gerektiği söyleniyor:

“Devrimci Yol daha cesur tutum almalıdır. Aslında b-
tn emperyalist faaliyetlerini ortaya koyduğu Sovyetler’in
emperyalist olduğunu halka açıklamalıdır. Eşyayı adıyla
ağırmak gerekir. Bu bizi berraklaştıracak, mücadele
hedeflerimizi açık seçik belirleyecektir. Türkiye halkına ve
devrime duyduğumuz sorumluluk bunu gerektirir. “

DY’nin beklediği, Aydınlık’tan bu övgü ve “ağrı”
mıydı bilemeyiz. Syliyeceğimiz tek şey, DY sempatanları
düşünmelidir! Bir milliyetçi akım kendileri hakkında ne di-

yor? Bu yere batılacak bir durumdur.

DY, söz konusu yazıda, SB'nin revizyonist politikasını "uç" noktada değerlendirmiş, ve ona "sosyal emperyalist" muhteva yüklemiştir.

"Sovyetler Birliği'nin dünya çapında uyguladığı dış politikasının, ABD'nin ekonomik-siyasi ilişki alanlarını daraltma ve buna karşılık kendisinin ekonomik-siyasi ilişki alanını genişletme esasına dayalı olduğunu. Bu anlayış dünya çapında ABD ile Sovyetler arasındaki bir "nüfuz alanı" mücadelesi olarak ortaya çıkmaktadır. "

SB'nin ABD karşısındaki politikası, onun gerileyen ilişki alanı karşısında, kendi ilişki alanını genişletme olarak değerlendiriliyor. Bu noktada, şunu hatırlatmakta yarar var: ABD'nin ilişki alanını gerileyen, kuşkusuz, ilerici-devrimci Ulusal Kurtuluş Hareketleri'dir. Dünyada emperyalizmi gerileyen esas dinamik budur. Afganistan örneğini saymazsak SB'nin, kendi alanının genişletilmesi kapsamına giren ülkeler hangileri olmaktadır? Yine kuşkusuz ulusal kurtuluş hareketleri. Burada SB'ne, DY akılalmaz bir fonksiyon yüklemiş ve her şeyin belirleyici ögesi olarak SB'ni görmüştür. Ulusal Kurtuluş Hareketleri'ni, SB'nin ilişki alanını genişletme olgusuyla açıklamak, Aydınlık'ın tavrıyla aynıdır. DY, bunu "dünya çapında 'nüfuz alanı' mücadelesi" olarak değerlendiriyor. Nerede Ulusal Kurtuluş Hareketleri? DY'nin aklına bile gelmiyen ve sadece ABD'nin "gerileyen" ve SSCB'nin "genişleyen" ilişki alanları, "nüfuz alanı" mücadelesi içinde mütâala edilen Ulusal Kurtuluş Hareketleri, dünya çapında ne gibi fonksiyon oynamaktadır.

ABD'yle SSCB arasında "dünya çapında" bir "nüfuz alanı" mücadelesi tezi, çağımızın temel dinamiği Ulusal Kurtuluş Hareketleri'ni, SB'nin kontrolüne giren hareketler olarak niteler. Zaten "dünya çapındaki nüfuz alanı mücadelesi" başka bir anlama gelemmez ve yoruma tabi tutulamaz. 1. ve 2. paylaşım savaşı dünyasında da, temel sorun em-

peryalist devletlerarasında “nüfuz alanı” savaşı idi. Çağımızın o dönemde temel olgusu buydu. 2. Dünya Savaşı sonrası gelişmeler, sosyalist blokun var olmasına ve güçlü bir potansiyel oluşturmaya karşın, temel faktör olarak Ulusal Kurtuluş Hareketleri’ni gündeme getirdi. Bugün dünya çapında, emperyalizmle, ezilen halkların Ulusal Kurtuluş Hareketleri’nin mücadelesi vardır. SB’de bu mücadelede kendi politikası gereği tavır almakta: Ulusal Kurtuluş Hareketi’ni ya desteklemekte ya da desteklememektedir. SB’nin esas politikası için Afganistan’a bakılmalıdır. Tepeden inme devrimcilik teziyle hareket eden Sovyetler, perişan durumdadır. Ama SB’nin bu politikasını dünya çapında, Ulusal Kurtuluş Hareketleri’ni de içine alan bir “nüfuz alanı” mücadelesi olarak nitelemek, Ulusal Kurtuluş Hareketleri’yle alay etmektir.

Nedir “nüfuz alanı” mücadelesi? DY sınıf temelinden yoksun bir kavramı yine ortaya atmış, gerekli “yoklamalarda” bulunuyor. Evet “yoklama” başka bir şey değil.

“Nüfuz alanı mücadelesi” ancak güçlü devletlerin içte ve dışta büyük güce sahip devletlerin-mücadelesi olabilir. Aksi zaten beklenemez! DY, SB’ne yüklediği bu fonksiyonu şimdi hangi sınıf politikasına bağlı olduğunu açıklamalıdır. Yoksa havada duran bir kavramla paçayı kurtaramaz. Onlar bunu “barış içinde ekonomik yarışma”, modern revizyonist teorileriyle açıklamaktadırlar. “Oldu mu? SB” dünya çapında nüfuz alanı mücadelesi versin! Ulusal Kurtuluş Hareketleri’ni kendi ilişki alanlarını genişletmek için kullansın. Bunu da modern revizyonist bir tezle yapsın! Olacak iş değil! Bizim bildiğimiz “nüfuz alanı” mücadelesi yapan güçler, şimdiye değin sömürgeci güçler, emperyalist güçler olmuştur. Eğer bunun dışında dünyaya hükmeden başka türde bir “nüfuz alanı” mücadelesi yapan güç çıkmamışsa: SB’ne “emperyalist-fonksiyonu” yüklenmektedir.

Öyle ki, zaten dünya çapında, ABD’den boşalan yer-

leri dolduran bir “nüfuz alanı” mücadelesi açısından kurtulacak (!) bir Ulusal Kurtuluş Hareketi olabilir mi?

Eğer dünya çapında bir fonksiyondan bahsediliyorsa, bu “nüfuz”lu ülkeden kurtulmak güçtür. Her ulusal kurtuluş savaşı veren ülke bu “nüfuz”lu ülkenin kontrolüne girmeye mahkumdur. DY’ye göre Vietnam bile öyle olmuştur. “Sovyetler Birliği”nin tutumundan, halkların kurtuluş mücadeleleri açısından olumlu gelişmeler beklenmemelidir. Bu anlayışın yoksul halkların kurtuluş mücadelelerini ve yoksul halkların kardeşliğini güçlendirmek yerine, onlar arasında yeni ve onarılması güç yaralar açan bir tutum olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır. En son yaşanan Vietnam-Kamboçya savaşının, modern revizyonizmin dar milli çıkarlarını güden politikalarının yolaçabildiği olumsuz sonuçların tek örneği olmadığı da iyi bilinmektedir. “İşte Vietnam: SB’nin bir maşası durumuna böyle sokulmuş ve Vietnam-Kamboçya savaşı böyle açıklanmıştır. Bu tek taraflı bir bakıştır ve zaten öyle olması da kaçınılmazdır. Çünkü SB, “nüfuz alanı” mücadelesi veren, bu politikasını dünya çapında uygulayan bir ülkedir. Vietnam-Kamboçya savaşı bunun bir halkasıdır, sadece. Yalnız bir nokta eksik bırakılmıştır yukarıdaki alıntıda: “Dar milli çıkarlar”. Evet öyle! Ama DY’ye göre eksik. . . Dar milli çıkarları uğruna “nüfuz alanı mücadelesi” yapan bir SB. Bu çerçevede “dar millicilik” herhalde ABD gibi bir “dar milliciliktir”. Çünkü nüfuz alanı kavgası veren bir ülkenin herhalde yalnız kendi ülkesinin alanlarını düşünecek değildir. Bu noktada “dar milli çıkarları mı?”, “emperyalist” çıkarları mı? tartışılır!

DY, SB’nin “nüfuz alanı mücadelesi” veren politikasını eleştirirken, Sovyetler Birliğinin herhangi bir devlet veya hareketi desteklemesinin temel kriteri kendi ilişki çevresi içine girip girmeyeceği, ABD ile giriştiği “nüfuz alanı” mücadelesinde kendi lehine bir gelişme yaratıp yaratmayacağıdır” şeklinde bir yöntem izlemektedir. Gözardı edilmek istenen nokta ise şudur. Sanki SB, bir “devlet veya

hareketi“ sadece “desteklemekle” yetiniyor, bunu da kendi çıkarları açısından yapıyor. Bundan DY şu sonuca da vararak, kendisine bir “koz” elinde tutabilme imkanı sağlar: İşte biz Ulusal Kurtuluş Hareketleri’ni inkar etmiyoruz, sadece onları desteklemekteki SB’nin politikasını eleştiriyoruz.

Bu mantığı DY, yazı içinde bir “savunma” olarak tutmaktadır: Ama gene kendi sözlerinden mahkum olmaktadır kurtulamamaktadır. Çünkü DY “nüfuz alanı” mücadelesi veren bir ülkeden bahsetmekte, üstelik de bunu “dünya çapında” diye nitilemektedir. Böylesine güçlü bir ülkenin “nüfuz alanı” kazanma politikasının dışında kimse kalabilir mi? O zaman ABD’nin nüfuz alanı genişler...SB, DY’ye göre, Ulusal Kurtuluş Hareketleri’ni “nüfuz alanı” içinde görmektedir. Bu noktada, SB’nin “destekleyici” politikası hiç de o muhtevada olmasa gerekir. Çünkü, salt desteklemekle “nüfuz alanı” kazanılmaz. O zaman, Ulusal Kurtuluş Hareketleri nüfuz alanlarının dışında kalır. Oysa dünya çapında böyle bir “nüfuz alanı” mücadelesi varsa, SB’de “saldırgan” bir güç olma konumundadır.(!) Evet DY’nin vardığı sonuç kesinlikle budur.

O halde DY, Aydınlık’la başlattığı flörtüne devam etmelidir, çünkü, Aydınlık, flört etmekte ustadır ve kimleri tavlamaştır ki! Şimdi de DY’ye gözkırıyor: (DY’nin söz konusu yazısını kastederek) “Bu söylenenlerin hepsi doğrudur. Yalnız bütün bu özelliklere sahip Sovyetler Birliği nasıl bir ülkedir. Bütün bu sayılanlar herhangi bir devletin “kötü”, yanları mıdır? Yoksa bu süper devletin sistemli emperyalist politikasının sonuçları mıdır?”

DY, Aydınlık’a cevap vermelidir. Aksi taktirde ise niye bu kadar “iddialı” bir yazı yazdığını Aydınlık’a izah etmelidir. DY sempatanlarına ise söyleyecek başka bir söz bulamıyoruz: Düşününüz!

Doğu'da Sıkıyönetim 'Hitler' Taktiğini İzliyor

Dev-Genç
Sayı: 4, 6 Eylül 1979

26 Aralık'ta sıkıyönetimin ilanından sonra 15 gün içinde Elazığ'da herhangi bir gelişme olmadı. Genel olarak bir suskunluk dönemi sayılabilir bu günler. Bunun hemen arkasından tüm demokratik kitle örgütlerinin çalışması süresiz olarak durduruldu. (Bunlara TÖB-DER-ENERJİ-DER, POL-DER ve mahalle ve köy dernekleri de dahil.)

Hemen arkasından evleri basmak, kahveleri aramak (bazen aynı kahve günde üç kez) olağan işler haline geldi. Kimlik kontrolü bahanesiyle 70 yaşında kadın-erkek bir sürü insan gözaltına alındı. Öyleki bugüne kadar 10 yaşından 70 yaşına kadar en az iki kez gözaltına alınmayan kimse kalmamıştır.

Şubat ayında ise Fevzi Çakmak, Yıldız Bağları, Alman Bağları civarındaki tüm boş arsa, dağlar ve tarlalar kazılmaya başlandı. Bu "kazı işleri" aralıksız 15 gün sürdü. Kazı işleri o kadar ilerledi ki halk arasında "Mahallenin etrafında eski bir şehir olduğu ve kazıların bu şehri meydana çıkarmak için yapıldığı" tartışılmaya başlandı. Evlerde bulunan ve yerden çıkarıldığı gösterilen kitap-dergi gazete gibi basılı yayınlar Ecevit'in ve demokratik sıkıyönetimin çok saygı duyduğu fikir özgürlüğüne uygun olarak tüm mahallenin gözleri önünde yakıldı.

Bu arada gözaltına alınan Dev-Genç yönetiminden bir arkadaşına ibret olsun diye "Unutamayacağı bir ders" ve-

rildi. Tekrar serbest bırakıldı. Aynı arkadaş daha sonra tekrar tutuklandı. Amaç, nelerin yapılabileceğini göstermekti. Özellikle işkence olayına halkı alıştırmaya çalışıyorlardı.

Bir yandan uşaklar vasıtasıyla nasıl işkence yapıldığı ballandırılarak anlatılıyor, diğer yandan bir takım insanlar için “öldürülecek” “yakalanırsa işkence görecektir”, “komutanın bunlar için yemin ettiği” vs. gibi pasifikasyonu güçlendirecek söylentiler, tartışmalar gündeme getiriliyordu. Kısacası halkın bu işlere karışmaması öğütleniyor, karışanların ise sonlarının diğerlerinden farklı olmayacağı anlatılıyor, katliam ve işkence için kamuoyu yaratılıyordu. Öyle ki zamanla işkence yapmak çok normal bir olay haline geliyordu. Gözaltına alınanlar için istisnasız 15 gün tutuklu kalmak ve işkence görmek normal sayılıyor. Öyle ki Cumhuriyet gazetesinin muhabiri gördüğü işkenceyi anlatsın diye gözaltına alındı. Bu arada bir kişinin işkencede kolu kırıldı. Bir kişi yol ortasında kurşunlandı. Polis arabasına bindirilirken olayı gören bir kadın da tartaklandı. Buna müdahale etmek isteyen bir kadın da mahalle ortasında kurşunlanarak ağır yaralandı. Daha sonra gözaltına alınan bir hastabakıcı işkence sonucu akli dengesini kaybetti. En son işkenceyle gizli örgütler ortaya çıkarıldı. Daha önce polis tarafından kurşunlanarak ağır yaralanan ve sivil mahkemece serbest bırakılan bir arkadaş tekrar gözaltına alındı. İşkence ile bir takım olayların faili olduğu kabullendirilmek istendi. Arkadaşın annası sıkıyönetim komutanına çıkarak oğluna işkence yapıldığını anlatırken komutan şöyle diyor: “Çocuklarınızı daha önce suç işlerken engelleseydiniz.” Anne: O zaman çocuğumu öldürün, yarım bırakmayın.

Komutan, elbette orada -işkencehane- öldürürler de. Daha bunun gibi nice olaylar.

Kısaca: Kitle pasifikasyonunu güçlendirmek için halkı etkileyecek ne varsa yapılıyor. Komutan bu sözü ağ-

zından kaçırmıyor. Annenin bu sözü gidip her yerde söyleyeceğini ve bütün annelerin bundan etkilenecek çocuklarına engel olmaya çalışacağını biliyor. Onun için böyle konuşuyor. Gözaltına alınan kadınların ırzına geçildiği bilinçli olarak söyleniyor. Kadınların ve erkeklerin terdirgin edilmesi için böyle propagandalar resmi ve gayri resmi makamlarca geliştiriliyor.

Yani bir yanda faşist terör (resmi-sivil) diğer yandan faşist propaganda ve demogoji: Amaç kitle pasifikasyonunu güçlendirmek.

Öyleki her anti-faşist eylemden hemen sonra bir Fevziçakmak seferberliği başlıyor. Kahvede oturan, sokakta gezen genç-ihhtiyar herkes toplanıyor.

Diğer grupların ihbarları, tertipleri de bu konuda engelleyici olmaktadır. Zaten Aydınlıkçıları sıkıyönetim komutanı ihbarlarından dolayı ödüllendirmektedir.

Örneğin: Bir kavgadan sonra DH benden birinin resmen ihbarcılık yapması DY'nin şahane (!) militanlarının devrimcilerin kaldıkları evlerin önünde devrimcilere satışmaları, herkesin gözü önünde "sizin" kim olduğunuzu biliyoruz. Söyleyelim mi? Sen falan adamın karısı değil misin?" şeklinde bağırımları, yine Kürt milliyetçilerinin ve diğer oportünist grupların gözümüzün içine bakarak kalkanların şehirden kaçtıkları şeklindeki propagandaları. Hatta kaldığımız evlerde bile bu propagandayı yapmaları -kısaca tartışma yoluyla polislik yapmaları- bütün bunların yarattığı çok zor çalışma koşulları. Ama her şeye rağmen örgütlülüğümüzü koruduk ve sıkıyönetimi gereği gibitam olmasa bile- karşıladık.

Bundan sonra daha güçlü bir örgütlülük ve daha güçlü bir anti-faşist mücadele şiarımız olacaktır.

İNANIYORUZ... SAVAŞIYORUZ...
BİZ KAZANACAĞIZ
Elazığ'dan Devrimci Sol Taraftarları

DK'lı Bir Grup Provakatör Tarafından Katledilen Mehmet Bückün Yoldaşımız

**Dev-Genç
Sayı: 4, 6 Eylül 1979**

Mehmet yoldaş, tüm devrimci yaşamı boyunca örnek bir devrimci olmuş, düzen bağlarından süratle arınmasını bilen kendi iç mücadelesini yapan, çalıştığı her alanda önemli dersler ve tecrübeler çıkartmasını bilen, yaratıcı, kelimenin geniş anlamıyla gerçek bir proleterdi.

Malatya'da doğan Mehmet Yoldaş, liseden sonra İTÜ'yü kazandı. İTÜ'de ve dışındaki çalışmalarda militanca yer aldı. Son olarak da Adana ve çevresinde birinci dereceden sorumlu arkadaşlardan birisi olarak görev yapıyordu.

Mehmet yoldaş 19 Haziran 1979'da Adana'da bir gün önceki olayı bahane ederek DK'lı bir grup provokatörün kahveyi basmaları ve bir arkadaşı cezalandırmak istemeleri sonucu kahvede oturan halk kendilerine müdahale edince kaçarken açtıkları ateş sonucu öldürüldü. Mehmet'i katleden, kurşun sıkan eller, hiçbir devrimci amacı ve hedefi olmayan gangster-cinayet şebekelerinin kendilerine gerilla süsü veren, bir avuç başı bozuk serseri tayfasıdır.

Olay: Çalışma yaptığımız bir bölgede dışımızdaki siyasetlere mensup kişilerin devrimciliğe yakışmayan davranışları ve halkın şikayetleri sonucu ve bölgedeki her bir arkadaşımızın DK ile ilişkisi bile olmayan bir lümpene at-

tığı tokat sonucu başlamış ve ertesi günü olayın geçtiği yerin basılması ve Mehmet yoldaşın katledilmesiyle sonuçlandı.

Mehmet yoldaş öldürüldüğünde üzerinde ufak bir savunma aracı dahi yoktu. Kendisine çevrilen kahpe namlulara göğsünü gererek arkadaşını provokatörlere teslim etmedi. Ve provokatörlerin kan kusan namluları Mehmet'i oportünizmin önünde baş eğdirmeydi. Devrimci kararlılığın ve devrimci yoldaşlığın gereklerini yerine getirerek oportünizme karşı uzlaşmaz tavrını gösterdi ve zerre kadar devrimcilikten nasibini almamış bu cinayet şebekesi Mehmet'i katletti.

Olay sonrası duygusallığa kapılmadan ve devrimci bir tarzda davranarak DK'dan görüşme istedik. 15 gün sonra gelen bir sorumlu "Olaydan hala haber alamadıklarını, araştırdıklarını ama Mehmet yoldaşı katledenlerin DK'lıyız dedikleri için kendilerini bağladığını söylediler. Ama aynı baylar çıkarttıkları bildirilerde, "Olayı duyar duymaz büyük bir sorumlulukla üzerine eğildik" diyor ve "Mehmet'i kendileri vurdular zaten sıradan bir sempatizandı isterlerse barislik yaptıralım" gibi zırvalarıda ekliyorlar. Hayır! Mehmet yoldaş sorumlu bir arkadaştı. O kadar sorumluydu ki savunmasızken bile bu cinayet şebekesinin kahpe kurşunlarının topunun gösteremeyeceği bir yüreklilikle karşı koyarken vuruldu.

Mehmet yoldaş bizim vurduğumuza ve silahın balistiğine gelince... Bu zırvalara bir tek devrimcinin inanmayacağı açık bir olgu. Kaldı ki buda DK'ya yaraşır bir iş. Hüseyin Şahkul'u cezalandırmaları hatırlasın. DK'lılar bıraksın bu zırvaları da herkesin katılacağı ve orada bulunan halktan en az yirmi kişinin getirilmesini üstleneceğimiz bir toplantıya gelmek ve olayın aydınlanması için tartışmak yürekliliğini gösterebilirler.

Defalarca yazdık, çizdik. "Sol içi çatışma oligarşinin bir

provokasyonudur.” Sol içi çatışmayı körükleyen ve uygulayanlardır, oligarşinin sol içerisindeki ajan provokatörlerdir” diye.

Peki, sonuç ne oldu? Koca bir hiç. Aşağı yukarı her grup aynı lafları etmesine rağmen pratikte değişen hiçbir şey yok. Yine sol içi çatışmalar, cinayet ve yaralamalar devam ediyor.

Bugün sol içi çatışma öyle bir hale geldi ki, faşistlerin demagojisi adeta bir merkezde toplandı. Faşistlerin her türlü cinayet ve saldırıları kamuoyuna sol içi çatışma olarak yansıtılmaya çalışılıyor.

Hele bu çatışmalar içerisinde yer alan DK’lı, TKP’li, DY, HY, HK’çılar bir düşünsünler. Bu çatışmalardan kimler yararlanıyor?

Tekrar da olsa hala sol içerisindeki çelişkilerin silahla değil, ideolojik mücadele ile çözüleceği inancımızı kaybetmedik. Ve bu yolda çaba sarfedip tüm devrimcileri ayırmaya çalışacağız.

Bu tavrımız silah çekenlerin cezasız kalacağı anlamına gelmez. Bütün dostlarımız ve düşmanlarımız şunu iyi bilsin ki, baskı ve zorbalıklar bizi yıldıramaz. Bu doğrultuda devrimci sorumluluğumuzu hiçbir zaman unutmadan, sol içi çelişkileri silahla çözmeye kalkan ve bizzat silah çeken elleri provokatör ilan edip, cezalandıracağız. Ve tüm Devrimci Sol militanları bundan böyle emperyalizme ve faşizme karşı savaşmanın yanında, kendilerine devrimci deyip te devrimcileri katledenleri teşhir edip, cezalandırmakla yükümlüdür.

Kısaca: Devrimci yaşamı boyunca anti-faşist mücadelenin en önünde yer almış, çalıştığı alanlardaki tüm devrimcilerin sevgi ve saygısını kazanmış örnek olan Mehmet yoldaş devrimcilikten nasibini almamış ve ne yaptığını bilmez DK’lı bir grup provokatörün kahpe kurşunları sonucu yaşamını yitirdi. Ve öldüğü ana kadar devrimci tavrından hiçbir zaman taviz vermedi.

Mehmet yoldaşın tüm yaşantısı bütün Devrimci Sol militanlarına örnek olmalıdır.

Çünkü Mehmet yoldaş, kararlılığın, sorumluluğun, fedakarlığın, mütevazılığın en güzel örneğidir.

Mehmet yoldaşı katleden katiller mutlaka cezalandırılacak ve anısı yaşayacaktır.

**Kahrolsun Provokasyon!
Kahrolsun Devrimcilere Silah Çekenler!**

**BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ
VE
SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
GENÇLİK KİTABI CİLT-1**

YENİ BİR DÖNEM: İYÖD/DEV-GENÇ

**Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm
Mücadelesinde Gençlik Kitabı Cilt 1
Syf: 143-172**

A -Devrimci Gençliğe Yönelik “İdeolojik” Saldırıları

1976 yazında kurulan İYÖD (İstanbul Yüksek Öğretim Derneği), geçmiş İYÖKD'e kıyasla homojen bir yönetime ve kitleye, inkarcı oportünizmin ve sağcı unsurların tasfiye edilmiş olması gibi avantajlara sahipse de; gençlik örgütlenmesinin oportünizmin pragmatik anlayışı yüzünden bölünmesi gibi önemsiz denemeyecek bir dezavantajla da karşı karşıya idi. Özellikle faşist saldırıların yoğunlaştığı, her gün bir devrimcinin katledildiği, okul ve yurtların faşist işgal tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı bir ortamda gençliğin mücadelesine tek merkezden yön verilmesi vazgeçilmeyecek bir avantajdı. Ancak belirttiğimiz gibi, oportünizm kendine güvensizliğin bir sonucu olarak bu silahı, Devrimci Gençlik'in elinden düşürdü. Oportünizm, bu "beceri"sinde yalnız değildi. Revizyonist kamp da aynı doğrultuda ve aynı sorumsuzlukla hareket ederek kendi ayrı örgütlenmesini oluşturmuştu (Hem de bu kamp birden fazla "merkezi kitle örgütü"nü doğurmuştu). İYÖKD içindeyken dernek disiplini ve yanyana bulunmanın yarattığı zorlayıcılıkla az-çok oportünizm ve revizyonizmi de mücadele içine sokan Devrimci Gençlik(*) parçalanmışlık ortamında bunu ne derece gerçekleştirebilecekti?

Oldukça zorlu olan bu görev, ancak mücadelenin, doğru bir hatta ilerletilmesiyle olanaklıydı. Ama mücadele etmeye niyeti olmayanların, mücadele içine sokulması da pek olanaklı değildi. En azından kısa vadede bu böyleydi.

Dönemin Devrimci Gençliğin önüne koyduğu sorunlardan biri de devrimci görüşü revize etmeye, ikiyüzlü bir ideolojik ve politik yaklaşımla THKP-C potansiyelini eritmeye çalışan yeni inkarcıların İstanbul'a el atma çabalarıdır. "Sekizlikçi" oportünizmin devrimci hareket saflarından tecritiyle önemli bir adım atılmış ve zengin tecrübeler edinilmişti. Ancak bu seferki saldırı daha planlı ve örgütlü bir şekilde gelmekteydi.

Saldırı esas olarak üç merkezden yönlendiriliyordu. İstanbul'daki devrimci militanlar (Ankara ile ilişkide olmalarına karşın) bu üç merkeze karşı tek başlarına, kendi güçleriyle mücadele etmek zorundaydı. İstanbul, Türkiye sol hareketinin çok önemli bir bölümüydü. Burada etkin olan "acemi" devrimciler tasfiye edilerek kitle kazanılmalıydı. İnkarcıların bakışı buydu. Ve '76 yılında yoğun bir şekilde saldırıya geçtiler. Saldıran gruplardan birisi, yurtdışından ilham alarak biraraya gelen, Devrimci Hareketin fokocu yorumlanmasına dayanan bakışa sahip bir gruptu. İYOD içindeki devrimcileri pasiflikle, 71 devrimci mücadelesini inkar etmekle ve revizyonizmle suçlayan bu grup, işi silahlı saldırılara kadar vardırıktan sonra, fokoculukla bile ilgisi olmayan "apartman gerillacılığı"na soyunur ve siyasal varlıkları giderek yok olur. Ancak ilk çıkışlarındaki heyecanlı ve "keskin" görünüşleri, özellikle liseli gençlik içinde taraftar bulmalarına neden olur ve

(*) Aralık 1975'te "Devrimci Gençlik" dergisinin çıkmasıyla, "Cepheci" grup bu ismi (Devrimci Gençlik) kullanmaya başlar. Pratikte ise bu grubun adı Dev-Genç olmuştur artık. Ankara grubu Dev-Genç isminin kullanılmasını erken bulmasına karşın pratikte bu isme İstanbul gençliği sahip çıkmış ve giderek buradan Türkiye geneline yayılmıştır.

İDOD'u (İstanbul Devrimci Ortaöğrenim Derneği) ele geçirerek kendi yollarına giderler. (Daha sonraları MLSPB örgütlenmesinin oluşumuna kaynaklık edecek olan bu grup, Devrimci Hareketin her gelişme aşamasında hareketlenip, Devrimci Hareket saflarından kopartmayı umduğu tek-tük unsurların kazanılması temelinde varlığını ayakta tutmaya çalışır. Ama Devrimci Hareketi bölme konusunda hiçbir zaman beklediğini bulamaz ve düzene karşı ciddi bir alternatif oluşturamaz.)

İkinci grup, Ankara'daki üçlü platformdan çıkan gruplardan biridir: İstanbul'da ilk ortaya çıkışlarını TDAS (Türkiye Devriminin Acil Sorunları) isimli broşürle yaparlar. Sözde '71 Devrimci Hareketini savunan, ancak broşürde ileri sürdüğü görüşlere bakıldığında, bu siyasi çizgiyle hiçbir ilgisi bulunmadığı anlaşılan bu grup da ilk puanlarını "apartman gerillacılığı" ile toplar. Bu doğrultuda çok sınırlı sayıda insanı örgütleyebilir. Ne ideolojik (örneğin ideolojik tezlerinin önemli bir kısmı "Ultra Emperyalizm" teorisine dayanıyordu. Temel konulardaki çok keskin ve devrimci görünümlü görüşleri de, özde keskin bir revizyonizm savunuculuğundan başka bir şey değildi) ne de pratik olarak kimsenin tanımadığı ve güven duymadığı bu grubun, doğru bir rotada sınıf mücadelesi içinde yeralmadan salt gizemli havalara bürünerek, daha fazla insanı örgütlemesi de olanaklı değildi.

Devrimci Gençlike karşı en büyük ve sistemli saldırıyı yöneltenler ise Ankara'daki üçlü platformdan çıkan ve daha sonraları KSD (Kurtuluş Sosyalist Dergi) etrafında örgütlenen gruptur. Ankara'daki Devrimci Gençlik önderlerinin kararsız tavırlarından yararlanarak belli bir güç toplayan bu grup, İstanbul'a da müdahale eder. Tabi ki müdahalesi devrimci mücadelenin gelişimine ilişkin değildir. Devrimci Gençliki bölerek, kendi yapısını, koparacağını umduğu güçle geliştirmek istegindedir. (İlginç olan, Devrimci Gençliğe saldıran hiçbir grup sınıflar mücadelesine müdahale ederek güçlenmeyi düşünmez. Bu zor

ve riskli yöntem yerine, taktiklerini hep Devrimci Gençlik üzerine kurarlar. Hazır bir potansiyel ve bu potansiyele önderlik eden tecrübesiz devrimciler vardır. Bu durum onlar için oldukça iştah açıcıcıdır ve tecrübesiz devrimciler kolayca yutulacak bir lokmadır. Yani bir yanda faşistler, bir yanda Devrimci Gençlik ve diğer yanda da Devrimci Gençliğin sırtından bir türlü inmeyen, inmek istemeyen bir yığın oportünist, revizyonist, inkarcı...)

Getirdikleri bütün teorik tezler, 50 yıllık geleneksel revizyonizmin tezleri olmasına karşın, eşi görülmemiş bir riyakarlık içinde bunları, Devrimci Hareketin tezleriymiş gibi sunmaya çalışan bu grup, Ankara'da elde ettiği başarıyı İstanbul'da bir türlü elde edemez. Çünkü İstanbul'daki devrimciler artık revizyonizmin-oportünizmin taktiklerini öğrenmiştir ve nasıl başa çıkılacağını iyi bilmektedirler. Ayrıca gelişip güçlenmenin esas yolu sınıflar mücadelesine doğru rotada müdahale edebilmekten, kızgın pratiğin en önünde yeralmaktan geçmektedir. İstanbul'daki Devrimci Gençlik militanları bu açıdan da çok daha rahat ve avantajlıdır.

KSD'nin temel taktiği; Devrimci Hareketin önderlerini neredeyse azizlik konumuna yükseltip, onlara çeşitli övgüler düzmek, onların devrimci görüşleri gündeme geldiğinde, "ancaaak..."la başlayan ve "bu konuda biz(*) geç-

Dip Not:(*) Kendilerini Devrimci Hareketin tek temsilcisi saymakta ve revizyonist görüşlerini ifade ederlerken de, "biz"den başka kelime kullanmamaktadırlar. Zaten başlangıçta ortaya çıkarken yangından mal kaçırırcasına kendilerine mal edip kullandıkları "Kurtuluş" ismi de bu ikiye bölünmüş ve faydacı anlayışın ürünüdür. Oysa KSD çıkmadan İstanbul ve bir kısım illerde daha THKP-C görüşünü savunanlar kendilerine resmi olarak "Kurtuluş" grubu diyor ve yazılı belgelerde, bildirilerde bu adı kullanıyordu. İYOKD içinde "Cepheci" grup Kurtuluş adı ile lanse olmuştu. Hatta oportünistlerle yapılan tek kitle örgütü seçimlerinde bu isim kullanılmıştı. Ama KSD'liler legal bir derginin icazetine sığınarak Kurtuluş adını kendilerine mal ettiler. Ve gelecekte birçok olumsuzluklara yol açacak, bağnazlığı, riyakarlığı geliştiren yöntemlerin tohumlarını attılar.

mişte yanlış düşünüyorduk" türünden safsatalarla 50 yıllık revizyonizmin tezlerini sıralamak şeklindedir. Ama tüm çabaları boşunadır.

"Sekizlikçi" oportünizme karşı verilen mücadelede inkarcı oportünizmin gerçek yüzünü gören ve bu tip ikiyüzlülüklere yabancı olmayan İstanbul Devrimci Gençliğinin böyle laflara karnı toktur. '71 Devrimci Hareketinin siyasi çizgisi doğrultusunda oportünizme karşı mücadele içinde giderek deney, tecrübe kazanan ve siyasi düzeyi yükselen Devrimci Gençlik, oportünizme gelişme fırsatı vermez. KSD revizyonizmi İstanbul'da birkaç koltuk meraklısı ve Devrimci Mücadelenin yükselişine ayak uyduramamış bir-iki okuldaki bir kısım yeni unsurlar dışında kimseyi yanına alamaz. Böyle bir fiyaskoyu beklemeyen ve bu durumu kendine yediremeyen KSD revizyonistleri, Devrimci Gençliğe karşı mücadele yöntemlerini değiştirerek faşistlere karşı kullanmadıkları silahları Devrimci Gençliğe yöneltmekten çekinmezler. Hatta bunu gelişmelerinin önünü açmak için kullanmakta "hak" gördüklerini dahi söylerler. Sonuçta bir devrimciyi, Dev-Genç militanlarından Kemal Karaca'yı şehit eden bu grup için İstanbul'da gelişmenin hiçbir koşulu yoktur. Ve süreç içinde güdükleşip dar bir grup halinde kalacaklardır. (*)

Devrimci Gençlik sonuçta, her yönden gelen bu saldırıların üstesinden gelmesini bilmiştir. Bu başarının kazanılmasındaki etkenler ise, siyasi çizgideki kararlılık, kitleye ve kadrolarına verilen doğru perspektif ve genç kadrolara güven, sol içi çatışmalara ve ideolojik mücadeleye doğru taktik ve yöntemlerle yaklaşma ve en önemlisi

(*) O dönem Kurtuluş Sosyalist Dergi (KSD) adıyla tanınan bu grup, 1980'li yılların sonuna doğru legal partililik içinde kendini adeta feshetmiş, geçmişiyile pek bir ilgisi kalmamıştır. Kurtuluş ismi ise yıllar sonra da olsa yine gerçek sahipleriyle buluşmuş, 1972'den bugüne 20 yılı aşkın süredir ısrarla, kararlılıkla Cephe çizgisinde mücadeleyi sürdürenlerin yayın organlarından biri olarak yayınlanmaya başlamıştır.

de anti-faşist mücadeledeki tutarlı ve doğru mücadele çizgisidir. Devrimci Gençliğin başarısında en büyük etken olan anti-faşist mücadeledeki önderliğini değerlendirmek için dönemin anti-faşist mücadelesinin izlediği çizgiye biraz daha yakından bakmak gerekir.

B -Anti-Faşist Mücadelenin Gelişimi ve Bu Konudaki Doğru Yaklaşım

Dönem, Milliyetçi Cephe iktidarının her alanda faşist kurumsallaşma politikasını en üst boyuta ulaştırdığı, devletin hemen hemen her kurumunun yukarıdan aşağıya faşistleştirildiği bir dönemdir. Okullar, mahalleler, fabrikalar azgın bir faşist terörün hedefidir. Ve ilk aşamada da ön planda olan okullar ve gençliktir. Faşist gençlik örgütü Ülkü Ocakları ile polis, işbirliği içinde tüm okul ve yurtlara saldırmakta, okullar faşistlerin birer kalesi durumuna getirilmek istenmektedir. Faşistler her gün birkaç devrimciyi katletmekte ve polisin gözü önünde, hatta polisin korumasında elini kolunu sallayarak kaçmaktadırlar. Artık can güvenliği her devrimcinin, yurtseverin, demokrasinin temel sorunudur. Can güvenliğini sağlamanın tek yolu ise kendi gücüne güvenmekten ve kendi can güvenliğini sağlayacak bir perspektifle hareket etmekten geçmektedir. Aksi, faşist teröre boyun eğmek, faşistlere teslim olmaktır.

(...)

D -İYOD Döneminin Önemli Anti-Faşist Eylem ve Gösterileri

Başından beri de belirttiğimiz gibi, bu dönemin en belirgin karakteri, okullardaki ve yurtlardaki faşist işgal girişimleri ve bunlara karşı verilen mücadeledir. Faşist saldırı ve cinayetler kitle üzerinde bir yılgınlık havası estirmeyi amaçlamış, ancak devrimcilerin aktif savunma an-

layışıyla yürüttükleri bir mücadele çizgisi, bu sindirme politikasının önünde en büyük engeli oluşturmuştur. Kitle potansiyelinde oldukça az sayılabilecek bir nicel zayıflama olmuşsa da, nitelik olarak daha ileri bir kitlesel örgütlenmenin ilk adımları atılmıştır. Bu anlamda Devrimci Gençliğin büyük çapta kitlesel eylemleri, dönemin özelliklerine bağlı olarak süreklilik ve yaygınlık kazanmıştır. Bir yandan da faşistlerin devreye daha aktif olarak girmesiyle çatışmalar ağırlıklı olarak bu alana kaymış; polis ise ikinci planda gözükmeye çalışarak daha çok faşistlere yardımcı bir rol üstlenmiştir.

Dönemin önemli sayılabilecek olaylarının bazılarını kısaca özetlersek:

- Cerrahpaşa Tıp Fakültesi işgali: 25 Ocak 1977 tarihinde Site Yurdu'ndan çıkmakta olan Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencisi iki devrimci, Hüseyin Yabuz ve Baki Ünlü, yurt yakınlarında pusu kurularak öldürülür. İlk anda Site Yurdu'ndaki Devrimci Gençlik'ten bir grup Cerrahpaşa Tıp'taki morga kaldırılan cenazelere sahip çıkarak, okulu denetim altına alır ve işgali başlatırlar. Sabahtan itibaren İstanbul'un her tarafından devrimci öğrenciler Cerrahpaşa'ya dolmaya başlar. Öğleden sonra okulun ve hastanenin tam denetim altına alınmasıyla işgal resmen ilan edilir ve okulda hastalar dışında tüm giriş-çıkışlar yasaklanır. Anfiler ve okulun diğer bölümleri hasta muayene ve tedavisine engel olmayacak, hastanenin normal işlemlerini görmesini engellemeyecek bir tarzda devrimci öğrenciler tarafından doldurulmuştur.

Okulda ağırlıklı olarak revizyonistlerin çoğunluğu elinde tutmasına karşın işgal başından sonuna kadar Devrimci Gençlik tarafından örgütlenir ve yürütülür. Cenazeler katafalka konulur ve tüm öğrenciler saygı duruşunda bulunurlar. Açık anfilerde seminerler verilir, toplu marşlar, ağıtlar, şiirler söylenir. İşgal sabaha kadar devrimci coşku ve kararlılık içinde, faşizme olan kinin daha da bilen-

diği bir atmosferde devam eder.

Revizyonist-oportünist kamp ise -başlangıçta çıkardığı birkaç sorun dışında- eylemin gelişiminde hiçbir rol üstlenmez, böyle bir şeye de yanaşmazlar. Çünkü başta işgaller olmak üzere tüm kitlesel eylemler, büyük bir sorumluluk, disiplinli bir örgütlenme, her şeyden de önce bu tip eylemleri örgütleyebilecek anlayış ve tecrübeyi gerektirmektedir. Revizyonizm ve oportünizmin ne böyle bir örgütlenmesi, ne de böyle bir anlayışı ve tecrübesi vardır. Revizyonizm ve oportünizm her büyük eylemde olduğu gibi burada da her türlü sorumluluğu (özellikle olumsuz durumlarda "ideolojik mücadele" malzemesi olarak kullanmak için) Dev-Genç'e yükleyip, ortaya çıkan başarılı sonuçları da kendine mal etme ikiyeüzlülüğünü seçmiştir.

Sabah büyük bir kalabalıkla başlayan yürüyüşe, Cerrahpaşa'nın tüm öğretim üyeleri, işçileri, memurları beyaz önlükleriyle katılırlar. Sirkeci'ye kadar yapılan yürüyüş, burada yapılan konuşmalar, and içme(*) ve saygı duşuyla sona erer.

Cenazeler buradan memleketlerine götürölmek üzere ailelerine ve onlarla birlikte gidecek devrimcilere teslim edilir. (Dev-Genç'in cenaze törenlerinde başından beri yerleştirdiği bir gelenek de; cenazeyi son ana kadar bırakmamak, ailelerle sürekli ilgilenip onların yanında olmak ve cenaze başka şehire gidecekse, bir temsilci grubunu yollayarak gidilen yerde de, anti-faşist bir gösteriyi örgütlemek olmuştur.)

(*) Dev-Genç'in tüm miting, gösteri ve törenleri, Devrim Andı'nın içilmesiyle son bulurdu. Bu andın metni şöyledi; "Biz... Devrimciler Olarak!.. Emperyalizme ve Faşizme Karşı, Kanımızın Son Damlasına, Tüfeğimizin Son Mermisine Kadar, Bıkmadan!.. Usanmadan!.. Savaşacağımıza And İçeriz!.. And İçeriz!.. And İçeriz!.. Bu Uğurda!.. Ölüm!.. Nereden ve Nasıl Gelirse Gelsin, Savaş Sloganlarımız Kulaktan Kulağa Yayılacaksa, Silahlarımız Elden Ele Geçecekse ve Başkaları, Mitralyöz Sesleriyle ve Zafer ve Savaş Naralarıyla Cenazelerimize Ağıt Yakacaksa!.. Ölüm!.. Hoş Geldi!.. Sefa Geldi!.."

-30 Mart Gösterileri: Devrimci Gençlik, örgütsel ve ideolojik gelişiminde somut ve ileri adımlar attıkça, Türkiye Devrimci Hareketinde dönüm noktası sayılan önemli günlerin yıldönümlerinde, bugünlerin anlamını vurgulamak ve kamuoyuna mesaj-bilgi vermek için; uygun biçimde anma, gösteri ve eylemleri de gündeme getirmeye başlamıştır. Bu anlayış doğrultusunda 30 Mart 1977 tarihinde de -yarattığı sonuçlar ve taşıdığı siyasi önem itibariyle Türkiye Devrimci Hareketinin 50 yıllık revizyonizm karşısında manifestosu sayılan Kızıldere direnişi, devrimciler tarafından anılır.

Çeşitli semt ve meydanlarda yapılan yürüyüş ve mitinglerde 30 Mart 1972 ile ilgili pankartlar taşınır, sloganlar atılır, konuşmalar yapılır, bildiriler dağıtılır. Bunun dışında hemen her okul ve yurttan yapılan forumlarda devrimci önderler saygıyla anılıp mücadeleleri, kişilikleri anlatılır, bu yönde tartışmalar gündeme getirilir. Ayrıca İstanbul'un her tarafı bastırılan afiş ve pullarla, bu yönde çeşitli sloganları kapsayan duvar yazılarıyla donatılır. Halka 30 Mart'ın önemi bu yollarla anlatılmaya çalışılırken; oligarşiye de devrimci önderlerin ölmediği, mücadelede yaşatılacağı, 30 Mart'ın unutulmayacağı ve bu mücadelenin devam edeceği mesajı verilir.

30 Mart 1977 anmasını unutulmaz kılan özelliklerden birisi de, o gece İstanbul'un üç bölgesindeki devrimcilerin kaldığı yurtlara faşist yurtlardan yapılan saldırı sonucu çıkan çatışmalardır. Hemen hemen aynı saatlerde başlayan bu saldırılar çatışmaya dönüşerek sabaha kadar sürer ve sabah polis sadece devrimcilerin bulunduğu yurtları basarak talan eder, içerideki tüm öğrencileri gözaltına alır.

Site Yurdu'na panzerlerle bina kapısı kırılarak girilir ve polis onlarca öğrenciyi, daha yurttan çıkmadan hastanelik duruma getirir, tüm öğrencileri şubeye götürür. Sivas Yurdu'na ise hiçbir şey yapılmaz. Polisin boşalttığı yurt sa-

bah tekrar devrimciler tarafından denetim altına alınır ve bölgede faşistlerin işine yarayacak bir boşluk yaratılmaz.

Niğde Yurdu ile faşistlerin kaldığı Sakarya Yurdu arasındaki çatışma daha şiddetli geçer. Sabaha kadar süren çatışmada bombaların da kullanılması bina çatışmada oldukça büyük hasar yapar. Bir faşist yaralanır. Yurdu kuşatarak çatışmanın bitmesini bekleyen polis, hava aydınlandığında panzerle bina kapısını kırıp iç merdivenlere kadar tırmanır ve içerde bulunan devrimci öğrencileri, yarım saatten fazla süren bir dayaktan sonra toplayıp götürür. Etraftaki faşist yurtların kuşatmasına karşın devrimciler anında müdahale eder ve yurdu doldurur. Faşistlerin yurdu işgal etmek, yakmak için giriştikleri yeni bir saldırı püskürtülür.

Bunun üzerine polis yeniden Niğde Yurdu'nu basarak, bu devrimcileri de toplayıp götürür. Sabah faşistler bomb boş kalan yurdu yakmak ister. Ancak o sırada yeni bir devrimci grup yetişerek faşistleri dağıtır ve başlayan yangını söndürür. Yurt personeli yurda yerleştirip polis ve faşistlere karşı güvenlik önlemi alarak çevreye çekilirler. Polis yeniden geldiğinde yurttan personel dışında kimseyi bulamaz. Tüm bu olaylar boyunca Sakarya Yurdu hiç basılmaz.

Üçüncü çatışma ise AOS (Atatürk Öğrenci Sitesi)'nde olur. 30 Mart gecesi AOS'te de devrimcilerin kaldığı bloklarla faşistlerin kaldığı bloklar arasında şiddetli bir çatışma başlar, bir faşist yaralanır, çatışma sabaha kadar sürer. Çatışmanın bitmesini, alışkanlığın verdiği "sabırla" sabaha kadar bekleyen polis burada da devrimcilerin bloklarını basar, bir şey bulunmamasına rağmen yine de her bloktan birkaç kişiyi gözaltına alır. Faşistlere ise hiç dokunulmaz.

- Demokratik Üniversite Mitingi: Dönemin özelliklerinden biri de sol içi tartışmalarda görülen şiddetlenme ve bu şiddetli tartışmaların -kendine güvensizliğin ve anti-faşist mü-

cadelede yeralmamanın verdiği kompleksle- pratiğe dö-
k÷lmeye, silahlı çatışmalara dönüşmeye başlamasıdır. Bu
tip tavırları, sol içi çatışmaları hiçbir zaman onaylamayan
ve bunlara karşı duran Devrimci Gençlik, özellikle tar-
tışmalara kaynaklık eden "Maocu bozkurt-sosyal fa-
şist", "sosyal emperyalizm" tezlerini teorik anlamda mah-
kum etmeye ağırlık vermiştir. Ayrıca bunları Sol'u bölen
tavırlar ve faşizme karşı mücadeleyi zayıflatan bir etken
olarak değerlendirir. Bu tip sloganların atılmasını her za-
man engelleyen Dev-Genç grubu, bu yüzden oportünist
grupların çeşitli düzeylerdeki saldırılarına uğrar. Bunlar-
dan biri de Beşiktaş-Taksim arasında yapılan "Demokratik
Üniversite" mitinginde olur. İYOD'ün düzenlediği ve di-
sipline uymak kaydıyla her grubun katılımına açık olan
bu mitinge katılım geniş olur. Birbirlerini "sosyal faşist, Mao-
cu bozkurt" şeklinde suçlayan oportünist-revizyonist
gruplar da disipline uyacaklarını belirterek katılır. Beşik-
taş'ta kitle toplandığında Halkın Kurtuluşu (HK) taraftar-
ları, "Kahrolsun Sosyal Faşizm", "Kahrolsun Sosyal Em-
peryalizm" gibi sloganlar atmaya başlayarak her zamanki
provokasyona açık tutumlarını sergilerler. Kendileriyle ko-
nuşulur. Disiplini bozdukları, mitingi sabote edip, provo-
kasyona açık ortam yarattıkları hatırlatılır, vazgeçmele-
ri istenir. HK, tavrında ısrar edince, araya barikat görevi
gören bir Dev-Genç grubu konarak, bunlar, yürüyüş ko-
lundan uzaklaştırılır. Buna rağmen kortejin peşini bırak-
mayan HK'lılar Beşiktaş'tan itibaren, barikat görevi gören
gruba silahla saldırır. Bir Dev-Genç'li yaralanır. Bu sal-
dırı durdurulup denetim altına alınır, ancak yürüyüşü ta-
kip eden HK'lılar Taksim girişinde barikat görevi gören Dev-
Genç'lilere yeniden ateş açar. Bu durum karşısında anın-
da inisiyatif konularak miting düzeni sağlanır ve HK'lılar
dağıtılır.

İYOD dönemindeki Devrimci Gençliğin önemli kitlesel
eylemlerine sadece bir örnektir bu. Bu dönemde ger-

çekleştirilen pek çok kitlesel eylem daha sayılabilir. Azgınlaşan faşist terörün bir sonucu olarak hemen her tarafta yapılan ve her biri bir anti-faşist gösteriye dönüştürülen cenaze törenlerini sayabiliriz. Ancak bunların sayısının fazlalığı, hepsini ayrı ayrı ele almamızı engelliyor. Hepsinin ortak özelliği katledilen devrimcinin siyasi çizgisine bakmaksızın Devrimci Gençliğin inisiyatif koyarak, her cenaze törenini büyük çapta anti-faşist bir kitle gösterisine dönüştürmesidir.

Diğer önemli eylem ve gösteri biçimleri olarak, bu dönemde Dev-Genç'in enternasyonal dayanışma alanında duyarlı bir davranış sergilemesi, bu doğrultuda anti-emperyalist eylem ve gösteri biçimlerini gündeme getirmesidir. Bu eylem ve gösterilerin en önemli biçimleri, bildiri, pul, afiş, yasadışı miting ve yürüyüşlerdir. Başka mücadele biçimleri de gündeme getirilir. Bunlar içinde dünya çapında anti-emperyalist mücadeleye, ulusal kurtuluş savaşlarına zarar veren, darbe vuran ülke konsolosluklarının önünde yapılan protesto gösterileri de vardır. Amerikan, İsrail, Şili, Almanya, İngiltere, Hollanda, İran, Mısır, Fransa, Belçika konsoloslukları ve bu ülkelerin kültür merkezleri, şirketleri, bu dönemin bu tip protestolarına uğramış temsilciliklerdir.

E -Sol İçi Çatışmaların Evrimi

1975-'76-'77 yıllarında solun durumunu karakterize eden özellik, sol içinde bir netleşme sürecinin yaşanmasıdır. Her grup kendi ideolojik yapısını netleştirirken bölünmeler, ayrılımlar yaşanmakta, kimi zaman bu durum pratiğe yansiyarak çatışmalara neden olmaktadır. Bu tip çatışmalardan olabildiğince uzak kalmaya çalışan Dev-Genç, ne kadar bilinçli davranırsa da, gençliğin mücadelesinde asgari de olsa bir birlik sağlamaya çalışırken kimi zaman bu çatışmaların ortasında kalmakta, şu veya bu biçimde tavır belirlemektedir. Anti-faşist mücadelenin kız-

gın olduğu hallerde dahi, bazen en üst boyuta çıkabilen bu çatışmaların kuşkusuz, gençliğin devrimci mücadelesine büyük zararı dokunmaktaydı. Öyle ki, birtakım gruplar, faşistlere karşı verilen mücadelede bile, "filan grup varsa biz yokuz" diyebilmekte, öne sürdüğü koşul gerçekleşmeyince de mücadele arenasını terkedebilmektedir. Karşısındaki grup da aynı şeyi yapınca Dev-Genç ortada yalnız kalmaktadır.

Özellikle revizyonist ve oportünist kamplar arasında "sosyal emperyalizm" konusundan kaynaklanan tartışma, '76'lara gelindiğinde artık tartışma boyutunu aşmış, çatışmalara dönüşmüştür. Faşist işgallere karşı mücadelenin dişe-diş yürütüldüğü okullarda bile bu gruplar, özellikle birbiriyle kavga etmekten, çatışmaktan, faşistlerle uğraşmaya zaman bulamamaktadırlar. Birbirlerini faşistlerden daha tehlikeli gördüklerinden, çoğu zaman birlik yaratma çabaları da hiçbir işe yaramamaktadır. Dev-Genç bazen etkin bir tavırla aralarındaki çatışmaya müdahale etmekte, böylece geçici bir "barış" ortamı yaratılmaktadır. Bu "barış" ortamı ara sıra bu grupları, (kimi zaman omuz omuza) faşistlere karşı birlikte yönlendirme olanağı da yaratabilmektedir. Ama hepsi için geçerli değildir tabii. Örneğin PDA burjuva milliyetçileri, daha o zamanlar faşistlerle birlikte eğitim yapmayı, onlarla tartışıp konuşmayı, okullara girişlerini serbest bırakmayı savunurken, İGD gibi dernek üyelerini "sosyal faşist" olarak görmekte, değil onlarla konuşup tartışmayı, aynı odada bulunmayı bile istememekte ve her zaman çatışmaların yaratıcısı olmaktadır. İGD revizyonistleri de karşı kampın önde geleni olmak sıfatıyla -PDA kadar ateşli olmasa da- güçlü olduğu yerlerde saldırgan tavırlar sergilemekten geri durmaz. Oportünist kampta kendisini PDA'nın teorik görüşleriyle besleyen Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Gücü (bu grup daha sonra Partizan adını aldı) gibi gruplar da -başta Halkın Kurtuluşu olmak üzere- PDA'dan aşağı kalmamakta, "sosyal faşizm" çığlıklarıyla her yerde provokasyon ortamı ha-

zırlamaktadırlar.

O günlerde gündemin en önemli tartışma konusu olan "sosyal emperyalizm" tartışması Dev-Genç açısından gündemin çok tali bir maddesidir. Anti-faşist mücadeleyi sürekli ön planda tutan Dev-Genç ideolojik mücadelenin esas olarak ikna temeline dayalı olmasını ve devrimin temel sorunlarını (devrim, örgüt, çalışma tarzı konuları) kapsamaması gerektiğini savunup, bu yönde bir çizgi izlemektedir. Dünya sosyalist hareketinin çeşitli kutupları arasında hiçbir zaman şabloncu bir taraftarlık tutumu takınmayan, Çin veya Sovyet yanlısı Marksist-Leninistler olmak yerine, Türkiyeli Marksist-Leninistler olunmasını savunan Devrimci Hareket ve onun gençliği, her zaman, "uydu" pozisyonuna düşmeme duyarlılığı içinde olmuştur. Dünya çapında ortaya çıkan çeşitli sapmalar karşısında da siyasi-ideolojik duyarlılık gösterip, sapmaları Marksist-Leninist ideoloji ve literatür içerisinde değerlendirmiştir. Ortaya atılan "sosyal emperyalizm" tartışmaları ise nesnel olarak devrimci mücadeleyi bölmek misyonunu yüklenmiş, (*) anti-faşist potansiyeli bu şekilde zaafa uğratarak devrimcilere bir çok mevziyi kaybettirmiştir. Devrimciler başından beri sol hareketin içinde ortaya çıkan ideolojik çizgi farklılıklarının eleştiri-özeleştirici ikna temelinde ve mücadele süreci içinde giderileceğini söylemiş, çatışmalarla bu farklılığı gidermeye çalışmanın nesnel olarak ege men sınıflara hizmet etmek olduğunu savunmuştur. Nitekim bu çatışmalar, süreç içinde sol içi ideolojik farklılıkların ürünü görünümünden çıkarak neredeyse "sınıfsal" bir çatışmanın keskinliğine bürünmüş ve 1 Mayıs katliamları gibi olayların maddi zeminini hazırlamıştır.

Özetle, Dev-Genç bu gruplar arasındaki çatışmayı el-

(*) Türkiye'de "sosyal emperyalizm" teorisinin bayraktarlığını yapan PDA'nın süreç içinde vardığı yeri görünce, "sosyal emperyalizm" tartışmalarının ülkemizde yüklendiği bölücülük misyonunun nesnel mi, yoksa öznel mi olduğunu yeniden düşünmek gerekir.

den geldiğince engelleyip anti-faşist mücadeleye sevkedici bir işlev görmeye çalışmışsa da, çoğu zaman bunu başarmak mümkün olmamıştır. Gerçekleşmesi de pek olanaklı değildi, çünkü bu grupların tüm siyasi varlıkları böylesine bir çatışmanın körüklenmesine bağlıydı. Dergilerinde, bildirilerinde ve her türlü propaganda faaliyetinde işlenen konular, birbirine karşı saldırı politikasının yansımasıydı ve bu konudaki düşmanlığı körüklemek için elden gelen her şey yapılıyordu. Olanak bulunup istatistiği çıkarılsa, yaptıkları kavgaların, çatışmaların faşistlerden çok birbirine karşı olduğu açıkça görülecektir. Faşistlere karşı bir şey yapamayanlar, çok rahat birbirini vuruyor, kan dökabiliyordu.

Bu konuda Dev-Genç'in aldığı önlemlerden biri de, ortak eylemlerde olsun, birlikte yaşanan yerlerde olsun (okul, yurt vb.) bu tip bölücü ve provokasyonlara açık propagandalara izin vermemek olmuştur. Dev-Genç bulunduğu her yerde bu tip propagandalara yer vermemiş, engellemiştir. Bunu bir disiplin anlayışı haline getiren Dev-Genç'in bu tutumu başarıya ulaşmış, bir çok eylem, çatışmasız sonuçlandırılmıştır. Tabii kimi zamanlar bu sapma akımlar, güçlü oldukları, fırsatını buldukları yerde bu disiplini çiğnemiş, genel devrimci mücadeleye büyük zararlar vermekten çekinmemiştir. Bu yüzden devrimci kanı dökülmüş veya bunun koşulları hazırlanmıştır. (Demokratik Üniversite mitingi, 1 Mayıs 1977 vb.) Gerçi bu gruplar kısa sürede kitleden ve mücadeleden tecrit olmuşlardır ama, verdikleri zarar büyüktür. (*)

Tüm çabalarına karşın Dev-Genç grubu da 1977 Nisan ayında bir anda kendini sol içi çatışmanın içinde bulur. Tüm

(*) Bugün, bu çatışmaların elebaşı olan bir çok grup, burjuva hümanist bakış açısıyla faşistlerin cezalandırılmalarına ve oligarşi tarafından idamlarına bile karşı çıkarken, geçmişte döktükleri devrimci kanlarını görmezden gelmekte, bu konuda özelleştirmeyi bile unutmuş görünmektedirler. Ama yine de hemen hepsi, yenilginin temel nedenlerinden biri olarak sol içi çatışmayı göstermeye devam etmektedirler.

İstanbul çapında olduğu gibi Şişli Siyasal Yüksek Okulu'nda da umduğunu bulamayan KSD etrafında toplanmış grup, gözü dönmüş bir şekilde Dev-Genç grubuna saldırmakta, hiçbir şey elde edememenin hıncıyla ve gün geçtikçe prestij kaybetmenin verdiği hırçınlıkla Dev-Genç'i zayıflatmanın yollarını aramaktadır. Bunu mücadele içinde başarmayacağını anlayınca tek çare olarak Dev-Genç'i sol içi çatışmaya çekmeye çalışır. Hesap budur. Böylece hem kendi kadrolarını kemikleştirecek, hem de Dev-Genç'in anti-faşist mücadelesini baltalayıp, gelişmesini önleyecek ve ona prestij kaybettirmiş olacaktır. Bu niyetler sonucu faşist saldırılara karşı güvenlik için bekleyen Dev-Genç militanı Kemal Karaca pusu kurularak katledilir. Beklenen, devrimcilerin de silaha sarılması ve "Kaza sonucu" olan bir olayın intikamını almasıdır. Ancak bekledikleri olmaz. Sol içi çatışmanın tırmanmasının kimlere yarayacağını bilen devrimciler silah kullanmadan, devrimci kanı dökmeden "Kurtuluş"u İstanbul'daki her birimden tecrit eder. Bütün birimlerde (yurt, okul, dernek vs.) bu gruptan olan herkese şu soru sorulur: "Kemal Karaca'nın öldürülmesine ne diyorsunuz?" Cevaplar genellikle; "Kurtuluş'un yaptığını lanetlemek ve karşı çıkmak" şeklindedir. Bir çok insan "Kurtuluş" (K) ile ilişkisini keser. Olaya "K"u haklı bulur şekilde yaklaşan "K" taraftarları ise birimlerden atılır, tecrit edilir. Bu cinayet karşısında devrimci politikanın bir yönü budur. Diğer yönü ise tüm İstanbul çapında yürütülen teşhir kampanyasıdır. Gerek siyasi gruplar nezdinde, gerekse kitleler nezdinde (forum, toplantı vb.) "K"un tavrı ve amacı açıklanır, teşhiri ve tecriti sağlanır. Bir ay sonra devrimciler, silah kullanma ortamına yol açmadan "K"un İstanbul'daki siyasi varlığını "yok" denecek düzeye indirmiştir. Bir avuç kadro olarak kalan "K", bundan sonra İstanbul'da güdük kalacak, gelişemeyecektir. Zaten bir süre sonra, "işçi sınıfına gitmek gerek" bahanesiyle anti-faşist mücadeleyi tümünden terkedecek ve bürokratizme saplanacak, bu ortam içinde bocalayıp duracaktır. (*)

Faşist İşgallere Karşı Mücadele ve 16 Mart Katliamı

Bağımsızlık Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik Kitabı Cilt 1, Syf: 204-12

Dev-Genç'in faşist işgalleri kırma kampanyası çerçevesinde tüm okullara girmesi ve her okulda faşistlere karşı mücadeleyi yükseltmesi; sivil faşist hareket için büyük bir darbedir ve bunun çarelerini bulmak zorundadırlar. Geçmişte birkaç terör hareketiyle okulları boşaltıp işgal altına alan ve fazla kadrolarını devrimcilerin etkinliğindeki diğer okullara yönelten sivil faşist hareket, tüm okullarda birden gelişen bu devrimci saldırı karşısında açmaza düşer. Eski rahatlık dönemi bitmiştir artık. O zamana kadar böyle kararlı ve topyekün bir hareketle karşılaşmayan faşistler ilk anda geçmiş tecrübelerine dayanarak tüm okullarda varlığını korumaya çalışsa da daha sonra değişik taktikler aramak zorunda kalacaktır.

Bu taktiklerin birincisi, okulların kapanmasını sağlamaktır. Özellikle zayıf olduğu okullarda izlediği bu taktikle faşist hareket, kapanan okullardaki kadrolarını değişik yerlerde kullanma olanağı elde etmekte ve işgali altında tuttuğu okullara seferber ettiği bu kadrolarla devrimci saldırılarını püskürtmeye çalışmaktadır. Bu taktik faşistlere faz-

ladan bir güç kaynağı yarattığı gibi, okul kapatmaları yoluyla, devrimcilerin okul içindeki faaliyetlerini de sekteye uğratmakta, kitleyle bağıni zayıflatıp, hareket alanını ve olanaklarını daraltmaya çalışmaktadır. (*)

Bu amaçla faşistler 1977-78 öğrenim döneminde okulları kapatmak için yoğun bir çalışmaya başladılar. Okullar bombalanmakta, okul yönetimleri tehdit edilmekte, öğretim üyeleri vurulmakta, yaralanmaktadır. Bunun karşısında Dev-Genç'in politikası okulların açık kalmasını sağlamak olmuştur. Faşistlerin tüm çabalarına karşılık, okulların güvenliğini almaya, okul yönetimleriyle ve öğretim üyeleriyle ilişkilerini geliştirmeye ve okulların açık kalmasını sağlamak için kitlesel gösteriler yapmaya, çeşitli etkinliklerle bu yönde bir kamuoyu oluşturmaya çalışır. Çünkü okulların açık kaldığı her gün, faşistlerin biraz daha tecritini, devrimcilerin biraz daha örgütlenip güçlenmesini getirecektir.

Faşistlerin ikinci taktiğı ise, ülke çapında başlattıkları kitle katliamına yönelik eylemlere -özellikle öğrenci gençliğe yönelik olarak- hız vermek olmuştur. Okullara toplu gidip-gelen devrimcileri bomba ve kurşun yağmuruna tutmak, gelenleri toptan katletmek, devrimcilerin etkinliğini kırmak için buldukları son önlemdir. Bu durumu başından beri gören İstanbul Devrimci Gençlik, tüm dikkatlerini buna yöneltmiştir. Toplanan yerler her gün değişmekte, her türlü güvenlik sağlanmakta, birarada bulunulan yerler sürekli kontrol edilmekte, okullarda-anfilerde her gün bomba araması yapılmakta, okullara gidiş-gelişlerde değişik yollar kullanılmakta, trafik durdurulup yollar kesilmektedir. Kısacası akla gelen tüm önlemler alınmaktadır. Bu dönem içinde okula toplu gitmenin dışında bir yol düşünülemez miydi diye sorulabilir. Ancak

(*) Devrimcilerin okul içindeki kadroları başka okulların içindeki mücadeleye katması şeklinde bir anlayışı ve olanağı yoktur. Faşistler bu konuda polisten büyük yardım görürken devrimciler çoğu zaman kendi okullarına bile alınmamaktadır.

faşistler tek tek cinayetlerden vazgeçmiş değildi ve bu tip cinayetler de durmaksızın sürüyordu. Tek tek kişiler yerine toplu gitmek bu açıdan faşist cinayet olasılığını azaltan, güvenliği kolaylaştırıp arttıran bir olguydu. Diğer yandan özellikle faşist saldırıların yoğun olduğu ve faşist işgal altındaki okullara tek tek girmek de pek olanaklı değildir. Bir diğer yönüyle faşistlerle mücadeleye giren insanların birarada bulunup, dayanışma duygularını geliştirecek, güveni arttıracak bir topluluk psikolojisiyle davranması, mücadele için daha avantajlıydı.

Devrimci mücadele, kayıpların, acıların, ölümlerin oldukça fazla olduğu bir mücadeledir ve ne kadar önlem alınırsa alınsın kayıplar, acılar, ölümler kaçınılmazdır. Bu kaderci bir anlayış olarak görülmemelidir. Bunlar sınıf çatışmasının zorunluluğunun olumsuz ürünleridir. Çünkü bedel ödenmeden sürdürülen ve zafere ulaştırılan bir mücadele görülmemiştir. Devrimcilerin görevi bunu en aza indirmek, bu yolda koşulları ve olanakları zorlamak, duyarlı olmaktır.

Buna karşın yine de kayıpların, acıların, ölümlerin olması hiç kimseyi yıldırmamalı, tersine coşku ve kararlılığı arttırmalı, sınıfsal kini bilemelidir. 16 Mart 1978'de de Devrimci Gençlik yüreklere sokulan bir hançer yarasının acısıyla sarsıldı.

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'nı, "Merasim Birliği" adındaki polis birliğinin aktif desteğine, üniversite yönetiminin kendi amaçlarına hizmet eden çeşitli uygulamalarına ve gündeme getirdikleri her türlü saldırıya karşın elinde tutamayacağını anlayan faşist katiller çetesi, en sonunda insanlık dışı canice bir katliam düzenlemekten kaçınmadılar. En çok önem verdikleri yerlerinden gitmek üzereydi ve faşist çeteler bu okuldaki işgallerini devam ettirebilmek için son şanslarını kullanmışlardı. Yedi devrimciyi bir anda katletmek ve onlarca devrimciyi yaralamak, sakat bırakmakla kendilerini kur-

taracaklarını umuyorlardı. Ama nafileydi çabaları...

1977-78 öğrenim yılına tüm okullardaki faşist işgalleri kırmak, faşist saldırıları püskürtmek kararıyla başlayan Dev-Genç, stratejik önemi nedeniyle merkez binadaki işgalin kırılması görevini gündeminin ilk maddesine yerleştirmişti. Ağırlıklı çabasını buraya yöneltecekti. Okul açılmadan haftalar önce, tüm Hukuk ve İktisat fakültesi öğrencileri toplanmaya başlandı. Memleketinde olanlar işgale karşı mücadeleye çağrıldılar. Kendi kitlesini toparlayan Dev-Genç, bu sefer oportünist-revizyonistlerle görüşmelere başladı. İlk başlarda "Maocu bozkurtlar", "sosyal faşistler" çatışmasını bu birliğin önüne bir engel olarak dikmeye çalıştılsa da (özellikle PDA burjuva milliyetçileri daha ileri gider ve faşistlerle uzlaşmayı, birlikte eğitimi savunmaya başlayınca toplantılardan kovulurlar) Dev-Genç'in kararlılığı karşısında ister istemez katılmayı kabul ettiler. Çünkü öğrenci kitlesinden tecritleri hızlanmıştı. Ve özellikle bir yıl önce yine Dev-Genç'in yürüttüğü işgalleri kırma kampanyası sonucunda çoğunlukta oldukları bir çok birimi Dev-Genç'e kaptırmışlardı. Merkez binada faşistlerin ne kadar güçlü olduğu bir önceki yıl ortaya çıkmış, işgalin kısa sürede ve kolay yollarla kırılmayacağı anlaşılmıştır. Bu yüzden ilk başlarda katılıyor görünmek kendileri için yararlı olacaktı. Çünkü kitle faşist işgallerin kırılmasını, rahatça okula gidebilmeyi istiyordu.

16 Mart günü de devrimci öğrenciler Süleymaniye'de toplanıp okula doğru yürümeye başlarlar. Her zamanki gibi İşletme-İktisat ve Yabancı Diller'de okuyan devrimci öğrenciler, hem arkadaşlarına moral destek vermek, hem de olası bir saldırı karşısında güvenliklerini sağlamak için Eczacılık Fakültesi'nin önüne kadar merkez binaya giden öğrencilere eşlik ederler. CHP hükümetinin tüm sahte vaatlerinin, tutarsızlığının ve duyarsızlığının bir örneği olarak "Merasim Birliği" hâlâ okuldadır ve faşist işgali korumak için canla başla çalışmaktadır. Faşistler her anfile

birkaç kişi kalmış ve büyük bir moral bozukluğu içindedir. Okulda öğrenci kitlesi artık tamamıyla devrimcilerin yanındadır.

O gün de içeride faşistler oldukça sessizdir. Daha önce sık sık yaptıkları için dersler bitmeden okuldan çıkıp gitmeleri de pek dikkat çekmez. Devrimci kitle, öğlen tatili olduğundan toplanır ve Süleymaniye'ye gitmek üzere okuldan çıkışa yönelir. Ama okul çıkışında faşist namluların kurşun yağmuru ile karşılaşır. Faşistler, kitle üzerine bomba atarak, kurşun yağdırarak katliamı gerçekleştirirler.

Katliamda yaralananlar hastaneye kaldırılır kaldırılmaz 2000 civarındaki öğrenci kitlesi, İşletme Fakültesi anfisinde toplanır. Burada Dev-Genç'in işgal kararı açıklanır. Ve yan kapıdan merkez binaya girilir. İçeride olan polis kovulur ve işgal başlatılır. Tüm kapılar denetim altına alınarak işgale gelen öğrenciler içeri alınmaya başlanır. İstanbul'un her yönünden, İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'na akın başlamıştır. Liseli, ortaokullu gençlerden, öğrenci ailelerine, işçilerden memurlara kadar her meslekten, her yaştan insan merkez binaya akın akın doluşmaktadır. İşgal komitesi durmadan akan bu binlerce insanı binaya yerleştirir. (Anfiler, salonlar, kütüphaneler, koridorlar, her yer insan dolmuştur.) Gece yarısından sonra binalar adam almaz duruma gelince öbek öbek yanan ateşlerin ışığındaki bahçede, her öbek ateşin etrafında yüzlerce insandan oluşmuş halkalar giderek çoğalmaya başlar. Her anfide, her salonda, kısacası topluluğun bulunduğu her yerde konuşmalar yapılır, temel konularda seminerler verilir.

Bütün gece boyu hazırlıklar yapılır. Pankartlar, resimler çizilip-yazılır, bildiriler basılır. Yakalara takmak için şehitlerin resimleri bastırılır.

Onlarca işgalin tecrübesine sahip İstanbul Devrimci Gençliğinin en büyük işgallerinden biridir bu. Büyüklüğü; sadece katılım açısından değildir, yedi arkadaşını kay-

beden kitlenin karamsarlığa kapılmadan büyük bir kin ve öfkeyle anti-faşist şiarları haykırdığı en coşkulu işgaldir bu.

Sabah, İstanbul gördüğü, görebileceği en büyük anti-faşist gösterilerden birine daha sahne olacaktır. Dev-Genç, yürüyüş kortejini düzenler. En önde şehitlerin okul arkadaşları ve ailesi, onun arkasında Dev-Genç pankartı altında tüm Dev-Genç birimleri ve daha sonra diğer gençlik örgütleri, sendikalar, baro ve meslek odaları, çeşitli meslek kuruluşları ve dernekleri sıralanır. Binlerce kişi yürüyüşe geçer. Sadece korteje katılanlar değil, kortejin dışında kenarda kalan herkes saygı duruşuna geçmekte ve kortejin paralelinde yürümektedir. Sirkeci Meydanı bir anda dolar, konuşmalar yapılır, ancak yürüyüş hâlâ bitmemiştir, hala üniversiteden çıkmayan yürüyüş kolları vardır. Meydan bir kez daha dolar, bir kez daha konuşmalar yapılır, ancak insan akını hala bitmemiştir. Ve meydan bir kez daha dolar, bir kez daha konuşmalar yapıp devrim antları içilir. (Bu konuda daha geniş bilgi için bkz: "16 Mart Katliamı" üzerine broşür.)

Katliamdan sonra kapatılan okul açılır açılmaz hemen ilk gün 16 Mart'ın öfkesiyle faşistleri anfilerden ve okuldan atan devrimciler, faşistlerin egemenliğine de son verirler.

1977- 78'de faşist işgal altında bulunan iki okul daha vardır: Edebiyat Fakültesi ve Vatan Mühendislik Yüksek Okulu... Her iki alanda da 1976-77 öğrenim döneminde Dev-Genç'in başlattığı işgal kırma girişimi, gerek oportünizmin -bu okullarda güçlü olmalarına rağmen- duyar-sız davranması ve devrimcilerin çabalarına katılmaması, gerekse de, Dev-Genç'in birinci planda merkez binayla ilgilenmesi ve bu okullarda fazla gücünün olmaması yüzünden başarılı olamamış, faşist işgaller bu okullarda devam etmiştir.

1977-78 döneminde ise, tüm okullarda olduğu gibi bu

okullarda da gerekli hazırlıklar yapılmış, işgal kırma girişimini sürdürecektir çekirdek kadro oluşturulabilmiştir.

Edebiyat Fakültesi'nde o döneme kadar çoğunluğu oluşturan oportünist ve revizyonist kesimlere yapılan çağrılar karşılıksız kalır. Edebiyat Fakültesi o güne kadar devrimciler için hoş olmayan tedirgin edici bir isme sahiptir. İçeri girmenin ölümle, linç edilmekle aynı anlamı taşıdığı söylentileri, Dev-Genç'in çağrılarına verilen karşılıklardır. Tüm bu sözlerin gerçekte söylentiden ve abartmadan başka bir şey olmadığı çok geçmeden ortaya çıkacaktır. Faşistler biraz da okulun yapısından (idare, eğitim vb.) ve uzun süredir devrimcilerin gitmemesinden dolayı okulda oldukça güçlüdür. Ancak bu hiçbir zaman revizyonist ve oportünistlerin, mücadeleden kaçmak için abarttıkları sayılara varan bir güç değildir. Okula gidilmeye başlandığı daha ilk gün faşistler dövülür. Okul önünde faşistlerle devrimciler arasında çatışma çıkar. Böyle bir girişimi beklemeyen faşistler şoke olmuştur. Devrimciler ise hem okula gitmenin, hem de faşistleri dövmenin verdiği bir morale sahiptir. Faşistler hazırlıksız yakalanmıştır ve ne yapacaklarını şaşırırlar. Çok güçlü oldukları okulda peşpeşe darbeler yemektedirler. Birinci yarıyıl sonuna kadar Dev-Genç militanları bu şekilde (bazen peşpeşe, bazen da bir iki gün arayla) okula gidip gelmeyi sürdürür.

İkinci yarı yıl başlarken, okula gidilip gelindiğini, Dev-Genç'in güvenliği ve yönlendiriciliği altında okula gidip gelenlere bir şey olmadığını gören revizyonist ve oportünistler cesaret kazanmış, Dev-Genç'e okula gelmek istediklerini bildirmişlerdir. Dev-Genç'in tek koşulu vardır: Sol içi çatışmalar ("sosyal faşist", "Maocu bozkurt" suçlamaları) olmayacak, omuz omuza mücadele edilecektir. (*)

İkinci yarı yıl hem oportünizm ve revizyonizmin niteliğini, hem de doğru devrimci mücadeleyi öğrenen dürüst,

(*) Kitleden tecrit olmak istemeyen oportünizm ve revizyonizm bu isteğe boyun eğmez.

yurtsever kitlenin katılımı ile sayı artmış ve okula gidenlerin sayısı kalabalıklaşmıştır. Okul içinde ve dışında tüm insiyatif Dev-Genç'e aittir.

İkinci yarıyıl da gücün artması ve faşistlerin kendilerine güvenlerinin artık iyice zayıflamasından ötürü, her gün okula gidilmeye başlanır. İçerde artık faşistlerin insiyatifi kırılmaya başlamıştır. Dev-Genç insiyatifindeki devrimciler içerde her şeyi belirleyecek durumdadır.

Vatan Mühendislik Yüksek Okulu'nda da benzer bir gelişim izlenir. Antep Yurdu'nun açılmasıyla, Dev-Genç Vatan Mühendislik öğrencilerini burada toplamaya başlar. Bir önceki yıl işgal kırma girişimine yanaşmayan oportünist ve revizyonist kesimler, yine benzer bahanelerle yanaşmazlar. Gerekçe her yerde aynıdır. İlk yarı bittiğinde oportünizm ve revizyonizm, burada da cesaretlenir. Dev-Genç'in ileri sürdüğü koşulları ve Dev-Genç'in insiyatifi ni kabul ederek gidiş gelişlere katılmaya başlar. Faşistler burada da birkaç defa katliam girişiminde bulunur. Birkaç kere gündeme getirilen kitleyi tarayıp bombalama girişimleri, bombalı tuzaklar, Dev-Genç militanlarınca boşa çıkartılır. Öğrenim dönemi bittiğinde faşistler okula gelemeyen durumdadır ve okuldaki oportünist-revizyonistlerin önceki çoğunluğu -ki bu gücü okul dışında(!) olan bir çoğunluktur- ortadan kalkmış, okul her şeyiyle Dev-Genç'in denetim ve insiyatiline girmiştir.

Aksaray İktisadi Ticari Bilimler Yüksek Okulu'nda da aşağı yukarı aynı gelişmeler izlenir. Faşistlerin okul çevresindeki etkinliği, Antep Yurdu'nun açılmasıyla kırılmaya başlamıştır. Önceki yıl okula gidip gelen Dev-Genç, aynı girişimini yine devam ettirir. Oportünizm ve revizyonizm aynı kararsızlık içindedir, ikinci yarı yıl okulda faşist işgal kalmamıştır. Okula nihayet gelmeye başlayan oportünizm ve revizyonizm ise oldukça geç kalmıştır! Artık İstanbul'da faşist işgal altında okul kalmamıştır. Ancak faşist saldırılar çeşitli biçimlerde yine gündemde ola-

caktır, durmayacaktır...

Dev-Genç, 1977-78 öğrenim yılının sonlarına doğru bir katliamla karşı karşıya kalır. Polisin de yardımıyla faşistler Yıldız DMMA gece bölümü öğrencilerini 9 Mayıs 1978'de kurşun yağmuruna tutarlar. İkisi (Hasan Okut ve Müjdat Çelikyay) hemen orada, biri ise (Renan Eriş) daha sonra hastanede bakımsızlıktan olmak üzere üç devrimci hayatını kaybeder. Yıldız bir kere daha devrimcilerce işgal edilir. Bütün gece okulda kalan Dev-Genç ertesi gün büyük bir anti-faşist gösteriyle öldürülen devrimcilere karşı son görevlerini yerine getirir. Bu dönem içinde devrimciler faşistlerin sayısız saldırısı ile yüzyüze gelirler. Bir çok devrimci bu saldırılarda şehit düşer, yaralanır. Dev-Genç, şehit düşen her devrimcinin cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürür.

1978-1979 Öğrenim Dönemi ve Devrimci Mücadele A - Genel Durum:

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik Kitabı Cilt 1, Syf: 231-238

1978-1979 öğrenim yılına Dev-Genç daha güçlü ve örgütlü bir başlangıç yapmıştır. Bu dönemde gençlik alanındaki faşist saldırılar büyük oranda püskürtülmüştür. Faşist işgallerin bir çoğu kırılıp, faşistler okuldan atılma durumuna getirilmiş, bir çok okula faşistler giremez olmuşlardır.

Diğer yandan DY ile 1 Mayıs'ta kesinleşen kopuş giderek bir netleşme sürecine girerken DY'un devrimci saflardaki sağ etkileri de silinmeye başlamıştır. 1 Ağustos 1978 günü düzenlenen Dev-Genç Kurultayı'nda, çeşitli kent ve birimlerden Kurultay'a katılan işçi-köylü-öğrenci gençlik temsilcileri, DY'un inkarcı, sağ ideolojik ve siyasi çizgisine karşı tavır alarak, devrimci görüşün önderliğini kabul etmiştir. DY oportünizminin sağ ve kendiliğindenci çizgisinin saflardan tam anlamıyla tecriti bir süreç sorunu olmakla birlikte, esas olarak izlenecek doğru devrimci ideolojik ve siyasi hat, bu inkarcı düşüncelerin panzehiri olacaktır. Ancak oligarşinin saldırıları sürerken -başta DY olmak üzere- solun büyük bir kesiminin bu doğru ideolojik ve siyasi çizgiye karşı başlattıkları Haçlı seferi,

süreç içinde devrimcilerin önüne çıkan en büyük engellerden biri olacaktır. Siyasi çalışma yasaklarından, silahlı saldırılara kadar tüm yöntemler, Devrimci Hareketin gelişimini engellemek için gündeme sokulur. Özellikle DY, bu konuda sonu gelmez bir kin güdücülükle saldırır. Devrimci Hareketi tecrit etmek için tüm enerjisini harcar. Tüm bunlara karşı Marksist-Leninist çizgi, ideolojik ve pratik mücadelesiyle bu saldırıları göğüslemiş, oligarşi ve Sol'dan gelen saldırıları boşa çıkarmış, varlığını dosta düşmana kabul ettirmiştir. DY'un bütün saldırıları, Devrimci Hareketin "sol içi çatışma"ya bilinen yaklaşımı ve asıl gücünü anti-faşist mücadelede kullanmasıyla etkisiz kılınmıştır. Marksist-Leninist çizgi, DY ve oligarşinin ters yöndeki çabalarına karşın, devrimci hareketi kitlelerle bütünleştirmeye çalışmıştır. Bundan sonraki süreç, "Devrimci Hareketin kendi örgütlenmesini sağlamlaştırması ve geliştirmesi", ana görevinin devrimcilere yüklediği sorumlulukların yerine getirilmeye çalışıldığı bir süreç olacaktır. Dev-Genç, bu süreç içinde, Marksist-Leninist harekete kopmaz bağlarla bağlı demokratik bir kitle örgütü olarak bu görevler doğrultusunda sorumluluk üstlenenlerin en başında gelecektir.

B - Anti-Faşist Mücadeledeki Gelişmeler

1978-1979 yıllarında faşist hareketin, öğrenci gençlik alanında giderek tecrit olmaya başladığını söylemiştik. Ancak bu saptama, faşist hareketin tümünden bu alanı terk ettiği anlamına gelmiyordu. Faşist hareket, öğrenci gençliğin Dev-Genç önderliğinde yürüttüğü mücadelesini engellememiş ve kitleden tecrit olmuştur. Artık elinde işgal altında tuttuğu okul kalmamıştır. Birkaç okulu elinde tutmaya çalışıyorsa da başarılı olamıyor, bunların dışındaki okullarda ise, ancak polis ve "sivil sıkıyönetimin koruyuculuğu altında zaman zaman sınavlara girebiliyor, öğrenci kimliklerini böylece devam ettirmeye çalışıyorlardı. Ancak

faşist cinayetler ve katliam girişimleri artarak devam etmekteydi. Özellikle adam kaçırarak işkenceyle öldürme gibi(*) canice yöntemlere başvuruyorlardı. Bu yöntemlerle genel bir pasifikasyonu amaçlayan sivil faşist hareket, bu dönemde asıl ağırlığı, başta mahalli bölgeler olmak üzere (mahalli bölgeler bir anlamda kentin "kır"larıdır. Ve emekçi yoksul halkın yoğun olarak bulunduğu yerlerdir.

Bu stratejik önem ve devrimcilerin buralarda hızla gelişmesi, faşist hareketi bu alanlara daha ağırlık vermeye yöneltten temel etkenlerdir) diğer alanlara vermeye başlamışsa da, öğrenci gençlik üzerindeki faşist terör son bulmamış, ağırlıkla vur kaç eylemleri şeklinde devam etmiştir. Ama artık toplumun her kesimini hedef alan, genel bir panik-korku ortamının doğmasına yol açacak eylemler sürekli gündemdedir. Adam kaçırmalar, kahve taramalar (özellikle mahalli bölgelerde faşistlerce bir çok kahvenin taranması hiçbir şeyle ilgisi olmayan onlarca insanın ölümüne neden olmaktadır) ve profesör, avukat, sava, doktor, aydın kesime, bilim adamlarına yönelen eylemler, ortamı bulanıklaştırmaya, kaos ve korku ortamını yaygınlaştırmaya hizmet etmekteydi. Cavit Orhan Tütengil, Ümit Doğanay, Ümit Kaftancıoğlu, Bedrettin Cömert, Doğan Öz, Orhan Yavuz vb. demokrat aydınlar hep bu dönemde faşist hareketin yeni taktiğinin kurbanı olmuşlardır.

Bu dönem yüksek okullara, bilim adamlarına, öğrenci gençliğe ve halka yöneltilen saldırılardan birkaçı ve bunlar karşısında Dev-Genç'in aldığı tavır:

- Prof. Bedri Karafakioğlu'nun Katledilmesi: Özellikle aydın kesimi pasifize etmeyi amaçlayan, güvensiz

(*) Bu şekilde canice faşist cinayetler, CIA güdümlü birçok faşist hareketin ortak eylem türlerinden biridir. El Salvador'da ölüm mangalarının, Somoza Nikaragua'sında Ulusal Muhafızların sindirme-korku salma yöntemlerinden biri olan bu vahşice cinayetler, Latin Amerika'da olsun, Ortadoğu'da olsun, CIA güdümlü karşı devrimci örgütlerin hâlâ en çok kullandıkları bir yöntemdir.

bir ortamı yaygınlaştıran faşist cinayetlerden biri de, İTÜ Elektrik Fakültesi Dekanı Prof. Bedri Karafakioğlu'nun 20 Ekim 1978'de katledilmesidir.

Aslında Bedri Karafakioğlu'nun faşizmin boy hedefi olmasını sağlayacak siyasi bir yönü olmadığı gibi, 1971 döneminde devrimcilere karşı çabalarının somut örnekleri de vardır. Tutarlı bir demokrat bile sayılmayacak bu hocanın katledilmesi, faşistlerin genel amaçlarını ortaya koyuyordu; kendilerinden olmayan herkese saldırmak, pasifikasyon, korku ortamını yaygınlaştırmak.

20 Ekim'de işlenen bu cinayetten sonra Dev-Genç, 22 Ekim'de yapılacak cenaze töreninin hazırlıklarına girişti. Ailesi ve okul yönetimiyle konuşarak, öğrenciler olarak cenaze törenine katılmak istendiği ve törene ilişkin tüm düzenlemelerin üstlenileceği bildirilir. Bu isteğin olumlu karşılanması üzerine Dev-Genç, 22 Ekim'de, cenaze törenini büyük bir anti-faşist gösteriye dönüştürür. Bedri Karafakioğlu'nun kişiliği bilinmesine rağmen bu durum ikinci plana atılmalı ve faşist terörün amaçladığı pasifikasyon ortamının doğmasına yol açılmamalıydı. Cenazenin aile ve okul çevresine bırakılması, klasik hatta faşist terörün istediği sonuçlara hizmet eder tarzda konuşmaların yapıldığı, bir protokol töreninden öteye gitmeyen bir cenaze töreninin yapılması demekti. Dev-Genç buna izin vermemeli ve her cenaze töreni gibi bunu da büyük bir anti-faşist gösteriye dönüştürmeliydi ve bunda da başarılı oldu.

Sabahtan itibaren cenazenin bulunduğu İTÜ Taşkışla binası işgal edildi ve törene katılmak isteyen tüm anti-faşist, ilerici-demokrat unsurlar içeri alındı. Sadece ihbarcı

(*) Bu ihbarcı burjuva milliyetçileri hâlâ "sol" içinde görünmeye çalışmaktaydı. Bir yandan oligarşiye ihbarlarıyla yardımcı olurken; diğer yandan da sol içinde kalmaya çalışıp, provokasyon ve bölücülük yaratma, sol içi çatışmaları körükleme görevini sürdürmekteydiler. Bu burjuva milliyetçileri bir an önce Sol'un dışına atılmalı ve Türkiye sol hareketine verdikleri zararlar engellenmeliydi. Dev-Genç 1978 yılın-

PDA burjuva milliyetçilerine tavır alındı. (*) Yürüyüş sırasında PDA dışında, HK taraftarları da provokatif tavrılarını sürdürmekte ısrar edince, onlar da disiplin gereği kortejden uzaklaştırıldı. Ve araya 400-500 metre mesafe konularak yürümelerine izin verildi.

Taşkıışla'dan başlayan yürüyüş, Zincirlikuyu Mezarlığı'nda sona erdiğinde İstanbul, Dev-Genç'in önderliğinde büyük bir anti-faşist gösteriye, azgınlaşan faşist terör karşısında kitlelerin devrimci coşkusuna bir kere daha tanık olur.

Faşist terör ne kadar artarsa artsın, hangi yöntemleri kullanırsa kullansın, İstanbul'da kitleler evlerine kapalı sessizce faşist çetelerin kapılarını çalmasını beklemeyecekti. Devrimci Hareket, bir yandan aktif savunma anlayışıyla faşist terörü durdurup caydırırken, aynı zamanda kitleleri faşist terörün karşısına dikmeye devam edecekti.

- Numan Kaygusuz'un katledilmesi ve Yıldız DMMA'nın işgali: 4 Kasım 1978 günü, Yıldız DMMA öğrencisi Numan Kaygusuz, kaçırılır ve çeşitli işkencelerden sonra hunharca katledilir. Gece yarısı alınan bu haberden sonra Dev-Genç, Yıldız DMMA'nın işgalini kararlaştırarak hazırlıklara başlar. (**)

5 Kasım gecesi, kapıdaki nöbetçi polis ve jandarmalara işgal yapılacağı söylenip yapılacak işgalin amaçları anlatılarak dışarı çıkmaları sağlanır. Tüm İstanbul'dan gelen yüzlerce devrimci bir anda Yıldız'ın anfilerini, salonlarını doldurur. Polis ve jandarma okulu sarmaya başladığında, okul barikatlarla sağlamlaştırılmış ve içeride tüm güvenlik önlemleri alınmıştır. Tüm cepheleri Dev-Genç ve

dan itibaren bu anlayışla PDA burjuva milliyetçilerine tavır alırken, bir çok sol grup hâlâ liberal bir anlayışla Dev-Genç'in bu tavrına karşı çıkmaktaydı. Süreç, Dev-Genç'i doğrulayacak; PDA'yı tecrit etmeye yanaşmayan, hâlâ ilişkilerini sürdüren sol hareketler, PDA'nın ihbarcılığından, bölücülüğünden payını fazlasıyla alacaklardı. Ama vakit geçmişti...

Devrimci Hareketin pankartlarıyla donatılan okulu boşaltmak isteyen İl Jandarma Alay Komutanı Albay'ın komutasındaki polis ve jandarma birlikleri okula giremeyeceklerini anlayınca, gözdağı vermek için okulun önündeki yolda gövde gösterisine başlarlar. Çeşitli eğitim hareketleri, marşlar, mevzilenme gibi hareketler, megafonla yapılan tehditler birbirini izler. Hiçbiri bekledikleri etkiyi yaratmayınca, bu sefer görüşme yolunu seçerler. Ancak devrimciler hiçbir taviz vermez ve işgali sürdüreceklerini belirtirler. Okul önündeki gövde gösterilerinin durdurulmasını, polis ve jandarmanın okul çevresinden uzaklaştırılmasını ve işgale katılmaya gelenlere dokunulmamasını söylerler. Albayla yapılan görüşme sonrası, Dev-Genç'in kararlılığını gören jandarma ve polis birlikleri binanın çevresinden uzaklaşır ve yolun karşı kıyısına çekilirler.

Sabaha kadar başarıyla süren işgal eylemine sabah geniş katılımlar olur. İşgal, eylemi duyan her türden revizyonist-oportunist grubun hücumuna uğrar.

Öğleye doğru faşist katliamları lanetleyen, faşistlerle polis işbirliğini açıklayan pankartlarla donatılmış kortej yürüyüşe geçer. Yol boyunca aynı içerikte sloganlar atılır, duvarlara yollara sloganlar yazılır, el ilanları, bildiriler dağıtılır. Yürüyüş Sirkeci Meydanı'na vardığında akşam olmak üzeredir. Yapılan konuşmalar ve devrim andı içilmesinden sonra miting dağılır. Cenaze töreni hem anti-faşist bir gösteriye dönüştürülmüş, hem de Devrimci Hareketin kitleleri harekete geçirebilme gücü -Bedri Kara-

(**) Faşistler, 1978 yılında sadece Yıldız DMMA'dan sekiz devrimciyi katletmiştir. Bunların üç tanesi kaçırılarak, işkencelerle katledilmiştir. Diğer yandan polisin sürekli devrimciler ve emekçi halk üzerindeki baskıları artarken, kahve tarayan, adam kaçıran faşist katiller serbestçe dolaşmaktadır. Hatta kasım ayının başında 13 faşist Sağ-malcılar Cezaevi'nden elini kolunu sallayarak "kaçmış", tüm aramalara karşın "bulunamamıştır". Faşist terörü koruyan, gözetken bu tavırları teşhir etmek, aradaki işbirliğini kamuoyuna göstermek Devrimci Hareketin acil görevlerinden biriydi. Ve Yıldız işgali salt cenaze töreni olmasının ötesinde böyle bir kampanyanın da devamı durumunday-

fakioğlu'nun cenaze töreninden sonra ikinci kez ve daha güçlü olarak- çok açık bir biçimde ortaya konmuştur.

Bu işgalin tüm diğer işgallerden farklı ve önemli bir yanı vardır. Bütün işgaller öğrenimin olduğu bir gün içinde okulun devrimci kitlesinin bir arada olmasından yararlanarak gerçekleştiriliyordu. Oysa bu işgal pazar günü gece gerçekleştirilmiş, yüzlerce insan, polisin anlamasına olanak verilmeden, büyük bir gizlilik içinde gece bir araya gelmiş ve işgali gerçekleştirmişlerdir.

Sıkıyönetim ilan edilip, tüm yasal örgütlenmeler kapatılıncaya kadar olan bu sürede Dev-Genç'in mücadelesi bunlarla sınırlı değildir elbette (Bu birkaç aylık dönemde dizilerce çatışma, olay yaşanmıştır).

Bunların hepsini tek tek ele almak oldukça uzun bir tarih yazımını gerekli kılacaktır. Bizim burada özel olarak bir iki işgal ve anti-faşist gösteriyi ele almamızın nedeni, dönemi karakterize eden en üst düzeyde anti-faşist gösteriler olmaları nedeniyledir.

Diğer yandan, elbette anti-faşist mücadele sadece bu tip kitlesel eylemlerle, protesto gösterileriyle sınırlı değildir. Tersine, oldukça zengin araç ve yöntemlerle, kitlesel eylemlerden devrimci şiddet eylemlerine, protestodan hesap sormaya kadar, tüm mücadele biçimlerine başvuru olarak yürütülen geniş kapsamlı bir mücadeledir. Anti-faşist mücadelede devrimcilerin görevi salt cenaze kaldırmak ve bu cenazelerde kalabalık bir kitle toplamak değildir. Özellikle belirli bir dönem Devrimci Gençlik de hemen her gün bir cenaze kaldırır duruma gelmiş, inkarcı DY'un sağ çizgisi nedeniyle yer yer faşist terör karşısında uygun mücadele biçimlerine başvurulması engellenmiş ve bunun olumsuz etkilenmeleri de pratikte görülmüştür. Ancak İstanbul Devrimci Gençliği, bu durumun uzun sürmesine hiçbir dönem fırsat vermemiş, DY tasfiyeciliğinin sözde eleştirilerine rağmen, anti-faşist mücadeleyi kendi anlayışı doğrultusunda sürdürmeye çalışmıştır.

(Zaten DY de bir yandan İstanbul'daki önder kadrolara karşı yapılanları eleştirmekte, ama özellikle de Anadolu'daki kadrolar nezdinde, dışı dış yürütülen bu mücadeleyi sahiplenip, bu militan tavra yönelik sempatiyi kendine yöneltmeye çalışmaktaydı.) DY'un tasfiyeci, sağ anlayışı, Devrimci Gençlik saflarından tasfiye edildikten sonra, devrimci hareket, faşist teröre karşı mücadeleyi daha iradi bir şekilde bu çok yönlü görevler bütünlüğü içinde yürütmeye başlamıştır. Bu çok yönlü görevler hayata geçirilmediği takdirde, kitleyi pasifize olmaktan kurtarıp büyük anti-faşist gösterilere çekme olanağı da söz konusu değildi. Kocamustafapaşa direnişi gibi geleneklere sahip olan İstanbul Devrimci Gençliği, DY oportünizminin yarattığı bulanık mücadele anlayışını mahkum edip, bu ayak bağlarından kurtulduktan sonra (1978 sonundan itibaren) sahip olduğu gelenekleri yeniden canlandırmış ve cenaze törenlerinden bıkkınlığa düşmüş kitleye kendine güvenini kazandırmış, doğru bir anti-faşist mücadele anlayışıyla kitle çizgisini bütünleştirmiş ve büyük anti-faşist kitlesel gösterilere eski coşkusunu ve kararlılığını yeniden kazandırmıştır. Artık her gün cenaze kaldıran devrimciler değil faşistlerdir.

(...)

DY'nin Birlik Çağrısı ve Birlik Sorunu

**Bağımsızlık ve Demokrasi
Mücadelesinde Dev-Genç
Sayı: 5, 21 Ocak 1980**

Kelimenin Geniş Anlamıyla Nicel ve Nitel Bir Güce Sahip Olan Devrimci Bir Hareket Olmadan Faşizme Karşı Gerçek Birlikler veya Cepheler Yaratmak Soyut Lafızlar Olmaktan Öte Gitemeyecektir. Bugünkü Durumun Temelinde de Bu Eksiklik Vardır.

Faşizmin baskı ve terörü arttıkça kamuoyunda yıllardır tüm gruplar tarafından tekrarlanan ama bir türlü somut adım atılamayan “birlik”, “güç birliği” konuları tekrar gündeme gelmektedir.

“Birlik” sorunu üzerinde şimdiye dek bir araya gelemeyişin temeli, “nasıl bir birlik oluşturulacak”, “birlik bir cephe mi olacaktır, sınırları ve fonksiyonları belirlenen belli eylemleri yapmak için mi oluşturulacaktır” sorunlarına eğilmemek, sadece ve sadece “birlik olmak gerekir” soyut lafızı etrafında çığırkanlıklar yapmaktan ötürüdür.

Özetle 75'ten bu yana ortaya çıkan ve çeşitli kereler yapılan çağrılarla bir araya gelindiğinde haftalar hatta aylar süren tartışmalar sonucu yukarıda özetlediğimiz, nasıl bir birlik olacağı sorusuna somut ve net cevaplar ve-

rilmediği ve parsacılık, “benim dediğim olmalı” faydacı anlayışından uzaklaşılması için “birlik” sorunu hep çıkmazda kalmıştır. Ek olarak ta, her grup birlik meselesinde gücü ve nitel durumu elverişli olmadığı halde, birliğin veya geçici eylem birliğinin kendi insiyatifinde olma isteğini devamlı ön planda tutmaktadır diyebiliriz.

Yıllardır süren eylem birliği çağrıları önce hesapları yapılarak, birbirini eritme, mat etme taktikleri izlenerek, 1. grup tercih edilip diğer grup ve siyasetlerin öneri ve talepleri red edilerek sonuçsuz kalmakta ve platform dağılmaktadır. Sonra nasıl birlik sağlanır diye yeniden aynı çağrılar periyodik olmayan aralıklarla tekrarlanıp durulur.

Son olarak DY’nin MC’ye karşı birlik çağrısı da yukarıda özetlediğimiz anlayışın tipik bir tekrarıydı.

Çağrılan gruplar Birlik Yolu, Devrimci Derleniş, Vatan Partisi, TSİP, Ala Rızgari, SDP, TBP, Özgürlük Yolu, DS, HK, Kurtuluş, Birikim, TEP, D. Ha. Br. D. Ha. Yolu gruplarıdır. DY’nin böylesi bir birlik çağrısı anti-faşist mücadele ve gelişen baskı şartları açısından oldukça önem taşımaktaydı. Ama gel görelim ki, sonuç ne oldu? Koca bir hiç, eksi tas eski hamam!

DY’nin çağırmadığı gruplar içerisinde TİP, TİKP, TKP ve Kürt milliyetçi grupları, (Özgürlük Yolu ve Ala Rızgari hariç) Partizan vardı. Bunların neden çağrılmadığı sorulduğunda ise DY’nin, cevabı hiçte tatmin edici değildi. “TİP, TKP ve TİKP’in burjuva yasal sınırlar içerisinde mücadele ettiğinden çağrılmamışlardır” gerekçesi söylenmiştir. Eğer bu değerlendirme TİP, TKP ve TSİP, Özgürlük Yolu, SDP, TBP, Birikim, TEP, Birlik Yolu, Devrimci Derleniş, Vatan Partisi vs. tümü için söylenmiş olsaydı pek ala mantıklı ve tatmin edici olabilirdi. Halbuki, bize göre böylesi bir ortamda, düzen sınırları içerisinde mücadele edenlerin dahi eylem birliğine yapacakları katkılar mutlaka vardır.

Çağrılan bu gruplar içerisinde öylesi yoğunluklar var-

dır ki bırakın revizyonist reformist olmayı sosyalist dahi değildirler. Örneğin, TBP, SDP. Bunların sosyalizmle ve anti-faşist mücadeleyle hiçbir ilgileri yoktur.

Ayrıca TSİP, Özgürlük Yolu; Birlik Yolu, Devrimci Derleniş, Vatan Partisi (...) ise TKP'den ve TİP'ten hiçbir farkları yoktur. Ayrıca bizim bunu tahlil etmemize hiç gerek yok zaten. TSİP ile TİP'le parti birleştirme anlayışları dahi kamuoyu da yeterince tartışıldı. Kaldı ki, çağrılmayan güçler arasında TKP anti-faşist mücadele açısından Türkiye'de hiç te küçümsenecek bir güç te değildir. Partizan'ın çağrılmamasını ise kendilerinin onlarla olan bir çatışması gerekçe gösterilmektedir.

Görüldüğü gibi DY'nin anti-faşist mücadelede eylem birliklerinin yaratılmasındaki tavrı subjektiftir. Aynı olan grupların bir kısmı çağrılıp, bir kısmı çağrılmamıştır. Hatta Birikim gibi anti-faşist mücadelede hiçbir yeri olmayan sadece masa başında yazı yazıp devrim yapacağını zanneden bürokratlar dahi çağrıldığı halde anti-faşist mücadelede katkıları olacak çeşitli siyasi yoğunluklar bir kenara bırakılmıştır.

Bütün bu çağrılmayan gruplar içerisinde gerçekten de çağrılmamasına gereken tek grup burjuva milliyetçisi TİKP'dir. Bu konuda DY aslında, oldukça geri düşünmekte ve TİKP'yi kaba "sol" içerisinde değerlendirmekte ve yer yer desteğini almaktadır.

Bütün bunları anlatmaktaki amacımız Sol'da eylem birliğinin sağlanmadığının nedeninin subjektif olduğudur. DY'nin birlik çağrısı bunu kanıtlamaktadır.

Birlik çağrısında 14 grup olmasına rağmen çeşitli gruplar hikaye gerekçelerle ayrılmış en son DS, DY, TEP, HK, KSD ve Birikim kalmıştır.

Bizim önerimiz, bu birliğin ne yapacağının aydınlanması ve onun üzerine eylem programı ve ilkelerin tartışılmasıydı.

Birlik, geçici sınırları çizilmiş ve fonksiyonu belirlenmiş

olmalıdır diyorduk. Bu önemsiz kalan gruplarca kabul edildi.

Ortak ilke ise anti-emperyalist, anti-faşist ilke etrafında ortak eylem ve ortak ajitasyon idi. Yani gruplar anlaşabildikleri yerlerde anlaştıkları zamanda ancak iş yapabilmelidirler.

Bizim bu önerimizde DY başta olmak üzere tüm grupların katılmasına rağmen HK, “sosyal faşizm”, “sosyal emperyalizm” konusunda propaganda ve ajitasyon özgülüğü istemesinden ötürü toplantıyı terk etti. Bunun üzerine DY sözcüsü toplantıyı ertesi güne erteleyerek diğer grupların ve kendilerinin de toplantıda kabul ettikleri program ve ilkeleri “birlik toplantısı amacına ulaşmadı” mazeretiyle utanmazca çiğnedi. İşte DY’in eylem birliği vs. sözlerinden ne kadar samimi olduğu ortada. Tüm tartışma ve önerilere rağmen tekrar başta bulunan duruma geri dönmüş ve DY eski eylem birliği arkadaşı HK’nu tercih ederek birlik çağrısının adeta komedi olduğunu ilan etmiştir. Böylesi bir anlayışla tabii ki birlik sağlanamaz!

Aslında Türkiye sol hareketi kendi öz gücüne güvenen yoksundur. Bundan ötürü bu tür hokkabazlıklara başvurulmakta ve nabız yoklaması yapılmaktadır. Kendi öz gücüne güvenden o denli yoksundurlar ki acaba falanca grupla ittifak yapsak erir miyiz, bizi yok ederler mi, falanca grupla olsak ciddi olmaz. Başkalarını ciddiye almamak, kendini devrim merkezi görme subjektivizmi hep ön plana çıkarılmakta ve sonuçta bir kördüğüşü sürüp gitmektedir.

Ayrıca bu toplantıda halledilmesi gereken ve Türkiye Sol’u açısından da elzem olan bir sorun daha vardı ki üzerinde hiç durulmadı. Sol içi çatışma. Bu toplantıya katılan grupların aşağı yukarı tamamı sol içi çatışmada bulunmuştur. Her grup kendi payanı düştüğü oranda karşılıklı bir eleştiri, özeleştiriyi yaparak kamuoyunda müspet bir izlenim bırakılabilirdi. Bizim tüm ısrarlarımıza rağmen

mevcut gruplardan, özellikle DY ve HK'dan olumlu bir cevap alamadık. Diğer gruplarda diretmediler. Bu konuda bile samimi olmayan daha doğrusu açık yüreklilik gösteremeyenlerin faşizme karşı mücadelede birliktelikleri kaç günlük olur acaba?

Kelimenin geniş anlamıyla nicel ve nitel bir güce sahip olan devrimci bir hareket olmadan faşizme karşı gerçek birlikler veya cepheleer yaratmak soyut lafızlar olmaktan öte gitmeyecektir. Bu günkü durumun temelinde de bu eksiklik vardır.

Meseleye bu noktadan bakarsak birlik sorununun çıkmasının odak noktasını proleteryanın savaşıçı partisinin olmaması oluşturmaktadır. Proleteryanın partisinin olması halinde yapılması gereken ilk iş, onun öncülüğünde kendi savaşıçı cephesini yaratmaktadır. Cephe halk kitlelerinin savaşıını doğru bir çizgide sürdürdüğü ve adım adım geliştirdiği oranda diğer sınıf ve katmanlarının örgütlenmelerini gerçekleştirecek anti-faşist güçleri giderek kendi etrafında toplayacaktır. Böylesi bu durumdan bugün bahsedilemez. Kendisine işçi sınıfı partisi adını veren bir dişiye yakın parti (!) olmasına rağmen varlıkları tartışma konusudur.

Mevcut durum bu olduğundan da kimsenin kimseye bir üstünlüğü olmamakta ve herkes kendi talep ve ilkelereinde diretmektedir. Yani asıl olan, siyasi bir partinin öncülüğünde yaratılacak ML cephenin tüm sınıf ve katmanları, yurtseverleri, doğru hedefler etrafında birleştirmesi ve kimin nerede, ne zaman, hangi hedefle, hangi ilke ve programlar doğrultusunda birlik veya ayrı olacağını saptamış ilke ve programların olmasıdır.

Bu eksiklik bugünkü tüm birlik çağrılarının başarısızlığını ortaya çıkarmaktadır. Peki parti-cephe yok diye bugün hiçbir birlik ve güç birliği sağlanamaz mı? Birlikte yapılacak hiçbir şey yok denemez. Bizce siyasi grupların bugünkü nicel ve nitel güçleri gözönüne alınarak (TİKP ha-

riç) tüm anti-faşist ilerici güçler anlaşabildikleri yerlerde ortak eylemler örgütleyebilirler.

Temel ilke “anti-faşist, anti-empyralist” olmak ve “ortak eylem, ortak propaganda” şiarı olmalıdır.

Zaten birlik, güçbirliği gibi şeyler karşılıklı taviz ve anlaşmaya dayanır. Aksi halde herkes kendi dediğinde ısrar ederse, hiçbir ortak eylem örgütlemenin şansı yoktur. Bu tür eylem birliklerinin tabii ki kendine özgü örgütlülükleri olacaktır. Ama bu örgütlülük ne bir cephe, nede “dar” bir birliktir. Sadece sınırları çizilmiş, fonksiyonları belirlenmiş belli ve ortak yapılabilinecek işler de geçici birliklerdir. Merkezi birliklerden başka, yerel birimsel ve yukarıda belirttiğimiz ilkeler temelinde eylem birlikleri yaratılabilir.

Kısacası birlik sorununa bakarak, iki yanlış eğilimin var olduğunu gözleyebiliriz.

Birincisi, faşizme karşı eylem birliği sorununu, partinin inşası görevi ve ilkeleriyle birbirine karıştırmak ve eylem birliğine bu gözle bakmak. Elbette, her grup kendi düşüncelerini, parti anlayışlarını daima ön planda tutar. Ve sorunlara (ve tabii ki eylem birliği sorununa da proleteryanın ideolojisiyle yaklaşmaya çalışır. Ama, bizim burada bahsettiğimiz bu anlayışın her grup tarafından sadakatlice savunulması değildir. Faşizme karşı eylem birliğine, ilkelerine, ya da faşizme karşı tüm güçlerin birleştirilmesi sorununa, “parti ilkesi”, “proleteryanın temsil edilmesi” vs. gibi bahanelerle bakarak eylem birliği kapsamını daraltmak, gücünü azaltmaktır. Parti ilkelerini savunmak, proleteryanın ideolojisini savunmak, eylem birliği sorununa doğru yaklaşımı engellemez, tersine gerekli kılar. Kısacası, “parti” ve adına eylem birliği kurban edilmemelidir.

İkincisi, aynı kapıya çıkacak bir diğer yanlış bakış açısı bugünden (yani proleterya partisinin olmadığı koşullarda) cephe örgütlenmesine gitmektir. Bunu savunan gruplarda ya kendini parti görmekte, ya da parti olduğunu söy-

lemeden (çünkü parti ilanının dezavantajı artık herkes tarafından bilinmektedir) cephe kurmaya çalışmaktadır. Bu anlayışta sonuçta, eylem birliği gücünü zayıflatmaya, kapsamını daraltmaya hizmet eder. Ama bir şeyi güçlendirir. O da, kendini “parti” sananların dar tekke çıkarlarını... Böylesi bir anlayışı, TKP ve Devrimci Yol savunmaktadır. “Şunu belirtelim ki, devrim anlayışlarındaki farklılıklar anti-faşist mücadele platformunda bir araya gelmek için bir engel değildir. Tartışma konumuzda zaten “ML’lerin birliği” sorunu ve bunun çözüm platformu olan “proleterya partisi” değil anti-faşist güçlerin birlik sorunu ve bunun çözüm platformu olan “cephesel” örgütlenmelerdir.” (Devrimci Yol sayı 32)

Kendini “parti” sanarak, cephesel örgütlenmeye giden bir anlayışın anti-faşist birliği kendi etrafında çözmeye çalışması birlik sorununu nereye götürür? Sanırsız bu ortadadır. Kaldığı DY birlik sorunun da bile samimi değildir, zaten yukarıdaki “TKP’li birlik anlayışıyla” samimi olması beklenemez!

Böylece anti-faşist eylem birliği sorunu, sonuçta sadece “tartışma” noktasında yıllardır beklemektedir. Daha ne kadar bekleyeceği de belli değildir.

**ANTI-FAŞİST ANTI-EMPERYALİST BİRLİK İÇİN
TİKP DIŞINDA TÜM GRUPLAR, ORTAK EYLEM VE ORTAK
PROPAGANDA İLKESİ ETRAFINDAN BİRLİK OLMALIDIR!..**

DAR TEKKE ÇIKARLARI YERİNE BİRLİĞİ SEÇELİM!

**Devrimci Sol
Dava
Dosyasından
(Broşürler)
Alınan Yazılar**

BİRLİK SORUNU ÜZERİNE

Devrim İçin Savaşmaya

Sosyalist Denmez

Devrimci Sol Dava Dosyası (Broşürler)

GİRİŞ

Türkiye sol hareketinde, genel olarak siyasi gruplar arasında, yıllardır en çok gündem maddesi olan konu, birliğin nasıl sağlanacağıdır. Birlik, en genelde halkın, devrimci sempatizanların da talebi olmuştur. Bu durumun maddi temeli Türkiye'deki siyasi ortamdır. Faşizmle yönetilen ülkemizde, halk gerek, devlet gerekse de sivil faşist terör aracılığıyla yıldırılmak, faşist demagoji altında tutulmak istenmektedir. Böylesi bir durumda, halkın en güçlü talebinin birlik olması çok doğaldır.

Ama buna rağmen birlik girişimleri, toplantıları kağıttan şatolar gibi kurulmuş ve yıkılmıştır. Siyasal gruplar, böylesi haklı zemini olan birlik talebi doğrultusunda önderliği kimseye kaptırmamak için, birbirlerine sayısız çağrılarda bulunmuşlardır. Öyle ki, bir grubun toplantı çağrısı arkasından bir başka grup çağrı yapmakta, tabii ki sonuçlar değişmemektedir.

Böyle bir durumda "neden" sorusu kafaları meşgul etmektedir. Gerçekten de, "neden" sorusuna cevap bulmadan birlik konusundaki çağrı geleneğini devam ettirmek, her siyasi grubun kendi hatalarını görmemesinde

ısrar etmek bugünkü sonucu kesinlikle değiştirmeyecektir. Birlik sorunu hakkındaki oportünist önyargılar yıkılmadan, bu anlayışlara karşı mücadele edilmeden, bugüne kadar devam eden ve "dostlar alışverişte görsün" mantığına dayanan çağrı geleneğinin çemberi kırılmaz.

Bugünkü bölük pörçük durum, şu yanlış bakışı da beraberinde getirmektedir: Türkiye'de artık birlik olmaz! Bu bakış tamamen sınıfsallıktan uzaktır. İdealizm birliği saf ve sınıflarüstü olarak anlar. Örneğın. Türkiye'de birlik denince, idealizme göre, ulus birliği anlaşılmalıdır veya birlik denince milliyetçiler akla gelir. Böylesi birlik anlayışı, şüphesiz ki karşı-devrimcidir ve bu anlayışı "sol" görünümü altında TİKP savunmaktadır.

Birlik sorununu, sınıfsal durumdan ayrı ele almak mümkün değildir. Egemen sınıfların yönetimine karşı, tüm sınıfların birlik sorunu vardır. Bu şüphesiz, sınıf ittifakları gündemine girer.

Bizde, halkın çıkarlarını savunduğu iddiasında olan siyasal gruplar arasında ve genel olarak tabanda, devrime sempati duyan tüm devrimcilerin birlik sorunu vardır.

İşte bu noktada, solda "Neden birlik olmuyor?" sorusu gündeme gelmektedir.

Bu sorunun temelinde bizce iki nokta vardır ve cevabı da iki noktayı içerir:

-Subjektif durum (yani proletaryanın, genel olarak halkın çıkarlarını savunan siyasal eğilimlerin durumu, kendi içindeki -sınıflar temelinde- saflaşmaları vs.)

-Objektif durum (Siyasal grup veya eğilimlerin sınıf temeline oturamaması, yani küçük burjuva sınıf temeline dayanmaları yüzünden bunun üstyapıya yansması doğal olarak parçalanma olmaktadır.)

Bu iki nokta, aslında birbirinden ayrılamaz. Sınıf mücadelesi insanların iradesinin dışında süreceğine göre, geriye subjektif durum yani parti kalıyor. Bugün partinin

olmaması, yani sınıf mücadelesinde insiyatif kullanan, önderlik fonksiyonunu yerine getiren, sınıfların çıkarlarını kendi bünyesinde birleştiren bir partinin yokluğu bugünkü bölünmüşlüğü, dağınıklığın ana nedenidir. Elbette parti, önderlik fonksiyonu sınıflararası ittifakı bugünden yarına çözümlenecek sihirli bir reçete değildir. Yani şu anlayış idealizmdir: "Parti oluşacak, dağınıklık yok olacak." Birlik meselesini sınıfsal temelden koparmak kimsenin elinde olmaz. Sınıf mücadelesine kumanda "edecek bir PARTİ oluştuğunda dahi, sınıflar arasında çelişkiler, çeşitli sınıfların (köylülüğün, küçük burjuvazinin) çıkarlarını savunan siyasal örgütler varlığını sürdürecektir.

Bu yazıdaki amacımız, birlik sorununa kendi açımızdan açıklık kazandırmaya çalışmaktır. En başta, subjektif açıdan çeşitli oportünist siyasal grupların birlik sorunu hakkındaki görüşlerini ortaya sermek, birlik üzerindeki zararlı etkilerini göstermektir. Çünkü "Neden birlik olmuyor?" sorusunun bir cevabı da, bugün birlik çığırkanlığı yapanların sınıfsal anlayışlarında yatmaktadır. Bu yüzden birliğe giden yol kesinlikle mücadeleden geçer.

Bugüne kadar birliği sağlamak üzere yola çıkan bir çok grup vardır. Hatta entelektüel bir çevreye hitap etmekten öteye gitmeyen küçük bir aydın çevresinin dahi, büyük iddialarla birliği sağlamaya çalıştığı görülmüştür. Örneğin, 1974 sonu ve 1975 başlarında, İstanbul'da 3-5 aydın vasıtasıyla yayınlanan "Sosyalist Birlik" dergisi, Türkiye sosyalist hareketinin birliğini sağlamak amacıyla ortaya çıkar. Derginin 1. sayısındaki başlık şudur: "Sosyalist Hareketimizin Birleşme Toparlanma Manifestosu." Derginin bütün yazılarında sosyalist hareketin birliğinin nasıl sağlanacağını yazıp duran entelektüel "Sosyalist Birlik" yazarları, aslında, sol hareketin dağınıklığının bir karikatürü olmaktan öteye gidememişlerdir. Partinin oluşturulması için şu hayali iddialarda dahi bulunabiliyorlardı:

"Esasa ilişkin konularda anlaşmazlığa düşmelerine im-

kan olmayan, işçi sınıfının fiili öncülüğünü kabul eden grup, çevre ve partilerin önünde duran ACİL BAŞ GÖREV BİRLEŞİK SOSYALİST PARTİ'NİN kurulmasıdır. Partinin kuruluşu bir BİRLEŞME KURULTAYI'ndan geçmelidir."

Sosyalist Birlik, işçi sınıfının ideolojik öncülüğünü savunanları da unutmamış, onlara da cephe içinde yer vermiştir.

Bugün bu iddialarla ortaya çıkanların hiçbir varlığı olmadığı gibi, bu entelektüel çağrıdan, dergiyi eline geçirebilenlerin dışında, kimsenin haberi dahi olmamıştır. O halde bu örneği niye verdik? Bugüne kadar bu örneğin mantığıyla hareket eden birçok girişim olmuştur. Hala da birlik sorununda hayaller peşinde koşanlar yok değildir. Yine 1975 yıllarında, TİKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu), THKO (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu), Halkın Yolu (HY) gruplarının oluşturduğu "İhtilalciler Cephesi" bu "örneğin" mantığından pek farklı değildir. Bundan ders almayanlar, bir yıl sonra HB (Halkın Birliği), HY, HK (Halkın Kurtuluşu) "Proleter Devrimcilerin Birliği" adı altında parti oluşturmaya kalkışmışlardır.

Bu girişimlerin sonucu gerçekten hüsrandır: Binlerce sayfalık yazılarla ardı arkası gelmeyen suçlamalar ve kimseye terk edilmeyen MarksizMLeninizm...

Tüm birlik denemelerinin, çağrılarının arkasında küçük burjuva sınıf temelinden kaynaklanan subjektivizm (faydacılık, siyasi üçkağıtçılık vs.) yattığından, her adım yeni bir birlik girişiminin olumsuz örneğini vermekten öteye gidememiştir.

"Sosyalist Birlik" denemesi, kötü bir taktikle, yakın dönemde yeniden piyasaya sürülmeye çalışılmıştır. Bu örnek, "birlik" paravanası altında, aslında yeni bir grup (parçalanmayı daha da artıran) oluşturma denemesinden başka bir şey değildir. Birlik adına ortaya çıkan grup oluşturma çabası, birlik özlemleri adına neler yapıldığının yeni bir biçimiydi. Kendi özlemlerini tatmin etmek amacıyla, "Bir-

çok siyasi grubu birleştireceğiz." iddiasıyla ortaya çıkan Devrimci Sol içindeki hainler çetesi şimdi ne olmuştur? Bırakınız birçok grubun birleştirilmesini, kendi içinde dahi "birliği" sağlayamamışlardır. Soruyoruz hainler çetesinin peşinden "birlik olacak" diye giden iyi niyetli devrimciler: "Peşinden gittiğiniz amaç gerçekleşti mi? Açıkça kandırılmadınız mı?"

Birlik sorunu bugüne kadar, siyasi gruplar arasında bir "çağrı sorunu" olagelmıştır. Elbette ki, kesin çözüm partinin oluşturulması ve sınıf mücadelesine doğru politik çizgiyle kumanda edilmesidir. Ama "birlik" diye birliğe zarar veren oportünist önyargıların eleştirilmesi görevini elimizden bırakmamalıyız. Aksi takdirde, birlik sorununda üzerimize düşen görevi yerine getirmemiş, oluruz.

Birlik Nedir?

Birlik, kelime olarak tek başına birçok anlam ifade eder. Bu anlamları tek tek ele almadan, birlik sorununa açıklık getirmek mümkün değildir. Birlik sorununu üç unsura ayırabiliriz:

- 1) Parti birliği (ideolojik, siyasi, örgütsel birlik).
- 2) Cephe birliği (parti kumandası altında, iktidara yönelik çeşitli sınıf ve tabakaların birliği).
- 3) Partinin olmadığı bugünkü koşullarda, faşizmin saldırılarına karşı ve devrimcilerin genel olarak güçlerini birleştirmesi çerçevesinde güç birliği (eylem birliği).

Türkiye sol hareketinde, bugüne kadarki birlik deneyimlerinin gösterdiği gibi, genel olarak parti, cephe, eylem birliği hep birbirine karıştırılmış, bu karmaşık ilişkiler içinde suçlamalar birbirini takip etmiştir. Partiyi oluşturacağız diye birçok grup bir araya gelerek protokoller imzalamış, eylem beraberliklerine "işte cephe" gözüyle bakılmıştır.

Parti birliğinin (ideolojik birliğin), birçok grubun bir ara-

ya gelip protokol imzalamasıyla, kurultay düzenlemesiyle (1970 yılında düzenlenen sosyalist kurultay hatırlansın) gerçekleştiremeyeceğini, Leninist örgütsel ilkeler açıkça göstermektedir. Ki, ülkemizin bu konudaki pratiği de bu gerçeği yeterince doğrulamaktadır. "Partiye giden yol" diye oluşturulan birliklerde, aslında, küçük burjuva grup anlayışına dayanan gruplaşmalar -bırakın birbiri içinde erimesini!- birbirlerinin kuyusunu kazmaktadırlar. Sonuç yine eskiye döndür.

Neden böyle bir şey önerilir? Bunun arkasında yatan, küçük burjuva dünya anlayışından kaynaklanan kendine güvensizlik, cesaretsizlikten başka bir şey değildir. Sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirebilme cesaretini kendinde bulamayan siyasi eğilimler, hemen birlik paravanası arkasına gizlenirler. "Bütün gruplar benim etrafımda erimezse bu iş olmaz.", "Birçok grup bir araya gelmeden parti kurulmaz.", "MarksizMLeninizm harekete egemen olmadan parti oluşmaz", "önce -binlerce sayfa tutan- bir program gerekir" vs. bütün bunlar, kendine güvensizliği örtmeye çalışan "birlik maskeleridir."

Parti birliğini idealleştiren gruplar "bilimsel" temellere dayanan anlayışlarına "kanıt" olarak Bolşevik Partisi'ni verirler. Onlara göre, bolşevizm taklit edilmelidir. Bolşevizmin örgütsel ilkelerinin uluslararası özellikleri tamamen taklitçiliğe indirgenir. Birçok grubun bir araya geleceği bir "Bolşevik Kongresi" hayal edenler bugün de yok değildir. Oysa Lenin'in birlik konusundaki görüşleri o kadar açıktır ki, tahrif edilmesine imkan yoktur:

"İşçilerin birliği gereklidir. Ve hiç akıldan çıkarmamak gerekir ki, bu birliği onlara kendilerinden başka hiç kimse veremez! Kendilerinden başka hiç kimse birlik sağlamalarına yardımcı olamaz. Kimse birlik sağlayacağına 'söz veremez', bu boşuna bir böbürlenme, kendi kendini aldatma olur. Birlik, entelektüel gruplar arasındaki 'anlaşmalarla' yaratılamaz. Böyle olabileceğini sanmak üzücü,

toy ve saf bir aldatmacadır. Birlik elde edilmelidir. Ve sadece işçiler, sınıf bilinçli işçiler dirençli ve sürekli çabalarıyla bu birliği elde edebilirler.

"Kocaman harflerle 'birlik' sözünü yazmaktan, bunu sağlamaya söz vermekten ve kendini birlik savunucusu olarak 'ileri sürmekten' kolay bir şey yoktur. Oysa gerçekte, birlik ancak ilerici işçilerin, bütün sınıf bilinçli işçilerin çabaları ve örgütlenmesiyle geliştirilir.

"Örgütlenmeden birlik sağlanamaz." (Sağ ve Sol Saptamalar) Oportünizm, örgütsel planda, Leninist örgütsel ilkeleri tahrif etmede ve yeni metotlar geliştirmede epey mesafe kat etmiş sayılabilir. Bugün "bir kongre toplansın, birlik böylece sağlanır" diyenler gittikçe azalmıştır ama buna karşılık yeni metotlar geliştirilmiş ve piyasaya sürülmüştür.

Örgütsel planda, oportünizm bugün "parti sorununu bilinmeyen bir tarihe ertelemek" biçiminde bir metot geliştirmiştir.

Partinin oluşturulmasını, daha doğru bir deyimle Türkiye halklarının devrim mücadelesine önderlik etme fonksiyonunun yerine getirilmesini bilinmeyen bir tarihe ertelemek, bu sorunu kadrolaşma, ideolojik birlik ve örgütlenme süreci olarak değil, entelektüel platformda, MarksizMLeninizmin Türkiye soluna egemen olması olarak, yani binlerce sayfalık "program" yazıları hazırlama süreci olarak kavramaktır.

MarksizMLeninizmin kavranılması, tartışma götürmez şekilde açıktır ki, bir partinin oluşmasının ve de önderlik ederek yaşayabilmesinin şartıdır. Bu nokta tartışılmaz. Ama oportünizm bunu çarpıtmaktadır.

Hayatın canlı pratiğinden, örgütlenmeden, kadrolaşmadan kopuk olarak, program hazırlama adına binlerce sayfalık yazılar yazdıktan sonra partinin kurulacağını ve de Türkiye halklarına önderlik edeceğini beklemek safıktan başka bir şey değildir. Bütün sorun, önderlik rolü-

nü oynayabilecek bir örgütlenmeyi yaratmak ve bu örgütlenme için gerekli ideolojik birlik düzeyine gelebilmektir. Önderlik, açıktır ki, kimseye (hiçbir gruba, hiçbir partiye) dışarıdan verilmez, önderlik hayatın içinde kazanılır.

M. Çayan'ın dediği gibi, "Dünyanın hiçbir ülkesinde devrim hareketi, önce teorik planda binlerce sayfalık yazılar yazıp, sonra da pratiğe geçmemiştir(r)." (Bütün Yazılar)

Entelektüel gevezelikle siyaset olunabileceğini ispat etme gayretinde olan grup "Birikim"dir. Türkiye kendi içinden bu orijinal grubu da çıkarmıştır. Birikim sayfalarında yayınlanan binlerce sayfalık yazılarla (Marksist-Leninist teorik tahlillerle) Türkiye solunda hakimiyet kuracaklarını sanan, bu yolla "siyasi grup" olduktan sonra, diğer grupların da kendi etrafında eriyeceğini hayal eden Birikim'in entelektüel yazı kadrosu şunu iyi bilmelidir: Türkiye halkları kendi çıkarlarının kavgasını teoride, pratikte verenleri önder olarak kabul edecektir. Binlerce sayfalık dergi yazılarıyla hakimiyet kuracaklarını zannediyorlarsa yanılıyorlar. Onlar geleceğe sadece dergi yazılarıyla bir "kültür" mirası olarak kalacaklardır, o kadar.

Birlik sorununun -yani parti- bilinmeyen bir tarihte gerçekleşeceğini, bu yüzden yıllarca program hazırlığının yapılması gerektiğini savunan iki grup da Emeğin Birliği (EB) ve Kurtuluş (KSD)'dur.

Emeğin Birliği şöyle diyor

"Bir proletarya partisinin oluşması demek, o ülkedeki sınıf mücadelesinde büyük, önemli gelişim ve değişimlerin olmuş ve belirginleşmiş olması demektir." (Faşizm ve Faşizme Karşı Mücadele, syf.137)

Sınıf mücadelesinde "büyük" ve "önemli" değişimler, gelişmeler olduktan sonra partiye ne gerek kalıyor? Ayrıca, böylesine gelişmelerin partisiz olabileceğini savunmak, kendiliğindenciliğin önünde "secdeye" durmaktan

başka nedir ki? Elbette, partinin oluşması sınıf mücadelesine ÖNDERLİK açısından önemli ve niteliksel bir değişimdir. Ve böyle olduğu içindir ki, parti sorunu, EB'nin yaptığı gibi belirsiz bir tarihe ertelenip siyasi görevlerden feragat edilemez.

KSD de aynı yaklaşım içindedir

"Proletarya partisinden bahsedebilmek için, her şeyden önce, en temel olarak Marksizm-Leninizmin harekete egemen olması gerekmektedir." (sayı 11, 1977)

Bu sözlerin (bakış açısının) sunulduğu yıl 1977'dir. KSD hala MarksizMLEninizmin harekete egemen olabilmesi için ideolojik mücadele vermektedir. Elbette ideolojik mücadele -MarksizMLEninizm ile oportünizm -revizyonizm arasında kesin sınır çekmek- proletarya partisinin oluşabilmesi açısından temel bir önemdedir. Ama sorunu örgütlenme, kadrolaşma, önderlik edebilme kabiliyeti ile birleştirmek şarttır. Aksi durum, pratikten kopuk program hastalığından başka bir sonuç yaratmaz. Kitap sayfaları arasında, soyut program tartışmaları ideolojik netliği değil, entelektüel bilgi alışverişinin "netliği"ni, yani karmaşıklığını ortaya çıkarır. Bu bakış açısı, bir partinin hiçbir zaman mükemmel bir anlayışla kurulamayacağını, teorinin ancak hayatın canlı pratiğinde gelişip zenginleşebileceğini anlayamamaktır. Parti çok "bilimsel" araştırmalardan sonra gökten bize bahsedilmeyecektir. Onu yaratmak komünistlerin elindedir. Oturup "MarksizMLEninizmin harekete egemen olmasını" beklemek, sadece ve sadece bu işin bahsedileceğini beklemektir.

Parti birliği sorununda oportünist yaklaşımlardan birini de Devrimci Yol (DY) vermektedir. DY'nin anlayışı-tipik kendine güvensizlik ve mükemmeliyetçiliktir.

DY'ye göre, bir hareket ancak geniş halk kitlelerini kucakladığı zaman (yani partinin ikinci aşamasında) PARTİ olabilir. Bu mantıktan hareket eden DY, THKP-C'nin

PARTİ olmadığını ve bu yüzden de yenildiğini iddia etmektedir. İşte bu mantıktır ki, bugün DY'ye, "milyonlarca" emekçiyi harekete geçirdiğini söyletiyor da, PARTİ olabileceğini söyletmiyor.

DY sınıf mücadelesine önderlik etme cesaretinde değildir. Oportünist görüşleri onu bu hale getirmiştir. Kitlelerin kazanılması hareketin her dönemde temel hedefidir. Çünkü kitleler kazanılmadan, devrim saflarına çekilmeden devrim olmaz. Ama kitlelerin kazanılması göreviyle PARTİ sorununu birbirine karıştırmak saçmalıktan başka bir şey değildir. PARTİ de kitleleri kazanabilmenin bir aracıdır, yoksa kitlelerin kazanılmasının bir sonucu değil! DY'nin direniş komiteleri konusundaki tavrı bunun kanıtıdır. Direniş komiteleri, önce dar kadro örgütlenmesi olarak PARTİ örgütlenmesine hizmet eden bir araç olmuş, daha sonra ise kitlesel örgütlenme olmuştur. Bu mantık, KSD ve EB'de var olan, sınıf mücadelesinde önemli ve büyük mesafeler kat edildikten, MarksizMLeninizmin harekete egemen olmasından sonra partinin olabileceği mantığının ta kendisidir.

Bir partinin oluşması her şeyden önce, kadrolaşma (buna bağlı olarak ideolojik netliği sağlama), sınıf mücadelesine önderlik edebilme sorunudur. Oportünizm, PARTİ'yi yaratmak azminde ve cesaretinde olmadığı için, bin bir türlü gerekçe bulur. (*) PARTİ bir mücadele sürecini içermek zorundadır. Bugünden yarına, subjektif niyetlerle bir çırpıda parti oluşturulamayacağını, birçok deney

(*) Kimileri de bir çırpıda PARTİ olup çıkarlar. Elbette kendini PARTİ ilan etmeye kimse mani olamaz. Ama PARTİ ilanıyla parti olunsaydı, sorun çok kolaylaşırdı. Bu kendini kandırmaktan başka bir şey değildir. Sorun önderlik, doğru mücadele çizgisini hayata geçirebilme sorunudur. VP (Vatan Partisi), TSİP (Türkiye Sosyalist İşçi Partisi), TİP (Türkiye İşçi Partisi), TDKP (Türkiye Devrimci Komünist Partisi), TKP (Türkiye Komünist Partisi) vs. "parti"dirler ama önderlik, doğru politik çizgi açısından onların "PARTİ" oluşları bir tartışma konusu olmaktan öteye gitmez.

açıkça göstermiştir. Niyetler, görünüşte "birlik"ten yana olsa da, madalyonun öbür yüzünde binbir türlü tezgahların hazırlığı vardır.

1976'da oportünist cephenin oluşturduğu "Proleter Devrimcilerin Birliği" böylesine bir deneydi. Yakın dönemde EB-Kitle bütünleşmesi ve BİRLİK YOLU örgütlenmesi de birlik sorunundaki olumsuz örneklerden biridir.

Bu deney, birlik konusunun subjektif değerlendirildiğini açıkça gösterir. Bir partinin, grupların ideolojik olarak asgari düzeyde birbirlerine yaklaşımları temelinde de oluşturulabileceğini kanıtlamak isteyen bu iki grup, sonuçta kendi içlerindeki subjektif yargıları (aslında küçük burjuva sınıf temelinden kaynaklanan anlayışları) atamamalarından ötürü, kendi anlayışlarının yanlışlığını kanıtladılar. Bir şey sadece istemekle olmaz. Niyetlerle, iyi niyetlerle PARTİ oluşabil-seydi, şimdiye kadar çoktan parti de kurulurdu, cephe de. EB ve Kitlenin -birbirlerini proletaryanın temsilcisi, Bolşevik olarak görmelerine rağmen ayrılışlarındaki suçlamaları dediklerimizi kanıtlar niteliktedir: "Aslında grup yapını dağıtmadın.", "Kendi grubunu dağıtmayıp benimkini yutmaya çalıştın." vs. gibi. Nerede kaldı Bolşevik birlik? Parti birliği sorununu her türlü subjektif niyetten, iyi niyetten ayrı olarak ele almalıyız. KSD'nin de bu konuda bir deneyi vardır.

1973-74 yıllarında oluşan birlik platformunda, şimdi ki KSD'lilerle, yurtdışı X örgütlenmesine ve Acilcilere (A), DY "üçkağıt atar" ve kendi grubunu oluşturur. Sonuç ne oldu? Subjektif niyetlerle oluşan "birlik momenti", sınıf gerçeklerine, subjektif örgütlenmenin gereklerine (kadrolaşmaya, örgütlenmeye, önderlikten ideolojik birliğe) uymadığı için dağılıp gitti. Sonuç ise karşılıklı suçlamalardan ibarettir.

Kısa vadeli de olsa, mevcut sorunlara asgari düzeyde yanıtlar getirecek, proletarya partisinin inşa sürecinin kısaltılmasına yardımcı olabilecek gruplara-rası bir ko-

ordinasyon da mümkün müdür? Böyle bir girişim daha önce cereyan etmiş, ancak şu güne kadar olumlu bir gelişme sağlanamamıştır. Olumsuz bir şeyin yeniden tekrar edilemeyeceğini KSD de iyi bilmektedir. Ama yine de aynı nakaratı tekrarlamaktadır.

Parti birliği, bu şekildeki "birlik momentleriyle" oluşturulamaz. İdeolojik birlik böylesine muğlak bir zeminde veya her kafadan bir ses çıkaran gruplar arasında sağlanamaz. Aksini söylemek, saf iyiniyetlilikten, hayalcilikten başka bir şey değildir.

Bu hayalciliğin peşinden bugün de koşanlar vardır. Devrimci Sol'dan ayrılan birkaç kişi, bu hayallerle ortalıkta dolaşmaktadırlar. Saçma sapan görüşlerle dolu isimsiz broşürlerinde birlik adına çağrı yapıyorlar. Sovyet, Çin dışında kalacaksın, hükümet değişiklikleri olarak değil de, devletin yeniden örgütlenmesi olarak (ne büyük keşif!) devrimi savunacaksın ve bunu uzun süreli göreceksin. Ne güzel! Şimdi herkesin bu "ilkeler" etrafında birleşmesini mi bekliyorlar dersiniz?

Yok! Buna belki inanacak kadar "saflar" vardır ama işin gerçeği nedir? Bu basit "ilkeler" etrafında neden birlik oluşmuyor? Hayalciliğin, rüya görmenin "ne" olduğunu bilen bir kimse, bu soruların da cevaplarını biliyor demektir!

Cephe Nedir?

Cephe, en genelde, bir iktidara veya belirli bir hedefe karşı çıkarları birleşen çeşitli sınıf ve tabakaların birliğini ifade eder. Bu tanımlamayla da görüldüğü gibi, cephe sınıf ittifaklarından başka bir şey değildir.

Proletarya, burjuva iktidarını devirmek, yani devrim yapmak için cepheyi, sınıf ittifaklarını kesinkes oluşturmak zorundadır. Oportünizmin her türünün ortak noktası, cepheyi, sınıf ittifaklarını küçümsemesi, belirli ittifakları reddetmesi veya cepheye alınmayacak kesimleri ittifaka da-

hil etmek istemesidir. Troç-kizmden sağ sapmaya, revizyonizmden sol sapmaya kadar bu gerçek değişmez.

Cephenin biçimlenmesi ülkenin içinde bulunduğu sınıfsal ilişkilere bağlıdır. Emperyalist-kapitalist ülkelerde burjuva iktidarına karşı, sosyalist devrimi hedefleyen proletaryanın oluşturacağı cephe, proletarya dışında, kırsal kesimdeki kır proletaryası, orta köylülük, kent orta tabakalarından oluşur. Cepheye muhtevasını veren, sosyalist devrim ve buna uygun sınıfsal ilişkilerdir... Ama TKP'ye göre, emperyalist-kapitalist ülkelerde de "ileri demokratik düzen" hedeflenmelidir. (Bkz. Ürün, sayı 44) Neden? TKP Fransa, Almanya, ABD gibi emperyalist ülkelerin önüne sosyalist devrimi koymamaktadır. Çünkü o, proletaryanın iktidara yönelik eyleminden çekinmektedir. Bunun kaynağı kendine güvensizliktir.

Emperyalizmin sömürgesi, yarı-sömürgesi durumundaki ülkelerde cephe, demokratik halk devrimi sürecinin muhtevasına uygun olarak biçimlenir. Bu tip ülkelerde cephe, emperyalizme ve egemen sınıflara karşı ezilen sınıfların birliğini ifade ettiği gibi, aynı zamanda da askeri örgütlenmesi durumundadır. Çünkü emperyalizme karşı halk savaşının zorunlu bir durak olduğu ülkelerde, işçi, köylü ve küçük burjuva tabakaların birliği ve örgütlenmesi silahlı mücadele süreci içinde gerçekleşir. Çin, Vietnam ve tüm halk savaşı veren sömürge, yarı-sömürge ülkelerin devrim tecrübeleri bunu açıkça doğrulamaktadır.

Cephe adı, çeşitli ülkelerde, devrim sürecinin içinde bulunduğu aşamalara uygun olarak değişebilir. Emperyalizme karşı cephelemler ulusal niteliktedir ve o adı alırlar. Faşizme karşı oluşan cephelemler ise, genellikle, birleşik halk cephesi diye adlandırılır. Cephe ülkenin sınıfsal ilişkilerine bağlı olarak oluştuğu için, cephe biçimlenmesi adı da buna uygun olarak değişim gösterir.

Emperyalizmin III. bunalım döneminde, bizim gibi ülkelerde ise, cephenin oluşumunda ve biçimlenmesinde

değişimler olmuştur.

Çin, Vietnam gibi ülkelerde, Mao'nun belirttiği gibi, üç şey gereklidir devrim için: Parti, birleşik cephe ve silahlı mücadele. Bu tespit, yeni-sömürge ülkeler için de genel olarak geçerlidir. Çünkü yeni-sömürge ülkelerde de halk savaşı zorunlu duraktır. Ancak emperyalizmin III. bunalım dönemindeki değişimler ve de ülkemizin özgül farklılıkları halk savaşının ilk aşamasında nitelik değişimleri yapmıştır. Bu değişim doğal olarak cephe sorununa da yansımaktadır.

II. bunalım dönemi halk savaşı sürecindeki ülkelerde cephe, halk kitlelerinin kendiliğinden ayaklanmasının ve kurtarılmış bölgelerin başlangıçta yaşayabilmesinin doğal sonucu olarak, iki özellik gösterir:

-Cephe kitlesel katılımlıdır.

-Parti ve cephe birbirinden ayrıdır.

Bu iki özellik birbiriyle diyalektik ilişki içindedir, birbirinin nedenidir.(*).

Günümüz yeni-sömürge ülkelerinde ise, başlangıçta politik gerçekleri halka açıklamanın bir aracı olarak silahlı propagandanın verilmesinden ötürü (öncü savaşı aşaması) bu iki özelliği aramak gerçeklere gözlerimizi kapamaktır. Öncü savaşı aşamasında, parti elemanları doğrudan savaşçı olduğu için, parti ve cepheyi fiilen ayırmak mümkün değildir. Parti silahlı propagandayı yürütürken, aynı zamanda tüm sınıf ve tabakaların birliğini emperyalizme ve oligarşiye karşı olan cephe içinde sağlar. Silahlı mücadele safalarına çeşitli sınıf ve tabakalardan emekçilerin katılımıyla cephe genişler, gelişir. Cephe örgütlenmesi halkın örgütlenmesi, yani devrim safalarına çekilmesiyle

(*) TKP/ML-TİKKO da II. bunalım dönemi Çin'ini taklit etmektedir. TKP/ML'ye göre, başlangıç aşamasında da parti-ordu (bize göre cephe) birbirinden ayrı örgütlenmelidir. Öncü savaşı ve politik-askeri liderliğin birliği ilkesi yanlıştır. Bu anlayış İ.Kaypakkaya'dan başlayıp günümüze kadar devam ettirilen kopyacılıktan başka bir şey değildir.

birlikte giderek partiden ayrı bir yapıya sahip olur. Cephe elbette partiden ayrı askeri bir örgütlenmedir ve partiye tabidir. Bu ilke, parti-cephe ilişkisi açısından her zaman geçerlidir.

DY, bu genel ilkeyi (öncü savaşını reddettiğinden ötürü) politik-askeri liderliğin birliği ilkesiyle aynılaştırır. Bu yüzden de, öncü savaş aşamasındaki parti-cephe ilişkisini kabul etmez. Politik-askeri liderliğin birliği ilkesi, öncü savaş aşamasında parti elemanlarının bilfiil savaşçı olması, yani cephe üyesi olması gerçeğini ifade eder.

Cephe, kitlesel katılım geliştiği oranda, ikinci biçimine kavuşur. Çeşitli sınıf ve tabakalarla proletaryanın sınıfsal birliğini politik ve askeri olarak ifade eden devrimci halk cephesi, geniş halk kitlelerinin birliğini veya sınıfsal örgütlerin ittifakını içerir. Bu cephe, emperyalizm ve oligarşiyi yıkararak parti kumandası altında iktidara geçer.

Devrimci halk cephesi, emperyalizme ve oligarşiyeye karşı çıkarları birleşen tüm sınıf ve tabakaları kapsar. Bu yüzden cephe içindeki emekçilerin komünist olmaları gerekmez, bağımsızlık ve demokrasiden yana olmaları yeterlidir. Parti, cephe içinde insiyatifi elinde tutarak, halk kitlelerini sosyalizm davası yönünde eğitir, hatta iktidarda bile bu mücadele sürer.

Devrimci halk cephesi, demokratik halk devriminin muhtevasına uygun olarak, ulusal ve anti-faşist karakter gösterir. Bu özellik ulusal veya sınıfsal mücadelenin ağırlık kazandığı dönemlere göre değişebilir, ulusal veya demokratik yan ön plana çıkabilir.

Ülkemizde devrimci halk cephesinin bir özelliğini de objektif olarak var olan Kürt milliyetçi örgütler teşkil edecektir. Leninizm milliyetlere göre örgütlenmeyi reddeder. Ve Kürt emekçi halkının çıkarları da milliyetlere göre örgütlenmekten değil, sınıf çıkarları etrafında proletaryanın partisi ve cephesi etrafında örgütlenmekten geçer.

Kürt milliyetçi örgütler de, geniş halk kesimlerinin bir-

liğini ifade eden devrimci halk cephesinde yer almalıdır. Böylesi bir durum, bu tür örgütlere hiçbir zaman Kürt halkının temsilcisi unvanını vermez. Zaten sorun belirli bir hedefe karşı mücadeleden anlaşılmaktadır.

Bu çerçevede kısaca toparlarsak; bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde cephe iki biçim kazanır:

- Öncü savaşı aşamasında, parti elemanlarının bilfiil savaşı olduğu savaşın cephesi.

-Geniş halk kesimlerinin birliğini ifade eden devrimci halk cephesi.

Şüphesiz ki, bu iki biçim özde birbirinden mekanik biçimde ayrılmaz. Tersine, savaşçıların cephesi devrimci halk cephesinin öncü savaşı dönemindeki biçimini ifade eder. Savaşçıların cephesi, devrimci halk cephesini yaratır.

Bugünkü Koşullarda Görev Nedir? Cephe Nasıl Oluşacaktır?

Cephe sorununda, devrimci hareketi diğer oportünist gruplardan ayıran temel hususlardan biri de, bugünkü koşullarda cephenin hangi biçimde ve nasıl oluşturulacağıdır.

Öncü savaşını "sol", "fokocu" vs. bir çizgi olarak değerlendiren bütün oportünist gruplara göre, savaşçıların cephesi diye bir cephe oluşturmak yanlıştır. Görev "Direniş Cephesi", "Ulusal Demokratik Cephe", "Birleşik Halk Cephesi" vs.yi oluşturmaktır. Bugün Türkiye'de cepheyi reddeden hiçbir siyasi yoğunluk bulunmamaktadır. Çünkü devrimden yana olmak, sınıf ittifaklarından -yani cepheden- yana olmak demektir. Ama cephe teoride savunulmayla hayata geçmez. "Ulusal demokratik cephe" diye ortaya çıkan TKP ne yaptı? UDC diye bir "belgi" piyasaya sürdükten sonra, mesnetsiz kaldığını görünce, UDC'ye ulaşmak için şu aşamalardan geçmek gerekir diye

zevahir kurtarmaya çalıştı.

Cephenin bugün alacağı biçimi, fonksiyonlarını belirlemedikten ve doğru eylem çizgisini sağlayamadıktan sonra, bütün "cephe belgileri", yaldızlı cephe çağrıları mesnetsiz kalacaktır.

Öncü savaşı aşamasından, partiden -örgütlenme biçimi açısından- ayrı olmayan savaşçıların cephesi oluşturulmadan halk cephelerinden bahsetmek, yaldızlı sözler sarf etmekten öteye bir şey ifade etmez. Bugünkü aşamada, Türkiye devriminin meselesi, parti ve onun savaşçı cephesini oluşturmaktır. Parti-cephe ve silahlı propaganda, devrimin gelişmesi, halkın örgütlenmesi için vazgeçilmez araçlardır.

Bu çerçeveden CEPHE sorununa bakarsak şunu görürüz: Devrim anlayışları açısından farklı olan çizgiler, cephe anlayışlarında da farklıdır. Bu farklılık, parti-cephe ayrımı yapıp yapmama, savaşanların cephesi yerine mesnetsiz birleşik cephe çağrıları yapma noktalarındadır. Ve bu noktalar aslında, Türkiye'de bir halk savaşı tartışmasıdır. Oligarşi ile halk arasında suni bir dengenin olduğu, başlangıçta kurtarılmış bölgelerin oluşamayacağı, geniş halk ayaklanmaları temelinde değil, öncü savaşı aşamasından geçilerek devrimin gelişeceği koşullarda, cephe hangi biçimde oluşacaktır? Çığırkanlık yapmakla, cephenin farkı nasıl ortaya konacaktır? İşte tartışma budur.

Devrimci Yol'un Cephe Anlayışı Öncü Savaşının Reddine ve "Partisiz-Cephe" Savunuculuğuna Dayanır

DY, bugün "direniş cephelerinden bahsedip durmaktadır. "Halk savaşı ne oldu?" sorusuna ise büyük bir pişkinlikle, "Vietnam'da da direniş savaşı verilmedi mi? Vietnam direniş savaşı da halk savaşı değil miydi?" diye cevap veriyor. Kavramları "benzetmek" kolaydır. DY "dire-

niş cephesi" ve "savaşını", ne kadar Vietnam halk savaşına "benzetir"se benzetirsin, şu nokta açıklığa kavuşmaktadır: DY'nin öncü savaşı diye bir "derdi" kalmamıştır. Türkiye'de, Vietnam halk savaşından farklı olarak öncü savaşı aşamasından geçilmesi gerektiği bir kenara bırakılmaktadır. Bu devrim anlayışına uygun olarak da cephe anlayışı geliştirilmiştir. Sanki Vietnam, Çin, II. paylaşım savaşı döneminin Doğu Avrupa ülkelerinde yaşıyormuşçasına, cephe çağrıları, cephe modelleri geliştiriliyor DY tarafından.

DY'nin cephe anlayışını iki noktada eleştiriyoruz

Birincisi, bugünkü koşullarda, parti-cephe ayrımı yapıp savaşanların cephesi yerine, DY'nin "milyonlarca" emekçisini kapsayan geniş direniş cephesi önerilebilir mi?

İkincisi, parti olmadan cephe çığırtkanlığı yapılır mı? Hele "milyonlarca" emekçiyi kapsayan "direniş cephesi" gibi bir cephe!

DY oportünizmi, tıpkı PDA (Proleter Devrimci Aydın-lık) hareketi gibi çığırtkanlığa dayanan mesnetsiz bir politika izliyor. Genel teorik tespitlerin arkasına sığınarak, tarihsel aşamalar arasındaki nitelik farklarını silerek, her şeyin "aynı" olduğunu ve bunun için de politik çizginin kop-ya edilmesi gerektiğini iddia ederek politikasını tayin ediyor.

Cephe sorununda da böyledir. Emperyalizmin III. bunalım dönemi, suni denge, öncü savaşı vb. üzerine bir kalem çekilerek "direniş cepheleri" çığırtkanlığı yapılıyor. DY'nin çeşitli dergilerinde cephe üzerine yaldızlı tespitleri okumak mümkündür. Direniş komiteleri önerilerini dar kadro biriminden cephesel örgütlenme, halk organlarının nüvesine kadar genişlettiler.(*). Bu cephesel örgütlenmelerin iktidarın "yanı başında" oluşacağını dahi söylediler, yazdılar. (Devrimci Sol. sayı 1) Son haliyle direniş komiteleri, DY'nin direniş cephesinin (tıpkı TKP'nin

UDC'si gibi) kendisinden başka bir şey değildir, işte DY'nin direniş cepheleri:

"Anti-faşist mücadelede en geniş anti-faşist güçlerin ortak eylemini örgütleyerek, bu ortak eylemi, demokratik halk iktidarını hedefleyen bir örgütlenmeyle yürüterek, kalıcı başarılar elde edilebilir.

Bu ise faşizme karşı mücadelenin bir direniş cephesinde örgütlenmesini zorunlu hale getirmektedir... Faşizme karşı mücadelenin diğer görevlerinin yerine getirilebilmesinde kavranacak olan temel halka anti-faşist direniş cephesinin oluşturulmasıdır." (Devrimci Yol, sayı 29)

(*) Troçkistlerin DY'ye karşı bir iddialarını burada hatırlatmakta yarar görüyoruz. Troçkistler DY'nin direniş komitelerini, kendi "savunma komiteleri"nden pek farklı görmüyorlar. Sadece politik içeriğinin açıklığa kavuşmasını istiyorlar.

"DY'nin 30. sayısındaki bu açılım ('faşizme karşı olan', 'her siyasete açık' -Devrimci Sol-) hala sözde kalmakta, gerekli politik içeriğini kazanmamaktadır. Zaten bu anlayış gerekli politik içeriğini kazandığında klasik DY'nin direniş komiteleri anlayışı 'savunma komiteleri' yani 'Troçkist' anlayışla çakışma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır." (Ne Yapmalı, sayı: 4, syf.26)

"Faşizme karşı en geniş bir birleşik direniş cephesinin oluşturulmasını sağlayabileceksek, bu cephe içerisinde bizim görüşümüzde olmayan, kornünist-devrimci olmayan halk kesimleri de bulunacaktır. Daha bugünden, bir yanda en sıkı devrimci örgütlenmemizi oluşturup geliştirmek için çalışırken, en geniş halk kesimlerini devrimimizin müttefikleri saflarına kazanmaya... çalışmalıyız." (DY, sayı: 30)

DY bugün "temel halka" olarak, "anti-faşist direniş cephesi" önermektedir. Bu cephe hem ulusal, hem de demokratik bir cephe olarak tanıtıldığı için, DY'nin cephesinin teorik bir tespit gibi kavranması olanaksızdır. DY bu-

gün, Türkiye'nin mevcut siyasal ortamında bir cephe önerisinde bulunmaktadır.

Bir cephe çağrısında bulunulabilmesi için, önce kavranması gereken "temel halka" partidir. Parti oluşmadan bütün cephe çağrıları bir hikayeden, içi boş bir çağrıdan öteye gitmez. Ama DY bunu çoktan göze almıştır. Bir parti olmadan cephe oluşturulmayacağını DY bilmiyor mu? Pekala bilir. O zaman neden? Bu soruya tek cevap vardır: DY bir partidir, kitlesel bir nitelik kazanınca da parti olduğunu ilan edecektir.

Bugünkü aşamada, işçilerin, köylülerin, küçük burjuvazinin, kısacası bütün anti-faşist ulusal güçlerin birleşik halk cephesinin oluşturulması önerisinde bulunmak, pasifizmden başka bir şey değildir. Çünkü ülkemizde birleşik halk cephesinin oluşması için geniş halk kitlelerinin parti etrafında birliğin sağlanabilmesinde, silahlı mücadelenin gelişiminde, yani öncü savaşının gelişiminde önemli mesafeler alınması gerekir. Daha doğrusu, öncü savaş halk kitlelerinin devrim saflarına çekilmesi süreci olduğundan, partinin savaşçı cephesi giderek geniş halk kesimlerinin katıldığı devrimci halk cephesine dönüşür. Bu örgütlenme, bilinçlendirme sürecidir. Diğer bir nokta da, cephenin baştan itibaren silahlı-askeri bir örgütlenme biçiminde olmasıdır. Küba, Nikaragua, Mozambik, Gine Bissau vb. devrim deneylerinin kanıtladığı gibi, cephe, emperyalizme ve yerli egemen sınıflara karşı bütün halkın savaşçı cephesidir ve partinin yönetimi altındadır.

DY ne yazıyor? Daha devrimin ilk aşamasında, geniş halk kesimlerinin katılabileceği bir cephe öneriyor. Bu çok laf edip hiçbir şey söylememekten başka bir şey değildir ve bu durumuyla DY, TKP'den farksızdır.

DY önerdiği cepheyi nasıl oluşturacaktır? Devrimci halk cephesinin oluşması, parti ve savaşçı cephesinin oluşması ve silahlı mücadele içinde gelişmesi demektir. Ama DY'ye göre böylesi görüşlerin hiçbir önemi yoktur. Parti

olmadan da anti-faşist direniş cephesi oluşabilir. Bu da şöyle olur:

"Biz (yani DY) faşizme karşı birliğin, böyle bir direniş cephesi olarak, bugünden yarına kolayca oluşturulmayacağını ve bu iş için çok yoğun çaba sarf etmek gerektiğini biliyoruz." "Bunun için:

"1- Direniş Komiteleri.

"2- Böyle bir direniş cephesi içinde yer alabilecek, faşizme karşı aktif bir mücadeleye katılabilecek olan en geniş an-ti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme çabaları..." (DY, sayı: 29)

Evet, DY bugünden yarına -kolay olmasa da- direniş cephesini örgütleme "çabası" içindedir. Bunun için önerdiği iki yol, direniş komiteleri ve anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütlemektir.

Direniş komitelerinin, faşizme karşı barışçı -kitlesel- silahlı mücadele verecek olan temel örgütlenme olduğu böylece iyice açıklık kazanmaktadır. Çünkü direniş komiteleri, iktidarı hedefleyen ve DY'nin "anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme" çabalarıyla birlikte oluşturacağı DİRENİŞ CEPHESİ'nin kendisinden başka bir şey değildir.

Bu örgütlenme biçimi ve bu cephe, halk savaşı teorisinden vazgeçmek, (öncü savaşını reddetme durumunu bir kenara bırakalım) ayaklanma tezine sarılmaktır. Direniş cephesi oluşturulacak ve iktidara yönelinecek!..

Parti ve savaşçıların cephesi oluşturulmadan ve bunun aracılığıyla halk kitlesi bilinçlendirilip örgütlenilmeden, birleşik halk cephesinin -pratik olarak - örgütlenilmesinden bahsetmek pasifizmden başka bir şey değildir.

Direniş komiteleri içinde bütün halk kesimlerini -komünist olmasa da- örgütleyeceksin, bunun dışında anti-faşist potansiyelleri DY etrafında birleştireceksin! DY, Türkiye sol hareketinde, faşizme karşı mücadelede kendisini

"merkez" sanmaktadır. Bu yüzden de revizyonist grupları cephe dışına (özellikle TKP'yi) itmiş, diğer grupların sempatizan ve militanlarını da kazanmaya çaba-lamaktadır. "Bu grupların sempatizan ve militanlarının bu konular hakkında (iç savaş, direniş komiteleri Devrimci Sol) gösterecekleri duyarlılık şüphesiz ki faşizme karşı birlik yolunda ileri adımlar atılmasında çok önemli katkılar sağlayacaktır."

Faşizme ve emperyalizme karşı savaşçı cephe anlayışını bir kenara bırakan DY, diğer sol grupları kendi etrafında eritmenin yollarını aramaya başlamıştır. Bu yüzden HK ile böylesi bir mücadeleye (tabanı kazanma) girmiştir. Her toplantıda, "HK olmazsa bu iş olmaz.", "Sosyal emperyalizm sloganını atabilir." diyen DY, faydacı anlayışı kendi açısından son sınırına gelince, HK'yı birlik konusunda suçlamaya başlar:

"Devrimci Yol'un HK gibi istikrarsız, tutarsız, bugünden yarına görüş değiştiren bir gruba bu şekilde bir 'devrimcilik' yaftası asarak böyle bir suni destek sağlaması da sözkonusu olamaz."

Şimdiye kadar HK'ya sağladığı suni desteklere gözlerini kapayan DY, cephe konusunda mesnetsiz bir politika savunduğundan ötürü, politikada faydacılık yapmaktadır.

DY'nin cephe anlayışı, aslında TKP ve EB'nin anlayışından hiç de farklı değildir.

TKP Ulusal Demokratik Cephe önermektedir. O da, bunun hemen gerçekleşemeyeceğini, içi boş bir çığırkanlık olduğunu "bildiğinden" bu cepheye geçiş için önerilerde bulunmaktadır:

"...Taban çalışmaları da... UDC'nin belkemiğidir. Fabrikalarda ve emekçilerin yoğun biçimde çalıştığı öteki işyerlerinde ortak sorunların çözümü için komiteler kurmak, somut sorunların çözümü için ortaklaşa girişimlerde bulunmak yapılacak ilk çalışmalardandır.

Bu hareketin başarıya ulaşabilmesi için işçi sınıfının sendikal ve politik birliğinin önemli ölçüde sağlanması zorunludur." (Ürün, sayı 45, syf.74) EB'nin de sorunu aynıdır.

"Halihazırda savunmuş olduğumuz güç birliği 'anti-faşist halk cephesinden nitelik olarak değil, ancak nicelik olarak farklıdır." (Faşizm ve Faşizme Karşı Mücadele, syf.154)

DY, TKP, EB vs. grupların görüşleri temelde aynıdır. "Anti-faşist halk cephesi zorunludur, oluşturulması gerekir ama pratik durum müsait olmadığı için, önce komiteler veya direniş komiteleri veya güç birliğini oluşturmak gerekir." denilmektedir. Bütün bu görüşler kendi içinde tutarsızdır, çelişkilidir. Devrimci halk cephesi parti ve savaşçı cephe oluşturulmadan mümkün olmadığından ve söylenenler genel bir şeyi tekrardan başka bir işe yaramadığından, zevahiri kurtarmak için (sınıf mücadelelerinin gereklerinden kaçınmak için) komiteler vs. önerilmektedir.

Siyasette ciddi olmak gerekir. Bir politik tespitin hayata geçmeyeceğini bile bile, (ve de doğru olan tespiti bir kenara bırakarak) sanki bugün yarın olacaktı gibi halka, devrimcilere sunmak ciddiyetsizliktir. Bu ciddiyetsizliğin temelinde oportünist, revizyonist grupların hayat karşı-sındaki iflasları yatmaktadır.

Bugünkü somut görev nedir?

Ülkemizde sınıf mücadelesini yönlendirecek, geliştirecek, iktidar alternatifi bir proletarya partisi henüz yoktur. Bu koşullarda, ulusal ve demokratik muhtevalı devrimci halk cephesinin oluşması mümkün değildir. Ana görev PARTİ'yi oluşturmaktır.

Karşı-devrimin bizzat zora, silaha başvurduğu bir ülkede, partiyi oluşturma sürecinde dahi bir hareket öncü savaşını sürdürebilme anlayışıyla örgütlenmelidir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele verecek olan bir parti, aynı zamanda çeşitli halk kesimlerinin birliğini ifa-

de eden cepheyi de yaratmış olacaktır. Ama bu cephe, devrimci halk cephesinin bugünkü biçimidir ve bu ikisi birbirine karıştırılmamalıdır. Parti cepheden, cephe partiden ayrı değildir. Elbette parti ile cephe arasında fark vardır. Bu fark, silahlı mücadelenin gelişmesi ve örgütlenmenin genişlemesine oranla ortaya çıkacaktır. Bugünkü koşullarda, bir hareket içinde politik ve askeri önderliği birbirinden ayırmak mümkün olmadığı gibi, partinin oluşmasından sonra da parti-cephe birliği devam edecektir.

Halka politik gerçekleri açıklamanın temel yönteminin silahlı propaganda olduğu bir ülkede, cephe, partinin politik kumandası altında savaşçıların birliği demektir ve birleşik halk cephesine de bu yolla varılacaktır. DY ve TKP gibi, kendini "parti" sanarak, daha bugünden bütün halk kesimlerinin geniş katılımını içeren cephe örgütlenmeleri önermek, pratikte iflastan öte bir sonuç doğurmaz, nitekim de öyle olmuştur. TKP'nin UDC'si hikaye olmuş, DY'nin direniş komitelerinden (direniş cephesinden) "ülkedeki iç savaşa" rağmen ses seda çıkmamaktadır. Halbuki bir cephenin varlığı oligarşiye karşı savaş demektir.

Anti-Faşist Güç Birliği (Eylem Birliği)

Ülkemizde son yıllarda, oligarşinin, sivil-faşist örgütlenmeleri ve resmi kuvvetleri vasıtasıyla saldırıları alabildiğine yoğunlaşmış ve halkın can güvenliği sorunu ortaya çıkmıştır. Son olarak AP iktidarı dönemi, resmi ve sivil faşist terörün iyice azgınlaştığını açıkça göstermektedir. Bu durum devrimcilerin önüne somut görevler koymaktadır.

Bu görevlerin başında, faşizme karşı tüm güçlerin eylem birliğini sağlamaya çalışmak gelir. Asgari müştereklerde, sınırları çizilmiş, hedefi belirlenmiş bir çerçeve içinde eylem birliği oluşturma yolunda, bugüne kadar ciddi adımlar atılmış değildir. Bunun nedenlerinden biri, siya-

si grupların küçük burjuva sınıf temelinde örgütlenmesidir. Bu yüzden, -bırakınız güç-eylem birliğini- siyasi gruplar eylem birliği platformuna küçük hesaplar gözüyle bakmakta, siyaset adına bezirganlık yapmaktadırlar.

Anti-faşist güç-eylem birliği sorununda diğer bir yanlış anlayış da, TKP ve DY'nin savunduğu anlayıştır. "Tabanda çalışma" ve "anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme" adına TKP ve DY, anti-faşist güç-eylem birliğinden, siyasi gruplar arası birlik platformundan kaçmaktadırlar. Bu iki siyasi grup, yöresel birimlerde, fabrikalarda veya tek tek okullarda kendi siyasi grup çıkarlarına göre, "tabanda birlik" oluşturmaya çalışmakta ve bunu da anti-faşist eylem-güç birliği adına yapmaktadırlar. Bu anlayış, anti-faşist güç-eylem birliği ilkelerine ters, güç-eylem birliğini zedeleyici, faydacı bir temele dayanmaktadır.

Elbette tek tek birimlerde, yörelerde, somut duruma uygun olarak güç-eylem birliği yapılabilir. Ama asıl görev, siyasi gruplar arasında güç-eylem birliğini oluşturmaya çalışmaktır. Aksi tavır, her grubun faydacı davranması, dar grup çıkarlarının her zaman ön plana çıkarılması demektir.

Anti-faşist güç-eylem birliğinin sağlanmasında, neden bugüne kadar mesafe alınamamıştır? Çünkü küçük hesaplar, faydacılıklar, sektör tutumlar güç-eylem birliğinin önüne bir dağ gibi dikilmiştir. Sorunun temelinde güç-eylem birliğine olan "bakış" yatmaktadır. Çeşitli siyasal gruplar, genellikle güç-eylem birliği platformuna kendi ilkelelerini dikte ettirmeye çalışmışlar, güç-eylem birliği platformuna kendisi için en büyük tehlike olan grubu almak istememişler ve de bunun "teorik" gerekçesini hazırlamışlar veya güç-eylem birliği platformu kendi siyasal faydacılıklarını açığa çıkarır diye, "Bu benim ilkelerime ters düşüyor." mantığıyla, zedelemişlerdir. Bütün bunları şöyle özetleyebiliriz: Güç-eylem birliğinin siyasal platformu, ilkeleri, sınırları, yapabileceği eylem biçimleri, her siyasal

grubun kendi cephe anlayışı ve ilkeleriyle veya siyasal görüşleriyle birbirine karıştırılmaktadır. İşte bu noktada, faydacılık, sekterlik, küçük hesaplar birbirini kovalamaktadır. Bunun temelinde hareketlerin küçük burjuva zeminde gelişmesi yatar.

Sorun bakış açısı sorundur dedik. Cephe anlayışı güç-eylem birliği ilkeleriyle birbirine karıştırılıyor. Örneğin, KSD güç-eylem birliğinin gerçekleşmemesini şu iki nedene bağlıyor:

"a) Ülkemizde Marksist-Leninist teorinin henüz yeterince kavranılmamış olması. Elbette bilim yerine medrese eğitimi yapılırsa, yetmiş iki buçuk tarikatın doğması da doğal olur.

"b) En küçük grup çıkarlarının her şeyin üzerinde görülmesi ve grupların kısa vadede güçlenme arzularının uzun vadeli bir perspektife sahip olmaması sonucu, birbirine karşı kıyasıya mücadele sürdürülmesi." (Kurtuluş, sayı: 29, syf.207)

KSD güç-eylem birliğinin tespitini bu şekilde yaptıktan sonra, sorunun cevabını aslında başka yerde araması gerekmemektedir. Marksist-Leninist teorinin kavranılması güç-eylem birliği platformunun "nedeni" olursa, bu iş "ölme eşeğim" hikayesine döner. Önemli olan, MarksizMLeninizmi kavramamış dahi olsa, anti-faşist gruplar arasında güç-eylem birliğini sağlayabilmektir. MarksizMLeninizmin kavranılması parti ya da her siyasal grubun kendi sorunudur. Ve zaten herkesin MarksizMLeninizmi "kavramış" bir dönemini de hiçbir zaman bekleyemeyiz. Bu noktada, KSD güç-eylem birliği sorunuyla parti sorunlarını birbirine karıştırmaktadır; işte bu anlayış, güç-eylem birliğinin gerçekleşmemesinin bir nedenidir.

KSD'nin "neden" olarak gösterdiği ikinci nokta da aslında bir sonuçtur. Her grubun kendi grubunun küçük hesaplarını her şeyin üzerinde tutmadığı bir ortam hayal edilemez. Bu noktada sorun, anti-faşist mücadeleye bakış

açısı ve proletarya partisinin yokluğu sorunudur. KSD'nin tespit ettiği ikinci nokta, DY, EB, HK, TKP vs. için de geçerlidir, kendisi için de... Gerçekten de bugün, her siyasal grubun birbirine -ve anti-faşist mücadeleye- bakışı vardır, kendi grubunun kısa vadeli, küçük hesaplarıyla sınırlıdır. İşte bu noktada ne yapılacaktır? Güç-eylem birliğinden "Olmuyor, ne yapalım?" diye vaz mı geçilecektir? Ve bunun teorik kılıfları da bulunacak mıdır? Evet, bizzat bu yapılmaktadır. Siyasal gruplaşmalar küçük burjuva temelde gelişiyor diye güç-eylem birliğinden vazgeçmek, bu platformdan hiçbir şey anlamamak ya da bu platformun ilkelerini cephe ilkeleriyle birbirine karıştırmaktır. KSD güç birliğini "sınıfsal ayrışmanın netleşmesi ve proletarya partisinin oluşumuna paralel olarak... halk cephesinin oluşturulması" için "zorunlu" görmektedir. İşte mantık bu!

Sınıfsal ayrışma netleşsin, parti oluşsun (yani MarksizMLEninizm harekete egemen olsun). Evet, çok doğru! Ama o zaman güç-eylem birliği tartışmasına da gerek olmayacaktır herhalde. Zaten KSD gibi, DY, TKP, EB, HK da artık bu gerekliliğe inanmamakta, her şeye "kendici cephesi" gözüyle bakmaktadır. İşte güç-eylem birliğinin önündeki engel bu bakış açısıdır.(*).

TKP'ye göre, güç-eylem birliği, UDC'nin bir bölümüdür. Yani güç-eylem birliğini TKP'yle sağlamak için önce UDC'ye girecek formasyonda veya ideolojide olmak gerekir. Peki, o zaman güç-eylem birliğine gerek var mıdır? Zaten UDC içinde olmaz mıyız? TKP'ye göre "gerek" var!

"Güç ve eylem birliği çoğunlukla, anti-emperyalist, anti-faşist savaşım cephesinin kurulması yolunda bir ilk aşama, bir ilk adım olarak düşünülmelidir." (Ürün, sayı: 45, syf.63)

Düşünülməsi kolay! Ama bu nasıl olacaktır? İşte bu mantık yüzünden TKP hiçbir güç-eylem birliği platformuna gelmemiştir ve bu kafayla giderse de gelmeyecektir. Bu

mantıkla TKP ne kadar güç-eylem birliğinden yana gözükürken gözüksün, aslında kendi etrafından başka bir güç-eylem birliğinden yana değildir, sektör ve dar bakış açısına sahiptir.

DY de aynı mantıktadır. Bu yüzden DY, yaptığı eylem birliği çağrılarını TKP'yi (ve de TİKP'yi -ki zaten TİKP kendisi bu platformun dışına çıkmıştır-) çağırılmamaktadır. Çünkü o da kendi cephelerini oluşturmak için çabalamaktadır. TKP UDC peşindedir, DY ise direniş cephesi. TKP UDC'ye ulaşmak için güç ve eylem birliğini "ilk aşama" olarak yorumlarken, DY de, direniş cephesi için "direniş komiteleri" önermektedir. Direniş komiteleri dışındaki anti-faşist güçlerin ortak eylemlerini örgütleme görevini de DY üstlenmiştir. Daha doğrusu, geriye hiçbir şey kalmıyor. (**)

DY'nin bitip tükenmeyen çabalarının arkasında açık olarak şu var: Güç ve eylem birliği ancak benim etrafımda olur, direniş komiteleri içinde çalışmakla olur. Bunun için de diğer sol grupların tabanlarını direniş komiteleri içine çekelim ve örgütleyelim.

(*) KSD, DY ve TKP gibi bugün, halk cephesi kuralım dememektedir. Fakat o da, güç-eylem birliği sorununu cephe ve parti sorunuyla birbirine karıştırmakta, kendine göre platformun sınırlarını çizmektedir. "Şu grup işçi sınıfının düşmanı, eylem birliği içinde olamaz." mantığı, KSD'nin mantığının tipik yansımasıdır. O zaman güç-eylem birliği nedir? Şu grup olmasın, bu olmasın! KSD'nin ayrıca kendine göre birtakım temennileri vardır: "Üçüncü akımın (Sovyet, Çin dışındaki -Devrimci Sol-) itibarıyla birbirleriyle ittifak içine girebilmesi zor değildir. Bu akımın içerisinde silahlı propaganda savunucuları süreklilik özelliği arz etmediklerinden, her zaman parçalanmalar, dağılmalarla yüz yüze bulunmaları ve sektörlükleri nedeniyle henüz ittifak sorunlarını düşünecek noktaya gelememişlerdir." (KSD. sayı: 29, syf.74) KSD burada ne savunuyor? Parti veya cephe birliği mi? güç-eylem birliği mi?

Bu belli değildir. Ve bu muğlaklık KSD'nin güç-eylem birliğini parti ve "cephe sorunuyla birbirine karıştırmasına neden olmaktadır.

(**) DY'nin bu-konuda pratikteki tavrı, Maraş katliamını anma eylemlerinde ortaya çıkmıştır. DY bütün "anti-faşist güçlerin" ortak eylemlerinin kendi etrafında, kendi örgütlülüğü içinde yapıldığını kamuoyuna göstererek güç birliğini, cephe çabalarını artırmıştır!

Kendini dünyanın merkezi sayan bu mantığın güç ve eylem birliğini savunmadığı pratikte de belli olmuştur. DY bu görüşlerini açıkça savunması ve yazmasına rağmen, zaman zaman "birlik" çağrıları yapmaktadır (tıpkı DİSK gibi). Bu mantıktaki bir anlayışın bu toplantılarda bir sonuç sağlayamayacağı, amacın sadece "İşte ben birliği savunuyorum." görüntüsü yaratmak olduğu ortaya çıkmıştır. Neticeler bunu doğrulamaktadır. DY, kendi toplantılarını kendi sabote etmektedir. Ve bizce, "Cephe benim etrafımda olur." mantığı devam ettiği sürece, sonuç pek değişmeyecektir.

EB de, güç birliğine DY ve TKP gibi bakmaktadır.

"Anti-faşist güç birliği 'anti-faşist halk cephesi'nden daha dar bir ittifak birliğini kapsamakla birlikte, tabiri caizse, anti-faşist halk cephesinin bir önceki evresi ve onun temel taşıdır." (Faşizm ve Faşizme Karşı Mücadele, EB yayınları)

EB de, TKP gibi, güç birliğini cephenin bir önceki "evresi" olarak görmektedir. Küçük burjuvazinin, köylülüğün kendi örgütleriyle katılabileceği güç birliği, görüldüğü gibi, EB çerçevesinde oluşmak durumundadır.

Bütün bu yaklaşımların temelinde, cephe sorununda oportünist yorumlamalar yatmaktadır. Bugünden yarına bir cephe (geniş halk yığınlarının örgütleriyle birlikte veya kitlesel olarak katıldığı) oluşturma sevdasındaki bu gruplar, güç birliği sorununu da -istedikleri kadar savunuyor görünsünler- baltalamaktadırlar. Oysa güç birliği, partinin olmadığı ve birleşik halk cephesinin II. bunalım dönemi

lkelerinde olduğu gibi, başlangıçta kitleelliğin oluşturulamadığı bugünkü koşullarda, cephe ve parti çerçevesinin dışında ele alınmalıdır. Çünkü parti, Türkiye halklarının devrim mücadelesine ideolojik, pratik, örgütsel önderlik etme sorunudur ve cephe de bundan ayrı bir olgu değildir. Ama gç-eylem birliği, Türkiye'nin bugünkü koşullarında sınırları, fonksiyonları belirlenmiş bir çerçevede, anti-faşist bütün siyasal grupların ortak birleşme platformudur. Aksi bakış açısı savunulduğu müddetçe, güç birliği sadece konuşulan bir gündem maddesi olmaktan öteye gitmeyecektir.

THKP-C Etiketli Gruplar ve Güç Birliği

Bilindiği gibi, kendisine THKP-C adını veren birçok grup vardır. Bunların başlıcaları MLSPB (Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği), Acilciler, HD (Halkın Devrimci ncleri), THKP-C Savaşçıları, THKP-C Sempatizanları vs. dir.

Bu grupların yazılarından okuduğumuz kadarıyla, hiçbirisinin gç-eylem birliği diye bir sorunu yoktur. Onlar için Türkiye'nin bugünkü ortamında, faşizme karşı, diğer grupların eylemlerinin birleştirilmesi anlamında gç-eylem birliği sorunu, tartışılmasına bile gerek duyulmayan bir sorundur. Zaten bu grupların pratikleri de bu doğrultudadır. THKP-C'nin "sol" yorumlanmasına dayanan bu gruplaşmaların, parti oluşumu konusundaki dşnceleleri tamamen fokoculuğa tekabül eder. Birbirlerine güven veren örgütlerin birleşmesinden veya kendini kabul ettirecek olan bir grubun diğerlerini eritmesinden sonra PARTİ de oluşacaktır. Yani sorun partiyi oluşturmak değil, bir hakimiyet, kadroları deneme kavgasıdır.

Bu konudaki görüşlerimizi "THKP-C ve İki Sapma" broşrmzde aıkladığımızdan, üzerinde tekrar durmuyo-

ruz.

THKP-C etiketli gruplarla, PARTİ konusunda zıt fikir-
lere sahibiz. Ama bu gruplarla, eğer savunduğumuz çer-
çevede, güç birliği etrafında birleşilirse, güç birliği yapı-
labilir. Elbette önce bu grupların güç birliğinin önemini an-
lamaları ve kendilerini diğer gruplardan uzaklaştıran fa-
natik ve sektör tutumlarını terk etmeleri gereklidir. Özel-
likle MLSPB'nin sol gruplar arasındaki çatışma -ve öl-
dürme- tavrını bir kenara bırakması ve kesin olarak öze-
leştirici vermesi, hareketindeki ajan provokatörleri atması
ve mafia kafasını değiştirmesi gerekir.

Sorunu ayrıca bazı grupların ortaya attığı "silahlı dev-
rim cephesi" açısından ele alırsak; silahlı devrim cephesi,
güç birliğinin dışında bir olgudur ve partinin -cephenin-
oluşmasının dışında bir şey değildir. Bu noktada cephe,
aynı doğrultuda silahlı mücadele veren diğer bir grupla
süreç içinde birlikte hareket edip biçimsel değişimlere uğ-
rayabilir. Ama silahlı devrim cephesi, PARTİ ve CEPHE
oluşumundan sonra ortaya çıkacak somut durumda, daha
geniş tartışma konusu olabilir. Bugün THKP-C etiketli grup-
larla silahlı devrim cephesi oluşturulmasının tartışılmasının
bile sözkonusu olmadığı halde, teorik olarak fikrimizi be-
lirtmemiz açısından şunları söyleyebiliriz: Silahlı devrim
cephesi PARTİ ile birlikte oluşabilir. Yani PARTİ'nin ku-
mandası altındaki cephenin kendisidir. Fakat somut du-
rumda -12 Mart döneminde olduğu gibi- biçimsel de-
ğişimler olabilir. Örneğin, 12 Mart döneminde olduğu gibi,
THKP-C, THKO gibi ortak hedefi, sınırları belirlenmiş ey-
lem platformunda "silahlı devrim cephesi" oluşturulabilir.
Şimdiki durumda, zaten bir parti yoktur. THKP-C etiket-
li gruplar ise iktidara yönelik silahlı devrim cephesi örgütleri
olmaktan çok uzaktırlar. Bu anlamda bir cepheden bah-
sedilmesi içi boş bir tartışmadan öteye gitmez.

Sonuç

Bugünkü siyasal koşullarda, anti-emperyalist, anti-fa-

şist sol grupların güç-eylem birliğine gitmeleri zorunludur. Bu noktada, herkes birbirini küçük hesap peşinde koşan, dar grupçu vs. olarak suçlayabilir ama küçük burjuva temelindeki örgütlenmelerden başka "mükemmel" ne beklenabilir ki? "Her şey benim etrafımda dönmeli." "Cephe de, güç-eylem birliği de benim etrafımda olur." mantığı terk edilmedikçe, kimsenin güç ve eylem birliğinden bahsetmeye hakkı yoktur. Ve bu platform, bu görev, elini uzatıp da alabileceğin bir şey olmaktan çok uzaklarda kalan bir olgudur.

Bütün "nedenleri, her siyasal grup diğerinin üzerine atarsa sonuç ne olabilir? Bundan anti-faşist hareket zarar görür. Bu yüzden asgari müştereklerdegüç-eylem birliği platformunda birleşebilmenin yolları aranmalıdır ve bugüne kadar bu platformun gerçekleşmemesinde herkes kendi üzerine düşen hataları bulup çıkarabilmelidir. Bugün, bizce güç-eylem birliği platformunun önündeki tek engel, bu platformun, cephe, parti gibi siyasal, ideolojik sorunların ilkeleriyle birbirine karıştırılmasıdır. Bu bakış açısı terk edilmelidir. Güç-eylem birliği, parti-cephe ilişkilerinin, prensiplerinin dışında ele alınmalıdır. Elbette, siyasal gruplar arasında ideolojik mücadele olacaktır. Bu ilke terk edilemez. Amagüç-eylem birliği platformuna da siyasal gruplar arası bakış hakim kılınmamalıdır. Aksi takdirde, güç-eylem birliği güzel bir çağrıdan öteye gitmeyen bir şey olur.

Bu platformun oluşması için anti-faşist mücadeleden yana olan her grup ve çevre elinden geleni yapmalıdır. Aksi takdirde, zararını herkes çeker. Ve bugün zararın neresinden dönsek kârdır.

Bizce, güç-eylem birliğinin platform ilkeleri şunlar olmalıdır:

- Anti-emperyalist, anti-faşist hedeflere yönelmek. Faşizme ve emperyalizme karşı olmayan hiçbir platform elbette düşünülemez. Ama bugün Türkiye'de bunun da

tartışılması yapılmaktadır. "Sosyal faşizm", "sosyal emperyalizm" tahlilleri yapılmıştır. Bu noktada ne olacaktır? Bizce, Türkiye'de "sosyal-faşizm" tespiti yapan siyasal gruplar, bu tavırlarından güç-eylem birliği platformunda taviz vermelidirler. Aksi takdirde, platform asgari müşterekini kaybeder.

- Güç-eylem birliği platformu, TİKP dışındaki tüm grupları bağrında toplayacak bir esnekliğe sahip olmalıdır. TİKP, "sol" saflardan kopmuş, oligarşinin cephesine gönüllü yazılmış bir milliyetçi harekettir. Ki, TİKP'nin kendisi de zaten böyle düşünmekte ve davranmaktadır. Diğer bir sorun da, Kürt milliyetçisi gruplardır. Bu gruplar da güç-eylem birliği platformunun içine girmeli ve bunun için de "anti-sömürgecilik" ilkesini platforma dayatmamalıdır. Bu konuda Kürdistan özelinde de güç-eylem birliği oluşturma zeminini aranmalıdır.

- Güç-eylem birliğinin sınırları, eylem biçimleri platformda tespit edilmelidir. Şüphesiz ki her siyasi grubun belirli bir siyasi tespiti vardır, eylem biçimleri vardır. Bu yüzden, sorun faşizme karşı hangi eylemin yapılacağı noktasına gelirse, kimse birbiriyle anlaşamaz, ki zaten herkes birbirini "sol", "goşist", "pasifist" vs. ile suçlamaktadır. O halde ne yapılmalıdır? Yapılacak olan şey, güç-eylem birliği platformunda, yapılacak olan her eylem biçiminin tespitini yapmak, sınırlarını çizmektir. İşte o zaman her siyasal grup kendi anlayışıyla mücadelesini sürdürebileceği gibi, güç-eylem birliği platformunun da sınırları belirlenmiş olur.

- Güç-eylem birliği platformunda belirli hedefler saptanmalı ve ortak sloganlar bulunmalıdır. Bu konuda "ajitasyonda serbestlik" tanınamaz.(*). Ortak sloganlar, bütün grupları asgari müştereklerde birleştirebilir.

- Güç-eylem birliği, sınırları belirlenmiş, sloganları saptanmış bir platformda, kendi örgütlülüğüne de sahip ol-

malıdır. Bu örgütlülük somut durumda tartışılmalıdır.

Bugüne kadar birçok güç-eylem birliği toplantısında bu görüşlerimizi daha da detaylarına inerek savunduk. Buna rağmen, güç-eylem birliğinin oluşmasında mesafe kaydedilmedi.

(*) Oportünist gruplar "ajitasyonda serbestlik" ilkesine salt "serbestlik" gözüyle bakmakta ve bu mantıkla da, "haklı" bir görünümde, "madem eylem birliği deniyor, neden ajitasyonda serbestlik tanınmıyor?" diye eleştiride bulunmaktadır. Sorun da burada. "Ajitasyonda serbestlik" ilkesinin reddedilmesinin temelinde, miting alanlarında serbestçe sloganların atılıp atılmamasına karşı çıkılması gibi bir anlayış yatmıyor. Ajitasyonda serbestlik, eylem birliğinin-güç birliğinin asgari ve geniş ilkesi olan "anti-faşist" ilkesinin reddedilmesi veya zedelenmesini örten bir araçtır. Bu anlamda, ajitasyonda serbestlik, somut olarak "anti-faşist" ilkesininin karşısına çıkmaktadır. Nedir bu "sosyal faşizm" ve "sosyal emperyalizm"? Bu sloganların miting alanlarında atılması, serbestliğin ihlal edilmesinin ötesinde, eylemin asgari temelini zedeleyen bir muhtevaya sahiptir.

Sorun salt "serbestlik" sorunu değildir. Bu işin görünen yanıdır. Sorun serbestlik diye eylem birliğine sokulmak istenen politik anlayıştır.

Bu yüzden güç-eylem birliğinin oluşmasını sağlayabilmek, aynı zamanda oportünist görüşlere, önyargılara karşı mücadeleyi kesinkes gerekli kılar. Yoksa bir şeyin, sadece "vaaz" edilmesiyle gerçekleşebileceğini sanmak papazlara ait bir idealdir. Güç-eylem birliğinin oluşması yorulmak bilmeyen bir mücadele ve doğru anlayışı gerektirir. Zor olan görev budur. Yoksa "teorik" kılıflar bulup, güç-eylem birliğinin gerçekleşemeyeceğini söylemek kolay yoldur.

Devrimci Sol Dergilerinde Çıkan Yazılar

Kürdistan’da Oligarşinin Terörü ve Kürt Milliyetçileri

Devrimci Sol
Sayı: 1, Mart 1980

Sıkıyönetimle birlikte Kürdistan’da baskı ve devlet terörü artmaya başladı. Bu baskı ve terör devrimci mücadelenin olduğu her yerde zaten vardır. 14 Ekim seçimlerinden sonra hızı arttırarak sürmeye başladı. Başlangıçta Diyarbakır gibi Kürt milliyetçilerinin yoğun olduğu yerlerde sıkıyönetimin varlığı ile yokluğu tartışılır bir olaydı. Çünkü bu gibi yerlerde devrimci mücadeleden bahsetmenin imkanı da yoktu. Sivil faşistlerin olmayışı da buna eklenince rahatlarına diyecek yoktu. Sivil ve resmi faşistlerin bulunduğu yerlerde ise devrimci mücadelenin varlığı bu siyasetleri, kendilerinin bulunduğu yerler dışındaki yerleri Kürdistan dışı ilan etmelere kadar vardırıdılar. Orada olanları ise “Türk Solu” adıyla adlandırıp, işin kolayına kaçmanın yolunu bulan bu pasifist milliyetçiler pasifistliklerini gizleyeceklerini sanıyorlar. Pasifistliklerine teorik gerekçeler de bulmuşlar. Anti-sömürgecilik tespiti yapan siyasetler “Kürt Solu”, yapmayanlar ise “Türk Solu”nu temsil ederler. Ne kadar çok anti-sömürgecilikten bahsedersen o kadar çok ulusal meseleyi savunan olursun. Sanki Marksistlerin milli mesele konusunda diyecekleri şey yokmuş gibi. Hayatın kendisi ise hiç de böyle olmadığını göstermiştir. Halen de göstermektedir. İşte Kahramanmaraş soykırımını protesto kampanyası bunun en güzel örneği. Bir sürü Kürt milliyetçisi siyasetlerin yaptıkları ortada. Bu siyasetler “provokasyona geliriz, Kürdistan’ı haritadan silerler” teraneleri adı altında hiçbir

şey yapmamayı yeğlediler. Bir şeyler yapmak isteyenleri de güçlü oldukları yerlerde engellemeye çalıştılar. Bu nasıl iştir ki, hem Kürt ulusunu en çok kendinin savunduğunu söyleyeceksin, hem de en mütevazı protesto biçimini bile yapmayacaksın. İlk bakışta çelişkili gibi görünmesine rağmen, bu duruma hiç de susmamak gerek, bu pasifist milliyetçilerden başkası da beklenmezdi zaten. Onlara göre Maraş'ta katledilenler Türk'tü, o da onları ilgilendirmezdi! Kendi milliyetçi siyasetlerinden tek tük adamları vuruluyorsa onları anmak yeterdi. Başta demiştik ya kendi siyasetlerinin olduğu yerler dışındakiler Kürdistan değilmiş. Ne diye bir de kalkıp Maraş'ı protesto edecekmiş. Doğrusu ya milliyetçiliğin böylesi de görülmemiş, faşist AP hükümetinin kurulmasıyla baskı ve terörün artması milliyetçileri şaşkına çevirdi. Daha evel derneklerinde oldukça rahat olanlar, rahatsız olmaya başladılar. Rahatsızlığın ucu onlara kadar dayanmıştı. Sanki işkence yalnız onlara yapıyormuş gibi feryatlar başladı. Aslında yıllardır işkence yapıyor, yıllardır işkencelerde devrimciler öldürülüyor. Bir kez milliyetçi olmaya dursun, dünya onun çizdiği milliyetçi sınırlar içinde döner durur. Milli meselenin, kararlı savunucuları devrimci proletaryadan başkası olamayacağı açık, hem dünya pratiği, hem de ülkemiz pratiği bunu göstermiştir.

Devrimci Sol olarak biz ne yaptık Kürdistan'da. Biz de çok şey yaptığımızı iddia edemeyiz. Kürdistan'da çözülmesi gereken sorunlar bizi bekliyor. Yapmamız gerekenler bizi bekliyor. Neler yapabiliriz. Genel yapabileceğimiz şeylerle birlikte iç ulusal baskıya karşı mücadele vermek zorundayız. Yani kısaca milli baskının her türlü tezahürüne karşı çıkmak gerekir. Bunlar neler olabilir.

Kürt ulusunun kendi dilini kullanamaması, ordunun Kürdistan'da yaptığı tatbikatlara karşı çıkılması, geçmişte haklı olan mücadeleleri genç arkadaşlara aktarma, milliyetçilerin gerçek yüzlerini açığa çıkarma, her türlü şovenizme karşı mücadele vs. milli baskının her biçimine karşı

çıkılmadıkça Kürdistan'da örgütlenmeyi sağlamak olanaksızdır.

**KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ
ÖRGÜTLENMEYİ GELİŞTİRELİM!
KAHROLSUNUN OLİGARİNİN
MİLLİ BASKI POLİTİKASI!**

Kürdistan’da Sol İçi “Çatışmaya” Son Verilmelidir!

Devrimci Sol
Sayı: 2, Mayıs 1980

Oligarşinin Türkiye üzerindeki baskı ve terörünün artması ile birlikte bölücülük yaygaraları altında Kürt ulusu üzerinde milli baskının artması kendini gösterdi. En basit hareketler bile en şiddetli baskıyı üzerine çekmeye yiyor. Çeşitli bahenelerle köyler basılmakta. Toplu olarak köylerin, kasabaların ve şehir mahallelerinin halkı tutuklanmakta. Bu olanlara şaşmamak gerek. Emperyalistlerin Orta Doğu’daki emellerine paralel olarak baskı ve kıyımlar artmakta devam edecektir. Bölge halkları üzerinde emperyalistlerin çıkarı doğrultusunda oyunlar düzenlenmekte...

Tüm bunlar gözlerimizin önünde birer somut olaylar dizisi olarak cereyan ederken, Kürdistanımızda sol çatışma hızını kaybetmeksizin devam etmekte. Buna Kürt milliyetçileri arasında silahlı çatışma demek daha doğru olacaktır. Şu anda Türkiye’de sol içi çatışmanın bütün şiddeti ile sürdüğü bölge Kürdistan demek yanlış olmayacaktır. Milliyetçi siyasetlerin birbiri ile çatışmayanı kalmamış gibidir. Çatışmaların bu boyut ile sürmesine UKO’nun katkısı daha fazla olmuştur. UKO siyaseti ortaya çıkmadan da sol içi çatışmalar vardı. Ama bu boyutu ile sürdüğünü kimse iddia edemez. UKO’nun sol içi mücadeleye bakış tarzının büyük rolü olmakta. Sola karşı mücadele anlayışını, silahlı çatışmada aradığından olayların bu boyuta

varmasında büyük rol oynadı. Çok rahatlıkla bu milliyetçi siyasetler birbirlerini bir gün yurtsever ilan ederken, diğer gün karşı devrimci diyebilmekte. Bu tip çatışmalar devrimcileri halktan tecrit etmede önemli rol oynamakta. Oligarşiye karşı en mütevazı eylemlerde devrimciler polis ve jandarmaların olmadık baskısına maruz kalırken, milliyetçiler arasındaki silahlı çatışmaya sessiz kalmasını hayra yormak olanaksız. Bu bile yapılanların ne derece yanlış olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

Halbuki Marksizm'in bize öğretisi hiç de bunlar değildir. Halkın safındaki çelişkilerin nasıl ve hangi yöntemle çözeceğine ilişkin devrimci proletarya mücadelesinin bize öğrettikleri vardır. Yoksa isteyen, istediğine, istediği zaman devrimci, istemediği zaman karşı devrimci deme yetkisi verilmemiştir. Bir insanın kendi öz yargıları ayrı, objektif gerçek ayrı şeylerdir. Bunları birbirine karıştırmamak lazım. Karıştırıldığı anda zavallı milliyetçilerin durumuna düşmekten kimseyi kurtarmak olanaksızlaşır. Bu duruma düşmek istemiyorsak objektif gerçeklerden hareket etmeliyiz. Halk safları arasındaki çelişkileri doğru yöntemle çözmeye kalkışmayınca, çözülebilir olan bu çelişkiler süreç içinde çözülmez hale gelebilir. Sol içi mücadelenin çözüm platformu politik mücadele değil ideolojik mücadele olmalıdır.

Şu anda çatışma halinde bulunan bu milliyetçi (DDKD Özgürlük Yolu, KUK ve UKO, Tekoşin) siyasetler bir kez daha düşünmelidirler. Bu hareketlerin kime ne kazandırdığını görmelidirler. Bu tip çatışmalarda polis ve jandarmanın nasıl da meydanı boş bıraktığını anlamalıdır. Bizce bunların tümü halk safları arasındadır. Mevcut düzene karşı şu ya da bu ölçüde mücadele vermektedirler. Yalnız bu dediklerimiz bile bu unsurların halk saflarında olmasının kıstasıdır. Yalnız kendi grup çıkarlarını ön planda tutmak sorunu yokuşa sürmekten başka işe yaramaz. Ne olursa olsun kendi grubum için olsun anlayışı geçici olarak kendilerine bir şey kazandırır, ama genel devrim-

ci harekete katkısı olmaz. Kürt milliyetçilerin bu anlayışı da aralarındaki anlaşmayı zorlaştırmakta. Şu anlık DDKD, Özgürlük Yolu ve KUK geçici olarak UKO'ya karşı aralarındaki çelişkileri bir tarafa itmiş görünüyorlar. Bu durum geçicidir. Siyasetlerin birbirlerine karşı bu bakış açıları sürdükçe gelecek günlerde kimin kimi karşı devrimci yahut yurtsever ilan edeceğini kestirmek güç. Bu anlayışın özünde yatan şeyin kendisi ilkesizliktir.

Birbirlerine karşı silahlarını bu derece acımasız kullananlar acaba aynı acımasızlığı egemen güçlere karşı kullanıyorlar mı? DDKD ve Özgürlük Yolu gibi siyasetler provakasyona geliriz adı altında hiçbir şeyi yapmamayı önermektedirler. Bunların anlayışlarına bakılırsa, yapılacak olan her şeyde Kürdistan'ı Türk ordusu yerle bir edermiş. Nasıl edermişse! Bu en kötü pasifizm değil de nedir?

İnanıyoruz ki bu günlerde aşılabacaktır. Gelecek günler Kürdistan'daki tüm bu olumsuzluklara rağmen devrimci güçleri geliştirerek ilerleyecektir. Türk ve Kürt halkları emeperyalizm ve oligarşiye karşı ve de milli baskının kaynaklarını kurutarak mücadelelerini yükselteceklerdir. Kürdistan'daki bu çatışmalar Kürt halkının ulusal mücadelesi önünde önemli engellerdendir. Kürdistan'da devrimci mücadele yükseldiği ölçüde bu engeller daha kolay aşılabacaktır.

Aydınlık'ın THKP-C'ye Yönelik Karşı-Devrimci Propagandası Oligarşinin Hizmetindedir

Devrimci Sol
Sayı: 2, Mayıs 1980

Aydınlık karşı-devrimci milliyetçileri, uzun bir süreden beri, 12 Mart dönemini kendi açısından değerlendirip THKP-C ve onun önderleri hakkında da karşı-devrimci propaganda yürütüyorlar. Bu kampanyanın amacı nedir?

Aydınlık bildindiği gibi, karşı-devrimci bir milliyetçi burjuva hareketidir. Dar bir klüp sınırları içinde “sol” maskesi altında, sınıfın mücadelesinin üzerini örtüp, tüm ulusun “birliğini” savunan bir politika izlemektedir. Açıktır ki, bu politika karşı-devrimci ve milliyetçidir. Aydınlık, bu politikayı savunduğundan beri, sol çevreyle kendi arasında milliyetçi bir sınır çekerek. AP, MSP ve CHP'ye “milli birlik” çağrısı yapıp durmaktadır. Aydınlık'ın MHP'ye “karşı” tavrı ise sadece görüntüdedir. Halkın gözünde, katiller çetesi olarak yüzü açığa çıkan bir partiye de çağrı yapması akıllıca olamazdı. Ama MHP'nin milli birlik çağrılarıyla Aydınlık'ın milli birlik çağrıları bir noktada çakışmaktadır.

Böylesine bir siyasal partinin, devrimci çevrelere karşı (özellikle THKP-C'ye) elindeki bütün malzemesini ve bütün enerjisinin kullanarak saldırıya geçmesinden doğal ne olabilirdi ki? Oligarşinin cephesine, milliyetçi politika-

sıyla gönüllü yazılan Aydınlık karşı-devrimcileri, sermaye çevrelerinden ve hükümetten destek gördü. Günlük siyasi gazetesini çıkarma hakkını elde etti. MİT istihbaratlarından yararlanarak, göstermelik olarak MHP'ye "karşı" propaganda yürütü. Böylece, kamuoyunda MİT istihbaratından yararlandığını gizlemeye çalıştı. Ama işin iç yüzü "solcu" görünen bir milliyetçi siyasetin maşa rolünü oynaması ve oligarşiden destek görmesiydi.

Bu durum bugünkü karşı-devrimci propagandasında kendini açıkça göstermektedir.

Aydınlık, oligarşiye verdiği sözlerini (icazetin karşılığı olarak) bir bir yerine getirmektir. Oligarşinin, Aydınlık'tan ilk önce istediği ne olabilirdi? Elindeki eski 'THKP-C'li karşı-devrimcilerin ağzından (aslında MİT'in ağzından!) Türkiye halklarının savaşı öncü partisi olarak kendisini kabul ettirmiş bir partiyi ve devrimci görüşlerini dejenere etmesi. Aydınlık'a oligarşi tarafından verilen bir görevdi.

Senaryonun inandırıcı olmasının sağlanması için eski "THKP-C'li" karşı-devrimcilerin ağzı, göstermelik tecrübeleri ve yaşadığı olaylar bir "kanıt" olarak kullanılıyor. Bugün karşı-devrimci bir araçtan başka bir şey olmayan Necmi Demirler, Sina Çıladırılar geçmişin doğru değerlendirilmesini nasıl yapabilirler? Onlar ancak yalan, dolan laflara dayanan bir propaganda yürütebilirler.

Böylesine bir karşı-devrimci propagandaya neden gerek görülmüştür? Çünkü, THKP-C ve onun önderlerinin devrimci görüşleri, oligarşiye alternatif olabilecek bir doğrultuda kitleleri etkileyebiliyor; oligarşi kendisine tehlike olarak ilk önce THKP-C'nin politik çizgisini izleyenleri görüyor. Oligarşi bir yandan baskı, şiddet ve işkence yoluyla, THKP-C çizgisini takip edenlere tüm gücüyle saldırırken, diğer yandan da, akıllı bir taktikle THKP-C'yi ideolojik olarak dejenere etmeye, önderlerinin ne kadar basit ve zavallı olduklarını göstermeye çalışıyor. Çünkü bugün geniş yığınların kalbine girmiş Mahirleri, De-

nizleri, Hüseyinleri, Ulaşları yalnızca baskı ve şiddetle yokedemeyeceğini oligarşi de biliyor. Aydınlik milliyetçilerinin THKP-C'ye yönelik karşı-devrimci propagandalarıyla oligarşinin saldırılarının bir bütünlük arzemesi kesinlikle tesadüf olamaz.

Kampanyanın ana hedefi ikilidir: **Birincisi**, Mahirleri, Hüseyinleri, Ulaşları, Denizleri kişi olarak dejenere etmek basit ve zavallı oldukların göstermek. **İkincisi**; THKP-C'yi basit bir örgüt olarak göstermek, onun siyasal çizgisini dejenere etmek.

Bu kampanyanın amacı açıktır; halk kitlelerinin gözünde THKP-C'yi ve onun önderlerini küçültüp, dejenere ederek, oligarşinin saldırılarına yardımcı olmak. Ama Aydınlik milliyetçileri bütün yalan ve tahrifatlarıyla kendi karşı-devrimci yüzünü teşhir etmekten başka bir şey yapmıyor.

Ankara'da “Sol İçi Çatışma” ve Tavrımız

Ankara'da genel olarak, mahallelerin okulları küçüm-senmeyecek bir bölümü faşistlerin denetimi altındadır; buna ek olarak da faşistler saldırılarını sürdürmektedirler. Buna karşılık, kendilerini Ankara'da etkin güç olarak gören sol gruplar Devrimci Yol, HK ve Kurtuluş ise ne yapmaktadırlar? Bu grupların uzun vadeli anti-faşist mücadele programları yoktur ve tek sorunları mevcut güçleri korumaya çalışmaktadır. Böylesine bir mücadele anlayışının pratikteki zararları yetmiyorsa, bu gruplar birbirleriyle çatışmaktadırlar.

Son zamanlarda, HK-DY ve DY ile Kurtuluş arasında, silahlı çatışmalar olmakta 10'larca devrimci yaralanmaktadır. Bu çatışmaları genellikle bir grup kendi açısından değerlendirmekte birbirlerini “saldırganlıkla” suçlamaktadırlar. Aslında çatışmaların kaynağı bu grupların kendi mücadele anlayışlarındadır. HK, DY ve Kurtuluş kendi zaaf ve yanlışlarını göremez ve birbirlerini suçlarsa çatış-

maların önü alınamaz.

- HK, parti kurulmasından sonra “biz partiyiz, istediğimizi yaparız” anlayışıyla okullarda çatışmalara zemin hazırlamaktadır.

- DY ise “büyük” siyaset havalarıyla, “hayat benden sorulur” anlayışıyla, diğer grupların politik mücadele vermesini engelleyici -daha doğrusu, güçlü olduğu yerlerde, “ benden izin almadan hiçbir çalışma yapılmaz” anlayışıyla hareket etmekte, güçsüz olduğu yerlerde ise genel-doğru ilkeleri “savunmaktadır”- bir tavır sürdürmekte ve çatışmaların, sürmesine neden olmaktadır. DY’in ayrıca özelleştire verme, hatayı kendisinde bulma diye bir anlayışı yoktur.

Kurtuluş ise tepkici ve “bildiğini okuma” politikası izlemektedir. Kurtuluş her ne kadar lafta çatışmalar konusunda olumlu gözükse de, kendi hesaplarını, tepkici politikasını bir kenara bırakmamaktadır”

Ankara’da bu genel tavırların yansımasıyla çatışmalar çıkmaktadır. Örneğin, bu yansıma birim derneklerine şu şekilde yansımaktadır. Okullardaki birim derneklerinin DY’un elinde olduğu yerlerde DY siyaset yasaklama tavrı içindedir. Yani birim komitelerinin görev ve fonksiyonlarının uygulamasından öte, DY diğer grupların kendi siyasi çizgisi çerçevesinde propaganda yapılmasını savunmaktadır. Örneğin DY, ODTÜ’de, Devrimci Sol’a “Dev-Genç” adını kullanamazsınız diyebilmektedir. Bu anlayışlar terkedilmedikçe faşizme karşı birlik ön plana çıkartılıp, gruplararası çeleşkiler tali plana itilmedikçe, çatışmalar durmaz. Eğer DY, HK, Kurtuluş çatışmalardan yana değilse herkesin altında imzasının bulunduğu bir bildiriyle halka tavırlarını açıklamalı, sempatizan kitlenin şartlandırılmasına son vermelidirler.

Baskı ve İşkence Devrimcileri Yıldırabilir Mi?

Devrimci Sol
Sayı: 2, Mayıs 1980

Uzun süreli devrimci mücadeleye bilinç olarak hazır olmayanlar uğruna savaştıkları davaya tam olarak inmayan ve hala bu kokuşmuş, insanlık dışı faşist düzende yaşama umutları besleyenler elbette faşizmin iğrenç baskı ve işkencesi karşısında işkenceciye daha doğru bu düzene teslim olacak ve yaşamını tüm yoldaşların kanı ve zulüm görmesi, pahasına da olsa oligarşinin hizmetinde sürdürecektir. Böylelerini gerek devrim tarihlerinde gerekse ülkemizde hergün yaşamaktayız. Kendi içerisinde bireyciliği yenememiş ve yenmeye de hiç niyetli olmayan insanların sonu tüm halka, yoldaşlarına ihanet etmekten başka bir şey değildir.

Polis, devrimciler hakkında her şeyi bulabilirmiş... İşkencecinin dilinden düşürmediği bir sözdür bu. “Her şeyi biliyoruz.” Polisin her şeyi bilmesi hiçbir zaman mümkün değildir. Devrimcilerin çalışma hatalarından doğan bir takım sebeplerden ve zayıf kişilikli bir takım elemanların polise bilgi vermesi sonucu işkencecinin birtakım ilişkileri bilmesi veya kişileri tesbit etmesi mümkündür, ama işkenceci “vazifesi” gereği kısmi bildiği şeyleri mantıki varsayım ve yalanlarla doldurarak devrimcinin önüne sürer. Ve bu mantıklılığı öyle bir hazırlar ki, gerçekten iradesine hakim olamayan bir insan artık herşeyin bittiği, polisin her

şeyi bildiği kanatine vararak karamsarlık ve yılgınlığa düşer ve başlar polise senaryolar uydurarak; işkencecinin titizlikle hazırlanmış senaryosunun figüranı olmaya. Polisin hazırladığı senaryonun oyuncusu olmayı kabul ettiğiniz an, çözülmeye başlamışsınız demektir.

Çünkü siz, figüranlık görevini yerine getirmek için konuştuğunuz polise hayali kurduğu senaryodaki boşlukları dolduracak ve birçok bilgi de sizden alarak başka bir arkadaşımızın önüne daha mantıklı ve biraz daha ciddi hazırlanmış bir senaryoyla çıkacak ve polisin devrimci hareket hakkında bilgileri hergeçen gün biraz daha artacaktır.

Öncelikle kabul edilmesi gereken, sizden önceki konuşmuş ve gerçek bilgileri polise vermişse, o konuştu diye sizin de konuşmanız gerekmez. Yapılması gereken başta polisin senaryosunun içerisine girmemek ve kabul ettirilmeye çalışılan her şeyi reddetmektir. “Zararsız bir iki şey söyleyeyim işkence kesilir, kısmi şeyler söylersem daha önemli şeyleri sormazlar” mantığı sakattır ve polisi hiçbir zaman ikna etmez. Şunu akıldan çıkarmamak gerekir ki her türlü hile ve entrika işkencecinin mesleğidir ve bu meslekte ihtisas sahibidir. Bu durum kabul edildikten sonra geriye tek şey kalmaktadır. Sizden önceki konuşmuş da olsa, hatta sizle yüzleştirilse, sesi size dinlettirilerek ilişkileriniz itiraf dahi ettirilse devrimci tavır; “hayır yalan söylüyor, zorla söylettiriyorsunuz” olmalıdır.

Ama bütün bunları yapabilmek, faşizmin cellatlarına karşı gereken bir devrimci tavır takınabilmek için her şeyden önce devrimci harekete inancı halka inancı ve her şart altında mücadele edecek her türlü zorluğu yenecek faşizme karşı hıncı ve kini benliğinde duyacak bir ruhu yaymak gerekir. Bu inancı kaybettiğimiz an konuşmamız için hiçbir amaç kalmaz artık ortada.

İşte polis ilk önce size sorduğu her soruda ve işkencece sizin ne denli bir karakterli ve inançlı olduğunuzu anlamaya çalışacaktır. Bu konuda bir karara varacaktır, son-

ra da senaryo planını karakterinize uyan bir tarzda hazırlayacak ve size sunacaktır. Ağzınızdan çıkan çelişkili ve ikna edici olmayan her şey polisin elinde bir koz ve işkencenin devamını sağlayacak materyal olacaktır. Bunun için daha baştan hiçbir koz vermezseniz, işkence bir gün mutlaka bitecek ve sonunda insanlık ve bir zafer kazanmış devrimci hareket ve emekçi halk zaferini düşmana karşı bir kez daha ispatlamış olacaktır. Konuşmuş olursanız; sonucunda ne siz ne de devrimci hareket hiçbir şey kazanamayacaktır. Oligarşi için suç olan devrimci faaliyetlerinden dolayı gereken cezayı verecektir. Bir şartla oligarşi sizi affedebilir. Onun adamı olmakla, yani oligarşinin devrimci hareket içerisinde ajanı olmakla; bu ise ihanettir ki, ergeç ortaya çıkar ve hiçbir muhbir, ajan ve işkencecinin cezasız kaldığı bir devrime de tarih şahitlik etmemiştir.

Oligarşi dünyanın tüm sömürge ülkelerinde amansız takibinde kendi iktidarına karşı mücadelede temel metod silahlı mücadeleyi seçen örgütlerin peşine düşmüş, işkence yapmış vur emirleri çıkarmış ve yüz binlerce insanı zindanlara tıkmaktan çekinmemiştir. Sömürücü iktidarların korktukları temel şey silahlı mücadeledir. Bunun için de ne yapıp silahlı mücadele veren örgütler-partiler ezilmedir sloganı etrafında başta emperyalizm olmak üzere, halkın kurtuluşunun silahlı bir halk savaşıyla olacağına inanmayan tüm oportünist ve revizyonist gruplar da ülkemizde olduğu gibi yine dünyanın her yerinde ideolojik mücadele adına oligarşiye karşı devrimciler ihbar edilmiş, silahlı mücadelelerin yaygınlaşmaması için oligarşiyle aynı paralelde 'anarşist-maceracı' suçlamaları da süregelmıştır.

Silahlı mücadeleyle kurtuluşun gerçekleşeceğine inanmayanların (örneğin; TİP, TSİP, TKP vs.) oligarşiden gizliyecekleri hiçbir şeyleri olmayacağı için oligarşinin "demokrasi" yutturmacasında birer aracı olmaktadır zaten... Bu tip görüşteki grupların varlıkları egemen güçlerin icazeti altında hep süregelir...

İkinci tehlikeli gruplar da emperyalizmin ve oligarşinin baskı, takip ve zor yöntemlerini abartıp oligarşiyi yenilmez bir güç olarak gördüklerinden kitlelerin mücadelesine tamamen seyirci kalıp yalnızca kendi varlıklarının korunması için tedbirler alıp devrimci mücadeleden feragat etmektedirlere. Ve bu feragat anlayışı ise illegalite maskesiyle örtölere, illegalite adına hertürlü pisliğin döndüğü sözüm ona ‘devrimci çalışma’ yapılmaktadır. Ama bu tip grupların bu aşırı ‘illegal’ çalışmalarının sonuçlarına bakarsak her üç ayda bir polisin bunları nasıl dağıttığı çok daha açık bir hal alır zannediyoruz. İşte bunların tipik bir örneği “ACİL” bir kişinin yakalanmasıyla örgütü tamamen çözüyor. Bu nasıl illegalite ki bir kişi her şeyi biliyor ve herkes de anında yakalanıyor.

Yanışılığın temel noktası; mücadelenin kitleleri örgütlemesi ve bunun sıhhatli bir temele getirilmesiyle hareketin hücre ve komitelerinin kitleler içerisinde erimesi ve hareket kabiliyetine sahip olmamasıdır: Bu konuda çalışma tarzı illegalite uzun uzun tartışılabilir, konumuz bu değil. Ama “Acil” gibi grupların temel hatası buradadır. Kitlelerin dışında devrimcileri örgütlemek. Kitleleri örgütlemeyen bir hücre ve komitenin yozlaşması, disiplin kurallarına uymaması ve laçkalık doğal sonuçtur.

Devrimci bir hareketin devrim, çalışma tarzı ve örgüt anlayışı doğru olarak tespit edilmiş ise sorun artık onu hayata geçirmektir. İşte asıl sorun da bu çalışma tarzının hayata geçirilmemesiyle ortaya çıkmaktadır.

Yeterli tecrübe birikimine ve profesyonel niteliklere sahip olmayan kadrolar faşist terörün ve tecrübeli devlet terörünün karşısında çeşitli hatalar yapmakta ve oligarşi de affetmemektedir.

Kapitalizmin, bireyciliği, rahatlığı, boşvericiliğin kişilerdeki etkinliği o denli yaygındır ki; tek tek kadrolar illegalite, polis takibi, yazışma, poliste tavrı konusunda birçok kitap okumalarına rağmen çoğu kez bu insanlar gün-

lük yaşantılarında bu kuralları hiçe saymakta ve sonuçta polisin kucağına düşerek hem kendisine hem de devrimci harekete zarar vermektedir. Anlatmak istediğimiz, şayet çalışma tarzı ve örgüt anlayışının doğruluğundan şüphe etmiyorsak polisin devrimci hareket hakkındaki bilinmemesi gereken bilgileri elde etmişse bu bizim devrimci kurallara pratikte uymadığımız, oligarşiyi objektif olarak küçümsediğimiz demektir. Tüm disiplin kurallarının uygulanmasına rağmen polise düşülmeyecek diye de kural yoktur. Tabii ki savaşın olduğu her yerde, ölüm-işkence ve zindan olacaktır. Bu savaş kuralıdır. Polisin tuzağına düşmemek için:

- Bilinmemesi gereken şeyi bilmek,
- Yersiz gevezelik,
- Kayıtsız tavırlar,
- Gereksiz notlar ve adresler taşımak,
- Olur olmaz yerde konuşarak muhbirleri harekete geçirmek,
- Kullanılan ev-büro vs. yerlerde polis baskınına karşı gereken tedbirleri almamak,
- Takip edilip edilmediğini kontrol etmemek,
- Gerekli olmadığı halde devrimci arkadaşlarıyla feodal-sohbet ortamları yaratmak,
- İlişkilerini bir başkasına belli etmek vs. gibi hatalardan kaçınmak gerekir.

Disiplin kurallarına uyulmadığından sık sık polisin eline gereksiz yere yüzlerce militan düşmekte ve yine hattan ötürü de polis hareket hakkında çeşitli bilgilere sahip olmaktadır. Polise karşı alınacak tavırların aşağı-yukarı tümü diğer sol gruplara karşı da alınmak zorundadır.

Polis kimden, “ne öğrenebilirsem kardır” mantığıyla hareket edip içeri düşen diğer grup elemanlarına da bildiği her şeyi anlatmasını istemektedir.

Sol gruplar arasında süregelen bağnazlık ve faydacılık anlayışı oligarşinin işkencehanelerinde bile sürmektedir. İşkence gören, işkence karşısında dayanıksızlığı; ortaya çıkınca verdiği ilk isimler kendine alternatif ve düşman gördüğü grup olmaktadır ve işkence gören de ilk etapta nasıl olsa bizden değil mantığıyla hareket edip kendisinden olmayan ama devrimci olan gruplarla ilgili bildiği her türlü şeyi söylemektedir. (*)

Devrimci tavır; nasıl olsa benden değil mantığıyla hareket edemez. Bu dar tekke zihniyeti Türkiye halklarını devrime değil ancak cehenneme götürür. Devrimci tavır oligarşiye karşı solcu olarak gördüğümüz hiçbir grup ve kişi hakkında tek söz etmemektedir.

Devrimciler gerçekten halkı savaşa katmak niyetinde ise polise karşı, faşistlere karşı, günlük yaşantısında halka örnek ve önder olmak zorundadır.

İşkenceye uğramayı ve zindanlarda gerektiğinde yıllarca kalmayı her devrimci baştan göze almalıdır. Bu durum ön şart olarak kabul edildiğinden işkencehaneler ve zindanlar sınıflar savaşının kıyasıya sürdüğü alanlar olurlar.

İşkenceci, işkence yaparken sizi konuşturursa kısmi bir zaferi kazanmıştır, konuşturamamışsa devrimciler oligarşiden bir mevzi daha elde etmiş demektir. İşkence ege-men güçlerin sömürülerinin sürdüğü her dönemde temel yöntemleridir... Ve hiçbir ülkede bu tür insanların cezasız kaldığı görülmemiştir.

(*) Ayrıca Türkiye solu o denli orjinal ki; faşizm AP'si, MHP'si vs. ile tüm halka karşı savaş açmışken çeşitli sol gruplar post kavgasına düşmüş kıyasıya çatışmaktadır. İşte Ankara'da DY ile Kurtuluş, DY ile HK, DY ile İGD, Kürdistan'da UKO-HK, UKO-UDG vs. bu gruplar faşizmin saldırısı yeni yeni işgaller gerçekleştirmesi halkın pasifize edilmesi bunları hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Onlar çatışmaya devam ediyor ve oligarşi de alkış tutuyor tabii. Yazıklar olsun; Devrimcilere karşı faşistler birleşiyor, ama çok "kahraman" silahlı bu gruplar hem de "komünist" oldukları halde bir türlü biraraya gelip faşistlere ortaklaşa bir darbe vuramıyorlar.

Elazığ'da Sıkıyönetim Halka Boyun Eğdi

Devrimci Sol
Sayı: 2, Mayıs 1980

Elazığ lisesindeki devrimci-ilerici öğretmenlerin, faşist denetimi altına girmiş okullara sürgün edilmek istenmesi sonucu, devrimci lise öğrencileri forum yaptılar. Öğretmenlerin geri dönmesini istediler. Polis ve Jandarma ikinci gün birçok öğrenciyi gözaltına aldı; bunun üzerine öğrenciler iki sınıf işgal ettiler, okul çevresinden gelen mahalle halkı da okul önünde toplandı. 2000 civarında çoğunluğu kadın ve öğrencilerin oluşturduğu halk, vilayete doğru yürüdü, polisle küçük çaplı taşlı sopalı çatışmalar oldu. Bunun üzerine gözaltına alınan öğrencilerin (5 kişi dışında) serbest bırakıldı.

Ertesi gün öğretmenlerin okula geri dönmesini isteyen, 5.000 civarında halk okul önünde toplandı ve yürüyüşe başladı. Polis ve sıkıyönetim müdahaleden korkutuğu için, görüşme teklif etti. Bunun üzerine 2 iki öğrenci 2 öğretmen 4 veli olmak üzere 8 temsilci vali ve sıkıyönetim komutanıyla görüştü. Vali ve komutan, halk tarafından talep edilen talepleri kabul etmek zorunda kaldı.

Talepler şunlardı:

- Öğretmenler kendi istediği okullara gönderilmeli.
- 5 öğrencinin serbest bırakılması.
- Sınıf ve koridorlardan polisin alınması.

Talepler kabul edildi.

Bu deney bize birçok şey öğretmiştir.

- Sıkıyönetim koşullarında hiçbir hakkın elde edilemeyeceği, yolundaki “sol” düşünce pratikte de geçerliliğini yitirmiştir.

- Eyleme, Devrimci Sol’un istiyatifi altında HK, DHB, DY, UKO gibi sol gruplar da katılmıştır. Bu şunu göstermiştir. Birbirleriyle kanlı-bıçaklı olan gruplar belirli bir inisiyatif altında ve eylem içinde biraraya getirilebilir. Halk sol içi çatışmaların Devrimci Sol tarafından önlenebileceğini düşünmektedir.

- Kadınların kitle hareketindeki rolü bir kere daha bu eylemde ortaya çıkmıştır.

Elazığ Devrimci Sol

Hasan Bülbül

**Devrimci Sol,
Sayı: 2, Mayıs 1980**

Hasköy’de 26 Mart günü, kendilerine “Devrimci Kurtuluş” (DK) adını veren bir grup tarafından katledildi.

DK’ciler daha önce de Adana’da değerli bir yoldaşımızı aynı yöntemle katlettiler. DK’ciler Devrimci Sol’cuları “yıldırma” için yaptıkları bir saldırıda halkın üzerine otomatik tüfeklerle ateş açtılar ve bu saldırıda daha 10 yaşımda olan bir devrimci evladımızı şehit ettiler. DK’ular daha sonra yalan-dolan haberlerle yaptıkları saldırıyı inkar etmeye kalkıştılar. Ama bizzat saldırıya uğrayan Hasköy halkı Devrimci Kurtuluşuların kime hizmet ettiğini biliyor.

DK’CİLERİ HER YERDE TEŞHİR EDELİM, KATİLLİKLERİNİ YÜZLERİNE VURALIM. HASAN BÜLBÜL’ KAVGAMIZDA YAŞATACAĞIZ!

Kürdistan’da Milli Baskıya Karşı Mücadele Haftası Yapıldı

Devrimci Sol
Sayı: 3, Temmuz 1980

Kürdistan’da Kürt ulusu, oligarşinin milli baskısı altındadır. Oligarşi, bugün saldırı siyasetini sadece Kürdistan’da yoğunlaştırmıyor. Türkiye’nin bütün yörelerinde, adım adım tahakkümünü sağlamlaştırmaya planını uyguluyor. Örneğin, Karadeniz Bölgesi, İç Anadolu Bölgesi bugün bu planın uygulandığı öncelik verilen yerlerdir. Kürdistan ise oligarşi için “Bölücülük” merkezidir, ve sürekli baskı ve tahakküm altında tutulmalıdır.

Durum bu iken, Kürdistan’da devrimci ve kürt milliyetçi grupların mücadelesi ne durumdadır? Oligarşi Kürdistan için özel bir baskı ve tahakküm planı uygulamak gereği duymakta mıdır? Bu soruya “devrim, karşı devrimi doğurarak geliyor” espirisine uygun olarak cevap verilebilir. Kürt milliyetçi grupları, yıllardır ne yapıyor? “Sömürgecilik” yaygaralarıyla, sadece ve sadece “bekleme politikası” yapmışlardır. Bu bir yana, Kürt milliyetçi grupları, uzun bir zamandır da kendi aralarında ve de “Türk gruplarıyla”, “paylaşım savaşı” vermektedir. Dağlara kadar sıçrayan, uzun menzilli silahlarla verilen bu paylaşım savaşı karşısında oligarşi ne yapmaktadır? Sol grupların birbirleriyle güçlerini tüketmeleri için meydanı boş bırakma ve seyretme taktiğini uygulayan oligarşi bu arada asıl saldırı taktiğini ise Karadeniz, İç Anadolu ve İstanbul’da uygulamaktadır. Kürt milliyetçi grupların baş düşmanı oli-

garşı karşısında birbiriyle çatışmaları, -bilerek ya da bil-meyerek- oligarşinin oyununa gelmekten başka bir şey değildir.

Devrimci taktik bu durumda şöyle olabilirdi: Sol içi bir-lik tavrını sürdürmek ve oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltmek. Evet, Kürdistan'ın ihtiyacı olan şey, oligar-şiye karşı mücadeleden başka bir şey değildir. Halk bunu uygulamaktadır. Sol içi çatışmalardan bıkan ve devrim-cilere karşı "nefreti" giderek artan halkın istediği birlik ve mücadeledir. Öte yandan oligarşinin asker ve polis güç-lerini zayıflatmanın, psikolojik olarak yıpratmanın tek ça-resi devrimci şiddet yoluyla oligarşi ve millî baskı politi-kasına karşı mücadeledir.

Halkı sol içi çatışmanın kısır döngüsü ve nefretinden kurtarmak, oligarşiye karşı mücadele geleneğini yaratmak için, Devrimci Sol baştan bu taktiği izledi. Haziran ayın-daki bir hafta içinde ise bu mücadeleyi daha da hızlan-dırdı. Elazığ, Tunceli, Malatya, Gaziantep, Diyarbakır, Van ve çevresinde köylerinde yoğun bir mücadele verildi. Kürt milliyetçi grupların seyirciliği altındaki bu mücadele çok yönlü yürütüldü. Millî baskı politikasını, faşist baskıları, pro-testo içeriğindeki propaganda, bildiri, afiş, pankart, kor-san gösteri, dağlarda ve köylerde gösteriler, isyan ateş-leri, faşistleri cezalandırma biçiminde sürdürüldü.

Mücadele haftası, halka güven vermiştir. Sol içi ça-tışmanın dışında kalan ve önleyici fonksiyon yüklenen Dev-rimci Sol'un etkinliği daha da artmıştır.

Mücadele sürekli kılınmalıdır. Kürdistan'daki pasifist geleneği kırmanın başka çaresi yoktur. Bu çember kırıl-dıkça, halk Kürt milliyetçi gruplarının etki alanından çıkacak ve Devrimci Sol önderliğinde birleşecektir.

Eskişehir’de İGD’li Arkadaşı “Yanlışlık Sonucu” Bir Çatışmayla Kaybettik

Devrimci Sol

Sayı: 3, Temmuz 1980

Eskişehir’de Temmuz’un ilk günlerinde, bir İGD’li arkadaş hareketimizin elemanları tarafından yanlışlık sonucu çıkan bir çatışmayla öldürüldü. Hareketimiz açısından büyük bir üzüntü doğuran olayın, tahrif edilmemesini diliyoruz. Her zaman sol içi çatışmaya karşı olan ve bunu pratikte gösteren hareketimizin böylesine bir olayla karşılaşması gerçekten acıdır. Fakat İGD’li arkadaşların anlamları gereken şey, bizim anlayışımızdır. Olaydaki durumun değerlendirilmesinin objektif yapıldığından İGD’lilerin kuşkusu olmamalıdır. Eğer bir kasıt olsaydı, böylesine hareket eden kişiyi hareketimiz cezalandırırdı. Olay şöyle olmuştur:

Takkalı mahallesine, faşistlerin saldırma planları yaptığı “cami bombalanma” söylentilerinin ortada dolaştığı bir zamanda, doğal olarak Takkalı mahallesinde tedbirler de arttırıldı.

Bu dönemde, Takkalı’ya giden bir otobüste, 2 arkadaşımız, bir kişinin belinde (İGD’li olduğu sonradan ortaya çıktı) silah gördü. Bunun üzerine inişte kimlik kontrolü yapılması düşünüldü. İnişte, ihtar edilip kimlik kontrolü yapılacağı söylenince silahlı kişi silahını çekti. Sonuçta İGD’li arkadaş vuruldu. Bu durumda hareketimizin elemanları da vurulabilir ya da ölebilirdi.

Biz bu yanlışlık sonucu çıkan olayın İGD ile Devrim-

ci Sol arasında, -istenmiyen- bir çatışmaya sürüklenmesini istemiyoruz. Bunu, devrimci sorumluluklarımızın gereği olarak yapıyoruz.

ESKİŞEHİR DEVRİMCİ SOL

Sol İçi Çatışma veya Devrimci Yol'un Saldırganlığı

**Devrimci Sol
Sayı: 3, Temmuz 1980**

Faşizmin kitle katliamlarına yönelik planlarını uyguladığı bir dönemde ne yazık ki-genel olarak sol “cephe” tam bir dağınıklık içindedir. En çok ihtiyaç duyulan “birlik” ise sadece dergi sayfalarında kalan bir sözcükten başka bir fonksiyon kazanmamış durumdadır. Böylesine dağınıklığın sonuçları ise birçok yönden anti-faşist mücadele için tehlikeler içermektedir. Oligarşi, yalan ve demagojiye dayanan yayınları vasıtasıyla, sol hareketin dağınıklığını gerici propaganda için bir malzeme olarak kullanıyor. Halkın bazı kesimleri ise, gerek bu propagandanın etkisinde kalarak, gerekse de -böylesine bir dağınıklığın kaçınılmaz bir sonuc olarak- önder bir savaşan parti göremediği için karamsar ve kararsızlık içinde bekliyor. Özellikle CHP’nin artık “umut” olmadığını gören geniş halk yığınları, sol gruplara bakınca, ya ehven-i şer mantığıyla yeniden oligarşinin partilerine yöneliyor, ya da karamsarlaşıyor.

Böylesine bir durum söz konusu iken, sol grupların kendi aralarındaki çatışmalara girmesi ise mevcut olumsuzlukların üzerine tuz biber ekliyor. Sol içi çatışmalar, oligarşinin gerici propagandasına malzeme sağlarken geniş halk kitlelerinin Sol’a yönelimini de olumsuz yönde etkiliyor. Hatta bazı bölgelerde -Tunceli gibi- halk, sol gruplardan “nefret” eder hale gelmiştir.

Kürdistan'daki sol içi çatışmalar oligarşiye karşı mücadeleden daha şiddetli bir düzeye ve düşmanlığa ulaşabilmiştir. KUK-PKK, PKK-UDG, PKK-HK arasındaki çatışmalardan onlarca devrimci hayatını kaybetmiştir, dağlarda uzun menzilli otomatik tüfeklerle çatışılmıştır. PKK (yani Apocular) çatışmalara başlarken “şiddet yoluyla hakimiyet” kuracağını heves etmekteydi, ideolojik mücadeleye itibar etmiyordu. Sonuç ne olmuştur? PKK özeleştirici vermek zorunluluğu duymuştur. Akıtılan devrimci kanı, halkın nefreti, oligarşinin hiç yoktan kazancı pahasına bir özeleştirici! Bu deneyim tüm devrimci gruplara ders olması gerekirken sol içi çatışmalardan hala “deney” bekleyen gruplar yok değildir.

TKP ve Devrimci Yol PKK'nin tecrübesini yaşamak istemektedirler.

Ankara Çatışmaları ve DY'nin Planı

1 Mayıs'ın hemen akabinde, Ankara'da Kurtuluş ile DY arasındaki çatışmaların nedenini DY, Kurtuluş saldırganlığına bağlıyordu. DY'ye göre okul birimlerinde Kurtuluşçular tecrit oldukları için saldırganlaşıyorlardı. Devrimci Yol'un görevi de gerekli cevabı vermektir, merkezi disiplini göstermektir.

Sonuç, Ankara ve Antalya'da üç devrimcinin öldürülmesiydi.

DY"suçu" Kurtuluş'un üzerine atmak isterken neyi gizliyordu? Gizlediği şey genelede uyguladığı plandı. Bu plan uyarınca Devrimci Yol, özellikle İstanbul ve Karadeniz Bölgesi'nde Devrimci Sol'a karşı da saldırıya geçti. Çünkü sorun sadece Kurtuluş değildi, “herkesti”; TKP, TDKP, TKP-ML, Kurtuluş ve Devrimci Sol. Bütün bu gruplarla çatışan Dev-Yol'un amacı, sadece ve sadece önderliği ele geçirmektir.

Amaç, birbirine bağlı şekilde ikiliydi. Türkiye’de anti-faşist mücadelede, DY’nin önderliğini diğer sol gruplara kabul ettirmek; ve kendi dışındaki sol’u, anti-faşist hareketin önünde birer engel, “üç-beş soysuz” olarak görmektir.

Devrimci Yol’un planı elbette yeni değildi. TKP ve TKP-ML ile belli ölçülerde işini bitiren DY, sonra Halkın Kurtuluşu’na kancayı taktı. Önce, “ittifak” vs. gibi taktiklerle, onu kendine çekti, sonra HK’yla çatışmaya girdi. HK, neye uğradığını şaşırmişti. Bu çatışmalardan HK yenilgiyle çıktı.

Kurtuluş’la DY’nin çatışması, sol hareket içindeki önderlik kavgasında DY’nin planının bir devamıydı. Gerçi DY öteden beri Kurtuluş’la mücadele içindeydi, plan gereğince uygun anlar kollayıp emellerini gerçekleştirmeye çalışıyordu.

DY’un bu planı şimdi tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır ve başarıya ulaşınca kadar da devam edeceği benzetilmektedir.

Devrimci Yol, amaçları gereği, İstanbul’da da -Kurtuluş’la çatışması sürerken-, “Biz istediğimizi yaparız” mantığıyla, hiçbir sebep ortada yokken, Devrimci Sol’culara saldırmaya başladı. Kağıthane’de, “Dev-Sol’cular halkın parasını harcıyor” yalanıyla, Gecekonduyu bastılar, halkın üzerine ateş açtılar. Bunun üzerine 150-200 kişi kadar emekçi toplanarak, Devrimci Yol’cuları kovaladı. Aynı saldırılarını Gültepe’de sürdürdüler, bir arkadaşımızı pusu kurarak yaraladılar. Gültepe halkı toplantı yaparak, Dev-Yol’culara uyarıda bulundu. (Halk toplantısında DY’cular çağrıldığı halde gelme cesaretini gösteremediler). Süleymaniye’de de, Dev-Sol’cularla kahvede kavgaya çıkartılar, sonra da jandarma koruyuculuğunda kahvede oturabildiler. Reşitpaşa’da duvarlara yazı yazan dört Dev-Sol’cunun üzerine ateş açtılar. Halk gene DY’yi teşhir edici toplantılar yaptı. Kanarya’da bir Dev-Sol’cuyu yere yatırarak kurşunlayıp yaraladılar (!).

Bütün bu saldırılar, Dev-Sol'un halk desteğine sahip olması, yani halkın mücadelesi sonucu önlenebildi. Ama DY'nin planı ortadaydı. "Biz varız" kompleksiyle, önderlik planını uyguluyorlardı ve bunu da "burada Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi bizim dediğimiz olacak" diye açık açık kavgalar sırasında söylemekten çekinmiyorlardı.

Karadeniz'de aynı mantık, faşistlerle çatışan Dev-Sol'cuların yardımına gitmeyi engelliyordu: "Madem köyde Dev-Sol'cular çatışıyor bırakın ne olursa olsunlar". Karadeniz bölgesinde Dev-Yol'a göre başçelişki, Dev-Sol'dur. Neden?

Önderlik bir mücadele sorunudur. İktidar kavgası veren bir hareket, ideolojisi, pratiği, politik tespitleri ve örgütlenmesiyle ancak önderliğini kabul ettirebilir. Önderlik halk'a dayanılarak sağlanabilir. Oportünizmin, revizyonizmin ideolojik teşhiri, ancak böylece mümkün olabilir.

Ama DY için ne söylesen nafile onlar PKK gibi, bir tecrübeyi yaşamak isitiyorlar. Şu anda Ankara'da Kurtuluş'la "ateş kes" yapsalar bile plan geçerliliğini korumaktadır. Çünkü aksini yazmadıkları müddetçe plan geçerliliğini koruyor demektir; kaldı ki DY, son bildirisiyle planını ve mantığını ortaya koyuyor, bunu belgeliyor. Şu anda çatışmaların durulmasının iki nedeni vardır. DY'un karşısındaki grupların sorumlu tavırları, DY içinde çatışmalara karşı muhalefetin yükselmesi, hatta ayrılımların gündeme gelmesi.

DY'nin Bildirisi ve Saldırganlığın Nedenleri

Yukarıda belirttiğimiz nedenlerden ötürü, DY saldırıları -şimdilik- yavaşlattı, Ankara'da "ateşkes" yaptı "izah eden" bir bildiriyle de sonuçları değerlendirdi. "Anti-faşist saflarda oportünist bozgunculuk ve sol içi çatışmalar" baş-

lıklı bildiride DY, kendi dışındaki grupları “anti-faşist mücadeleleyi tehdit eden” gruplar olarak nitelemekte ve DY önderliğinin tartışılmasının dahi bozgunculuk olacağını iddia etmektedir.

DY’a göre, direniş komitelerine karşı çıkmak bozgunculuktur.

“Direniş komitelerine provakasyon örgütleri ve siyasi yasaklama örgütleri diyerek saldırmak anti-faşist mücadele açısından çok vahim sonuçlar doğuracak bir bozgunculuktur. Faşizme karşı bir direniş mevzilerinde, her kafasına esenin istediğini (siyaset yapma adına) yapmakta serbest olacağı bir kargaşa ortamı yaratılmamalıdır. Buralarda (direniş komitelerinde -DS) devrimci bir halk demokrasisi anlayışına uygun bir demokrasi ve disiplin anlayışı egemen olmalıdır.”

Devrimci Yol, Türkiye’de sanki bir demokrasi cephesi kurulmuşcasına, halk demokrasisi anlayış ve disiplininden bahsediyor ve buna uymayanları da bozguncu olarak nitelendiriyor. Açıktır ki böyle bir cephe -ne yazık ki- Türkiye de henüz yok. O halde ne? Devrimci Yol ne demek istiyor? Direniş komitelerine uyun! Siyaset yapma adına direniş komitelerinin disiplinine karşı çıkamazsınız! Böylesine saçma teorilerle ortaya çıkan DY, herkesi bozgunculukla suçlayınca sonuç ne olur? Halk demokrasisini ve disiplini uygulamaya çalışıyorduk, bozguncuları cezalandırdık. Sol içi çatışma dedikleri budur. Evet, mantık kesinlikle budur. (x) Kaldı ki, Devrimci Sol veya başka bir grupta ileri sürebilir, “benim örgütlülüğüme tabi olun” diye DY’nin yaptığı da budur. “Ya bana uyarınsınız ya da saldırırım” demektedir.

DY, Devrimci Sol, Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş’un ortak bildirisine ise şöyle diyor: “...Bildirisinin içeriği konusunda burada diyeceğimiz iki şey, bildiride yazıp ortak olarak imzaladıklarınıza sadık kalın” sormak gerekiyor, ortak bildirinin hazırlanması önerisine neden Ankara top-

lantısında karşı çıktın! “Boş ver” havasıyla sadık kalınmasını öğütlediği bildirinin altına neden imza atmaya yanaşmadı? Devrimci Yol ilk önce bunu belirtmelidir, hal-ka özeleştirisi yapmaktan kaçmasını anlatmalıdır.

DY yazarı daha sonra masum masum soruyor; “Devrimci Yol kime ‘siyaset yapamazsın’ demişte çatışmalar o yüzden çıkmış.” Bildirisinin başından sonuna söyledikleri nedir acaba? Halk demokrasisi ilkeleri, disiplin, direniş komitelerine karşı çıkmak bozgunculuktur diyen kim? Kendi kendisine bir “cephes” kurup, ondan sonra da sol gruplara neden halk cephesinin disiplinine uymuyorsun, bozgunculuk yapıyorsun demekten başka bir manaya gelir mi? Veya şu: Gruplarınızı dağıtın, direniş komitelerinde birleşin. Başka ne? DY’nin kendi cephesini -tıpkı TKP’nin UDC’si gibi- kurup, sonra disiplin ve bozgunculuk üzerine edebiyat yapmasının akabinde “kim demiş” diye masumlaşması niye?

Aynı tavrını sürdürüyor: “Askıcılar Dev-Genç adını kullanma hakkını talep ediyorlar, oysa Dev-Genç denen ve bugün mücadelesiyle dostun, düşmanın bildiği bir örgüt vardır. Dev-Genç ismini Dev-Genç’liler kullanabilir... Şimdi Dev-Genç ismini Dev-Genç’li olmayanlara kullanır mı kullandırmaz mı orasını kullanmaya kalkışacaklar ve Dev-Genç’liler bilebilir.”

Dev-Yol bilmiyor da “Dev-Genç” biliyor. Böylesine bir gayri-ciddiliğin arkasında örgütsel bir başıboşluğun hala sürmesinden korkuyoruz. Örneğin, ODTÜ’lü Dev-Genç’liler Kurtuluş’a karşı taaruza geçerken acaba “Dev-Genç” mi, yoksa Dev-Yol adına mı hareket ediyorlar. İşine gelince “Dev-Genç” bilir, işine gelmeyince Kurtuluş’a, “Dev-Genç’lileri “ ateş hattına sür. Bu örgütsel ve teorik platformda bir başı bozukluktur.

Dev-Genç adını kendi gençlik teşkilatına mal eden DY, biraz saçmalamıyor mu? Tutarsızlıktan da öte ukalalamıyor mu? Gelsin aynı tavrı İTÜ’de, İÜ, yüksek okullar-

da gösterebilir veya görsün. Dev-Genç adını kim kullanıyor. Elazığ'da, Malatya'da, Aybastı'da, Bursa'da, İzmit'te, Eskişehir'de vs. yurdun dört bir yanında Dev-Genç diye halk kimi tanıyor? Devrimci Yol kendine has ukelaılığıyla kimi kandıracağını zannediyor? "Dev-Genç" adını kendisine mi "mal" etmeye çalışan Dev-Yol, 1978'deki ayrılık da kime hakemlik teklif ettiğini ise hiç hatırlamak istemiyor. Gençliğe ve halka başvuracağına Yasin Kencioğlu (Kendisi Dev-Yol - Dev-Genç'in başkanıydı) aracılığıyla içişleri bakanına başvurdu ve şikayetini bildirdi: "Askıcılar Dev-Genç adını kullanıyor, aslında o ad bizim". İçişleri, DY'ye o hakkı resmen verip vermediğini bilmiyoruz. Ama şu ortadadır: DY'nin başındaki ekip hiçbir zaman Dev-Genç'e sahip çıkma cesaretini gösterememiş, gençliğe başvuramamıştır. DY dergisi çıkmadan önce de DGDF ismini DY'un başındaki ekip "Dev-Genç" olarak kullanmıyordu. İstanbul gençliği Dev-Genç adını mücadeleyle bırakmadı. Şimdi ise, daha Devrimci Sol adını dahi hazmedemeyip "Askıcı" tabirini kullanmakta, siyaset adı konusunda ne denli "ciddi" olduğu ortadayken Dev-Genç adı konusunda söyledikleri yukarı da sorduğu şeyin bir cevabı "kim demiş?"se işte ortada değil mi?

DY, Planını Devam Ettirecektir

Saldırganlığının teorik temelini oluşturan DY, daha sonra şu sonuçlara varmaktadır: "Elbetteki oportünizmin antisafırlardaki bozgunculuğuna boyun eğmek mümkün değildir. Bu oportünist bozgunculuk bloklanarak saldırıya bile amacına ulaşamayacaktır."

Bu sözler DY'nin daha amacına ulaşamadığını, kendi demokrasisini daha kabul ettiremediğini göstermektedir, ve doğal sonucu olarak DY, kavgasına devam edecektir. Hem de altını çizerek tekrarlayarak bu inancını belirtmektedir: "Bu inancımızı bir kere daha altını çizerek tekrarlayalım: Üç beş soysuzun yarattığı olumsuzluklar

mutlaka aşılabacaktır.” Halka dağıttığı bildiride tek kelimeyle, şu gruplarla çatışmak değil, birlik olmak gerekir diyemeyen DY, sadece ve sadece çatışmanın kendi açısından ne denli “haklı” olduğunu, halk demokrasisini savunduğunu vs. ispat etmeye çalışmıştır. Niye? Çünkü DY’ye göre kendi dışındaki sol, aşılması, hem de mutlaka aşılması gereken “üç-beş soysuzdur.” Bu mantığın sahibi, faşizme karşı mücadele nedir? bütün sol gruplar arası emekçi sınıflar arası çelişkiler olmasına karşın birlik nedir? diye düşünülmelidir, tartışmalıdır. İşte bu mantık, anti-faşist saflarda bozgunculuğun ta kendisi değil midir? “Üç-beş soysuzu” birlik dışına atan, aşılması gerekli gruplar olarak gören DY’nin direniş komiteleri önerisinin sahibi olduğu unutulmamalıdır. O DY ki, direniş komitelerinde, bütün sol grupların, hatta CHP’nin olmasını istemekteydi. Şimdi sonuç nedir? “üç-beş soysuz” dediği sol gruplar da, birlik platformundan çıkartılınca geriye kim kalıyor: CHP, MSP, AP vs. Acaba DY, direniş komitelerini bu siyasi örgütlenmelerle mi yapacaktır? Bir örgütümüz var bizimde: TIKP’yi de çağırmalı!

Sol İçi Çatışmalar Nasıl Önlenir?

Sol gruplar arasındaki çelişkilerin tamamen çözümlenebileceği biçiminde bir idealist yöntem peşinde değiliz. Elbette, gruplar oldukça çelişkiler de olacaktır. Ama bu çelişkilerin silahlı bir şekilde çözümlenmesinin önüne geçilebilir. Bunun başarılması iki ilkenin uygulanmasına bağlıdır.

- Sol gruplar arası çelişkilerin çözüm platformu, kadrolar arası çözüm platformundan çıkartılıp, halka, tabana götürülmelidir. Halk silahlı çatışmaların engelleyici bir faktörü olacaktır. Bu doğrultuda canlı propaganda yapılmalı, tartışma yaygınlaştırılmalıdır.

- Anti-faşist mücadeleyi ön plana çıkartmak ve yük-

seltmek. Önderlik sorunu ancak bu mücadele içinde halkın desteği kazanılarak çözümlenebilir. Anti-faşist mücadelenin yükseltilmesi, sol arası çatışmaları engelleyici bir faktördür.

(x) Eğer Devrimci Yol'un direniş komitelerinden kastedtiği okul komiteleri ise, halk demokrasisi, disiplin vs. adına bu komitelerin disiplin anlayışlarını kıyaslıyarak tartışmak son derece saçmadır. DY, okul komitelerinin disiplininden yola çıkarak, sol gruplara siyaset yaptırmama noktasına işi vardiıyor ve bozgunculuk suçlamalarına başlıyor. Aynı şekilde HK'da, okul komitelerine aynı mantıkla yaklaşıyor, "ben partiyim, istediğimi yaparım" mantığıyla okul komitelerinin disiplinine uymuyor.

Mehmet Bückün

Devrimci Sol

Sayı: 3, Temmuz 1980

Mehmet Bückün, Devrimci Sol hareketinin değerli bir sorumlusuydu. Adana'da 19 Haziran 1979 günü kendilerine "Devrimci" Kurtuluşçu diyen bir avuç provakatör tarafından savunmasız bir şekilde katledildi.

Mehmet Bückün, Devrimci Sol'un mücadelesinde yaşayacak, unutulmayacaktır.

Anısı bize önderdir.

Mustafa Albayrak

(1950)

Mustafa yoldaş, İstanbul - Ferahevler'de, kendilerine PARTİZAN'cı diyen bir grup tarafından 16.5.1980 günü 6 metreden kasıtlı ateş sonucu şehit edildi.

Yazılamadan dönem bir PARTİZAN'cı grup, Ferahevler çıkışında Mustafa yoldaşın etrafını çevirerek ateş açtılar, hem de hiçbir uyarıda bulunmadın, Mustafa yoldaşın elinde silah olmasına rağmen PARTİZAN'cılar tanıdığı için ateş etmedi ama Partizan'cıların tavrı aynı olmadı. Cinayet işlendikten sonra, Partizan'cılar "olay"ın bir kaza olduğunu söylediler. Mustafa'yı "faşist" zannettiklerini açıkladılar. Halbuki Mustafa'yı yöre halkı ve de Partizan'cılar tarafından tanınan bir arkadaşımızdı. Ve olay uzaktan bir ateş so-

nucu değil, altı metreden ve başından vurularak ger-
çekleşmişti. Ay ışığı olduğu için 6 metreden karanlıkta ta-
nınmaması da söz konusu olamazdı. Kaldı ki 6 metreden
bir devrimcinin öldürölmesinin hiçbir mazereti olamazdı.
Öte yandan hiçbir zorlama ve çatışma durumu da yok-
tu. Çünkü Mustafa'nın silahından tek bir kurşun atılma-
mıştı.

Teşhir olduklarını anlayan PARTİZAN'cılar, Mustafa'nın
ateş açtığını, çatışma çıktığını, 30 metreden vurulduğu-
nu iddia ettiler. Güya Partizan'cılar bağırmışlar “devrim-
ciyiz” diye, fakat Mustafa buna rağmen ateş açmış. Bu
yalanlarıyla ancak kendilerini kandırabilirler. Kendi “ille-
gal” yayınlarında bile, yalan üzerine açıklamalar bulunul-
ması, sol içi çatışmaların körüklenmesi açısından olum-
suz bir durumdur.

Mustafa Yoldaş'ın anısı ve mücadelesi unutulmaya-
caktır.

**KAHROLSUN PROVAKASYON
SOL İÇİ ÇATIŞMA DEĞİL,
FAŞİZME KARŞI MÜCADELE!..**

Eskişehir’de İlerlemecilerin Tepkici Tavrı Sürüyor!

Devrimci Sol
Sayı: 4, Eylül 1980

İGD’li Yaşar Özgür arkadaşın nasıl öldüğünü daha önce açıklamıştık. Bunun üzerine İGD’li arkadaşlar da önce olumlu ve olayın gerçekten bir yanlışlık sonucu olduğunu kabul eden bir anlayış vardı. Sonra bu tavırları değişti. Yayınladıkları bildirilerde, Devrimci Sol’un Yaşar Özgür’ün “provokatörce” bireysel terörist olduğu ve Takkalı Mahallesi’nde baştan beri ilerici gençlere saldırılarının sonucu öldüğünü vs. iddia ettiler. Bildirilerinde şunu bile yazdılar; “Bugün Yaşar Özgür’ü katledenler eller yarın daha nice Yaşarlar’ın canının alacaktır.” İGD’lilere göre ilerici gençlik hareketi Dev-Sol’u rahatsız ettiği için Yaşar öldürülmüştür.

Bunlar yalandır. Nice Yaşarlar’ı daha “öldüreceğimizi” ise yalandan daha beter bir iftiradan başka bir şey değildir. İGD’lilerin tekrar uyarıyoruz. Devrimci Sol’un sol içi çatışmadan hiçbir çıkarı yoktur; tersine sol içi çatışmaya karşıdır. Şimdiye kadar -Yaşar olayının dışında ki o da bir yanlışlık sonucu olmuştur- Devrimci Sol’dan, ilerci, devrimci herhangi bir gurubun elemanını vurduğumuz görülmemiştir.

Bu yalanlara son verilip, birlik sağlanmalıdır.

**KAHROLSUN SOL İÇİ ÇATIŞMAYI
KÖRÜKLEYENLER!..**

TİKP, Devrimci Sol'a Karşı Tertip Hazırlığı Yapıyor!..

Devrimci Sol
Sayı: 4, Eylül 1980

Türkiye Sol'unun başına on yıldan fazla bir süredir "bela olan PDA siyaseti, yani TİKP hareketimiz tarafından teşhir edildikten ve burjuva milliyetçisi bir çizgi izlediği ortay konduktan sonra, devrimcilerin bulunduğu yerlerde barınamamaya başladı. Çünkü TİKP bulunduğu her yerde oligarşinin beşinci koludur. Görevi devrimcileri tesbit etmek ve zamanı gelince oligarşiye ispiyonlamaktır.

Bu görevini layıkıyla yerine getiren TİKP, bugüne kadar "Aydınlık"ta birçok yazı dizisi yayınladı, haberler yazdı. Bunların hepsi devrimcileri oligarşiye ispiyonlamak içindi. TİKP'nin muhbirci bir siyaset olması onun burjuva milliyetçisi çizgisinden kaynaklanıyor. TİKP'ye göre, faşizme karşı mücadele veren guruplar (Özellikle Devrimci Sol) maceracıdır, sahte Sol'dur. Rusya'nın beşinci koludur. Ordu milliyetçidir, devlet milliyetçi bir politika izleyebilir. Evet, TİKP böyle diyor. Kısacası onun çizgisi tipik burjuva milliyetçi çizgisidir. Bugünkü koşullarda da bu çizgi silahlı mücadeleden alabildiğine korkmakta. Oligarşiye sığınmaktadır.

Böylesine bir siyasal doğrultusu olan TİKP'nin, sahte Sol'u teşhir adına her türlü yayın yapması, provokasyonlarda bulunması, çok doğaldır. "Apocular" (UKO) hakkındaki "kurtarılmış bölgeler", "49 sol", "THKP-C" vs. yayınları hemen hemen hergün Aydınlık'ta çıkan haberler,

bu çizginin doğal sonuçlarıdır.

Şu dönemde Aydınlık, hareketimize karşı bir tertip hazırlığı içindedir.

MHP'yi itiraf"larla teşhir ettiğini iddia eden Aydınlık'a göre şimdi sıra sahte-maceracı Sol'dadır. Silahlı Sol'da teşhir edilince -ancak- Aydınlık o zaman oligarşiye karşı sadakatini ispatlayabilir.

TİKP, şimdi bunun zeminini hazırlamak için, Devrimci Sol'a karşı provokasyon yapıyor.

İstanbul Fener'de Devrimci Sol'un TİKP'çileri ölüm tehdidinde bulunduğuna dair asılsız haber yayınladı.

Pertek jandarma karakol baskını ile ilgili, Devrimci Sol'dan bildiği isimleri rastgele yayınladı.

Elazığ Fevzi Çakmak Mahallesi'nde, ortada hiçbir neden yokken TİKP'liler Devrimci Sol'cu bir gurubun üzerine ateş açtı (temmuz ayı içinde) Daha sonra TİKP'liler polise başvurdu. Polis arabaları ile Dev-Sol'cu aradılar. Fevzi Çakmak Mahallesi'nde, TİKP'lilerin kılavuzluğunda, dört gün süren operasyonlar yapıldı, ev ev, dükkan dükkan arandı. (İlginçtir, aynı yöntemle de maskeli faşistler kullanılarak Fatsa "nokta" operasyonu yapılmıştı.) Bu gelişmelerden, sonra halk TİKP'lileri tecrit etti, ekmek vermedi, dükkanlardan alışveriş yaptırmadı. Ev sahipleri evlerinden TİKP'lileri atmaya çalışıyor. "Çeşme Mahallesi"nde gelişleri kadınlar tarafından engellendi vb.

TİKP'lilerin bu provokasyonları ve yayınları boşuna değildir. Oligarşinin politikasının icazetinden yayınların sürdüren TİKP, şimdide Devrimci Sol'a karşı tertip peşinde koşturmaktadır.

Bütün birimlerde TİKP'ye karşı uyanık olunmalı, oyunları anında bozulmalıdır.

DEMOKRAT'ın

Demokratlarına Sesleniyoruz!

Devrimci Sol

Sayı: 4, Eylül 1980

Demokrat, çıkarken amaçlarını da şöyle açıklıyordu.

“Türkiye toplumunun aydınlık geleceğine dönük her şey tek yanlılığa karanlığa boğulmak istenmektedir. Böylece bir ortamda tüm gerçek demokratlara büyük görevler düştüğüne inananlar sınırlı olanaklarını bileştirerek halkın-gazetesi demokrat adlı bir günlük gazete çıkarmaya, ege-men kılınmak istenen tek yanlılığın zincirini kırmak için mücadele etmeye karar vermişlerdir.

Demokrat halka ait olan ve varsa her şeye sahip çıkan ve olayları halkın çıkarları doğrultusunda, tüm gerçek yönleriyle yansıtmaya büyük özen gösteren bir kitle gazetesi olacaktır.”

Aylardır günlük yayın faaliyetini sürdüren demokrat bu görev anlayışını hayata geçirdi mi? Demokratın demokrotlarını düşündürmesi gereken şey şudur. Demokrat gazetesi çıkış amacında belirttiği, tek yanlılık zincirini kırmış mıdır. Yoksa tek yanlılığı belirli bir siyaset doğrultusunda sürdürmüş müdür.

Kitle gazetesi olmak, halkın çıkarları doğrultusunda haber ve yorumlar yayınlamak, ancak ve ancak objektif davranmaktan geçer. Burjuva gazeteleri tek yanlıdır, çünkü olayları oligarşinin istediği biçimde verirler. Oysa gerçekler devrimcidir, halktan yanadır. Yani kitle gazeteciliği yapmak, tek yanlılığı kırmak, başka bir deyişle ise halktan gerçekten yana olmaktır.

Demokrat bu görevi yerine getirememiştir.

Haberlerin yayınlanmasını ele alalım: (Genellikle tüm

sol gurupları karşı anı tavır söz konusu iken, biz sadece burada Devrimci Sol'un eylemleri açısında haber yayıncılığını ele alacağız.)

Demokrat, bütün burjuva basının bile büyük puntolarla verdiği Dev-Sol'un eylemlerini, sanki hiç olmamışçasına ya haber olarak vermemekte veya küçümseyerek ya da muğlaklaştırarak vermektedir.

Devrimci Sol'un çizgisini beğenmeyebilirsin, ama kit-le yayıncılığını kendisine ilke edinen bir gazete, toplum-da gelişen olayları tüm gerçekliği ile vermelidir ki gerçekten halktan yana olabilirsin, tek yanlışlık zincirini kırabilirsin.

Böyle olmuyor. Birkaç örnek verelim.

Demokrat birkaç ay öncesinde Devrimci Sol'un karakol baskınlarını küçük bir olay olarak basına yansıttı. Hadi bunu bir kenara bırakalım; Dev-Sol tarafından gerçekleştirilen Tahtakale Karakol baskınını haber olarak dahi vermedi. Evet, demokrata göre o gün sanki böyle bir olay olmamıştır.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Nihat Erim'in cezalandırılması sırasında, demokrat, Hürriyet gazetesinin yaptığı dahi yapmamıştır. Nihat Erim'in 12 Mart dönemindeki balyoz hareketlerini, işkencelerini, katliamlarını, kısacası başbakanlığı sırasındaki eylemleri olayları yazmamıştır. Halbuki Hürriyet bunları yazdı. Demokrat neden bu kadar ürkek davranmıştır.

Oysa Demokrat'ın demokratları, 12 Mart'ın işkencehanelerine de geçmiş kimselerdir. Ama tek kelime dahi olsa, Nihat Erim kim diye yazmadılar.

Bu mudur tek yanlışlık zincirini kırmak, gerçekten halktan yana olmak.

Kurtuluş ile Dev-Yol arasında çatışmalar oluyor, üç devrimci ölüyor; yine demokrattan ses yok. Oysa aynı gün de, Aydınlık, büyük başlıklar atıyor sol içi çatışmaya "karşı" olduğunu göstererek, çatışmaları istismar ediyordu. Tek

yanlılık zincirini kırmaya çalışan demokrat ise Aydınlık kadar bile olamadı.

Sol'a karşı bu tek yanlılığın sürdüren Demokrat, başka bir gruba karşı ise çok cömert davranıyordu.

Devrimci Yol'un en küçük bir pankart asma olayı haber olarak veriliyordu demokratlarda. Elli kişilik korsan gösteri beşyüz kişi oluyordu Demokrat'ta.

Sloganlarına kadar en basit Dev-Yol eylemleri Demokrat'ta yer alırken, acaba tek yanlılık, halktan yana olma konusunda demokratlar biraz olsun düşünmüyor mu?

Sol'a karşı -özellikle Dev-Sol'a- sürdürdüğü, tek yanlı haberciliğin arkasında, Devrimci Yol'un tutumu yatmaktadır. Demokratın çizgisini başka türlü yorumlamak mümkün değildir. Ve Demokrat'ın demokratlarında, çıkış ilkelerini ayaklar altına alarak, Dev-Yol'un oyununa gelemekte, kitle yayıncılığından uzaklaşmaktadırlar.

Demokratlar bilmelidir ki, artık kitle yayıncılığından anlaşılması gereken Dev-Yol'un kitlesidir. Çünkü Demokrat onlara hitap eder hale gelmiştir. Yani kitle yayıncılığı yerini Dev-Yol'un kitle yayıncılığına bırakmıştır.

Durum böyle olunca, insan ister istemez Dev-Yol'u Cumhuriyet'i boykot ederken; haberde objektiflikten uzaklaşma, Sol'a karşı tavrı.

Demokratın demokratları düşünmelidir. Bugün Demokrat gazetesi aynı zeminde değil mi? Dev-Yol açısından durum böyle değil ama tüm sol açısından durum tam tamına böyledir: Demokrat haberde objektiflikten uzaklaşıyor ve Dev-Yol dışında tüm sol gruplardan uzaklaşıyor.

Bizim son uyarımız şudur: Demokrat kendi sonunu kendi hazırlamamalıdır. Faşizmin artan saldırıları karşısında, Demokrat kitle yayıncılığı konusunda çok şey başabilir. Ama tüm halkın, tüm sol'un yayıncılığını yaparsa. Bu konuda Demokrat'ın demokratlarına büyük görevler düşüyor, tıpkı çıkış yazısında belirttikleri gibi.

Yurtdışı Cephe'nin "Sol Üstü" Birlik Politikası

Devrimci Sol
Aralık 1982

12 Bilimsel Eleştiri Dizisi: 5

Yurtdışı Cephe'nin oluşmasının esas nedeninin 12 Eylül faşist cuntası karşısında, küçük burjuva solun korku ve paniğe kapılması olduğunu daha önce belirtmiştik. Peki, Yurtdışı Cephe'nin mensupları nasıl bir araya geleceklerdi?

12 Eylül öncesi sol grupların kendi aralarındaki olumsuzluklar herkesçe bilinmektedir. Daha dün birbirleriyle silahlı çatışmaya giren, birbirlerine siyaset yapma yasağı koyan, "Diğer grupları ideolojik olarak değil, silahlı olarak yok edeceğiz." diyen sol grupların, bir anda iyi niyet meleştiği rolüne girerek birbirlerine sarılmalarının subjektif birtakım nedenlerle açıklanamayacağı besbellidir. Küçük burjuva yığınlığına dayanan bu politika, sol grupların geçmiş sol içi çatışmaları değerlendirmesine de yansımış, sol içi ideolojik mücadele yerini liberalizme bırakmıştır. Buna "sol üstü birlik politikası" diyebiliriz... Bunun temelinde, geçmiş tüm sol içi çatışmaları genel bir olumsuzluk olarak değerlendirmek ve çatışmalarda herkesin payı olduğunu söyleyip hataların temelindeki mantığı göz ardı etmek şeklinde bir liberal politika yatmaktadır. Zaten geçmişte küçük burjuva temelde ortaya çıkan sorunların çözümü başka türlü mümkün değildir. İlk anda gerçekten

"olumlu" bir görünüm veren "birlik yanlısı" anlayışlar, aslında olumsuzluğun, faşist cunta karşısındaki korkaklığın bir sonucudur. Öyle olmasaydı, 12 Eylül öncesinin "büyük" gruplarının, yanlarına bir-iki küçük grup katarak birleşmesi mümkün olmazdı.

Küçük burjuvazi tarihsel olarak her zaman böyledir. Kendi özgücüne güvenen bağımsız bir politik hat izlemeyeceği için, tavrı burjuvazi ve proletarya arasında bocalama ve kararsızlık tavrıdır. Karşı-devrim güçlü olduğu zaman köşesine siner (veya bunu malzeme olarak kullanır), proletarya güçlü olduğunda ise onun peşinden gider. 12 Eylül öncesi dönemde, küçük burjuva sol örgütler devrimci durumun derinleşmesinin bir sonucu olarak varlıklarını 'tek başına' sürdürebiliyorlar, "birlik çağrılarına" ise ya kulak tıkıyor ya da "peşimden gelirlerse birlik olur" diyorlardı. Küçük burjuva sol grupların "kendine güveni!" öylesine artmıştı ki, artık rahatlıkla başka bir gruba "siyaset yaptırmama" tavrına girebiliyor, bu hakkı kendilerinde görebiliyorlardı. Kürdistan'da egemen sınıflara karşı savaşımdan ziyade, sol gruplar arası mücadele vardı. Onlarca devrimci, yurtsever bu silahlı kavgalar sonucu can veriyor, her ölüm olayı bir başkasının nedeni oluyordu. Kimsenin kimseyi dinlediği yoktu. Herkes birbirinden "özeleştir" bekliyordu. Birlik toplantıları konuşmaktan veya ortak bir bildiri çıkarmaktan öteye varamamıştı.

12 Eylül cuntası bütün bunlara son verdi. İşte o zaman bu küçük burjuva sol gruplar hata yaptıklarını, birlik olunması gerektiğini anladılar ve geçmiş çatışmaların üzerine de bir "sünger" çektiler. Ama şimdilik...

Yurtdışı Cephenin pratikte öncülüğünü yapan DY, geçmiş sol içi durumu şöyle değerlendiriyor:

"...Ortaya çıkan sıhhsiz temeldeki bölünmeler ve parçalanmalar, giderek bunların silahlı çatışmalara dönüşmesi, sorumsuz ve rekabetçi eylem anlayışları... daha sıralanabilecek onlarca olumsuzluk sol güçleri zayıf dü-

şürmüş ve halk yığınlarına hem ciddi-bir alternatif sunmayı, hem de olumsuz bir görünüm sergilemeyi engellemiştir.

"...Biz geçmişte egemen olan olumsuz anlayışların ve davranışların önemli bir nedeninin sosyalizm anlayışındaki eksik kavrayışlardan ileri geldiğine inanıyoruz." (Devrimci İşçi, Nisan 1982)

DY neyi anlatmak istiyor? Hiçbir şey, sadece boş gevezelik, o kadar... Geçmişteki sol içi çatışmalar olumsuzmuş, halka alternatif sunulmamış vs. sorun, zaten var olan, bilinen bir durumu papağan gibi tekrarlamak değil, nedenlerini ve sınıfsal köklerini ortaya çıkarmak ve sorunun çözümü için nasıl davranıldığını ve ne gibi sonuçlar elde edildiğini ortaya koymaktır. DY buna yanaşmıyor, yanaşmaz da.

Hiçbir oportünist grup gerçekleri tüm yönleriyle ele alıp, devrimci mücadeleye yararlı sonuçlar çıkarmaz. Tam tersine, sorunun basit görünen yanlarıyla ilgilenir. Ve kendini aklamaya, kendi dar çıkarlarına dokunmamak şartıyla, gevezelik etmeye çalışır. DY de bunu yapıyor. Peki nedir sol içi çatışmaların nedeni?

DY çok bilmiş, bilgiç ama gerçekte liberal bir tavırdan öte bir şey olmayan boş bir söz yığınıyla cevap veriyor: "Sosyalizm anlayışlarındaki eksik kavrayışlar." Ne kadar güzel (!) ve ne kadar boş bir cevap!

Daha dün, 12 Eylül öncesi, en doğrusunu ben bilirim diyerek, herkesi oportünizmle, revizyonizmle ve de cahillikle suçlayan, alay eden, küçümseyen DY'ye bakın! Meğer sosyalizm anlayışında eksik kavrayış varmış! (Bu diğer gruplar için de geçerlidir.) DY'ye göre, 12 Eylül öncesi sol gruplar sosyalizmi biraz daha iyi kavrasalardı, sol içi çatışmalar olmayacaktı. Kendi saldırganlığını gizlemek için, sorunun maddi temeline inmekten korkanların, böylesi bir yöntemle sorunu geçiştirmesi bizce şaşırtıcı değildir. Her türlü oportünizmin genel özelliği, davranışla-

rını ve politikasını kendi çıkarlarına göre ayarlamasıdır. DY'nin de yaptığı budur. Sol içi çatışmalarda kendini aklamak için genel durumu buna uygun bir hale getirmiş ve yorumlamış, sorunun sınıfsal temelini, devrimin genel çıkarlarını bir kenara itmiş ve liberal bir tespitle işin içinden çıkmıştır. Acaba DY şimdi diğer sol gruplara sosyalizmi kavratmak için ne yapıyor? 12 Eylül cuntasıyla beraber sol gruplar, sosyalizmi birdenbire kavrayıp eksikliklerini anlayarak "cephe" olunması gerektiğini nasıl tespit ettiler? DY'nin bu sorulara cevap vermesi mümkün değildir. Çünkü 12 Eylül öncesi sol içi çatışmaların nedeni sosyalizmi eksik kavramak değil, küçük burjuva temeldeki gruplaşmalardır. Ve şimdi -12 Eylül sonrası- birdenbire "birlik" olunması gerektiğini kavramanın nedeni de, sosyalizmi kavramak değil, cunta karşısındaki panik ve korkudur. Ama DY liberal bir "baba" rolünü öylesine benimsemiştir ki, sosyalizmin eksik kavrandığını tespit ettikten sonra vaaz vermeye devam ediyor:

"... Geçmişle hesaplaşma sorununu herhangi bir grubun kendi geçmişini değerlendirmesiyle sınırlı tutamayız. Geçmişin değerlendirilmesi, stratejik ve taktik hataların bulunup çıkartılması çerçevesine hapsedilemez. Sorun bir bütün olarak sosyalist hareketin kendi geçmişiyle hesaplaşması düzeyine çıkartılmadıkça, bizlere egemen olan olumsuzlukların ve eksik, hatalı anlayışların aşılama-acağına inanıyoruz." (Devrimci İşçi, Nisan 1982)

İşte gerçekleri bulandıran, sorunun maddi temelini yok eden, sonuçta kendini akladığı gibi aynı zamanda kendisine Türkiye sosyalist hareketinin "vaftiz babası" payesini veren, "sol üstü" bir liberal oportünist anlayış örneği. DY'ye göre, var olan olumsuzluklar Türkiye sosyalist hareketine aittir. Yani, geçmişte olan şeyler, sosyalist hareketin genel hatasıdır. Ve sonuçta ortada hatalı, suçlu yoktur.

Yurtdışı Cephe'nin oluşabilmesi, daha dün birbirleriyle kanlı bıçaklı olan grupların bir araya gelebilmesi, gerçekten

de ancak böylesine oportünistçe bir yöntemle geçmiş değerlendirilerek, her şeyin üzeri yaldızla liberal sözlerle küllenerek ve sorun sosyalizm anlayışlarındaki eksik kavrayışlara dayandırılıp "Hatalı yok! Hata sosyalist hareketindir!" tespitiyle herkeste genel bir rahatlama, vicdan huzuru sağlanarak mümkün olabilirdi. Böylece DY hem birlik sağlamış, hem de kendini aklamış oluyor!

İşte Yurtdışı Cepheyi meydana getiren "birlik" anlayışı böylesi bir kafa yapısına dayanmaktadır. Elbette ki bu birliğin süresi de faşist cuntaya karşı duyulan korkunun ve paniğin sürdüğü müddet kadar olacaktır.

Böylesi bir küçük burjuva temelde bir araya gelen çeşitli grupların, yani Yurtdışı Cephe'nin sınıf mücadelesinin temel sorunları olan parti, silahlı mücadele ve sınıf ittifakları konularında oportünist bir politika izlemesi kaçınılmazdır.

Küçük Burjuva Milliyetçileri ve Cephe

Cephe birdirgesine imza koyan siyasetlerden biri de PKK'dır. PKK'nın cephe konusundaki görüşleri ilginçtir. İlginç olduğu kadar, nereden nereye geldiğini göstermesi bakımından ele alınıp tartışılmalıdır. PKK, Kürdistan'da sol içi çelişkilerin silahlı çatışmaya dönüşmesinde birinci dereceden sorumlu küçük burjuva milliyetçi bir siyasettir. Bu küçük burjuva milliyetçi siyaset ulusal sorunun çözümüne milliyetçi temelde yaklaştığından, halk arasında milliyetçi duyguları körüklemiş ve milliyetler arasında düşmanlık tohumları ekmiş, halklar arasında milli çitler örmüştür.

PKK, Kürdistan'da kendi dışındaki siyasetlerin varlığını kabul etmeyerek, onlar hakkında ya karşı-devrimci ya da "Türk solu" gibi değerlendirmelerde bulunmuş, halk safları arasındaki güçleri karşı-devrim saflarında görmüş, halk düşmanlarına uygulanması gerekli yöntemleri bu

gruplara uygulamış ve birliğin bozulmasında önemli bir rolü olmuş, egemen güçlerin yararlanabileceği malzemeyi bu güçlere bol bol sunmuştur.

Bugün PKK hiçbir şey olmamışçasına ve tüm bu olumsuzlukların dışındaymış gibi birlik ve cepheler kurmakta ve bunlara katılınması için çağrılar yapmaktadır.

12 Eylül öncesi birlik yapılamamasının nedenleri irделenip, birliği parçalayıcı ve bölücü siyasetler tespit edilir ve ortaya konulursa, bu konuda hangi siyasetin ne derece suçlu olduğu anlaşılacaktır. PKK, 12 Eylül öncesi sol içi çatışmalarda onlarca devrimciyi katletmiştir. Türkiye solu genel olarak şu ya da bu ölçüde sol içi olumsuzluk içinde yer almış, yer yer bu çatışmaların yaratıcısı olmuşsa da, DY dışında hiçbiri PKK'nın tavrına yaklaşmamıştır. İdeolojik mücadele diye bir sorunu olmadığını belirten PKK, devrimciler arasındaki çelişkinin siyasal platformda silahlı mücadeleyle çözümleneceğini söylemiş ve yer yer bunun uygulanmasına da başlamıştır. Sol içi silahlı çatışmaların büyümesinde bu yanlış ve sakat anlayışın rolü büyüktür.

Türkiye iki uluslu bir devlettir. Bu devlet içerisinde Kürt ve Türk uluslarıyla azınlık milliyetler bulunmaktadır. Kürt ulusu ezilen, Türk ulusu ise ezen görünümündedir. Her iki halk üzerinde oligarşi ve emperyalizm tarafından kurulan egemenlik sonucu halklarımız kölece yaşamaya itilmiştir. Ayrıca Kürt ulusuna yönelik ulusal baskı da uygulanmaktadır.

PKK 12 Eylül öncesi, ulusal sorunun çözümünde ayrı örgütlenme ve ayrı mücadeleyi mutlaklaştırıp, "Marksist çözüm" olarak ileri sürüyordu. Kürt milliyetçisi siyasetlerle, 12 Eylül öncesi değil bir partide örgütlenmek, eylem ve güç birliği gerçekleştirmek dahi olanaksızdı. Aynı olanaksızlık Kürt milliyetçilerinin kendileri için de geçerliydi. 12 Eylül'e kısa bir süre kala DDKD, KUK ve Özgürlük Yolu arasında, PKK'ya karşı "güç birliği" sağlanmıştı. Düşman güçlerine karşı oluşması gereken güç ve eylem birikle-

ri, birbirlerine karşı oluşuyordu. (Sorunumuz birlik olduğundan karşılıklı oluşan gruplara girmeyeceğiz.)

Kürt milliyetçi hareketlerinde milliyetçilik öyle bir saplantı halini almıştı ki, Kürt halkını savunmak ve mücadelesini sürdürebilmek için ayrı bir örgütlenme zorunlu bir koşul olarak getiriliyordu.

Haklıyız Kazanacağız Kitabından Alınan Yazılar

Devrimci Sol Halk Saflarında Yer Alan Güçlerin Aralarındaki Çelişkileri Şiddet Yoluyla Çözmesine Karşı Çıkmış Devrimci-Yurtsever Güçlerin Silahlarını Faşizme Yönelmesi Gerektiğini Savunmuştur!

Haklıyız Kazanacağız

Cilt: 1, Syf: 82-84

12 Eylül öncesi dönemin sol güçler açısından önemli bir olumsuzluğu sol içi çatışmalar olgusudur. Üzülerek belirtmek gerekir ki, bu çatışmalarda onlarca devrimci, yurtsever yaşamını yitirmiş ya da yaralanmıştır.

Bu dönemde kimi sol gruplar, sorumsuz bir tutum içine girerek başka sol gruplara yönelik silahlı eylemler yapabilmiş, sol saflarda olumsuz geleneklerin tohumlarını atmışlardır. Oligarşi, solun bu zaafını kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için zaman zaman çatışmalara hiç müdahale etmeden sessizce seyretmiş, zaman zaman da çatışmaları alevlendirecek provokasyonlar tertipleyerek çelişkileri derinleştirmeye çalışmıştır.

Sol gruplar arasındaki çatışmalar oligarşinin gerici propagandalarına malzeme sağlarken, halk kitleleri nezdinde devrimcilerin prestij kaybetmesine, halkın devrimcilere olan

güvenini yitirmesine ve giderek yer yer devrimcilerin halktan tecrit olmalarına hizmet etmiştir.

Gerek uluslararası sosyalist hareket saflarında ortaya çıkan bölünme ve bunun ülkemize yansısıyla kimi sol grupların birbirlerini karşı-devrimci ilan etmeleri, gerekse de kimi sol grupların siyasi mücadeleye ambargo koyma biçiminde şekillenen yanlış tavırları bu, çatışmaların kaynağını teşkil etmiştir. Öyle ki, faşizme karşı tek kurşun bile sıkmayanlar birbirine "sosyal-faşist", "Maocu bozkurt" diye savaş ilan edebilmiş, egemen sınıfların 1 Mayıs gibi provokasyonlarına çanak tutabilmişlerdir. Kimileri kendi grup çıkarları için diğer grupların politik çalışmasını engelleyici tutum içine girebilmiş, başkalarına siyaset yasakları koyabilmiş, halkın mücadelesine öncülük etmeye çalışanları "üç-beş soysuz" diye tanımlayarak objektif olarak çatışmanın zeminini yaratmış, anti-faşist saflarda bozgunculuk yapmıştır.

Halk saflarında yer alan güçler arasındaki çelişkilerin çözümünde şiddete başvurmamak asla savunulamaz. DEVRİMCİ SOL, sol güçler arasındaki çelişkilerin, ideolojik çizgi farklılıklarının, eleştiri-özeleştiri-ikna temelinde giderilebileceğine inanmış ve siyasi yaşamı boyunca savundukları ile tutarlı bir pratik tavır sergilemiştir. Bulunduğu alanlarda sol gruplar arasındaki çatışmaları engelleme ve bu tür çatışmalar içine girmemeye azami özen göstermiştir. Değerli kadrolarının bu sorumsuz anlayış sahiplerince katledilmesi, yaralanması ve defalarca saldırıya uğramasına rağmen sağduyulu hareket etmeyi, provokasyona gelmemeyi ilke edinmiştir. DEVRİMCİ SOL'un siyasi mücadele tarihinde bu konuda tek bir olumsuz örnek gösterilemez.

DEVRİMCİ SOL, sol içi çatışmalar konusundaki tavrını Dev-Genç dergisinin Ekim 1978 tarihli 2. sayısında şöyle dile getiriyordu:

"Tavrımız sol gruplar içindeki mücadelenin ideolojik mü-

cadele platformu içinde olmasıdır. Bu noktada hiçbir siyaset, kendi dar grup ve tekke çıkarlarını düşünmemelidir. Genel devrimci hareketin faşizm karşısındaki çıkarları öne çıkarılmalıdır. Bütün gruplar bu konudaki tavırlarını açıkça ortaya koymalıdır. Her kim, ideolojik mücadele platformundan siyasi mücadele platformuna atlayıp sol gruplar arasında çatışmalar yaratıyorsa, o mantık kesinlikle teşhir edilmeli, mahkum edilmelidir. Aksi bir tavır son gelişmeleri meşru bir duruma getirecek ve bundan bütün sol zarar göreceği gibi, sorumlu da olacaktır. Bundan yararlanacak olan güçler de hiçbir sol siyaset değil, karşıdevrim olacaktır."

DEVRİMCİ SOL, etkin olduğu yerlerde, kitle eylemleri ya da gösterilerinde sol içi çatışmayı körükleyecek ajitasyon ve propagandalara da izin vermemiştir. Aralarında zaman zaman çatışan sol grupları bu tip çatışmalara son vermeye, sağduyulu davranmaya, hataları konusunda halka özeleştiri vermeye ve güçlerini faşizme karşı mücadeleye seferber etmeye çağırmıştır.

Sol içi çatışmaların sona erdirilmesi için neler yapılması gerektiği konusunda DEVRİMCİ SOL dergisinin Temmuz 1980 tarihli 3. sayısında şunlar söyleniyordu.

"Sol gruplar arasındaki çelişkinin tamamen çözümlenebileceği biçiminde idealist bir yöntem peşinde değiliz(...) Ama bu çelişkilerin silahlı bir şekilde çözümlenmesinin önüne geçilebilir. Bunun başarılması iki ilkenin uygulanmasına bağlıdır.

-Sol gruplar arası çelişkilerin çözüm platformu kadrolar arası çözüm platformundan çıkartılıp, halka, tabana götürülmelidir. Halk, silahlı çatışmaların engelleyici bir faktörü olacaktır. Bu doğrultuda canlı propaganda yapılmalı, tartışma yaygınlaştırılmalıdır.

-Anti-faşist mücadeleyi ön plana çıkartmak ve yükseltmek, önderlik sorunu ancak mücadele içinde halkın desteği kazanılarak çözümlenebilir. Anti-faşist mücade-

lenin yükseltilmesi sol arası çatışmaları engelleyici bir faktördür."

Türkiye solu, 12 Eylül öncesinde bu konuda sergilediği olumsuz pratik üzerine bugüne kadar özeleştiri yapmış değildir. Geçmişte yapılan hataların üzerine sünger çekilmemen, halka hesap vermekten kaçınılmamalıdır. Solun kendi hatalarından ders çıkarması ve aynı hataları bir kez daha yinelememesi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin kazanımı olacaktır.

Sol Grup ve Hareketlerle Olan İlişkiler

Dava Dosyası - II

Syf: 134-136

Bu dönem boyunca sol ile olan ilişkiler konusunda üzerinde durulması gereken iki tavır söz konusudur. Biri, 1990 Haziran-Temmuz'unda DY'lilerin 4 arkadaşımızı İstanbul Gaziosmanpaşa'da falçata ve bıçakla yaralaması olayı ve bunun akabinde meydana gelen gelişmeler; diğeri, emperyalist savaş tehdidinin gündeme gelmesinin ardından, içinde yer aldığımız dergiler platformundan kopuşumuza neden olan tavrılardır.

1990 Haziran'ında kendisine DY'li diyen kişilerin 4 arkadaşımızı öldürmeye teşebbüs etmesinin ardından, DY çevresinin, özeleştirici vereceği yerde, yavuz hırsız misali baskın çıkmaya kalkması, tüm uyarı ve çağrılarımıza rağmen saldırgan tutumunu devam ettirmesi, onları yarı vermimizi kaçınılmaz kıldı. DY'nin bizi çekmek istediği provokasyon zeminine düşmeden, saldırganlığa tavır aldık.

DY çevresi ile gündeme gelen çatışma, kuşkusuz bizim arzuladığımız bir şey değildi. Hareketimizin siyasi tarihi boyunca, sol içi çatışmadan uzak durduğu, halk içindeki gelişmelerin şiddete başvurmaktan çözümlenmesi gereğine inandığı, bunun sonucu olarak sol gruplar arasında silahlı çatışmalara varan ve kan dökmeye sonuçlanan gelişmeler karşısında her zaman bunları kınayıcı bir tutum

içinde olduğu herkesçe biliniyor. Çatışmaların sona erdirilmesi için de değişik dönemlerde çokça çağrı yaptık. Dahası bizi hedefleyen doğrudan silahlı saldırılarda bile misilleme anlayışıyla hareket etmedik.

DY çevresinden bize yönelen bu tür saldırılar yeni değildi. Daha önce de benzer saldırılara maruz kalmış, aramızdaki ilişkiler gerginleşmişti. DY'lilerin bu tür tavırlarının temelinde, bize karşı duydukları "hazımsızlık" yatıyor. Ve bu duygu onları zaman zaman dengesiz tavırlara itiyor.

Hatırlanırsa, üç yıl önce de benzer bir olay Hamburg'da yaşanmış, kendi arkadaşları Aydın Erol'un kendi kurşunlarıyla ölmesi karşısında aynı provokatif tavrı takınmışlardı. Bu olayın gerçekleştiği dönemde, kendi saldırganlıklarını gizleyerek kamuoyuna ve sol çevrelere bizi saldırgan olarak göstermeye çalıştıkları, bu konuda bizi hedef alan bir kampanya sürdürdükleri herkesin bildiği açık bir gerçektir.

Bu kez de aynı şey oldu. 4 arkadaşımızı yaralayan kendileri olmasına rağmen, bizi saldırgan göstermeye çalıştılar. Bizi aldığımız tavırla, DY'yi özeleştiri vermeye zorladık, provokatörlerin, devrimci kanı akıtanların hesap vermesi gerektiğini savunduk. Tavrımız fiili çatışmayı derinleştirmek değil, saldırganları teşhir etmek, yer yer de hesap sormak olmuştur.

Bu süreçte sol, genelde DY'yi özeleştiriye zorlayacağı yerde, ona arka çıkmayı yeğledi. Ya da "tarafsızlık" adına hakemlik misyonu üstlenmeye kalktı. Gerginlik sürecinin devamında ise, yaptığımız çağrılar, geçmişte olduğu gibi, hemen hepsi yanıtız bıraktı. Hiç kimse geçmişte yaşanan sol içi çatışmaların nedenlerini bulmaya, özeleştiri yapmaya, bunun ışığında bundan sonra olabilecek çatışmaları engelleme yöntemleri üzerinde tartışmaya yanaşmadı.

Sol ile ilişkilerde ikinci önemli gelişme, emperyalist sa-

vaşa karşı devrimci-demokrat güçleri birleştirmeyi hedefleyen platform oluşması ve kısa süre sonra dağılması olayıdır.

Siyasi grupların emperyalist savaşa karşı merkezi düzeyde bir araya gelmelerinin (ülke içinde) büyük güçlük taşıdığı koşullarda, sol gruplar arası güç ve eylem birliği yaratmak, mevcut güçleri koordine etmek, pratik olarak ancak legal alanda oluşturulacak çeşitli platformlarla sağlanabilirdi. Aksini iddia etmek, koşulların ağırlığını ve girilecek riskin büyüklüğünü yadsımak demektir.

Biz, bu anlayıştan hareketle, dergiler platformu, demokratik kitle örgütleri platformu, sendikalar platformu vb. gibi düzen nezdinde meşruiyeti olan birlik zeminlerini değerlendiren sol gruplar arası güç ve eylem birliğinin dolaylı şekilde de olsa sağlanabileceğini; bu platformların (örneğin dergilerin) hiçbir hareket için siyasi bir merkez niteliği taşımadığını, ama koordinasyon sağlayabilecek durumda olduğunu; çünkü hiçbirinin kendi siyasi merkezinden bağımsız olmadığını veya olamayacağını söyledik ve bunu savunduk. Ve herkese emperyalist savaşa karşı birlikte hareket etmeyi önerdik. Ama oportünizm, savaş karşıtı tepkilerin örgütlenmesine bizim öncülük ettiğimiz ve kendilerinin ardımızdan sürükleneyeceği komplekslikle olumsuz bir tutum içine girdi. Bin dereden su getirerek, küçük ayrıntılar etrafında fırtınalar kopararak, platformların işlevli olmasını engelledi. Dergiler platformu, iş üretmeyen "danışma meclisi" gibi sunuldu. Ve hiçbir aşamada somut adım atma çabası ve niyeti içinde olmadılar.

Bu süreçte TKP/ML ve TDKP, birbirlerinden bağımsız şekilde, illegal merkezlerin bir araya gelmesi ve emperyalist savaşa karşı birlikte tavır alınması çağrısı yaptılar. Onların bu tavırları, kendilerine öncülük misyonu yüklemek manevrasından başka bir anlam taşımıyordu ve propaganda amaçlıydı. Bazı şeyleri ortaklaşa yapma imkanı olan platformda yer almayarak (TDKP) ya da yapıla-

cak şeyleri fiilen engelleyerek (TKP/ML) güç ve eylem birliğini engelleyenlerin, yaptıkları çağrıların samimi olması beklenemezdi. Biz yine de bu çağrılara olumsuz yaklaşmadık. Cevabımız "illegal merkezlerin bir araya geleceği bir toplantıyı örgütleyin, biz de katılırız" oldu. Ama nedense "çağrıcılar", yayınladıkları bildiri dışında hiçbir adım atmadılar. Kendi çağrılarına kendileri de uymadılar.

Dergiler platformu, bizim tüm iyi niyetli çabalarımıza rağmen bir işlev kazanamadı. Dahası, oportünistler, dergilen platformunun çağrısıyla toplanan demokratik kitle örgütleri ve sendikalar platformu gibi güç ve eylem birliği platformlarında da, kendilerinin sayıca az olmaları ve öncülüğü bizim temsil etmemizden hareketle aynı olumsuzluğu sürdürdüler.

Emperyalist savaşa karşı ortak tepkilerin geliştirilememesi, tüm çabalarımıza karşı pratik adım atılamaması, getirilen tüm gerekçeleri esnek yaklaşımla bertaraf etmemize rağmen, bir ilerleme sağlanamaması sonuçta, platformun yaşama şansını da ortadan kaldırdı. Ama ilginç olan şey, oportünizmin bu süreçte, güç ve eylem birliği için oluşmuş platformdan bizi çıkarmaya yeltenen ayırmazlık derecesine varan tavrıdır. Oportünizm, karşı-devrimcilere almadığı tavrı bize alabilmiş, bizi platformdan çıkarmaya yeltenebilmiştir. Biz, oportünizmin bu tavrı yüzünden dergiler platformunu bütünüyle terk ettik ve platforma bir daha katılmadık.

Daha sonraki süreçte ise, oportünizm, daha önce bir şey olmamış gibi, bizi yeniden platforma davet etti. Ancak biz, açık bir özeleştirilme yapılmadıkça platforma katılmayacağımızı açıklayarak, ilkeli bir tavır içinde olduk ve bu tavrımızı bugün de devam ettiriyoruz.

Bunun dışında, 1,5 yıllık süreç içinde, sol gruplarla, yurtdışında (Avrupa ve Orta Doğu'da), demokratik platformda, cezaevlerinde değişik düzeylerde ve değişik nedenlerle (günlük ilişkiler, dayanışma, yardımlaşma, çeşitli ko-

nularda kısa süreli güç ve eylem birliğı yapma vb.) ilişkilerimiz oldu. Merkezi niteliğı olmayan bu ilişkiler, ilişki kurulan alandaki yoldaşlarımızın kendi yetkileri veya merkezin onayı dahilinde gündeme geldi ve sürdürüldü.

Yeni Çözüm Dergisinden Alınan Yazılar

1 Mayıslar Hep Yaşayacak

Yeni Çözüm

Mayıs 1987, Sayı: 04

Ülkemiz egemen sınıflarının adını anmaktan kaçındığı, emekçi halka unutturmak için her yolu denediği bir gün var: 1 Mayıs...

Kapitalizm çağında emek-sermaye mücadelesinin en önemli dönüm noktalarından biri olan 1 Mayıs mücadelesi yüzyıllık bir gelenek olmasına rağmen Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin bu gelenekle bağları koparılmaya çalışılıyor. Bu uğurda her yol meşru sayılıyor. Yalan, demagoji, yetmediği yerde baskı, terör ve katliamlara başvurulmaktan çekinilmiyor. Kanunlar, kararnameler ile adını bile anmak yasaklanıyor.

Ama Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı değerlerine sahip çıktıkça, egemen sınıfların çabaları umutsuz bir çırpınış olarak gözler önüne seriliyor. Kaba bir bakışla bile buna tanıklık eden örnekleri ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinde görmek zor olmayacaktır.

“Bahar Bayramı” diye, uzun yıllar emekçi kitleler bu demagojiyle uyutulmaya çalışılmış; ama ‘60’lı yıllarda yükselen mücadele bu saptamayı tersyüz etmiştir.

Bu defa Türkiye işçi sınıfının bayramı 24 Temmuz’dur denilerek, emekçi saflar bölünmeye, uluslararası mücadele ve dayanışmadan soyutlanmaya çalışılmış, ama bu çarpıtmaya kulak asan bile olmamıştır.

12 Mart ve 12 Eylül’de yasak, baskı ve işkencelerle de

unutturulamamıştır.

1976'da ilk kez kendi gücünü dayatarak, geniş kitle-sel bir katılımıla kamu oyu önünde 1 Mayıs'a sahip çıkan işçi sınıfının, egemen sınıflarda yarattığı korku ve panik 1977 katliamını gündeme getirmiş, ama 1978 1 Mayıs'ı daha bilinçli ve kararlı bir tavırla karşılanmıştır.

1979'da ise Taksim alanına sancak dikilerek Türkiye halkına adeta savaş ilan edilmiştir. Askeri işgal altına alınan İstanbul'da sokağa çıkmak yasaktı. Egemen sınıflar, emekçi halkları ya açık savaşa hazırlanmaya, ya da boyun eğmeye davet ediyordu. Emekçi sınıflar teslim olmayı reddetti, kendi çizdiği sınırlar içinde savaşı sürdürebileceğini eylemleriyle gösterdi.

12 Eylül'de "Bahar Bayramı"nın yaptığı çağrışımından dahi korkulur hale gelinmiş, silah kesin olarak ters tepmişti. "Bahar Bayramı" yasaklandı, her 1 Mayıs'ta fabrika çevreleri adeta askeri işgal altına alındı, en küçük kıpırdanmalara baskı, işkence ve katliamlarla karşılık verildi. Ama 1 Mayıslar her şeye karşı yaşamaya devam etti...

T.C. ile yaşıt olan bu umutsuz çaba hâlâ sürdürülüyor... Egemen sınıflar ellerinden gelse, bugünkü takvim yapılarından silecekler. Bir tek yapamadıkları bu kaldı.

Ama ne yapılırsa yapılsın, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de 1 Mayıslar artık bir gerçektir. Suni tedbirlerle, zorbaca yöntemlerle emekçi halkın kafasından bir gerçeği silip atmak olanaksızdır.

1 Mayıs'ı yaratan ne yalan-dolandır, ne de kanun ve kararnamelerdir. Onun yaratılışı, işçi sınıfının sömürücü sınıflara karşı yürüttüğü şanlı mücadeledir. 1 Mayıs 8 saatlik işgünü uğruna onlarca yıldır yürütülen mücadelenin zaferle noktalanışını, uluslararası proleter-yanın birlik ve dayanışma içerisinde egemen sınıflara karşı kazandığı ilk büyük zaferini simgelemektedir.

'98 yıldır her 1 Mayıs'ta, bütün dünyanın işçi sınıfı ve emekçi halkları, emperyalist-kapitalist sisteme karşı "Bir-

lik, Dayanışma ve Mücadele” sloganıyla proleterya enternasyonalizminin bayrağını en yükseklerde tutuyor.

Her 1 Mayıs’ta, dünyanın dört bir yanından sayısız insan 8 saatlik işgünü uğruna Şikago proleteryasının verdiği şehitleri saygıyla anıyor; katliamcı Amerikan burjuvazisine ve tüm sermaye dünyasına karşı, kinini nefretini ve öfkesini dile getiriyor.

Her 1 Mayıs’ta, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçiler, yoksul köylüler, sömürülen, baskı-zulüm cenderesinde ezilen tüm halklar hangi dili konuşurlarsa konuşsunlar, hangi renk ve ırktan olurlarsa olsunlar, dünyanın neresinde ve hangi koşullarda yaşarlarsa yaşasınlar, tek bir ruh, tek bir coşku ve tek bir amaç etrafında toplanıyor; ortak düşman sermaye dünyasına karşı, gericiliğe ve faşizme karşı hep bir ağızdan lanet yağıdırıyor, sınıfsız-sömürsüz bir toplum uğruna verilen mücadelenin zaferini kutluyor. Yeni zaferlerin müjdesini veriyor, bu yolda verilen şehitleri saygıyla anıyor!..

Böylesi bir gerçeği kim, nasıl gizleyebilir! Hangi kanun ve kararnameler, hangi yalan ve demagojiler, hangi baskı ve işkenceler Türkiye proleteryası ve emekçi halklarının bu mücadelede onurlu yerlerini almasına engel olabilir?

Yüz yıl önce 1 Mayıs geleneğini başlatan Şikago proleteryası, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kardeşlerini yanında görememiştir; ama bu ülkemizde kapitalizmin henüz rüşeym aşamasındayken, emperyalizm tarafından çarpıtılması, işçi sınıfının cılız ve güçsüz kalmasından başka nedenle değildir. Bundan onlarca yıl sonra bile, bu şanlı mücadelenin bir parçası olamamışsa, bugün hâlâ egemen sınıflar bu konuda yasak koyma cesaretini kendinde buluyorsa; bu da ülkemizin sosyal, ekonomik ve politik yapısına damgasını vuran aynı gerçeğin ürünüdür.

Bugün dünyanın dört bir yanında, 1 Mayıs ilk günkü coşkusundan hiçbir şey kaybetmeden, daha güçlü ve daha

bilinçli karşılanıyor. Türkiye emekçi halkı da istese de istemesine de günden güne artan gücü ve bilinci oranında bu mücadelede yerini alıyor.

Her ne kadar sosyalist saflardaki parçalanma enternasyonalist dayanışmada önemli zaaf ve eksiklikleri beraberinde getiriyorsa da, emperyalizmin ulusal ve sınıfsal Kurtuluş savaşlarına karşı azgınca yürüttüğü saldırılara, silahlanma ve savaş kışkırtıcılığına rağmen, tüm dünya halklarının güçlü kitle eylemleriyle karşı çıkmasına engel olmuyor; sömürge halkları ile sömürgeci ülke proleterlerinin tek bir yürek, tek bir yumruk olup emperyalizme karşı durmasını önleyemiyor.

Peru'dan Filipinler'e, El Salvador'dan G. Afrika'ya, Orta Doğu Kolombiya'ya kadar üç kıtada emperyalizme karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren halk kurtuluş savaşçıları kırlarda, dağlarda ve şehirlerde savaş naralarıyla karşılıyor bugünü...

Emperyalist-kapitalist ülkelerin mavi ve beyaz yakalı işçileri demokratik ve politik kazanımların korunması ve daha da geliştirilmesi, emperyalist burjuvazinin savaş kışkırtıcılığına, sömürgeciliğine ve ulusal kurtuluş savaşlarına yönelik katliamlarına karşı sosyalist umut ve özlemlerle sokaklara dökülerek karşılıyor bugünü...

Ulusal ve sınıfsal kurtuluşunu gerçekleştiren ülke proleterleri, sosyalizmin kurulması doğrultusunda kararlı adımlarla ilerleyerek, emperyalist saldırganlara karşı sosyalist yarınlarını savunma kararlılığını göstererek ezilen ve sömürülen işçi kardeşleriyle birlik ve dayanışma bilincini geliştirerek karşılıyor bugünü...

1 Mayıslar sömürü ve zulüm yeryüzünden silininceye kadar aynı savaş naralarıyla karşılanacaktır. Emperyalizme karşı birlik ve dayanışma içinde yeni yem isyan ateşlerinin yakıldığı, yakılan ateşlerin daha da gürleştirildiği günler olacaktır.

Ülkemiz emekçi sınıfları da bu bütünden koparılamaz.

Bugün burjuvazinin unutturmayı başaramadığı bu hakkı, proletaryanın da kendi gücüyle kabul ettirememiş olması bu gerçeği değiştiremez. Er ya da geç egemen sınıflar emekçi sınıfların mücadelesi karşısında boyun eğecek, 1 Mayıslar bu mücadelede sıçrama noktaları olacaktır. Dünyanın hiçbir yerinde bu hak burjuvazinin lütfu olmamıştır; Türkiye’de de olmayacaktır. Ülkemiz emekçi sınıfı diğer emekçi halklarla aynı yolu izlemeden, yani kendi gücünü ortaya koyarak burjuvaziye, kabul etmekten başka çare bırakmadan, 1 Mayıs’ları özgürce kutlayamayacaktır. Objektifve subjektif nedenler bu mücadeleyi uzun soluklu bir mücadele olarak kavramayı gerektirmektedir.

1 Mayıs’ın Tarihçesi

19. yy. kapitalizmin feodalizmi altederek geliştiği ve güçlendiği yıllardır.

Buna paralel olarak kapitalizmin mezar kazıcısı proletarya da güçleniyor, günden güne bilinçlenip örgütlenerek burjuvaziye karşı mücadelesini yükseltiyordu.

Bu mücadele, 14-16 saat olan günlük çalışma süresinin daha aşağı, 8 saate indirilmesi tüm dünyada, proletaryanın en demokratik talebi olarak ortaya çıkmıştı.

Bu talebin kazanılması doğrultusunda yürütülen mücadeleyi bir işçi bayramı ile bütünleştirme düşüncesi ilk kez Avustralya işçi sınıfı tarafından ortaya atılır. 21 Nisan 1856’da genel grev ve şenliklerle bu talep tüm ülkede dile getirilir. Önce bir yıl için alınan bu karar, emekçi kitlelerde geniş yankılar uyandırınca, her yıl tekrarlanmaya başlanır ve işçi sınıfının kendi gücünün ve cesaretinin simgesi haline gelir.

Proleter mücadelede yeni ufuklar açan bu eylem biçimi, giderek diğer ülkelerin proleterlerince de benimsenmeye başlar.

1886’da Amerikan işçi sınıfı, 1 Mayıs’tan itibaren 8 sa-

atten fazla çalışmayacağını açıklar. Bugünü aynı taleple evrensel iş bırakma günü olarak kabul eder ve mücadeleyi yükseltme kararı alır. Yüz binlerce işçi bu kararı grevlerle, büyük kitle gösterileri ve mitinglerle destekler, ilk kez 8 saat çalışma hakkı elde edilerek büyük bir zafer kazanılır.

Ancak sermaye çevreleri bu yenilgiyi hazmedemeyecektir. Provakatörleri resmi güçleriyle işçi sınıfına karşı histerik bir saldırıya geçer. Amerikan işçi sınıfı mücadelesinde özel bir yeri olan ve 1 Mayıs mücadelesinde en aktif rolü oynayan Şikagolu işçilere karşı katliamlar düzenler. 3 ve 4 Mayıs günü onlarca işçi katledilir, yaralanır, tutuklanır. Bununla da yetinilmeyip, beş işçi önderi burjuvazinin kendi hukuk kurallarıyla bile gülünç sayılacak iddia ve yargılamalarla ölüme, bazıları da ağır hapis cezalarına mahkûm edilir.

Emekçi saflarda yılgınlık ve panik yaratılması için her yol denenir. Yaratılan bu atmosferde 8 saatlik işgünü hakkı da gasp edilir.

Bu saldırılar ABD işçi sınıf mücadelesinde geçici bir gerileme yaratır. Ama burjuvazi rüzgar estikçe fırtına bilecektir. Geniş yankılar uyandıran saldırılar ve idam kararlarına karşı tepkiler, ulusal sınırları aşarak, uluslararası bir dayanışmaya dönüşür. Birçok ülkede milyonlarca emekçi Amerikan işçi sınıfı ile dayanışma eylemleri gerçekleştirir. Proleterya uluslararası dayanışmanın ve enternasyonalist gücünün önemini pratikte kavramaya başlar. Amerikan işçi sınıfında saldırıların yarattığı yılgınlık örtüsünü kısa sürede üstünden atmasını ve mücadeleyi yeniden yükseltmesini bilir. 1888’de alınan kararla 1 Mayıs 1890’da genel grev, miting, yürüyüş vb. düzenleyerek, şehitlerinin kanlarıyla sulanan taleplerini yeniden yeşertmeyi planlar.

1889’da tüm dünya işçilerinin baş talebi olan ve Amerikan işçi sınıfının kanlarıyla beslenen 8 saatlik işgünü

mücadelesi 2. Enternasyonelce de çözülmesi gereken en acil sorun olarak tespit edilir.

Tıpkı Avustralya'da olduğu gibi 30 yıl sonra, bu kez uluslararası çapta ve bir gün için alınan bu karar öylesine geniş katılımlı ve coşkulu bir eylemle hayata geçirilecektir ki, enternasyonal, işçi sınıfının bu görkemli eylem gününü "Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü" ilan ederek, her yıl yenilenmesine karar vermekten başka bir şeyi kalmayacaktır.

O gün bugündür, her ülkede, işçi sınıfının birlik ve örgütlülüğü, devrimci hareketin varlığı ve gücü oranında 1 Mayıslar kendine özgü biçimlerde kutlanmaya başlanmıştır. Her 1 Mayıs'ta yeni dünyanın yaratıcıları, aynı gün, aynı duygu ve düşünceleri paylaşarak aynı amaçlar uğruna yürüttükleri zorlu mücadelenin yüceliğini haykırmakta, tek bir yürek, tek bir yumruk olup, egemen sınıfların karşısına dikilmektedirler.

Türkiye'de 1 Mayıslar

Türkiye işçi sınıfı ancak 87 yıl sonra 1976 1 Mayıs'ında ilk kez ciddi kitlesel bir eylemle bu geleneğe sahip çıkmış, dünya emekçilerinin bir parçası olarak bu coşku selindeki yerini almıştır.

Bugün ülkemiz, 1 Mayıs'ın yasal olmadığı dünyadaki birkaç ülkeden biridir.

Bunun altında yatan gerçekler nelerdir?

Bunun nedeni, her şeyden önce ülkemizin sosyo-ekonomik ve politik gelişiminin tarihsel evriminde aranmalıdır. 1923-46 dönemindeki geçici sınırlı bağımsız gelişme sayılmazsa, emperyalizme bağımlılık ilişkisi ülkemizin tarihsel gelişimine damgasını vuran esas unsur olarak bilinmektedir. Emperyalizm, ülkemizde kapitalizmin iç dinamiğiyle gelişmesini engellemiş, tamamen kendi çıkarlarına uygun, çarpık bir ekonomik yapı yaratmıştır. Çar-

pık kapitalist gelişme, gerçek anlamda proleter nitelik taşıyan bir işçi sınıfının oluşmasını engellemiş, bu geri bırakılmışlık çemberi içinde nicel ve nitel açıdan zayıf-cılız bir sınıf olarak şekillenmesine neden olmuştur. Yani en başta işçi sınıfı, işbirlikçi egemen sınıflara, birtakım haklarını dayatacak, kabul ettirecek ve koruyacak nesnel koşullardan yoksundur. Ancak sorun bu kadarla bitmemektedir. İkinci olarak bu nesnel zeminde yeşerip güçlenen ve yularca işçi sınıfı hareketine egemen olan reformist-revizyonist anlayışları da burada özellikle vurgulamamız gerekiyor. Sınıf mücadelesine müdahale ederek, yol gösterici, bilinçlendirici ideolojik-politikhat izleme gibi bir sorunu olmayan reformizmin, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri burjuva, küçük burjuva fonksiyonlarının kuyruğuna takması ekonomizmin dar sınırları içine hapsetmesi, zaten cılız olan sınıfın üstünde ikinci bir kambur olmuştur. 1 Mayıs bilincinin bu kadar geç yaygınlaşması, savaşı bir sınıf örgütü olmaktan çok, küçük burjuva aydınlarının fikir kulübü hüviyeti taşıyan ve ülkemiz sol hareketine '70'lere kadar damgasını vuran bu çarpık örgütlenmelerle de doğrudan ilintilidir.

Eğer 1970'ten başlayarak 1 Mayıs, egemen sınıfların yıllardır zorla, yasa ve baskılarla "Bahar Bayramı" olarak gösterilmekten ve kutlanmaktan kurtarılıp gerçek anlamına oturtulabilmişse, egemen sınıfların yasalarına rağmen fiili olarak sınıf örgütlülüğü ve mücadelesiyle bugün yüzbinlerce işçi ve emekçi biraraya getirilerek kutlanabilmişse, bunda özellikle ülkemizde 1960 sonrası 1946'larda başlayan yeni-sömürge-cilik anlayışına, uygun emperyalizme bağımlı çarpık kapitalizmin hızla gelişimini, sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin hızlanmasını ve 500'den fazla işçi çalıştıran fabrikaların belli merkezlerde çoğalmasının etkisi vardır.

Bunda, işçi sınıfının sayısal çoğalmasının belli merkezlerde, büyük işletmelerde biraraya toplanmasının, buna bağlı sınıf bilincinin artmasının, örgütlenmesinin, güç-

lenmesinin 1963'ten sonra sendikalı işçi sayısının katlanarak artmasının etkisi vardır...

Bunda, emperyalizme bağımlı çarpık kapitalizmin sürekli yapısal krizin derinleşmesinin işçi ve emekçi kitlelerin sosyal durumunu sarsmasına karşı kendiliğinden de olsa yasal ve yasadışı tepki göstererek mücadeleye atılmasının etkisi vardır...

Bunda, 61 Anayasası'nın işçi sınıfına, işçi sendikalarına, toplu sözleşme ve grev yapabilme hakkı tanınmasının ve bu hakların 1963 sonrası 274 ve 275 sayılı sendika, grev ve, toplu sözleşme yasalarından da yararlanarak yoğun bir biçimde susamışçasına kullanılmasının etkisi vardır...

Ama en önemlisi bunda, ülkemiz soluna uzun yıllar egemen olmuş sağ kuyrukçu, reformist-revizyonist kabuğun kırılarak işçi ve emekçi kitlelerle sıkı bağlar kurmaya başlayan, onların ideolojik-apolitik-örgütsel olarak önderlik, etmeye aday devrimci alternatifin filizlenip boy atması, sınıf mücadelesinin her alanına müdahale edip, toplumsal muhalefete yön verip yükseltilmesi ve bunun en yüksek aşamasına 15-16 Haziran 1970'de yüz bin işçinin ayağa kalkarak üretimden gelen gücünü ve devrimci şiddetini ortaya koyarak egemen sınıfları geriletmenin etkisi vardır.

Ülkemizde 1 Mayıs'ın işçi ve emekçi kitlelerin birlik-dayanışma ve mücadele günü olarak gündeme getirilmesi 1920'li yılların başında olduysa da, kitlesel boyutuyla yüz binlerin sokaklardan, caddelerden taşarak "Demokrasi Bağımsızlık Sosyalizm" sloganları atarak ellerinde kızıl bayraklarla özgürlük talepleri yazılı pankartlarla yürümeleeri, alanlarda enternasyonalı hep bir ağızdan söylemeleeri 1976 yılından sonra gerçekleşmiştir. Şimdi tarihi geriye götürüp 1 Mayıslar'ın ülkemizdeki yerine gelişim içinde bakabiliriz.

1923'te toplanan I. İktisat Kongresi'nde işçilerin tale-

bi olarak 1 Mayıs'ın "İşçi Bayramı" olarak kutlanması kabul edilmiştir, 1 Mayıs Cumhuriyet yıllarında işçi merkezlerinde İstanbul, İzmir çevresinde küçük çapta da olsa işçiler arasında yasal olarak kutlanmıştır. Ama doğuda 1925 yılında Şeyh Said ayaklanmasını bahane eden Kemalist yönetim Takrir-i Sükun yasasıyla zaten sınırlı olan işçi ve emekçi kitlelerin tüm hak ve özgürlüklerini tamamen ellerinden almıştır. Sosyalistler tutuklanmış, yargılanmış, ağır cezalara çarptırılmışlardır. Tüm ilerici, sosyalist gazete ve dergiler kapatılmıştır. Bu tarihten sonra 1 Mayıs egemen sınıfların düzen karanlığına gömülmüş ve işçi bayramı olarak unutturulmaya çalışılmıştır. Bugün, "Bahar Bayramı" olarak ilan edilip özü boşaltılmış, anlamı saptırılmıştır. İşçi ve emekçilerin bugünün ruhuna uygun kutlamaları yasaklanmıştır.

Bugünün anlamına, ruhuna uygun tekrar kutlanmaya başlanabilmesi için 53 yıl beklemek gerekmiştir. 12 Mart açık baskı döneminde devrimci mücadeleyle birlikte getirilen işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesi 1975'lerden başlayarak sürekli krizin derinleşmesine paralel kendiliğinden de olsa tekrar gelişmeye, yükselmeye başlamıştır. 12 Mart'ın yaralarını saran devrimci güçler bu tepkileri doğru yöne kanalize etmeye, birleştirip daha güçlü hale getirmeye çalışmışlardır.

Her ne kadar 12 Mart yenilgisini fırsat bilip sol saflarda yılgınlık, korkaklık, davayı inkâr eğilimlerinin kol gezdiği bir aşamada bulanık suda balık avlarcasına, DİSK'i kongre oyunlarıyla tepeden ele geçiren geleneksel reformist-revizyonist çizgi, gelişen bu mücadeleyi engellemeye, statükoyu korumaya çalışsa da fazla başarılı olamamıştır. Sınıf bilinçli, kendi politikasına uygun hareket etmeyen, işçi sınıfının kendi denetiminden çıkaran, devrimci-demokrat işçiler patronlarla anlaşarak işten atıldıysa da bu kendiliğinden yanı ağır bassa da, düzen sınırlarını zorlayan gerici yasaları aşan mücadele gelişimini sürdürmüştür. Reformist-revizyonist statükocu anlayış ta-

rihi misyonuna uygun davranmıştır. 15-16 Haziran'da egemenlerden gazabından korkuya kapılarak, radyodan devrimci öncü işçileri polise ihbar ederken 1974 sonrası bu kez de patronlara ihbar etmiştir.

Bu anlayış, işçi sınıfının bütünüyle ekonomizm-reformizm cenderesine hapsedememiş, yolundan saptırmamıştır. İşçi sınıfının yoğun talebi karşısında 1976'da 1 Mayıs'ı özüne uygun kutlamak için adım atmak zorunda kalmıştır. Ama bugünü kendi anlayışı içinde torpilleyip, özünü değişik biçimde boşaltma girişimlerinden de geri kalmamıştır. İşçi sınıfının Birlik-Dayanışma-Mücadele gününü, mücadele sloganlarını haykırdığını yeni bir dünyaya özlemlerini dile getirdiği bugünü bayram, şenlik havası içinde mücadele günü olmaktan çıkarmak için elinden geleni ardına koymamıştır.

Bugünü kendi istediği sınırlarda kutlayıp, egemen sınıfları fazla rahatsız etmeden, egemenlerin şimşeklerini üzerine çekmeden kutlayarak savuşturmak için devrimcileri bu kutlamadan uzak tutmaya çalışmıştır. Ama devrimcilerinde güçlü bir biçimde katılmasıyla 1 Mayıs 1976 yılında özüne uygun kullanabilmiştir. Yüz bini bu lan işçi ve emekçi kitle, devrimcilerin sloganlarına katılarak 1 Mayıs'a anlam kazandırmıştır.

Türk-İş Gericiliği, Reformizm ve 1 Mayıs'lar

Bugün gelineen noktadan yola çıkarak geriye baktığımızda işçi sınıfımızın sendikal-politik örgütlenme ve ekonomik-demokratik-politik mücadele tarihi köklü geleceklere ve buna bağlı olarak önemli sayılabilecek demokratik-politik kazanmalara sahip olmadığını rahatlıkla görebiliriz. Bir 12 Eylül deneyi bu acı gerçeği bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Yıllardır işçi sınıfının sendikal hareketini denetim altına alan Türk-İş gericiliği ve reformizm de aynı kaynak-

tan beslenmektedir. Birbirini tamamlayan iki gerçek, ülkemiz işçi sınıfı hareketini adeta ktrmleştirmiş, on yıllardır diğerk ülkelerdeki kardeşlerinin sahip olduğu onurdan bile mahrum bırakmıştır.

İki buçuk milyon sendikalı işçinin 1,5 milyona yakınını bünyesinde toplamış olan Türk-İş'in, işçi sınıfına gelmiş geçmiş yönetimler içinde en düşmanca tavır alan 12 Eylül yönetimine daha ilk günden açıktan destek vermesi, tankların gölgesinde kurulan hükümette bakanlık koltuğu kabul edilmesi, işçi ve emekçi kitlelerin elini kolunu tamamen bağlayan 12 Eylül anayasasına "Evet" oyu vermesi için kraldan fazla kralcı bir tavırla işçi sınıfına seslenebilmesi başka nasıl açıklanabilir?

İşçi sınıfının bilinçli, deneyimli, mücadeleci kesimin toplandığı DİSK'in kapısına 12 Eylül generalleri kilit vurduğunda 184 işyerindeki 54 bin işçinin grevlerini kaldırıp zorla işbaşı yaptırdığında, bırakalım genel grevi, tek bir örgütlü iradi tepki gösterilmemesi ne anlama gelebilir?

DİSK nezdinde işçi sınıfı ve işçi sınıfının 20 yıllık mücadelesi egemen sınıfların buyruğundaki olağanüstü sınıkynetim mahkemelerinde yargılanır ve mahkûm edilirken, işçi sınıfının üzerinde l toprağı serpilmişesine suskun kalmasına ne denebilir?

Hele hele sendikal alanda işçi sınıfının en ileri temsilci olan DİSK yöneticilerinin, kazanılmış haklara sıkı sıkıya sarılacakları yerde bu hak ve özgürlüklerin idam fermasını imzalamış bin yönetimin çağrılarına boyun eğerek Selimiye kışlasının önünde teslimiyet kuyruğuna girmelerine, kellelerine 12 Eylül yönetiminin giyotininin altına en küçük bir direnme belirtisi göstermeden, bir direniş mesajı vermeden yatırmalarının nasıl bir gereğesi olabilir?

Bütün bunların, işçi sınıfı hareketinin gelişmesiyle doğrudan ilişkisi vardır. Bu tavırlar siyasi düzeyde olduğu gibi sendikal harekette de -etkisi 70'lerden sonra azalmakla birlikte- damgasını vuran sınıf uzlaşmacısı, sağ çizgiden

kaynağını almaktadır. Ülkemizdeki sendikal hareketin tarihine ve bugüne kadar gelişindeki bazı önemli olaylarda takındığı tutumlara bakarsak bunu anlamak daha da kolaylaşacaktır. Konuyu açarsak bu tavırlar gözler önüne daha da yakından serilecektir.

Ülkemizde ciddi sendikal hareket 1946'larda uç vermeye başlamıştır. Ama 1946 yılında sendikal hareket daha, doğuş halindeyken tırpanlanmıştır. Yine de bu ilk ciddi çabalar 1952 de Türk-İş'in kurulmasına kaynaklık etmiştir. Türk-İş sınıf sendikacılığından uzak, tamamen, egemenlerin icazetinde, grev ve toplu sözleşme yapma hakkı olmadığı için bir işçi lokali hüviyetini 1961 Anayasası'na kadar aşamamıştır. Türk-İş devlete tamamen bağlı sendikacılık hareketinin ülkemizdeki en tipik örneğidir. İşçi sınıfının tabanından gelen baskılar sonucu zaman zaman hükümetlerle çelişkiye düşse de devletle arasını hiç bozmamıştır. Her zaman partiler üstü politika adına devletten yana olmuş devletin sınıf içindeki ajanlığını yapmıştır işçi sınıfını her zaman burjuvaziye ücretli Köle olarak satmanın aracı olmuşur. 12 Mart'da 12 Eylül'üde neredeyse ayakta alkışlayan ilk örgütlerden biri de Türk-İş'ten başkası değildir.

1976 yılında bu partiler üstü devlet sendikacılığını, diğer deyişle sarı sendikacılığı, işçi sınıfı mücadelesinin zorlaması ve aşması DİSK'i doğurtmuştur. 1960 sonrası hızla gelişen işçi sınıfı mücadelesi karşısında "Biz sınıf mücadelesi istemedik, istemiyoruz" diyen Türk-İş, artık tarihi misyonunu, sınıf uzlaşmacılığı rolünü oynayamaz hale gelmiştir. 1976'da Türk-İş'ten ayrılan bazı sendikalar sınıf sendikacılığına yönelince DİSK'i kurmuşlardır. Ama DİSK önderliği de sola damgasını vuran reformist-revizyonist gelenekle koparmamış, tersine sendikal hareket içinde onun temsilcisi olmaya soyunmuştur. Böylece de gerçek sınıf sendikacılığı yapmaktan, işçi sınıfını devrim için mücadele içinde eğitmekten uzak kalmış reformizm bataklığında düzen sınırlarına hapsolup, dü-

zenin bir parçası olmaktan kurtulamamıştır. Bu çizginin egemenliğindeki DİSK, doğal olarak ne 15-16 Haziran'da, ne 12 Mart'ta, ne de 12 Eylül'de yukarda vurguladığımız gibi sınıf sendikacılığına layık devrimci bir sınav vermemiştir.

15-16 Haziran'da işçi sınıfı hareketi yasallık şuurun aşış, egemen sınıflara üretimden gelen gücünü gösterince, DİSK yöneticileri hemen egemen sınıflara sığınıp "işçi sınıfının tahriklere kapıldığını" söyleyebilmişler ve tahrikçiler olarak suçladıkları devrimci işçileri, devrimci gençleri egemen sınıflara ihbar etmişlerdir.

12 Mart'a Türk-İş'le birlikte destek vermişlerdir. 1977 1 Mayıs'ında egemen sınıfların katliam politikalarına elverişli provokasyon zemini hazırlayanların başında bunlar gelmektedir. 1980 Şubatı'nda TARIŞ'te patlak verip, tüm fabrikalar ve mahalli bölgelere yayılıp büyüyen direnişi bastırmak için egemen sınıflara 15-16 Haziran'da olduğu gibi yardımcı olan yine bunlardır.

Eşikteki tehlike olarak 29 Aralık ordu komutanları muhırasıyla kendini göstermiş olan 12 Eylül yönetimine karşı direnmek için işçi sınıfını hazırlayanlar bunlar olduğu gibi, 12 Eylül döneminde işçi sınıfının hak ve özgürlükleri hiç derecesine indirilirken, örgütlü tek bir işçi direnişi dahi gündeme getiremeyen de bunlardır. Bunu yapmadıkları gibi, 12 Eylül gelir gelmez teslimiyet bayrağını çekip soluğu yurtdışında alanlar bunlardır.

12 Eylül'ün 1 Mayıs'ı bahar bayramı olmaktan da çıkarıp tamamen ortadan kaldırmasına tek ses çıkarmayan da bunlardı.

12 Eylül yönetimine teslim olanlar, yargılandıkları egemen sınıfların buyruğundaki sıkıyönetim mahkemelerinde, 12 Eylül öncesi sosyalistliği kimseye bırakmazken, ceza kaygısıyla faşist diktatörlük ve komünist diktatörlüğe "lanet" yağdıran yine bunlardır.

Cezaevlerinde en koyu teslimiyet içinde olup, dire-

nişlerden vebadan kaçır gibi kaçır, ama dışarı kapağı attığında cezaevlerinde nasıl direndiklerini anlatıp işçi sınıfını aldatmaya çalışanlar da bunlardır.

İşte ülkemizdeki sendikal harekete damgasını vuran, düzenin parçası olmaktan hiçbir zaman çıkamamış olan bu anlayışlardır. Türk-İş her dönem devlet politikasının işçi sınıfı içindeki temsilcisi olurken, DİSK reformist-revizyonist kabuğunu kıramayarak, yasallık sınırlarının dışına çıkıp düzeni zorlayamamıştır. İşçi sınıfı bu çizgiye yöneldiğinde kendi yasal durumunun sarsılacağı, statükonun bozulacağı ve kendi konumuna zarar geleceği korkusuyla bu devrimci sendikal çizgiye, direnişlere, egemen sınıflarla aynı paralelde saldırmaktan da geri durmamışlardır.

İşte bu anlayışların işçi sınıfı üzerindeki egemenlikleri azaltılıp kırıldığı ölçüde, 1 Mayıs bilinci geliştirilip, 1 Mayıs'ın ruhuna uygun kutlanmasının koşulları oluşturulabilmiştir. Bu anlayışlar işçi sınıfı içinde temizlenebildiği ölçüde işçi sınıfı devrimci mücadeleye kanaliz edilebilecektir.

1 Mayıs 1977 Katliamı ve Sol'daki Sorumsuzlar

1976'da işçi sınıfının büyük kitlesel katılımı 1 Mayıs'a sahip çıkması, egemen sınıflarda korku ve paniğe neden olmuştur. Aynı yıllarda anti-faşist mücadele de giderek yükselmekte ve buna bağlı egemen sınıfların içine düştüğü çıkmaz her geçen gün derinleşmekte, resmi ve sivil güçlerin de baskı ve terörleri kitle katliamlarına dönüşmektedir. Böyle bir ortamda 1 Mayıs gösterilerinin, emekçi sınıflarda yarattığı coşku ve mücadele azmine tahammül edilemezdi. Düzenin çıkarları halk güçlerini sürekli baskı, yıldınlık ve korku ortamında tutmayı gerektiriyordu. Bu amaçla 1 Mayıs gösterilerinin hemen ardından devletin sunduğu malzemeye dört elle sarılan gerici basın ve ya-

yın organlarının başlattığı saldırı kampanyası 1972 1 Mayıs'a yaklaştıkça alabildiğine artırıldı.

Egemen sınıflar, politikasını sol hareketin en zayıf noktası üzerinde yükseltmeye, sol içi çatışmaları kendi provokasyonunu gerçekleştirmek için alabildiğine körüklemeye başlamıştı. Gerici basın hemen hergün "Maocu bozkurtlarla", "Sosyal faşistlerin" çatışmasından söz ediyor, solda kıyasıya bir savaşın sürdüğü havasını yayıyordu.

Ne yazık ki ülkenin solunda, egemen sınıflar ve faşist güçlere karşı mücadeleden çok, birbirine karşı mevzilenenler, hiç değilse emekçi halkları bekleyen tehlikeyi sezip, egemen sınıfların yaratmaya çalıştığı provokasyonu teşhir edeceklerine, geçici de olsa birlik çağrılarını yapıp bu doğrultuda mesajlar vereceklerine, bu yangına körükle koştuktan çekinmiyorlardı.

1 Mayıs'ı kendi tekeline alarak, onun mücadeleciler ruhuna boşaltıp bayram havasına çevirmek, devrimci güçlerle işçi sınıfını birbirinden soyutlamak, isteyen DİSK'in tepesindeki revizyonist-reformistler ocak ayı başlarında yaptığı açıklamayla, egemen sınıfların istediği ortamı süratle hazırlayan reaksiyonlar zincirinin ilk halkasını devreye sokmuştu. "Goşistleri ve Maocu bozkurtları. 1 Mayıs Alanı'na sokmayacağını" ilan eden bu klik, 1 Mayıs propaganda ve hazırlık çalışmalarını adeta "anti-goşist", "anti-Maocu bozkurt" kampanyasına dönüştürmüştü.

Bu açıklama ve burjuvazinin çabaları, halka karşı sorumluluğunun bilincinde olan sağduyu sahibi herkesi önemli sorumluluklarla karşı karşıya getirmişti. Yaklaşan tehlikeyi sezmek için artık özel bir yetenek gerekmiyordu. Hazırlamak istenen provokasyon ortamına dikkat çekilmeli, DİSK'in tavrının yanlışlığı vurgulanmalıydı. İkna edilemediği noktada teşhire yönelerek, emekçi kitleler uyarılarak geri adım atması sağlanmalıydı. Devrimciler bu sorumluluklarının bilincindeydi ve bu doğrultuda hareket edi-

yorlardı. Ancak sorumsuzluk sorumsuzluğu izliyor, gelişmeler bu sorumluluğu duyanların çabalarını aşacak kadar hızla çıkmaza doğru ilerliyordu. Revizyonizme karşı mevzilenen kimi gruplar, yıllardır sürdürdükleri sorumsuz anlayışlarına tarihe malolacak yeni bir halka ekliyor. DİSK yönetiminin çizdiği platformdaki çatışmayı büyük bir istekle kabulleniyorlar, “sosyal faşist barikatları kıra kıra 1 Mayıs Alanı’na gireceklerini” ilan ediyorlardı.

Yazılanlar, afişlemeler bu sloganlarla donatılıyor, tartışmalar bu eksende yoğunlaşıyordu. Giderek 1 Mayıs öncesi ölümle sonuçlanan çatışmalar gündeme geldi. Her iki taraf egemen sınıfları unutmış, adeta 1 Mayıs Alanı’nda birbirlerine karşı vereceği meydan savaşına hazırlanıyordu. Kamyonlar dolusu sopalar hazırlanıyor, anti-faşist mücadelede hiç görülmeyen hazırlıklar yapılıyordu.

Ve 1 Mayıs 77’de herkes sözüne sadık kaldı. Tabii “sosyal faşist barikatları kırmak isteyenler” alana dayandığı anda her türlü hazırlığını yapan egemen sınıflar da şaka yapmadığını gösterdi. Karanlık güçlerin kitlenin üzerine açtığı ateş sonucu 36 yurtsever-devrimci katledildi, yüzlercesi yaralandı.

Sol İçinde Çatışmanın Tohumlarını Atanlar Özeleştiri Yapmalıdır

Bu olaya bu yönüyle özel önem vermemiz bazılarının hoşuna gitmeyebilir. Ancak bugün geçmişin olumlu-olumsuz gelenekleri üzerine ileri-geri söz edip, gerçekte devrimci gelenekle bağları koparıp sınıf mücadelesini yeniden kendi pasifizmlerine kurban etmek isteyenler, öncelikle başrolü oynadıkları sol içi çatışmaların hesabını vermek zorundadırlar. Geçmişin olumsuzluklarından söz edilecekse, en önce “sosyal faşist”, “Maocu bozkurt” teraneleriyle solda sonu belirsiz bir çatışma ortamına sürüklenmiş olmasından, 1 Mayıs 77 gibi alanları kana bulanayan provokasyonlara çanak tutulmuş olunmasından söz

edilmelidir. Egemen sınıfların emekçi halkı pasifizm çember ine sokmaya çalışmasına fazlasıyla yardımcı olmuşlardır. Bunun hesabı 12 Eylül döneminin sola bu konuyu verdiği zararlar göz-önüne alınarak halka, devrimci demokratik güçlere verilmelidir.

Papağan gibi “birlik” sözünü tekrarlamakla birlik yaratılamaz.

Geçmişteki hatalar ortaya konulmadan, bunlardan kimin sorumluluğu neyse açıkça halka özeleştirilmeden, birlik sloganları, sahte birer çağrı olmaktan öteye geçmeyecektir. Ne Sol içi çatışmaların, ne de 1 Mayıs provokasyonunun hesaplaşması bugüne kadar yapılmamıştır. Katliama rağmen gerçekleri görmemekte ısrar edilmiş, yine bir taraf “Maocu bozkurtları suçlarken, diğer taraf da “sosyal faşistler” suçlamaya devam etmiştir. Egemen sınıfların olayın üzerine örtmeye çalıştığı şalı kaldırmak, geniş bir teşhir kampanyası örgütlemek için en ufak çaba gösterilmemiş, çabalarını bu doğrultuda yoğunlaştıran devrimcilere destek verilmemiş, hatta objektif olarak bu çabalar sabote edilerek burjuvazinin istediklerine hizmet edilmiştir. Hiç değilse katliamdan sonra gerekli ders çıkarılmış olsaydı, doğru bir tavır konulsaydı, egemen sınıfların silahı ters tepebilir, katliamın bedelini pahalıya ödemesi sağlanabilir, bir daha böyle bir şeye başvuramayacak şekilde cesareti kırılabilirdi. Sol içi çatışmalar ve 1 Mayıs 1977 katliamında oynadığı rol, sağlıklı bir eleştiri-özeleştirilme sürecinden geçirilmediği sürece, 12 Eylül öncesi fedakârcı yürütülen anti-faşist mücadelenin yanında bir kara leke olarak kalmaya, mücadele de birlik ve dayanışmayı kemiren bir parazit olmaya devam edecektir. Bu sorumluluktan kaçmak, bu yaşanan soldaki olumsuzlara sünger çekmeye çalışmak, bu “sol içi” çatışma zeminini solda ilerde daha kötü patlayacak şekilde sürdürmekten başka bir şey değildir. Bu durumu engellemek için çaba sarfetmek ve olumsuzlukların üzerine gitmek ertelenmez bir devrimci görevdir. Solda sağlam birlikler, bu görev yerine getiril-

diği ölçüde sağlanacaktır.

Yeni ve Daha Güçlü 1 Mayıs'lara Doğru

12 Eylül işçi-emekçi kitlelerin, devrimci-demokratik güçlerin üzerine bir karabasan gibi çökmüştür. Bu dönemde işçi ve emekçi kitlelerin önce hak ve özgürlükleri tamamen ortadan kaldırılmış, daha sonra emperyalizm yerli tekellerin ekonomik-politik programına uygun anayasa ve ona bağlı yasalarla işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlenme ve mücadelede eli kolu bağlanmıştır. Bu dönemde hiçbir önemli engelle karşılaşmadan uygulamaya konulan tekellerin programıyla işçi sınıfı ve emekçi kitleler daha fazla sömürü ve baskı altına alınmıştır. Bu dönemde emeğiyle geçinenlerin gerçek satmalına gücü yarı yarıya düşürölürken, tekellerin kârları astronomik rakamlarla büyümüştür. İşsizlik, çalışabilir nüfusun yüzde 20'sine dayanmıştır. İşçi ve emekçi kitlelerin yoksulluk ve sefaletinin çapı büyümüştür, 1 Mayıs tatil günü olmaktan çıkarılmış, haftalık çalışma saatleri artırılmıştır. DİSK kapatılmış, işçi ve emekçilerin parasına, malına el konulmuştur. Bunlar işverene sermaye olarak kaydırılmıştır.

Yine bu dönem MGK anayasasıyla sendika yöneticisi olabilmek için 10 yıl işçilik yapmış olma koşulu getirildi, sendikalara siyasetle uğraşma yasağı konuldu grev hakkı alabildiğine sınırlandırıldı. Hak grevi, dayanışma grevi yasaklandı. Lokavt anayasal bir hak olarak kabul edildi. Grev ertelemeleri veya yasaklanması durumunda uyuşmazlığın YHK tarafından çözüleceği hükme bağlandı.

1983 yılında kabul edilen 2821 ve 2822 sayılı yasalarla, anayasada getirilenlerin ötesinde, sendikal faaliyetler, grev ve toplu sözleşme hakkına yeni sınırlamalar, kısıtlamalar ve yasaklar konuldu.

Bütün bunlar, işçi ve emekçi kitlelerin yasal mücade-

le olanaklarını büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Bu yasal çerçevede mücadeleyi esas almak daha fazla sömürü ve baskıyı kabul etmekten başka bir anlama gelmemektedir. 12 Eylül dönemi kısıtlanan, kuşa çevrilen adı kalmış hak ve özgürlükleri kabul etmektir. İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadelesinin geriletilmesini onaylamaktan öte bir şey değildir. Kaldı ki bugün işçi sınıfının son derece daralan bu yasal olanakları kullanmasına bile tahammül edilememekte, egemen sınıflar kendi koydukları yasaları bizzat kendileri çiğneyerek yasa dışı yollarla bunun önüne geçmeye çalışmaktadır, sol kırıntıları da alıp götürmek için keyfi yasa değişiklikleri yapmakta bir an bile tereddüt etmemektedir.

Bu noktada mücadele, bu gerici yasaları ve bunların kaynağını aldığı anayasaya yönelik olmak zorundadır. Bu, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin elini kolunu bağlayan yasalık sınırlarını aşacak bir mücadele perspektifiyle hareket edilmeden, kısır döngüden çıkılamaz. Kalıcı, geleceğe dönük başarı elde edilemez. Sınıf mücadelesi bu yol izlenerek geliştirilip yükseltilemez. Bu yolu izleyenler, reformizmin bataklığında kulaç atmaktan kendilerini kurtaramaz ve eski sağ geleneğe daha da sağdan hizmet etmekten başka bir şey yapamaz.

Sınıf bilinçli işçiler, bugünkü kıpırdanmaları iyi değerlendirmeli, böyle bir perspektifle mücadeleyi basitten karmaşığa doğru yükseltmeli, mücadelenin kaçınılmaz doğrultusunu emekçi kitlelere kavratmalı ve daha zorlu günler için süratle hazırlıklarını yapmalıdır. Hâlâ devam eden suskunluk eğilimleri aldatıcı olmamalıdır. 12 Eylül uygulamaları sınıf çelişkilerini son derece keskinleştirmiş, içten içe kaynayan güçlü bir potansiyel yaratmıştır. Mücadele yükseldikçe korku, yılgınlık tereddüt yerini direniş kararlılığına bırakacak, mevcut potansiyel, güçlü kitlesel eylemlerde ifadesini bulacaktır. Yeni 1 Mayıslar bu mücadelede sınama alanı işlevi görmeli, egemen sınıfların yasak ve baskılarının karşısına kitlelerin gücü dikilmelidir.

İşçi sınıfının mücadele tarihinde; egemenlerin sömürü düzeninin alternatifi olacağı yerde, onun parçası haline gelen, hep egemen sınıfların iznine muhtaç sağ kuyrukçu çizginin sadık izleyicileri, halen de ısrarla akla hayale gelmedik hokkabazlıklarını sürdürmekte, utanmazca sahtekârlıklara başvurmaktadırlar.

İşçi sınıfı hareketini dumura uğratan bu anlayışın egemenliğinin kırılması, bugün her zamankinden daha büyük önem taşımaktadır. Geçmişin olumlu deneyleri özümленenerek bu reformist çizgi teşhir edilmeli, yeni direnişler, yeni 1 Mayıslar bu deneylerin birikimi üzerinde yükseltilmelidir.

Ülkemizde bu geleneğin kırıldığı, düzeni zorlayan, egemen sınıfların yüreğine korku salan, devrimci direniş çizgisinin gösterildiği, tohumlarının atıldığı direniş örnekleri yok değildir. Gerektiğinde kan akıtılmaktan, can vermekten çekinmeyerek egemenlerle onların güdümünde tüm uzlaşmaları reddederek devrimci direniş çizgisinin örnekleri 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde.

Profilo'da, 1 hafta boyu Tarih direnişlerinde işçi sınıfına kendi öz deneyimleri içerisinde gösterilmiştir. Bunlar egemen sınıflara karşı iktidarı almaya yönelik mücadeleden, işçi sınıfı mücadelesinde nasıl olması gerektiğinin en ileri örnekleridir. İşçi sınıfı ve emekçi halkımız bu direnişlerde revizyonist-reformist sınıf uzlaşmacı geleneği aşmış, egemenlerin dayattığı sömürü ve baskıyı devam ettiren yasallık, meşruluk zemininin yerine, ileriye dönük en doğal hak ve özgürlüklerin önünü açacak, iktidara yönelik mücadelesini geliştirecek, örgütlenmesini güçlendirecek, kendi meşru ve haklı zeminini yaratmıştır. Reformist-revizyonist, kuyrukçu, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerinin mücadelesini yasal, hukuki sınırlar içinde hap-seden, ekonomik haklarla yetinen, özde politik mücadeleyi yadsıyan geleneğin karşısına bu devrimci direniş örnekleri düzene karşı doğrudan tavrın ne olduğunu ve bu

tavrın nasıl örgütlenmesi gerektiğini ortaya koymuştur. İşçi sınıfı bu direnişlerin kendine ve mücadelesine kazandırdığı deneyleri, hak ve özgürlükleri, kendi öz deneyleri içinde kavramaya başlamıştır.

Bu örnekler çoğaltılıp geleneğe dönüştürülmemiş olsa da, işçi sınıfı mücadelesi içine serpilen bu devrimci direniş çizgisi henüz boy atma aşamasına gelmemiş tohumları olarak kalsa da, yarınlar için umut ışığıdır. Yıllardır işçi sınıfı hareketinin başına çöreklenen geleneksel sağ çizgiyi silip süpürecek bir başlangıcı temsil etmektedir.

İşçi sınıfı sağ çizgiyi aşarak demokrasi mücadelesinde ağırlığını böylesi kararlı eylemleriyle ortaya koyduğu oranda egemen sınıflar bir çırpıda elindeki hakları, almaya, özgürlükleri kaldırmaya kolay kolay cesaret edemeyecektir.

Bugün devrimci bir önderlikle 15-16 Haziran, Profilo, Tarih direniş çizgisi ve ruhuyla kendi meşruluğunu kendi yaratmak, işçisinin mücadelesinin elini kolunu bağlayan tüm gerici yasalar; direnişleri zenginleştirip, kitleleştirip zorlayarak, işçi sınıfı içinde 12 Eylül dönemi boyunca bastırılmış-potan-siyeli harekete geçirebilir. Bu hiç de azımsanmayacak muhalefet gücü devrim potasına kanalize edilebilir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu anlayışla mücadeleye atıldıklarında, 12 Eylül döneminde kaybettiklerinin çok daha fazlasını kazanabilir. Yeni yeni demokratik mevziler ele geçirilir, yeni direniş biçimleriyle iktidarları zorlayabilir.

Bu bastırılmış, açığa çıkmak için sabırsızlık içinde kaynayan dev direniş potansiyelini, 12 Eylül dönemi boyunca uyguladıkları baskı-teröre, bu dönem çıkarılan tüm gerici yasalara karşın, bu potansiyel böyle bir mücadele perspektifi ile basitten karmaşığa adım adım harekete geçirilmediği sürece, 12 Eylül'de olduğu gibi kazanılmış mevziler birgün yine egemen sınıflara adeta kendi elleriyle sessiz sedasız teslim edilmesi sürpriz olmayacak-

tır.

1 Mayıs'ın ölkemiz sınıf mücadelesi tarihindeki yerinin önemi bütün bu anlatılanlarla bağlantılıdır.

1 Mayıs'a sıkı sıkıya sahip çıkma bilincinin gelişmesinde, 1 Mayıs'ı yaşatma ruhunun kazanılmasında, 1 Mayıs'ın işçi sınıfının mücadelesinde bir sıçrama noktası haline getirilmesinde revizyonist-reformist geleneğin tam olarak kırılmasına karşın, son yirmi yıllık devrimci mücadelelerin olumlu birikimlerinin rolü esas olacaktır.

YAŞASIN 1 MAYIS!
1 MAYIS BİRLİK, MÜCADELE VE
DAYANIŞMA GÜNÜDÜR!
KAHROLSUN 1 MAYIS KATLİAMINI YAPANLAR!

“Birlik” Edebiyatı, Gün ve Diğer Reformistler

Yeni Çözüm
Temmuz, Sayı: 6

Ekonomik, sosyal ve siyasal olarak sürekli bir istikrarsızlık içinde olan Türkiye’de, denilebilir ki, yine bu yapının bir sonucu olarak sol da kendi içinde sürekli istikrarsızlığı barındırıyor. Laf üretmenin ötesine geçememe, pratikte bir adım atamama, mücadelenin hep gerisinde kalma ve buna rağmen aşırı kendini beğenmişlik ve bilgiçlik, hizipçilik ve parçalanmalar sürüp gidiyor.

Böyle bir aşamada hiç dilden düşmeyen “birlik edebiyatı” ise hemen daima solun gündemini işgal eden sorunların başında geliyor. Özellikle devrimci-yurtsever ve ilerici örgütlerin darbeler yediği, yenilgi ve yarı yenilgi dönemlerinde bu propaganda doruğa tırmanıyor. Güçsüzlük, ilkesizliği ve katıksız bir liberalizmi beraberinde getiriyor ve hemen herkes “birlik” diye koro halinde bağır-maya başlıyor. Bu tür ilkesiz, hedefsiz, pratikten kopuk oportünist ve revizyonist birliklere karşı çıkanların ise bir “hain” ilan edilmediği kalıyor. Ama bir türlü özlenen “birlik” gerçekleşmiyor. Toplantılar, programlar, birlik çağrılan, birlik olunca cennet Türkiye’nin oluşacağı düşleri dalga dalga yayılıyor. Bu durum ML’i yeterince kavramamış, bölünmüşlükten, mücadele etmemekten rahatsız olan birçok iyi niyetli insana da çekici geliyor... Yıllar geçiyor... Tam “birlik” derken ya karşılıklı suçlama ve karalama kam-

panyası baslıyor, ya da masa başında kurulan sözde birlikler, kitlelerle hiçbir bağı olmadığı ve mücadeleyi örgütlenmediği için sessiz sedasız yok olup gidiyor.

Bu durumun en çarpıcı örneklerinden biri, yurt dışı cephesi diye ifade edilebilecek olan “Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi” deneyidir.

Sözü edilen bu cepheye adeta devrimin kaderi bağlandı. Hatta elimizi çabuk tutmazsak, CHP’nin kitleleri alıp götüreceği türünden şeyler de söylendi. Büyük işler yapılıyor havasında, yıllarca tartışıldı, yazıldı-çizildi, programlar çıkarıldı.

Ya sonrası?..

Sonrası yoktu. Hiçbir ciddi pratik faaliyet göstermeden dağıldı, yok oldu. Ne olduğuna dair ciddi bir açıklama dahi yapılmadı.

Yine bir başka sağlıksız örneği ise “Sol Birlik” oluşuyor. Bu birlik, diğeri gibi dağılmış olmasa da, bugün ne yaptığını, niçin bir araya gelindiğini hissettirebilmiş bile değildir. Önlere koydukları oldukça ayrıntılı program adeta ortalık yerde durmakta, dolayısıyla pratikte “Sol Birlik” diye bir şey görülememektedir.

Niçin bu tarz yanlış, soyut, baştan ne olacağı belli birliklere başvuruluyor?

Belki bu birliklere katılan siyasi yapıların bilmediğimiz nedenleri vardır; ama şu da bir gerçek ki, ölü doğacağı baştan belliyken yıllarca insanları oyalamanın bir anlamı olmasa gerek.

Bunun bir tek açıklaması var: Özgücüne güvensizlik, ideolojiye güven sızlık... ilkesizlik ve öngörü yoksunluğu... ve bunlar sürdürükçe sağlıklı birlikler kurulamayacağı besbellidir.

Kısaca, mücadele içinde oluşmayan ve iktidarı hedeflemeyen bu tür birlikler yok olmaya, dağılmaya mahkumdur. Bu tür birlikler 12 Eylül’ün ağır darbelere karşı-

sında oluşmuş yılgınlık ve güçsüzlüğün yansımalarıdır. Bu yılgınlık ve güçsüzlük giderildiğinde veya giderilmeye başlandığında bu birlikler de dağılmaya başlayacaktır.

Peki, ne olacak? Emperyalizme ve faşizme karşı kısa ve uzun vadeli birlikler olmayacak mı? “Cephe” olmayacak mıdır? Olacaktır kuşkusuz. Ama bunlar ne yaşanılan mücadeleden kopmuş, güvenceli limanlara sığınmış insanların kendini tatmin aracı olacak, ne de soyut programlar üzerinde kurulacaktır.

Proletarya partisinin önderliğinde çeşitli sınıf ve tabakaların birliğini ifade eden demokratik cephe ve Halk Kurtuluş Cephesi er-geç kurulacaktır.

Denilebilir ki, bunlar gerçekleşene kadar birlik ertelenecek mi? Hayır, böyle bir erteleme söz konusu olamaz. Koşullara denk düşen birlikler kurulması için ML’ler ellerinden gelen çabayı göstereceklerdir. Ama bu birlik cephe örgütlenmesi olamaz. Dün de, bugün de söylediğimiz şudur: Yapılması gereken, nesnel koşullara uygun birlikler inşa etmektir. Bu da eylem ve güç birlikleri olabilir ancak. Eylem ve güç birliklerini dahi becerememiş, kısa vadeli hedefler için birlikler sağlayamamış siyasi grup ve yapıların daha ileri birlikler oluşturması olanaksızdır. Oluşsa dahi bunun yapay olması kaçınılmazdır. Yukarıda verdiğimiz örnekler gibi dağılmaya mahkumdur. Ancak geçici eylem ve güç birlikleri ile geliştirilecek mücadele içinde, sol yapılar arasında oluşan ön yargılar, güvensizlikler yıkılabilir, herkesin kimi ne kadar temsil ettiği açığa çıkar ve tüm bunların odağına oturmuş dostça bir ideolojik mücadele ile daha ileri birliklere adım atmak mümkün olur.

Bu süreç sağlıklı bir şekilde yaşandığında daha ileri birlikler tartışması fazla bir iradeciliğe de gerek duymadan gündeme gelecek ve kalıcı birliklerin oluşması zemini güçlenecektir.

Yine bu sürecin sağlıklı olabilmesi için, geçmişe sünger çekilmeden tüm olumsuzluklar irdelenmelidir. Özellikle olumsuzlukların ana kaynağı olan “sol içi çatışmalar”ın nedenleri sergilenmeli ve hatalı davranışlar, hatalarının özeleştirisini hiçbir kaygıya kapılmadan tüm sola, halka yapmalıdır. Sol gruplar arasındaki güven ortamının oluşması, dolayısıyla birlikte mücadelenin ön koşullarının hazırlanması en başta bundan geçmektedir.

Bunlar yapılmadan gelecekte çok daha büyük olumsuzlukların olması kaçınılmazdır.

GÜN yazarı:

“Aradaki ilişkinin çatışmaya dönüşmemesi, tam tersine ortak hedefler etrafında birlikte harekete yönelmesi, bugünün ve yarının ana sorunlarıdır.” diyor (a.g.y) Bu dileğine yürekten katılıyoruz.

GÜN yazarı, şunu da, gizlememelidir. Ülkemiz ML’leri siyasi tarihlerinde ne kimseye “Mao’cu bozkurt” diye saldırıp can aldı, ne de kimseyi goşizimle, maceracılıkla, MİT, CIA ajanlığıyla, provokatörlükle suçladı... Ama ML’lere çok saldırıldı, can alındı... Buna karşın onlar çok “olgun” davrandılar, “Sol içi çatışmanın” kimseye bir şey kazandırmayacağını tersine egemen güçlerin işine yarayacağını anlatmaya çalıştılar. Karşılık vermek yerine acılarını dağılayarak emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele bayrağını kaldırdılar.

ML’lerin solda kimseyle özel bir çatışma ve birçoklarının yaptığı gibi küçük burjuva rekabet anlayışı da yoktur. ML’ler düşüncelerinin, doğruluğuyla, sınanmışlığıyla, emekçi kitleleri örgütlemeye çalıştı, çalışıyor ve de örgütlüyor. Onların sorunu budur. Gerçekte bu tür sorunu olmayanlar sol içi çatışmayı tırmandırdılar, onlarca devrimci yurtsever bu nedenle aramızda yok. Şimdi bunlar unutturulmak isteniyor. Unutturulmamalı, çünkü daha büyük acılar doğabilir.

GÜN yazarı bunları geçiştirdiği gibi alışkanlığı gere-

ği, hataları, eksikliği hiç kendinde aramıyor. Onlar hep akpak, başkaları ise kapkara...

“...Ülkemizde sol radikalizmin kendini eleştirmede ve politik yaklaşımlarını düzeltmede gösterdiği katı tutumun altı çizilmelidir.

Bu durum, birçok olumsuzlugun kaynagını oluşturmakta ve olanaklardan yararlanılmasını güçleştirmektedir” (agy) diyor GÜN yazarı ve bunun da birliğin sağlanmasında olumsuz bir etken olarak rol oynadığını vurguluyor. Oysa yukarıda da değindigimiz gibi GÜN ve ortakları gerçekten “birlik”ten yanalarsa her şeyden önce reformist, yasala, pasifist mücadele anlayışını terketmeli, geçmişte ve bugün devrimcilere karsi izledikleri politikayı irdelemelidirler...

Mücadele içinde olmayan acıları ya, samayan, özveri göstermeyenlerin “birlik” çağrıları havanda su dövmek degil midir?

Hem GÜN ne adına, ne için “Yanlışların düzeltilmesini” istiyor. Hangi yanlışlar bunlar? Barışçı olmayan mücadele biçimlerinin temel alınması ve reformizmin reddedilmesi mi? Yoksa devrimcilerin 75-80’lerde verdiği ve artık kimsenin reddedemediği şerefli anti-faşist mücadele mi? 12 Eylül sonrası yaşamın her alanında ölümleri pahasına izledikleri direniş çizgisi mi?.. Ya da Küba, Nikaragua ve El Salvador’da pratikte dogrulan devrimci çizgileri mi? Evet, nedir düzeltilmesi gereken yanlışlar?

Eger sözünü ettiğiniz katı tutumlar bu ML tavırları ise devam edeceğinden hiç kuşkunuz olmasın. Devrimci çizginin dogruluğu pratigin sınavından geçmiştir, ML’lerin tutumlarının katılığı da çizgilerinin dogruluğuna olan sonsuz inançlardandır.

Biz de şunu diyoruz GÜN’ü savunan dostlarımıza: Küba, Nikaragua ve El Salvador komünist partilerinin iflas eden reformist çizgilerine bakın kendi yanlışlarınızı düzeltin, devrimin ve devrimci mücadelenin yanında yer alın,

iyiden iyiye ipligi pazara çıkmış yanlış görüşlerde ısrar etmenin ne size, ne de baskalarına faydası vardır. Ve her şeyden önce kendi yanlışlarını düzeltmeyenlerin, başkaların “yanlışlarını düzelt” deme hakkına sahip olmadığı bilinmelidir.

Evet, en başta gelen sorun, inandırıcı olabilmektir. En çok da GÜN’ü savunanların ihtiyacı var sanıyoruz.

Bir siyasi yapı düşünün ki, sosyalist bir ülkede yönetimler, liderler değişiyor ve her gelen bir öncekini acımasızca suçluyor ama o, her yeni geleni ve onun dediklerini eleştirisiz benimsiyor, bu anlayışı eleştirenleri ise acımasızca suçluyor, bilimsel olmamakla itham ediyordu.

Bir siyasi yapı düşünün ki, düne kadar “Maocu bozkurt” suçlamaları ile sol içi çatışmada önemli bir rol oynuyor, çatışmaların zeminini hazırlıyor ve ona ortak oluyor, ama daha sonra hiçbir şey demeden, hiçbir şey olmamış gibi birlik çağrısı yapıyor... ya da “hataydı” deyip geçiştiriyor.

Bir siyasi yapı düşünün ki, kendi dışlarında şiddeti temel alanları goşist, maceracı ilan ediyor ve sonra bütün bunların birliğe verdiği zararların sorumluluğunu es geçip gelin “birlik” olalım diyor...

İnandırıcı olabilir mi?

GÜN yazarı birlikçi yaklaşımların çoğu zaman yanıtsız kaldığı ve kimi zaman da zaaf olarak değerlendirildiğini söylerken de, ya yanılıyor ya da mesleki çarpıtma alışkanlığını frenleyemiyor olmalı... Yıllardır emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede birlik çağrısı yapan ve mücadele edenler, GÜN ve onun çizgisindekiler degildir ve yine “birlik” çağrılarla değil, mücadeleyle sağlanabilir, mücadele dün de vardı, bugün de devam ediyor. Ne yazık ki gün yanlıları “yasal” sınırları aşacak en küçük eyleme bile yanaşmıyor ve egemen güçlere yarayacak tavırlar içine giriyor. Bunun en son çarpıcı örneği ise tek tip dernege

karşı İstanbul'da yapılan yürüyüşte takınılan devrimci olmayan eylem kırıcı tavidir... "Katılmayın, beş yıl ceza yer-siniz, bu provakasyondur" sözlerini duymayan kalmadı sa-nırız.

GÜN'cü dostlarımız gerçekten birlikten yanalarsa bu-nun pratikte sağlanacağını ve bu pratigin reformist çiz-gide biçimlenmeyeceğini bilmelidirler.

Tüm bunlara karşın, 70'li yılların sonlarından itibaren sol içinde sayılmayan burjuva milliyetçi, ihbarcı AYDIN-LIK çizgisi hariç tüm sol güçlerle eylem ve güç birliği ya-pılacak noktalar bulunabileceğine inanıyoruz.

Bitirmeden GÜN'ün yavuz hırsız rolüne de dikkat çek-mek istiyoruz.

"Tüm bunlara karşın bilimsel sosyalistler için gerekli olan, sol radikalizme karşı bugünkü saldırgan tutumları-nın sonuçsuz olduğunu gösterebilmeyi de içeren sistemli bir politika geliştirmektir" diyor GÜN yazarı... (agy, abç)

Öncelikle belirtelim ki saldırgan olan bizler değil GÜN ve türevlerinden oluşmuş reformist bloktur.

Biz sunu açıkça söylüyoruz: Bizim kavgamız dün ol-dugu gibi bugün de egemen sınıflara karşıdır. Onun dı-şında ve özellikle sol saflarda kimseyle çatışma, kavga diye bir sorunumuz olmamıştır ve olmayacaktır. Kuşku-suz oportünizmi, reformizmi teşhir etmekten geri durma-yacağız. Ama çabamız esas olarak on-ları doğru çizgi-ye çekmek olacaktır. Bunu sadece ideolojik mücadele ile değil, görüşlerimizin doğruluğunu pratikte sergileyerek de yapacağız. Bizim ilkesiz birlikler oluşturmak değil, mücade-le temelinde gelişen sağlam birlikler oluşturmak diye bir sorunumuz var. Eger GÜN vb.leri geçmişten ders çıkar-mışsa, samimiyseler ve her şeyden önce iktidar diye bir sorunları varsa birlik noktaları bulmak güç değildir...

NOT

1- GÜN, nisan sayısında Ertugrul Kürkçü'nün Yeni Gündem'deki röportajında söylediklerini çarpıtarak 1971'de Dev-Genç'in 12 Mart'ı desteklediğini ispatlama gayreti içine giriyor. 12 Mart'a karşı çıkanın sadece TİP olduğunu ileri sürmekten de geri kalmayan GÜN'ün bu tutumu tek kelimeyle ucuz politikadır. Ertugrul Kürkçü önder arkadaşlarının haberi olmadan ve onlarla henüz toplanıp bir değerlendirme yapmadan kendi hatası olarak demokratik kuruluşlar toplantısında Dev-Genç'in muhtırayı destekler bir tavra girdiğini, bu tavra arkadaşlarınca eleştirildiğini kendi hatası olduğunu, birkaç gün sonra merkezi görüşlerini açıklayan ve muhtıraya karşı çıkan yeni bildirinin dağıtıldığını söylemişken, GÜN bunları es geçip, ısrarla Dev-Genç muhtırayı destekledi ve TİP karşı çıktı diyor. Ertugrul Kürkçü'nün sözleri bir yana biraz da 12 Mart'ta kimin mücadele ettigine baksa çok iyi ederdi. Hele bir baksın neler görecektir o zaman. Selimiye kapılarında kimler kuyruğa girdi, kimler faşizme karşı savaş bayragını kaldırarak Türkiye'de devrimci mücadele gelenegini yarattı. Hatırlatmakta fayda var. Yazarken, konuşurken biraz daha sabırlı olunmalıdır.

2- GÜN bugüne kadar devrimci hareketi yok etme amaçlı bir politika izlediğini açıkça itiraf etmekte ve bunun yanlışlığını geç de olsa gördüğünü bilmektedir. TİP'in 1977'de işçi sınıfının en yegün olduğu İstanbul'da katıldığı seçimde aldığı oy 5000'dir. Adı İşçi Partisi'ydi. İddiaları çok büyüktü ama aldığı oy buydu. Gençlikten ve emekçi kitlelerden hemen hemen kopmuştu desek yanlış olmaz.

3- Her ne kadar kimileri hâlâ bu devrimleri çarpıtmaya, kendi oportünist teorilerine uydurmaya çalışıyorsa da, bunun fazla bir değeri yoktur. Bu çabaları acizlik ve samimiyetsizlik olarak ele almak gerekir.

4- Mayıs dergisinin haziran sayısında Kemal Saatçioğlu imzalı yazıda Çözüm dergisi eleştirilmektedir.

"Bu aktif öncü pasif kitle mantığı terkedilmelidir artık. Devrimciler halkın muhafızları değildir. Türkiye'de jakoben gelenek bem popülizmle hem de elitist mantıkla hesaplamak zorunludur." diyor.

Mayıs yazarının bu tespitlerinin yeni sömürgecilik olgusu içerisinde devrimin yolu sorunun da reformizmden ve oportünizmden büyük oranda etkilendiğini belirtmek zorundayız.

Dikkat çekicidir, Yeni Öncü dergisi de GÜN reformizmiyle benzer değerlendirmeler yapıyor:

“Faşizmin yükselişinin önüne sınıfın oluşturacağı barajın stratejik önemini kavramamışlar. Bu barajı gençliğin ve içinden çıktıkları ve onlara yakın olan orta sınıfların oluşturabileceğini sanmışlardır.” (Yeni Öncü, Haziran, ‘87 A. Ural) Yeni Öncü’nün bunca yıla rağmen kendilerinin içinden çıktığı ortamı unutmaları ve tıpkı GÜN gibi çifte standart uygulamaları düşündürücü oluyor. Hele faşizmin yükselişi önünde sınıfın oluşturacağı stratejik önemi kavramama türünden görüşleri Y. Öncü’nün söylemesi tuhaf kaçıyor. Y. Öncü’ye soruyoruz. Madem siz o stratejik önemi kavramıştınız da niye yapmadınız? Bunu söylemek hakkımız olsa gerek. Aslında Y. Öncü, GÜN gibi orta sınıflar edebiyatına sarılarak gülünçleşiyor. Kimin ne yaptığı kimse için sır değil ki... Bir de Y. Öncü’nün sayfalarında yer alan şu sözlerle ne demeli, “Elbette tüm eksikliğine rağmen bu anlayış kararlı ve radikal karakterinden ötürü sivil faşist çetelerin geriletilmesinde ve toplumun ağırlıklı kesimlerinin anti-faşist bir tutum olmasında önemli bir rol oynamıştır.” (Y. Öncü, haziran sayısı, A. Ural) Demek sadece bu kadar. Peki, ne anti-faşist mücadeleyi ne de işçi sınıfına gitmeyi beceremeyenler ne tür bir rol oynamışlardır? Proleter sosyalist payesi takmak bu kadar kolay mı? Aslında Y. Öncü’nün GÜN ile aynı değerlendirmeleri yapması tesadüf değildir.*

12 Eylöl'ün Dünü-Bugünü ve Reformizmin Günahları

Yeni Çözüm
Eylöl 1987, Sayı: 7

12 Eylöl'ün 8. yılına giriyoruz ve Türkiye solunda 12 Eylöl üzerine yazılanlar hala bitmedi. Bu gidişle pek bi-teceğe de benzemiyor. Bunu doğal ve gerekli buluyoruz; elbette siyaset yaptığını iddia eden herkes, böylesine önemli bir konuda görüşlerini ifade edecek, değerlendirmeye yapacak; tartışmalar olacaktır.

Yazılarda, demeçlerde sıkça tekrarlanan; 12 Eylöl'ün Amerikan emperyalizmince tezgahlanmış, insanlık dışı bir terör rejimi olduğudur. Hemen herkes bu noktada birleşiyor. Ama ya ötesi?..

Bunun ötesinde söylenenlere yakından bakıldığında, siyasetin bu kadar basite alınmaması gerektiğini düşünmemek elde değil. Söylenenlerin tarihsel gerçeklere ve somut olaylara aykırı olmamasının yanında, dile getirdiği derslerle de emekçi halkın mücadelesine katkıda bulunması, bu değerlendirmelerin-görüşlerin gerçek değerini belirleyen kıstaslardır. Oysa bugün, yaşananları az çok bilen birçok insan, söylenenlerin çoğu karşısında "Bunlar ne zaman olmuş!" diye hayrete düşmekten kurtulmıyor. Hatta yazılanlardan bazılarının altındaki imzayı görmeden oligarşi adına mı, sol adına mı söylendiğini anlayabilmek hayli güç.

12 Eylöl, Türkiye sınıflar mücadelesinde önemli bir dö-

nemeçse ve bizler bu önemli dönemeçten emekçi halkın kurtuluş mücadelesine katkıda bulunacak dersler çıkarmak istiyorsak, hayalcilikten ve grup çıkarıcılığından kurtulmalıyız. Belki bunlarda ısrar etmekle geçici bir dönem için size inanan bazı insanlar bulabilirsiniz, ancak gerçeklerin üstünü uzun süre örtmek mümkün değildir. Mücadele bir süre sonra yüzünüzü açığa çıkarır ve en büyük darbeleri yine o aldattığınız insanlardan yersiniz.

Emekçi sınıflar adına siyasal mücadele yürüttüğünü söyleyip burjuva siyasetçiliğinin iplerinde cambazlık yapanların hiç de az olmadığı bir ortamda, yerine getirilmesine inandığımız öncelikli görevlerin bir parçası olarak görüyoruz bu hatırlatmaları.

Evet, 12 Eylül'ü anlamamız büyük önem taşıyor, ama iyi anlamamız için her şeyden önce kendimizi ne 12 Eylül sabahının paniğine, ne oligarşinin demagojilerine, ne de "demokrasi" aldatmacasına kaptırmamız gerekiyor. 12 Eylül'ü nedenleri ve sonuçlarıyla bir bütün olarak ele alabilmek, gerçeğe en yakın değerlendirmesini yapabilmek ve ondan sınıflar mücadelesinin yararına dersler çıkarabilmek, sınıfsal bakış açımızı, yani diyalektik materyalizmi kendimize rehber edinmekle mümkündür.

12 Mart - 12 Eylül

12 Eylül'ün nedenlerini anlayabilmek, Türkiye'nin emperyalizmin bir yeni-sömürgesi olduğunu, sürekli milli kriz içinde olduğunu kavrayabilmekten geçer. Şayet bunları kavarsak 12 Eylül'ü nedenleriyle, sonuçlarıyla kavramamız zor olmayacaktır.

Bu temel verilerle 12 Mart'tan itibaren Türkiye'de yaşanan gelişmeleri ele alıp bunları 12 Eylül'e kadar getirmemiz gerekiyor. 12 Eylül'ü 12 Mart'tan (hatta 12 Mart öncesinden) ve 12 Mart sonrası yaşanan gelişmelerden koparıp 3-5 generalin iradesine bağlayamayız.

12 Mart, dünya çapında emperyalist sistemin yaşadığı

krizin ülkemizde yarattığı etkilerle, oligarşi içi çelişkileri işbirlikçi tekелci burjuvazi lehine çözmek ve yükselen sınıflar mücadelesini bastırmak amacıyla tezgahlanan bir açık faşizm dönemidir.

1950'lerden ve özellikle '60'lardan sonra hızla gelişen ve ekonomik hayata egemen olan işbirlikçi tekелci burjuvazi, zaten '61 hareketinin getirdiği başta anayasa olmak üzere sosyal ve siyasal kurumlarla tam bir çelişki halindeydi. 1965'ten sonra bu kurumlar fiilen işlemez hale getirilmişse de, alt ve üstyapı arasındaki bu çelişki özellikle bir kriz anında egemenliğini koruması ve çıkarları doğrultusunda gerekli tedbirlerin alınması açısından büyük problemler yaratıyordu. '61 hareketi, devletin çeşitli kurumlarında cılız da olsa etkinliğini sürdüren küçük ve orta burjuva unsurlar da dahil tüm kalıntılarıyla silinip atılmıyordu. Sosyal-siyasal alanda faşist kurumlaşma tamamlanmalı, tüm toplum zapturapt altına alınmalıydı. Yıllarca sonra ortaya çıkan gerçekler, egemen sınıfların bu amacını açıkça gözler önüne sermiştir. 12 Mart'tın en üst sorumlularının ağızından yapılan açıklamalara şöyle bir göz attığımızda, 12 Mart yönetiminin programıyla, 12 Eylül yönetiminin programının hemen hemen aynı olduğu rahatlıkla görülecektir.

Ancak 12 Mart bu programını çok sınırlı olarak hayata geçirebilmiştir. Gerek işbirlikçi tekелci burjuvazinin zayıflığı, gerekse devrimci mücadelenin 12 Mart yönetiminin faşist yüzünü çok çabuk açığa çıkarması, bu operasyonu tamamlanamamış bir operasyon olarak kalmaya mahkum etmiştir. Özellikle THKP-C'nin yürüttüğü mücadele, egemenlerin hedefine ulaşamamasında stratejik bir rol oynamıştır. Bu mücadele ile reformcu, Atatürkçü ve Demirel'e karşı görünümüyle, halkta, hatta reformist sol ile küçük burjuva aydın ve demokratlarda büyük bir umut yaratan 12 Mart'ın ilk hükümetlerinin maskesi düşürülmüş, gerçek yüzü açığa çıkarılarak ham hayaller yıkılmıştır. Kendi iç sorunlarını çözmeden ertelemek ve

halk güçlerine yönelmek zorunda kalan oligarşi, baskıcı terörist yüzünü açığa vurmuş, “Balyoz Harekatı” gibi tarihe mal olan sindirme operasyonları başlatmak zorunda kalmıştır. Böylece 12 Mart yönetiminin karşısında muhalefet cephesi genişlemeye, gelişmeler egemenler için tehlikeli bir rotaya girmeye başlamış, ordunun daha fazla yıpranmadan devreden çıkarılması kaçınılmaz olmuştur. Oligarşi içi çelişkilerin çözülemediği ve küçük burjuva reformistlerle oligarşi arasındaki nispi dengenin bozulması, siyasal istikrarı da altüst etmiş, altı ayda bir hükümetler değişmeye başlamış, 14 Ekim 1973 seçimlerine kadar doğru dürüst bir hükümet dahi kurulamaya-rak istikrar adına gelen 12 Mart, daha beter bir istikrarsızlık yaratmıştır.

12 Mart operasyonu, başardıkları ve başaramadıklarıyla egemen sınıfların birçok sorununu geleceğe devrederken, 12 Eylül’e kadar uzanan 74 sonrası sürecin karakteristik özelliklerini de belirtmiştir. Bunları kısaca özetlersek:

- 14 Ekim 1973, 12 Mart’ın sonu sayılır, ancak bu tarih hiçbir zaman 12 Mart’ı zorlayan krizin hafiflediğinin işareti olmamıştır. Ekonomik-siyasi kriz devam etmekte, emperyalist sistemin de süren krizi bu durumu daha da ağırlaştırmaktadır. İşbirlikçi tekелci burjuvazi durumunu biraz daha kuvvetlendirmiş olsa da, oligarşi içi çelişkiler çözümlenmemiş olarak durmakta, bu sürekli bir siyasi istikrarsızlık kaynağı olmaktadır.

Silahlı mücadeleyi sürdüren devrimci örgütler fiilen dağıtılmış, yenilgiye uğratılmış, ilerici-devrimci kişi ve örgütler üzerine yoğun bir baskı ve terör uygulanarak pasif ize edilmiştir. Ancak bunların yanında ML devrimci hareketin verdiği doğru ve kararlı mücadele ile büyük bir potansiyel yaratması ve halk kitleleri nezdinde prestij kazanmasının önüne geçilememiştir. Ortaya çıkan bu potansiyel gerçekten büyüktür ve doğru bir rotada örgütlendiğinde düzenin ge-

leceği için tehlike oluşturmaktadır. Nitekim 73 sonrası pasifikasyonun kırılmasıyla fiilen açığa çıkan bu potansiyelle sınıflar mücadelesi daha da yükselmeye ve yaygınlaşmaya başlamıştır.

Kendi içinde daha da ayrıntılandırılabileceğimiz bu gelişmeler karşısında oligarşinin çözüm yolları ise pek fazla değildir. Ekonomik krizi atlatmanın tek yolu emekçi halkın üzerindeki sömürüyü katmerleştirebilmektir. Ancak tüm yönleriyle teşhir olmuş ve tepkilerin odağı durumuna gelmiş bir baskı döneminden (12 Mart) yeni çıkmış olunması, bizim gibi ülkelerde sömürüyü artırmak için gerekli zemini oluşturma temeli yolu “zor” öğesinin istenildiği gibi kullanılmasını engellediği gibi, emekçi sınıfın kendi haklarına sahip çıkma mücadelesi de adım adım gelişmektedir. Kısaca oligarşinin, doğrudan resmi güçlerle pasifikasyonuna yönelik yüksek dozajlı bir saldırıyı göze alması mevcut koşullarda pek mümkün değildir.

Diğer yandan bir çığ gibi büyüyen devrimci potansiyel, kısa ve uzun vadede en önemli sorun olarak kendini her geçen gün daha çok hissettirmektedir.

Oligarşi bu gelişmeler karşısında geleneksel polis baskısının yanında, özel olarak iki önleme başvurdu. Bunlar, Ecevit CHP’sinin ve sivil faşist hareketin devreye sokulmasıydı. Bu iki önlemlerle mevcut potansiyel ve halkın yükselen mücadelesi, iki yönlü kuşatma altına alınarak yok edilmek amaçlanıyordu. Bir yandan çözülmesi gereken sorunların en büyüğü olan 71 ML devrimci mücadelesinin yarattığı geniş potansiyel CHP potasında toplanarak eritilecek, diğer yandan bu potaya sokulamayan kesimler ise sivil faşist terörle sindirilecekti.

Açıktır ki, bu durumda proletarya ve devrimcilik adına arenada dolanan her hareketin izleyeceği politika, bu araçları etkisiz kılmak ve oligarşinin oyununu bozmak üzere şekillenmeliydi. Bu da CHP’nin sahtekarlığını geniş bir şekilde halka teşhir etmeyi, düzeni değiştirmenin değil ko-

rumanın aracı olduğunu göstermeyi, faşist hareketin terörüne karşı ise devrimci şiddeti çıkartarak halk üzerindeki pasifize edici etkisini kırmayı ve faşist odakları dağıtmayı gerektiriyordu.

Oysa reformist sol ve sol yelpaze içinde yer alan geniş bir kesim, tam aksi bir politika izliyordu. Mücadeleden tek anladıkları tıpkı oligarşinin yapmaya çalıştığı gibi, CHP'nin kuyruğuna takılıp, halka verilmeye çalışılan sahte umutları pekiştirmek, sivil faşist saldırılar karşısında mevcut demokratik mevzileri terk ederek halkı faşistlerle karşı karşıya bırakmaktı. Demokratik mevzileri terk etmenin “faşistleri resmi güçlerle karşı karşıya bırakarak iki düşman gücü çatıştırmak” gibi dehşetengiz gerekçeleri de bulunmuştu. Devrimci hareketin 71’de fiziki yenilgisinin yarattığı olumsuzluklar ve 74’te içinde bulunduğu dağınıklık, bunlara daha rahat at oynatacakları bir ortam da sağlamıştı. Ortada büyük bir potansiyel vardı, fakat bu potansiyeli örgütleyecek bir yapı yoktu. Devrimci hareketten arta kalanların bir kısmı yenilginin yarattığı yılgınlık içinde ihanete sürüklenmiş, devrimci düşünce ve pratiğe küfredecek kadar düşkünleşmişken, bir kısmı ise daha tehlikeli bir yol izliyor, çoktan terk ettiği devrimci görüşleri savunuyor görünerek potansiyeli çarçur ediyordu. Ortaya öyle bir tablo çıkmıştı ki, düne kadar “anarşist, terörist” diye saldırdıkları devrimci önderlere kahramanlık menkıbeleri düzmeye başlayan geleneksel reformizm ile aradaki farklılıklar silikleşmeye, ortadaki potansiyel kapanın elinde kalır duruma gelmeye başlamıştı.

İşte bu ortamda, örgütsüz de olsa 71’den aldığı perspektifle devrimcilerin silahlı direnişine rağmen, faşist hareket demokratik mevzileri işgal hareketini genişletebilmiş, CHP üstlendiği misyona ilişkin 77’lere kadar gerçekten belirli bir işlev görmeyi başarmıştı. Ecevit’in “Ne Ezilen, Ne Ezen, İnsanca Hakça Bir Düzen” vb. demagojik sloganları bir süre için emekçi halkı sahte umutların peşinde koşturup düzen sınırları içinde tutabilmişti. Bırakalım

emekçi halkı, solun büyük bir kesiminin bile gölgesine sığınıp tek kurtuluş veya basamak (!) olarak görüp peşinde koştuğu bir dönemde, Ecevit'in bu başarıyı sağlaması gayet doğaldı.

Ancak tüm olumsuzluklara karşın devrimci çizgiyi gerçekten savunanlar da yok değildi. Bunlar sınıflar mücadelesinden bir an bile kopmadan teorik-pratik gelişmeleri oranında örgütlenmeye ve sürece müdahale etmeye çalışıyorlardı. 78'lere gelindiğinde ise proletaryanın bağımsız hareketi olarak arenadaki yerlerini almışlardı. Bu yıllara gelindiğinde, CHP'nin iktidar deneyleriyle sahtekarlığının bizzat pratikte ortaya çıkmış ve halk kitlelerince görülmüş olmasıyla, sivil faşist harekete karşı mücadele daha bir önem kazanmıştı. 78-79'lara gelindiğinde Ecevit'in halk kitleleri nezdinde "umut" olma niteliği kalmadığı gibi, ona bel bağlamış her türlü sağ reformist çizginin de soluğu tükenmiş, mücadelede etkinliği silinmeye yüz tutmuştu. Süreç ML'lerin lehine geliyor, her geçen gün devrimci hareket daha geniş kitlelerle kucaklaşıyor, kadrolaşma ve örgütlenmede ileri mesafeler katediliyor, yükselen mücadele sağ-reformistleri bir kenara fırlatıp atıyordu. Bundan sonra faşist hareketle, solun ve halkın sindirilmesi oyununu bozmak da fazla uzun sürmedi. Öyle ki, devrimci mücadelenin şiddetli darbeleri karşısında faşist hareket aman dileyip oligarşiden bir an önce resmi güçleri devreye sokmasını isterken, sivil faşist saldırılara karşı halk kitlelerinde saflaşma da derinleşmiş ve milli kriz süratle bir iç savaşa doğru derinleşmeye başlamıştı. Yani her iki silah da ters tepmiş, oligarşi ipleri elinden kaçırmıştı.

79 yılı ve sonrası artık oligarşi açısından ne pahasına olursa olsun bu durumun önüne geçmek için yeni çareler aramayı iyice dayatıyordu. Oligarşi mevcut yöntemlerle ne ekonomik krizine çare bulabiliyor, ne de sınıf mücadelesinin yükseltilmesini önleyebiliyordu. Devlet kurumları iyice dejenere olmuş, halk burjuva politikaları ve partilerinden nefret etmeye başlamış, siyasi kriz had

safhaya ulaşmıştı. Ekonomik krize çare olarak geliştirilen IMF patentli 24 Ocak kararlarının bu şartlarda hayata geçirilmesi ve sonuçlarının göğüslenebilmesi şansı hemen hemen hiç yoktu. Sivil sıkıyönetim, sıkıyönetim, resmi güçlerin artan işkence ve katliamları gibi bu şartlarda başvurulabilecek her türlü yöntem denenmiş, bir çare olmamıştı. Diğer yandan emperyalist sistemin krizi de derinleşmiş, emperyalist güçler de bir müdahaleyi dayatmaya başlamışlardı. Özellikle, emperyalizmin Orta Doğu'daki jandarması İran Şahı'nın ve gözde müttefiki Afganistan'daki gerici yönetimin devrilmesi, Orta Doğu'daki emperyalist çıkarları koruyabilecek güçlü ve istikrarlı bir Türkiye'yi ve emperyalizmin her dediğini yaptırabileceği bir yönetime olan ihtiyacı zorunlu hale getirmişti.

Gelinen noktada tek bir çare vardı: Orduyu devreye sokmak, tam bir baskı-terör rejimi altında devrimci mücadeleyi sindirerek krizi atlatmak için gerekli tüm sosyal-siyasal-ekonomik önlemleri süratle hayata geçirmek... Oligarşi geçmiş deneylerden çıkardığı derslerle de bunun hazırlıklarını en iyi şekilde yapmış, 12 Eylül'ün 12 Mart gibi tamamlanamamış bir operasyon olarak kalmaması için işi baştan sıkı tutmuştu.

12 Eylül ve Sol'un Durumu

12 Eylül'ün gelir gelmez neler yaptığını uzun uzun anlatmaya, çözümlemeye pek gerek yok. Kısaca şöyle özetleyebiliriz: Emekçi halkın tüm ekonomik-demokratik-siyasal haklarını baskı ve terörle ortadan kaldırmak, devrimcilerle karşı tam bir katliam politikasını yürürlüğe koymak; emperyalizm ve işbirlikçilerin çıkarları doğrultusunda gerekli her türlü sosyal-siyasal-ekonomik önlemleri almak...

Bu misyonlarla yüklü bir rejime karşı sessiz kalmamak, emekçi halkın mücadelesini yükseltmek tüm devrimcilerin en başta gelen göreviydi kuşkusuz. Ancak Türkiye toplumunun büyük bir kesimi geleneksel mücadele kaçkınlığı-

nın en uç örneklerinden birini veriyordu. Devrimciyim diyen her örgütün 12 Eylül'e karşı nasıl mücadele edileceğini düşünmesi, bu konuda emekçi halka somut çözümler önermesi gerekirken, Türkiye solunun hemen birçoğunun aldığı ilk karar geri çekilme kararı oldu. Birçoğu bu kararlarını fiili olarak örgütlenmeyi dağıtmak, sempatizan ve militanlarına başlarının çaresine bakmayı öğütlemek, haliki mevcut yönetimle baş başa bırakarak, Avrupa yollarına düşmek olarak uyguladı.

Proletarya adına üstlendiği misyona uygun davranan ve kendi anlayışı doğrultusunda tutarlı bir tavır belirleyerek, tüm kamuoyuna değişik çağrılarda bulunanlar, ne yazık ki çok azdı. Örneğin 12 Eylül'ün ilk haftasında yayınlanan bir bildiride, 12 Eylül'ün 45 milyonluk halkı yenemeyeceği haykırılarak şöyle bir çağrıya yer veriliyordu:

“Tüm halkımız, işkence-katliam ve terörle her türlü hakkının ortadan kaldırıldığı, insan onurunun, Kürt ve Türk halklarının ulusal onurlarının hayasızca çiğnendiği bu faşist diktatörlüğe karşı dişe diş mücadele etmekten başka yol yoktur.” “Baskı, terör, işkence ve yoksulluk düzeninden kurtulmanın yolu birlik ve mücadeleden geçer.”(1) Ancak geri çekilme veya mücadelede ifadesini bulan temelden farklı bu iki çizgi bir yana, 12 Eylül'e karşı ancak kara mizah konusu olabilecek tavırlar da sergileniyordu. Örneğin TKP'nin durumu bu açıdan çok ilginçtir:

12 Eylül'ü “Askersel Devirge” olarak gören, faşist nitelmesi yapanlara tavır alarak eleştiren TKP şöyle diyor:

“TİP, TSİP, Kürt Devrimci Demokratları cuntaya karşı konum alıyorlar. Partilerine yönelik saldırılara karşı göğüs germeye ve örgütlenmeye çalışıyorlar. Ama bu parti ve gruplar cuntayı faşist olarak nitelermekte, varolan ilişkileri ve savaşım olanaklarını göremiyorlar, geniş demokratik güçleri birleştirebilecek esnek bir tutum takınmıyorlar. Bu parti ve gruplar cuntanın Türkiye'de faşist ha-

reketi temsil eden MHP'ye de vurduğunu unutuyorlar.” (2)

Bu alıntıyı irdelememiz gerekiyor. Çünkü TKP ile birlikte biz de değişik yönlerde de olsa burdan çok önemli noktalara varacağız. Öncelikle bir çelişkiye dikkat çekerek başlayalım: Marksizm'den ve proletaryanın devrimci deneylerinden birazcık haberi olanlar bilir ki, bir ülkede faşizm var ise ya da faşizm tespiti yapılıyor ise ML'ler faşizm karşısında tüm güçleri birleştirmek göreviyle karşı karşıyadırlar. Çünkü faşizm, iktidarın sınıf karakterinin alabildiğine daralması, ona karşı olan sınıflar yelpazesinin ise genişlemesi demektir. Bu nedenle ML'ler böyle dönemlerde tüm demokrasi güçlerini birleştirecek azami oranda esnek bir tutum takınırlar. Ama TKP tam aksine faşizm tesbiti yapmanın bu esnekliği göstermeye engel olduğunu söylüyor. Neden?..

Nedeni çok basit: “Can çıkmadan huy çıkmaz” derler ya, TKP'nin de canı çıkmadan huyu çıkmıyor. Onun dedi demokrasi güçlerini birleştirmek değil, cuntada bile peşine takılacağı bir kanat bulmak. O güne kadar pek kolay şekilde at oynattığı siyasal zeminin yok olduğunu kabul etmek istemiyor. Bunun için zehir hafiye gibi, umudunu ayakta tutacak ipuçları arıyor.

TKP'ye umut veren gelişmelerden birisi; yukardaki alıntıda geçen cuntanın MHP'ye karşı tavrı... Hadi bu bakar körler için yutulacak bir yem diyelim. Ya şu müthiş tespite ne dersiniz:

“En gerici emperyalist çevreler, bugünkü koşullardan yararlanarak Türkiye üstündeki baskıları artırıyor. Bu durum, cunta ile ya da bir kesimi ile emperyalist çevreler arasında ikincil sorunlarda da olsa çelişki yaratabilir. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist dünyanın gücü cuntanın politikasını etkiliyor. Cuntanın sosyalist ülkelerle işbirliği yolundaki girişimleri, emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin politikasıyla çelişkiler taşıyor.”

İşte bu çelişki ve Sovyetler Birliği'nin sayesinde “ülkede

işçi sınıfı ve ilerici güçlerin savaşımları için daha elverişli koşullar” olacağını bekliyor TKP. Eh cunta içinde Amerikancı kesimlerden yana güçler dışında “Dış politikada realist görüşleri ağır basan, şu ya da bu ölçüde de olsa ulusal çıkarları gösteren güçler” de olduğuna göre reformistlere de gün doğmuş oluyor. (3)

Ama pek yazık, henüz bunlar fiilen ortaya çıkmış değil. TKP’nin hayalinde oluşturduğu sarılacak dal bir türlü ete kemiğe bürünmüyor. O zaman, o güne kadar beklemekten başka çare kalmıyor.

“TKP’nin amacı, halkın, demokrasi güçlerinin ortak savaşımlarıyla cuntanın devrilmesidir. Ancak cunta rejimine son vermek bugün için olanaklı değildir. Çünkü bunu başarmak için objektif koşullar bugün henüz yeterince olgunlaşmamıştır. Bu nedenle bu belgi, henüz yeterince olgunlaşmamıştır.” (4)

Evet, hele bir Sovyetler cuntayı ya da cunta içinde bazılarını iyice kendine bağlasın, şu cunta içindeki realist ulusalcı güçler, Amerikancılara karşı ayaklansın, böylece işçi sınıfı ve ilerici güçlerin savaşımları için daha elverişli koşullar oluşsun ve hatta cuntayı devirmek olanaklı hale gelsin, TKP de o zaman mücadele etmeye ve mücadeleye çağırısı yapmaya hazırdır.

Peki tüm bu hayaller gerçekleşmezse ne olacak?.. Onun da kolayı var, söylenenlerin üzerine bir çizik çekersen, “Amerika’nın baskılarından hoşnutsuzluğunu” keşfettiğin cuntaya, bu defa veryansın edersen. Amerikancılığından, uşaklığından girer, faşistliğinden çıkarsın! TKP de aynen böyle yapmadı mı?..

Yukarıdaki alıntıların kaynağı olan “Politik durum, TKP’nin tutumu” başlıklı yazıyla henüz işimiz bitmedi.

“Rejimin faşist olduğunu kanıtlayabilmek için en başta onun emperyalizmin en saldırgan kesimlerine dayandığını kanıtlamak gerekir.” (5)

Katliamlar, emekçi halkın tüm ekonomik-demokratik

haklarının gasp edilmesi, yüz binlerce insanın işkenceden geçirilip on binlercesinin zindanlara doldurulması, işbirlikçi tekellerin yararına 24 Ocak kararlarının uygulanması, Amerikan emperyalizminin bir dediğinin iki edilmemesi, MESS Başkanı Turgut Özal'ın ekonomik politikanın başına geçmesi, tekellere katılmayan burjuva kesimlerin batacağını bas bas bağırması... Bunların hiç ama hiçbiri yeterli kanıt olmuyor TKP için. Kimbilir, belki de yurtdışında bunları görmek, hissetmek mümkün değildi...

Cuntaya kendisiyle ayrı bakış açısında olsa da, terörizme karşı olduğu mesajını da verip, bir avuç teröristin yaptıklarından komünist hareketi karalamak için yararlanmaması gerektiğini belirterek icazet dilemekten de geri kalmadan devam ediyor proletaryanın tek biricik temsilcisi. (!)

“Faşist ve Mao’cu teröristler dışında tüm politik tu-tuklular, işçi ve sendikacılar hemen serbest bırakılmalı, koğuştı imalara son verilmelidir. Yurttaşlıktan çıkarma kararları kaldırılmalıdır.” (6)

O halde demokrasi mücadelesi için esneklik ve benzeri şeyler adına yaşasın “Mao’cu terörisflere karşı cuntanın “realist” ve “ulusalcı” kanadıyla birlik ve tabii cuntayla işbirliğini geliştirerek. TKP’ye gerekli icazeti sağlayacak Sovyetler Birliği’nin girişimleri. Artık mücadeleye ne gerek var!..

İmza ve isimler olmasa bu yazının kim tarafından ve kimin adına yazıldığını anlamak gerçekten pek kolay değil.

Görüldüğü gibi 12 Eylül karşısında solun tavrı farklılıklar, hem de derin farklılıklar içeriyor. Bir kısmı mücadeleyi savunuyor, bir kısmı ise arenayı terk ediyor, daha da ötesi 12 Eylül’den medet umuyor, akıl veriyor.

Mücadele anlayışlarındaki bu farklılıkların temelinde diğer birçok şeyin yanında, bu grupların devlete bakış açısı ve devrim anlayışı yatıyor.

ML'ler, Türkiye'yi sürekli faşizmle yönetilen, emperyalizmin gizli işgali altında bir yeni-sömürge olarak görüyor. MHP ve sivil faşist hareketi bunlara bağlı bir olgu olarak ele alıyor ve barışçıl olmayan mücadele metotlarını esas alıyordu.

Diğerlerinin mücadele çizgisini belirleyen ise sürekli faşizmi kabul etmemeleri, MHP'yi klasik faşist örgütlenmelerden farklı görmeyip devletin dışında ele almaları, yeni sömürgecilik konusunu tüm bağlantılarıyla ortaya koymalarıydı. Bunlar, barışçıl olmayan mücadele metotlarına duydukları antipati bir yana, barışçıl geçişe varan devrim anlayışlarını savunmaktaydılar.

Burada 12 Eylül açısından üzerinde önemle durulması gereken bir konu ortaya çıkıyor: O da 12 Eylül öncesi anti-faşist mücadele ve sivil faşist hareketin değerlendirilmesi. Gerek 12 Eylül'ün gerekçeleri arasında olması, gerekse solun büyük kesiminin 12 Eylül değerlendirmelerinde önemli yer tutması ve 12 Eylül'deki tavırlarına gerekçe oluşturması açısından anti-faşist mücadele ve sivil faşist harekete bakış açısı oldukça önemli bir konu.

12 Eylül-Anti-Faşist Mücadele İlişkisi “Provokasyon” Teorileri

Yeni Çözüm
Eylül 1987, Sayı: 7

12 Eylül’ün ilk konuşmasında Kenan Evren gerekçelerini, devlet otoritesinin boşlukta olması, “anarşi, terör, bölücülüğün önlenememesi, ülkenin iç savaşın eşiğinde olması” gibi noktalarda açıklıyordu. Bunlar derinleşmiş milli krizin ifadesinden başka bir şey değildi aslında.

Oligarşinin önceden beri sürdürdüğü anarşi-terör demagogjisi 12 Eylül döneminde daha da hızlanacak, 12 Eylül’ün kullandığı en önemli meşruluk gerekçelerinden birini “can güvenliği” konusu oluşturacaktı.

Terör enine boyuna ele alınacak, nasıl “dış mihraklar tarafından kışkırtıldığı, silah kaçakçılarının bu işlerdeki rolleri” ortaya konulacak ve sınıflar mücadelesi “terör” diye damgalanıp “mahkum edilecekti”. Bu arada 12 Eylül’ün kurtarıcılığının vurgulanması, sınıflar ve partiler üstü görünümünün yaratılması için tüm halk kitleleri nezdinde teşhir olup yıpranan burjuva partilerine ve önde gelen siyasi kadrolara da tavır alınması ve özellikle sınıflar mücadelesinin doğrudan çatışan taraflarından biri olan MHP’ye -geçici de olsa- vurulması gerekiyordu.

Bu yapılanlarla sadece halk kitleleri nezdinde değil, solun bir kesiminde de 12 Eylül’ün “meşruluğu” sağlandı.

Kafasında böyle bir “meşruluğu” kabullenen solun mücadeleyi sürdürmesi olanak dışıydı. Ancak yine de var-

lığını göstermek ve tüm sorumluluklardan kurtulmak için suçlular yaratılması gerekiyordu. Süreç böyle işledi ve oligarşinin 12 Eylül terörüne karşı mücadeleyi tatil eden, kendini yurtdışına atan geleneksel reformist sol, mücadele eden güçlere karşı saldırıya geçti.

“Türkiye 12 Eylül 1980’e kasıtlı, çok hesaplı bir biçimde getirildi. On dokuz ilde sıkıyönetim ilan edilmesine karşın, terörizmin gerçekten önlenmesi için çalışılmadı, tersine kışkırtıldı. Silah kaçakçılığı yetkililerin bilgisi dahilinde aldı yürüdü. Eylemciler el altından silahlandırıldı. (...) Hapishaneler yol geçen hanına dönüştü. Asker, sivil istihbarat, tüm güvenlik kuvvetleri, sıkıyönetim komutanlıkları terörizm karşısında sanki felce uğramış gibi işlevsizdiler.” (abç)

“... bu kargaşa durumu 11 Eylül’ü 12 Eylül’e bağlayan gece ne sihirdir ne keramet birden değişiverdi. Ve işlemeyen mekanizmalar tıkr tıkr işlemeye başlayarak birbiri ardına operasyonlar ve geniş tutuklamalar yapılmaya koyuldu.” (abç)

Demirci’lerin Zincirbozan’da iken yayınladığı bildiriye duyan ya da okuyanlar burada yazılanların, benzeri ifadelerle o bildiride de yer aldığını bilirler ama burada yazılanlar Süleyman Demirel’e ait değildir. Bu sözler bugün TKP ile birleşme hazırlığında olan TİP Başkanı B. Boran’ın ağzından çıkan sözlerdir. (7)

TİP ile TKP birleşme aşamasında olduğuna ve TİP Başkanı böyle önemli bir konuda hiç de görmezden gelinmeyecek şeyler söylediğine göre, TKP’nin de bu konuda benzer görüşler taşıdığını anlamak pek zor olmayacak.

TKP’nin 1983 yılında yapılan 5. kongresinde çalışma raporunu okuyan TKP Genel Sekreteri H. Kutlu, bu önemli konuda şunları söylüyor:

“Bu dönemde (73 sonrası kastediliyor- Y. Çözüm) Türkiye Solu adına ortaya çıkan, kendilerine ML türünden ad-

lar yakıştıran, anarko-terörist grupların bireysel terörizmi (...) küçümsenmeyecek olumsuzluk yaratmıştır. Bireysel terör eylemleri yalnızca o dönemde faşist tırmanışın durdurulması, askersel devirgenin önlenmesi için yaşamsal önem taşıyan sol güçlerin birliğini önleyici bir etmen olarak kalmadı. Aynı zamanda sol güçlerin yaygınlığını yıpratmış. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin ve ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki planlarına yardım etti.”(abç)

Evet, geleneksel reformist sol, 12 Eylül’e bir sorumlu arıyor. Ama ne yazık ki bu sorumluyu, mücadeleyi sürdüren solun içinde arama sevdasına kapılmış. Bu yüzden geçmiş mücadeleyi yerlere vurmakta, emperyalizmin ve oligarşinin bir provokasyonu olarak göstermekte, mücadele edenleri de emperyalizmin ve oligarşinin aleli olarak değerlendirmekte bir sakınca görmüyor.

Zaten klasik provokasyon teorisi budur. Bu teorinin pratikteki biçimlenmesi ise, mücadele kaçkınlığına tekabül eder. Ülkemizde en ufak bir gelişmede dahi provokasyon arayan ve yaşamları boyunca “dikkatleri hazırlanan provokasyona çekmek” dışında bir siyasal eylemleri olmayanların sayısı hiç de az değildir. Bugün yayınlanan çeşitli dergileri şöyle bir karıştıralım, birçoğunda gerek açıkta gerekse dolaylı bu provokasyon teorisinin savunusunun yapıldığını görmek işten bile değil. Birkaç örnek göstermeye çalışalım:

Yarın dergisinin Haziran ‘87 sayısında yer alan “Van Cinayeti ve Faşizmin Hesapları” başlıklı yazıda bu senaryo-provokasyon teorileri tekrarlanıyor. (Tekrarlanıyor diyoruz, çünkü bu yazının bir önceki sayfasında Behice Boran’la bir röportaj var ve B. Boran yukarıda bir mesajını aktardığımız bu provokasyon teorilerini geniş olarak anlatıyor orada.) Yarın’a göre 12 Eylül öncesinde ilerici örgütler faşizmin çok güçlü olduğu bireysel terör alanına çekilmeye çalışılmıştır ve bu da başarılmıştır. Yani Yarın’a göre de 12 Eylül öncesi anti-faşist mücadele terörizmden,

bireysel terörizmden başka bir şey değildir.

Ancak Yarın bu kadarla kalmıyor, tutumunu bir adım daha ileri götürerek devrimci örgütlere ajan provokatör yerleştirmenin yaygın bir yöntem olarak kullanıldığını söylüyor. Mücadeleye karşı duyulan öfke ve kinin de bir ölçüsü olmalı. Ama mücadele geleneğinin olmaması ve tecrit olmanın verdiği korku, tüm değerleri gözden silebiliyor. Acaba Yarın dergisi 12 Eylül öncesi anti-faşist mücadeleye damgasını vuracak, bütünü karakterize edecek bir ajan-provokatör örneği gösterebilir mi? Hangi devrimci örgütten çıkmıştır bu ajan provokatörler ve bu devrimci örgütün anti-faşist mücadeleyle bir ilgisi olmuş mudur? Belki de biz bilmiyoruz. Yarın'ın yakın olduğu çevreden böylesi unsurlar çıkmış olabilir kimbilir? Aslında genel olarak ele alındığında, devrimci örgütlerin içine ajan yerleştirme konusunda oligarşi başarılı olamamıştır. 12 Eylülcülerin en çok yakındığı konulardan birinin bu olduğu nasıl görmezden geli-nebilir? Türkiye devrimci hareketi pek çok konudaki zaaflarına ve olumsuzluklarına karşın, bu konuda olumsuz bir tablo çizmemiştir.

Evet bu yaklaşım, kestirme ve kolay olduğu kadar sorumluluktan, hesap vermekten ve mücadelenin yüklediği görevlerden kaçmanın “teorik” yoludur. Ancak B. Boran, H. Kutlu gibi reformizmin sözcülerinin, ya da Yarın gibi reformist çizginin savunucularının günahını almayalım. Aynı anlayışta olan başkaları da var. Hem de epeyce. Ancak onlar daha değişik hesaplara sahip olduğundan (Örneğin, H. Kutlu gibi TKP'yi yasallaştırmak gibi dertleri şimdilik olmadığından) daha örtülü tarzda veriyorlar mesajlarını.(8)

Anti-faşist mücadeleye açıkça provokasyon yakıştırmasını yapmaya cesaret edemeyenler dolaylı yollardan “anarşizm”, “dar siyasal pratik” vb. türden yorumlarda bulunuyorlar. Anarşizm-terörizm gibi yaklaşımların kimlere ait olduğu ve nereden kaynaklandığı açık bir şey. Yalnız

“dar siyasal pratik” diyenlerin neyi kastettiklerini anlamak pek mümkün değil. Eğer bundan kastettikleri taktik esneklikse, faşist hareket ile reformizmin devrimci hareket karşısında düştüğü konumu iyi incelesinler. Ama bunu değil de, H. Kutlu gibi “dar sınıfsal bakış açısı”nı kastediyorlarsa ve geniş bakıştan yine H. Kutlu gibi “Hümanizm, barışçılık, diyalog, birbirini anlama”(9) türünden oligarşiye mesaj kaygısının da içeren şeyleri anlıyorlarsa, yolları açık olsun deriz. Biz sınıfsal bakış açısı denilince bunlardan çok farklı şeyler anlıyoruz. Ve bakış açımızın proletaryanın bakış açısı olduğunu, gerekli taktik esneklikleri, en geniş ittifakları içerdiğini devrimci hareketin tüm geçmişi kanıtlamaktadır.

Bugün tüm provokasyon teorisi savunucuları, anti-faşist mücadelede devrimcilerin düştüğü tek bir provokasyon örneği gösteremezler. Ancak tek tek hepsinin tarihini incelediğimizde, sol içinde izledikleri politika ve bu politikanın sonucu olarak sürdürdükleri sol içi çatışmalarla birçok kere oligarşiye provokasyon zemini hazırladıklarını görürüz. Hiçbiri bunları görmezler ve hepsi de solun yenilgisini birlik olmamaya ve birlik olunmamasını da - H.Kutlu’da olduğu gibi- sürdürülen anti-faşist mücadeleye -onların deyimiyle terörizme- bağlarlar. Örneğin tüm bunları söyleyenler, 1 Mayıs 1977’ye hiç değinmezler. Oysa provokasyon aranıyorsa, 1 Mayıs 1977’ye bakılmalıdır. Neden 1 Mayıs 1977’ye bakılmak istenmiyor? Neden o gün takınılan tutum yargılanmıyor? Nedeni basit, çünkü işlerine gelmez. Çünkü kendileri kaçınılmaz olarak mahkum olacaktır da ondan...

1 Mayıs 1977 katliamında oligarşiye katliam zemini hazırlayan revizyonizm ile oportünizmin sorumluluğu gözardı edilemez. Birbirlerine sosyal faşist-Mao’cu bozkurt diye saldıran bu iki grup sorumsuz bir anlayışla hareket ederek provokasyon zeminini oluşturmuşlardır. 1 Mayıs dışında daha yüzlerce olumsuz gelişmenin hazırlayıcısı olan sol içi çatışmaların sözünü etmek, kimsenin işine gelmi-

yor. Nasıl gelsin, TKP hala “Mao’cu bozkurtlar”a karşı cuntanın kanatlarıyla işbirliği umarken!.. Onların derdi başka. Varsa yoksa “anti-faşist mücadele yürütenler emperyalizmin ve oligarşinin oyununa gelmiştir.” (10)

Sivil Faşist Hareketi Doğru Değerlendirmeliyiz

12 Eylül öncesi anti-faşist mücadeleyi sürdürenler, gerçekten emperyalizmin ve oligarşinin oyununa mı gelmişlerdi?

Bizim bu konudaki yaklaşımımız 12 Eylül’ün demagojik saldırılarından etkilenecek değerlendirme yapan reformizmin yaklaşımı gibi olamaz. Biz, konunun daha geniş bir açıdan, siyasi ve tarihi çerçevesinden ele alınarak değerlendirilmesi gerektiğine inanırız.

Yazının girişinde, 12 Eylül’ü doğru özümleyebilmek için Türkiye’nin yeni sömürge durumunun ve buna bağlı olarak devlet yapısının kavranması gerektiğini belirtmiştik. Çünkü ülkemizde verilen anti-faşist mücadele, bu olgular kavranmadan anlaşılamaz. Anlaşılamadığı için de kılıp “terörizm” diye damgalanmaya çalışılır.

Ülkemizde anti-faşist mücadelenin anlamını kavramak, aynı zamanda bizim gibi ülkelerdeki sivil faşist hareketin misyonunun anlaşılmasını da gerektirir.

Bizim gibi ülkelerde -birçoğunun lafta da olsa kabul ettiği- devletin, sahip olduğu özelliklerden dolayı klasik faşist hareket bulamayız. Her şeyden önce emperyalizm ve oligarşinin böyle klasik işlevlerle yüklü bir faşist hareket ihtiyacı yoktur. Ortaya çıkan faşist hareketler her ne kadar örgütlenme biçimleri, demagojileri, emekçi halka ve devrimci mücadeleye saldırı biçimleri açısından klasik faşist hareketlerle benzerlikler taşıyor olsalar da, temelde emperyalizm ve oligarşinin ona yüklediği işlev açısından klasik faşist hareketlerle ilgisi yoktur.

Faşist hareketlerin Türkiye gibi ülkelerde belirleyici karakterleri, oligarşiye kitle tabanı hazırlamak ve gelişen devrimci hareketi bastırmaktır. Bu noktada, bizim gibi ülkelerde sivil faşist hareketlerin devlete egemen olması -iktidar olması- hiç mümkün değil midir sorusu çıkabilir.

Önce şunu belirtelim ki, sivil faşistlerin devlete egemen olması bir devlet biçimi değişikliği sonucu olmaz. Olsa olsa daha açık oynayacak bir siyasi kadronun nöbete geçmesi söz konusu olabilir. Ancak emperyalizm ve oligarşi, faşist hareketin bu şekilde nöbete geçmesini öncelikle tercih etmez. Başka çarenin kalmadığı durumlarda zorunlu bir tedbir olarak bu yola başvurur. Agah Oktay Güner'in (keza Türkeş'in de) "Fikrimiz iktidarda biz içerde" sözleri bu duruma bir örnek sayılabilir. 12 Eylül'ü tüm halk nezdinde yüzleri açığa çıkmış sivil faşist kadrolarıyla değil, yıpranmamış kadroları ile gerçekleştirmiştir. 12 Eylül dönemi bu kadrolarla yürütülmüştür. O şartlarda en yıpranmamış kadroları bünyesinde barındıran kurum ordu-
dur. Kuşkusuz ordunun da yıprandığı ve başka çarenin kalmadığı koşullarda, emperyalizm ve oligarşi sivil faşist hareketi tercih edebilir. Ama bu onun öncelikli tercihi olmaz.

Öte yandan faşist hareket belli bir misyonu yerine getirmesi için ta başından itibaren emperyalizm ve oligarşi tarafından yukarıdan-aşağıya örgütlenmiştir. Faşist hareketin devletin gizli kurumlarıyla organik ilişkisi ve işbirliği bugün bilinmeyen bir şey değildir. Ecevit 12 Eylül sonrası açıklamalarından birinde, Erzurum'da Özel Harp Dairesi Başkanı'nın MHP il başkanı olduğunu öğrendiği zaman nasıl şaşırdığını açıkladığında bu gerçeği itiraf ediyordu. Oysa Ecevit'in itiraf ettiği bu gerçek, her türlü oportünist-revizyonist sol tarafından anlaşılamadı, faşist hareket devlete şikayet edildi, "demokratik sisteme" yönelik bir tehlike olarak, "tırmanan" bir tehlike şeklinde tanımlandı.

Özetlersek; Türkiye gibi ülkelerde faşist hareket, dev-

rimci mücadelenin “tehlikeli” boyutlara yükselme eğilimi taşıdığı dönemlerde emperyalizm ve oligarşi tarafından yukarıdan aşağıya örgütlenen, asıl görevi oligarşik devlete kitle tabanı hazırlamak ve devrimci mücadeleyi terör yoluyla bastırmak olan sivil veya yarı-resmi (Nikaragua, El Salvador, Filipinler örneklerinde olduğu gibi) millis örgütlerdir. Asıl işlevleri devletin resmi kurumlarının müdahalesi için provokasyon ortamı hazırlamak değil, terör yoluyla halk kitlelerini teslim almaktır. Ancak faşist hareket bu görevini başaramadığı zaman devletin resmi kurumları devreye sokulur ve faşist hareket de bunu sağlamaya yönelik bir işlevi üstlenir. Bu olguyu sadece sivil görünümüne faşist hareketlerin söz konusu olduğu ülkelerde görebiliriz. Çünkü yarı-resmi de olsa devletin damgasını taşıyan bir faşist hareketin olduğu ülkelerde, mücadelenin seviyesi oldukça yükselmiştir ve devletin resmi güçleri zaten devrededir.

Türkiye’deki faşist hareketin durumu da bu çerçevenin dışında değildir. Ülkemizdeki faşist hareketin ortaya çıkışı, gelişimi ve sonuçta kazandığı konum bunun kanıtıdır.

Türkiye’de faşist hareket ‘60’lardan itibaren hızla gelişen ve düzenin icazet sınırlarını aşan devrimci mücadele karşısında örgütlenmiş, emekçi halk ve devrimci örgütlerin üzerine salınmıştır. 71 devrimci hareketi karşısında yeni ve zayıf örgütlenmesiyle pek bir şey yapamayan faşist hareket, 74 sonrası süreçte, bu misyonunu tüm yönleriyle yerine getirmeye çalışır.

Faşist hareketin 74 sonrası üstlendiği bu misyon karşısında solun büyük kesiminin üzerine düşen görevleri yerine getirdiğini söyleyemeyiz. Büyük kısmı faşist hareketin saldırılarını provokasyon olarak görüp, ekonomist bir anlayışla kendini sınıflar mücadelesinin dışına atar. Örneğin TKP’nin bu dönem için çizdiği politika şudur:

“... Dünya barış güçleriyle omuz omuza vererek, pra-

tik yumuşamanın kazanımlarının askersel yumuşamayla tamamlanması, ülkemizin emperyalizme çok yönlü bağımlılığına son verilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların ekonomik ve sosyal hakları için savaşımları oldu.” (11)

Görüldüğü gibi detantı sağlamayı baş görev olarak tespit eden TKP, emekçi halka kan kusturan faşist terörden hiç söz etmiyor. Söz etmemesi de doğal, çünkü faşist teröre karşı mücadeleyi terörizm olarak görüyor.

Tabii ki sadece TKP değil bu anlayışta olan, geleneksel reformist-revizyonist çizginin geneldeki tutumu bu olmuştur.

Ancak Türkiye solu reformist ve revizyonistlerden ibaret değildir. Gelişen bir ML devrimci hareket de vardı ve sahip olduğu siyasi çizgi ile hayatın her alanında faşist terörü püskürtmenin, caydırmanın, emekçi halkı faşist demagojinin etkisinden kurtarmanın mücadelesini verdi.

Devrimci hareket, revizyonist-oportünistler gibi faşist terörü oligarşik devletten ayrı görmüyordu ve faşist teröre karşı mücadele ile emperyalizm ve oligarşiye karşı verilen mücadelenin ayrılamayacağını söylüyordu. Mücadele de bu anlayışa uygun olarak biçimleniyordu.

78-79'lar, artık faşist terörün sürdürülen devrimci mücadele karşısında başarısızlığının ortaya çıkmaya başladığı yıllardır. Türkeş'in bu yıllarda örgütteki yılgınlığa ve disiplinsizliğe ilişkin MHP iddianamesinde yer alan değerlendirmeleri, bunun göstergelerinden biridir. Keza yine 78 sonlarında Türkeş, “yetki ve sorumluluğun askeri yönetime devredilmesini” istiyor. Ama kafasını provokasyonla bozan reformist-revizyonist sol, bunu anlamıyor ve hemen faşist hareketin provokasyonu olarak yorumluyor. Oysa bu gelişmeler, artık faşist hareketin uyguladığı tüm teröre rağmen, devrimci mücadelenin yükselmesine ve halk kitlelerinin daha yoğun bir oranda devrimci saflara katılmasına engel olamadığının bir ifadesidir. Devletin resmi kurumlarına “gelin, biz beceremedik” diye bağıışıdır. Ger-

çekten de 79 sonbaharından itibaren yurt çapında süren çatışmanın ağırlık noktası devletin resmi kurumlarıyla olan çatışma olmuştur.

Anti-faşist mücadelenin yükselmesi faşist hareketi büyük oranda işlevsiz bıraktığı gibi, her türlü reformist-revizyonist solu da sınıflar mücadelesinin dışında bıraktı. Anti-faşist mücadelenin önemini görmeyen ve kabul etmeyenlerin sınıflar mücadelesinin dışında kalması ve izleyici durumuna düşmesi kaçınılmazdı. Nitekim 12 Eylül'e gelindiğinde, solun büyük kesimi izleyici durumundaydı.

Bugün bu izleyici konumlarını kamufle etmek isteyen reformist-revizyonist sol, anti-faşist mücadeleyi karalamak ve bu mücadeleyi savunup sürdürenleri gözden düşürmek için elinden geleni yapıyor.

Örneğin, anti-faşist mücadeleyi salt öğrenci gençlikle sınırlı bir olgu olarak gösterme çabaları bunlardan biridir. Oysa faşist terör salt öğrenci gençliği hedef almamıştı. Ve anti-faşist mücadele salt bu alana özgü bir olgu değildi.

Fabrikalar, okullar, mahalleler ve her türlü yerleşim birimi azgınca süren faşist terörün tehdidi altındaydı ve devrimcilere düşen görev bu teröre karşı mücadele etmektir.

12 Eylül öncesi işçi sınıfının sendikal örgütlenmeleri büyük oranda reformistlerin elindeydi. Reformizm tepeden inme yöntemlerle, çeşitli entrikalarla yönetimlerini eline geçirdiği bu sendikal örgütlenmeleri, ekonomist bir anlayışla ücret-hak mücadelesinin sınırlarına hapsedmişti. İşçi sınıfının bu tip örgütlenmeleri -provokasyon teorileri ile- anti-faşist mücadelenin dışında tutularak, bu büyük güç oligarşinin icazet sınırları dışına çıkarılmamıştı. Ancak buna karşın işçi sınıfı yine de anti-faşist mücadelenin dışında değildi. Fabrikalarda örgütlü anti-faşist mücadelenin dışında tutulan işçi sınıfı, bu mücadelenin örgütlü olarak bulunduğu yerlerde katılıyordu. Bugün bir-

çoğunun küçümseyip dudak büktüğü, mahallelerde sürdürülen anti-faşist mücadele işçi sınıfı ve diğer halk katmanlarının katılımı ile yürüyordu. Çünkü işçi sınıfının villaları yoktu, gecekonduarda oturanlar onlardı ve her türlü zorluğu olduğu gibi faşist terörü de devrimcilerin örgütlülüğü altında yenmek için mücadele ediyordu.

Bu bölümü kapatmadan birkaç önemli noktayı daha vurgulamamız gerekiyor. Reformizm, 12 Eylül'ün gerçek nedenlerini bulmak istiyorsa "provokasyon" saplantısından kurtulmalı ve suçluları anti-faşist mücadelenin dışında aramalıdır. 74 sonrası bu süreçte emekçi halkı teslim almaya yönelik faşist teröre karşı mücadele, ilerici-devrimci olduğunu iddia eden her grubun göreviydi. Bu mücadeleden kaçarak izleyici durumuna düşenlerin, bir tarih edinmek ve bu tarihin gerçek sahiplerini karalamak amacıyla sürdürdükleri kampanya boşunadır. Ve her zaman olduğu gibi hüsrarla sonuçlanacaktır. (12)

79'lara gelindiğinde artık 12 Eylül tipi bir rejim kaçınılmazdı. Bu aşamada görev, 12 Eylül gelmesin diye mücadeleyi tatil etmek değil, gelecek olan baskı rejimini en güçlü şekilde karşılamaya hazırlanmaktı. Öyle bir güç de ancak mücadele içinde kazanılabilirdi. Mücadeleyi tatil etmek belki 12 Eylül gününü engellerdi, ama 12 Eylül ortamını engelleyemezdi. Mücadelenin tatili halinde sokaklarda, mahallelerde, fabrikalarda, okullarda vb. her yerde askerlerin yerine sivil faşistlerin devriye gezip nöbet tuttuğu bir "12 Eylül"ü yaşar olurduk. Reformist sol bunu hiçbir zaman anlamadı, anlamıyor, anlamak da istemiyordu.

Reformist sol, faşist teröre karşı mücadele etmediği gibi, 12 Eylül'e karşı da mücadele etmemiş ve bu tutumuyla 12 Eylül'ün başarısında pay sahibi olmuştur. Karşısında zayıf bir muhalefet ve direniş bulan 12 Eylül, halk kitlelerine yönelik demagoji ve terörünü engelsiz sürdürmüştür. 12 Eylül'e karşı mücadele yerine baskıdan kurtulmayı

amaçlayan ve bu yönde geri çekilme kararları alıp yurtdışına taşınan reformist sol, emekçi halkı 12 Eylül'ün terör ve demagojisi karşısında savunmasız bırakmıştır. Bunun sorumluluğundan ne provokasyon teorileri ile ne de devrimcilere yönelttiği saldırılarla kurtulamaz.

Reformist Sol 1974 Ortamını Bu Kez Bulamayacak

Yukarıda 12 Mart sonrası Türkiye solunun durumunu ele alırken, yılgınlığı ve pasifizmi bayrak edinen reformizmin geliştirdiği taktikleri ve 74 sonrası olumsuzlukların yaratıcısı ve nedeni olduğuna kısaca değinmiştik. 74 sonrası ortaya çıkan potansiyel karşısında reformizmin en belirgin taktiği, geçmiş mücadeleyi siyasi özünden koparıp soyut bir efsane haline getirmek ve devrimci önderleri de birer “kahraman” haline getirerek puan toplamaya çalışmak olmuştur.

Bugün reformizm bu konuda daha dikkatli davranmakta ve 74 sonrasında yaptığı birtakım hatalara düşmemeye çalışmaktadır.(13) 12 Eylül'e ve sonrasına da bu “derslerin” ışığında yaklaşan reformizm, yaşanmış tarihi ve bu tarihe mal olmuş gerçekleri, istediği gibi yoruma tabi tutabilmektedir.

Dışında kaldığı mücadeleyi karalamaktan çekinmeyen reformizm, sıra kendi “savaşım”ına gelince yere göğe sığmıyor ve kendi kendine menkıbeler düzmekten geri durmuyor.

Onlara göre 12 Eylül öncesi en doğru mücadele çizgisi, kendi çizgileridir. Ama somut olarak yapılanlar ve sonuçları sorulduğunda cevap yoktur. Çünkü sürece damgasını vuran anti-faşist mücadelenin dışındadırlar. Sayabilecekleri birkaç ekonomik-demokratik eylemdir. Ve bunlar da tabandan işçi sınıfının baskısıyla gündeme gelen, ama reformist önderliklerin budayıp sonuçsuz hale getirdikleri, en az kazanımlarla son verdikleri eylemler-

dir.

Sorun biraz derinleştğinde reformizm, 12 Eylül öncesi mücadele edemediğini, görevlerini yerine getiremediğini itiraf etmek zorunda kalır. Bugün bazıları bunu yapıyor da... Ancak bunu yaparken, yine de suçu anti-faşist mücadeleye veya kendi dışındaki sola atarak temize çıkma çabasından vazgeçmiyorlar.

Örneğin H. Kutlu, B. Boran vb. gibilerine göre solda birlik sağlanamadığı için, 12 Eylül rahatça gelmiştir. Ve bu birliğin sağlanamamasının en büyük nedeni “terörizm” dedikleri anti-faşist mücadele ve bunun yürütücüsü devrimciler, yani bireysel teröristlerdir. Oysa bu birlik çığırkanlarının hepsinin de sol içi çatışmalar konusunda oldukça kabarık bir dosyaları vardır. Ve anti-faşist mücadeleye yönelik bir birliği hiçbir zaman savunamamışlardır. Amaçladıkları masa başı birliklerini 12 Eylül öncesi üç ayda bir kurup dağıtmışlar ve kendi aralarında oynadıkları bu birlik oyununa da devrimcilerin hiçbir olumsuz etkisi olmamıştır. Reformizm bu birlik çabalarının neden başarısız olduğunu açıklamalıdır. Ama altında sübjektivizm ve çıkarıcılık yatıyorsa bunu nasıl yapsın? Elbette yapamaz?..

Reformizmin 12 Eylül sonrası değerlendirmeleri de mücadeleye kaçkınlığı-nın gizlenmesine, mücadeleyi sürdürenlerin karalanmasına dayanır. Siyasi arenayı tamamen terk ederek Avrupa yollarına düşen geleneksel solun bir kesimi, bu konumunu meşrulaştırmak için ülkede verilen mücadeleyi inkar etmekte, yok saymaktadır. Onlara göre ‘83-’84’e kadar ülkede hiçbir ses çıkmamış, kimse mücadele etmemiştir.

Örneğin, B. Boran’a göre 12 Eylül sonrasının mücadelesi, demokrasiye geçilmediğinin, partilerin, parlamentonun varlığının demokrasi olamayacağının açıklanması biçiminde olmuştur.(14) ‘83-’84’lere kadar mücadelenin olmadığını ima eden ve devrimci mücadeleyi S.

Demirel'in "Yasaksız Türkiye" mücadelesine indirgeyen bu anlayışın sol adına savunulması ilginçtir.

'83-'84 yılına kadar mücadele olmadığını o kadar çok tekrarlayanlar var ki, neredeyse mücadeleyi sürdürenler kendilerinden kuşkulananak, bizim yaptığımız neydi diye...

Örneğin Çağdaş Yol, 12 Eylülle birlikte "toplumsal mücadele adeta bıçakla kesilmişçesine" duruvermiş, "ilk iki yıl kitleler çapında ve yasal planda tam bir durgunlukla geçmiştir" diyor.(15)

Geçmişte ve bugün siyasal pratikte hiçbir varlığı olmayan ve kendi kendine solun "akıl hocalığı"na soyunan "Gelenek" dergisi için de "hapishanelerde... 1980-1983 yıllarında Türkiye'de derin sessizliğin hüküm sürdüğü dönemlerde hemen her eğilimden siyasiler işte bu konservasyon ortamında onurlu bir biçimde direndiler."(16) (abç)

12 Eylül sonrası bir kısım sol için mücadele gerçekten bitti. Ama ülkedeki sınıflar mücadelesi hiç bitmedi ve söylendiği gibi, öyle "tam sessizlik", "durgunluk" hiçbir zaman olmadı. Devrimci hareket her alanda, yurtiçinde, yurtdışında, cezaevlerinde vb. uzanabildiği her alanda, mücadeleyi gücü oranında aksatmadan sürdürdü. Gerçekleri görmek isteyen ve birazcık dürüstlüğü olan herkes bunu kabul edecektir.

Varolan bir mücadeleyi kabul etmemek veya cezaevlerinde sergilenen teslimiyet çizgilerini gizleyip herkesi direnişçi yapmak da devrimci mücadeleye bir şey kazandırmaz. Aksine birçok şey kaybettirir. Ama reformizm bu durumdan bir şeyler kazanabileceğini umuyor. '83-'84'lerde gelen "demokrasi"nin kendilerine bunun demokrasi olmadığını söyleme izni vermesine kadar mücadele olmadığını gizlemek için, daha önce hiç mücadele olmadığını söyleyip temize çıkmaya çalışıyor. Cezaevlerindeki teslimiyetçi politikalarını gizleyerek herkes direndi

havası yaratmaya ve böylece cezaevlerinin yarattığı pres-tijden yararlanmaya kalkıyor. Ama nereye kadar?(17)

12 Eylül Bitti Mi?

12 Eylül henüz bitmedi. Bu hem oligarşi açısından hem de sol açısından böyledir.

Oligarşi, 12 Eylül'ün açık baskıcı rejimini kurumlaştırmak istemiş ve bu yönde birçok yeni düzenlemeler, kurumlar yaratmıştır. Kuşkusuz ekonomik ve siyasi istikrarsızlık, oligarşinin tüm düzenlemeleri başından itibaren aynı düzeyde ve etkinlikte sürdürmesini engellemekte, iç ve dış etkenler oligarşiyi zor duruma düşürmektedir. Ancak istikrarsızlığın, bağımlı, zayıf ekonomik ve siyasi yapının doğal bir sonucu olarak, oligarşinin kendiliğinden 12 Eylül rejiminden vazgeçmesi mümkün değildir. Bunu sağlayacak olan, emekçi halkın mücadelesidir. Ve bu da şimdilik yeterince zorlayıcı olmamaktadır. Bu doğrultuda devrimci örgütlenmelere oldukça büyük görevler düşmektedir.

Bu noktada solun aydınlık bir tablo oluşturduğunu söyleyemiyoruz. Solun büyük bir kesimi henüz 12 Eylül fobisini kafasından silemedi. Doğrudan mücadele yerine yine kaçamak yolları seçmekte ve neredeyse tüm stratejisini burjuva fraksiyonları arasındaki çelişki ve çatışmalara göre şekillendirmektedir.

Olaylara bakışta tam bir burjuva yasallığı etkindir. Dolayısıyla emekçi halkın mücadelesinin meşruluğu burjuva yasallığının bürokratik koridorlarına hapsedilmektedir.

TKP-TİP gibileri, oligarşinin icazetini almak için her ka-pıyı zorlarken, ülkedeki mücadelenin ana sınıfları tali plana itilmektedir.

Özetle reformist sol, mücadele etmek ve meşrulaşmak için oligarşinin iznini beklemekte, mücadelenin yaratıcı gücünü harekete geçirmek yerine bu gücün hareketini engellemek için her gün yeni sorunlar icat etmektedir. Bun-

lardan biri de, hala ısrarla savunulan ve her gelişmede öcü gibi emekçi halkın karşısına çıkarılan “provokasyon” teorileridir. (18)

Sınıflar mücadelesinde bugün önemsiz bir yer işgal etmesine karşın bu konuda savunulan ve solun bir adım ilerlemediğini gösteren bir örnek de mültecilik konusudur.

Yurtdışı mücadelenin önemi inkar edilemez, kişiler düzeyinde birtakım insanların örgütlü olarak yurtdışına çıkması normaldir, gerekli olabilir. Ancak bu zorunlu durumu her koşulda geçerli ve en doğru tavır olarak sunmak reformizmin mücadele kaçkınlığını meşrulaştırmak yönteminden başka bir şey değildir.

Bugün yurtdışında bulunan mültecilerin hemen hepsi bu durumlarının nedenlerini açıklamaya, meşru göstermeye çalışıyor, ancak B. Boran, Görüş dergisi ile yaptığı röportajda, “demokrasi mücadelesi” vermek için yurtdışına çıkmak tek çareydi diyerek en doğrusunu yaptığını savunuyor ve daha da acısı bunun tek alternatifini “hapiste yatma, mahkemede savunma yapma” olarak görüyor.(19) Herhalde o da çokları gibi Selimiye önünde kuyruğa girmek ya da yurtdışına çıkmak dışında üçüncü bir alternatif düşünmemiş olmalı.

B. Boran’ın bu anlayışı değişik biçimlerde de olsa tüm mültecilere egemendir. Bu nedenledir ki, yurda dönmek ve mücadele etmek için hiçbir çaba göstermemektedirler. Gerekçeleri de hazırdır. Onlara göre mültecilerin “dönecekleri şartların yaratılması”(abç) gerekiyor ve bir diğeri ifadesiyle “dönme ortamı yaratılmadı” deniyor.(20)

Bunlara göre en önemli sorunlardan biri mültecilerin yurda dönüş ortamını hazırlamaktır, sol bu konuya önem vermelidir. Yurda neden dönecekler diye sormamız gerekiyor. Eğer mücadele için ise, bunun için Cem Karaca gibi pasaport istemeleri gerekmiyor devrimcilerin. Mücadelenin öne çıkardığı görevleri düşünenler, birtakım fe-

dakarlıkları göze alıp bu görevleri omuzlamaya koşarlardı. Ama onlar omuzlarına yük istemiyorlar, omuzlarda karşılanmak istiyorlar ve bu gidişle de hep bekleyeceklerdir.

Şu anda bu mültecilerin hemen hepsi yurtdışındaki konumlarıyla mücadelenin dışında ve gerektiğinde yararlı olamaz durumdadırlar. Ki böyle bir durum olmasa, zaten dönmek durumu olmaz. Bugün yurtdışında devrimci mücadelenin yüklediği görevleri omuzlamış insanlar da vardır ve bunların ülkeye dönmek, orada kalmak diye bir sorunları yoktur. Esas sorunu olanlar, orada herhangi bir özel görevle bulunmayan, salt 12 Eylül'ün baskı-terörüyle veya bunun psikolojik baskılanmasıyla yurtdışına çıkmış olanlardır. Gerek Taner Akçam'ın gerekse Mihri Belli'nin söyledikleri onların hangi psikoloji içinde olduklarını çok iyi ortaya koymaktadır.(21) Tabii kaçınılmaz olarak birçoğu yozlaşmış, Avrupa'da çeşitli anti-Marksist akımların etkisi altına girmiş, ülkedeki mücadeleye ilişkin herhangi bir kaygı taşımayan insanlar durumuna düşmüşlerdir. Bu konumları sürdürdükçe daha da kötü durumlara düşeceklerini söylemek kahinlik olmaz. Onlar için tek kurtuluş, ülkedeki mücadeledir ve bu mücadele kimseden pasaport sormuyor.

Bunun dışında 12 Eylül her yenilgi döneminde olduğu gibi, ideolojik-siyasi inkarları körüklemiş, burjuva idealist görüşler yaygınlaştırmıştır. Kişisel düzeyde de dikkate alınması gereken bir konu olmasına karşın, bu yenilginin sonuçları ideolojik-siyasi anlamda asıl etkisini siyasi gruplar üzerinde göstermiştir.

12 Eylül'ün hemen sonrası oldukça etkili duruma gelen ve açıktan savunulan “sivil toplumcu” anlayış ve ideolojiler bir süre sonra mücadelenin etkisiyle etkisini kaybetmiş gibi görünse de, yenilgi ortamının yarattığı tüm burjuva ideolojileri gibi “sivil toplumculuk” da örtülü olarak çeşitli siyasal grupların ideolojik çizgilerine sızmış ve yerleşmiştir. Bunun en büyük etkisi de, tüm solda birdenbi-

re ortaya çıkan “demokrasi” havariliği ve “burjuva hümanizmi” gibi ilginçliklerdir.

Sonuç olarak 12 Eylül emekçi sınıfların üzerinde koyu bir baskı-terör dönemi olarak tarihe geçmiştir ve bu dönem halen sürmektedir. Tüm devrimcilerin görevi; bu baskı ve terör döneminin yarattığı kurum ve düzenlemeleri emekçi halkın çıkarları doğrultusunda düzeltmek, ortadan kaldırmaya çalışmaktır. Emekçi halk bu yönde eğitilmeli, mücadeleye seferber edilmelidir.

Diğer bir görev de, 12 Eylül öncesi ve sonrası mücadele kaçını teori ve pratikleriyle emekçi halkı oligarşinin baskı ve terörüne teslim edenlerin teşhir edilmesi, halktan tecrit edilmeleridir. Önümüzdeki süreçte bu görevleri yüklenmemiz gerekiyor.

(1) Devrimci Sol iddianame, İst. sky, kom. askeri savcılığı, 12 Ağustos 1981, syf.128-136

(2) TKP, TKP işçinin Sesi, TKP Devrimci Kanat, iddianame, İst. sky. kom. ask. savcılığı, 1982, syf: 85-89

(3) Agk

(4) Agk

(5) Agk

(6) Agk

(7) “Sol’un Üç Kaçak Lideri Hesaplaştı”, Milliyet, 30.7.1982

(8) “Gündem Sorunu”, Mayıs dergisi, haziran 1987 syf: 3

(9) Milliyet, 16 Mayıs’87

(10) Buraya kadar verdiğimiz tüm örneklerde aynı tema işleniyor. Hemen hepsi de anti-faşist mücadeleyi emperyalizm ve oligarşinin oyununa gelmek, bu mücadelede kanını-canını verenleri de emperyalizm ve oligarşinin aleti olarak değerlendiriyor. Bu noktada üslubumuzdan şikayetçi olanlara sormak istiyoruz: Başta H. Kutlu ve B.

Boran olmak üzere mücadeleye ve bu uğurda canını-kanını veren devrimcilere, bu şekilde saldıranlara, küfredenlere ne denilmesi gerekiyor? Bu yapılanların, üstlenilen rolün siyasi literatürde bir adı vardır ve o adı koymak gerekir. Bu seferlik bu adı koyma işini üslubumuzu eleştirenlere bırakıyoruz. Yalnız, bu işi yaparken “yaşlılık” veya “ç” gibi gerekçelerin ardına sığınılmasın. Plehanov da çok yaşlıydı; Alman KP bugün TKP gibilerinin kafalarında yarattıklarından çok daha gerçek ve köklü bir “mücadele geçmişi”ne sahipti. Ancak tüm bunlar ne Plehanov’u, ne de KP’ni kurtarabildi.

(11) TKP’nin 83. kongresinde H. Kutlu’nun konuşmasından.

(12) Emekçi halka karşı sivil güçlerle saldırı ve teslim olma politikası egemen sınıfla rın her zaman kullandıkları bir yöntemdir. Bu yöntem ülkenin somut durumuna göre değişik biçimlenebilir. Örneğin, 1905 devrimi öncesi Rusya’sının çok daha farklı koşullarında ve değişik bir biçimde ortaya çıkan “Kara Yüzlerle” ilgili RSDİP 3. Kongre kararları, ML olduğunu iddia edenler için önemli dersler içerir: “...Hükümetin (...) Kara Yüzler denilenleri örgütlemekle ve halkın genel olarak gerici, bilinçsiz ya da ırkçı, ya da dinsel düşmanlıklarla gözü dönmüş unsurlarını devrime karşı kışkırtmakta olduğunu gözönünde bulunduran RSDİP 3. Kongresi, partinin bütün örgütlerini (...) Kara Yüzler’in ve genel olarak hükümetin yönettiği bütün gerici unsurlara karşı silahlı direnmeyi örgütlendirmeye çağırıyor.” (Lenin, İki Taktik) (abç)

Reformistlerin provokasyon gözlükleriyle bakarsak, 1905 devrimi öncesi Bolşevikler de oyuna gelmişlerdir, çünkü onlar da 1903’te yeniliyor.

(13) Bu konuda en açık ve yüzsüz davrananlardan biri TKP’dir. Ve en detay noktalara kadar sinsice hesaplar yapmakta, politikalar çizmektedir. Yukarıda alıntılar yaptığımız “politik durum ve TKP’nin tutumu” başlıklı 1982 ta-

rihli yazıda şunlar söyleniyor: “Karşı-devrimci öz taşıyan terörist eylemlerde bulunanları, uğradıkları bu baskıdan ötürü kahramanlaştıran, onları öne çıkaracak bir ajitasyon, işçi sınıfının bilincini bulandırır. Bu nedenle onlara karşı uygulanan insanlık dışı yöntemlere (idam, işkence, insan avı...) karşı çıkmalı ama, tek tek kişiler kampanya konusu yapılmamalıdır.” (abç) (TKP, TKP/İ. Sesi, TKP Devrimci Kanat, iddianame syf.37)

Evet, TKP 71’den çok “özlü” dersler çıkarmış ve 12 Eylül’ün hemen ertesinde ‘81’in ilk aylarında 12 Eylül’e karşı direnenleri karşı-devrimci öz taşıyan eylemlerle suçluyor ve gelecekte başına bela olmaması için saflarında bir kemikleşme yaratmak istiyor, halka bu konuda olumsuz (kendisi için olumlu) mesajlar yolluyor.

(14) Görüş, Temmuz ’87, s. 8

(15) Çağdaş Yol, Temmuz ’87, s. 6-7

(16) Gelenek, Temmuz, Ağustos ’87, syf.47

(17) Reformist TKP, TİP vb. taraftarları 12 Eylül zindanlarında utanmazca teslimiyet politikası izlerken ve direniş mevsizinde “Bağımsız” denen apolitik-yılgın unsurlarla birlikte yaşarken, yayın organlarında, radyolarında “Yoldaşlarımız cezaevlerinde direniyor” diye nara atıp, direniş güçlerinin büyük özveri ile yürüttüğü mücadeleye sahip çıkılmak istendiği hafızalardan silinmeyecektir. Kuşkusuz sadece TKP’ye çok karşı olan ama özde onunla pek farkı olmayanlar da var. Yeri geldiğinde onlar da anlatılacaktır. Direnen devrimciler her yerde olduğu gibi, cezaevlerinde de mücadelenin sürdüğü mesajını vermişlerdir. Direnişin olmadığı yerlerden de mesajlar çıkmıştır tabii ki. Ama bu mesajlar ezilmişliğin, yenikliğin, yılgınlık yayan mesajlarıdır. Kimlerin direniş, kimlerin yılgınlık mesajları verdiği bugün biliniyor artık.

(18) Gerek Yarın dergisinin haziran ’87 sayısındaki “Van Cinayeti ve Faşizmin Hesapları” yazısı, gerekse Gün dergisinin şubat ’87 sayısındaki “Mücadele Söylentilerinin Ar-

dında Yatanlar” yazısı, bu provokasyon mantığının sergilendiği örneklerdir. Her iki yazıda da oligarşinin provokasyonlarına gelinmemesi çağrısı yapılmakta, ortaya çıkan sorunlar karşısında mücadele değil, sessizlik, uslu durmak, oyuna gelmemek önerilmektedir.

(19) Görüş, Temmuz '87

(20) Ahmet Kaçmaz, Görüş, Temmuz '87, syf. 7

(21) Yeni Gündem, syf. 62, Taner Akçamla röportajı...

Devrimci Mücadele ve Anti-Faşist Mücadele

Yeni Çözüm
Eylül 1987, Sayı: 7

“Ellerinden geleni yaptıkları halde gericiliğin direnmesi, burjuvazinin ihaneti ve yığınların bilinçsizliği yüzünden çabaları boşa gidecek olursa, proletaryanın temsilcilerini kimse suçlayamayacaktır. Ama eğer sosyal demokrasi kazanmaktan korktuğu için, burjuvazinin yüz çevirmesi kaygısıyla hareket ettiği için demokratik devrimin devrimci enerjisini azaltacak olursa ve devrimci ateşi söndürecek olursa, herkes ve her şeyden önce de sınıf bilincindeki proletarya kendisini suçlayacaktır.” (Lenin, İki Taktik)

70’li yıllarda, o güne kadar Türkiye soluna hakim olan reformist geleneğin aşılması ve sınıf mücadelesinin yeni bir nitelik kazanmasından bu yana, Türkiye devrimci hareketi iki önemli yenilgi süreci yaşamıştır. Sonrasındaki gelişmeler üzerinde önemli etkilerde bulunan bu kesitler, sol yelpazede kaçınılmaz olarak geçmiş tartışmaları gündeme getirmiş, bu merkezde süren bir ideolojik mücadele belirli bir süre etkinliğini korumuştur.

Bu esasen solun gelecek mücadelelere daha etkin bir şekilde hazırlanması ve geçmiş pratiği hakkında halka hesap vermesidir. Ama ne yazık ki, bugün 12 Eylül öncesi sürece ilişkin ortaya atılan birçok görüş, böyle bir sorumluluktan uzak, halka ve devrimcilere hesap sorma mantığıyla ortaya sürülmektedir.

Sorumluluk duyanların zaten bunca yıl beklemek

diye bir sorunları olmamıştır. Bunlar; inkarcılığın, yurtdışına taşınmaların, yığınlığın revaçta olduğu, halka ve kendine güvensizliğin, “bu dönemde mücadele edilmez”, “başaramayız”, “geri çekilme” teorilerinin yapıldığı yıllarda, bir yandan geçmiş mücadelelerini değerlendirip, hata ve sevaplarıyla halka açıklarken, diğer yandan çıkarılan dersler ışığında azgın baskı ve teröre rağmen tutsaklık, işkence ve ölümler pahasına mücadeleyi sürdürmeye, kitleleri yeniden harekete geçirmeye çalışmışlardır.

Bugün ortaya sürülen görüşlerin çoğunda ilk göze çarpan böyle bir sorumluluk ve anlayıştan tamamen uzak olmalarıdır. Ne tesadüf ki, 12 Eylül başlarında kaçış teorilerini üretenler de, 12 Eylül öncesi savundukları mücadele taktikleri pratikte iflas etmiş olanlar da yine bunlardır. Her şeyden önce kendi pratiklerini önlerine koyup halka sonuçlarını açıklamaları gerekirken, hiç değilse bu konuda bir çaba göstermeleri gerekirken, resmi tezlerle uyum içinde olanlar bir süreci ve o sürece damgasını vuranları karalıyor, ya da yok sayıyorlar. Kitlelerin yavaş yavaş politize olmaya başladığı sırada geçmiş değerlendirmesi adına, adeta devrimci demokrat kamuoyunun hedefi bulandırılmaya ve kaos ortamı yaratılmaya çalışılıyor.

Kimilerince, değerlendirme, inkarcılık ile karıştırılıyor. Kendileri gibi geçmişini inkar etmeyenleri eleştiriyorlar. Kuşkusuz bazılarının geçmişini inkar etmesi gerekiyor. Ama bu olumlu bir inkar olduğunda bir anlam ifade eder. Oysa inkarcılık kendisiyle birlikte her şeyi inkar etmek, ya da 12 Eylül’ün yarattığı sağcılaşma ve pasifikasyonun katalizörlüğünde daha çok batağa saplanmak şeklinde karışımıza çıkıyor.

Kimileri, geçmiş, “öncü” teorilerinin, “küçük burjuva maceracılığının” iflasıdır diyor. Ve “biz demiştik”, “uyarmıştık” bilmişlikleri ile devam ederek defalarca iflas etmiş “bilmişliklerine” rağmen, bir türlü vazgeçemedikleri akıl hocalığını sürdürmenin meşru hakları olduğunu ispata ça-

lışıyorlar.

Bütün bunlar biraz yakından irdelendiğinde görülecektir ki, 12 Eylül öncesine karşı açıkça ve içten içe bir nefret dile getirilmekten, değerlendirme adına bu tarihsel kesitin üzerinden atlanmaktan, yok sayılması gerektiğini ispata çalışmaktan başka bir şey yapılmamaktadır. Yani kısaca, geçmişte sınıf mücadelesi karşısında sergilenen sorumsuzluk, yine sorumsuzlukla yargılanmaya çalışılıyor.

Örneğin bir kuşaklar teorisi yaratılmaya çalışılıyor. '68 kuşağı deniyor, '77 kuşağı deniyor, '87 kuşağı öngörülüyor. Bir yandan bunların üzerine sosyal, siyasal çözümler getiriliyor, diğer yandan, bunlar arasında duygusal, psikolojik bağlar dışında bir ilişki olmadığı savunuluyor. '68 kuşağından kısmen sempati ile söz edilirken, '77 kuşağı günah keçisi ilan ediliyor ve '87 kuşağının antipati temelinde şekilleneceği varsayılıyor. Zaten şemayı kurunca dilediğini yok etmek son derece kolaylaşıyor. Sonra iş kimin nasıl ezilip yok olduğunu anlatmaya kalıyor. Teoriyi yapanın neden yaşadığına ise her ne hikmetse hiç değinilmiyor. Aslında "geleneği" ortaya çıkarmak, teorisini yapmak adına tam bir ilkellik sergileniyor. Şöyle doğdu, böyle yaşadı, böyle öldü, ruhuna fatiha... Ama teoriyi yapan yaşıyor, ona kulak verin... İşte "gelenek" in geçmiş değerlendirilmesinin en özlü ifadesi budur.

Mücadeleyi ve mücadelenin ortaya koyduğu gerçekleri çarpıtarak ya da inkar ederek gerçeklerden yakayı kurtarmaya çalışanların bir yere varamayacakları açıktır. Sadece kendi siyasi çıkmazlarını derinleştirebilirler. Ancak bu onlara karşı mücadelenin gereksiz olduğu anlamına gelmez.

Bugün 12 Eylül öncesine karşı kötüleme kampanyası açanların başında oligarşi geliyor. Bunu anlamak zor değil. 12 Eylül öncesi emekçi kitlelerin politizasyonu ve sınıf mücadelesi ülkemiz tarihinde görülmemiş boyutlara çıkmış, milli kriz alabildiğine derinleşmiş, egemen sı-

nıf iktidarı tüm kurumlarıyla tam bir dejenerasyona uğratmıştır.

Peki oportünizme ve revizyonizme ne oluyor? Statü-konun bozulması, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi onların da pek hoşuna gitmeyen şeylerdir. Ayrıca 12 Eylül öncesi sınıflar mücadelesi bu politikanın tam bir iflasını sergilemiştir. Ucuz suçlamalarla bu dönemin üstünden atlamalarının ve '69'lu, 70'li yıllarda sonuçlanmış tartışmaları yeniden piyasaya sürmelerinin altında yatan gerçek budur.

Kendilerine sol yelpazede yeni yer arayanlara gelince, bunlar zaten kendilerinden önce her şeyi yanlış göstermek durumundadır.

Burada sorunumuz geçmişin övgüsünü yapmak değildir. Gerçekleri bir kez daha vurgulamak, bugünün görevlerine ışık tutucu tarzda, geçmiş mücadelenin ayırt edici özelliklerini ortaya koymaktır. Özellikle süreci çarpıtanların, böyle bir süreç yaşanmamış gibi davranarak birikimi yadsıyanların dikkatini çekmek, sağlıklı bir tartışma platformunun yaratılmasına hizmet etmektir.

Tarihsel gerçekleri çarpıtmak, yok saymak, kimseye bir yarar sağlamaz. Bunun üzerine oturtulan siyasi takтикlerin ne halka, ne de kendine yararı olur. Herkes öncelikle kendi pratiğini değerlendirmeli, başkalarını öne sürerek sorumluluktan kurtulma sevdasından vazgeçmelidir. Hata ve eksiklikleri örtmek, saklamak yerine açıkça gözler önüne sermek, bunların üzerine cesaretle gitmek ve özeleştirici silahını elden bırakmamak; kendine ve halkına güvenen herkesin uygulaması gereken yöntem budur.

Yöntem Üzerine Birkaç Söz

“Marksizm, bizi sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerini en doğru, aslına en uygun ve objektif olarak doğrulanabilir, denetlenebilir, bir hesabını yapmaya

zorunlu kılar. Biz Bolşevikler, bu kurala, bilimsel temele dayanan bir siyaset bakımından mutlaka zorunlu olan bu kurala, her zaman sadık kalmak zorundayız.” (Lenin, Nisan Tezleri)

Eğer tarihsel olaylara doğru bir yaklaşımda bulunmak istiyorsak, kullanacağımız yöntem yine budur. Bilimsel yöntem, yer, zaman ve koşulların hesaba katılmadığı koşulları reddeder. Aksi yaklaşımla ortaya konulacak görüşler, olaylar ve olgular karmaşıklıktan, eklektiklikten, saçma sapanlık ve rastlantılar yığını olmaktan kendini sakınamayacaktır.

Görünüşte kimse diyalektik materyalist yöntemi reddetmemekle beraber, pratikte materyalizm yerine idealizmin, diyalektik yerine metafiziğin uygulandığı; burjuva dünya görüşün egemen olduğu toplumlarda bolca görülür. Sınıflar mücadelesinin çıkarları yerine, dar, pragmatik grup çıkarları ön plana geçirildiğinde ise bu başvurulması kaçınılmaz bir ikiyüzlülük olmaktadır.

Bu nedenledir ki, sık sık yöntem sorunu üzerinde durmak gerekiyor.

Bugün bu her zamankinden daha çok önem taşımaktadır.

12 Eylül yönetimi bir yandan sivil hareketi zor yoluyla sindirme ve fiziki tasfiye etmeyi sürdürürken, diğer yandan ideolojik saldırılara da özel önem vermiş, giderek genişleyen şekilde sınıf mücadelesini yanlış yollara kanallize edecek düşünce tohumları ekmiştir. Yoğun baskı ve katliamlarla yürüyen “barış ve kardeşlik” demagojisi bunun en çarpıcı örneğidir. Bu demagoji en geri halk kitlelerinden, en bilinçli kesime kadar çeşitli dozlarla etkisini göstermiştir. Onca hayal kırıklığına rağmen bugün hala yasallıktan, barış ve kardeşlikten söz edenlerin varlığı bu tahribatin derinliğini gösterir. Bu tahribatı en aza indirmek, ancak ona karşı kararlı bir mücadele vermekle mümkündür. Yaşanan yenilgi yılları, hemen daima felsefi bozgun yılları olmuştur. Küçük burjuva saflarda yeniden keş-

fedilen felsefi idealizm; inkarcılık, düşünsel tahribat, suskunluk ve yasakların hakim olduğu yıllarda içten içe sistemleşmiş, kurumlaşmış, ilk fırsatta “Marksizmi savunma” bayrağı altında piyasaya sürülmüştür. Ortaya sürülen yeni buluşların, teorik düşlerin altında bu bozgunu görmek zor değildir ve bunların hepsi sonuçta yığınlara hedef şaşırtmak, devrimci mücadele isteklerini köreltmek, ortalığı bulandırmak noktasında birleşmektedir.

Somut pratik görevler somut koşullarda belirlenir. Bu akıldan çıkarıldığında, geçmişte izlenen şu veya bu politikalarla ilgili somut koşulları dikkate almadan yapılacak her tespit içi boş bir laf yığını olmaktan öteye gitmeyecektir.

Çünkü objektif olguların, yığınların ve sınıfların talep ve hareket biçimlerinin yerini niyetler alacaktır. Ele alınan süreçte, çelişkinin pratikteki görünümü nedir? Politik platformda ifadesini nasıl bulmaktadır, çatışmalar hangi merkezde odaklaşmaktadır. Bu merkezde yoğunlaşan mücadelede, kim nasıl bir tutum takınmakta, neden buna gerek duymaktadır? Öncelikle cevap aranması gereken sorular bunlardır.

Geçmiş politikalar böyle kendi nesnelliği içerisinde ortaya konulduğunda, sorunun sanıldığı kadar karmaşık olmadığı görülecektir. Bugün kötüleme kampanyasını sürdürenlerin yüzlerce sayfalık yazılarına rağmen, devrimcilere yönelik saldırıların da birkaç cümlede ifadesini bulduğu anlaşılacaktır. Ortaya atılan eleştirilerde kısaca “Niçin halkın önüne devrimci bir politika, devrimci bir alternatif koydunuz? Niçin halkı umutsuzluk ve şaşkınlık içinde burjuva fraksiyonların birinden diğerine koştuktan alıkoymaya çalıştınız? Son derece ağır bedelleri ödemeyi gerektiren kitleleri faşizme teslim etmeme ve can güvenliği talebine niçin sahip çıktınız?” denilmek istenmekte, gelecekte yine aynı sorumsuz davranışlar için meşru zemin oluşturulmaktadır.

Kuşkusuz ki, bunun ilk şartı, geçmişi bugüne bakarak

yargılama hastalığından kurtulup kendi koşulları içinde ele almak ise, ikinci şartı da, o tarihsel dönemin nesnel ve öznel şartlarını yeterli ölçüde kavramış olmaktadır. Bu ise çok yönlü ve özellikle içten bir gözlemi gerektirir. Yani o dönemin sınıflar mücadelesi pratiği içinde yer almış olmayı gerektirir. Pratikten kopuk üretilen teori, görünüşteki tüm tutmuralılığına rağmen önemsiz bir teoridir. Soyut, içi boş bir laf yığıdır. Kimileri bu anlayışı, ideoloji düşmanlığı gibi ucuz suçlamalarla mahkum etmeye çalışsa da, tersine anlatılmak istenen ideolojiye karşı saygı ve sorumluluğun gereğidir. Devrimci teori ve yöntemler bilinmek isteniyorsa, devrim eylemine katılmak gerekir. Yoksa örnek gösterilen “Birikim” vb. gibi, nereye varılacağı açıktır. Böyleleri gözler önünde süren savaşın hoş görülebilir bir açıklamasını yapmayı başarsa bile, devrimci pratiğin önünü aydınlatacak bir teori üretmekten, doğru taktik ve sloganlar ortaya koymaktan her zaman yoksun kalacaklardır. Çünkü nesnel olaylara yaklaşımda, ideoloji tek başına yeterli değildir. İdeolojinin prizmasından geçireceğimiz süreç hakkında edindiğimiz bilgiler objektif, sağlam bilgiler ise çok yönlü bilimsel bir gözleme dayanıyor ise, ancak o zaman sağlıklı bir tahlil yapmış ve geleceğe ilişkin saptamalara ulaşmışız demektir.

1975-1980 Yıllarının Öznel, Nesnel Koşulları Nedir?

Biliriz ki, egemen sınıflar, halkı baskı altında tutmak için iki yol geliştirmiştir. Birincisi, zor, şiddet, kan dökücülük, işkence vb. de ifadesini bulan açık terörün yöntemleri, ikincisi ise, yalan, dalkavukluk, ikiyüzlülük, sahte vaatler, sus payı, sadakalar ve işe yaramaz imtiyazlar vb. ile sınıf egemenliği ile sömürüyü gizleyerek, halkı iknayı esas alan yöntemlerdir.

Bunlardan birinden diğerine geçişler, ikisinin değişik zamanlarda kendine özgü bileşenler içinde uygulanma-

sı gündeme gelebilir. Bunu tayin eden, halk kitlelerinin mücadelesi ve egemen sınıfların içinde bulunduğu sosyal, siyasal ve ekonomik koşullardır.

Tek ilkesi daha çok kâr olan tekелci kapitalizm, ekonomik hayattaki tekelerini siyasal hayatta da uygulamak, halk kitlelerini son sınırına kadar sömüre-bilmek için, daima birinci yöntemi kullanma eğilimindedir. Bu nedenle serbest rekabet döneminde rekabetin zorunlu bir sonucu olarak liberalizm ve demokratik ilkelerin yerini tekелci dönemde siyasal gericilik ve faşizm eğilimleri almıştır. Tekelci kapitalizmin bu özlemi gerçekleştirmesine engel olan tek güç vardır artık: Halk kitlelerinin demokrasi bilinci, örgütlülüğü ve mücadelesi... Bugün belli başlı emperyalist kapitalist ülkeler de siyasal demokrasi yaşıyor ve daha ileri mevziler kazanabiliyorsa, bunun temel nedeni budur. Bu mücadele ve bilinç olgusu, burjuvaziye, krizin alabildiğine derinleştiği, taviz verme olanağının kalmadığı, halkı ikna gücünü yitirdiği koşullar olmadığı sürece birinci yöntemle başvurmaktan alıkoymaktadır. Yani ancak açık terör yöntemi, bir son çare ve zorunluluk olarak gündeme gelmektedir. Bizim gibi yeni sömürge ülkelere gelince, burjuva demokrasisini ikame edecek ve yaşatacak olan bu şartlardan hiçbirisi yoktur. Ülkedeki demokrasi bilinci ve güçleri zayıftır. Açık faşist dönemlere geçişte nispi demokratik hakların korunması için ciddi bir çabanın olmaması, halktan ciddi bir tepkinin gelmemesi bunun en bariz örneğidir. Egemen sınıflar, sürekli sosyal, siyasal ve ekonomik kriz hüküm sürdüğü için, sömürü çıkarlarını demokratik koşullarda sürdürebilecek durumda değildir. Mevcut sömürü ve baskı düzeni karşısında halk kitlelerinin memnuniyetsizliğini açık baskıcı yöntemlerle nötralize etmek zorundadır. Öyle ki, son derece gerici yasalar dahi bunun için yeterli olmamaktadır. Resmi ağızlar, her ne kadar yasalardan söz etse de, genel olarak kendi belirlediği yasaların dışında yöntemlerle hükmünü sürdürmektedir. Yasadışı faşist gelenekler kurumlaştırılmış ve her şeyin üze-

rinde tutulmuştur. Yasa tanımazlığı egemen sınıflar kendileri için tartışılmaz bir kale sayagelmışlerdir.

Sömürge ülkelerin içinde bulunduğu bu koşullar demokrasi sorununu, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi ile çakıştırmıştır. Egemen sınıf iktidarını tasfiye edip halk demokrasisini kurmadan burjuva demokrasisi anlamında biçimsel bir demokrasiden söz etmek, bu ülkelerde sadece bir hayaldir.

Emperyalizm bu ülkelerde resmi baskı güçlerini (polis, istihbarat teşkilatı, ordu... vb.) doğrudan denetim altında tutmaya ve bu işlevlerine göre örgütlenirip yönlendirmeye özel bir önem vermiştir. Ancak açık terörcü yöntemlerin her devletin niteliğini kısa sürede açığa çıkarması kaçınılmaz olduğundan, hem de faşizmin ayaklarını basacağı bir kitle tabanı zorunlu olduğundan, resmi güçler dışında yarıresmi ve gayriresmi milis örgütlenmeleri de geliştirmektedir. Hemen her yeni sömürge ülkede örnekleri görülen bu tür yapılar, devletin niteliğinin kitlelerden gizlenmesinde ve sınıf mücadelesinin terörle bastırılmasında önemli işlevler görmüştür. Görünürde bağımsız, ama gerçekte devletin resmi güçleriyle iç içe hareket eden bu milisler ile yukarda yine Pentagon'a bağlı resmi militarist örgütlenme, sömürge ülkelerde egemen sınıflar iktidarı ve uygulanan faşist politikanın belkemiğini oluşturmaktadır. Çeşitli süreçlerde, bunlardan biri veya diğeri halka uygulanan baskı, terör ve sindirme politika-sının uygulanmasında ön plana geçmektedir.

İşte 1975-'80 dönemine damgasını vuran, egemen sınıflarca arenaya sürülen sivil faşist örgütlenmelerle olan çatışmalardır. Ülkemizde kökeni 1935-40'lı yıllara kadar varır. Sivil faşist örgütlenme, çeşitli safhalardan geçerek, '60'lı yılların sonlarına doğru MHP çatısı altında organize bir faşist kadro partisi haline dönüştürülmüş, 12 Mart'ta gelişmesi ve yetkinleşmesi için tüm olanakları sağlanarak resmi güçlerin çekilmesiyle ortaya çıkan boşlu-

ğu doldurmak üzere, arenaya sürülmüştür. Gelişen kitle muhalefetine kontrol altında tutulmasında, reformizm tercihi de gözardı edilmemekle beraber, sivil faşist terör, emekçi halka karşı uygulanan politikanın merkezi noktasını oluşturmuştur. Süreç esas olarak bu merkezde ele alınan geçici taktik manevralarla aşılmaya çalışılmıştır.

Egemen sınıfları böyle bir taktiğe iten, '60'lardan sonra giderek palazlanan işbirlikçi tekellerin, 27 Mayıs hareketinin getirdiği ortamı tamamen tasfiye etme, oligarşi içi çelişkileri kendi çıkarına yeniden düzenleme, karakteriyle tam bir uygunluk gösterecek şekilde ekonomik, sosyal ve siyasal düzenlemeleri gerçekleştirmek için baş vurduğu 12 Mart darbesinin tamamlanmamış bir operasyon olarak kalması ve bunun yolaçtığı sonuçlardır.

12 Mart darbesiyle yapılmak istenenlerin 12 Eylül programının hemen hemen aynısı olduğu bugün açık seçik ortaya çıkmış, kamuoyuna yansıyan belgelerle sabitleşmiştir.

Böylece 12 Mart'ta egemen sınıflar açısından birçok sorun geleceğe aktarılırken toplumsal mahalefet de kısa sürede kendini açığa vurmuştur. Bu durumda aynı politikada ısrar, kitlelerde zaten yoğun olarak oluşan resmi güçlere karşı antipatiyi derinleştirmekten, radikal dönüşümlerin gerekliliği bilincini geliştirmekten başka sonuç doğurmazdı. Yani egemen sınıflar, en istenmedik durumu elleriyle yaratmış olurlardı. Bu nedenle, resmi baskı aygıtının toplumsal muhalefetle karşı karşıya gelmesinin önlenmesi, onun dışında görünümlü bir terörle toplumsal muhalefetin bastırılması en uygun yol olarak belirmiştir.

Özet olarak 75-'80 sürecinde egemen sınıfların politikası kendi genişliği içinde iki merkezde odaklaşıyordu.

1) Esas olarak, terör, korku ve sindirmeyle toplumsal muhalefeti bastırmak, yukardan aşağı açık terörcü bir diktatörlüğe kitle tabanı yaratmak için sivil faşist hareketin devreye sokulması.

2) Buna rağmen gelişen sol potansiyelin kontrol altına alınması için bir emniyet sübabı olarak reformist görünümlü CHP'yi yedekte tutmak...

73 seçimlerine sol sloganlarla giren CHP, örgütsüz potansiyeli kendi potasında eritmesine rağmen 14 aylık hükümet döneminde bütün prestijini yitirdi. CHP ilk kez 70 mücadelesinin açığa çıkararak somut olarak gözler önüne serdiği, halkın düzen değişikliği talebini istismar ediyordu. Fakat olgunlaşmamış da olsa sürekli milli krizin yaşandığı bir ülkede bırakalım bu talebe cevap vermeyi, en sıradan sosyal demokrat uygulamaları bile gerçekleştiremeyeceği kısa sürede ortaya çıktı. İkinci kez iktidara gelişi ise, bundan çok daha farklı bir platformda gerçekleşecek, oligarşinin çıkarlarını savunmaktan başka bir misyonunun olmadığı çok daha açık bir şekilde gözler önüne serilecekti. Bu yıllar, faşist terörün halkı iyiden iyiye bezdirdiği, kitlenin can güvenliğinden başka bir şey düşünemez hale geldiği yıllardı. Öyle ki, halk adeta “CHP gel-sin bizi faşistlerden kurtarsın da başka bir şey istemiyoruz” diyordu. Ama, CHP bu en masum talebe bile kulaklarını tıkamış, sivil sıkıyönetim uygulamaları, “anarşi-ye karşı istikrar tedbirleri, olağanüstü hal yasaları” vs. uygulamalarla, oligarşinin açık terörcü yönetim özlemine cevap veren ve onun altyapısını oluşturan bir program benimsemiştir. CHP'nin ortaya attığı bütün bu formülasyonlar, 12 Eylül yönetiminde işlerliğe kavuşturulacaktı.

İlk yıllarda faşist terörün başlıca hedefi gençlikti. 70 mücadelesinin en yoğun bir şekilde gençlik saflarında potansiyel bulması ve bizim gibi ülkelerde gençliğin taşıdığı dinamizm ve faşist hareketin kadroya ihtiyaç duyması, bunun başlıca nedeniydi. Ama gençlik, geçmiş mücadeleden aldığı perspektifle, kendiliğinden ve dağınık da olsa, bu saldırılara militanca karşı koymaya çalışıyordu. Böylece sivil faşist güçlerle alt düzeyde başlayan çatışmalar, süreç içerisinde, resmi güçlerin de desteğiyle gençlik kesimini de aşarak toplumun her kesimini sarmaya baş-

lamış, kitlesel bir karaktere bürünmüştür. Örgütlenmesini ilerlettiği oranda devrimcilerin iradi müdahalesinin de bu yaygınlaşmada önemli payı olmuştur.

74'teki CHP iktidarının peşinden devreye sokulan ve 78 sonlarına kadar süren I. ve II. MC iktidarı döneminde, faşist saldırılar iktidarın desteğinde tam bir tırmanışa geçmişti. Artık hayatın her alanı faşist saldırıların baş hedefiydi. Faşist işgal, üniversitelerden mahallelere, fabrikalara, köylere ve kentlere kadar uzanmıştı. Ancak bir yandan faşist saldırılar sürerken, diğer yandan halk buna karşı duyduğu tepki ile sola sempati besliyor, devrimciler pratik içinde yavaş da olsa faşist teröre karşı koyma konusunda yetkinleşiyor, örgütlenmelerini ilerletiyorlardı. Faşist hareket giderek kitle katliamlarına yöneldi. Ayrıca resmi güçlerle sivil faşist güçlerin baskıları da daha çok iç içe koordineli bir hal alıyordu. Özellikle resmi güçlerin açıktan devreye sokulması için son hazırlıkların yapıldığı 1980 yıllarında bu iç içelik kimseden saklanmadan, açıktan açığa uygulanıyordu. Maraş katliamında, resmi güçlerin katliamcıları bırakıp, halka ve devrimci güçlere karşı saldırıya geçmesi, Ordu-Fatsa operasyonları vb. bunun en bariz örnekleriydi.

Kitle katliamı ilk kez, gizli-açık, resmi-yarı resmi güçlerin katılımıyla gerçekleştirilen "1 Mayıs 77" katliamıydı. Bunu 16 Mart 78'de üniversite katliamı takip etti. 78 sonu ve 79 sonrası ise, tüm Anadolu çapında çok daha organize ve kapsamlı katliamlara sahne olacaktı. Sivas, Malatya, Maraş, Elazığ, Çorum gibi illerde gerçekleştirilen soykırımlarda yüzlerce insan katledildi.

Faşistlerin kitle katliamına yönelmesi, resmi güçlerin daha çok devreye girmesi, aynı zamanda egemen sınıfların sivil faşistler üzerine kurulu politikasının süratle iflasa doğru gittiğini de gösteriyordu. Özellikle 78 sonları 79 başlarından itibaren, egemen sınıflar açısından ekonomik ve politik kriz alabildiğine derinleşmiş, halk kitle-

sinde memnuniyetsizlik ve sivil faşistlere karşı nefret yükselmiş, sürece daha iradi müdahalelerde bulunabilecek örgütlenmeler gerçekleştiren devrimci güçlerle sivil faşistler arasında çatışmalar yoğunlaşmıştı. Egemen sınıflar yönetemez duruma düşmüştü. Derinleşen egemen sınıflar arası çelişkinin politik platforma yansması sonucu düzen partileri uzlaşmamakta, hükümetler, koalisyonlar birbirini izlemekteydi. Ekonomi, tarihin en bunalımlı sürecine girmiş, işsizlik, yaşam koşullarının zorluğu ve hayat pahalılığı had safhaya çıkmıştı. Siyasi partiler ve parlamento iyice yıpranmış ve halkın gözünden düşmüştü. Emperyalizmin ve oligarşinin ekonomik çıkmazına çare olarak geliştirilen 24 Ocak Kararları'nı bu koşullarda uygulamak olanaksızdı. Ayrıca emperyalizmin Orta Doğu'daki çıkarları da militarist bir yönetimi zorunlu kılıyordu. Böylece 12 Eylülle oligarşi, militarizmin üstünde yükselen açık terörü, "yeni" bir politikayı devreye sokmuş bulunuyordu.

1975-1980 yılları düzene karşı halk muhalefetine de Türkiye tarihinde görülmemiş boyutlara çıktığı yıllardı. 70 mücadelesi emekçi halk için uyarıcı işlev görmüş, düzene karşı potansiyel memnuniyetsizlik, çeşitli biçimlerde kendini açığa vurmuştur. Emekçi kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesinde belirgin bir yükselme vardır. "Doğu"da canlanan ulusal talepler, sosyalizmden önemli ölçüde etkilenen ve sürece denk düşen mücadele biçimlerini benimseyen örgütlenmeleri ortaya çıkarmıştır. Ancak soldaki dağınıklık ve sivil faşist terör bu potansiyeli sivil faşist harekete karşı sol bir potansiyel olarak şekillendirmiştir. Sivil faşist saldırılar yaygınlaştıkça, bu potansiyel de yaygınlaşmış, can güvenliği talebi halk kitlelerinin baş talebi haline gelmiştir. Özellikle oligarşinin böl-yönet mantığı gereği, sivil faşist saldırıların Alevi kesime yönelerek, Sünni kesimi faşist demagojiye açık hale getirmeye çalışması, Alevi kesimin bugün kitleler halinde sola ve devrimcilerle birliğe yönelmesi sonucunu doğurmuştur. (1)

Eğer bir politika belirlenirken, her şeyden önce, kendi dışında sınıfların durumu, ülke koşulları ve buna koşut çeşitli aşamalarda şekillenen egemen sınıfın politikalarını dikkate almak gerekiyor ise, 1975-80 yıllarında devrimcilerin mücadelesini değerlendirirken, öncelikle açık-seçik ortaya konulması gerekenler bunlardır.

Ama bu da tek başına yeterli değildir, halk güçlerinin, devrimci hareketin kendi iç durumunun da dikkate alınması, olmazsa olmaz bir koşuldur.

Soruna bu açıdan yaklaştığımızda karşı karşıya bulunduğumuz tablo ise, bir yandan zorlu yıllardaki mücadelenin politik kazanımları, teorik-pratik deney ve tecrübe birikimi, diğer yandan bir yenilgi sonrasında örgütsel anlamda yaşanabilecek en olumsuz koşulların birleşimidir.

Ülkemizde ilk olarak 1970'li yıllarda sol harekette egemen olan elli yıllık reformist gelenek aşılmış, sınıf mücadelesi doğru bir ideolojik-politik çizgiye kavuşmuştur. Kısa sürede pratikle doğruluğunu kanıtlayan bu çizgi, izlenecek yolun ne olduğunu da hiç kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde göstermiştir. Emekçi halkta, demokratik ve sol kesimde geniş bir potansiyel yaratan bu mücadele, 12 Mart sonrası Türkiye devrimci hareketinin ana kaynağı olmuştur.

Ancak hareket fiziki olarak yenilmiş, kadroları egemen güçlerce yok edilmistir. Geride kalanlar yenilginin kafalarda yarattığı bozgunla hareketin bittiği psikolojisine kapılmış, kimisi yeni arayışlar içerisine girmiş, kimisi yılanmış oportünist-reformist tezleri yeniden keşfetmiş, kimisi ise daha sinsi ve tehlikeli bir yol seçerek geçmişini savunuyor görünümü altında içten içe hareketin politik ideolojik görüşlerini uzun sürede tasfiyeye yönelmiştir. Geline nokta tam bir kaos ortamıdır. 70 mücadelesi nedir, ne değildir, bugün alacağı biçim vb. gibi tüm sorular ortada durmaktadır.

Örgütsel dağınıklık, tecrübeli-inisiyatifli kadroların

yokluğu sağı solcu gruplaşmaları ve bölünmeleri de beraberinde getirmişti. Doğru devrimci çizgiye dıştan yönelen şiddetli saldırılar yanında, içten de teorinin dejenere edilmesi ve bulandırılması, işi daha da içinden çıkılmaz hale sokmuş; gizli tasfiyecilik, hareketin ve kitlelerin örgütlenmesi, anti-faşist mücadele, parti sorunu gibi hayati sorunları meçhul bir geleceğe ertelemiş, siyasi mücadeleyi örgütlemek yerine günlük işlerle vakit öldürme ve hareketin içindeki samimi militanları oyalama yolunu seçmişti.

Baştan beri potansiyelin yoğunlaştığı gençlik hareketi içinde yer alan devrimciler, tüm dezavantajlarına karşın, faşist saldırıları göğüslemek için, kitlelerin ekonomik-demokratik taleplerine sahip çıkmak için zorunlu olarak bir araya gelip politika saptamak ve kitlelerin mücadelesini yönlendirmek durumunda kaldılar. Bir yanda teorik siyasi kaos ve kargaşa vardı, diğer yanda alabildiğine geniş potansiyelin ileri götürülmesi ve dayatan mücadele...

78 sonlarına kadar sürece müdahale yerine kendiliğindencilik ve oportüzmin mücadeleyi örgütleme, devrimci teoriyi sağcılaştırma çabaları hüküm sürdü . Genç önderler ve militanlar, mücadele, öğrenme, kavrama ve kavratma sürecini beraber yaşayarak olumsuzlukları aşmak durumundaydı. Bunun başka yolu yoktu. Ya inkarcıların, dava kaçkınlarının peşine takılarak, gelişen devrimci hareketler, kitle eylemleri ve faşist saldırılar karşısında “provokasyon” edebiyatı yapıp kitlelerin sorunlarına uzak, dergi çıkartmaktan başka bir şey bilmeyen, mücadeleye ve halka yabancı bürokrat-tanzimat tipi aydınlar olacak, ya da cesaretle ileri atılıp, var olan devrim deneylerini Türkiye koşullarına göre değerlendirerek, parti-örgüt-ideolojik mücadele, sürece müdahale ve halka önderliği bizzat hayatın içinde zenginleştirerek öğrenecekti. Ancak 1978’den sonra doğru bir perspektifle örgütlenme ve mücadele ile bu konuda doğru adımlar atılabiliyordu.

Devrimci hareket yaygın bir kitleselliğe ve doğru bir taktiğe sahip olmasına karşın, siyasi arenada örgütlü olarak yer almasının gecikmesi ve baskı koşullarının sürdüğü ortamda, ideolojik ayrışma ve netleşmenin yaşandığı koşullarda kitlelerin somut taleplerine sahip çıkarak ileri atılmak devrimci görevdi...

Parti niteliğinde veya o düzeyde bir örgütlülüğe sahip olmamak, birçok olumsuzluğu ve eksikliği beraberinde getiriyordu. 78'lerde önemli bir sıçramanın yapılması da henüz yeterli örgütlülüğe kavuşmak anlamına gelmiyordu. Tüm bunlara karşın, faşizmin halkı teslim alma programını bozmak için mücadele etmek gerekiyordu. Hiçbir devrimci örgütlülük gökten zembille inmeyeceğine göre, bunun ana yolu genel olarak mücadele, örgütlenme, öğrenme prosedürünü takip etmekten geçmektedir.

Zamanla yarışmak gerekiyordu. Devrimci hareket süreci kendi denetimlerinde yönlendirmek için hızla ve cüretle ileri atılmak zorundaydı. Her devrimci örgütlenme, kendi nesnel ve öznel koşullarında mücadele içinde kendi evrimini tamamlamak zorundadır. Devrimci harekete de, anti-faşist mücadelenin sürecin temel halkasını teşkil ettiği koşullarda, bu evrimi gerçekleştirmek hayatın dayattığı görevdi.

İşte 1975-80 yılları üzerine kalem oynatılacaksa, "anti-faşist mücadele" halkası yakalanmadan yapılacak tespitlerin havanda su dövmekten öteye gitmeyeceği bilinmelidir.

Reformist sol da gençlik üzerine yığınla söz söylemesine karşın, tıpkı oligarşi gibi gençliğe güvensiz olup bolca nasihat edebiyatı yaparak gençliği küçümsemektedir.

Reformist sola göre, neredeyse her şeyi ve tek doğruyu artık nesli tükenmiş birkaç yorgun savaşçı bilebilir. Gençlik deneksizdir, tecrübesizdir, maceraya açıktır vb. nitelemeleri sıralayıp dururlar. Bu yorgun savaşçılar

dünya devrimci hareketi üzerine de vaaz vermeyi çok sevmelerine karşın, bu devrimlerde en önemli rolü oynayan, yöneten, savaşılan insanların yaş ortalamalarını söylemek, nedense hiç akıllarına gelmez...

Gençliğe yabancılaşmış yaşlılarımızın birazcık dinamizm, atılganlık ve mücadele ruhu almaları Türkiye devrimci hareketinin yararına olacaktır. Gençliğe yabancılaşmak ve onu horlamak, özünde değişimi kabul edememek ve statükoculuğu savunmaktan kaynaklanan bir düşünce yapısının sonucudur.

Genç kadrolara güvenmeyen devrimci hareketlerin geleceği yoktur... Kendilerini ne kadar çok bilge görürlerse görsünler, şimdiye kadar olduğu gibi hayatın gerisinde kalmaya mahkumdurlar.

'70'lerde olduğu gibi, 1975-80 sürecine de geleneksel solun çok ürküttüğü ve horladığı bu yeni kuşaklar damgasını vurmuştur.

Yorgun savaşçılar her nedense '80 sonrasını hiç konuşu etmemektedirler. Oysa dağlarda, sokaklarda, zindanlarda, idam sehpalarında, işkencede, direnen, mücadele eden, ölen genç insanlar hiç tükenmedi. Mücadele hiç durmadı. Ama anlıyoruz. Yaşlılarımız gençlerle birlikte değillerdi. Neredeydiler ve ne yapıyorlardı acaba?

Doğru Devrimci Taktik ve Opportunizm

Emperyalizmin yeni sömürgesi olan ülkemizde, toplumsal sürecin kaçınılmaz doğrultusu, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-oligarşik demokratik halk devrimidir. Hiçbir güç bu gelişimi engelleyemeyeceği gibi, bu sürecin üzerinden atlayarak toplumu daha ileri bir aşamaya getirmeyi başaramayacaktır.

Devrimciler bu amacı asla gözardı etmeden, somut gerçeklere dayanan bilimsel bir yöntemle tespit edilmiş, be-

lirli bir stratejiden hareketle ve diyalektik bütünlük içinde, günün koşullarına uygun taktiklerle siyasi, ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadeleyi örgütleyerek halkı bu doğrultuda seferber etmeye çalışırlar.

Bu taktiklerin doğru bir şekilde saptanması, sürece damgasını vuran öznel ve nesnel koşullarda halk kitlelerinin ön plana çıkan çelişkilerini objektif ve kesin bir doğrulukla saptamayı gerektirir. Bir anlamda taktik, mevcut süreçte kitlelerin ön plana çıkan çelişkilerinin çözümü için uygulanabilecek bir programın tespit edilmesidir. Ancak böyle bir anlayışla emekçi halk bilinçlendirilerek politize edilebilir ve siyasi iktidara karşı yönlendirilebilir.

1975-80 yıllarında devrimci taktik, yukarıda belirlediğimiz koşulları dikkate almak, faşist teröre karşı caydırıcı ve kitleleri etki altına almasını engelleyici bir mücadeleyi ve bu mücadele içerisinde doğru devrimci teorinin çarpıtılmasına karşı ideolojik mücadele vererek kadrolaşmayı ve örgütlenmeyi sağlayarak partiyi yaratma görevini içermekteydi.

Bu koşullarda, halkın can güvenliği talebini gözardı etmek, faşist saldırılara karşı mücadele etmemek, kitleleri faşizme teslim etmek ve onlardan tecrit olmak demekti; sınıf mücadelesini reddetmek, kitlelerin taleplerinin tümünü kendiliğindenciliğe bırakmakla özdeşti. Nitekim bu görevden kaçanlar, ya birer birer kitlelerden tecrit olmuş, ya da yer yer ve zevahiri kurtarmak anlamında da olsa, bu savaşa girmekten başka yol olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştır.

Kim ne derse desin, “sol”daki gerçek saflaşma da kendini bu ekseninde gösteriyordu. Pratikte resmi ve sivil faşist teröre karşı mücadele anlayışlarındaki farklılık dışında, ikinci, üçüncü dereceden meseleleri ön plana çıkaranlar, tartışmaları bu tür eksenlere çekmeye çalışanlar ya anti-faşist mücadeleden kaçışlarını ve taktiksizliklerini gizlemek isteyenler, ya da suni bölünmelerden çıkar uman-

lardı. Bu sübjektivizm, anti-faşist mücadelede önemli tahribatlara yolaçtı. Faşist terör karşısında önemli bir potansiyeli atıllaştırdı. Sol içi ilişkilerde dejenerasyon, çatışmalar veya gerçek birlikler yerine çıkar birliklerinin oluşmasına neden oldu. Bugün herkesçe tespit edilen “sol”un bunalımının başlangıcı (Bu bunalımı genele maletmek herkesi kendi gibi görme hastalığıdır. Aslında bunalım, oportünist-revizyonist sola aittir.) bu sübjektivizmin açığa çıktığı faşist teröre karşı oportünist politikaların (ya da politikasızlıkların) iflas ettiği 1978 sonrasına kadar dayanır. Her gün daha çok dayatan anti-faşist mücadele karşısında kaçacak yer bulamayan, politikaları iflas eden, kitleden tecrit olmaya başlayan oportünist sol da, bu çıkmazı aşmak için sol içi çatışmalara yönelmek başlıca yöntem olmuştur. Yanlışla yanlışla çözüm arandığı, gerçek çözümün doğru siyasi hat, doğru mücadele anlayışına yönelmekle olacağının anlaşılmak istenmemesi veya hala eski politikada körü körüne ısrar, bu çıkmazı giderek yozlaşma ve çöküşün eşiğine yaklaştırıyordu. 12 Eylül, bu konuda erken doğumun vesilesi oldu. Yoksa bugün tüm yönleriyle gözler önündeki bu bunalım, daha o günden kaçınılmaz hale gelmiştir. 12 Eylül öncesine bu saflarda duyulan antipatinin en önemli nedenlerinden biri, bu iflası tekrar yaşamaktan duyulan korkudur. Ama ne yazık ki, aynı anlayışlar bugün de değişmemiştir. Bu anlayışlarla bugüne ilişkin çizilen politikalar da kaçınılmaz olarak yeni iflaslar, yeni hayal kırıklıkları ve bunalımlar yaratacaktır.

Anti-faşist mücadelede sol güçlerin izlediği taktikler ve bu taktiklere yön veren anlayışlar en genelde iki başlık altında toplanabilir:

1- Ülkemizde burjuva anlamda bir demokrasinin varolduğu anlayışından hareketle, sivil faşist hareket ve devletin biçimi arasında nitelik farkı görenler.

2- Sivil faşist hareket, devletin niteliği ve egemen sınıfların merkezi politikası arasında bir çelişki görmeyen-

ler, dolayısıyla halkın can güvenliği talebine doğrudan sahip çıkma ve bu doğrultuda bir politika izlemeye çalışanlar.

Reformist ve revizyonist anlayışlarca ileri sürülen birinci görüş:

Bunların halkın can güvenliği talebine sahip çıkma, bu doğrultuda bağımsız bir politika tespit etme diye bir sorunları olmamış; devletle faşist hareket arasında doğacak bir kapışmaya umut bağlamışlardır. Sivil faşist harekete karşı mücadeleden anladıkları tek şey, devleti faşist hareketin üzerine sevk edici yasal düzeyde ajitasyon ve propaganda yapmak, “masum öğrenci, emekçi ve devrimcileri” katleden faşistlere karşı halkın vicdanında nefret duyguları yaratmaya çalışmaktır. “Faşizme geçit yok” sloganlarıyla sorunu salt ajitasyon ve propaganda düzeyinde anti-MHP bir mücadeleye indirgemekte ve CHP kuyrukçuluğunda ifadesini buluyordu bu görüş. CHP’nin halk için bile umut olmaktan kısa sürede çıkması, vurucu faşist kadroların bizzat devlet denetimindeki kamplarda eğitilmesi ve bunun kimseden gizlenmemesi, resmi ve faşist terörün son derece koordineli saldırıları, adeta görmezden geliniyor, gerçekler kavranmak istenmiyordu. Faşistlerin, devletin en üst yetkilileri tarafından “güvenlik kuvvetlerinin yardımcısı” ilan edilmesi bile bunun için yeterli olamıyordu, olamazdı da. Çünkü bir kez gerçekleri görmemek için yemin edilmişti. Revizyonizmin tek istikrarı her dönem bu yeminine sadık kalmasıydı.(2)

Bunlara göre MHP’ye aynı yöntemle karşılık vermek provokasyona gelmekti “anarşizm”di... Resmi güçlere karşılık vermek ise, neredeyse karşı-devrimcilikle özdeş tutuluyordu. Yapılacak tek şey, faşist güçlerin saldırı hedefi seçtiği alanları boşaltmak, sivil faşistlerle resmi güçleri karşı karşıya bırakmaktı. Anti-faşist mücadelenin yoğun olduğu bu alanlardan bu kaçış, “İşçi sınıfına gitmek” sloganıyla perdeleniyordu. “İşçi sınıfı” diye diye, işçi sınıfının diğer halk güçleriyle dayanışması baltalanıyor, bu güç-

lerin devrimci potansiyeli yadsınıyordu. Faşist hareketin niçin bu alanları hedeflediği hiç düşünülüyordu. Hiçbir direnme çabası gösterilmeden faşistlerin öñü gönüllü olarak boşaltılıyordu adeta hedeflerine bir an önce varmaları isteniyordu.

Öz olarak bu politika karşısında emekçi halkın can güvenliği talebine çözüm aramak için bir burjuva fraksiyonundan diğerine koşmaktan ya da faşist terör karşısında teslim olup onun kontrolü altına girmekten başka çaresi yoktu. Kimi yılgınlıkla faşist hareketin etki alanına girerek onun demagogilerine angaje olacak, kimi reformizmde çare arayacak, kimi devlete umut bağlayacaktı. Kitlelere layık görülen şaşkınlık, umutsuzluk, karamsarlık ve teslimiyetti...

Revizyonizm, kitlelerin can güvenliğine gerçek anlamda sahip çıkan devrimci bir alternatif ortaya koymayı düşünmek bile istemiyordu. Şiddete dayalı mücadelenin dayatması, esasında onu da şaşkına çevirmişti. Devrimcilik adına, “işçi sınıfına gitmek” adına, burjuva fraksiyonlarının kanatları altına sığınma ve ondan medet umma anlayışı söz konusuydu. Anti-faşist çatışmalar yaygınlaştıkça, bu kişilsiz anlayış daha ileri boyutlara ulaşacaktı. Çünkü sınıflar mücadelesinin en evrensel kuralı; ya zora karşı zorla, yasadışılığa karşı yasadışı mücadelelerle karşı koymak, ya da teslimiyetti... Bundan başka yol yoktu.

Şimdi hem faşist hareketle devletin bağlantısını, hem CHP'nin reformizm sahtekarlığını kitlelere göstermek ve kavranmasını sağlamak yerine aksini mesajlamakla, sivil faşist hareketin yolunu düzlemek ve oligarşinin merkezi politikasına hizmet etmekten başka bir şey yapılmadığı açık değil mi? Revizyonizm, ne kadar tersini iddia ederse etsin, 75-80 yıllarında izlediği politika objektif olarak tastamam bu amaca hizmet etmiştir. Bu ayıp, geçmişe karşı ucuz kötüleme kampanyalarıyla gizlenemez.

Bu politikanın iflas etmesi ve kitlelerden tecrit olması

için o yıllarda fazla beklemek gerekmemiştir. Faşist hareketin saldırıları hayatın her alanına yayıldıkça, CHP'nin sahtekarlığı açığa çıktıkça ne işçi sınıfı demagojisiyle kaçacak yer kalmış(3), ne de CHP'nin anti-faşist güçler arasında yer aldığının inandırıcılığı kalmıştır. Revizyonist politika için sonuç: İflas, açmaz ve bunalımlardır...

İkinci başlık altında topladığımız sol güçlere gelince; bunlar 71'de "şiddete karşı şiddet" temelinde bir mücadele bayrağı açan yapıların potansiyeli üzerinde yükselen güçlerdir.(4)

Faşist saldırılar önüne barikat kurulması ve giderek 80'li yıllara doğru faşist işgallerin kırılması, faşist hareketin teşhir edilmesi ve nihayet oligarşinin bu silahının ters teptirilmesinde bu güçlerin hepsinin payı vardı. Ancak bunların arasında oportünist anlayış ve taktikler geniş bir yelpaze oluşturmaktadır. Bu nedenle, bu cephede yer alanları da, kendi içinde, oportünist anlayış ve devrimci çizgi olmak üzere ikiye ayırmak gerekiyor.

Oportünizm, görünüşte kitlelerin can güvenliği talebine sahip çıkmayı savunuyor, faşist teröre karşı aktif bir mücadeleden yana olduğunu söylüyor, ancak pratikte kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin peşinden sürüklenen pasif direniş çizgisinin ötesine geçemiyordu. Program ve plandan yoksun, sınıf mücadelesi genel karakterinden kopuk, günlük politikalar etrafında şekillenen bir mücadeleleydi ortaya konan... Bu anlayışı giderek çeşitli biçimlerde teorileştiren bu yapılar anti-faşist mücadeleyi MHP'ye karşı günlük mücadele içine hapsettiler. Her zaman güçlü olan egemen sınıfların işine gelen pasif savunma çizgisi, savaşın en ilkel kurallarını bile gözardı ediyordu. Böyle bir anlayışın faşist terörü caydıramayacağı, terörün kitleler üzerindeki psikolojik etkisini ortadan kaldıramayacağı, yaygın anti-faşist potansiyeli edilgenleştirip atıllaştıracağı açıktı. Faşistlerle çatışmalar kitleselleşip yaygınlaştıkça, onun ihtiyaçlarına cevap veremez duruma ge-

lecekti. Kitlelerin hedefini muğlaklaş-tıracak, resmi sivil faşist güçler arasındaki koordinasyonu ve iç içeliği kavramalarını zorlaştıracaktı. Kısacası mücadelenin ileriye doğru her adımında, bu politikanın da çıkmaza girerek iflas etmesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle de oldu. Özellikle faşist hareketin katliamlara yönelmesi ve resmi güçlerin kademeliler olarak devreye sokulması, bu saflarda da bunalımın başlangıcı oldu. Yeni arayışlar, ayrışmalar ve sol içi çatışmalara yönelmeler, sağa sola yalpalamalardan, revizyonist cepheye gönüllü yazılmaya varıncaya kadar, yeni konumlar belirlenmeye başlandı.

Devrimcilere gelince, tüm örgütsüzlüklerine rağmen, daha başlangıçtan itibaren, gücünü emperyalizm ve oligarşiden alan faşist teröre karşı mücadeleyi faşizme ve emperyalizme karşı, halka dayanan maddi bir güç çıkarma anlayışıyla hareket ettiler. Sivil faşist harekete karşı mücadeleyi demokratik devrim mücadelesinden ayrı görmeyerek, aktif bir mücadele çizgisini hayata geçirmeye çalıştılar. Ancak bu anlayışa sahip olmalarına rağmen, 78'lere kadar saflarda var olan örgütsüzlük, ideolojik keşmekeş, kadrosuzluk, kendiliğindenci tarzda da olsa tüm ülkede faşist teröre karşı açılan aktif mücadele cephesinin örgütlü, iradi ve programlı mücadeleye dönüştürülmesini engelledi. Halkın can güvenliğini sağlarken, faşist hareketle oligarşi ve emperyalizm bağlantısını, MHP'nin oligarşiden bağımsız olmadığı bilincini halka vermek, bu doğrultuda halkı örgütlerken diğer ekonomik-demokratik ve politik taleplere de sahip çıkmayı ihmal etmeyerek ve tüm bunları siyasal iktidar mücadelesi doğrultusunda yönlendirecek zenginlikte bir programı hayata geçirecek örgütlenme ve kadrolara duyulan ihtiyaç her geçen gün kendini daha çok hissettiriyordu. 78'lerden sonra eksikliklerine rağmen, kendiliğindenciliğin aşılması, halkın temel talebine cevap verecek, sürece uygun örgütlenmeler yaratılarak, böyle bir programla hayata geçirilen mücadele ile faşist harekete önemli darbeler indirildi. Manevra ka-

biliyeti daraltıldı. Halk kitlelerine umut ve moral verildi, kitlesellik hızla gelişti ve giderek oligarşinin sivil faşist hareket üzerine kurulu politikası geri tepmeye başladı. Oligarşi bundan doğan boşluğu doldurmak için resmi güçleri daha çok devreye sokmak zorunluluğu duydu. Bu defa iflas eden oligarşinin taktiği idi. Resmi güçler açıkça devreye girdikçe devletin sivil faşistlerle olan ilişkileri daha net açığa çıktı ve oligarşinin sağ ve sol demagojisi etkisizleşmeye başladı. Resmi devlet terörüne karşı gelişen mücadele, egemen sınıflar için daha büyük açmazları beraberinde getirecektir.

Bu mücadelede sivil faşist hareketle, devletin iç içeliği ve ayrılmazlığının tüm çabalara rağmen yeterince halka kavratılmaması, oligarşinin yedekte tuttuğu militarist güçleri devreye soktuğu, '80'li yıllardaki militarizmin sağ ve sol demagojisinin kısmen de olsa etkinlik kazanmasında önemli rol oynamıştır. 12 Eylül'ün can güvenliği talebine sahip çıkma demagojisi, sınıf mücadelesinin ivmesinin düşmesinde etkili olmuştur. Ama yazının başındaki, Lenin'den yaptığımız alıntının içeriğiyle soruna baktığımızda; halk 78 yılına kadar tüm eksikliklerine rağmen somut ve güncel talepleri uğruna yüksek bir enerji, coşku ve kararlılıkla mücadeleyi sürdüren, örgütlü ve iradi müdahale yıllarında halk yararına bu mücadelede, önemli siyasi sonuçlar elde eden ve yılgınlık, pasifizm, inkarcılık, mücadele kaçkınlığının revaçta olduğu '80'li yıllarda savaş alanını bir an bile terk etmeyen devrimcilerin değil, her dönem mücadeleden uzak durma, yalpalama ve kararsızlığı ile tanınanların yakasına sarılacaktır. Halk kendi talepleri uğruna kararlılıkla mücadele sürdürenleri sempati ve desteksiz bırakmamıştır. 78-80 yıllarında anti-faşist mücadele halka malolmuş, önemli bir deney birikimidir. Bugünün devrimci güçlere yüklediği görevleri doğru bir şekilde kavramak, bu sürecin üzerinden atlamak değil, onun birikimlerine sahip çıkmakla mümkündür... Yorgun savaşçılarımız, Türkiye devrimci hare-

keti tarihinde dinamizm, atılganlık ve kendi özgücüne güveni getiren, 60 yıllık revizyonist geleneği yıkan, 20 yıllık en parlak ve görkemli tarihimizi unutturamayacak ve devrimci hareket geçmişten daha nitelikli ve güçlü biçimde gelişecektir.

(1) 12 Mart sonrası halk kitlelerinin mücadelesindeki yükselişi kavramak, kitlelerde her zaman varolan düzene karşı memnuniyetsizlik potansiyeli ve bunun açığa çıkmasında 70’li yıllardaki devrimci mücadelenin oynadığı rol gözardı edilirse, mümkün değildir. Bunları veya bunlardan birini gözardı edecek her tespit, yüzeysellikten ve anti-bilimsellikten kurtulamayacaktır. Nitekim Gelenek’in 5. sayısında 77 kuşağı üzerine değerlendirme yapan yazar, birçok noktada düştüğü çıkmaza, bu noktada da düşmekten kurtulamamaktadır. Gelenek yazarlarına göre ‘68’lerden sonra sınıf mücadelesine müdahale eden ve 70’lere damgasını vuran gençlerin, sınıf bilincinin çok gerisinde olmalarına rağmen yaptıkları müdahaleyle halk kitlelerini derinden sarsmaları, geniş sempati ve “düzen değişikliği” talebi uyandırmaları bir paradokstur. Bu gerçekten dogmatik kafa yapılarının kavrayamayacağı bir durumdur. Çünkü paradoks gerçeğin kendisinde değil, değişen zaman ve koşullarla, dogmatik kafa yapılarının kavrayışsızlığı arasındadır. Bu nedenle yazar, “paradoksu” çözümlmeye çalıştıkça, bilimsellikten daha çok uzaklaşıyor.

Herkesi yüzeysellik ve teorik derinlikten yoksunlukla eleştirenler, kendi teorik derinliğinin çapını da ortaya koymuş oluyor. Çözümleme çok basit! “O güne dek duyulmamış, görülmemiş etki yaratan” gençler, halkın içinden gelen tahsilli, bilgili insanlar oldukları için, halkın duygularını harekete geçirme avantajları nedeniyle bu etkiyi yarattılar... (Her ne kadar bu belirleme yapılırken “nedenlerden biri” kaydı konmuşsa da, başka bir nedenden söz edilmediğine göre, tek belirleyici olarak ele alınmıştır.) Sorunu bu kadar basitleştiren Gelenek yazarı, herhalde şu

soruların cevabını da düşünmüş olmalıdır: Sınıf mücadelesinde halkı bu denli etkileyen stratejik ve taktik görüşleri formüle edip pratiğe geçirenler, nasıl “sınıf bilincinin çok gerisinde” olabilir? TİP, MDD veya 60 yıllık TKP içindeki insanlar halkın içinden çıkmamış mıydı, aynı niteliklere sahip insanlar bu hareketlerde yer almıyor muydu ki onlar böyle bir etkinin onda birini yıllar süren mücadeleleriyle yaratamadılar? Yoksa bu gençlerle onların propagandasını yaptıkları şeyler arasında bir fark mı vardı? Bunların hepsi de aynı niteliklerde insan malzemesine sahip olduklarına, aynı idealin propagandasını yaptıklarına göre, kerameti “bu gençlerin” kitlelere ulaşmada kullandıkları yöntem ve mücadele taktiklerinde aramak gerekmiyor mu? Sorular uzatılabilir. Ama sonuçta hepsinin cevabı tek cümlede ifadesini bulacaktır; halk kitlelerinde düzene karşı varolan potansiyel memnuniyetsizlik ve bu memnuniyetsizliği açığa çıkarmakta uyarıcı işlev gören mücadele yöntemleri...

(2) Bugün bu gerçekler, bizzat oligarşinin mahkemelerince tescil edilmiş ve kamuoyuna sınırlı da olsa yansımış olmasına rağmen, üzerinde yükseldiği başlıca demagoji “sağa da sola da karşıyız” sloganı olan 12 Eylül döneminde faşist hareketin aklanması için her şeyin yapılmasına ve birçok faşist kadronun bugüne kadar görülmemiş ölçüde resmi kurumlarda istihdam edilmesine rağmen hala aynı yemine sadık kalanlara kuşkusuz kitleler layık oldukları değeri biçecektir.

(3) Sınıflar mücadelesinin alabildiğine yükselen bir çizgide ilerlediği o dönemlerde yurtdışına taşınmak kuşkusuz sıradan bir demokrat için bile ayıplanan bir şey olurdu.

(4) Bu potansiyel üstünde yükselen, ama sol fokocu bir anlayışı savunan grupların, kitlelerin taleplerine sahip çıkmak diye bir programları hiçbir zaman olmadığı için, bunlardan ayrı tutuyoruz. Bunların mücadelesinin de-

ğerlendirilmesi konumuzun dışında kalmaktadır.

Gerçekler Soyut Değil Somut Veriler Üzerine Oturtulmalıdır

Yeni Çözüm
Ocak 1988 Sayı: 9

Aydın Erol olayı, olay kapsamında, Türkiye solunun nereden nereye gelemediğini bir kez daha göstermiştir. Yine siyasal tüccarlık zihniyeti, yine olayı istismar, yine her yana çekilebilir “esnek” laflar ve yine istenildiği kadar dergi sayfalarında, “birlik”, “diyalog” gibi iri laflardan söz edilsin ve dar grupçuluğun yanlışlığı üzerine diskur çekilsin, gerçekte gruplar arası birliğe, diyaloga karşı olmanın ve dar grupçu politik manevraların dikası yapılmaktadır.

Siyasal platformdaki politik mücadelenin içerisinde yer aldığını iddia edenler ve bu konunun teorisyenliğine soyunanlar, ürettikleri teorilerin ve politikaların kimler için ve ne işe yaradığını bilmek durumundadır. Hele bu yola “bilimsel sosyalizm” ve “bilimsel nesnellik” adına çıkılmışsa -ki kendi iddiaları bu doğrultudadır- o halde iddiaları konusunda inandırıcı olmaları bakımından, pratiğe ilişkin yanını bir tarafa bırakalım, en azından teorik (dergi) planında da kalsa iddialarının doğruluğunu göstermek durumundadırlar.

Bilimsel sosyalistliği basit bir olgu gibi ele alamayız. Sosyalistlik de kendine özgü bir yaşam tarzıdır. Gelip geçici bir olgu değildir. Bilimselliğe dayanmalıdır. Olaylara ve şeylere kendi zihninde canlandırdığı gibi (soyut bakış açısı ile) değil, kendinden hiçbir şey katmaksızın gerçe-

ğe olduğu gibi bütün çıplaklığı (somut bakış açısı) ile yaklaş il malı, ortaya konulmalıdır.

Yukarıdaki pasajda değindiklerimize teorik düzeyde katılmayan sosyalist hemen yok gibidir. Kendine her sosyalistim diyen, bunların sosyalizmin abc'si olduğunu bilir. Ama her sosyalistim diyen, gerçek anlamda sosyalist olmadığından, sosyalizmin abc'sini yerine getirmek için çaba sarf etmez; çünkü bu gibilerin -her ne kadar lafızda iktidarı almaktan söz ederlerse de- temel anlamda iktidarı almak diye bir sorunları yoktur. Bunun için ne devrim ideolojileri, ne savaşmak için taktik ve stratejileri, ne de devrim yapmaya uygun örgüt anlayışları vardır. Lenin'in, "Her devrimcinin temel sorunu iktidar sorunudur" sözlerini görmezlikten gelip, şimdilerde çokça görüldüğü üzere, kendilerine hiçbir zaman güvenmeyen o meşhur "geleneksel" aydın kuyrukçuluğu ile burjuva partilerinden birinin gölgesi altında "devrimci manilovist" çalışmayı yeğlerler.

Ama ne var ki, burjuva kuyrukçusu "geleneksel sol", devrimci harekete karşı da boş durmaz. Genel Marksist-Leninist lafızları ağızından düşürmeden Devrimci Sol Güçler'e karşı, mahşer midillisi (*) kesilir adeta.

Yukarıdaki genellemeden sonra, gelelim Aydın Erol olayının ardından gelen gelişmelere:

A. Erol olayı üzerine Türkiye solunun kimi kesimlerinde ilginç gelişmelere tanık olduk. Doğrusu '80 öncesi alışılmadık şeylerdi bunlar. Kimileri adlarını duyurmak, biz de varız demek için adeta birbirleri ile yarıştılar. Çarşaf çarşaf sayfalar dolusu ilanlar yer aldı gazete sütunlarında. Reklam bombardımanı günlerce sürdü. Devrimci bir hareket, olayın suçlusuymuş gibi gösterilmek istendi. (Önceki sayımızla birlikte dağıtıma çıkan "özel sayı"ımızda olaya değindiğimizden, burada, tekrar olmaması açısından olayı anlatmayacağız.) Lanet okumalar birbirini kovaladı.

A. Erol olayı da dahil, bu tür çatışmalarda tertemiz kalmış, devrimcilerin, ilerici ve yurtseverlerin bolca öldürüldüğü, kendisinin de en iyi militanlarından bazılarını şehit verdiği günlerde bile, devrimci sorumluluğunu unutmamış devrimci bir hareketin geçmiş ve bugünü karalamaya, kitleler nezdinde sol içi çatışmaların baş suçlusu gibi gösterilip(!) -gerçekte kendileri ve kendileri gibi bu konuda hiç de iyi sınav vermemişlerin suçlu sandalyesine oturtulması gerekirken- suçlu sandalyesine oturtulmaya çalışıldı.

Neler oluyor ülkemizde demekten kendini alamıyor insan. İflas etmiş devrim anlayışları, çalışma tarzı ve örgütlenme modelleri ile bir yerlere varamayanlar, dağılıp bölünenler, Avrupa kafelerinde birbirleri ile anlaşamayıp ayrılanlar, '80 öncesi, Birikim dergisinin teorik yazarlarının iç savaş, revizyonist diktatörlük, direniş komiteleri vb. vb. görüşlerinden bolca etkilenip THKP-C'den farklı görüşlerini THKP-C'nin görüşleriymiş gibi kitlelerine sunmuş olanların bir kesimi, (A. Erol'un da içerisinde yer aldığı Göçmen dergisi) sivil toplumculuk, güler yüzlü sosyalizm vb. gibi yeni -gerçekte birçoğu eski- görüşleri etrafında A. Erol olayını istismar ederek çıkış yapmak istiyor. Göçmen dergisinden olmadıkları, ancak kendi içinde de ideolojik, örgütsel ve siyasal birliklerinin bulunmadığı bilinen (zaten kendileri tarafından da broşür ve sözlü açıklamalarla üzerine basa basa anlatılan) kesimden bazı kişiler de, A. Erol'la geçmişte kalan örgütsel tanışıklık dışında hiçbir ilişkilerinin bulunmaması bir yana, birbirlerine tamamen farklı gruplar içerisinde yer almalarına bakmaksızın, devrimci bir harekete karşı, Mamak'tan, önderlerinden aldıkları ıslan- lı mesajla '80 öncesinde olduğu gibi tamamen önyargılı, subjektif ve karalamaya dayalı gazete ilanlarını -kendilerine ne kazandıracak pek bilinmemekle birlikte- peş peşe sıralamaktan bir an olsun geri durmadılar.

Tanrı aşkına, gazete sayfalarında "reklamlı propaganda" yarışına çıkmış bu kişiler, gerçeğin ortaya çıkma-

cağını düşünmediler mi? Hadi diyelim ki, Y. Gündem’ciler, kendilerinin belirttiği gibi “...olayın sıcaklığının da etkisiyle, uzaktan haber almanın herkesçe anlaşılabilir (bizce anlaşılmalı -Y. Çözüm) güçlüklerinden ötürü, çeşitli ayrıntı yanlışlarına...” düştüler. Peki ya, ateşledikleri silahlarıyla A. Erol’un yaşamını sona erdirenlerin pişkinliklerine ne demeli? Keza, Mamak zindanlarında direnmeyip “yedi yıldır askerlik yapıyoruz” diyen oportünist bir hareketin önderliğini yapmış kişilerin A. Erol olayında görüldüğü üzere, gazete ilanıyla sergiledikleri anlayışın devrimci tutumla ilişkisini iddia etmek mümkün mü?..

Bu tür tavırları sergileyenler devrimciliği yeni öğrenmeye namzet kimseler değiller. Olaylar karşısında devrimci tutumun ne olup olmayacağını en az bizler kadar bilebilecek deney ve tecrübeye sahiptirler.

Yanlış bilgilenmeden ötürü olaylar yanlış yorumlanıp anlaşılabilir, kimi hatalar anlayışla karşılanabilir. En önemlisi de, “... olayın sıcaklığı ve uzaktan haber almanın güçlüğü...” vb. yanlış bilgilenmeler yerini sükunete bıraktığında, gerçekler insanın yüzüne mertek girer gibi girdiğinde, hatalar kabul edilir, yanlışlar düzeltilir. Kendisi ne ve savunduğu düşünceye saygısı olanlar böyle davranır.

“Bilimsel sosyalistlik” adına kimilerinin yaptıklarına bakınca, bu mudur “bilimsellik” dememek için insan kendini tutamıyor.

A. Erol olayı, bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmasına, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermemesine rağmen, hala kimileri susuyor. Başta takındıkları olumsuzluğu düzeltmek için kılını kıpırdatmıyor. Devrimci bir harekete karşı nasıl da önyargılı ve subjektif davrandıklarını, daha ötesi, bu hareketi, ilerici bir insanın öldürülmesi gibi önemli bir olayın suçlusu ilan ettiklerini unutturmaya çalışıyorlar. Çünkü hatalı tutum içerisinde olduklarını kabul etmek istemiyorlar.

Bu tür unsurlar, hatalı da olsalar inandırıcı (!) olabilmek için her zaman, her yerde kendilerini hep haklı göstermeye çalışırlar. Hiç hata yapmayacaklarına, her şeyin en doğrusunu yapacaklarına çevrelerini ve kendilerini o kadar çok inandırmışlar ki, A. Erol olayında olduğu gibi, gerçekler tüm yönleriyle bilinmiş de olsa hatalarını kabul etmemek için susmayı devrimcilik sayarlar.

Devrimcilik adına bu türden davranışlar içinde olmak, devrimcilik adına talihsizliktir. Diyalektiğin temel ilkelerinden birini, yani soyut gerçek olmayacağı, gerçeğin her zaman somut olduğu gerçeğini unutmaktır.

Lenin bu konuda şöyle diyor: “Boyun eğmek iki durumda meşru ve gereklidir. Boyun eğen taraf, kendisine boyun eğdirmek isteyenlerin haklı olduğuna inandığı zaman (böyle bir durumda dürüst siyasal liderler yanılıklarını açıkça itiraf ederler) (abç) ya da daha büyük bir kötülükten kaçınmak için, akıl dışı ve zararlı bir isteğe boyun eğilmesi gerektiği zaman.” (Bir Adım İleri İki Adam Geri, syf. 216)

“Y. Gündem’in bugüne kadarki yayını, özellikle böyle bir konuda aşırı hassas (abç) davranmış olduğumuzun kanıtıdır.” diyor 92. sayısında Y. Gündem. Şayet Y. Gündem gerçekten ileri sürdüğü gibi” ...özellikle böyle bir konuda aşırı hassas...” davranmış olsaydı, olayın sıcaklığı içerisinde kendilerine anlattıklarımıza -tavrımızı kaba ve sert de bulmuş olsalar (bizce doğru olanı yaptık)- azıcık da olsa ciddiye alıp, olayı derinliğine araştırırlardı. Ayrıca Almanya gibi uzakta(!) bulunan bir ülkeden doğru haber almanın güçlüklerini ileri sürüp olayı haberleştirmede düştükleri hatayı açık açık kabullenmek yerine, ondan kurtulmanın arayışına girmezlerdi. Hele bir de, “olay üzerine dergimizde ‘olayın unsuru’ konumundaki bütün çevrelerden açıklama talepleri gelmiş oluşu da, herhangi bir kayırmacı davranışımızın olmadığını kanıtıdır....” demenin, olayı verişteki hatalı davranışı yok etmediğini bildirdi. Olay

ortadadır, olayı yaratanlar bellidir. Sır perdesi bütünüyle kalkmıştır. Bilinmeyen yan kalmamıştır...

Hala ne bekleniyor bilemiyoruz(!) esas olarak çarpıt-maması gerekenler (ilerici bilinen basın) çarpıtıyor; çarpıtması gerekenler (burjuva basını), asıl amacı şüphesiz farklı da olsa en azından A. Erol olayında, özellikle eski DY'li Göçmen grubu ile Göçmen grubundan olmayan eski DY'liler ve ilerici bilinen basın tarafından tamamıyla farklı biçimde kamuoyuna lanse edilmeye çalışılan olayın üzerindeki sis perdesinin dağılmasını sağladılar.

Revizyonist-reformist çizgiden burjuva-reformist çizgiye doğru hızla yol alan Gün dergisi de, 34. sayısında, S. Karaçam imzasıyla çıkan "Aydın Erol ortak simgedir" yazısında, A. Erol olayına ilişkin olarak "şu ya da bu grubu suçlamak yanlış bir hareket noktası olur", diyerek söze giriyor ve "Böylesi bir çaba açıklayıcılıktan uzak kaldığı gibi.." ile devam ediyor... Pekala, Gün dergisine sormak lazım, olay hakkında dişe dokunur somut tek kelime bile etmeden genel klasik laflar sarf etmek mi doğru hareket noktasıdır? Yoksa "şu ya da bu grubu suçlamama" adına gerçeklere sırt çevirmek amacı ile hareket etmek mi çok daha inandırıcı oluyor?

Gerçekleri açıklamaktan korkmak, ya da gerçeklerin bilinmesinden endişelenmek yersizdir. Ayrıca, gerçeklerin bilinmesi, Gün dergisinin sandığı gibi, "...kısır çekişmelere yol..." açmaz, birlik zeminindeki çatlakları derinleştirmez; tam tersine, kısır çekişmelere son verir, birlik zeminini pekiştirir.

Hem sonra, sosyalistler ne zamandan beri gerçekleri söylemekten korkar hale geldiler? Böylesi bir tutumun bilimsel sosyalistlikle bağdaşır yanı var mı sahil..

Görünen o ki, Gün dergisi, bağdaşması mümkün olmayanı bağdaştırabiliyor.

Ne gam! Aynı dergi, "A. Erol'a olan borcunu bir parçacık da olsa ödemek" alicenaplığını da göstermekten bir

an olsun geri durmuyor.

“... Açıkyürekli tartışabilirsek, ortak sonuçlara varabilirsek...” diye vaaz veriyor Gün dergisi. Tanrı aşkına birileri çıkıp sorsa da tartışmaya bir son versek: Hangi açikyüreklilik, hangi ortak sonuçlar? Varsa yoksa beş para etmez gevezelikler, boşboğazlıklar...

“Doğru olan neyse birlikte arayıp bulmalıyız” diyebiliyor Gün dergisi yazarı S. Karaçam. Bütün bunlar “devrimci” gevezelikler, “devrimci” boşboğazlıklar değil de nedir sahi?

Sanki, bu baylar tarafından A. Erol olayındaki doğrular bilinmiyor. Hayret doğrusu, burjuva basını bile doğruları biliyor; ama her ne hikmetse Gün dergisi yazarı bilmiyor; daha doğrusu işine gelmediği için bilmek istemiyor. Çünkü, o, pir-i fani olduğu için, “basit denklemlerle” değil, sıradan insanların halledemeyeceği kendi “gerçeğinin karmaşık” sorunlarını çözmekle uğraşıyor, lümpen proletaryanın davranışları üzerine de diskur çekmekten kendini kurturamıyor tabii bu arada.

Kimdir bu lümpen proletarya diye sormaya kalksak yazara, kemküm etmekten başka bir şey yapamaz. Bir insan kendi dediklerine inanabilir belki; ama başkalarını indirmek söz konusu olduğunda, açık konuşmalı, somut verilerden hareket etmeli. Kimdir lümpenlik yapanlar; kimlerdir “dialoga en fazla kapalı” olanların oluşturduğu “politik kültür” yanlıları?

Gün dergisi yazarı bir şeyler demek için bir şeyler demeyi seviyor anlaşılan. Ne var ki, A. Erol olayındaki gerçeği bir türlü söyleyemiyor. Açıkyüreklilik gösteremiyor. Besbelli ki, böyle davranmasının temelinde bizim akıl-sır erdiremediğimiz, kendince haklı nedenleri bulunmalı.

(*) Ufak boylu, fitne.

Düzeysizlik Örneği

Bir Yazıya Cevap

Yeni Çözüm
Ocak 1988 Sayı: 9

Yeni Demokrasi dergisinin 5. sayısında “Yeni Çözüm’e Açık Mektup” başlığı altında yayınlanan yazının muhatapları, bu yazıdaki düzeysizliğe haklı olarak bir yanıt verme gereği duymuşlar. Bize gönderilen bu yanıtı aynen yayınlıyoruz.

Yeni Demokrasi dergisinin Eylül-Ekim sayısında “Ölüm Orucu Sırasında Cezaevinde Bulunan Bir Devrimci” imzasıyla, ilkelik ve seviyesizlik örneği, ihtiras ve kin dolu üsluplara prototip olacak bir yazı yayınlandı.

Bu “devrimci yazar” öylesine fütursuz, öylesine rahat ve öylesine devrimcilikten uzak bir tutum içindedir ki, yazısında kullandığı tümce ve sözcüklerin anlamı üzerinde bir an bile durup düşünmek gereğini duymadan, hezeyan içinde ağzına geleni söyleyen, “intihar”, “cinayet”, “burjuva kibirliği”, “palavra” vb. sözcükleri rahatlıkla sıralayabiliyor. Ancak literatürde küfür ve hakaret anlamına gelecek sözcük kalmadığına kanaat getirip iyice rahatladıktan sonra, yazısının sonunu “Biz dostuz” diyerek bitiriyor. Böylesi dostluk düşman başına. Demek dostların arasında ideolojik mücadele böyle yapılmıyormuş!.. Ne diyelim, geri bırakılmış Türkiye’nin orijinalitesi de bu olsa gerek...

Yeni Demokrasi dergisinde yer alan yazıda devrimci bir üslup değil, bit-pazarındaki işportacının üslubu ile karışık bir mahalle kabadayısının üslubu kullanılıyor.

Devrimciler, yapılan saldırılara karşı çıkmak yanında,

kullanılan üslubun da üzerine gitmelidirler. Sol içindeki mücadelede kullanılan dil ve üslup devrimci olmak zorundadır. Aksi halde kabalaşmaktan ve giderek devrimci olmayan bir platforma sürüklenmekten kaçınılamaz.

“Dikkat dikkat: Burası hiç sıkılmadan palavra atınlar -ve tabii ki bir de bizi dinleyenler- bahçesi, memnuniyetinizi bize, şikayetlerinizi dostlarımıza iletin.” (Yeni Demokrasi)

Yukarıdaki sözler, bit pazarında ya da arabalı vapurlarda satıcılık yapan birine ait değil. Şehirlerarası otobüs terminallerinde sıkça yapılan bir anons da değil. Bu sözler bir “devrimci”ye ait. Hem de 12 Eylül’ün zorbalığını, işkencesini, zindanını yaşamış, bugünün genç kuşağına örnek olması gereken bir insanın üslubu. Bu türden bir üsluba 12 Eylül öncesi rastlamak fazla yadırgatıcı olmazdı, zira bu dönem, kendini en büyük gören 1-2 siyasi grup, devrimci politika ile burjuva politikasını birbirine karıştırdığından, rahatlıkla sokaktaki satıcı üslubuyla konuşup, hemen herkese saldırabiliyor, kendi dışındakileri “üç-beş soysuz” olarak nitelemekten, sol içinde cinayetler işlemekten çekinmiyordu. Proleter devrimcilerin bu çatışmaları engellemek için gösterdiği tüm özverili çabalar bir şey ifade etmiyor, herkes bildiği yolda yürüyordu.

12 Eylül öncesi illegalitenin dehlizlerinde halkı ve kendi saflarındaki insanları, çeşitli yollarla aldatıp, güçlü ve etkili gösterenlerin, kendilerinden başka kimseye hayat hakkı tanımayanların gerçek güçleri açığa çıktı. Sol içi cinayetler işlemeyi maharet sayanlar, zindan koşullarında tek sözcük özeleştirisi yapmadan “dost” oldular, geçmişide unuttur gözüksüler. Unuttur gözüksüler, çünkü benzer koşullarda statükoyu korumak için, statükocuların birlikte olması gerekiyordu. “Geçmişe neşter vurup yara deşilmele, sol içi cinayetlerin nedenleri bulunmalı, tartışılmalı, özeleştirisi yapılmalı, aksi halde gelecekte daha çok cinayet işlenecektir.” diyenlerin çağrılarına kulak tıkandı. Oligar-

şinin 1 Mayıs 77 katliamına zemin hazırlayan anlayışlar mahkum edilmeli ve tartışılmalı biçiminde defalarca yinelenen tartışma ve özeleştirici çağrılar sağır kulaklara çarpıp geri dönüyordu.

Suçluların suçluları koruması, sağcıların sağcılarla birlikte olmaları için çok neden vardı. Geçmiş değilmeme- li, eski defterler karıştırılmamalıydı. Karıştırılırsa ittifaklar bozulabilirdi. Statükoyu bozmak isteyenler bu durumdan faydalanabilirlerdi, vb...

Bu durum yıllarca sürdü. Direniş çizgimiz karşısında daha çok birbirine sarıldılar. Sağından soluna kadar hemen hemen aralarında hiçbir ayrımları kalmadı. Geçmişte karışt uçlarda yer almış olanlar, cezaevinde nasıl oluyorsa oluyor, aynı hatta bileşiyorlardı. (İstisnalar hariç)

Birbirlerine sosyal faşist, Maocu bozkurt diyenler, birbirlerini hain, provokatör ilan edenler, haklarında ölüm kararları çıkartanlar dosttular artık. Dost olmadıkları ve hemen her direnişte karşı karşıya geldikleri proleter devrimcilerdi. Sözde “sağcılık tehlikeliydi” bu dönemde ve hemen herkes Rusya’da 1905 devrimi ardından yaşanan yenilgi yıllarında Lenin’in söylemlerini tekrarlıyordu. Ama sağ kimdi? Felsefi idealizmi, ahlaki düşkünlüğü taşıyanlar kimlerdi?.. Hiç belli değildi(!) var yok bir “sol” edebiyatı almış başını gidiyordu. Oligarşinin iletişim araçları durmaksızın “terörizm” teraneleriyle devrimcileri karalamaya, prestijlerini zedelemeye, onları birer cani gibi göstermeye çalışırken; 12 Eylül’le birlikte o büyüklük kompleksine hallel gelen ve yüksek tepelerden aşağı yuvarlananlar da, oligarşinin üslubunu çağırıştırır biçimde devrimcilere saldırmaktan geri durmadılar.

1987’den itibaren, cezaevlerindeki bu çatışma, didinme ve kısırlık dışarıya da yansıyacak, çünkü Aydınlanıcıların ihbarcı oldukları unutulurken, dost ilan edilecek ve proleter devrimciler yerine onlarla birlikler oluşturmaktan çekinilmeyecekti. İlkeler, savunulan düşünceler, tek sözcük

açıklama gereksinimi duymadan unutulacaktı.

Tek amaç, görünmeyecek kadar küçük olan siyasi varlıklarını göstermektir. Evet, bu amaç uğruna her şey köşeye itilebilirdi. Varlıklarını ispat telaşına kapılmışlardı bir kez. Şimdi her şey bunun içindi; yarın ne yapacaklarını günü geldiğinde düşünürlerdi! Bugün bugündü, yarın ise yarın... Bugün kendi gelişmeleri önünde engel gördükleri proleter devrimcilerle birlikte hareket etmek, onlarla ihbarcı-burjuva milliyetçilerine, reformistlere karşı birlik olmak ve devrimi ilerletmek grup çıkarlarına hizmet etmezdi. Bu yüzden reformistler, ihbarcı-burjuva milliyetçileri, çeşitli oportünist akımlar bir tarafta, proleter devrimciler bir tarafta olacaktı.

Türkiye solunun Devrimci Sol kesimi bu tür pamuk yığınınından oluşmuş barikatlarla geçmişte de çok karşılaştı. Ama mücadelenin, pratiğin şaşmaz ölçüleri bu barikatları ezip geçti. Keza zindanlardaki statükocu cephenin tüm çığırtkanlığına, karalamalarına, spekülasyonlarına rağmen ülkemiz devrim tarihine zindanlardaki direnişini altın harflerle yazdı, direnme gerçeğinin yaratıcısı oldu. Bu direniş geleneği en karanlık duvarları delerek tüm tutsakların ışığı, umudu oldu.

Küçük burjuvazi bencildir. O yaptığı her şeyin en doğru ve en iyi şey olduğunu sanır. Korkunç derecede gururuna düşkündür. Gururunu rencide edici en ufak bir sözcüğü dahi kaçırmaz ve çok çabuk paniğe kapılır. Saldırıya geçebilir. Bu saldırıda dengesiz ruh halini tüm çıplaklığıyla görmek mümkündür.

Güçlü görünmeye muhtaçtır. En güçsüz olduğunda bile hep güçlü görünmek ister.

Fırsatçıdır, kendini güçlü gördüğü an Pol Pot'vari yöntemlere başvurması işten bile değildir. Dar görüşlüdür. Çoğu kez burnundan ötesini görmez. Günlük çıkarlarını her şeyin üstünde tutar. Günlük politikayı alışkanlık edinmiştir.

Statükoyu bozacak her direniş önerisi karşısında dehşete kapılır... Ya direnişe “maceracılık”, “sol” diye saldıran toptan reddeder, ya da direnişi en geri çizgiye çekmek veya engellemek için çeşitli entrikalara başvurur ve görülmemiş, duyulmamış teoriler icat eder. Hiçbir zaman gerçeği teslim edemez. Çok sıkıştığı noktada “özeleştirir” yapar. Ama bu gelecekte aynı hataları işlemek için yapılan bir özeleştirme değil, muhatabına rahat saldırmak için yapılan bir manevradır sadece...

Bu küçük burjuva grupların ya da kişilerin içinde köy kökenli olanların durumu kendine özgü daha farklı özellikler de taşır. Onlara bir şey anlatabilmek ve anlamalarını sağlamak çok güçtür. Köylülük, yapısı gereği kültürel geriliği, sığılığı, kaballığı yansıtır. Köylülüğün tekdüze yaşamı onu basit düşünmeye iter ve bunu alışkanlık haline getirir. Mantiği köylü kurnazlığı üzerine şekillenmiştir. Kır küçük ve orta burjuvazisinin abartma, yalancılık, taklitçilik, özel mülkiyet düşkünlüğü gibi temel karakteristik özelliklerini şu ya da bu oranda muhafaza ederler. Kır küçük ve orta burjuvazisinin her koşulda ne pahasına olursa olsun mülkiyetini küçültecek girişimlere karşı çıkması gibi, onlar da kendi varlığı için tehdit olarak gördükleri her güce saldırırlar. Köylülüğün tekdüze yaşamından dolayı genellikle beyinleri körelmiştir. Üretim yetenekleri çok zayıftır. Bunun için hep başkalarını taklit eder ve onları geriden takip etmeye çalışırlar. Hatta onu da beceremezler. Örneğin öylesine taklitçilerdir ki, başkalarından aldıklarının tek sözcüğünü bile değiştirmezler çoğu kez. Ama tüm bunlara rağmen yine yüksek perdeden saldırıya devam ederler.

Onlar hep sağ dediklerinin teorisini alıp pratiğe geçirirler. Sağcılar ise onların bu durumunu kullanmakta pek maharetlidir. Bıyık altından güler ve de onları okşayarak Marksist-Leninist'lere karşı arenaya sürerler.

Mülteci Sol'un ve 12 Eylül'ün Mültecilik Politikası Çakışmıştır

Yeni Çözüm
Haziran 1988 Sayı: 14

Yeni Çözüm, eylül sayısıyla Türkiye solunun tabularından birini daha zorlamaya başladı. Bu tabu; görülmek-gösterilmek istenmeyen, tartışılmasından bucak-bucak, kaçılan, ancak gerek politik, gerek örgütsel ve pratik, gerekse sosyo-psikolojik sonuçlarıyla on binlerin ve doğrudan ülke devrimci mücadelesinin bir iç sorunu olan “mültecilik” tabusuydu.

Bugün gözlenen devrimci gelişme, 71 sonrası büyük ölçüde yaşanan kaos ve örgütsüzlüğü yaşamaksızın, her geçen gün bir öncekini yansırcasına büyük bir hızla sürüyor. ‘80 öncesi birçok hareketin ruhuna sinmiş olan zaaf ve alışkanlıklarından temizlenmeksizin, geçen sekiz yılın derinlemesine bir özeleştirisi yapılmaksızın yaşanacak sürecin, geçmişin hata ve sapmalarını bağrında taşıyacağını, yakın bir gelecekte tarihin tekerrür edeceğini söylemek kehanet olmaz.

Cezaevlerinde yaşananlar ve siyasi düşüncülerin cezaevlerindeki tavırları kendilerinin devrim içindeki yerlerini ne denli açık-seçik koyuyorsa, mültecilik sorunu, yurtdışında yaşananlar ve yaşananların sonuçlarını doğuran siyasi yönelişler de en az cezaevleri kadar. Hattâ daha da fazla sorgulanmak zorundadır. Çünkü yurtdışı, bu si-

yasi yapıların teşhirinde ve tanınmasında çok önemli ipuçları verecek bir katalizatör-dür. Çünkü devrimci hareketin kalıcılığı, Türkiye halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi tekrar iltica etmeyecek bir mücadele kararlılığına sahip, doğru devrimci yönelişlerin birliğiyle gerçekleşecektir.

Mülteci Sol'un ve 12 Eylül'ün Mültecilik Politikası Çakışmıştır

12 Eylül sabahı önceden yapılmış tahlillere (ya da herkesin yaptığını söylediği tahlillere) rağmen, 12 Eylül'cüler kanlı-canlı ve silahlı bir güç olarak halkın ve halk güçlerinin karşısına dikildiğinde pek çok üst düzeyde politik tahlil sahibi grup, önce kadrolarını koruma adlı siyasi-teorik birer kılıfın, yurtdışına çıkış ve kaçış taktiği olmaktan başka bir şey olmadığı, demokrat-yurtsever halk yığınlarının 12 Eylül rejiminin her türden saldırısıyla başbaşa bırakılmaktan başka bir şey olmadığı, kendini kurtarmak için tüm ilişki, olanak ve aracın terkedilip kaçmaktan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı.

12 Eylül, üzerinde uzun uzun düşünülmüş, program ve taktikleri ile emperyalizmin son yirmi yıllık cuntalar ve sömürge tipi demokrasiler birikimlerinin bütün deneyimlerinden yararlanılarak tezgahlanmış bir süreçti. Ve bu tezgahın demokratik kitle örgütlerine, devrimci önderliklerine, devrimcilere bağrını açmış halk güçlerine, oligarşi içi ilişkilere, askeri ve ekonomik yeni uluslararası rolüne uygun düzenleme programlarına ek bir alt başlığı ise yurtdışına toplu hicretin kapılarını açmaktı. Yeni Çözüm'ün, generallerin yurtdışına kaçışlara göz yumması anlamında örneklediği B. Boran, hiç de istisna değildir. Ülkede onlarca bilim adamı, yurtsever devrimci, demokrat gazeteci-yazar, sanatçı, sendikacılar vb. gizli ya da açık “ya işbirliği ya da yurtdışı” telkinleri ve “samimi yardım önerileri” almıştır. Bugün yurtdışında “dışarı nasıl çıkabildiklerini

hâlâ anlayamamış” onlarca örnek olduğu gibi...

12 Eylül, onlarca tanınmış ismin yurtdışına çıkışını ülkede kalmasına yeğlemiştir.

Bu onlar, yurtdışında demeç de verseler, kamuoyuna da seslenseler 12 Eylül rejiminin politikasını ülkede kalıp sadece cezaevlerinde yatmakla bile daha çok teşhir edebilecek olanlardı. Ve 12 Eylül rejimi kurmayları bu grubun yurtdışında yapabileceklerinin tümünü terazinin bir kefesine, ülkede (hatta sadece cezaevlerinde) kalarak yapabilecekleri etkiyi karşı kefeye koydu ve tercihini yaptı... 12 Eylül salt tanınmış isimlere mültecilik yolunu açmadı, bölge bölge belki de bulundukları yerden göçe zorladı. Bu göçün içte olanı öylesine yaygın ve güçlü bir sürgün politikası olarak gündeme geldi ki ‘76-’80 arası geniş anlamda ekonomik gerekçelerle şehirlere göçen kırsal kökenli halkın şehirlerin çevresinde oluşturduğu gecekondu kuşağı, bu kez askeri ve politik baskıyla toprağını terke zorlanan halk yığınlarının oluşturduğu ikinci, hatta üçüncü kuşak gecekondulaşmalara sahne oldu. Ve artık Türkiye’de şehirlerde yaşayan halk nüfusu Anadolu tarihinde ilk kez şehirler lehine (% 51) bozuldu. Bahsettiğimiz zor yollu göçün bir ayağı da Avrupa metropolleriydi. Adları çoğu kez öğrenilmeyen emekli albayların, emekli polislerin marifetiyle pasaport temin etmiş, malını-mülkünü satıp üç-beş kuruşunu cebine koymuş binlerce insan uçaklarla özellikle Almanya ve Fransa’ya gönderildiler, son Süryani göçleriyle basına yansıyan bu gerçeği, TAYAD’ın çağrılısı olarak ülke cezaevlerinde incelemeler yapmak üzere davet edilen gazeteci Bn. Anita Friedetzky şöyle dile getiriyordu: “Türkiye ile Alman Ticaret Bakanlığı arasında geçen görüşmelerde Türkiye’de işsizlerin ve Türkiye Kürtleri’nin Almanya tarafından işçi olarak kabul edilmesini, Türkiye’nin Almanya’dan talep ettiğini açıklamak isterim.” Gerçekten de bu konuşmanın yapıldığı eylül ayında Federal Almanya İçişleri Bakanı Friedrich Zimmermain yaptığı açıklamada iltica için yapılan

başvuru sayısının ağustos ayı için 4487 iken, eylülde 5861'e yükseldiğini açıklamıştır. Türkiyeliler'in F. Al-manya'ya ilticaların toplamı içerisindeki oranı ise % 20'ye yakındır.

Dolayısıyla görülmesi gereken 12 Eylülcüler'in mültecilik müessesesinden orta ve uzun vadeli beklentileri de olduğu ve solun bu beklentilerin politik ayağını gönüllü olarak yerine getirdiğidir.

Burada iki soru öne çıkartılmalıdır:

- Eylül, mülteciler politikasında başarılı olmuş ve bundan yararlanmış mıdır? Evet.

- 12 Eylül bu politikanın uygulanışında soldan destek görmüş müdür? Evet!.. Hem de ummadığı, beklemediği, haketmediği boyutta bir desteği ülke içinde uygulamalarını daha rahat sürdürebileceği, atmosferin yaratılmasında ihtiyaç duyduğu kolaylığı, Türk ve Kürt uzlaşmacı-oportunist gruplarından almıştır, bir baskı döneminde görüldüğü gibi klasik revizyonizm küçük burjuva reformizmine, klasik oportünizm popülist kitle kuyrukçuluğuna, silahlı sol foko gruplar yılgınlık ve karamsarlığın uçurumuna yol açmış, bu yollar Roma'da, Paris'te, Berlin'de, Atina ya da Amsterdam'da birleşmiştir. Devletin iltica ettirme politikasıyla devrimci arenayı inanılmaz bir hızla terkedip kapağı yurtdışına atan hareketlerin siyasi politikaları sınır kapılarının hemen dışında sarmaş-dolaş oluvermiş, ayrılamıştır. Bu ayrışmanın bir diğer parçasının 12 Eylül'ün sola karşı uyguladığı ve özellikle reformist kanat açısından başardı olduğu bir yanı da icazetli geri dönüş istemleri olduğunu belirtmek ve dikkat çekmek gerek.

Önceleri partilerüstü, sağa da sola da karşı görüntüsüyle küçük burjuva aydın kesimi yanına çekmeyi planlayan 12 Eylülcüler sonunda TİP-TKP'nin de bu kuyruğa ekleneceğini acaba hesaplamışlar mıydı?

Türkiye devrimci tarihinin en büyük eylemi diye yutturulmaya çalışılan 'dönüş' esasında Türkiye tarihinin en

büyük yutturmacalarından biridir.

Çünkü, TKP ve TİP hareketlerini birleşmeye ve oligarşiye teslim olmaya iten zorunluluk, siyasal arenadan silinmiş olmalarıdır. Merkezi kadroları zaten ülke dışında olan TKP, ekonomizmle şekillenmiş kafa yapısına sahip alt kadro ve kitle bağlarını yitirmiş, siyasal anlamda eski varlığını sürdüremeyecek denli tükenmiştir. TİP ise gerek geçmiş yasal konumu gereği, gerekse oligarşinin yedeklediği uzlaşmacı tavrından dolayı alt kadrolar ve organik kitle ilişkileri anlamında ülkede kalmışsa da bir türlü örgütsel yapılanmasını toparlayamamış ve ülkedeki iç örgütsel insiyatifini tamamen yitirmiştir. Dönen iki parti liderinin arkasından hazırlanan dönüş listesi ise Türkiye solu açısından yüz karasıdır. Hemen her türden revizyonist ve oportünist ile Aydınlık-TİKP hainleri aynı listede dönüş toplantıları ve faaliyeti örgütlemektedir. Aynı listede geçmişlerine ait hiçbir özeleştireli bulunmayan Aydınlık'çı hainlerle adlarının alt alta yazılmasına rıza gösteren bazı dürüst yazar-sanatçı ve aydınının da bulunması kendileri açısından talihsizlik, bizim açımızdan ise en azından üzücüdür. Oysaki ülkeye dönmek, eğer mücadeleye katılmaksa bunun yolu ancak 'icazetsiz' yollarla olabilirdi.

1981-1988: Avrupa Bulvarları Politik Cesetlerle Dolu!

Yedi yıldır yurtdışında olanları salt siyasal ilticalar ve hicret etmiş siyasal yapılanmalar açısından değerlendirmek bile ancak kitap sayfalarını dolduracak kadar yazılarla tarif edilebilir. Sadece 'neler olmadığını' anlatmak için bile kitaplar yazılabilir. Salt on binlerce siyasi mültecinin yaşadığı politik, sosyal ve psikolojik-moral değer kayıplarının ve kişiliklerden verilen ödünlerin araştırılması bile onlarca sosyologa, psikolog ve pedagoga kariyer yap-tırarak kadar zengin (maalesef) malzemelerle dolu.

Bu yazı yurtdışından bakılarak yazıldığı için, ülkede,

özellikle ülke zindanlarında kalan onbinlerin, 12 Eylül sabahına kadar yan yana olduklar 12 Eylül arkadaşlarının, yoldaş ve önderlerinin apar-topar hicret edişlerinin kendilerinde bıraktığı güvensizlik, karamsarlık, terkedilmişlik hissinin yarınki siyasal mücadeleye vereceği zararları, artık kronik bir kanser vakası haline gelmiş olan ka-çış-kalış saflaşmasının mücadeleye önüne dikeceği güvensizlik duvarının boyutlarını anlatmıyoruz bile... Anlatmaya çalıştığımız sadece periferik olarak mültecilik siyaseti ve sonuçlarıdır.

Yurtdışında yaşananları kabaca, ülkede yaşananların kötü birer kopyası, siyasetçilerin mültecilik koşullarında geçmişlerini tekrar etmeleri şeklinde tanımlamak politik açıdan da en doğru tanımlama olur.

Revizyonist-reformist kesim, kitle kuyrukçuluğu ve (bu kez) Avrupalı sos-yal-demokrat, sosyalist-komünist partilerin güdümü, kuyruğu ya da koruması altında gelişme hastalıklarını sürdürmelerini, mülteci işçilerin sorunlarıyla ilgilenme ya da enternasyonalizm diye yutturulmaya çalışmış, oportünist gruplar altı-yedi ayda bir, yeni Amerikalar keşfederek bölünmeye ve 'çoğalmaya' devam etmişler, sol fokocu yapılar bol miktardaki kamulaştırmalardan elde ettiklerini en küçük bir kurumlaşma veya uzun vadeli programı olmaksızın heba etmişlerdir. Genel siyasal faaliyet ise bol bol yayın-bildiri çıkarmaktan, derneklerde pinekleme ya da beyin cimnastiğinden öteye gitmemiştir. '81-'82-'83'lü yıllarda doğru hedefler için yapılan yürüyüş-mitingler dışında da kitlesel eylemlerin suyu çıkarılmış, kitlelerin ilgi, coşku ve canlılığı törpülenmiştir. Kitlelerin bu gelişmeye tepkisi ise heba edildiğini gördüğü maddi-ma-nevi desteği neredeyse sıfırlamak olmuştur. Ülkeye topluca dönüş listesinin (350 kişi) bir diğer anlamının da Avrupa'dan (bu kez uzlaşarak da olsa) ülkeye kaçmak şeklinde tanımlanması anlattığımız nedenlerden dolayı yanlış olmaz.

Mülteci örgütlerin tümünün siyasal ortak noktaları, halka ve halkın örgütlü gücüne olan güvensizliktir. Bir başka ortak nokta devrimci gelişmeyi kendi dışlarındaki sınıf mücadelesinin gelişmesinde arama teslimiyetçiliğidir, kendilerine olan güvensizliktir. Yurtdışına iltica eden hareketlerin ülkede geçirdikleri revizyonist-reformist evrimin o anlayışları, büyük bir mıknaatısın metal parçalarını çekmesi gibi yurtdışına çekmesi kaçınılmazdı. ‘80 öncesi devrimci sürecin ayak bağları, sendikal mücadeleleri dar perspektifli ve sonuçta uzlaşmacı ekonomizme indirgeyenler, gençlik faaliyet ve eylemlerini nitel olarak geliştirip örgütlü devrimci sürece kanallize etmek yerine akademik-demokratik yasal sınırlara hapsetmeye çalışanlar, sivil faşistlerin azgın saldırılarına bizzat kitlelerin içinde ve saldırı silahlarına aynı araçlarla radikal mücadele yerine ‘barikatlar’, ya da hâlâ ne olduğunu kendilerinin bile bir türlü çıkaramadığı ‘direniş komitelerini’ öne renler, ‘proletaryanın villan olmadığı’ gerçeğini anlamak istemeyip mahalle faaliyetlerim küçümseyenler ya da buraları dergi-gazete okuyucu kitleleri olarak görenler, yaşadıkları yenilgi ve hayal kırıklıklarının, sorumlusu olarak halklarımızı seçmiş ve onları terkederek cezalandırmayı amaçlamışlardır. Sekiz yıl sonra bugün, 12 Eylül’le birlikte önelerine “kadroları korumak” için mülteciliği hedef koyan siyasal önderliklerin ciddi bir biçimde korunmaya muhtaç olduğunu görüyoruz. Ve bugün vatan, yurtdışına çıkılan ilk günkünden daha uzak ve sisli görülüyor Avrupa sokaklarından...

Ötesinde, yurtdışına çıkış gerekçeleri mülteci örgütlenmelerin yurtdışındaki varlıklarına ve faaliyetlerine de kaynaklık etmiştir. Ülkeden çıkarken korunan kadrolar ülkedeki küçük burjuva hastalıkları da (ihtimal ki) korumak üzere yanlarında yurtdışına taşıdılar. Dar grupçuluk ve sol içi hazımsızlık, bütün hızıyla yurtdışında da devam ettiler. Temelinde ideolojik-politik güvensizlik yatan bu anlayış, taraftarlarını diğer sol gruplara rağmen kemikleş-

tirmek, sayıca kalabalık olunan yerlerde ayrılıktan, güçsüz bulundukları bölgelerde birlikten yana olmak gibi görüntülerle kendini gösteregeldi.

Popülizm veya kitle kuyrukçuluğu, dernek üyeliğiyle sınırlanmış, organik faaliyetin kafa sayılarıyla siyasal faaliyetin aktivitesini ya da doğruluğunu kanıtlama hastalığıydı. Örneğin '82-'83'lerde yedi-sekiz bin üyeli derneklere sahip DY bugün örgütsel bir varlığa bile sahip değil. Derneklerinden, parayla çalışan oyun makinaları ya da diğer kahvehane araç gereçlerini eksik etmeyen TKP, zaman zaman 'dans geceleri' düzenleyerek, diskoteklerde gençliği toplama faaliyetleri sürdürdü.

Bu iki hastalığın barındığı yapılar sonuçta ya bitişe ya da teslimiyete oynamak zorundaydılar çünkü yanlarında tuttukları kitleler eğer devrimci eylem yoksa onlarlaydı. Bu kitlelerde ya da bu kitle anlayışının kadrolarının kafalarındaki örgütsel disiplin elbette ki kitlelerin teorilerini devrimci eylem için kullanmak üzere biçimlenmemişti.

Sol içi hazımsızlığın ya da sekterizmin uzantısı, devrimci değer yargılarıyla açıklanması mümkün olamayacak 'sol içi çatışma'; yeni devrim alam Avrupa'da da hızından fazla bir şey yitirmedi. Olsa olsa Avrupa'nın gevşek legalizm koşullarında hareketlerin önderi konumundaki insanlar daha rahat bulunabildiğinden, onlar hedef haline geldi...

Geçmişte elini devrimci kanına-bulamış hareketlerin her silahlı çatışmadan sonra kaleme aldıkları sol içi çatışmayı kınama bildirileri (yine) eksik olmaksızın provokasyonlar yaratılmaya çalışıldı.

Eskinin DY'lisi şimdinin Avrupa solcusu Taner Akçam'ın Hamburg'ta Aydın Erol'un ölümüyle sonuçlanan provokasyona son örnek olması açısından değinilmek zorunda... Taner Akçam ve bazı arkadaşlarının içkili doğum günü partisinin yapıldığını bilmedikleri ve genellikle demokrat unsurların yemek verdiği bir lokantada bildiri da-

ğıtan bir gruba içkinin de etkisiyle silah çekilmiş Yılmaz Ulusoy kazayla, masa ve dava arkadaşı Aydın'ı vurmuştu.

Olay anındaki gelişmeleri tepkisellik, hasımsızlık, içkinin verdiği kabadayılık özlemi olarak açıklamak elbette ki mümkün değil. Ancak bu olayda öne çıkartılması gereken, Taner Akçam'ın olayın gerçek boyutunu kesinlikle bildiği halde polise isim vererek olayı bildiri dağıtan gruba yükleme çabasıdır. Ve elinden devrimci kanı sızan birçok yapının buna çanak tutması ve hiçbir zaman bütün tahrik hatta kadro kaybına rağmen sol içi çatışmaya bulaşmamış, elini devrimci kanına bulamamış bir yapının adım pislığe bulama çabalarıdır.

Alman ceza ve basın yasaları elverdiği an Taner Akçam'ın sadece cezaevindeki Yılmaz Ulusoy'a 'olayı üstüne alma, açıklama' türü baskı denemelerini değil, tüm polis ifadesini ve bir yasal yapılanmayı polise ihbar eden yazılı ifadelerini de açıklamak devrimci bir görev olacak. Kendilerinin çıkarttığı derginin adıyla "Eşek"çiler, ya da kamuoyunun bildiği yanlarıyla Avrupa salonlarının lideri öyle gözüküyordu ki, sıfatlarının yanına "muhibir" denmesinden fazla rahatsızlık duymayacak. Öyle ya, ortada yazılı ifadeler ve belgeler var... Taner Akçam korunmak için bile değil 'görevle' yurtdışına çıkmışlardan biri idi. Bugün ise Avrupa mülteci devrimciliğinin 'korunması gereken' kadrolarından biri haline gelişi hazin bir örnek elbette. '82-'83'lerde değişik yapıların önderlerinin ya da sorumlularının onlarcasına şimdi işyerlerinin başında, 'gemilerini kurtarmış' olduğunu söylersek, 'korunması gereken' kadroların sayısı hakkında bir fikir vermiş oluruz, içinde bulundukları hareketlerin olanaklarını kendi olanakları haline getirmiş, kendilerine umut bağlayan kitlelerin ve taraftarlarının devrime olan inancım söndürmüştü, 'politik cesetlerden' elbette ki hesap sorulur. (Halkın ve devrim taraftarlarının hafızalarının nedenli güçlü olduğunu unutanlara hatırlatmadır.)

Sahte birlik-cephe faaliyetleri yurtdışında da sürdürülmüş olmasa idi kuşkusuz ki tablo eksik kalacaktı. Eski cephe üyesi şimdi ise birbirlerini neredeyse cephe kaçkını ilan eden cepheci gruplar eski yapıyı (cephelerini), ‘yararlanma, deneme’, en iyisinden ‘iyi niyetli davrandık’ açıklamalarıyla değerlendiriyorlar. Ülke devriminin programı neredeyse iktidar programlarına varıncaya değin ‘planlandı’ yurtdışında. Öyle ki ülkedeki devrimci güçlerin ve devrim taraftarlarının mülteci örgütleri kendilerini bu denli düşündüklerinden haberleri bile olmadı çoğu kez, çünkü o cepheler o hareketlerin yurtdışındaki varlıklarını açıklayabilmenin ve kitlelerini oyalamanın birer aracıydı, ülke devriminin değil.

Yurtdışının henüz ülkedeyken başlamış olan bölünerek çoğalmalar ve her örgütün kareköklerine kadar yeniden bölündüklerini, her örgüte üç-beş MK üyesinin seçilmesiyle oluşan. MK enflasyonunu, hemen her grup-partinin en az iki-üç yayın organı olduğunu ve (her ay için) yayınlanan bildiri sayısının onlarca olduğunu söylemek herhalde artık okuyucuyu şaşırtmayacaktır.

Çoğu artık dernek kiralarnı bile ödeyemez duruma düşmüş parti vs.nin ittiği ya da terkettiği kitlelerin içinde bulundukları durum esasında çok daha vahimdir. Başta içlerinde taşıdıkları devrimci coşku ve atılganlıktan çok şey yitiren taraftarlar bireyselliğin, bencilliğin, kendini kurtarmacılığın, pençesine düşmüşse, emperyalist kültür politikalarının asimilasyonuna uğramış, cinsel özgürlükçülüğe kadar varmışsa, devrimci ahlâkın yerine kapitalist hoşgörü ve anlayış hakim kılınmışsa, pek çok olası değer heba edilmiş, yıpratılmışsa korunmak üzere yurtdışına çıkan pek çok siyaset uzmanı bugün gerçekten korunmaya muhtaçtır.

Kaba bir panoramasını çizdiğimiz yurtdışı, tüm grupların samimi ve derinlemesine özeleştirisini yapmadıkları sürece, zararların giderilmesi için ciddi ve istikrarlı adım-

lar atmadıkları sürece mülteci solun çıkmaz sokağı olacaktır.

Ve çokça sözü edilen birlik ancak en net biçimi ile ayrılık gerekçeleri ve zemini ortaya çıkartıldıktan sonra, mücadeleden yana olan ortak hatların kesiştiği merkezlerin çevresinde oluşacaktır. Tabii eğer birlikten kastedilen mültecilerin ve lafazanların değil, mücadelenin ve mücadele edenlerin birliği ise...

Provokasyon Edebiyatı

Yine mi Başlıyor!

Yeni Çözüm
Temmuz 1988 Sayı: 15

Görüş dergisinin haziran 1988 sayısında Veli Gürcan imzalı “1 Mayıs Dersleri” başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda ortaya konulan anlayış, bize ister istemez 12 Eylül öncesi işçi sınıfı, emekçi kitleler ve gençliğin düzen sınırlarını aşan hemen her türlü eylemine “provokasyon”, “polisiye vaka”, “goşizm” damgası vurarak halkın mücadelesini karalayan TİP, TSİP, TKP vb.lerini çağırıştırıyor.

Anlaşılan o ki, huylu huyundan vazgeçemiyor. Veli Gürcan da “1 Mayıs Dersleri” yazısında halk kitlelerini devrime kanalize etmekten uzak reformist çizginin bilinen yaklaşımını sergiliyor. Ve devrimci hareketin eylemlilik düzeyini yükseltmesine, halk kitlelerinin örgütlülük düzeyini geliştirmesine paralel olarak bu tür anlayışların çoğalacağını işaretlerini veriyor.

Veli Gürcan, 1 Mayıs’la ilgili yapılan kimi eylemleri gerekçe göstererek devrimcilere karşı seviyesiz bir saldırıya geçiyor. Hem kendi gerçek yüzlerini ortaya koyuyor, hem de hâlâ 12 Eylül öncesi kalınan yerde olduklarını gösteriyor. Kantarın topuzunu iyice kaçırın Görüş yazarı, sözü edilen eylemler ve bunların sahipleri için bakın neler diyor:

“1 Mayıs için bombalı pankart asmanın ne işçi sınıfı

mücadelesi ile ne devrimcilikle, ne de solculukla ilgisi vardır. Burjuvazi bu tür 'polisiye vakalardan' korkmayacağı gibi bilakis memnun da olur. Çünkü bu onun terörize etmeyi isteyip de başaramadığı kitlelerin meydanlardan, 1 Mayıs kutlamalarından uzak durmasına neden olur.”

Görüldüğü gibi Görüş yazarı, düzen sınırlarını aşan eylemleri gerçekleştirenleri provokasyon yaratmakla suçluyor. Ve tabii kendi “eylem” çizgisini de ortaya koymuş oluyor. Görüş yazar düzen sınırları içinde oligarşinin tepkisini çekmeyecek, onun reformist tercihli kanadı ile kimi liberal kesimlerin, hoşgörüle karşılayabileceği bir eylem platformunu savunuyor.

Oligarşinin hangi eylemlerden nasıl korkuya kapıldığı ve bu eylemleri örgütleyen eylemcilere karşı ne tür tavırlar takındığı 1970'lerden bugüne kadar defalarca görüldü. Veli Gürcan'ın iddiasının aksine oligarşi, her dönemde, bütün gücüyle devrimci hareketin bu eylemci kesimini ortadan kaldırmak için yoğun bir savaş verdi. Bu tavır bugün devam ediyor. Reformistler ise oligarşiyi rahatsız ettikleri ölçüde saldırının hedefi oldular; devrimcilere göre onların hep kollandığını onlara farklı davranıldığını söylemek hiç de yanlış olmaz. Öyle ki oligarşi devrimcilere, eylemci bir çizgi izleme yerine reformist çizgiyi tavsiye eder hale gelmiştir.

Görüş yazarı düz ve sığ bir anlayışa sahip olduğundan faşizmin kitleleri yıldırma ve kendi etki alanına almak için başvurduğu terörle; devrimcilerin emekçi halkın örgütlü gücüyle birleşmeyi hedefleyen, faşist terörü etkisiz kılmayı amaçlayan ve halk kitlelerini örgütlemek için barışçı olmayan mücadele biçimlerini temel almalarını birbiriyle özdeşleştiriyor. Bu yüzden de devrimci eylemleri burjuvazinin kitleleri terörize etme amacına hizmet etmekle suçluyor.

Görüş yazarı bu çarpık bakış açısı gereği ülkemizde 1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı, bu hakkın nasıl yasal hale

getirileceği konusunda da devrimci bir anlayışa sahip olmaktan uzaktır. 1 Mayıs 1977 kutlamasında çeşitli devrimci ve yurtsever gruplara karşı alınan tavır, bu anlayışın tipik örneğidir.

Bugün yapıldığı gibi o gün de, reformist çizgiyi kabul etmeyen devrimci ve yurtseverlere “goşist, Maocu-bozkurt” denmiş; faşizmin katliam ve provokasyonlarına karşı bir devrimci eylemlilik çizgisi geliştirip devrimci şiddet temel alınarak faşist terörü etkisiz kılmak ve o özgül koşullarda halk kitlelerini bu temelde örgütlemek yerine, devrimcilere karşı tavır alma yeğlenmiştir. 1 Mayıs 77’de Taksim’de reformistler kendi yandaşlarıyla birlikte, faşizme karşı değil, devrimci ve yurtseverlere karşı “güvenlik” almayı tercih etmişlerdir.

Veli Gürcan, bu acı gerçek konusunda tek satır yazmaz ve kendilerini sorgulamazken, bugün kalkıp 1 Mayıs’ı kitlesel ve çeşitli eylem biçimleriyle kutlayanları burjuvaziye hizmet etmekle suçlaması ibret vericidir.

Devrimcilerin 1 Mayıs’ı çeşitli eylemlerle kutlaması ve oligarşiye 1 Mayıs 1977 katliamının unutulmayacağını, hesap sorulacağını hatırlatması, Görüş yazarının sözünü ettiği gibi “1 Mayıs 1988 kutlamasına leke düşüren, onu provoke eden” bir sonuç yaratmamış, aksine tüm yasak ve baskılara karşın 1 Mayıs’ın her koşulda şanına layık şekilde kutlanacağını göstermiştir. Görüş yazarı, beğense de beğenmese de, bu anlayışı devrimci görmese de, bu böyle sürecektir.

Görüş yazarı “öğüt” vermeyi sürdürüyor:

“İran ve Filistin halkının verdiği mücadeleyi hiç dikkate almamak, onların savaşından hiçbir şey öğrenmemek, televizyon ekranına ‘öküzün trene baktığı gibi bakmak’ demektir” diyor.

Öyle görünüyor ki Türkiye solunun dünya devrimci hareketlerinden çeşitli dersler çıkarması ve bunları Marksizmin-Leninizmin yaratıcılığıyla yoğurarak kendi ülkemize

özgü devrimci çizgiyi kavraması, bu çizgiyi hayata geçirmesi çok güç olacak. Bu güçlüğü yaşayanların başında reformist sol geliyor. Veli Gürcan'ın yukarıdaki sözleri bunun kanıtı.

Kuşkusuz ML'ler, İran ve Filistin halkının verdiği mücadeleyi analiz ediyor, bu mücadelenin hangi tarihi ve nesnel koşullar üzerine geliştiği, hangi evreleri geçirdiği, ML'lerin, diğer devrimci ve yurtsever kesimlerin hangi hataları yaptığı, eksiklikleri, çeşitli sınıf ve tabakaların ne tür roller oynadığını değerlendiriyor. Ama hemen hatırlatmak gereği doğuyor. Dünya devrimci hareketinin deneyleri sadece İran ve Filistin deneyleriyle mi sınırlıdır? Vietnam, Küba, Nikaragua, Angola, devrim deneyleri, El Salvador ve diğer Latin Amerika mücadeleleri Görüş yazarınca devrimci deneyler olarak kabul edilmiyor mu?

ML'ler ne İran ve Filistin'de sözü edilen mücadele biçimlerini yadsıdılar, ne de diğer ülkelerdeki devrim deneylerini görmezden geldiler; aksine her devrim deneyinden dersler çıkarmak gerektiğinin bilinciyle hareket ettiler. Ama genelde çeşitli benzerlikler ve evrensel birtakım kurallar olmakla birlikte hiçbir devrimi bir başka devrimin tekrarı olarak görmediler. Örneğin tüm devrimler genel kural olarak halk kitlelerinin şiddete dayanan gücüyle gerçekleşir ama bu şiddetin hangi ülkede nasıl biçimleneceği, o ülkenin ekonomik, sosyal, siyasal, tarihi vb. koşullarına göre belirlenir. Kimilerinde şiddet olgusu mücadelenin en son aşamasında temel bir unsur haline gelirken, kimilerinde ise mücadeleye başından sonuna kadar damgasını vuran bir unsurdur. Yine bu iki belirgin kategorinin de kendi içinde birçok farklı evreleri içermesi ve mücadele biçimlerinin değişkenlik göstermesi de olasıdır. Bu genel doğrular çerçevesinde soruna bakan ML'ler, kural olarak hiçbir mücadele biçimini yadsımazlar. Bu, Görüş yazarının sözünü ettiği İran ve Filistin'deki mücadele biçimlerini de dışlamaz. Ama devrimciler, ülkemiz için, koşulları gözardı ederek aynı mücadele bi-

çimlerini temel, almazlar. Çünkü Türkiye ne İran ne de Filistin'dir.

Kaldı ki bugün faşizme karşı, gerektiğinde kitlesel boyutta göğüs göğüse çatışmaya girenlerin, depolitizasyonu kırarak kitleleri yeniden mücadele arenasına çekmeye çalışanların kimler olduğunu herkes biliyor. Görüş yazarı bazı eylemlerden dolayı birilerini devrimcilikle, solculukla ilgisiz görürken, etrafına biraz daha dikkatli bakmaya çalışmalıdır.

Evet, bugün devrimci gelişmelere ve devrim deneylerine, Görüş yazarının belirttiği gibi "öküzün trene baktığı gibi bakan"lar var. Bunlar her türlü devrimci gelişmeye ve eylemliliğe, provokasyona gelme damgasını vuran, ülkemizdeki devrimci hareketin gelişmesinden ve dünyadaki devrim deneylerinden dersler çıkarmaktan uzak, ML'lere küfretmeyi "iş" edinmiş 60 yıllık reformistlerdir.

Görüş yazarı 1 Mayıs üzerine yaptığı değerlendirmede, devrimcileri "solcu" bile saymayan yaklaşımının ardından, 1 Mayıs alanına reformistlerle bile yürümeyi tehlikeli bularak gerçek yerinin neresi olduğunu açık biçimde gösteren Abdullah Baştürk'e, "dost acı söyler" diye başlayan "lütfen" babından bir eleştiri yöneltiyor. Bu tutum hangi anlayışın, nasıl bir pragmatizmin ürünüdür? A. Baştürk'ün tercihi çok açıkken, devrimci ve yurtseverlerin A. Baştürk'ün peşine takılmayarak kendi bağımsız tavırlarını koymalarını "bölücülük" olarak değerlendirmesinin ne anlama geldiğini acaba Görüş yazarı anlayabiliyor mu?

Görüş yazarı devrimci ve yurtseverlere açıkça SHP'nin peşine takılmayı öğüt-lüyor. Tersini yapma halinde devrimci olmamak işten bile değil...

Son bir hatırlatma daha yapmak istiyoruz. Devrimci eylemleri, kitleleri terörize ettiği gerekçesiyle eleştirenler ve devrimci kitle eylemleri konusunda akıl verenler, acaba bugünkü depolitizasyon koşullarında sınırlı bir kitlesellikle gerçekleştirilen işçi ve gençlik eylemlerinde, ne yoğun-

lukta bir kitleyle temsil edildiler? En önemlisi de o sözü edilen 1 Mayıs '88 kitle eyleminde, devrimciler işçilerden, kadınlardan, gençlikten vb. oluşan bir güçle, en yoğun kitlesellikle temsil edilir ve burjuvaziye karşı radikal tavır alırken, kitlesellik konusunda vaaz vermeye kalkanlar ne kadarlık bir kitlesel güçle temsil edildiler ve kimin safındaydılar?! Yoksa kitleselliklerini, eleştirilen eylemler mi engelledi?!

Ne Amerika Ne Rusya Mı? Şimdi Neredeler?

Yeni Çözüm
Nisan 1989 Sayı: 23

Geçmişte sol içi çatışmaları körükleyen, birliğin önünde engel teşkil eden, tarihi Moskof düşmanlığını sol görüntüyle ayyuka çıkaran ve anti-komünizmi oynadığı misyonla objektif olarak kışkırtan AYDINLIK'a, günümüzde bir şeyler oluyor! 12 Eylül faşist darbesinden beri, "Ne Amerika Ne Rusya" sloganı hiç duyulmaz oldu. "Sosyal emperyalizmin yayılmacılığı"na lanet okuyan beddularla yapıp, "sosyal faşist" darbe kabuslarıyla uyananlar, nenden-se bugün pek suskunlar. "Milli Koalisyon", "Beşinci Kol", "sahte sol", "terörist gruplar", "kontrgerillanın ikiz kardeşi maceracılar" diyerek geçirilen 15 yıldan sonra, birileri kalkıp "Biz 20 yıl boşa emek harcamışız", "Söylediğimiz, yazdığımız şeylere biz de tam inanmıyorduk ama yazıyorduk" demez mi? Ve devamla "antagonist sınıfların oluşmuşluğu da, -Sovyetler Birliği kastediliyor- gerçekte sadece bir hipotezden ibarettir ve altına sağlam bir ekonomik temel konamamıştır"(*) deyiverince bomba patladı!

Aydınlık Nereye?

2000'e doğru varmadan, içi arı kovarı gibi kaynayan AYDINLIK, sırtına yüklenmiş günahlarına solda bir papaz arıyor! Olacak iş mi, PDA salkım SAÇAK?

49 fraksiyon “sahte sol” bir yana, “gerçek sol” AYDINLIK bir yanaydı! AYDINLIK Olimpos’un doruklarındaydı!

Sahi ne oldu, 1975-80 döneminde her olaya sosyal emperyalizm gözlüğüyle bakanlara? Sovyetler Birliği’ni yeni Rus çarlarının yönettiğini göremeyenlere(!) lanet okuyanlar “boşa emek harcamaktan” vazgeçip, neden tüm devrimini yapmış ülkeleri “sosyalist aile” içinde görmüyorsunuz diyerek 20 yıl birlikte boşa emek harcadıkları ortaklarına lanet yağdırmaya başlarsa, vay AYDINLIK’ın başına gelenlere! Bir zamanlar mitinglerin, toplantıların, kitle gösterilerinin, devrimci gecelerin davetsiz misafirleri olarak “eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik” çığırtkanlıkları yaparak provokasyon ortamı yaratanlara ne oldu da birden tüm solu 49 fraksiyonu ile “sahte sol” olmaktan çıkarıp gerçekte halk için mücadele ettiğini söylüyorlar? Dahası, yıllardır soruyoruz, uğruna onlarca devrimcinin kanını akıttıkları “Ne Amerika Ne Rusya” sloganının, “sosyal faşizm” uydurmalarının terkini, ya da bunları piyasaya eskisi gibi çığırtkanca sürememelerinin altında yatan tecrit olma korkusunu nasıl açıklayacaklar acaba? Kendi içlerinde de sorguluyorlar bu değişimi. İçlerinden birilerinin samimi olarak itiraf ettiği gibi, bu “sosyal emperyalizm teorisi yeryüzünde yaşamıyor” artık. Bunun farkına varmış olsalar gerek. Ya da bazılarının, Marksist-Leninistlerin, devrimcilerin ve yurtseverlerin yani Türkiye solunun ağzını açık bırakan “Biz 20 yıl boş yere zaman harcamışız” deyişlerindeki gibi çok önemsiz bir şey açıklıyormuş hafifsemesi ve pişkinliğiyle, “Geçmişte ufak tefek bizim de hatalarımız oldu, geçmişte kaldı, unutalım” türünden Mevlana kafalı Cizvit açıklamalarını mı dinleyecek halk ve sol?.. Hala bu eli devrimci kanına bulaşmış ihbarcılar dinleyecek mi?

20 yılda devletler, düzenler yıkılıyor, yenileri kuruluyor, kuşaklar geliyor, kuşaklar gidiyor. 20 yıla kaç proletarya devrimi, özgürlük savaşı sığıyor? Ne kadar da kolay geliyor “Biz 20 yıl sürekli yanlış yaptık” demek. Bu sorumluluk ve vurdumduymazlık karşı-devrimcilere yakışıyor

doğrusu. Böyle bir cüret için AYDINLIK şeflerini “kutlamak” gerek ama önce onlarca devrimciyi katletmenin, katletmeye çanak tutmanın hesabı sorulmalıdır. Muhbirlikleri, ajanlıklarıyla Marksist-Leninistlere, devrimcilere, yurtseverlere verdikleri zararın faturasını ödemelidirler. Aynı cesareti, cinayetlerinin tek tek hesabını vererek de göstermelidirler. Onlar bu yolu tutmazsa, er geç bu ucuz kahramanlıkların, devrimle, halkla alay etmenin hesabını vereceklerdir! Öyle yıllarca suç işleyip böyle sorumsuzca, ciddiyetsizce hala devrimci ve yurtseverleri suçlamanın bedeli ödenmelidir.

2000’e doğru giderken bu ani viraj almayı anlamak güçleşiyor. İnsanın aklına başka şeyler getiriyor. Siyasi ömrünün çoğunu yatıp kalkıp Sovyetler Birliği’ne küfretmekle geçirenlerden, AYDINLIK’çıların bağnazlıkta Perinçek’i bile sollayan bazıları bugün, “tükürdüğünü yalayıp” (bu da bir marifettir ama sonunu getirene!), “orta yolculara katılarak” Sovyetler Birliği’nde (Rusya’da değil!) sosyalizmin varlığını yeniden keşfediyorlar. Tanrı bizi, girdiği mağaradan 20 yıl sonra çıkan kaşiflerden korusun!

“Hitler’in İzinden Giden Yeni Çarlar”ın Sosyalizmi ve “Sahte Sol”un Sosyalistliği!

Sol adına, bırakınız bir araya gelmeyi, birbirlerini “baş düşman” ilan edenler ve koşullayanlardan AYDINLIK’ın “esas darbeyi sosyal emperyalizme vurmak gerekiyor”, “Hitler’in izinden giden Brejnevler” vb. derken, bugün, düşman bellediklerine, bunlar böyle olsalar da artık bu nitelemeleri kullanmamak gerekir demelerinin hikmeti ne ola ki? Gorbaçov’un Çin politikasını da içine alan reform rüzgarları mı, Deng Siao Ping’in tapındıkları “Mao Zedung Düşüncesi”ne ihanetiyle ellerinin bomboş kalması mı, yoksa Halkın Günlüğü abonmanlıklarının sona ermesi mi? Ya da “Bizim partimize Gorbaçov da üye olabilir” diyerek yeni “Çar” Gorbaçov’da keramet bularak “beşinci kol”cu-

lara, “sosyal faşist”lere de partilerinin kapılarını aralayanlara ne demeli? İnsan 20 yıl sürekli “düşman, düşman” çılgılığı attıktan sonra, birden düşman ağzıyla konuşmaya yönelince hızını alamıyor anlaşılır. Perinçek susarken, bazıları hiçbir sosyalist ülkeyi ayırmadan, tümünü dünya sosyalist ailesinin üyesi olarak görmeye başlıyor. Ama bu gelişme bizi şaşırtmıyor. 20 yıl ÇKP kafasıyla düşündükten sonra, 20 yıl da SBKP kafasıyla düşünsen ne olacak? Kendi kafasıyla düşünmedikten, ülkemize Pekin’den, Tiran’dan değil de Moskova’dan bakmaya devam ettikten sonra ne değişecek?

Düşününün bir kez! Siyasi hayatları boyunca “sosyal emperyalizm”e karşı teoriler üreterek burjuvaziye akıl verenler, “sosyal emperyalist Rus uşaklarının MHP’li faşistlerden daha tehlikeli olduklarını yayararak, sonra da kalkıp “öyle ki Sovyetler Birliği’nin sosyalist olmadığı şeklinde bir teori bugün yaşamıyor”(1) diyerek 20 yıl boşa emek harcadıklarına yanıp yakılacaklar.

“Baş düşman Sovyet sosyal emperyalizmi”ne karşı Türkiye oligarşisine, başına milli sözcüğünü koymayı unutmadan koalisyon hükümetleri öneren, “iç barışı ve istikrar”(2) savunmaya gönüllü aday olan, devrimciler, Marksist-Leninistler hakkında ihbar listeleri yayınlayanlar, faşistleri de “kimliği olan okullara girmelidir” diyerek yanına çağıran ve faşistleri 45 milyon halkın içinde sosyal emperyalizme karşı çıkacak güç olarak görenler, saçma teorilerinin dünya üzerinde tutunacak dalı kalmadığını gördükleri bugün, ne yapacaklarını şaşırmış, birbirlerine düşmüş durumdalar. Türkiye solundan tecrit olmalarına yol açan karşı-devrimci politikalarını Perinçek ikiyüzlüce inkar etmek istiyor ya da sözcük oyunları ile istediği gibi tefsir etmeye çalışıyor; hemen kendi saflarından iz süren, açığını yakalamak isteyen bir Cizvit adayı onu yakalayıyor. Perinçek nasıl olur da “Başkasının gözündeki çöpü görüp kendi gözündeki merteği göremez?” deyiveriyor. Biraz olsun vicdanını rahatlatırcasına Perinçek’i köşeye

sıkıştırıyor. Perinçek'in günahlarına ortak ettiği "gühankar", "Biz yapmadık", "Sovyetlerin beşinci kolu ve ajanı olanlar dışında kimseyi halk düşmanı görmedik"(3) deyişlerine; "hayır, yaptık", "Halk düşmanı olarak gördük"(4) diyebiliyor. Bir diğeri, "Giderek sol diye bir kavram yok oluyor, sol sadece kendimize indirgeniyor, sol içi çelişmelerin bizim açımızdan da antagonistleşmesinin zemini doğuyordu"(5) diyordu ve utangaçça, biraz da suçluluk kompleksiyle, "Kendi dışımızdakileri düşman bildik" itirafını yapıyordu. Milliyetçi karşı-devrim treni hele bir yerde dursun, içindeki kargaşalık bir durulsun, daha ne kirli çamaşırlar dökülecek ortaya, ne itiraflar dinleyeceğiz, yakında göreceğiz. AYDINLIK'ın iç hesaplaşmasının filmi daha yeni başlıyor. Yalan, bilinç çarpıklığı, demagoji üzerine kurulan bir siyasi çizginin traji-komik sonunu izleyeceğiz.

Ya devrimcilere karşı onlarla işbirliği yapanlar görebilecek mi?

Devrimci harekete karşı düşmanlığı bir çizgi haline getirmiştir AYDINLIK. Solda birliğe karşı giriştiği sabotajlarını unutmuşçasına, yavuz hırsız örneği kaleme aldıkları "Sol içinde şiddetin geçmişi" adlı yazıda ve şefleri "Doğu Perinçek ile Playboy'un söyleşi" adlı yazısında "Geçmişten miras olarak benim övündüğüm bir nokta, sol içindeki şiddete kesin bir tavır almış ve hayatımızda hiç uygulamamış olmamızdandır"(6) diye söyleyebiliyorlar. Söyledik ya, bunlar sola karşı çok cüretlidirler! Bunun için son yalanlarına bakmak yeterli; "Biraz hatalı değerlendirdik" gibi deyişler, AYDINLIK'ın bu süreçteki pratiğine bakıldığında, 20 yıllık aradan sonra ne anlama geliyor?

Onlar, "sol içindeki şiddete her zaman tavır aldık, hayatımızda hiç uygulamadık" diyebilecek bir misyonun değil, sol içi çatışmayı körüklemenin, halk güçlerine ideolojik, politik, silahlı-silahsız saldırganlığın misyonunun günahlarını taşıyanlardır.

Onlar, hemen hiçbir ayırım yapmadan, tüm solu “kontrgerilla ile mücadelelerinin bir parçası” yapanlardır.

Onlar, solun o kadar dışında ve ikiyüzlü bir tutum içindeler ki, “Bu sahte solla birlikte yürüyenler halkla birlikte yürüyemez” (7) derken, “sahte sol” olarak gördükleri ülkenin gerçek Marksist-Leninistlerini, devrimcilerini, yurtseverlerini burjuvazi ile işbirliği yaparak burjuvaziye ihbarda bulunanlardır. Dün doğrudan ihbar ediyorlardı, bugün “provokasyon, ajan” maskesi adı altında aynı işlevi sürdürüyorlar.

Bu dönemde bazılarının, “fazla devletsel bir söyleme kapıldığımız ve solun diğer kesimleriyle aramızda derin, psikolojik uçurumların açıldığı, bugün de belli ölçülerde devam eden şüphe ve soğukluklarda bizim de kabahatimiz olduğu” (8) deyişleri bile, devlete ne ölçüde yakın olduklarını gösteriyor. SAÇAK-AYDINLIK’la işbirliğine giren sol, Marksist-Leninistlerin bu tür karşı-devrimcilere aldığı tavrın önemini anlayabilecek mi?

Onların 20 yıl yanıldıktan sonra, bugün doğruları söyleyeceklerinin garantisi olamaz. Bir kere muhbirlikleri, burjuva işbirlikçilikleri belgelenmiş olanların, halk, hiçbir sözlerine, pratiğine inanmaz, güvenmez. Ve kabahatten öte, halka ve devrimcilere karşı bağışlanmaz suçları vardır.

“Kabahat” diye telaffuz etmeyi yeğledikleri suçlar, başından sonuna kadar onlara aittir. Marksist-Leninistler, devrimci ve yurtseverler onları sadece söylemlerinden, Marksist-Leninist devlet, ordu, devrim teorisini kökten inkar ederek burjuvazi ile aynı dili konuşmalarından dolayı değil, bundan daha önemlisi, oligarşiye ajanlık yaparak sola karşı burjuvazi ile açtıkları savaştan dolayı Türkiye sol hareketinin dışına itmiştir. Bunun için karşı-devrimci ve burjuva milliyetçisi olmakla damgaladı devrimci hareket onları.

“ABD Türkiye’de Darbeler Düzenleyecek Gücünü Yitirmiştir” Kehanetinin (!) Cevabı 12 Eylül’dür!

Türk ordusu “ABD emperyalizminin emrinde değildir. ABD’nin Orta Doğu’daki jandarma gücü niteliği taşıyor.” (9)

“ABD, Türkiye’de darbeler düzenleyecek gücünü yitirmiştir.” (10) Bu kehanetleri ancak iflah olmaz burjuva milliyetçileri yazabilir.

ABD emperyalizminin üsleri ile F-16’ları, topları ile değil, giyim kuşamdan eğitimine kadar Türkiye’yi kontrol altında tuttuğunu burada uzun uzadıya anlatmak gerekmiyor. Görünen köy -tabii görmek isteyen için- kılavuz istemez. Bugün ABD emperyalizmiyle, başta askeri alanda olmak üzere, her alandaki içli dışlı bağımlılık ilişkisini burjuvazinin siyasi ve askeri temsilcilerinin bile ortaya koyduğu apaçık bir gerçekken “Sovyet sosyal emperyalizmi yayılmacılığını” önlemek peşinde koşanlar elbette bunu anlayamaz.

Onların, anti-komünizm (anti-Sovyetizm biçiminde) içerikli burjuva milliyetçiliği peşinde ömürlerini tüketirken gözlerine perde inmiştir çünkü. “4. Ordu Sovyet Sınırına!” sloganını atarlarken burjuvaziden daha koyu bir milliyetçilik histerisine kapılmış, oligarşinin ve emperyalizmin iç savaş ordusuna bel bağlamışlardır. Tam bu noktada devletle, orduyla özdeşleşmişlerdir. Herhalde 4. Ordu’nun Sovyet sınırına değil de, Ege’ye yerleştirilmesine AYDINLIK ihbarcılarında daha fazla gözyaşı döken olmamıştır! Ama belki de sürekli söyledikleri gibi, ordu içindeki “sosyal emperyalizm” yanlıları, bu “milli” planı sabote etmiştir, kim bilir!

Ancak ve ancak AYDINLIK gibi kendi gözüne “sosyal emperyalizm” perdesini çekenler, her taşın altında “sosyal faşist” ve “sosyal emperyalistlerin kullandığı sahte sol-

cuları, maceracıları” arayanlar; Amerikancı faşist 12 Eylül darbesinin ardındaki güçleri göremezdi. IMF patentli 24 Ocak Kararları’ndan sonra faşist bir cuntanın tezgahlanacağını düşünemezdi. Çünkü ABD emperyalizmi onlara göre “gerileyen”, Sovyet sosyal emperyalizmi ise gelişen bir güçtü! Ancak kendi yarattıkları sosyal emperyalist hayaletinden kendileri korkan AYDINLIK’çı hainler, “ABD Türkiye’de darbe tezgahlayacak gücünü yitirdi” gibi saçmalıkları üretebiliyordu. Sosyal faşist darbe olacağı kabusuyla kıvranırlarken 12 Eylül Amerikancı faşist darbesiyle gözlerini Mamak’ta açtılar.

Neler saçmalamadılar ki; yok “ABD Sovyetler’e karşı şahin, 3. dünya ülkelerine karşı güvercin” (11) olacakmış. Neyse ki bunlar akıllarını kaçırmadan, Türkiye caddeleri, meydanları, güvercinlerle değil de, ABD’nin şahinleri 12 Eylülcülerle doldu da “kurtuldular!” AYDINLIK’çılar zaten siyasi yaşamları boyunca hemen hiçbir şeyi doğru tahlil etmemişlerdir. Siyasi tarihleri eleştiri ve özeleştiriye dejenere etme, günah çıkarma, yalan, ihbar ve demagoji tarihidir.

12 Eylül şokundan çıkar çıkmaz bilinen misyonlarını oynamakta hiç gecikmediler. 12 Eylül öncesi burjuvazinin sivil hükümetlerine işbirliği, milli koalisyon önerileri götürürken, bu kez cuntaya yardım etmek ve yolunu düzlemek amacıyla ihanetin karanlığına dört nala at sürdüler. Cuntaya destek mesajları gönderdiler. Ne de olsa 12 Eylül’ün generalleri de en az onlar kadar “baş düşmanlarının düşmanıydı. Neredeyse mahkemelerde cuntanın yurtseverliğini ilan etmeye kadar ileri gidenleri oldu. Öyle ya, nasıl olsa 12 Eylülcülerin arkasında “Sovyet sosyal emperyalizmi” yoktu ki(!)

Mahkemelerde cunta üyelerini tanık gösterdiler, iyi de yaptılar! Ne mal olduklarını kendileri bir kez daha gözler önüne serdiler. Cuntaclar da onların hedefledikleri “sahte sol”a saldırıyordu ya, ne fark ederdi ki? Cunta onları

içeri almakla büyük hata yaptı. Önemli bir müttefikten oldu! Onları içeri almasaydı, AYDINLIK gazetesinin kapısına kilit vurmasaydı cuntanın gözüne girmek için kim bilir ne ihbarlar yaparlardı!

20 Yıl Hep Doğru (!) Ya da Hep Yanlış Düşünmüş Bir Burjuva Aydını: Halil BERKTAY

AYDINLIK çevresi bugüne kadar ne söylediyse siyaseti pratik bunları yadsımış, süpürüp atmıştır. Salkım SAÇAK dökülen AYDINLIK'ın günümüzde hiçbir iler tutar ya-nının kalmadığı anlaşılıyor. 20 yıllık günah biriktiren Halil Berktaş bakın neler söylüyor: “Yıllarımızı sosyal emperyalizm teorisinin belirlediği bir çizgi doğrultusunda mücadeleye hasrettik, şimdi bu merkezi önermeyi değiştirmek insanın tükürdüğünü yalaması gibi geliyor.” (12)

Hayret!

20 yıl halkı, burjuvazi gibi, yalan ve demagogilerle, yanlış hedef göstererek aldatmaya çalıştıktan sonra, tanrının nurunu görmüş ermişler gibi hala papazlığa devam ediliyor. 20 yıl süreyle doğruları savunan da H. Berktaş (!), 20 yıl sonra tükürdüğünü yalayan da!

Biraz tepelerden aşağı inmeyi öğrenmeli bay Berktaş, öğrenmezse hayat öğretecektir, hem de acı bir tarzda. Bu ne keramettir ki, o hem “hep doğru”, hem “hep yanlış” yapma hakkını kendisinde görüyor ve siyaset sahnesinde Türkiye halklarından güven tazelemeyi bekliyor! Devrimi hep başkalarının kafasıyla düşünmeye alışmış, ondan bundan devşirdiklerini bir araya getirip, kendi görüşleri diye yutturmuş birinin, bugün de Gorbaçov ve Deng Siao Ping kafalarına talip olmasının varacağı yer paranoyak, kendini beğenmiş, ukala bir kişilik olabilirdi ancak. Tarih aynasına şöyle bir bakın, bu kişiliği hemen tanıyacaksınız. Yıllardır ahkam kesmiş, hızla sağa savrulan bir burjuva aydınının trajedi komik sonu! Ya da sil baştan siyasete yeni

kimliği ile soyunmasının başlangıcı!

20 yıllık lideri Perinçek'in "Ben Halil'in teorilerini Türkiye'de sivil toplumculuğun tazelenmesi olarak görüyorum" (13) demesi, sadece H. Berktaş'ın siyasi yerini göstermek olmasa gerek. Bir korkunun, telaşın dışı vurumu var bu sözlerde. Tarihin cilvesine, bakın! Sola cila çekerek burjuva milliyetçiliğini pazarlayanlar, şiddetle (!) sivil toplumculuğa, liberalizme, dönecliğe karşı radikalizme sarılıyor! Saflarındaki kan kaybının örgütsel ve siyasi yaşamlarını tehdit ettiği noktada, kaşarlanmış, tescilli bir burjuva milliyetçisi, "dogmatizm kalıntısı diye her gün saldırıya uğrayan devrimci geleneklere (hangi devrimci geleekten söz ediliyor, bunların olsa olsa karşı-devrimci uzlaşmacılık, ihbarcılık, sol düşmanlığı gibi geleneklerinden söz edilebilir -bn) sıkıca sarılmak gibi hayati bir sorun varken, hala reformcu hayaller yaymak çok büyük faturalara neden olabilir" (14) diye yakınıyor. AYDINLIK'ın daraldıkça daralan, ayaklarının altındaki toprak hızla kayıyor. Panik halinde söylenmiş sözler bunlar.

Tüm sorunları "sosyal emperyalizm"e havale etmekten başka fatura bilmeyenler, yasal sınırlar dışında hiçbir mücadele tanımayanlar, ne zamandan beri reformizmden şikayet eder oldular? Hem sözde de olsa radikalizmi savunacaksın, hem de yasallığa çakılıp kalacaksın! Yazdıklarını gözleri görmüyor, söylediklerini kulakları duymuyor olabilir ama hiç kimse 20 yıl "kör" ve "sağır" kalmıyor çağımızda. Anlaşılan komedi oynadıklarının farkında değiller hala. Dünya devrim tarihinde ender rastlanan bir siyasi körlükle 20 yıldır, semazenler gibi, birilerinin çevresinde dönüp duruyorlar. Bir arpa boyu yol alamadıklarını birileri anlatmalı bunlara.

Doğrusu bay Berktaş "Açık söylüyorum, isteyen gücensin, emek boşa harcanmış, zaman boşa harcanmış; şu iki teorinin (Sovyetlerin sosyalist olmaktan çıkarak sosyal emperyalist hale nasıl geldiğini açıklayan teoriler-bn)

üzerine yazıldığı kağıtlar boşa harcanmıştır” (15) deyişinize şaşırmadık desek yalan olur. Bravo, cesaretinize hayranız! Fakat 20 yıl çok “kısa” bir zaman değil mi bu itiraf için?

“Zamanı boşa harcamadık, emeğimizi boşa harcamadık, 20 yıl boyunca Moskof düşmanlığını (anti-komünizmi) körükledik, solu birbirine düşürdük ve bölünmesinde başrol oynadık. Biz halka, devrime karşı suç işledik!” Ne dersiniz? Biraz daha cesaret, biraz daha açık sözlülük, gücendirdiklerinizi biraz daha gücendirmek pahasına bunları söyleyebilmelisiniz. Devrimci kamuoyu sizden bunu bekleyecektir. İleri bir adım attınız, emeğiniz bir daha boşa gitmesin, sonuna kadar gidin! Bizden uyarması, son pişmanlık fayda vermez!

Türkiye Gerçeğini Sosyalist Ülke “Konsoloslukları” Değil, Türkiyeli Marksist-Leninistler Bilirler!

ÇKP’nin başına partinin yıllarca önce hain ilan ettiği Deng Siao Ping gelmişti. Hiç de “Mao Zedung düşüncesinden söz etmiyor, aksine Mao’ya ve Kültür Devrimi’ne ideolojik-politik cepheden savaş açıyordu. ÇKP’nin Türkiye “temsilcileri” ya da Çin Halk Cumhuriyeti’nin Türkiye “Konsolosluğu” misyonuna soyunanlar şaşkındılar. Sosyal emperyalistçilerin dünyaları yıkılmıştı. On yıllardır putlaştırdıkları, tapındıkları, dogmatik ve biçimci olarak bağlandıkları değerler bir bir ellerinden gidiyordu. Çin Komünist Partisi Kültür Devrimi’nin kazanımlarını yok ediyordu. Mao açıktan eleştiriliyor, meydanlardan resimleri kaldırılıyordu. Ama en önemlisi, ÇKP ekonomik ve buna bağlı siyasi, demokratik reformlar adına, yıllardır “sosyal emperyalizm teorisi”ne altyapı hazırlayan, üretici güçler teorisine sarılmıştı. Her şeyi “baş düşman sosyal emperyalizm”e karşı olmak temelinde değerlendiren ve milliyetçilikle cilalanmış “uç dünya teorisi” parça parça değişime uğruyordu. Artık sosyal emperyalizm söylemi de

gündemden düşmüş, kullanılmaz duruma gelmişti. Giderek Sovyetler Birliği'yle ilişkiler geliştiriliyordu. Uygulanan benzer politikalar Çin'i ve Sovyetler'i birbirine yaklaştırıyordu. Keskin çelişkiler yumuşuyordu. "Sosyal emperyalizm" söylemi yerini, 13. parti kongresinden sonra daha ılımlı, "iki süper güç" söylemine bırakıyordu. Daha ilerisine kapı aralanıyordu.

Bu gelişmeler kafalarındaki şablonlara bir türlü uymuyordu. Dogmatizm, kullanılan şablonların değişmesi de yüzüstü ortada kalmak sonucunu doğurmuştu. Kafa değişmiş, gövdenin tüm dengesi bozulmuş, beden içten içe tepki göstermeye başlamıştı. Doğaldı, çünkü kafa başka, gövde başka olamazdı ya!

Ne yapacaklardı? 20 yıldır savundukları her şey bir anda geçersiz kılınıyordu. Şimdi yollarını hangi kıbleye dönerek bulacaklardı? Evet, tutunacak dal kalmayınca yaprak dökümü başladı. Çünkü ne Pekin, ne Tiran hatta ne de Moskova radyoları hiçbir zaman bu sadık izleyicilerinin de kendilerine ait birer kafaları olduğunu, kendi ülke gerçeklerini kendilerinin bileceğini bunlara öğretmemişti. Zaten kendi özgücüne, halkına ve ülke Marksist-Leninistlerine güvensiz, yerli "konsolosluklarının da böyle bir dertleri olmamıştı.

Ama şimdi bunlara da güvenilmiyordu doğrusu! Ani bir değişimle, üstelik "konsolosluklarını haberdar etmeden, şablonları değiştiriveriyorlar, orta yerde kalan "bizimkiler" oluyordu. Bu kadarı da olamazdı! İçlerinde isyan başladı. Ama şablonları atmak ve "kendi gövdesinin üzerine kendi başını yerleştirmek" için değil, bir başka şablon bulmak için. Şablonculuk, başkalarının hazırladığı reçetelerle hareket etmek ruhlarına işlemişti. Bu işin müptelası olmuşlardı!

12 Mart sonrasının yığınlarının, döneçlerinin, devrimci barutunu yitirmişlerinin çekim merkezlerinden biri olan AY-DINLIK, bugün tam bir keşmekeş içinde kaynıyor, çözü-

luyor. Saflarında, 70 yıl önce Ekim Devrimi'nin mahkum ettiği Menşevizm tezlerine sarılanlar, "Rusya'da proletarya, iktidarı burjuvaziye vermeliydi" gibi deli saçması söylev çekenler bile çıkıyor. Sivil-toplumculuk burjuvazi saflarından ideolog kadro devşirdi, devşiriyor. 2000'e doğru giderken AYDINLIK salkım SAÇAK dökülüyor. Nasıl olmasın ki? Adeta kimliklerini oluşturan teoriler, hipotez olmaktan ileri götürülemedi ve zaten bugün de artık yaşamıyor. Bu teorilerden kaynaklanan suçlara daha fazla ortak olmak istemeyen, bunların günahlarını taşıyamayanlar, tek tek, grup grup terk ediyorlar lanetlenmişler ve günahkarlar adasını. Issız bir denizde, Perinçek'in kaptanlığında nereye çarpacağı ya da nereye demir atacağı belli olmayan bir gemideki paniği yaşıyor AYDINLIK. Yine de son bir umut diyerek kaptanları Perinçek, burjuvazinin gözdelelerinden olması için, eski provokasyon, anarşi ve terör -hoş hiç vazgeçmedi ki, devrimci eylemleri pusuya yatmış bekliyordu- teorilerine sarılıyor, sol gruplar içinde ajan kovalıyor, böylece sola olan güveni yıkma histerisiyle çırpınıp duruyor, ama çırpındıkça batıyordu. Sol gruplar içinde ajan ve provokatör kovalama çabalarının ardından da, legal örgütlenmenin erdemlerinden söz ettin mi, illegaliteyi karanlık odakların alanı olarak lanetledin mi, oligarşinin yıllardır solu çekmeye çalıştığı çizgiye aday olduğunu fazlasıyla göstermiş olursun. Zaten burjuvazi, AYDINLIK gibileri çok iyi ve yakından tanıyor, onların hakkını er geç teslim edecektir. Devrimci eylemlerle, devrimci halk muhalefetine hareketliliğiyle ve örgütlerle, provokasyon teorileri arasında ve giderek cumhurbaşkanlığı seçimleri arasında bir bağlantı kurmaya çalışan Perinçek, anlaşılan o ki, 12 Eylül öncesi yerine getirdiği devrimci eylemleri bulandırma, burjuvaziye hizmet etme alışkanlıklarından hiç kurtulamamış. Sol görüntü ile devrimci harekete gölge düşürmek, şüphe yaymak, bugün şablonsuz kalan konsolos kafalıların en başat görevleri oluyor.

Ya onlarla işbirliği yapan sol ne diyor, ne yapıyor? Su-
suyorlar!

Legalizm Hastalığı TBKP ve Aydınlik'çuları Aynı Kavşakta Buluşturuyor

Şabloncular, "konsolos" kafalılar, kendi kafasıyla dü-
şünmeyen, ülkemiz gerçeklerinden hareket etme yerine,
başka ülke gerçeklerini ülkemize olduğu gibi uydurmaya
çalışanlar sınıf mücadelesinde sürekli hayal kırıklığına uğ-
ramıştır. TBKP, kendi başlarına ülke gerçeklerini somut
olarak tahlil etme ve buna uygun politikalar belirleme diye
bir dertleri olmayan konsolos kafalıların toparlandığı bir
odaktır.

Pravda, İzvestia ne yazdıysa, SBKP Genel Sekreter-
leri neler söylediler-se, Sovyetler Birliği Bilim Akademi-
leri neler araştırıp bulmuşlarsa, onlar bunları hiçbir eleş-
tiri süzgecinden geçirmeden kendi mallarımıyş gibi be-
nimsemişlerdir. Onlar için sürekli başkaları düşünmüş, yaz-
mış, söylemiş, onlara hep bir şeyler dikte ettirmiştir. Bu
tespitler, Türkiye gerçeğine uyuyormuş, uymuyormuş, ne
gam! Önemli olan Moskova kaynaklı olmasıdır! Kremlin
her şeyin en doğrusunu bilir ve yapar çünkü! Kremlin po-
litikalarını eleştirmek mi, ne hadlerine!

Şablonculuk onları kılıktan kılığa sokmuş, kendi ken-
dilerini yadsımaya kadar sürüklemiştir. Siyasetlerini ki-
şiliksizleştirmiş, bukaletun gibi renkten renge dönüş-
türmüştür. Bağımsız düşünememe, bir yerlere güdüm-
lenme, siyasi kişiliği, siyasi kimliği alıp götürüyor. Bu yola
sapanları silikleştiriyor. TBKP Türkiye halklarının kafasında
hiç yerli imajı yaratmıyor.

Daha çok yakın zamanda Sovyetler Birliği'ne söz söy-
letmeyenler, söyleyenleri hemen aforozlayanlar, en kü-
çük bir yanlışlarının eleştirilmesine şiddetle karşı çıkan-
lar bunlardı. Sovyetler Birliği, ideallerindeki sosyalizmdi.
SBKP hata yapmazdı. Onu eleştirenler burjuvaziye anti-

komünist propaganda ve demagoji yapması için malzeme veren “goşistler”di, “küçük burjuva maceracıları”ydı, “Maocu bozkurtlar”dı!

Brejnev mi; SBKP’nin başına geçmiş en önemli önderlerinden biriydi.

Gorbaçov geldi, her şey bir anda değişti, değiştiler, uygun adım Gorbaçov’un ardından yürüdüler. Tam bir ikiyüzlülükle özeleştiri üstlerine vazife değilmiş gibi, Gorbaçov’dan daha Gorbaçov’cu oluverdiler. Gorbaçov ne söylüyorsa, onlar aynısını yüksek sesle tekrar ediyorlardı. “Dün dündür, bugün bugündür.” Brejnev hatalar yapmıştı! Soyvetler Birliği ekonomisi Brejnev döneminde uygulanan ekonomik politikalar sonucu tıkanmıştı. Bürokrasi vardı, kırtasiyecilik almış yürümüşü, yolsuzluklar oluyordu, rüşvet ve kapitalizme özgü birçok yanlış politika sosyalizmi aşındırmış; yozlaşma artmış, eski (burjuva) düşünce ve alışkanlıklar geliyordu. Gorbaçov böyle diyorsa doğrudur. Onlar Gorbaçov’dan daha mı iyi bileceklerdi?!

Bağımsız politika üretmek yeteneğinden yoksun bir “mülteciler” partisinden de ancak bu beklenebilirdi. Onlar SBKP ne diyor ve yazıyorsa kuran kursu öğrencileri gibi tekrar etmekle yükümlüydüler. Dün Brejnev ne derse onu tekrarladılar, bugün de Gorbaçov ne derse onu tekrarlıyorlardı.

SBKP Gorbaçov’la birlikte dünyada bir “barış” atağını başlatmış, sınıf bakış açısını terk ederek emperyalistlerle her türlü uzlaşmaya mı girişmişti; dünyada liberalizm, uzlaşma, ilkesizlik rüzgarları mı esiyor, hemen tümüne ayak uydurdular. Bir anda TBKP içinde her şey, dünya çapında barışı koruma çabasına dönüştü. Her şey yasallaşmaya, burjuvazi ile uzlaşıp düzenin bir parçası olmayan barışçı yola indirgeniyordu. (Oysa daha önce bu işi gizli kapaklı yapıyorlardı!)

Oligarşinin demokrasi manevralarının çekiciliğine aldanarak, demokrasi figüranlığını gönüllü kabullendiler. İca-

zet dilenerek, yasallaşmak uğruna başlayan geriye saymanın, ilkelerden taviz vermenin henüz nerede duracağı belli değilken, bugünden devrim hedefinden vazgeçtiklerini ilan ettiler. Hedeflerini daraltıp burjuva demokrasisi ile sınırladılar. Çarpık kapitalizmin istikrarının soldan koruyucusu olacaklar, statülerin yıkılmasını engellemek için ellerinden geleni yapacaklardı. “Provokasyon”, “bireysel terörizm” ve “anarşi” edebiyatıyla devrimci eylemlere burjuvazi ile birlikte tavır alacaklar, bunları önlemek için burjuvaziye kolaylıklar sağlayacaklardı.

İlkesizlik ilke, kişisizlik kişilik, pragmatizm temel politika olunca her türlü uzlaşmaya ve şekilsiz birliğe kapılarını açtılar. Geçmişte, AYDINLIK’tan hiç de özde farklı olmayan bir dogmatizm ve “konsoloslukla, sosyal emperyalistçi solu düşman ilan ederken, “Maocu bozkurtlar” diye güçlerini bunlara karşı yığarken, tüm bunlara sanki olup bitmemiş gibi sünger çektiler. Ülke gerçekleri sonuçta, geçmişte birbirlerine ne söylemiş olursa olsun aynıları aynı yerde, aynı ilkesizlik, pragmatizm anlayışları içerisinde bir araya getiriyordu. Geçmişin sol şövalyeleri birbirlerine karşılıklı jestler yapıyor, birbirlerini partilerine davet ediyor, birbirlerinin yayın organlarında boy gösteriyorlardı. “Sosyal emperyalist”, “sosyal faşist”, “Maocu bozkurt” söylemlerini sınıflar mücadelesi dışlayınca, bunlar da bu sloganlardan kimi açıkça, kimi fiili olarak vazgeçmiş, anlaşmamaları için bir neden kalmamıştı.

D. Perinçek her şeyi yasal mücadele alanına hapsederek, bunun dışında gelişen devrimci eylemleri karanlık odakların provokasyonuna yönelik olarak niteliyordu. Anarşi ve terör olarak gördüğü devrimci hareketi önlemek için, kirli ellerini burjuvazinin kirli ellerine uzatıyordu. TBKP’nin bundan farkı neydi? Aynı şeyleri oligarşiye TBKP de vaat ediyordu.

Her şey yasallık içinde demokrasi için değil miydi? AYDINLIK ve TBKP mücadeleyi salt yasal sınırlar içine hap-

setmede, düzenin istikrarını korumada, devrimci eylemleri “anarşi”, “terör”, “provokasyon” diyerek karalamada, ilkesizlikte, devrimci mücadelenin önüne set oluşturmada zaten objektif olarak birlik oluşturunca Oligarşi ile uzlaşmaya ant içmiş, yasal mücadele hedefini demokrasi ile sınırlayan bu örgütler, partiler, devrimci mücadelenin bir parçası değil; devrim mücadelesinin karşısına çıkmaya aday olabilirler ancak. Bunu bilmek için kahin olmaya ne hacet! Zaten AYDINLIK bu yolda epey mesafe almış durumdadır.

“Bizim Kendi Marksist-Leninist Sandalyemiz Var!”

Tarih biz Marksist-Leninistleri haklı çıkarırken, Türkiye gerçeğine ayakları basmayan tüm şabloncu çizgileri mahkum ediyor.

Biz Marksist-Leninistler 20 yıldır ne söyledikse bir bir gerçekleşiyor. Gorbaçov, açıklamalarıyla bizim eleştirilerimizde ne kadar haklı olduğumuzu ortaya koyuyor. Bugün AYDINLIK saflarında “sosyal emperyalizm” eksenindeki ayrışmada, Sovyetler Birliği’ne bakışın temelden değişmesi, “Sovyetler Birliği konusunda böyle bir hatamız olsa orta yolculara katılmamız gerekirdi” (16) tepkiyle karşılaşılıyorsa; bütün dogmatik, şabloncu çizgilerden bağımsız, kendi devrimimizin yolunu, MarksizMLE-ninizmin genel teorisi ve temel ilkeleriyle tüm devrim deneylerinden çıkardığımız dersleri, ülkemize yaratıcı bir tarzda uygulayarak hareket etmemizden, doğru yolda olduğumuzun sosyal pratikte kanıtlanmasındandır.

Dönüp dolaşıp şabloncu çizgilerin de, ısrarla gerçekleri görmekten ne kadar kaçarlarsa kaçsınlar, öyle ya da böyle biz Marksist-Leninistlerin çizgisine hak verecekleri açıktır. Çünkü Türkiye devriminin yolunu ne Çin’deki ve Arnavutluk’taki, Sovyetler Birliği’ndeki ne de başka bir ülkedeki birileri belirleyebilir. Bu yolu çizmek, ülkede ya-

şayan, bu ülke gerçeklerini her “konsolosluktan çok daha iyi tanıyan Türkiyeli Marksist-Leninistlerin görevidir ve öyle de olmuştur.

“Bizim kendi Marksist-Leninist sandalyemiz var.” Ülkemizin devrim sorunlarına ilişkin hiçbir şablona, başka bir yerde hazırlanmış formüllere yer vermeden ama hiçbir deneyi reddetmeden kendimiz çözüm üretiyoruz. Türkiye devrimini, kendi özgücüne güvenen, hiçbir güçten talimat ve akıl almadan hareket eden ve yalnızca kendi halkına dayanan, bu ülkenin Marksist-Leninistleri gerçekleştirecektir.

Biz Marksist-Leninistler 20 yıldır bunu biliyor, bunu söylüyor, bunu uyguluyoruz.

(*) SAÇAK s. 53, syf. 28, “Sovyetler Birliği ve Çin’deki Gelişmeler”, Halil Berktaş

(1) SAÇAK, s. 52, syf. 38, “Dünyanın Büyük Dönemeci 2” başlıklı yazı

(2) SAÇAK, s. 53, syf. 18, “Sovyetler Birliği ve Çin’deki Gelişmeler”, H. Berktaş

(3) SAÇAK, s. 51, syf. 51, “Arşivlerin Tozu Dumanı ya da Bilançonun abc’si”, Asaf Güven Aksel

(4) SAÇAK, adı geçen yer

(5) SAÇAK, s. 53, syf. 18, “Sovyetler Birliği ve Çin’deki Gelişmeler”, H. Berktaş

(6) SAÇAK, s. 54, syf. 1

(7) “Anarşinin Kaynağı ve Devrimci Siyaset”, syf. 36, D. Perinçek, Aydınlik Yayınları

(8) SAÇAK, s. 53, syf. 18, “Sovyetler Birliği ve Çin’deki Gelişmeler”, H. Berktaş

(9) Türkiye Devriminin Yolu, syf.42, D. Perinçek, Aydınlik Yayınları

(10) age, syf.41

(11) SAÇAK, s. 52, syf. 33, “Dünyanın Büyük Döne-

meci”, H. Berktaş

(12) SAÇAK, s. 53, syf. 20, “Sovyetler Birliği ve Çin’deki Gelişmeler”, H. Berktaş

(13) SAÇAK, s.56, syf.17, “Dünyayı Değiştirme Mesajını 2000’lere Taşımak”, D. Perinçek

(14) SAÇAK, age, syf. 18

(15) SAÇAK, s. 52, syf. 40, “Dünyanın Büyük Dönemeci 2”, H. Berktaş

(16) SAÇAK, s. 54, syf. 26, “Sovyetler Birliği ve Çin’deki Gelişmeler”, H. Berktaş

Aydınlıkçılar Karşı-Devrimciliklerini İtiraf Ediyor

Yeni Çözüm
Nisan 1989 Sayı: 23

Eylül öncesi Aydınlık burjuva, milliyetçisi karşı-devrimci bir akım olarak dam-galandı, maskesi düşürülerek sol safların dışına atıldı. Bunda hemen tüm sol aynı görüşteydi.

Aydınlık'ın Marksist-Leninist bir maskeyle sol saflara sızmış karşı-devrimci bir siyaset olduğu üzerine çok yazıldı, çok söylendi. Ama Aydınlık'ın, 12 Eylül'den sonra bu kötü geçmişini, karşı-devrimci çizgisini unutturma çabasında ve halk saflarına tekrar dönmek için başvurduğu taktikleriyle kitlelerin ve solun kafasını bulandırdığı da açık bir gerçektir. Aslında bu, solun büyük bir kesiminin omurgasızlaştığını, pragmatizmin batağına saplandığını, birlik adına nerelere savrulduğunu göstermesi açısından da bir ölçüdür. Bugün geçmişte karşı-devrimci ilan ettikleriyle kol kola olanlar var.

Son günlerde burjuva basın ve yayın organlarına da yansıyan ilginç bir olay gelişti. Uzun süredir alttan alta süren karşı-devrimci Aydınlık içindeki ide-olojik-politik ayrılık su yüzüne çıktı. Karşılıklı suçlamalar başladı. Öyle ki karşılıklı suçlamalar geçmiş çizgilerinin karşı-devrimci olduğu noktasına kadar vardırıldı.

Aydınlık'ın suç dosyası Aydınlıkçılar tarafından açılıyor. Suçlar bir bir itiraf ediliyor. Marksist-Leninistlerin bu çizgi için yıllardır söyledikleri ve yazdıkları bir bir doğrulanıyor. Ama yine de çok ahlâksız ve aşağılık bir durumla karşı karşıyayız. Daha düne kadar “en doğru bizdik”, “en büyük biziz” diyen-ler, 49 fraksiyon solu “sahte sol” ilan edenler, geldikleri noktada kendi çizgilerinin karşı-devrimci, devletçi, orducu, NATO’cu, ihbarcı olduğunu pişkince itiraf ediyorlar. Umarız Aydınlık saf-larındaki ayrışmayla birlikte yaşanan gelişmeler, Aydınlık'ın geçmiş çizgisini karşı-devrimci olarak sorgulamaya başlayanların da, Aydınlık'la birlikte olmayı Marksist-Leninistlerle birlikte olmaya tercih edenlerin de gözünü açar.

1978 Aydınlık’a İnen Vahiy: “Beş Yıl İçinde Sovyetler Birliği Saldıracak, Dünya Savaşı Çıkacak!”

“SSCB beş yıl içinde saldıracaktı, dünya savaşı beş yıl içinde çıkacaktı.” “...Yeni bir dünya savaşından ve Türkiye’nin SSCB işgali altına girmesinden geçeceğimizi düşündük ve bu ihtimale karşı, doğrusu bugün hatırlaması biraz komik gelen hazırlıklara giriştik.”(!)

Hayır, yanlış anlaşılmasın! Bunları söyleyenler ne kahinler, ne falcılar, ne de peygamberler... Bunları söyleyenler yüzüne MarksizMLeninizm maskesi geçirmiş, diyalektik ve tarihsel materyalizm üzerine vaaz vermeyi elden bırakmayan Aydınlıkçılardan başkası değildir. “Sovyet saldırısı ihtimaline göre pozisyon” alan, “hatta ABD’yi bile barış cephesi içine katan” Aydınlıkçıların peygamberleşmesine diyecek yok doğrusu! Vahiy yoluyla tanrılarından aldıkları mesajı açıklıyorlar: “Beş yıl içinde dünya savaşı çıkacak!” Bu saçmalıklara ancak Aydınlıkçıların peygamberlerine iman eden müritleri inanabilirdi.

Bugün, geçmişte yaptıklarına bakıp gülenler, yaptıklarını komik bulanlar, sınıf mücadelesiyle ikiyüzlü ihanet

masallarını ve oyunlarını birbirine karıştıranlardır. Şimdi aradan beş değil, on yıl geçti. Ama vahiy boşa çıktı! Bunun üzerine müritler yalancı peygamberleri bir bir terke-diyorlar. Aydınlık mezhebi çöküyor!

Tanığının Kim Olduğunu Söyle, Sana Kim Olduğunu Söyleyeyim

“Bozacının şahidi şıracı olur” halk deyişi Aydınlık’ın durumunu çok güzel açıklıyor.

“Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı’nın hazırladığı Apocular iddianamesi de buna tanıktır.” (Bu bir)

“Partimizin ayrılıkçılığa ve bölücülüğe karşı kararlı tutumu, doğu bölgesindeki çeşitli illerimizin vali, emniyet müdürü ve sıkıyönetim komutanlarımızca da kabul ve ifade edilmiştir. Mahkememizden kendilerinin tanık olarak dinlenmesini talep edeceğiz.” (Bu İki)

“Halbuki Aydınlık gazetesinin -bu, Yeni Forum’dan alındır- bir süre önceki yorumunda, sol terörün çok önemli ortak noktaları, yönleri ve hedefleri olduğunu belirtmiştir... Aydınlik gazetesi fraksiyonların çıkardığı dergiler ve yayınlardan yararlanarak anlatmış, Türk kamuoyunu aydınlatmıştır.” (Bu üç)

“Bu konuda bazı bakanlar bile bizden yardım istemiştir.” (Bu dört)

“Bizim Radyo’yu dinleyerek tape ettiğimiz metinleri istek üzerine sıkıyönetim komutanlığına da veriyorduk...” (Bu beş) (İlginçtir, Aydınlikçılarla Bizim Radyocular arasındaki ilişkiler bugün çok sıkı fıkıdır. Aralarından su sız-mıyor. Sakın ha, Aydınlikçılar bu ilişkiler içinden geçen konuşmaları da kaydederek, yarın tape edilmiş şekilde götürüp birilerine vermesin! Çünkü bu Aydınlik’in alışkanlığıdır. Bu tür işleri geçmiş ten beri çok sever.)

İşte Aydınlik'in tanıkları:

Bir: 12 Eylül savcıları.

İki: Devletin emniyet müdürleri, valileri, sıkıyönetim komutanları.

Üç: Devletin bakanları.

Dört: Genelkurmay Başkanlığı, MİT ve o yayınlarıyla çok deşifre ettiği(!) Kontrgerilla!

Beş: CIA'nın Türkçe yayın organı Yeni Forum.

Bunları tanık gösterip ML adına siyaset yaptığını söylemek, en hafifinden ahlâksızlıktır, alçaklıktır, burjuva ajanlığıdır!

"12 Eylül'ün gelmesiyle birlikte afalladık", "reçetelerin hepsi ama hepsi yanlış çıktı" diyenlerin nasıl bir anda 12 Eylülcü kesilerek cuntacılar yaltaklandıklarını, bu dönüşten ve gösterdikleri savunma tanıklarından hiçbir şey daha iyi ortaya koyamaz.

Ordumuz İktidarda, Biz İçerde!

"Orduya bel bağlanarak devrimci halk iktidarı kurulabilir mi? Orduyu parçalamadan devrim yapılabilir mi?" Bu sorulan Aydınlik 1976'da "proletarya devrimci iktidarını ancak burjuva devlet cihazını, bürokrasi ve ordusuyla parçalayarak kurar(3) diye cevaplandırıyordu.

Yıl 1983: Sıkıyönetim mahkeme sorgulan ise bir başka! Kendi eksenini etrafında yüz seksen derece dönüş, hiza geçiş ve gerçek yerini buluş!

"Devlet orduyu yıkmayı değil, tam tersine dış tehdide karşı savunmayı ve güçlendirmeyi esas almıştır."

"Türkiye devletin yaşamasından yanadır, hatta tarih bugün devrimcilerin omuzuna devleti yaşatmak için en önde savaşmak sorumluluğunu yüklemiştir." (Bir zamanlar bazıları meclis kürsülerinden yandaşları için "devletin yarıdımçı güçleri" olduğunu, "devleti orduyu koruduklarını" söy-

lüyordu. Aydınlikçılar bu ataklarıyla devleti koruma yarısında “ölkücü kardeş”lerini geride bırakarak “en öne” geçtiler!)

“Oysa TKİP orduyu güçlendirmeyi merkezi görev olarak benimsemişti... Yani milli savunmanın güçlendirilmesine birinci önemi vermişti. Bu tutumu alan ikinci bir parti yoktur.” (Burada fikrimiz iktidarda, biz içerdeyiz” diyenle kendileri gibi 12 Eylül “mağduru” olan bir partinin hakkı yenmiyor mu?)

“Partimiz bu bildiri ile yetinmemiş, Milli Güvenlik derslerini hedef alan kampanyayı kararlıkla göğüslemiştir.”

Sıkıyönetim mahkemelerindeki sorgu, savunma ve Mamak pratiklerinden, Milli Güvenlik derslerine zamanında neden dört elle sarıldıklarını da anlamış olduk!

İhbarcılık Şerefsizliktir Alçaklıktır!

“Partimiz, orduyu parçalamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adreslerini göstermiştir.” (abç) (Devlete resmi olarak devrimcilerin adreslerini verip sonra da katlet-tirenlerin, dönüp dolanıp 2000’e doğru gibi adres göstericilere sığınmalarından doğal ne olabilirdi? Mustafa Curnazların günahı neydi ki, tutup teslim edildi(!) Demek ki, ihbara, satılmış, yanardöner, ruhunu kaybetmiş ve kendini oligarşiye kanıtlama yarışına soyunanlar, bunun için başka ihbarcıları da ihbar edebiliyorlar.)

“Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı’nın hazırladığı Apocular iddianamesi de buna tanıktır. Bu iddianame bizim dikkat çektiğimiz, bir bir ortaya çıkardığımız gerçekler üzerine kurulmuştur.” (abç) (Misak-ı Milli sınırları içerisinde Türkiye’nin bölünmez bütünlüğünü korumadaki hassasiyetlerinden mahkemelerde övünçle söz etmelerine diyecek yok doğrusu!) “Partimizin ayrılıkçılığa ve bölücülüğe karşı kararlı tutumu...” (yanlış an-

laşılmasın, bunu söyleyen ne AP'dir, ne CHP'dir, ne MHP'dir, ne de 1983 sonrası kurulan düzen partileridir. "Proleter devrimci" Aydınlık'tır.)

"Bilinmeyen Sol dizisinde sahte solcu terör çetelerinin halkı hedef alan cinayetlerini aydınlattığı"nı, "Devletin teröre karşı Aydınlık'tan yararlandığını" söylemekten öte, bu tavırlarıyla övünen Aydınlıkçılara ihbarcı dönmeyecektir de kime denilecektir? Ne denilecektir?

Sorgulan Aydınlıkçılar'ın kendi kendilerini vuran bir si-lahtır. "İhbara diyen adam atılır, ihbarcılık şerefsizliktir, ideolojik bir eleştiri değildir, ihbara ile birlikte olunmaz."(4) Aydınlıkçılar'ı Marksist-Leninistlere tercih eden, sol güçlere noktasına virgülüne dokunmadan ithaf olunur!

Dikkat edin birlikte yürüdüklerinizin teybi açık ve alıcılarının antenleri de Genelkurmayla, savcılara, MİT'e ve Yeni Forum dergisine çevrili olabilir!

Ülkemizin Bağımsızlığını Koruyan NATO!

"...TİKP yurdumuzun savunması konusunda o kadar ciddi, o kadar sorumlu tutum almıştır ki (aşağıyı okuyunca ne kadar sorumsuz ve ciddiyetsiz olduklarına tanık olacağız-bn)... Sovyetler Birliği'ne teslimiyet yönünde bir NATO'dan ayrılışa karşı çıkmış, NATO'nun Moskova tehdidi karşısında yarattığı ağırlığı tespit etmiştir. NATO, değişen dünya durumu nedeniyle, Sovyet tehdidine karşı bir savunma örgütü niteliği kazanmıştır. TİKP, NATO'dan Sovyetler Birliği'ne teslimiyet yönünde bir ayrılışa karşıdır. Bugün Türkiye'nin NATO'dan ayrılması için kampanya yürütenler, ülkemizin bağımsızlığına hizmet etmiyorlar." (abç)

MHP, demagojik bile olsa, NATO'-ya karşı gözükürken, NATO'ya bağımlılığı, bağımsızlık adına savunabilmek Aydınlık'ın ihanet yolu üzerindeki çitleri yıkmada engel tanımadığını gösteriyor. Bütün burjuva düzen parti-

leri, Aydınlık'ın bu kadar cesaretle savunabilmesine gıpta ediyorlar olsa gerek!

1968'den beri keskin "halk savaşı"ndan ordu ve devlet savunuculuğuna gelenler kendi dışlarındaki solu "sahte sol" ilan edip burjuvaziye ihbar edenler, 12 Eylül-cülüğü benimseyenler, bugün devrim havarisi geçiniyorlar. Utanmadan "reform mu, devrim mi?" sorusu sorarak ve sözde devrimden yana tavır belirleyerek kitlelerin ve solun kafası bir kez daha bulandırmaya çalışıyorlar.

Her üç-beş yılda bir kendi kendini inkâr edenlere, düşüncelerini kökten değiştirenlere, kendilerine kendilerinin bile inanmadığı bir durumda başkaları nasıl inanır? Başkalarından kendilerine inanmalarını nasıl bekleyebilirler? Aydınlık'ın karşı-devrimci çizgisini bugün için utan-kaçça deşifre edenler, gerçekleri daha açık yüreklilikle gözler önüne sermelidirler. Samimi iseler, tereddütlü, ürkek, kuşkulu tavırlarını atmalı, gerçekler üzerine cesaretle giderek hesap sormalıdır.

Evet, Aydınlıkçılar konusunda kafası karışık sol yenden düşünmeli ve Aydınlık'ın ol saflarda yeri olup olmadığını belirlemelidir. Bunun için yeterli malzemeyi Aydınlıkçılar sunuyor. Geçmişte ve bugün yapılan hiçbir şey unutulmamalıdır.

Sosyalist Birlik dergisi, sayı 1, "Solda Durum Tahlili ve Birlik Süreci", Sayfa 38, Halil Berktaş.

Yazıda belirtilmeyen diğer alıntılar, Sosyalist Birlik Dergisi 1. sayısında Oral Çalışlar'ın "Açık ve Derin Bir Muhasebe" yazısından alınmıştır.

Doğu Perinçek, "Kıvılcımlı'nın Burjuva Ordu ve Devlet Teorisinin Eleştirisi" say & 19 Aydınlık yayınları 1976.

Saçak, sayı 60, "Tartışma Tutanağı 1" sayfa 9, Doğu Perinçek'in Konuşmasından.

İhbarcı Aydınlikçi Hokka Devrimcilerin Koğuşundan Kovuldu

Yeni Çözüm
Haziran 1989 Sayı: 25

“1 Mayıs öncesinin “provokasyon” eyyamcılarının, burjuva milliyetçisi PDA geleneğinin partisi Sosyalist Parti’nin Genel Başkan Yardımcısı Hıdır HOKKA her nasılsa 1 Mayıs olayları dolayısıyla tutuklanarak cezaevine gelmişti. Her nasılsa diyoruz, çünkü son zamanlarda işçi sınıfının hamisi kesilen SP’ye göre 1 Mayıs’ı alanlarda kutlamak yanlıştı. Provokasyona çanak tutardı. O halde 1 Mayıs tüm fabrikalarda üretimi durdurarak (!) kutlanmalıydı.

Kısaca 1 Mayıs için kılını bile kıpırdatmayan ve aslında kıpırdatmaları da beklenmeyen SP’nin Genel Başkan Yardımcısı 1 Mayıs günü can sıkıntısından olsa gerek, kendince emin bir gösteri alanı olan Abide-i Hürriyet Meydanı’na gitmiş, orada polis tarafından fotoğraflanmıştı.

Aradan geçen 2 haftalık bir süre sonunda polis, Hıdır HOKKA’yı gözaltına alıyor ve 2 günlük şube misafirliğinin ardından cezaevine gönderiyordu. Hıdır Hokka pek bildiğimiz sıfatlarının yanına 1 Mayıs tutsağı sıfatının ekleneceği sanısıyla 1 Mayıs tutsaklarının koğuşunda kalmayı tercih etse de, koğuş kapısından adımını attığı andan itibaren hevesinin fazla uzun sürmeyeceğini de hemen kavradı. Geldiğinde kendisine soğuk davranılmasını “soğukkanlılıkla” kabullenmişti. Zira bu koğuşta 1 Ma-

yıs'ı en zor şartlar yaşansa bile 1 Mayıs alanında kutlamak gerektiğine inanmış devrimci sol güçler ve diğer yurt-severler vardı. Koğuşta 2 gün boyunca hiç kimseyle konuşmadan bir aşağı, bir yukarı dolaştı. Anlamıştı. Kendisine tecrit uygulanıyordu. Ama diğer yandan işine de gelmemiş değildi bu. Beterin de beteri vardı. Tecrite razıydı. Yeter ki kendisinden, kimse açlık grevi yapmasını istemesin.

Sonra koğuşta kendisiyle ilgili bir toplantı yapılacağını öğrendi. İçine bir kuşku düşmüştü. Mahkeme kurulup yargılanacak mıydı yoksa? Biliyordu. Suçları çok ağırdı. Hafif bir cezayla kurtarabilir miydi acaba?

Koğuş toplandı. Hıdır Hokka kuşku dolu gözlerle etrafına bakmıyordu. Toplantıyı yöneten arkadaşın konuşması biraz kendisini rahatlatır gibiydi. Kendisine karşı özel bir önyargıdan söz edilmemişti. Daha çok PDA geleneğinin karşı-devrimci ihbarcılığı ve burjuva milliyetçiliği sorgulanıyordu, toplantı gündeminde... Kendisi bir işçi olduğu için konuşma fırsatı tanınıyordu. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliydi. Doğrusu “sahte solcular” beklediğinden çok daha insafli çıkmışlardı.

Oysa çok iyi hatırlıyordu. 1978'den 1980'e kadar Aydınlik gazetelerinde birçok devrimciyi isimleriyle, kurumlaştıkları mekânları krokileriyle oligarşiye ihbar etmemişler miydi? Valilere, emniyet müdürlerine bulundukları her ilde devrimciler hakkında istihbarat verip haklarında iddianameler düzenlenmesinde birinci dereceden rol oynamamışlar mıydı? Olsun... Bunlar nasılsa çoktan unutulmuştu. Şimdi her zamanki gibi bir yolunu bulur, etrafına toplanmış “gençleri” kandırabilirdi.

Söze 20 yıldır nasıl işçi önderliği yaptığını anlatarak başladı. Sonra 1 Mayıs ile ilgili çok haklı (!) tesbitlerini sıralamaya girişti. Ama dur! denildi. Çünkü konuşması uzadıkça uzuyor, bir türlü sadede gelmiyordu. Bu kez yalanlar başladı, basit demagogiler, kargaların bile güleceği çar-

pıtmalar birbirini takip etti. SP yepyeni bir partiydi bu zat'a göre. Geçmiş Aydınlik geleneği ile ise hiç mi hiç bağla- rı yoktu.

Ama SAÇAK dergileri tam tersini söylüyordu. Okun- du, herkese gösterildi. Yalan ortaya çıkarıldı. Sonra SP içinde özeleştiri toplantıları yapıldığını, yakında yapılan zeleştirilerin do duyurulacağını açıkladı, Bunun zerine Saçak dergisinin Ocak 1989 tarihli nüshası gösterildi. Doğu, 20 yılı aşkın siyasi yaşamının tek doğrusunu bu- rada söylüyordu. "İhbarcılığın özeleştirisi olmaz"dı. De- magojiler bitmemişti daha. Hıdır Hokka, Doğu Perinçek'i 1978'den beri tanıyordu. İy bir insan olarak biliyordu ve ihbarcı olduğunu sanmıyordu (?) Evet! 20 yıllık işçi n- deri(!) artık sabırları taşırmıştı. O ğrensini diye değil, 12 Eylül ncesi PDA karşı-devrimci ihbarcılarının irkefini, çürümüşlüğünü tanımayan genç devrimci unsurlar gr- sn diye. İhbarcılık belgeleri bir bir ortaya çıkarıldı. Ay- dınlık gazetelerinin ihbarcılığını sergileyen nshalarıydı şimdi elden ele dolaşan. Hayret dolu bakışların altında sırtıyorlar, SP Anakent Belediye Başkan adayını yalan- lıyorlardı. Hıdır Hokka'nın yüzü buz kesmiş ve artık şaş- kınlığı ve de utancı gizleyemez olmuştu. Utancının du- rulmasına izin verilmeyecekti. Aydınlik gazetelerinin he- men akabinde Doğu Perinçek'in 1981 yılında Ankara Sı- kıynetim Mahkemesi'ne verdiği sorgusu çıkarıldı. Evet! Hıdır Hokka, Doğu Perinçek'in sorgusundan bölümler okundukça eziliyor, eziliyordu.

Bugünün "devrimcisi" Doğu Perinçek sorgusunda; "Par- timiz kendi stratejisini özellikle ordunun güçlendirilmesi ve Türkiye'nin birliği konusundaki duyarlılığını açık açık defalarca ortaya koymuştur" diyordu.

"Bugün gerçek bir devrimci, gerçek bir halkı, Türki- ye Devleti'nin yaşamasından yanadır. Hatta tarih bugün devrimcilerin omuzlarına devlet yaşatmak için en önde sa- vaşmak sorumluluğunu yüklemiştir" diyordu.

“Partimiz orduyu parçalamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adresini göstermiştir” diyordu.

Ve bugünün “Kürt dostu” Doğu Perinçek sorgusunda, partisinin ayrılıkçılığa ve bölücülüğe karşı en kararlı mücadeleyi yürüttüğünü belirttikten sonra;

“Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığının hazırladığı ‘Apocular İddianamesi’de buna tanıktır. Bu iddianame bizim dikkat çektiğimiz ve bir bir ortaya çıkardığımız gerçekler üzerine kurulmuştur” diyordu.

Hıdır Hokka önce pasajların okunduğu belgenin Doğu Perinçek’in sorgusu olduğuna inanmayan tavırlara girerek “ben bunları okumadım, verin okuyarak ne yazdığını tam olarak öğreneyim” dediyse de inandırıcı olamadı. Belgeler inkâr edilemeyecek kadar açıktı. Çaresiz son bir atraksiyona girişti. Bunların hesabını Aydınlıkçılar vermeliydi, oysa kendisi Aydınlıkçı değildi. Ama yine olmadı. Çünkü konuşma sırasında her nasılsa tedbirsizlik yapmış Doğu Perinçek’i kendi siyasi önderi olarak kabul ettiğini ağızından kaçırmıştı. Artık riyakarın maskesi düşmüş, kaçacak deliği kalmamıştı.

Gelinen aşamada herkes sustu. Söz sırası artık 17-18 yaşlarındaki genç 1 Mayıs direnişçilerindeydi. Evet, Aydınlıkçıların kötü olduklarını duymuşlardı, ama bu kadar namussuz olduklarını yeni öğreniyorlardı. Eğer Hıdır Hokka’da bir parça dürüstlük varsa ortaya koyulan bunca belgeden sonra içinde bulunduğu çirkeften kendisini kurtarırdı.

1 Mayıs direnişçileri Hıdır Hokka’dan fazla bir şey istemiyorlardı aslında... “Bataklıkta açan bir çiçek ol” diyorlardı. İhanete, yozluğa ortak olma diyorlardı. Ama Hıdır Hokka 1 Mayıs direnişçilerinin gösterdiği büyüklüğü anlayamayacak kadar küçüktü. Direnişçilerin engin affedici yüreğini selamlamayı bilemedi. Ve o yine ihaneti, yine teslimiyeti seçti ve bir kez daha namlularını devrimcilere çevirdi.

1 Mayıs direnişçileri yarının sınıfsız toplumunu yaratmak için yola çıkmışlardı. Her şey bu denli açıkça ortaya serilmişken, ihanetin, ihbarcılığın, yozluğın, çürümüşlüğüne temsilcisini bir kambur gibi sırtlarında taşıyamazlardı. Yarının dünyası, bugün bulundukları cezaevi koğuşunda bir adacık halinde de olsa yaşasın diye, adalarının saflığı, arınmışlığı, temizliği korunsun diye safrayı bulunduğu yerden alarak koğuş dışına gönderdiler.

**Bayrampaşa Cezaevi'nde
1 Mayısçılar Koğuşundaki
Devrimci Sol Güçler**

Devrimci Sol Güçler Halkla Bütünleştikçe, Oligarşi ve Oportünizm Saldırganlaşıyor

Yeni Çözüm
Temmuz 1989 Sayı: 26

Devrimci Sol Güçler radikal bir tarzda mücadeleyi yükseltmeye başladığından beri, oligarşinin boy hedefi olmayı sürdürüyor. Sorun, doğrudan Devrimci Sol Güçlerin sadece radikalliklerinden, kitleleri aktif mücadeleye çekmek için öne atılmalarından kaynaklanmıyor. Oligarşi açısından çok yönlü saldırganlığın can alıcı noktası, hemen tüm solun örgütlü mücadeleyi tatil ettiği ve örgütlü bir güç olarak süreçte yer almadan kendine güvensizliğini sergilediği bir aşamada, Devrimci Sol Güçler'in, illegal ve legal mücadeleyi birleştirerek örgütlü mücadeleyi sürekli kılmasıdır. Devrimci Sol Güçler'in gerçekleştirdiği devrimci eylemlerle giderek güçlenmesi ve kitleselleşmesi, kamuoyunun dikkatlerini üzerine çekerek kendini siyasi gündemde sürekli tartıştıracak kadar etkili hale dönüştürebilmesidir.

Çeşitli eylemler ve kampanyalar bütün toplum kesimlerini sınıfsal konumlarına göre etkiledi ve sarstı. Halk güçleri içerisinde 12 Eylül'ün baskı ve terörünün yarattığı yılgınlığı, karamsarlığı ve örgütsüzlüğün getirdiği umutsuzluğu, Devrimci Sol Güçler varlığını duyurarak olumlu yönde değiştirmeye hız kattı. Solda belirsizlikler

netleşmeye başladı, saflaşmalar gelişti.

Diğer yandan işbirlikçi tekellerden başlayarak tüm gerici egemen güçler üzerinde belli bir huzursuzluk ve korkuyu açığa çıkardı. Onlara, 12 Eylül öncesi devrimci mücadelenin gelişim seyrini ve sonuçta başlarına gelecekleri hatırlattı. Devrimci Sol Güçler'in örgütlülükleri oranında devrimci mücadeleyi yükselterek, kitleselleştirmeleri, yaygınlaştırmaları, en önemlisi gözle görülür bir şekilde daha da radikalleştirmeleri, MİT ve siyasi polis başta olmak üzere oligarşinin militarist güçlerini telaşlandırdı. Oligarşi gerçeği görüyor, böyle giderse Devrimci Sol Güçler daha büyük şeyler yapabilir, mücadeleyi daha etkin kılarak kitle mücadelesini aktifleştirebilir, kitleler içerisinde köklerini sökülmeyecek biçimde daha derinlere salabilir diye düşünüyordu.

Örgütlü devrimci güçlerin mücadelesinin, örgütlü karşı-devrimci güçlerin saldırısını getirmesi çok doğaldır. Bu yöndeki bütün devrimci gelişmeler karşısında, son günlerde Devrimci Sol Güçleri hedefleyen MİT ve siyasi polis kaynaklı yoğun bir saldırı kampanyası başlatıldı. Oligarşi kendisi açısından daha büyük bir tehlike olmadan Devrimci Sol Güçler'i etkisiz hale getirmek istiyor.

Sürecin bu şekilde gelişmesinin önüne geçemediği noktada Devrimci Sol Güçler'in mücadelesinde ve örgütlülüğündeki yükselişin, iktidara alternatif bir güce dönüşeceğini çok iyi biliyor.

Devrimci Sol Güçler, sınıf mücadelesinde nesnel koşullara denk düşen yeni bir süreç başlattı. Ve bu süreç hızla kitleleri depolitizasyonun yörüngesinden çıkartıp politikleştiriyor ve durağanlıktan hareketliliğe geçirerek radikalleştiriyor. Bu gelişmeyi yakından izleyen oligarşi, Devrimci Sol Güçler'in önüne devrim ve iktidar hedefini koyduğunu ve bunun için kararlılıkla mücadeleyi yükseltecek potansiyel bir güç olduğunu görüyor. Zaten Devrimci Sol Güçler'in 12 Eylül öncesi devrimci mücadeledeki yeri de

oligarşiye bu konuda yeterli bir deneyim kazandırmıştır.

12 Eylül süreci boyunca, en zor anlarda, oligarşinin “yok ettik, kökünü kazıdık” diye böbürlenmeye başladığı koşullarda bile, yediği örgütsel darbelere rağmen Devrimci Sol Güçler; paniğe kapılmadan, mücadeleyi tatil edencesine geri çekilme taktiğine başvurmada, mülteciliğe yönelmeden sınıf mücadelesinin her alanında yer almıştır. Her koşulda devrimci güçlerin mücadeleyi sürdürebilecekleri, oligarşinin devrimci güç ve örgütleri açık faşizm döneminde de yok edemeyeceği, yenilginin geçici olduğu ve direnme çizgisi ile ayakta kalınacağı ve ileri atılım yapılabileceği mesajlarını halk kitlelerine taşıyordu. Oligarşi artık bu nesnel gerçeği çok iyi biliyor. “Bunlar küçük bir güç olarak kalsalar da mücadeleyi sürdürürler” deyişlerinin ve bundan duydukları tedirginliğin altında, Devrimci Sol Güçler’in mücadeleyi kesintisiz sürdürme geleneği yatıyor.

Diğer yandan bu süreçte Devrimci Sol Güçler’in ağır darbeler almalarına karşın, 12 Eylül dönemini aynı zamanda mücadele içinde değerlendirmeleri ve direniş çizgisinde tutunmaları, faşizmin saldırı oklarının üzerlerinden hiç eksik olmamasını da getirmiştir. Bu süreçten Devrimci Sol Güçler’in gerekli dersleri çıkararak; güçlerini daha sağlıklı örgütlendirmeleri ve mevzilendirmeleri karşısında oligarşi, devrimci eylemlerin gelişim çizgisine bakarak, devrimci hareketi adım adım izliyor. Oligarşi mücadeleyi yeniden sekteye uğratmak ve hep dalları yeşerdikçe budanan yaşlı bir ağaç gibi bırakmak için alçakça saldırılara başvuruyor. Fiziki darbelere başvurmadığı ya da bunlara rağmen yok edemeyeceğini anladığı her seferinde, karşı-devrimci propaganda savaşının tüm pislikleriyle devrimci harekete saldırıyor, ideolojik saldırının odak noktası halk kesimleri olduğundan, onların kafalarında bulanıklık yaratacak, Devrimci Sol Güçler’in siyasi kimliğini çarpıtacak her yola utanmazca başvuruyor. Aslında yaşadığımız süreçteki saldırı kampanyasının altında da şim-

diye kadarki saldırılarının -o kadar hava yaratmasına karşın- boş çıkması, önemli bir şeyler elde edememesi, prestij yitimi ve bu gelişimi önleyememiş olmasının tepkisi ya- tıyor. Gelineen noktada saldırının çapını büyüterek Devrimci Sol Güçler'e önemli darbeler indirmek istiyordu. Son saldırı kampanyasına bakıldığında, oligarşinin kesin sonuç almak için ne ölçüde saldırganlaştığını görmek mümkündür.

Buradan yola çıkarak oligarşinin yakın gelecekte saldırılarının esas hedefinin Devrimci Sol Güçler olduğunu söyleyebiliriz. Hitler, Somoza, Şah faşist diktatörlüklerinde de görüldüğü gibi, halk güçleri başkenti kuşatıp "lütfen beyler" deyinceye kadar oligarşinin faşist temsilcileri de, gitmemek için binbir yola başvuracak, hile, yalan, satın alma, karalama kampanyalarını sürdüreceklidir.

Bugünkü saldırılardan oligarşi gerekli dersleri çıkarıyor. Bugünkü saldırılar gelecekteki daha hilekar, geniş çaplı saldırıların bir provasını niteliğinde görülmelidir. Bu ölçüde de Devrimci Sol Güçler mücadelede yetkinleşecek, iktidara yürüyeceklerdir. Devrimci mücadele, çatışma geliştikçe, kriz derinleştikçe, Devrimci Sol Güçler'in omuzlarına daha ağır yükler bindiriyor. Devrimci Sol Güçler bu bedeli ödemeye, mücadeleyi yükseltirken gelecek saldırıları göğüslemeye hazır olmalıdır.

Oligarşi, Devrimci Sol Güçler'in örgütlü olduğu ve devrimci eylemlerini sürdürdüğü hemen her yerde, her süreçte saldırılarını yoğunlaştırdı. Onlarca ev basıldı, dernekler kapatıldı, keyfi gözaltılar ve tutuklamalar gündeme getirildi. İşkence yoğunlaştırıldı. Oligarşi, Devrimci Sol Güçler'e karşı kendi koyduğu yasaları bile bir kenara bırakarak saldırıyor.

Kısacası, genelde Devrimci Sol Güçler'e gözdağı vermek, örgütlülüklerini dağıtmak, legal ilişkilerle illegal ilişkilerin uyumunu bozmak amacıyla yapmadığı şey kalmadı.

En az bunlar kadar önemli olan kamuoyunu şartlan-

dırmak, Devrimci Sol Güçler'e karşı olumsuz yönde etkilemek, kitleler içerisinde mücadelesiyle yarattığı sempatiyi dağıtmak amacıyla, her zaman olduğu gibi gerici ve faşist yayın organları da devreye sokuldu. Bunlar aracılığıyla Devrimci Sol Güçler'e karşı yalan ve demagoji pompalandı. Devrimci Sol ana davasından yargılananların savunmaları dahi çarpıtılarak kullanıldı. "Ölüm listesi" yayınlandı. Bazı yayın organlarında sürmanşetten, bazılarında iri puntolarla dikkat çekecek ve genelde korku yayacak şekilde propaganda yapıldı. Devrimci Sol Güçler gerçek kimliğinden ve mücadele çizgisinden, yöneldiği hedeflerden farklı gösterildi. Tabii bunlara ek olarak aydın, demokrat geçinenlerin kendi huzurlarının bozulduğu, rahatsızlıklarının arttığı noktada her zaman olduğu gibi, oligarşiye provokasyon teorileriyle destek sunmalarını da unutmamak gerekiyor. Bunlar da oligarşinin saldırı kampanyasını daha etkili kılmada azımsanmayacak katkıda bulundu, bulunuyor.

Bütün bu saldırıların hedeflediği bir nokta vardı. Devrimci Sol Güçleri legaliteden söküp atmak, onları illegalitede kısırlaştırarak, yalnızlaştırarak süreç içerisinde boğmaya çalışmak! Bu saldırılar, legalitede illegal mücadelesine hizmet edecek şekilde yerini sağlamlaştıran, geniş ilişki kurarak kitlelere politika götürmeye çalışan Devrimci Sol Güçlerin gelişimini tıkamalıydı!

Aslına bakılırsa, THKP-C'den bu yana hemen hemen ilk kez bir devrimci hareket, illegal örgütlenme ve çalışmayı temel alarak, legalitede de örgütlenme ve yayılmayı sağlıklı bir şekilde hayata geçiriyor. Bu iki kesimde birden örgütlenme çalışmasını sürdüren Devrimci Sol Güçler'in, bunları sürecin karakterine uygun biçimde birleştirerek, ileri adımlar attıklarını, MİT'in ve polisin darbelelerini savuşturabilmeleri de gösteriyor. Oligarşinin tedirginliğinin ve saldırganlığının çapının giderek büyümesinin nedeni, tastamam bundan dolayıdır.

Oligarşi bugün legalitede Devrimci Sol Güçler'in onbinlerle, yüzbinlerle ifade edilmesinden ve bunun gideerek daha güçlenip önüne geçilmez olmasından korkuyor. Bu korkusu gerçeklik kazandığında, Devrimci Sol Güçler'in gövdesinin mevzilendiği, devrimci mücadelenin lokomotifleri olan illegal örgütlenmeye kolayca uzanmada, örgütse darbe vurmada daha da zorlanacaktır. İşte o zaman ipin ucunu kaçırmış olacaktır. Böylece, dal budak salmış, kitleler içerisinde yayılmış, kitleleri devrimci politikası doğrultusunda harekete geçiren, dar, gizli, sınıf mücadelesi okulunda ustalaşmış kadrolarla donanmış bir harekete, oligarşinin vurucu güçlerinin yapacağı çok şey olmayacaktır.

Sol'un Politika Silahı Dedikodu ve Spekülasyon Değil, İlkel Devrimci Mücadele Olmalıdır!

Varlık nedenini oligarşiye karşı mücadeleyi örgütlemekte ve radikalleştirmekte bulmak yerine, Devrimci Sol Güçler'i karalamakta arayan, açıktan kitlelere anti-Devrimci Solcu propaganda yaparak küçük hesaplar peşinde olan oportünist sol da, oligarşinin saldırı kampanyasının geçmişten bu yana gelen bir parçası oldu. Örgüt olamayanların, örgütlü mücadeleye uzak duranların, siyasi yaşamları boyunca ciddiye alınır bir güç olamayanların bugünkü süreçte örgütlü mücadeleyi yükseltme noktasında eleştiri yapmak, oligarşiye karşı Devrimci Sol Güçler'le birlikte yürümek diye bir niyetleri yok. Onlar daha çok "eleştirir"yi, ideolojik, politik ve örgütsel bazda değil, karalamalar, çamur atmalar düzeyine indirgeyerek yapıyorlar. Tüm statükocu sol bugün, oligarşinin ağzıyla bir dedikodu ve spekülasyon kampanyası yürütüyor. Doğrudan Devrimci Sol Güçler'in moral etkinliğine darbe indirmek, örgütlü mücadeleleri ve devrimci eylemleri üzerinde kuşku yaratmak için, devrimci değerlere aykırı düşecek biçimde ahlaksızca,

kişileri hedef alarak “şu şunu yaptı, bu bunu yapıyor” diyerek, olmayan şeyler yaratıyorlar. Küçük çıkarları için her türlü hile, yalan ve demagojiyi meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Hatta daha da ileri giderek Devrimci Sol Güçler’i eylem kırıncı (!) göstererek, polisiye eylemler ve provokasyonlar yaratıyor diye senaryolar yazıyor, “tecrit” ve “teşhir” etmek için hiçbir ilke gözetmeden birlikler oluşturuyorlar.

Onlar oligarşi ile uğraşacakları, oligarşiye darbeler vurup, solda güç ve saygınlık kazanacakları ve kitleler içerisinde somut destekler bulacakları yerde, bu güçlerini Devrimci Sol Güçler’e karşı mevzilendirerek kazanmak istiyorlar. Ama bu yol Marksist-Leninistlerin, devrimcilerin, yurtseverlerin yolu değil burjuvaziye özenenlerin yoludur. Ve kendilerine dönen bir silah olacaktır.

Devrimci Sol Güçler’in bu süreçte solun bu bilinen kesimlerinin yarattığı “bir pislik denizinde” kirlenmeyeceğini herkes görecektir. Devrimci Sol Güçler ilkeli tavırlarıyla, yerinde ve zamanında doğru inisiyatif koyarak Marksist-Leninist eleştiri ve tartışma yöntemini, etkili olduğu her yerde yerleştirmelidir. Ve bu pislüğün üzerimize bulaşmaması için gereken devrimci tavır gösterilmelidir.

Devrimci Sol Güçler’in gelişmesinden düşman kadar korkanlar var. Bunlar 12 Eylül fobisinin etkisinden çıkabilmiş değillerdir. Onlar kendi kafalarındaki yılgınlığı ve karamsarlığı, örgütlü mücadeleye soğuk yaklaşımı kitlelere mal ediyorlar. Ve kitlelerden biriymiş gibi hareket ediyorlar. Onların bugün için tercih ettiği örgütlü mücadele değil, kendiliğinden mücadele potansiyelinin birikmesi, tepkilerin yoğunlaşması, bunun üzerinde siyaset yapılmasıdır. Devrimci Sol Güçler’in bunların da hedefi olması, doğrudan örgütlü mücadele riskini göze alarak mücadeleyi yükseltmesi karşısında, sürece ayak uyduramamalarından kaynaklanıyor. Mücadelenin yükselmesi, Devrimci Sol Güçler’in örgütlülüklerinin ve etkinliğinin artması, bu anlamda onların varlıklarını tehdit ediyor.

İşin komik yanı da, faşizme karşı her alanda mücadeleyi yükselten Devrimci Sol Güçler'in aleyhine üretilen spekülasyon ve yalanların, artık siyaset arenasında esamesi okunmayanlar veya bir güç olamayanlarca yapılıyor olmasıdır. Mücadeleye önderlik edemeyen, pratik, teorik neredeyse hiçbir şey üretemeyen, her türlü ahlaktan ve ilkeden yoksun bu haddini bilmezlerle anladıkları dilden konuşmak gerekir. Çünkü onlar devrimci değerlerini yitirmiş, burjuvazinin yarattığı, sokaktaki yoz, sıradan insanların tavrı içindedirler adeta.

Ne Yapmalıyız?

Zor bir süreçten geçiliyor. Yeni tip Leninist kimlikli bir örgütlenmeye ulaşmak, bu zor süreci en az hata ile aşmaktan geçiyor. Bu süreçte ne yapmalı, hangi somut pratik adımlar atılmalıdır?

Sürekli söylüyoruz, söylemeye devam etmek kaçınılmaz oluyor. Örgütlenmek, kadrolaşmak, kitleselleşmek ve mücadeleyi sistemli bir biçimde radikalleştirmek ve yaygınlaştırmak ihmal edilmemesi gereken ve birbirini bütünleyen sorunlar olarak karşımızda duruyor. Ama odakta kadrolaşma ve örgütlenme yatıyor. Bütün güç ve olanaklarımızı buraya yığmak zorundayız. Yaptığımız her devrimci faaliyet buna hizmet edecek, örgütlenme sürecini ilerletecek şekilde düşünülmelidir. Bu süreçte, örgütlenmekle birlikte oligarşiden ve sol içinden gelen çok yönlü saldırılara karşı almamız gereken tavırlar da çok önemlidir.

Her konuda, her yerde, her zaman ilkeli davranmak, ayaklarımızı yere daha sağlam basmamızı sağlayacaktır. İlkede orta yol politikası, Marksist-Leninistlerin politikası olamaz. Böyle bir politika yozlaşmaya, inançsızlığa ve devrimci değerleri yitirmeye götürür. Bu bizi kitlelerden koparır, saygınlığımızı ortadan kaldırır ve örgütlülüğümüzü kof bir bürokratik mekanizmaya dönüştürür. İdeo-

lojik bakımdan ölümümüzü hazırlar. Ne olursa olsun, yalnız ve azınlıkta da kalsak, hatta tecrit edilmeye karşı karşıya gelsek bile, ilkelerimiz her şeyimiz olmak zorundadır. Gerekirse yaşamımız pahasına savunmalıyız. Sorun oportünizmden tecrit değil, kitlelerden tecrit olmamaktır.

Sadece güzel ilkeler saptamak değil, onları yaşamımızda uygulayabilmek zor ve önemli olandır. Yaptıklarımızla söylediklerimizi ve savunduklarımızı yaşamımızla bütünleştirebilmek, ancak devrimciliği bir yaşam biçimi olarak benimsersek gerçekleşebilir. Her şeyimizle kendimizi halkın mücadelesine, devrime, sosyalizm ve sınıfsız toplum davasına adayabiliyorsak, onun için ödenmesi gereken bedelleri göze alıyorsak; işkence, zindan ve onlarca yıl ceza almayı, her türlü zorluğa katlanmayı, bu yaşamın bir parçası ve olası sonuçları olarak kavırıyorsak, oligarşinin çok yönlü saldırıları boşa çıkacak ve devrimci ilkeleri korumak gelenekleşecektir.

Kamuoyu ve kitlelerin kafasında bu ilkeli tutumumuzla öyle bir imaj yaratmalıyız ki, Devrimci Sol Güçler'in söyledikleri doğru olarak kabul edilebilir bir hale gelsin. İlkeli davranırken kamuoyuna ve halka hiçbir zaman yalan söylememek en önemli sorundur. Kamuoyu ve halk kitleleri gerçekleri Devrimci Sol Güçler'in ağzından olduğu gibi öğrenmeye alıştırılmalıdır. "Devrimci Sol Güçler söylediyse doğrudur" anlayışı yerleştirilmelidir. Böyle olunca ne oligarşinin yalan ve demagojileri, ne de oportünist solun ideolojik mücadeleden uzak zavallı çırpınışları gerçeklerin üzerini örtemeyecek, devrimci eylemleri karartamayacak, kitlelerde kuşku yaratamayacaktır.

Bu süreçte Devrimci Sol Güçler'in önem vermesi gereken bir diğer önemli konu da, düşmanı tanıma sorunudur. Oligarşi 12 Eylül sürecinden birçok deney kazanarak çıktı. Özellikle MİT ve siyasi polisi yetkinleştirmede ileri adımlar attı. İşte bu noktada düşmanı tüm yönleriyle iyice tanımadan, gücünü ve ne yapıp yapamayacağını tart-

madan hareket etme anlayışının yenilgiye götüreceği ortadadır. MİT ve siyasi polisin ve diğer karşı-devrimci güçlerin saldırılarını önlemede, ya da en azından yenilen darbelerin çapını sınırlamada yapılması gereken şey Marksist-Leninist, devrimci güç ve örgütlere karşı uyguladığı teknik ve taktikleri çözümlmek, ona uygun davranmaktır. Bu faşist odakların çalışması karşısında ilkeli, dikkatli, sabırlı, özverili, profesyonelce bir anlayışla hareket etmemek, örgütsel düzeyde ağır sonuçlar yaratabiliyor. MİT ve polis, kadroların açık vermesi için sürekli pusuda olduğuna göre devrimci disiplin, ilkeli yaşam tarzımızla bu pusulara düşmemeliyiz. Hiçbir güç devrimci iradede daha güçlü olamaz. Ters durumda bizim hatalarımız, gevşekliklerimiz, düşmanı ve kendimizi yeterince tanımama vardır.

İllegal çalışmanın, illegal ve legal çalışma ve örgütlenmeyi birleştirmenin zorluğu açıktır. Yeni tip Leninist bir örgüt, bu zorluklar aşılarak, devletin faşist örgütlenmelerine karşı mücadelede ustalaşarak, ustalaşmış kadrolar çoğaltılarak, devrimci ilke ve değerler korunup zenginleştirilerek yaratılacaktır. Devrimci Sol Güçler, mutlaka hangi zorluklar karşısına çıkarılırsa çıkarılsın, oyunu, kurallarına göre oynayarak kazanacaktır.

Politik mücadelede, örgütlülük oranında, sürecin karakterine uygun olarak başarılar elde etmek, devrimci eylemlerle kitlelerde sempati yaratmak yeterli olamaz. Kitlelerin içerisine girip onların ekonomik, demokratik sorunlarına da eğilip, sınırlı da olsa çözüm yolları göstermek, onları mücadeleye sokarak deneyimlerini zenginleştirmek gerekiyor. Burada her şeyden önce nasıl bir kitleleşme sorusuna cevap vermek gerekiyor. Devrimci Sol Güçlerin anladığı nitelikli bir kitleleşmedir. Kof, disipline gelmeyen ve gevşek, nereye çekilirse oraya götürülebilen bir kitleleşme değildir kastedilen. Devrimci Sol Güçler dinamik, aktif ve radikal bir mücadele çizgisinin yarattığı kitleleşmeyi savunuyor. Devrimci Sol

Güçlerin kitlesi devrimci mücadelede, grevlerde, mitinglerde, işgallerde, gösterilerde, çatışmalarda eğitilen, sürecin gelişimine ayak uyduran, özveriye ve belli bir kararlılığa sahip kitle olarak büyüyor, öyle büyüyecektir.

Devrimci Sol Güçler illegal ve legal örgütlenme ve çalışmayı rotasına oturtma sürecinde, profesyonelce çalışmaya hazır kadrolar yanında, devrimci eğitime açık kitleselliğe ihtiyaç duyuyor. Giderek sertleşen ve zorlaşan sınıf çatışması ortamında oligarşinin tüm baskı ve şiddetini üzerinde toplayan Devrimci Sol Güçler, her türlü devrimci eyleme açık kitleselleşmeyi yaratmak zorundadır. Bunu yarattığı ölçüde oligarşinin saldırıları da etkisiz olacak ve mücadele ivmesi üst boyutlara tırmanacaktır. Kitleler için somut politikalar üretmek, kitlelere devrimci önderlik etmek hedefimiz olmalıdır.

Devrimci Sol Güçler için düzenin yasallık zincirleri bağlayıcı olamaz. Devrimci Sol Güçler bu noktaya gelebildilerse, sürece damgalarını basmada tartışmasız etkin bir yer elde ettilerse, bunu, düzenin sınırlarına hapsetmedikleri kitle çizgisine, doğrudan mücadele anlayışlarına borçludurlar. Devrimci Sol Güçler, kendi subjektif durumlarını ve kitlelerin içinde bulundukları durumu ve karşı-devrimin gücünü hesaba katarak; dönemin kaldıracağı devrimci eylemlerle, haklı bir zemine oturttukları mücadele çizgisiyle, düzenin yasallığını aşmasını bilmişlerdir.

Oligarşi de, oportünist sol da, Devrimci Sol Güçler'in kitle çizgisinde yasallık sınırı tanımamasına karşı, saldırılarında farklı tutum takınmıyorlar. Oligarşinin terörizm, anarşizm demagojileri, solun bu kesiminin de aynı şeyleri farklı tonlarda tekrar etmesini getiriyor.

Devrimci Sol Güçler meşru ve haklı bir zeminde oluktan sonra, her türlü devrimci eylemi gerçekleştireceklerdir. Bu açıdan bu eylemler gündeme geldiğinde, oligarşinin ve oportünist solun saldırılarına karşı Devrimci Sol Güçler'in kitleselliği karşı koyacak, onları etkisiz kı-

lacak ve nötralize edecektir. Başarı öncelikle özgüce güvenden, ilkeli, radikal olmak ve liberalizmden arınmaktan geçiyor.

Oligarşinin ve bazı oportünist kesimlerin, Devrimci Sol Güçler'in örgütlülüğünden ve gelişmesinden kaynaklı korkuları fobiye dönüşmüş durumdadır. Bunun için de objektif olarak aynı zeminde hareket ediyorlar ve Devrimci Sol Güçler'i yalnız bırakmak için yoğun bir çaba sarf ediyorlar. Dergi sayfalarında ve işkencecilerin ağzından çok kez birbirine paralel şeyler söyleniyor. Devrimci Sol Güçler'i tecrit etmek. Bu, bazen bir kongre öncesi Devrimci Sol Güçler'in adaylarını gözaltına alıp açıkça "kongre bitince bırakacağız" der ve öyle olur. Bazen "sizi legalitede var etmeyeceğiz" der... Oportünizm de dergi sayfalarında bol bol parti ve işçi sınıfı reklamına rağmen, sınıf mücadelesinde marjinalliklerinin açığa çıkmasıyla hırçınlaşıyor. "Sol sektör" söylemiyle birlik çağrısı yapıp, Marksist-Leninistlere "...Kendi kaderiyle baş başa bırakılacağı açıktır" diyerek sıkıntısını! açığa vuranlar oluyor. Bazen bir dizisi bir araya gelerek acizliklerini gizlemek için 16 Mart eylemlerinde görüldüğü gibi provokasyon teorileri icat ediyor. Bazen de doğrudan polis ağzıyla saldırıyor, hiçbir ilke ve kurala uymuyor. Hemen her yerde devrimci harekete karşı "birlik" sağlıyor. Bunun için orada var olmamız yeterli oluyor.

Oportünist ve revizyonist eğilimler ve grupların örgüt, mücadele vb. hemen tüm konulardaki görüşleri son 20 yıllık pratikte iflas etti. Şimdi bu iflasın sancılarını çekiyorlar. Ve dengesiz bir saldırı içindedirler. Oportünizmin varlık şartı için yapamayacağı şey yoktur. Ne yaparlarsa yaparınlar iflasları yeniden belgelenecektir. Ve 1 Mayıs'ta çaplarının ve istikrarsızlıklarının yeniden ortaya çıkması onları daha da hırçınlaştırdı... Yalnız onlar değil kuşkusuz, oligarşi ve oportünizmin korkusu birlikte büyüyor.

Provokasyonlar Üzerine Tartışma

Yeni Çözüm
Temmuz 1989 Sayı: 26

Son altı-yedi aylık süreçte üniversiteli gençliğin yoğunlaşan mücadelesi nerede provokatif tavırlara maruz kaldıysa altından hep HK oportünizmi çıktı. Herkesin tepkisini çeken bu provokatif tavırlar giderek arttı. En son Dev-Genç'e yönelik çıkardığı iki bildiri ile sol içi çatışmanın açık çağrısını yapar hale geldi. Bu bildirisinin birinde Dev-Genç polislikle suçlanırken, ikincisinde de DY taraftarlarını rezilce yalanlarla bizimle çatışmaya sokmayı hedefliyordu.

Biz 1 Mayıs alanından ve üniversitelerde gerçekleştirilen eylemlerden tutuklananlar olarak, bu oportünist anlayışın teşhiri için genel bir tartışma teklif ettik. 90 kişilik koğuş kitlesi önünde oportünizmin de kabul etmesiyle yaklaşık 5,5 saatlik bir tartışma gerçekleşti.

Tartışma disiplini Dev-Genç'li bir arkadaşın başkanlığında sağlandı.

Önce GKB'nin iki ve bunlara yanıt, Dev-Genç'in bir bildirisi okundu.

İlk söz hakkı GKB taraftarı konuşmacıya verilerek bildirilerindeki anlayışın savunulup savunulmadığı soruldu.

GKB taraftarı konuşmacı şunları dile getirdi.

"Bu bildiriler bölgesel örgütlenmemizce yazılmıştır. Bu yüzden buradan çıkıp bir örgüt değerlendirilemez. Bildi-

rilerin dili biraz tepkiseldir. Biz Devrimci Sol Güçler'i hiçbir zaman polis olarak görmedik. Polislik suçlaması da tepkiseldir, objektif değildir. Sol içi tartışma ideolojik mücadele yoluyla yapılmalıdır. Biz her zaman bunu yaptık.

Bizim başkalarının potansiyeli üzerinde yükselmek gibi bir anlayışımız yoktur. Ama kendi faaliyetimizi, kendi programımızla belirleriz. Bizim eylemlerimize provokasyon demeniz de tepkiseldir. Ajitasyon, propaganda faaliyetinden ancak faşist diktatörlük rahatsız olur.”...

Oportünizmin sözcüsünden sonra söz alan arkadaşımız ise birlik sözcüğünün güzel olduğunu, hemen herkesin birlikten dem vurduğunu belirterek şöyle devam etti:

“GKB taraftarı arkadaş da aynı şeylerden söz ediyor, ama 13 yıl önce 1976'da Dev-Genç'lilerin gerçekleştirdikleri Demokratik Üniversite Mitingi'ne tıpkı bu süreçte yaptıkları gibi dışarıdan korsan giriş yapmaya çalışıp, başaramayınca kitleye kurşun sıkarak 4 arkadaşımızı yaralamalarından bu yana bir çizgi haline getirdikleri sol içi çatışmayla siyasi varlıklarını ifade etmelerine ilişkin hiçbir şey söylemedi.

Bu anlamıyla daha tartışmanın başında verdiği kısmi özeleştirici hiçbir şey ifade etmiyor. Eminiz ki az sonra gerçek görüşlerini ortaya koyacaklardır.

Arkadaşa şunu sormak istiyoruz: Siyasi tarihinizde sol içi çelişkileri çatışmaya döndürmeyip, ideolojik mücadele yoluyla çözdükleri tek bir örnek var mıdır? Varsa somutlansın.

Bugüne kadar 200'e yakın şehit verdik. Ve bunların hepsi de oligarşiye karşı toprağa düşmüştür. İçlerinde sol gruplar tarafından da vurulan (biri TİKP-Aydınlıkçı hainlerince katledilmiştir) dört yoldaşımız vardır. Biz buna rağmen sol içi çatışmalara girmedik, elimizi tek bir devrimci kanına bulaştırmadık. Ama GKB taraftarı konuşmacıya soruyoruz, bugüne değin saflarınızdan sol içi çatışmada ölen kaç insan vardır ve siz karşılığında kaç kişiyi vur-

dunuz? Bunun net yanıtını istiyoruz. Ve yine devamla bugüne değin bir tekinin özeleştirisini verdiniz mi?

‘1 Mayıs alanına sosyal faşistleri eze eze gireceğiz’ sloganı ile 1977 1 Mayıs katliamına zemin hazırlayanlardan olduğunuzun özeleştirisini de hala vermiyorsunuz. Burjuvazi yıllardır ‘sol içi Maocu bozkurt ile sosyal-faşist çatışması’ demagojisi yapıyor. Niye? Çünkü hala bağnazsınız, özeleştirisi verip, demagoji aracı olmaktan kurtulma cesareti bulamıyorsunuz.

Burada önümüzde iki bildiri var, ikisi de parti gençlik örgütü imzalı, içindeki söylem ve anlayış yarın biraz güçlenirsem tıpkı geçmişteki gibi sola karşı silah sıkırım diye bağırıyor. Dev-Genç’i polislikle suçlayıp ardından ‘tavrımız polise aldığımız tavrı olacaktır’ diye yazmanın başka hiçbir anlamı yoktur. Açık söyleyelim ki, sonuçta Dev-Genç’e hiçbir şey yapamazsınız, saldırınızın alanı bu olur, burası ortada, ama bu, başkasına yapamayacağınız anlamına gelmez. Kendinizden güçsüz olduğuna inandığınızın tepesine binersiniz, bu nedenle sizin teşhiriniz yapılmalı ve önünüze geçilmeli.

İkinci bildirinizdeki mantık tam bir kışkırtıcı mantıktır. Solu birbirine düşürmek istiyorsunuz. Bildiride kendinize ait bir görüş yok. Açıkça yalan var. ‘Yeni Çözüm çıkar çıkmaz ve bugüne değin hep DY’ye saldırdı, onun önderlerini karaladı’ vs. vs. Bu yalanlarla niyetiniz çok açık biçimde ortada. Mahalle çocukları gibi davranıyorsunuz. Türkiye solunda böyle kaba ve küçük bir hesapla yazılmış başka bir bildiri göremezsiniz.

Yeni Çözüm’ün tüm sayıları şimdi önümüzde. Buyrun tüm kitle önünde yalanınızı ispatlayınız.

Size şunu da söyleyeyim, tüm kitle nezdinde. Biz yalanınızın, tam ama tam tersi, bugün DY hareketini özellikle eleştirmiyoruz. Somut pratik üzerine yazılan (Demokrat Arkadaş’a yanıt, Kurultay Üzerine ve bir de Aydın Erol ile ilgili) toplam üç yazı dışında pek bir şey bulamazsınız.

Niye böyle yapıyoruz?

Çünkü biz bu ülke topraklarına, devrimci gelenekler ve küçük hesaplara dayanmayan bir devrimci ahlak yerleştirme mücadelesi veriyoruz.

DY hareketini elbette ki geçmişinden bugünkü sürecine değin en yoğun biçimde eleştireceğiz. Geçmişte ve bugün söylediklerimizi hayatın nasıl doğruladığını tek tek ortaya koyacağız. Ama bu süreçte karşımızda bu hareketi bağlayan merkezi bir yanıt verilmesi durumu yoktur. Bu hareketin önünde acil bir örgütlenme sorunu ve görevi vardır. Onlar bu hayati işle uğraşırken biz küçük hesaplar yapıp üzerlerine gidemeyiz. Bu bizim geleneklerimize ve devrimci ahlak anlayışımıza aykırıdır. Ama açık söylüyoruz, bu hareket örgütsel toparlanmasını sağladıktan ve karşımızda gerçek merkezi bir muhatap gördükten sonra en yoğun eleştirilerimizden kurtulamayacaklardır.

Tabii ki siz bunları anlamıyorsunuz değil mi? Nasıl bu fırsatı kaçırıyorlar bu saflar diyorsunuzdur. Siz bizi anlayamazsınız arkadaşlar, oportünizm bizi anlayamaz. Ne zaman ki, siz de başınızı yukarı kaldırır, iktidara bakarsanız, ne zaman büyük düşünürseniz, işte o zaman bizi anlarsınız.

Bir nokta da şudur: Eylemde birlik, ajitasyonda, propagandada serbestlik ilkesi size göre, birliğin, bize göre ise oportünizmin ilkesidir. Siz bu ilke olmasa birliğin gerçekleşemeyeceğini iddia ediyor ve bunun birleştirici olduğunu söylüyorsunuz. Soruyoruz bu ilkenin birleştirici özelliği ülkemizde ne zaman ve nerede yaşanmıştır? Madem birleştirici idi, 1980 öncesi neden her kitle eyleminde sizlerle revizyonistler arasında THKP/C savunucusu gruplar durmak zorunda kalıyordu? Siz o dönemde eylemde birlik, ajitasyonda serbestlikten anti-Sovyetik sloganlar atmayı anlıyordunuz. Madem bu ilke birleştirici rol üstleniyordu, neden bizim disiplinimize uymak zorunda kaldınız? Gerçekten, tüm sol gruplarla birlikte yapılan gös-

terilerde anladığınız biçimde 'ajitasyonda serbestlik' uygulamadınız. Yoksa güçsüzlükten ötürü mü ilkelerinizden taviz verdiniz. Ama güçlü olduğunuz yerlerde ne zaman ilkenizi uygulamaya kalktınızsa sol içi birliğin değil, çatışmanın zemini doğdu. Bu ilkenizin uygulandığı her yerde birlik zemini parçalandı. Bunları açıklamak zorundasınız. Ve de her şeyden önce bu ilke nerede yazılıdır. ML'nin hangi ustası bunu dile getirmiştir. Bugüne değin her sözünüzün başında bu geliyor. Burada kitlenin önünde açıklayınız, nerede, hangi ML klasikte geçiyor? Bunu not alın. Çünkü açıkça cevaplandırmanızı istiyoruz. Eğer siz cevaplandırmazsanız -ki öyle olacak- biz nerede, nasıl ve neden geçtiğini size tartışmanın sonuna doğru açıklayacağız.

Son olarak arkadaşlardan isteğimiz şudur: Size göre A birimi nerede ise kendi başına davranmıştır. Dolayısıyla B,C,D de farklı davranabilir, o zaman bu nasıl bir parti olabilir? Bu yüzden yazıların savunmalarını bekliyoruz.”

Arkadaşımız 'bu turda söyleyeceklerimiz bunlardır' diyerek ilk söz hakkını kullanmış oldu.

İkinci tur yine GKB taraftarı konuşmacının söz almasıyla başladı:

“Burada tartışmanın platformu başka yerlere kaydı. Tarihi süreci ele almak zorundayız. Partimizin halk güçleri içinde gördüğü hiçbir güce silah sıkılmamıştır.”

Bu arada Dev-Genç taraftarı arkadaşımız, izin alarak şu soruyu yöneltti:

“Kimleri halk güçleri arasında, kimleri dışında görüyorsunuz?” GKB konuşmacısı devamla:

“Halk güçleri olarak işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvaziyi, halk düşmanı olarak da komprador burjuvaziyi, toprak ağalarını ve milli burjuvazinin sağ kanadını görüyoruz... Devrim ve sosyalizm mücadelesi karşısında olmayı kendine meslek edinmiş güçlere gül atamayız. Bunlar emperyalizm ve sosyal emperyalizmdir. Sosyal em-

peryalizmin Türkiye'deki savuncusu güçler TKP ve yanındakiler (Kimler? -bizim sorumuz-), TİP, TSİP vb. karşı-devrimci güçlerdir. Halk güçleri arasında ise DY, HY, DHB, DS, Kurtuluş. Bunların hepsini halk güçleri arasında görüyoruz.

Partimizin tarihinde sol içi çatışmaların başlatıcısı olduğu söylendi. Biz hiçbir yerde silah çekmedik. Bizim insanlarımız öldürülmüştür ama biz karşılık vermedik. Hep ikna etmeye çalıştık... Bizim elimiz devrimci kanına bulaşmamıştır.

Herkes kendine göre demokrasi anlayışı çizemez. Kendinize demokrasi başkasına yasak koyarsanız, her şeyin amiri benim demek olur.

1977 1 Mayıs'ında insanların faşist diktatörlük tarafından katledildiği bilinmesine rağmen, sorumlusu bizler gösteriliyoruz. Bunun yazıya dökülmesini istiyoruz. Ayrıca sol içi çatışma konusunda da yazınızı istiyoruz. Biz DY'yi sol içi çatışmaya çekmek istemiyoruz.

'Ajitasyon-propagandada serbestlik, eylemde birlik ilkesi' hiçbir yoruma gerek bırakmayan bir ilkedir. Ben kendi düşüncemi yaygınlaştırmakta özgürüm, kimseye danışmak zorunda değilim. Kitlelerin olduğu her yerde kuşlamayı da, pullamayı da yaparım. Kimseye danışmam. Kendi programım doğrultusunda istediğimi yaparım. Kimseye sınır getirmem. Eğer varsa senin olanağın sen de yap. İşte demokrasi budur... Üniversitede de ben kuşlama yapıyorum, sen topluyorsun, engellemeye çalışıyorsun. Ben devrim anlayışım doğrultusunda eylem yapıyorsam bu alanda kendime engel tanımam."

Oportunizmin iyi niyet gösterisi böylece bitmiş, sancı erken doğumu getirmişti... Ne diyordu yukarıda:

"Elimiz devrimci kanına bulaşmamıştır."

"1977 1 Mayıs'ında biz zemin hazırlamadık."

"Herkes kendine göre demokrasi anlayışı çizemez."

“Ama ben “kimseye danışmam... istediğimi yaparım... sen de yap.”

“İşte demokrasi budur” derken tüm kitlenin gülmesine yol açan oportünizmin sözcüsü, kendi kendine ajite ettikçe iyi niyet gösterisini de böylece terk ediyor, dip taraftan su alan takasıyla limanları yaka yaka ilerliyordu. TBKP’li bir tutuklu arkadaş da söz alarak düşüncelerini açıkladı.

TBKP’li politik göçmen: “Biz geçmişten ders alıyoruz. Fakat TDKP taraftarı konuşmacı arkadaşın sözlerinde bunu pek göremiyoruz. Düşmanları ve dostları tanımladı. Somutladığında buna katılmadım. Partiler ve güçleri tanımlarken bilimsel açıklamalarda tanımlamalıydı. Arkadaş milli burjuvazinin sol kanadını halk güçleri arasına katarken sol partileri halkın karşısında gösterdi. Bir yerde halk güçleri arasında, başka yerde düşman olmamalı. Örneğin biz Danimarka’da bu arkadaşlarla birlikte pek çok çalışmada birlikte yer aldık. İsim ve yer de verebilirim. Arkadaşın dili sürçtü herhalde.

İkinci olarak, ajitasyon ve propagandada serbestlik-eylemde birlik ilkesi doğru değildir. Her eylemin bir disiplini vardır. Örneğin geçen gün, kapılar tutulacak, koridora çıkışa hazır olunacak dendi. Biz bu disipline uyduk. Şimdi Dev-Genç adına konuşan temsilci arkadaşın inisiyatifıyla hareket ettik. Bu doğru bir tavırdı. Çünkü ortak taleplerimizdir söz konusu olan. Ama ben orada çıkıp bir cezaevi görevlisine bu ilkedен hareketle saldırsaydım, her şeyi bozmuş olurudum. Eylem amacından sapardı.”

DY taraftarı konuşmacı: “Meselenin özü ‘ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik’ ilkesinin arkasına saklanarak ilkeli ve disiplinli birliğin ortadan kaldırılmak istenmesidir.

Biz ilkeli birliği ortadan kaldırırsak, bu, anarşizme yol açar. Yaşadığımız bu süreçte TDKP taraftarı arkadaşların mantığını doğru bulmuyoruz. Örneğin gençlik içinde bir platform ve bunun disiplini vardır. Öğrenci Dernekle-

ri Platformu'nun eylemliliklerinin de bir disiplini ve örgütlenmesi vardır. Örgütler bu tür eylemliliklerde illegal bir yapının propagandasını eylem birliği ilkesine ters düşüp yapamazlar. Bunun adı siyasi faydacılıktır. Somut siyasi yaşamı kaçırmak, rakip siyasetlere göre politika belirlemektir. Diğer sol siyasetleri ezmeye çalışmak da yanlışır. TDKP taraftarı arkadaşlara yapacağımız uyarı şudur; yaptığınız yanlış eylemler sizi kitleler karşısında eritiyor. Şunu sonuna kadar eleştiririz. Teşhir de yaparız ama bunu asıl yaşamın kendisi yapar.”

Söz hakkı bizde idi ve arkadaşımız konuşmaya başladı:

“İlk tur konuşmamızda iyi niyetle yaklaşımımızın hiçbir anlam ifade etmediğini, biraz sonra sol içi çatışmaya, bildirinize, bugün yaptıklarınıza ilişkin görüşlerinizi su yüzüne vuracağınızı özellikle söylemiştik. Yanılmamışız... Devrimciler dürüst olmalıdır. Açık ve samimi olmalıdır. Başka türlü halka güven vermek mümkün değildir. Siz bu halinizle hiç güven veremezsiniz. Çünkü burada dahi doğru söylemiyorsunuz. Hiçbir devrimci kanına girmedik diyorsunuz... Tabii sizin deyiminizle ‘sosyal faşistler’ devrimci sayılmadığı için onların öldürülmesiyle eliniz kana bulaşmamış oluyor(!) Kaç tanesini vurdunuz bu ‘sosyal faşistlerden. 10’u mu, 20’si mi, 30’u mu kaç tanesi yok şimdi? Elimiz halk güçlerinin kanına bulaşmamıştır diyorsunuz. Ne kadar da rahat söylüyorsunuz. Onu da yüzümüze baka baka yapmaktasınız. Hiç vurmadınız halk güçleri dediklerinizden demek?

Söyleyin şimdi herkesin önünde, TİKB halk güçlerinden midir? Öyledir değil mi? Vurdunuz mu TİKB’den, katlettiniz mi, size ekmek-su veren, 1965’lerden beri devrimci mücadelede yer alan işçiyi, vurdunuz mu TKEP’ten alaca karanlıkta kaporta işçisi devrimciyi, vurdunuz mu PKK’dan? Haydi, cevap verin! Veremiyorsunuz, veremezsiniz de! Ne kadar da kolay değil mi yüzümüze ba-

kın bakın elimiz halk güçlerinin kanına bulaşmamıştır’ demek. Unutuldu sanıyorsunuz değil mi? Toprak oldular ve her şey küllendi! Hayır, bunların özeleştirisini halka vermedikçe ve pratikte de yaşanmadıkça hiçbir şeyin üstü küflenmez...

Onlarca insanın öldürülmesi konusunda bir özeleştiriri dahi vermezken, devrimin yolu konusunda iki yılda bir özeleştiriri veriyorsunuz.

Neden vermiyorsunuz halka özeleştirinizi? Bu sorumluluğu yerine getirmediğiniz sürece her yerde tıpkı şimdiki gibi sizi teşhir edeceğiz. GKB konuşmacısı bizden sol içi çatışmaya ilişkin yazılı görüşlerimizi istedi. Şimdi kendilerinin sol içinde çatıştıkları yıllarda yazdığımız yazıları gösteriyor ve okuyoruz. Yıl 1978, Dev-Genç dergisi sayı 2, başlık ‘Sol Gruplar Arasındaki Çatışmalar ve Tavrımız’:

...Tavrımız sol gruplar içindeki mücadelenin, ideolojik mücadele içinde olmasıdır. Bu noktada hiçbir siyaset, kendi dar grup ve tekke çıkarlarını düşünmemelidir. Genel devrimci hareketin, faşizm karşısındaki çıkarları öne çıkarılmalıdır. Bütün gruplar bu konudaki tavırlarını açıkça ortaya koymalıdır. Her kim ideolojik mücadele platformundan siyasi mücadele platformuna atlayıp sol gruplar arasında çatışmalar yaratıyorsa, o mantık kesinlikle teşhir edilmeli, mahkum edilmelidir. Aksi bir tavır, son gelişmeleri meşru duruma getirecek ve bundan bütün sol zarar göreceği gibi, sorumlu da olacaktır. Bundan yararlanacak olan hiçbir sol siyaset değil, karşı-devrim olacaktır.

Bütün sol gruplar asgari ortak noktalarda bir platform oluşturarak, ‘çatışma’ durumunu mahkum etmelidir.

Bu tavrımız siyasi hareketimizin doğuşundan bugüne kesintisiz devam etmiştir. GKB’den arkadaşlara birde saldırdıkları Yeni Çözüm’den okuyalım:

Yeni Çözüm Özel Sayı 6, başlık “Sol İçi Çatışmaları Mahkum Edelim, Provokasyonlara Alet Olmayalım”.

Yıllardır süregelen çağrımızı yeniliyoruz: ‘Sol birbiriyle çatışıyor’ demagojisini egemen güçlere vermemek için düşünce farklılıklarımız olsa da, emperyalizme ve faşizme karşı birleşebileceğimiz ortak noktaların olabileceğine inanarak, eylem ve güç birlikleri yaratarak, giderek daha ileri birlikler hedefleyerek devrime yürüyelim.

Yine aynı yazıda sol içi çatışmalar ve bunların muhasebesi için ‘...Sol grupların siyasi temsilcilerinden oluşan bir komisyon kurulmalıdır’ denmekte ve bunun çağrısı yapılmaktadır.

“Bu yazılı belgeleri GKB taraftarlarına sunuyoruz, istedikleri zaman alıp okuyabilirler.

1977 1 Mayıs’ında bizi nasıl suçlarsınız anlamak mümkün değil ve de bu konuya ilişkin şimdiye kadar niye bir yazı çıkarmadınız diyor arkadaş. Hiç gerilere gitmeden okuyalım kendisine: 1 Mayıs 1988, Çözüm 4. sayısı, başlık ‘1 Mayıslar Hep Yaşayacak”.

...Her iki taraf (oportünizm ve revizyonizm -bn) egemen sınıfları unutmuş, adeta 1 Mayıs alanında birbirlerine karşı vereceği meydan savaşına hazırlanıyordu. Kamyonlar dolusu sopa hazırlanıyor, anti-faşist mücadelede hiç görülmeyen hazırlıklar yapılıyordu.

Ve 1 Mayıs 77’de herkes sözüne sadık kaldı! Tabii ‘sosyal faşist barikatları kırmak isteyenler’ alana dayandığı anda, her türlü hazırlığını yapan egemen sınıflar da şaka yapmadığını gösterdi. Karanlık güçlerin kitlenin üzerine açtığı ateş sonucu 36 yurtsever devrimci katledildi, yüzlercesi yaralandı.

Geçmişin olumsuzluklarından söz edilecekse, en önce ‘sosyal faşist’, ‘Maocu bozkurt’ teraneleriyle solun sonu belirsiz çatışma ortamına sürüklenmiş olmasından, 1 Mayıs 77 gibi alanları kana bulayanlara çanak tutmuş olmasından söz edilmelidir.

Şimdi ne diyeceksiniz acaba? Eğer istiyorsanız size 1 Mayıs 77 katliamının yıllardan beri gerçek tezgahlayı-

cılarını ve ona zemin hazırlayanları ortaya koyan yazılarımızı getirelim... Ama ne değişir ki! Bugüne değin kismen Emeğin Bayrağı dışında hangi taraf bunun özeleştirisini yaptı? Hiçbiriniz!

Diğer bir nokta: Tekrar soruyoruz Eylemde birlik, ajiasyon ve propaganda da serbestlik' ilkesi nerede geçiyor, nasıl geçiyor? Varlık koşulum dediğiniz bu ilkenin ML'deki temelini burada açmalısınız. Yoksa sizin adınıza biz açacağız ve nerede nasıl geğtiğini göstereceğiz.

GKB taraftarı konuşmacı sözlerinin bir yerinde 'herkes kendine göre demokrasi anlayışı çizemez, yoksa amirlik olur' derken, hemen sonrasında 'Ben her yerde ve eylemde(...) istediğimi hayata geğiririm. Eğer senin de olanağın(!) varsa yap. İşte demokrasi budur' demektedir.

Yani benim demokrasim sınırsız, başkalarınınkini sınırlı olmalı. Bu arkadaşlara göre, eylemin başkaları tarafından örgütlenişi önemli değildi. Yeter ki eylem zamanını bir yerden duysunlar, hemen kimsede olmayan olanaklarını(!) -bir lastik ıstampa, bir teksir makinesi, bir paket kağıt, 3 metrelik amerikanbezi ve plastik boya- kullanır, 10, 15 'militanı' ile oraya damlar, eyleme sızıp ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesini işletirler. Peki ya bu ilkenin 'eylemde birlik' kısmı? O nerede? Var mıydınız DEMKAD'ın miting komitesinde, binlerce kişinin oraya taşınmasında, miting alanının güvenliğinin alınmasında, mitingin organizasyonunda var mıydınız, bunların herhangi birinde? Yoktunuz! O halde nerede eylemde birlik? Bir siz uyanıksınız arkadaşlar, geri kalan sol ise saf! Başkaları eylemi baştan sona örgütleyecek, kitle çalışması yapıp eyleme insan taşıyacak, onun güvenliğini, her türlü sorumluluğunu üstlenecek, sen bunların hiçbirine katılmadan bekleyeceksin ve miting saati 10-15 kişi ile korsan dalışlar yapıp, eylem içinde eylem yapacaksın. Geriye ise ajitasyon-propaganda kalıyor. Siz de bu işi yerine getiriyorsunuz değil mi? Olmaz arkadaşlar olmaz. Bu mantık

sizi bir yerde tıkar. Bugün de tıkıyor işte. Böyle provokatif yöntemler, sol içi çatışma yaratmaya uygun tavırlar önce halkın lanetini alır.

Bu tür bir çalışma, başkasının yarattığı potansiyel üzerinden siyaset yapmak değil de nedir? GKB konuşmacısı biraz önce biz siyasetimizi başkaları üzerinden yapmayız diyordu. Başkaları üzerinden siyaset daha nasıl yapılsın?

GKB'den arkadaşlara diyoruz ki, madem 'partimizin gücünü tüm Türkiye halkı biliyor' dediniz, o halde niye bağımsız eylem koymuyorsunuz? Bir örgütün gücü, bağımsız eylem koyabilmek cesaretinden ve örgütlülüğünden geçer. Koyun o halde gücünüz varsa eyleminizi, yapın ajitasyon ve propagandanızı... Öyle başkalarının eylemlerine sızıp bir avuç pul atarak ajitasyon ve propaganda yapılmaz.

Burada ne rahat söylüyorsunuz benim pul atma hakkım engellenemez diye. Peki bir de olayı tersinden alalım: Partiniz silahlı bir korsan gösteri yapıyor diyelim, hem de çok kritik bir yerde, diyelim emniyet önünde; birileri de duydu ve aldı yanına bir pankart, bir tomar pul ve bildiri 10 kişiyle tam başladığınız anda girdi arınıza. Beş tanesi en önünüze aniden geçip pankartlarını açtılar, üçü ortanızda kuşlama yapmaya, ikisi de ajitasyon çekmeye başladılar. Öyle ya, madem ajitasyon-propagandada serbestlik var(!) Ne yaparsınız arkadaşlar o insanlara? (GKB'nin taraftarları da dahil 90 kişi gülüyor-bn) Bakın siz de dahil, herkes gülüyor. Farkındasınız aslında ne yaptığının. Yani elle tutulur bir davranışınız yok. Atarsınız değil mi bu korsan sızmacıları. Biz en hafifinden söyleyelim, kulağından tutup atarsınız. Aslını, sorarsanız çok daha kötü şeyler yaparsınız da biz böyle diyelim.

Vazgeçin arkadaşlar, bu yöntemden vazgeçin. Bu yol bir gün kitle katliamına bile götürür. Sorumluluğunu siz de dahil kimse alamaz.

Bir de üstüne üstlük 'Ben kitlenin bulunduğu her gös-

teride programım doğrultusunda pulumu da atarım, bildirimi de dağıtırım ve kimseye de sınır getirmem.’ diyor-sunuz. Yani kendinizin yeterince eylemi provoke ettiğinize inanmıyorsunuz, herkesi de buna katılmaya çağırıyor-sunuz. Lafınızı da ‘işte demokrasi budur’ diye tarihi bir ha-vayla bitiriyorsunuz. Ne demokрасisi? Bunun adı anar-şizmdir ‘efendiniz’ bile size gıpta eder bu tanımınızla!

Bildirinizde de, burada da feveran ediyorsunuz niye pul-larımızı topluyor, bildiri dağıtmamızı engelliyorsunuz diye.

Madem sınırsız A/e isteyenini istediğini yaptığı bir de-mokрасiye savunuyorsunuz, o halde pullarınızı toplama-larına, ortak kararla gerçekleştirilmiş eylemlerde açtığı-nız pankartları engellemelerine neden karışyorsunuz?

Siz nasıl sınırsız demokrasiye sığınıp özellikle kitle gös-terilerinde polisin dört gözle beklediği provokasyona zemin hazırlayan tavırlara giriyor; pulunuzu atıyor, pan-kartları açılırsanız; sizin 5-10 korsancınızın dışındaki, programı gereği okullardaki polis noktalarına karşı eylemler yapan Dev-Genç’li arkadaşlarımız, ya da platformun Ka-dıköy’de düzenlediği yürüyüşte, Yıldız Üniversitesi’nde-ki dernek forumunda yüzlerce ve de DEMKAD’ın mitin-ğinde binlerce kitle de provokasyona izin vermemek, ey-lemnin güvenliği sağlamak ve açıkça sizin de ayıbınızı ört-mek için ‘sınırsız demokrasi’ haklarını kullanıyor, sana izin vermiyor... İşte sizin mantığının size verdiği mahkumi-yet!

Niye böyle davranıyorsunuz? Şimdi size bunu açık-layacağız! Devrimin Sesi adlı merkezi yayın organınızın Ekim 1988’de çıkan Gençlik Ekim sayı 1’de şöyle yaz-mışsınız:

En küçük bir talep için mücadelede devletle karşı kar-şıya gelindiğinde, azınlık bir kesimin hedef tahtası hali-ne gelmesini önlemek için, genellikle eylemler, öğrenci gençliğin çoğunluğu, bir talep (ya da talepler) için mücadele

etmeye hazır olduğuunda organize etmelidir...

...Eylemlerde 'deşifre' olmayı getiren 'sol'culuktur. Henüz kitleler eyleme hazır olmadan bir grup 'siyasileş-miş' öncüyle eyleme girişmektir yanlış olan. Binlerce, onbinlerce genç sokaklara döküldü mü polis kimin eyleme girdiğini tespit edemez, (syf.27)

Bu alıntı sizin neden kendi özgücünüze güvenerek kitle eylemleri örgütlediğinizi ve neden güç birliğı şeklinde gerçekleşen eylemlere bir 'parti' olarak önderlik etmeye çalışmadığınızı açıkça ortaya koyuyor. Çünkü oportünizminiz kitlelerin ezici çoğunluğu olmadan eylem organize edilmesine karşıdır, yani size kalsa öğrencilerin ezici çoğunluğunu sağlayana dek üniversitelerdeki mücadeleyi tatil edersiniz. Öyle ya onbinlerce genç sokağına dökülmeden eylem yapmak 'solculuksa, en fazla iki bin öğrencinin katıldığı eylemlere sizin kesinlikle katılmamanız gerekiyor. Bu düşüncenizle tam da Lenin'in küçük-burjuva sosyalistleri dediklerine uyuyorsunuz. Siz de onlar gibi 'deşifre' olmamak, yakalanmamak uğruna ortalarına gidip 'kuşlama' yapacağınız onbinlerce insan bekliyorsunuz. Bugünkü süreçte deşifre olma ve yakalanma korkusu da size eylem örgütlemek yerine hazır eylemlere 5-10 kişiyle korsan dalış yapıp, onların ortasına -deşifre olmamak için(!)- girip pul vb. atıp kaçmayı dayatıyor. Başkalarının potansiyeli üzerinde siyaset yapmak işte budur.

Konuşmamızı toparlamadan önce üçüncü kezdir sorup hiçbir yanıt alamadığımız 'ajitasyon ve propaganda da serbestlik eylemde birlik' ilkenizin hangi ustada ve nasıl geçtiğı sorumuza kendimiz yanıt vermek istiyoruz. Çünkü siz yanıt vermezseniz, biz sizin yerinize vereceğiz diye söz vermiştik.

Öncelikle şunu belirtelim. Söylem olarak hiçbir ML klasikte böyle bir ilke yoktur.

Bugün oportünizmin savunduğundan nitelik olarak fark-

lı şekilde Lenin’de ‘eylemde birlik, tartışma ve eleştiride serbestlik’ ilkesini görürüz.

1905 devrimi Çarlık Rusya’sında her toplumsal devrimin yaptığı gibi düzene karşı olan sınıfları ileri doğru itmiştir. Aynı durum bunların temsilcisi politik hareketler içinde geçerli oldu. 1903’teki RSDİP 2. Kongresi’nde ayrılan Menşevikler, 1905 devriminin de etkisiyle belli ölçüde sola kayarlar. Bu sola kayışla birlikte kitlelerin de devrimin ruh hali ve savaşı kazanma isteği birlik eğilimlerini güçlendirmişti. Lenin’in de birleşik bir sınıf partisini prensipte yadsımayışı, 1906 yılında Bolşevik ve Menşeviklerin 4. Birlik Kongresi’nin aldığı kararla tek çatı altında birleşmelerini getirdi. Ancak bu kongrede Menşevikler çoğunluğu ele geçirerek parti yönetimini alırlar. İşte tam bu süreçte Lenin, gelecek kongrede çoğunluk olabilme yolunda ‘eylemde birlik, tartışma ve eleştiride serbestlik’ ilkesini uygulamak gerektiğini savunur. Lenin’e göre azınlığın çoğunluk olma hakkı vardır. Bu da düşüncelerini ifade etme olanağından geçiyor. Lenin’e göre, parti herhangi bir karar almadan önce görüşler açılmalı, eleştirilmeli ve tartışılmalıdır. Ama bir kez karar çıktı mı, herkes istisnasız buna uymak zorundadır. Kararın uygulanması sürecinde kesinlikle eleştiri ve tartışma olamaz. Bir eylem birliğini bozucu, birliği yok edici, ya da etkisini azaltıcı hiçbir eleştiriye, davranış biçimine izin verilemez.

‘Eylemde birlik, tartışma ve eleştiride özgürlük, işte biz disiplini böyle tanımlıyoruz diyardı Lenin.

Herhangi bir eylem, karar öncesi en geniş ve özgür biçimde tartışılır. ‘Ancak yetkili organlar bir kez karara vardıldıktan sonra, biz bütün parti üyeleri tek bir adam gibi davranırız.’ (Örgütlenme Üzerine, Sosyal Demokrasi İçindeki Kadetçiliğe’ Karşı Mücadele ve Parti Disiplini adlı makaleden)

İşte 1906 yılında RSDİP’in yaşadığı birleşimde Bolşeviklerin azınlıkta kalmasının getirdiği özgünlükte Lenin’in

ortaya attığı ilke budur.

Bu süreçte dahi Lenin, eylem anında birliği bozacak her türlü eleştiri ve tartışmayı kesinlikle reddeder. Hele sıcak pratiğin yaşandığı süreçlerde ‘proletarya ordusu saf-
larında eleştiriye yer verilmez’ der.

İşte ağzınıza sakız ettiğiniz ilkenin esası!

Sonuç olarak şunları söylemek istiyoruz. Siz geçmi-
şinizin özeleştirisini vermek bir yana, bugün de solu ça-
tışma içine çekmeye uğraşıyorsunuz. Başka siyasetlerin
tek ya da güç birliği yaparak gerçekleştirdiği eylemlere kü-
çük hesaplar ve oyunlarla sahip çıkmaya çalışıyorsunuz.
Hiçbir katkınız olmadığı halde bu eylemlerin ve kitlenin
güvenliğini küçücük çıkarlarınız uğruna tehlikeye soku-
yor, provokasyona zemin hazırlıyorsunuz. Ajitasyon ve
propagandada serbestlik, eylemde birlik ilkesi oportünizmin
eylem kırma ilkesidir ve siz de bunu yapmaya çalışıyor-
sunuz. Onlarca devrimcinin kanına girdiğiniz gerçeğini tüm
ülke bilirken hala özeleştirisi verme cesaretini kendinizde
bulamıyorsunuz.”

Artık hemen her şey söylenmişti. Son tura girildiğin-
de oportünizmin savunacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Son
kez şunları diyordu:

“Tartışmayı ideolojik temelden kopartıp olaylar üzerinde
yoğunlaştırmak, bir hareketi doğru değerlendiremememize
yol açar. Bize yönelik eleştiri ve tespitler doğru değildir.
Biz dergimizin birkaç paragrafı ile yargılanmaya çalışılı-
yoruz. Geçmişin özeleştirisi temelinde özeleştirimiz var.
A ya da B birimine bakılarak bir anlayışın eleştirisi yapı-
lamaz.”

Oportünizmin sözcüsü bu kısa konuşma ile son turu-
nu da tamamlamıştı. Sıra yine bizde idi:

“Birincisi” diye söze başladı arkadaşımız; bir yapı ideo-
lojik ve pratik bütünselliğini sağlayamamışsa onun örgüt
hatta parti olduğundan nasıl söz edebilirlerdi? İkincisi, tar-
tışmayı A ya da B birimine indirgeyen bizzat oportü-miz-

min kendisiydi.

Üçüncüsü, halka verdiklerini söyledikleri özeleştiriler kimi örgütsel konularla ilgiliydi. Bunlar açıkçası halkımızı pek ilgilendirmiyordu da... Dökülen devrimci kanlarındaki sorumluluklarının özeleştirisini ise ne burada, ne de başka bir yerde vermişlerdi.

Arkadaşımız konuşmasını ve tartışmayı şu sözlerle noktaladı:

“Biz bu tartışmanın sonuna kadar ‘eleştiride serbestlik, devrimci kardeşlik’ anlayışını hayata geçirmeye çalıştık. Ama birileri çıkar, geçmişinden hiç ders almadan ‘kardeş katli vaciptir’ derse karşısında Dev-Genç’i görecektir. Tartışmayı izleyen tüm arkadaşlara teşekkürler.”

Sınıf mücadelesinin bu alanında oportünizmi yüz yüze yakalamış ve panzehiri, ideolojik mücadeleyi genele açık bir tartışmada bir kez daha hayata geçirmiştik. Ancak geçmiş deneylerle sabittir ki, yenilgiyi sadece bu teşhir ve tartışmada kabul etmiş görünen oportünizm, dün olduğu gibi bugün ve yarın da yine eski huyuna-suyuna uygun davranış gösterecektir. Biliyoruz ki, yine hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacaktır.

Bu yüzden biz Dev-Genç’liler olarak, hiçbir duygusal ve liberal tavra girmeden, geçmişinden bir nebze ders almayıp tam da devrimci eylem birliklerinin daha önemle dayattığı bir süreçte sol içi çatışma yaratmaya çalışan bu oportünist grubu teşhir etmeliyiz.

Aynı şekilde diğer sol gruplar da her eylemi provoke eden; herkesin kitlesinin can güvenliğini tehlikeye sokarak, siyasetlerin de hesapta olmayan sorumluluklar altına girmesine yol açan, bildirilerinde A siyasetini B siyasetine kışkırtacak kadar gözü dönen bu sorumsuz, oportünist TDKP-GKB anlayış(sız)ına karşı hesap sorucu olmalı, onları kitleler önünde özeleştiriyeye çağırılmalıdır. Bunların teşhiri ve pervasızca saldırganlıklarının kökten törpülenmesi her sol grubun sorumluluğu içindedir. Yarının

sol içi çatışmalarının bugünden görünen bu kara filizinin gelişmesine izin vermek, geçmişte dökülen devrimci kanlarına el bulaştırmak anlamına gelecektir.

Çünkü sorumlu davranmak ya da liberalizm, bugünden yarının toprağına taşıyacağımız öğelerin muhtevasını da verecektir.

Haziran 1989

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki Dev-Genç'liler

Buruk Bir Cenaze ve Reformizm

Yeni Çözüm
Eylül 1989 Sayı: 27

Ege’de reformizm oldukça ilginçtir... İdeolojik söylemlerde “büyük” farklar taşıyan toplulukları pratikte yanyana görebilirsiniz rahatlıkla... “THKP-C geleneğinden” geldiğini göğsünü gururla yumruklayarak söyleyenler bir an sonra çok farklı “gelenekten” gelen topluluklarla pratikte “ideolojik birlik” sağlayıverirler...

Akhisar’da bir Ağustos akşamı yüzlerce insan bir devrimciye “son” görevlerini yerine getirmek için toplanmış... Manisa polisi de tek mil kuvvetiyle orada...

Faşizm İnkılâp DAL’ı katletmiş. Öyle işkencehanelerde, dağlarda kurşuna dizerek, darağacıyla katletmedi İnkılâp’ı... Faşizm yaratıcıdır... Yöntem bulması hiçte zor değildir... Tedavi olanakları varken izin vermeyerek, öleceğinden kesinlikle emin olduğu anda “git yurtdışında öl” izni vererek de katledilir insanlar... Aylarca pasaport izni vermeyerek, İnkılâp’ın vücudunu kanserin sarmasını, hücre hücre yiyip bitirmesini büyük bir zevkle seyrederek katletti faşizm... Ve aylar sonra kahkahalarla gülerek pasaport kamuflajlı defin belgesini verdi, koca bir T.C damgası da bastı... Ve çıkışının üzerinden bir ay geçmeden Fransa hastanelerinde İnkılâp Dal şehit düştü...

Fransa’dan gelen cenaze reformizme göre fazla “gürültü patırtı çıkarılmadan” kaldırılıverilmeliydi... Öyle slo-

gan atmak, faşizmi lanetlemek, protesto etmek gibi “taşkınlıklar” zarar vermez miydi hiç? Sessiz, suskun yürünmeli, “tehlikeli” şeyler yapılmamalı, hele hele “DEV-GENÇ” gibi “belalı” gelenkler taşınmamalıydı! SP geleceğinin ise itiraz görmemesine sinirlenen birtakım “sol sapmalar” da almasa hiçbir “tehlike” ve “taşkınlık” olmayacaktı zaten...

Akhisar’da toplanan bin civarında bir kitlenin gözleri önünde tarih, “THKP-C geleneğinden” geldiğini söyleyenlerin DEV-GENÇ çelengine itiraz ettiklerine, gözönünde kaldırmak istediklerine hayretle tanık oldu... “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür” sloganları ise siyasi polis kadar onları da korkuttu... Aman, gözaltı-işkence falan olurdu! Bu bir provokasyondur... Hemen kitle apar-topar dağıtılmalı ve polise gerek bırakılmamalıydı...

İzmirli devrimci sol güçler, YENİ ÇÖZÜM, DEVRİM-Cİ GENÇLİK, DEMKAD ortak çelengiyle İnkılâp DAL’ın cenazesine katıldılar. Cenazeyi faşizmin lanetlendiği, haklı öfkemizin haykırıldığı, İnkılâp’ın katillerinden hesap sorulacağını vurgulandığı bir devrimci kitle gösterisine dönüştürmek gerekiyordu. Cenaze törenleri, suskun, yaslı, gözyaşları dökülen sessiz bir defnetme olmaktan çıkarılmalı, bir protesto, bir lanetlenme göstergesi olmalıydı... Diğer türlü İnkılâp DAL’a da saygısızlık yapılmış olurdu...

Ancak bu konuda yapılan tüm girişimler, her renkten reformizmin cenazeyi “gürültüsüz-patırtısız” kaldırma kararlılığında eridi. Ailesi bu çabaları “arkadaşları sessiz olmasını istiyor” diyerek reddetti...

İlginçtir, cenazenin evden camiye kadar taşınarak yürüldüğü sırada “bir tatsızlık çıkmaması” için neredeyse polisten daha fazla çaba harcayan, önlemler alan “THKP-C gelenekleri” ile İzmir İHD idi... yürüyüş sırasında SP’lilere, SP çelengine ses çıkarmayan, en ufak bir rahatsızlık duymayanlar, DEV-GENÇ imzasının gururla taşınmasından çok rahatsız oldular... Dün İnkılâp’ı, İnkılâp gibi yüz-

lerce devrimciyi ihbar eden karşı-devrimci PDA artıkları cenazede rahatlıkla yer alır ve destek görürken, faşizme karşı mücadele eden devrimciler tepkiyle karşılanıyordu...

Devrimci sol güçler, cenaze konuşmalarının ardından “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Faşist Cinayetlerin Hesabını Soracağız” sloganlarını haykırmaya başlayınca, konuşmalarında THKP-C savunmasından bölümler okuyanlar hemen telaşlandılar ve kitleyi apar topar dağıtma uğraşına girdiler...

Manisa Polisi, gözaltı yapmak istiyordu.. Herhalde PDA’lı hainlere saldıracak değildi.. O, DEV-GENÇ çelengini taşıyanları istiyordu ve otobüsten indirmek istedi. Verilmeyince tüm otobüsü 47 kişiyi gözaltına aldı.

Devrimciler Manisa işkencehanelerine yine açlık grevleriyle, DEV-GENÇ marşlarıyla, türkülerıyla devrimci direniş ve coşkuyu taşıdılar iki gün boyunca..

Cenazede devrimcilerden rahatsızlık duyanlar, gözaltına alınanlara sahip çıkmaya bile çalışmadılar. Yine güçleri oranında Akhisar’a giden, dilekçe veren, gözaltındakileri unutmadıklarını gösterenler devrimciler oldu.

Devrimci sol güçler, cenazede gerek nicelik olarak zayıflık, gerekse siyasi inisiyatif ve tavır koymada yetersizlik nedeniyle gerekli tavrı her boyutta alamadılar. SP hainlerine karşı devrimci tavrı almakda zaafa düştüler.. Siyasi tecrübesizlik, pekçok etkinliklerine olduğu gibi bu olaya da yansdı.. Gelişmeleri tüm boyutlarıyla değerlendirmek, hata ve eksikliklerini net olarak tespit etmek, her devrimci pratiğin oluşum dinamiğidir. Bu unutulmamalı ve reformizmin gerçek yüzü bilince çıkarılarak, kazınarak devrimci sorumlulukla sınıf mücadelesi geliştirilmelidir.. İzmir’de Ege’de bunu yapabilecek başka hiçbir gücün olmadığı artık herkesin kafasına kazınmalıdır.

Karşı Devrimci PDA'cıların Provokasyonlarına Karşı Uyanık Olalım

Yeni Çözüm
Eylül 1989 Sayı: 27

Eskişehir cezaevindeki açlık grevinin 35.günü, direnişi kırmak için Aydın cezaevine sürgün gönderilen siyasi tut-saklardan Mehmet YALÇINKAYA ve Hüseyin Hüsnü EROĞLU'nun Aydın cezaevi girişinde gardiyanlar ve Jandarma tarafından dövülerek öldürülmeleri bütün duyarlı kesimleri, 1 AĞUSTOS GENELGESİ'ne karşı tekrardan tavır alışı yöneltti.

Aydın'dan İstanbul'a getirilen Hüseyin Hüsnü EROĞLU'nun cenaze töreni yoğun kitlesel katılımı ve protesto gösterisi niteliğiyle bu tavır alışı en iyi örnektir.

Ancak cenazenin bu onurlu havasını bozmaya çalışan geçmişin ve bugünün ihbarcı Aydınlikçı anlayışının devamı olarak yeniden sol içinde yer edinmeye çalışan ve bunu yaparken de yine eski yöntemlerini elden bırakmayan "SOSYALİST PARTİ'li provokatörlerin bu çabalarının ilk denemesi, cenazede sergiledikleri tahrik ve saldırı girişimi oldu.

Onlara bu ortamı sağlayan yine oportünizm ve ilkesiz birliklerden hâlâ medet umanlardı.

Bugün karşı devrimci Aydınlik anlayışının yeni oyun-larla sol içine sızıp eski işlevlerini yerine getirmeleri, ilkesiz

ve uzlaşmacı eğilimler yüzünden önümüzdeki süreçte hesabi verilemeyecek sonuçlara neden olanlar ortadadır.

Ancak bunu göremeyen kimi anlayışların ilkesiz ve uzlaşmacı tutumları, karşı devrimci Aydınlik anlayışına provakasyon vb. eğilimlerine kolay zemin sağlamıştır ve sağlayacaktır.

Cenazedeki olay, bundan sonraki süreçte de yaşanacak gerçeklikler önümüzde dururken bütün anlayışların (ki karşı devrimci Aydınlik'ın gerçek yüzünü bilmeyen yok) ilkeli davranmaları, ve bundan sonra gelişebilecek her türden provokatif vb. olaylara müsaade etmemeleri gerekiyor.

Şu bir kere daha vurgulanmalı. Sol saflarda yeniden ihbarcı, provokatör misyonu oynamak için çaba sarfeden "SOSYALİST PARTİ" maskeli karşı-devrimciler ancak geçmişin (halka karşı suç işlemenin) hesabını -tabii verebilirlerse- verdikleri taktirde halk saflarında yer alabilirler. Bunun ötesinde hiçbir görünüm onları karşı-devrimci kimliklerinden sıyraya mayacaktır.

Devrimcileri faşistlerle aynı kefeye koyan, çarşaf çarşaf devrimci isimleri ve örgüt şemaları yayınlayıp, devrimci insanları ve örgütleri "işte yakalayın" diye oligarşiye hedef gösteren, 12 Eylül sonrası sıkıyönetim savunmalarında "anarşiye karşı polise, sıkıyönetime, hükümete nasıl yardım ettikleri, resmi makamlarla bu konudaki işbirliklerini açıklayan, yüzlerce devrimci ihsanın kanında parmakları olan bu tescilli ihbarcılar şebekesinin suçları hâlâ olduğu yerde duruyor. Yalnız, devrimci sorumluluk ve halkın sağduyusu bunları unutmuyor, unutamaz. Herşeye olmuş bitmiş gözüyle bakanlar yalnız devrime karşı sorumluluk ve saygılarını zaafa uğratmakla kalmazlar aynı zamanda kendilerini de aldatırlar.

12 Eylül öncesi PDA'cılarının gerçek niteliğini yaşayarak göremeyen genç arkadaşlarımız küçük bir örneğini yaşadıkları cenazedeki olaya daha derinden bakıp bun-

dan sonra daha uyanık olmak zorundadırlar. Bu noktada geçmiş süreci yaşayan arkadaşlarımız PDA'cıların karşı devrimci niteliğini kitlelere kavratmanın sorumluluğunu taşımalıdır.

Çağdaş Yol Ya da Siyasette Her Yol

Yeni Çözüm
Aralık 1989 Sayı: 30

Devrimci Sol Güçler oligarşiye karşı mücadeleyi her alanda yükselttikleri oranda, oportünizmin de şimşeklerini üzerlerine çekiyorlar.

Son aylarda bu gruplardan Çağdaş Yol çevresi, kendi “politik tükenmişliklerinin, açmazlarının, sınıf mücadelesi içerisinde önemli bir güç olamamalarının yarattığı sıkıntılarını, THKP-C’ye, Dev-Genç’e ve Y.Çözüm’e ideolojik mücadele adı altında açıktan saldırarak dışa vuruyor.

Çağdaş Yol’cular küçük düşünölmüş hesaplarla, saldırılarında oldukça ileri gittiler ve işi Devrimci Sol Güçler’in yönetiminde bulunduğu dernekleri basmaya ve şiddet kullanmaya kadar vardirdılar. Saldırılarını bu noktaya kadar tırmandıranlar gelinen aşamada, suçluluk psikozuyla bütün oklarını Yeni Çözüm’e ve diğer sol güçlere çevirmek zorundaydılar. Ç.Yol’un, özellikle 9. sayısının neredeyse yarısının Devrimci Sol Güçler’e yönelik yazılarla dolu olması tamamen bu durumun yansımasıdır.

Hesapsız ve pervasız saldırıların ulaştığı boyut öyle bir noktaya gelmiştir ki, Y.Çözüm’ün her yazdığını çarpıtmak, demagoji ile olmadık şeyleri ona mal etmeye çalışmak ve onu mahkum etmek artık saplantı haline dönüşmüştür.

Bu saplantıyla hareket eden Ç.Yol her yola başvuru-

yor. Genelde devrimci harekete, özelde Ç.Yol'a ne getirip ne götürceğini hesap etmeksizin, sadece Devrimci Sol Güçler'e karşı olmak niteliğini öne çıkararak hemen herkesi -muhbir mi, değil mi bakmadan- kullanabiliyor. Birlik adına burjuva milliyetçisi, karşı-devrimci Aydınlik-Saçak çevresini Marksist-Leninistlere tercih edebiliyor. Marksist-Leninistlere karşı olma noktasında çok ilkeli(!) davranıp birlik oluşturma çağrısı yapabiliyor, işi kışkırtıcılık çıkırtkanlığına dönüştürebiliyor. Artık Ç.Yol deyince akla pragmatizm ve ilkesizliğin gelmesi şaşırtıcı olmalıdır.

Yıllardır kitleselleşememenin, dar bir pratik içine sıkışıp kalarak solda bölgesel ve çok sınırlı bir güç olmanın, kendini yenileyememenin ve aşamamanın, ne kadar radikal gözükmek isterse istesin, reformizmin batağından çıkamamanın yarattığı bunalımlarla, her gün gelişen, kitleselleşen, mücadeleyi iktidar perspektifiyle radikal bir çizgide yükselten Marksist-Leninistleri mahkum etmeye çalışarak Ç.Yol rahatlıyor olsa gerek.

Kendi ideolojik, politik ve örgütsel çapına ve pratiğine bakmadan, Marksist-Leninistleri politik olarak tükenmişlikle, ideolojik olarak iflas etmişlikle, teori üretememekle suçlamaya kalkan Ç.Yol'a birileri komik duruma düştüğünü hatırlatmalıdır. Şu kadarını söyleyelim. Mahalli genel seçimlere katılan ve Ç.Yol'un da içinde olduğu "9'u bir yerde" siyasi güçler, çıkardıkları bağımsız adaylarla ilgili yürüttükleri kampanyada ne olup ne olmadıklarını ortaya koydular. İşin kötü yanı, kendi güçsüzlüklerini sergilemek yanında, objektif olarak kamuoyunda, genelde solun güçsüz olduğu imajını da yarattılar. Topu topu 2 bin 500 oy toplayabildiler ve yaptıkları mitingde 500 kişiyi bile bir araya getiremediler. Konuya rekabetçi bir anlayışla yaklaştığımız sanılmasın. Amacımız "politik tükenmişliğin" kime uygun düştüğünü canlı, somut bir örnek üzerinde göstermektir.

Ç.Yol bizi, MarksizMLeninizmin, doğru politikaların ve gelişmenin biricik kıstası olan sosyal pratikten örnek vermeye zorluyor. Bu basit bir “biz şunu yaptık, siz bunu yaptınız” sorunu değildir. Birilerinin sınıf mücadelesi ve proletarya adına ciddi hiçbir şey yapmayarak, bu yolda adım adım ilerleyen ve sağlıklı bir gelişim gösterenleri küçümsemesine, hatta yok saymasına, zorunlu bir yanıttır.

Evet, Ç.Yol sınıf mücadelesinde politik alternatif olacak şekilde ciddi hiçbir şey yapmazken, Devrimci Sol Güçleri görmemek için bin dereden su getiriyor, onların 1 Mayıs’ta binlerce insanı alanlara yürütecek kadar politikada üretken, yaratıcı ve atak olabildiklerini görmezden geliyor.

Ç.Yolcuların 2 bin 500 oy içinde ve 500 kişiyi bulamayan mitingde kapladığı hacim ne kadardır acaba? İstatistik hesapları okuyucuya bırakıyoruz. Neden işçi sınıfı, “işçi sınıfı” edebiyatıyla ünlenmiş Ç.Yolcuların ve seçim ortaklarının çağrılılarıyla harekete geçmez, bir mitinglerine bile gitmez? Haydi, anladık, miting riskli diyelim, neden hiçbir riski olmayan ve gizli oy yöntemiyle yapılan seçime gidip de oyunu “proletarya sosyalisti” Ç.Yol ve genellikle uvyerist seçim ortaklarına vermez? Yoksa seçim kampanyasının sonuçları biraz gecikerek de olsa, işçi sınıfının Nisan ayında sokağa dökülmesiyle tecelli etmiş olmasın?!

12 Eylül depolitizasyonunun etkilerini kıra kıra kitleleri radikal bir mücadele içinde eğiten, gittikçe daha fazla mücadeleye çeken Devrimci Sol Güçler mi, yoksa bölünme üstüne bölünme yaşayarak küçülen, bir dergi çevresi olarak daralan ve bu yüzden de Türkiye solunda her kesimi kendisi gibi yok sayan Ç. Yol mu tükeniyor? Engin bir “tarih bilincine” sahip (!), “proleter sosyalizmi”ni(!) kendine rehber edinmiş binleriniz nerede? Çok merak ediyoruz, yoksa onbinlerce emekçi, işçi sınıfı, “proleter sosyalizmi”nin dilinden mi anlamıyor da bir türlü çağdaş yola

çıkamıyorlar?

Sınıf mücadelesi her şeyden önce olgunluk ister. Ç.Yol'a hatırlatmak isteriz. Bu üslup, edebiyat ve bu dar pratikle ve saldırganlıkla kimse bir yere varamamıştır, varamaz.

12 Eylül sonrası mücadele arenasında bizi yok sayan Ç.Yol'a ne diyelim? Eylemlerimizi mi, kampanyalarımızı mı sayalım? Hayır, bu olmaz çünkü Ç.Yol tarafından hemen "Biz şunu yaptık, siz şunu yaptınız" böbürlenmesiyle suçlanırsınız! Peki, hiç cevap vermezsek ne olur? Ç.Yol'un attığı çamurun izi kalır, onlar da bunu istiyor zaten. Kısacası, Ç.Yol şehrin göbeğinde öyle bir köylü kurnazlığı ile saldırıyor ki, sana kendini savunman için tek seçenek sunuyor: Susmak! Bu durumda da teori hazırdır. Sükut ikrardan gelir! Ama sınıf mücadelesi gerçeği hiçbir kurnazlığa, sızlanmaya yer bırakmayacak kadar acıdır. Ç.Yol istemese de bu gerçeği görüyor ve zaten bu yüzden bağırıyor, sızlanıyor. Oysa bağırmanın, sızlanmanın hiçbir yararı yok. Yapılması gereken, gerçekleri olgunlukla kabul etmek ve ona göre davranmaktır.

Çağdaş Yol'un 1981-1983 Arasında Tarih Bilinci Yok Olmuş!

Bize tarih bilinci üzerine ders vermeye kalkan Ç.Yol'a bakın ki, bir tarihsel kesitin üzerinden nasıl da bir çırpıda atlayıp geçiyor. Devrimci Sol Güçler'e karşı olma saplantısı gözlerini öylesine kör etmiş ki, gerçekleri değiştirmek için bir tarihsel kesit bilinçlerinden siliniveriyor. Haydi anladık, 1981-1983 döneminde Metris odaklı gelişen İstanbul cezaevleri direnişinde yoksular. Bunun için de bilmeden yalan yanlış şeyler yazıyorlar. Ama çok yazıldı, çok söylendi; (hatta kendi deyimleriyle "kabak tadı verdi") bu yazılan ve söylenenlerden de mi haberleri olmadı? Hiç mi yaşayanlardan dinlemediler? Yoksa çok "uzaklarda" oldukları için mi bu kesitteki direnişlerin farkına varamadılar?

lar?

Dişarbakır da dahil birçok cezaevinde teslimiyet yaşanırken Metris'te direniş bayrağı açılmıştı. Ve bu direnişler, cuntanın cezaevlerinde siyasi tutsakları teslim alma ve rehabilite etme programını bozduğı, siyasi tutsaklara direnme perspektifi sunduğı için, cezaevleri direniş tarihinde ayrı bir öneme sahiptir. (Anlıyoruz, bu sözlerimiz de Ç.Yolculara “kabak tadı” veriyor! Ama “kabağın” bile “tadını” algılatıncaya kadar yazmak bir zorunluluk oluyor.) Bu direnişlerde aktif olarak yer alan yaklaşık bin iki yüz civarındaki tutuklunun 420'yi aşan sayıdaki kesimini Devrimci Sol davalarından yargılananların oluşturduğunu biliyorlar mı* acaba? Gerçekleri değiştirmeye, yani çarpıtmaya kimsenin gücü yetmez! Hele bu gerçekler can ve kan bedeli kazanılmışsa... Ç.Yol'un yaptığını burjuva tarihçileri bile yapmaz, yapmıyor. Ve yine “devrim şehitleri sömürücülüğü yapıyorlar” gibi kapitalist-tüccar literatürüne sarılınmasın! Çünkü devrim şehitleri üzerine en çok sözü, bu mekanlarda şehitler verme pahasına direnenler söyledi ve söylemeye hakları da var. En az konuşması gerekenler ise devrimcileri “kahramandılar” edebiyatıyla sahiplenirken(!) onların devrimci misyonlarına saldıran Ç. Yolcular ve onun gibileridir. Bir de şu ne olduğu belirsiz, hiç kimseyi beğenmeyen, kendileriyle birlikte her şeyin düzeleceğı kerametinde olan “Konuk Yazarlar”ı var Ç.Yol'un... Hodri meydan, kitleler sizi bekliyor. Mültecilikten vazgeçip ülkeye gelirlerse herkes boyunun ölçüsünü görür. Her nedense çok konuşanlar, tevazudan yoksun olanlar, hiçbir şey yapmayanlar oluyor.

Dev-Genç'e Sahip Çıkmak Onun Mücadele Geleneğini Sürdürmekle Olur

Nasıl oluyor, anlamak kolay değil. Siyaset ciddiyet ve tutarlılık gerektirir, oysa Ç.Yol, Dev-Genç'e sözde sahip çıkarak kendisini basitleştiriyor. Ç.Yolcu'lara sormak is-

tiyoruz: Dev-Genç'in yirmi yıllık mücadelesinin neresindeydiniz? Dev-Genç adına layık olabilmek (üstelik de "direnışçi Dev-Genç"!), öncelikle Dev-Genç'in mücadele geleneklerini sürdürmek ve kitlelerin mücadelesini radikal-
leştirmekten geçer. Acaba Ç.Yol şimdiye kadar gençlik içerisinde Dev-Genç'in mücadelesini neler yaparak, nerede ve hangi kitleleri harekete geçirerek sürdürmüştür? Ç.Yol kendisini ve kendisine inanmış çok sınırlı sayıda bir insan topluluğunu avutuyor. Dev-Genç adına sözde de olsa sahip çıkmakla reformculuğunu, Dev-Genç'in prestij ve radikalliğinin ardına gizlenerek saklamaya çalışıyor. Ve bu noktada pragmatizmini bir kez daha gözler önüne seriyor.

Kuşkusuz Marksist-Leninist çizgiye geç de olsa sahip çıkmak suç değildir ve bunu kimse de engelleyemez. Eğer niyet bu ise, nerede kaldı tarihsel önemde özeleştiri? Yok! Bu türden isim kapkaççılığını daha önce de deneyenler oldu, ama bu yöntem, onların gençlikle kucaklaşmasını sağlamadı.

Ç.Yol eleştiriye değil, saldırganlığı kendine yöntem bilmiş gözüküyor. Sübjektivizmleri ve önyargıları onları öylesine serseme çevirmiş ki, okuduklarını dahi anlayamıyorlar.

Dev-Genç'in "Özerk Demokratik Üniversite Programı"nı eleştirirken, işi iyice ileri götürüp Dev-Genç'in programını "devrim hedefinin devrimci provokasyonu" diye niteleyip, kendilerinin ne kadar keskin devrimci olduklarını göstermeye çalışıyorlar. "Proleter sosyalisti" geçinen bir siyasi harekete demagoji yapmak hiç yakışmıyor doğrusu! Dev-Genç broşüründen alıntı yaptığınız yerde anlatılmak istenen çok açıktır. Tabii ki demokratik üniversite, gerçek anlamını demokratik halk üniversitelerinde bulacaktır. Ama bu noktaya gelene kadar üniversitelerde akademik-demokratik, özerk üniversite kavgasının verilmeyeceği anlamına gelmez. Broşürdeki biçimiyle söylersek:

“Aksine özerk demokratik üniversite mücadelesi, demokratik halk üniversitesinin kurulması yolunda bir adım olarak ele alınması gereken, egemen sınıfların eğitim ve eğitim kurumları üzerindeki egemenliğini sınırlamaya yönelik bir mücadeledir.”

Bu anlatımda devrim hedefi ve demokratik halk üniversiteleri hedefi nasıl gözardı ediliyor? Cımbızlama yöntemiyle görüş aktarmak ve olmadık yorumlar yapmak Ç.Yol’un mahareti olmalı. İşin garip olan yanı, reformistlerin bizi reformistlikle suçlaması, Ç.Yol yaptığı alıntılardan bir şey anlamamış ama, inanıyoruz, okuyucu bizim neyi savunduğumuzu, Ç.Yol’un alıntıladığı kadarından bile anlayacaktır.

Dev-Genç’in, “özerk demokratik üniversite” formülasyonu ile genel demokratik hak ve özgürlükleri genişletme mücadelesinin bir parçası olarak akademik-demokratik hakları genişletme mücadelesini anlatmak istediği bilindiği halde, neden ille de “Dev-Genç’e sormak gerekiyor, kaç tane hak kazanıldığında üniversiteye demokratik diyebileceğiz” gibi “zeka” ürünü cümlelerle gerçek çarpıtılmak isteniyor. Bu tür ironilere çok ihtiyaç duyan kendince eğlenip rahatlayabilir. Ama hatırlatmakta yarar var. Herkesi aptal yerine koyan en büyük aptallığı yapar. Hem merak etmeyin, siz ve bir kısım gruplar halk üniversitelerini Çözüm’den öğrendiniz, başkaları da öğrenecek. Tabii keskin bir üslupla eleştirmeyi ihmal etmeden...

Çağdaş Yol Başkalarını Reformistlikle Suçlayarak Kendi Reformizmini Gizleyemez

Ç.Yol, ne olursa olsun Yeni Çözüm’ü mahkum edebilmek için öyle yapıyor ki, Yeni Çözüm’ü reformizmin ağababası TBKP ile birlikte göstermeye kadar vardırıyor işi. Eleştirmiş olmak için eleştirmeyi, en keskin görünmeyi, demagojiyi, savunma kompleksi içinde saldırgan tutumları anlamak bir yere kadar mümkün. Ama göz göre göre

çarpmayı ve çamur atmayı, bizim yazıp söylemediğimizi bize söyletmeyi hiçbir şekilde kabul etmek mümkün değil.

Ç.Yol yerel seçimlerde, Yeni Çözüm'ün TBKP ile birlikte SHP'nin desteklenmesine omuz verdiğini söylüyor. Konu ile ilgili olmadığı halde, öyle başarılı bir montaj yapıyor ki, okuyan, Yeni Çözüm'cülerin gerçekten sosyal demokratlara oy verdiğini sanabilir. Yazdıklarını aynen aktarıyoruz:

"Yeni Çözüm 'iyice araştırdıktan sonra' kaydıyla sosyal demokratlara oy verin diyor."(Ç.Yol, s.9, syf.35)

Bu yalanı açığa çıkarmak için Yeni Çözüm'den biraz uzunca bir alıntıyı aktarmak zorundayız:

"Emekçi halkın partisi olduğunu yüzleri hiç kızarmadan, miting alanlarında senin gözünün içine baka baka haykıran, parti içindeki devrimci ve demokratları tasfiye eden, seçimler öncesi kafasına puşi takıp, daha sonra da bu halkın gerçekliğini dile getiren milletvekilini partiden ihraç edebilecek kadar ikiyüzlü olan, açlık grevlerini şiddet eylemleri olarak gören ve destekleyenleri polise teslim eden, bu baskı, sömürü ve zulüm düzeninin değişmesini değil de salt iktidar olmayı isteyen, oligarşinin emekçi halkımızın düzene tepkisini frenleme aracı olan SHP'ye... OY YOK!

Kuşkusuz bu partilerin adayları içerisinde az da olsa bu niteliklere sahip (Kastedilen devrimci-demokrat niteliklere sahip adaylardır. Dikkat edilsin, hiçbir yerde sosyal demokrat denilmiyor, -bn-) kişiler vardır. Her ne kadar oligarşinin partileri içinde yer almaları ve onun adına mücadele etmeleri halka zarar veren bir tutum olsa da, oligarşinin bu partilerini halka yanlış tanıtmaya araçları durumlarına düşseler de, bu tür adaylar dikkatle ayıklanarak desteklenmelidir. Ancak bu destek verilirken halka açık ve net mesajlar verilmeli, bulanıklığa neden olunmamlıdır. Desteğin sadece adaya olduğu açıkça belirtilmeli,

partilerin niteliği halka anlatılarak teşhir edilmeli, demokrat insanların yanlışlığı vurgulanmalıdır.” (Yen\ Çözüm, Özel Sayı 13)

Tek tek olaylar üzerinde durmak istemiyoruz ama Yeni Çözüm’ü TBKP reformculuğu ile aynı yere koyan, SHP burjuva seçeneğini desteklemekle itham eden Ç.Yol’un “Sosyalist Basın Susturulamaz” kampanyası gündeme geldiğinde hangi tavrı aldığı unutulmadı henüz. Kampanyada burjuva basının da yer alması gerektiğini, aksi halde katılmayacaklarını söyleyen ve bu tavrında büyük bir “tutarlılık” örneği sergileyen Ç.Yol platformdan kopmuş, daha sonra ise hiçbir şey yapmayarak dostlarıyla bir kenarda kampanyayı izlemekle yetinmiştir. Sonra da bu kampanyayı yürütenleri tam bir ikiyüzlülükle “oportünizmin danskasını” uygulamakla itham edebilmiştir. Bilmeyiz, bir şey söylemeye gerek var mı? (*)

Bir Muhbirden Yeni Çözüm’ün Değerlendirmesini İsteyenler Yarın Kime Başvuracak?

Ç.Yol pragmatizmini ve bize karşı nasıl bir mücadele içinde olduğunu göstermek için, Hıdır Bal gibi muhbirliği ayyuka çıkmış birisini bile kullanmaya kalkıyor. Hem de Hıdır Bal ile ilgili yazdıklarını hiç araştırma gereği bile duymadan ve muhbirlik olayı sıcaklığını korurken...

Fırsatçı, her yolu mübah sayan saldırılarla Ç.Yol ne yapmak istiyor, ne- reye gidiyor? Muhbirle söyleşinin bir adım ötesinde, sırada kimler vardı, bunlar hiç düşünülüyor mu? Her sayfasında Yeni Çözüm’ü, sol içi birleştirci bir üslup yerine itici bir üslup kullanmakla itham eden Ç.Yol, Türkiye soluna muhbirlerin ağzından yeni üsluplar sokuyor, yeni “gelenek”ler yaratıyor. Bu mudur solda Ç. Yolunuz?

Bizim eleştiri üslubumuz da, eleştirilerimizdeki dayanaklarımız da devrimcidir; Ç.Yol’unki gibi solun dışına düş-

müş, ahlaksızlığı ve muhbirliği kendine yol bilmiş kişilerden oluşan dayanaklarımız olmadı ve olmayacak! Sınıflar mücadelesinde, kendine güvensizlikten kaynaklanan her türlü güçsüzlük bunalımı, her şey bir yana, sol saflarda yer alan bir gücü böylesi dayanaklara sarılmaya itmemeliydi... Yazık!

Demokratik Kitle Örgütlerinde Güçsüzlüğün Teorisi: Çok Başlılık

Ç.Yol “Halkevlerinde Devrimci Tavır” başlıklı yazısında hiç de devrimci bir tavır sergilemiyor. Tersine, ilkesizliğe, pragmatizme saparak demokratik kitle örgütlerinin işleyiş mekanizması olan demokratik merkezîyetçiliği kendi subjektif durumuna göre teorileştirmeye çalışıyor. Bizi reformizmle eşdeğer bir yere oturtmaya çabalayan Ç.Yol, DKÖ’lerin, halkevlerinin işleyişine sıra geldiğinde kitle edebiyatı yaparak, kitle kuyrukçuluğuna soyunuyor. Görünüşte bizim DKÖ’lerle ilgili söylediklerimize katılıyor. Ama özünde katılmadığını daha sonraki satırlarda açıkça ortaya koyuyor ve bir tutarsızlık örneği sergiliyor. Ç.Yol da kendi gücüne güvenmeyen, hemen hiçbir yerde tek başına yönetime gelemeyen tüm oportünist grupların yaptığı gibi, “her siyasi yoğunluk birer kişiyle yönetimde yer alsın” anlayışını savunarak kitle örgütlerinde sözde demokratlık adına, kitleden kopuk, masa başı koalisyonları savunuyor. Yani yüzlerce üyeyi temsil eden de, 1-2 kişiyi temsil eden de aynı hakka sahip olacak. Bu mu demokratik? Bu mu kitlelerin iradesine tabi olmak? Ç.Yol işin kılıfını hemen buluveriyor ve teorisinin gerekçesini güncel nesnel duruma bağlıyor. Kitlelilik yok, kitlelilik olsa homojen yönetimi savunacakmış havasına giriyor. Ne yap-sınlar, onlara da “hak vermek” lazım! Her siyasi yoğunluğa bir temsilci verilirse kendilerine halkevlerinin yönetiminde yer düşecek. Böyle olunca da “nesnellik” kendi günlük pragmatizmlerine ve sübjektivizmlerine göre bi-

çimlenecek. Ç.Yol'un "objektif koşulları hesaba katmadan yönetimde homojenlik kuralını koyması..." deyişi her şeyi açıklıyor: Güçsüzlük... Ve de sekterlik, dar grupçuluk, ben-merkezcilik ekseninde, "(...) Bu tehlike şu anda tüm DKÖ'leri ve halkevlerini kuşatmaya çalışıyor." diyerek korkularını haykırıyorlar. Bu noktada her yol mübah oluyor.

Bir de bizim DKÖ'ler için önerdiğimiz anti-emperyalist, anti-faşist olma ilkesini bir türlü anlayamamışlar. Bu ilkenin anti-şovenist olmayı da içerdiğini açıkça belirtme gereği duymadığımız için bizi şovenistlikle suçlayabiliyorlar. Bundan da, ulusal sorun konusunda da reformist bir yol izlediğimizi çıkarıyorlar. Ç.Yol'un yazdıklarına şaşırıyoruz artık. Neredeyse bizim, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden bihaber olduğumuzu söyleyecek! Bırakalım kelimelerin arkasına sığınmayı, pratikte Ç.Yol olarak Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunma yönünde ne yaptınız? Ç.Yol, Devrimci Sol Güçler'e bu konuda akıl vermeye kalkacağına, pratikte bir şeyler yapsın da gerçekten anti-şovenistliğinin düzeyini anlayabilelim. Biz, Dev-Genç mücadele geleneğinin her şeyiyle mirasçısıyız. Anti-emperyalist ve anti-faşist olma nitelikleri Dev-Genç'in örgüt ilkesidir ve bu ilke anti-şovenizmi de içermektedir. Açın Dev-Genç'in 20 yıllık tarihini, okuyun! Dev-Genç'in ulusal soruna, Kürt halkının haklarına nasıl sahip çıktığını ve Kürt halkına yönelik milli baskı ve asimilasyona karşı pratikte neler yaptığını göreceksiniz. (Ç. Yol, bir yandan Dev-Genç'e sahip çıkmaya çalışıyor, ama daha Dev-Genç'in mücadele tarihinden haberi yok! "Direnişçi Dev-Genç'i cahillikle mi yaratacak?)

Ç.Yol'un "bilmediği" bir gerçeği daha, istemeden anımsatmak istiyoruz. Devrimci Sol Güçler, ulusal sorunu Ç.Yol gibi sadece dayanışmacı bir mantıkla değil, kendi halkının temel sorunlarından biri olarak görmekte, buna göre örgütlenmekte ve mücadele etmektedir. Kaldı ki, Ç.Yol dayanışma anlamında da sözü edilir bir şey yapmamış ve yapmamaktadır. O sadece lafızda keskindir.

Faşizm Yerine Devrimci Sol Güçler'e Yöneltilen Bıçaklar ve Kaba Güce Başvuruluyor Çığırkanlığı

Ç.Yol yüzü hiç kızarmadan, “Yeni Çözüm, çözüm-süzlüğünü dayak ile çözmeye çalışıyor” diyor. Ve bunu Yeni Çözüm’ün politik tükenmişliğine bağlıyor. Bir kalem darbesiyle gerçekleri tersyüz etmek ve baskın çıkmaya kalkmak kolay gibi görünüyor. Ama yanılıyor, Ç.Yol gerçekleri gizleyemez. Ortada Devrimci SolGüçler’den bıçakla yaralanmış bir kişi vardır ve bunu bıçaklayanlar kendilerine Ç.Yolcu diyenlerdir. Bir halkevinin, bir güruhla basılması ve izinsiz açlık grevi yapılması vardır. Dahası, yayınladıkları bildiride, Zeytinburnu’ndan, Ümraniye’den, Küçükçekmece’den püskürtüldüğünü yazıyorlardı. Kafa yapısı açıktı... Olayların detayına girmek istemiyoruz, bunlar bildirilerde yazıldı. Ç.Yol ve onun gibi sınıf mücadelesinde varlıkları güçlükle seçilebilen bazı grupların, sol içi çatışmayı hortlatma girişimlerinin sonucu olarak gündeme gelen saldırıdan dolayı halen yaralar kabuk bağlamamışken, “kaba güç” çığırkanlığı yapanlara bir çift sözümüz var: Devrimcileri yaralayacağınıza, gidin faşizmin güçlerine saldırın! Sahi, yeri gelmişken, siz faşizme karşı 1975-1980 tarihsel kesitinde verilen mücadelede ne yaptınız, neredeydiniz? Hangi fabrikaları faşizmin karşısına diktiniz? Ya cunta sonrası? Cunta sonrası, Çağdaş Yolcuların mücadelesine tanık olmadık. Eğer gerçekten bir şeyler yaptıysanız, anlatın da öğrenelim. Ç.Yol, cunta karşısında sınıf mücadelesini gücü oranında bulunduğu her alanda sürdüren Marksist-Leninistleri küçümsemeye kalkarken, ne kadar basitleştığinin farkında mıdır? O “bildiri”, “pankart”, “yazılama”, “tek tek eylemler” diye küçümseyip burun kıvrılan, alay edilmeye çalışılan eylemlerin sürdürüldüğü 1980-1984’lü yıllarda, Ç.Yol, bırakın

bunları yapmaya, ülkede kalmaya bile cesaret edemezken (**) şimdi ortaya konan alaycı tavra “bu ne cesaret” mi diyelim, yoksa üzülelim mi? Siz karar verin! Ne demişler, iğneyi kendine batır, çuvaldızı başkasına!

Ayrıca sağa sola çamur atıp, “Görev başına!” gibi tumturaklı ama boş laflarla bir yere varılamaz. Aynı sözleri tekrarlaya tekrarlaya siz de inanmaz olacaksınız. “Görev başına!” demeden önce, görevler doğru saptanmalı ve göreve sahip çikılmalıdır.

DİPNOT:

(*) Burada yeri gelmişken bir konuya daha değinmek istiyoruz. Bir okurumuzun Zeytinburnu’ndan gönderdiği mektupta, Ç.Yolcularla ilgili yazılan “Ç.Yol kadın kullanarak örgütleniyor” deyişinden hareketle feveran ediyor, dostlarından yardım istiyor. Sosyalist basın ve kamuoyuna açıklanan bir bildiri ile Yeni Çözüm, Günaydın gazetesi ile aynı kefeye konuluyor. Öncelikle şunu söyleyelim.. Ülkemiz solunda sosyalist ahlak kuralları hiçe sayılarak hareket edildiğine birçok kez tanık olunmuştur. Bunları tek tek örneklemeyi gereksiz buluyoruz. Yeni Çözüm’de yayınlanan mektupta da, bir okurumuz Zeytinburnu’nda tanık olduğu olayları aktarmıştır. Burada öncelikle Ç.Yol’un böyle olup olmadığını araştırarak somut verilerle söyleneni yalanlamasını beklerdik. Bunun yerine kamuoyu nezdinde bizi teşhir etmeye ve kadın cinselliğini burjuva değer sistemi çerçevesinde aşağıladığımızı söylemeye kalkması, doğru bir tutum olmayıp, demagojidir. Bizi Günaydın gazetesi ile aynı kefeye koyanlar, bizim söylediklerimizi ve yazdıklarımızı çarpıtarak Günaydın ve benzerlerinden hiç de farklı bir yol tutmuyorlar. Çünkü onlar çarpıtmada ustalaşmalardır.

DKD’nin bildirisindeki “hazmedememe”, “tükenme” vb. söylediklerini ise ciddiye almak gerekmez. Çünkü DKD’nin nasıl kurulduğunu kimse unutmadı. Kendileri de unutmamış olacaklar ki, basit rekabet duygularını yansıtıyorlar. Kadın demeğinin birkaç siyasetle birlikte kurulması tartışılırken ve DKD ismi de o platformda saptanmışken, bir yandan platforma katılıp, bir yandan da platformdan habersiz -hem de DKD ismiyle- DKD’nin kuruluş çalışmalarını yapmaları tam bir burjuva politikacılığydı.

Eleştiri karşısında ise bir ilkesizlik örneği sergileyerek “POLİTİKA BU” diyebilmişlerdi.

(**) Yurtdışında “cephe” örgütlenme gibi büyük çabalarınız vardı. Çok iddialıydınız. “Sınıf mücadelesi keskinleştikçe, küçük burjuva halk kesiminin düzene karşı en radikal, en devrimci tepkisi olan D. Yol siyaseti, işçi sınıfıyla daha sağlam ittifaklar kurmanın yoluna çıkmıştır.” diyordunuz, ifadelerdeki sırttan kendini beğenmişlik bir yana, şu cephe ne oldu? Neler yaptı, neden dağıldı? Siz bu boş hayaller peşindeyken de hep “birlikçi” ve mücadele dışındaydınız. Yine “sektekler” diye sağı solu suçluyordunuz. Bugün de farklı değilsiniz.

Karganın Adını Koymak için Gözümüzü Oymasını mı Beklemeliyiz?

Yeni Çözüm
Ocak 1990 Sayı: 31

Geçtiğimiz aylarda İsviçre'nin Neuchatel kentinde DHB'li Mehmet Türk'ün Aydınlıkçılar tarafından katledilmesi bu ihbarcı geleneğin yüzünü bir kez daha hatırlatması bakımından yeni bir vesile oldu.

Oysa gelişen olayların gözümüzün içine soka soka Aydınlık ihbarcılığını hatırlatmasına rağmen solda vurdumduymazlık sürüyor. İlkeler, gelenekler, devrimci değerler nerede başlayıp nerede bitiyor, her şey karma-karışık, ipin ucu kaçmış durumda. Arkadaşları tarafından vurulduğu halde sol içi çatışma gibi yansıtılan Aydın Erol olayına gösterilen sahte aydınsı duyarlılık gazete ilanlarına haftalar boyu yansımıştı. Bu çifte standartlı duyarlılığın altında tam bir vurdumduymazlık, değer aşınımı olduğu öylesine belli ki M. Türk olayı sessizliğe, görmez duymazlığa büründürüldü.

Aslında tavırsızlığın altında bir başka olgu daha yatıyor. Aydınlığın karşı-devrimci çizgisini hatırlamamak için bellekler bunca silinmişken, yeniden hatırlamak fazlaca rahatsız edici geliyor. Öyle ya, yakalara yapışan o demokratizm, liberalizm hastalığı Aydınlığı da düzenden zarar görenler listesine alıvermiş, hatta sol içi platformlarda varlıkları bir demokrasi göstergesi sayılarak devrimcilere bile tercih edilir hale gelmişti. Cuntadan zarar gördüğü söylenen bu anlayış, geçmişte dergilerinde çarşaf çarşaf devrimcilerin adresleri, fotoğraflarıyla "İşte

terörist!” nidalarıyla ihbar kampanyaları yürütmesi, devrimci kanı dökmesi bir yana, daha dün cunta mahkemelerinde bu karşı-devrimci faaliyetlerini “suçsuzluklarının” delili olarak sunmak pervasızlığını göstermiş, ne gam! Kimin umurunda? ‘80 sonrası sola -musallat olan yılgınlık, koyvermişlik, dost-hasım kavramlarını da sildi götürdü. Hasımlıklar dostluklara dönüşürken, dostluklar çabuk unutuldu.

Bundan yarar gören kimlerdir? İlkesizlik ve boşvermişlik hastalığının sola ilerde nelere mal olacağı iyi düşünülmelidir. Bütün kökleriyle düzene yapışmış bir çizginin ve uygulayıcılarının bugün -bu ilkesizlikleri fırsat bilerek kendilerini sol içinde meşrulaştırma çabalarına destek vermek genel devrimci hareket için ağır bir yükür. Oligarşiye tescilliliği tam olan bir hareketin solda da kendini meşrulaştırdıktan sonra başkalarını gayri meşru göstermeye başlayacak bir geleceği içinde taşıması kadar doğal ne olabilir? Bu geleceğe acaba diye bakmak için de siyasi körlüğün, pragmatizmin gözümüzü kapaması gerekir. Dün ihbarcılıklarını bağıra çağıra zaten yaptılar ve şimdi ‘ihbarcılığın özeleştirisine’ bile tenezzül etmiyorlar. Kırk yılın ihbarcıları -soldaki radikalizm boşluğunda- şimdi radikalizm şovları arasında sol’un, asıl olarak da gerçek devrimci radikalizmin sinsi sinsi altını oymaya çalışıyorlar. Sis bulutları arasında yaşayanlar günlük yaşama baksalar devrimcilerin karşısına Türk-İş’li sarı sendikacıların muhafızları olarak bunların çıktığını, kitle gösterilerinde devrimcileri yıpratmak için provokatif kimlikte bir kaç adamlarıyla boy gösterdiklerini, Engin Kaya’nın cezalandırılması olayını MİT’e mal etme yönünde zihinleri bulandırmada nasıl yoğun çaba içine girdiklerini ve bugünkü bütün faaliyetlerinin aslında Türkiye’nin toplumsal sorunlarının düzen içi ‘daha cesaretli’ politikalarla çözümlenebileceği zeminini yaratmak ve devrimci şiddet perspektifli solun altını oymak, gayri meşrulaştırmak olduğunu görebilirler.

Bir süre önceki 2000’e Doğru’da “Yeni Çözüm’ün Ya-

yınlarına Dikkat” başlıklı ‘okuyucu mektubu’ dikkat çekicidir. Küstah bir dille Y.Çözüm sola karşı kaynağı belirsiz bir saldırı odağı olarak gösterilip ‘aman bunlara dikkat edin’ diye sola sahip çıkılıyor.

M.Eroğlu’nun cenazesinde Aydınlıkçılara tavrımızı eleştiren arkadaşlara, Aydınlıkçıların da bu sahiplenmeyi karşılıksız bırakmadıklarını hatırlatalım.

Karganın kokusu pistir, her gittiği yere peşinden götürüyor. Görmek için biraz daha siyasi sorumluluk duygusu yeterli. Gözümüzü oymasını istemiyorsak Mehmet Türk cinayeti gibi olayları beklemeyelim.

Erol Olayı ve Gerçekler

Devrimci Sol Dava Dilekçeleri, 12 Eylül Mahkemeleri Dosyası-1 Devrimciler Yargılıyor Dizisi (Haziran Yayınları) Sayfa: 186-188

12 Eylül öncesi bulaştıkları sol içi çatışmaların devrimci harekete verdiği zararları hâlâ anlayamayan bazı siyasi gruplar, sol içi çatışmaları önlemek için her zaman İdeolojik-pratik mücadele bayrağını tüm samimiyeti ile taşımış Devrimcileri, bu suçlarına ortak etme niyetlerini, Aydın Erol olayı ile bir kez daha açığa vurmuşlardır.

Olay, gerçekleştiği haliyle kalmamış, basındaki kimi sormusuz kalemler de, Devrimcileri, bu batağa çekme kampanyasına duygu sömürsü yaparak katılmışlardır.

12 Eylül öncesi sol içi çatışmaların yanlışlığının özelleştirisini vereceklerine, medet umdukları yangına körüklerle gidenler, bu olayı dar çıkarları için utanmazca kullananlar, iyi bildikleri ama uzun zaman saklayamadıkları bu gerçeğin kamuoyuna da mal olmasıyla hüsrana uğramışlar, dillerinden, kalemlerinden akan zehirle bir kere daha kendilerini öldürmüşlerdir.

Tıpkı A. Erol gibi...

A. Erol Olayı ve Gerçekler (*)

Ekim ayı içinde Hamburg'da bir Türk lokalinde meydana gelen olayda Aydın Erol isimli bir yurtsever yaşamını yitirdi. Bu olay ilerici, demokrat kamuoyuna değişik biçimlerde aktarıldı. Gerçeği yansıtmayan anlatımlarla ilerici, demokrat kamuoyu yanıltıldı.

Hamburg'da meydana gelen bu olay, geçmiş sol içi çatışmalarda sicili oldukça kabarık kimilerince, siyasi istismar aracı yapılmış, siyasi varlıklarının unutulmaması için bir sıçrama tahtası olarak kullanılmaya çalışılmıştır. Yine geçmiş sol içi çatışmalarda sorumlulukları tescillenmiş kimi çevreler, bu olayı çarpıtarak devrimci çizgiyi karalamak, şaibe altına sokmak çabasına girişmiştir.

Onlarca çağrıya rağmen, geçmişin olumsuzluklarını sağlıklı bir temelde ele alıp sorgulamak sorumluluğundan kaçan ve geçmişten hiçbir ders çıkarmayan bu çevrelerin duygularını, tavırlarını anlamakta güçlük çekmiyoruz. Çünkü onlar, geçmiş olumsuzlukların yaratıcıları, ellerini devrimci kanına bulamış sorumsuzlar olduklarını gayet iyi bilmektedirler. Geçmişin olumsuzluklarının sorgulanması demek, kendi geçmişlerinin sorgulanması anlamına gelecektir. Bu nedenle çağrılara hep kulak tıkamayış eğilimleridir.

Bu çevreler Aydın Erol'un ölüm olayını; sol içi çatışmalarda birçok acı kayıp vermesine rağmen, karşılık vermeyi düşünmemiş, elini devrimci-yurtsever kanına bulamamış, tek bir ilerici-yurtseverin ölümüne yol açan olayda taraf olmamış, bu tür çatışmalarda her zaman soğukkanlı ve sorumlulukla hareket etmeyi bilmiş «devrimci çizgiyi» karalamak için ele geçen bir fırsat sayıp kullanmak istemiştir.

Biz, söz konusu bu çevrelerin yaklaşımından çok, kamuoyuna gerçeği açıklamak sorumluluğunu taşıyan siz ilerici-demokrat basının tavrı üzerinde durmak istiyoruz.

Aydın EROL'un ölümü olayında siz hiçbir araştırma yap-

ma gereği duymadan (ya da gerekli araştırmaları yapmak sorumluluğunu duymadan), objektif olmaktan uzak, taraflı bir yaklaşım sergilediniz. Bu konudaki sözlü-yazılı uyarılarımıza kulak tıkadınız. Daha önce size yazdığımız mektupta, gazeteciliğin objektif olma kuralına uymanız gerektiğini hatırlattık.

Yayınlarınızda düzeltme yapma yoluna gitmediğiniz gibi, yayınlarınızda itham dolu yorumlara, demeçlere yer vermeye devam ettiniz. Sayısız ilan yayınladınız. Bunların bir kısmında, üstü kapalı olarak devrimciler hedeflendi. «Karanlık güçleri lanetliyoruz» denildi. Buna karşılık bizlerin, olayın gerçek yanlarına dikkat çekmek isteyen ve tüm ilerici-yurtseverleri sorumluluğa davet eden ilanlarımızı kabul etmediniz.

Güneş balçıkla sıvanamaz, gerçeklerin açığa çıkması engellenemez.

Aydın EROL'un ölümü ile ilgili bizlerin anlatmaya çalıştığı gerçekler, Hürriyet gazetesinin 4.12.1987 tarihli haberiyle hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde bir kez daha açığa çıkmış bulunmaktadır. «TAGES ZEITUNG» gazetesinde yayınlanan mektupta Yılmaz Ulusal, «yanlışlıkla kendi arkadaşını vurduğunu» açıklayarak üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmiş, bu tutumuyla olayı siyasi istismar konusu yapanların hevesini kursaklarında bırakmıştır.

İlerici-demokrat bir yayın organı olarak gördüğümüz gazete ve dergilere bir kez daha sesleniyoruz: Başlangıçta çeşitli nedenlerle olaya yaklaşımda gereken hassaslığı göstermemiş olsanız da, dürüst objektif, demokrat gazeteciliğin bir gereği olarak yaptığınız hatayı düzeltmelisiniz.

Bu tür olumsuzlukların engellenmesini istiyorsak, olayların üzerine sorumluluk duyarak ve objektif bir yaklaşımla gitmeli, gerçekleri gizleyen tek yanlı anlatımlardan, duygu sömürsüne yol açacak aktarımlardan kaç-

nılmalıdır. Aksi tavır, sorumsuzlukları engellemeye değil, körüklemeye hizmet eder. Gelecekte daha büyük acılar yaşanmak istenmiyorsa, yapılması gereken budur.

Daha önceki haberlerinizi, ortaya çıkan gerçekler ışığında düzeltmenizi diliyor, bu konuda gereken hassasiyeti göstermenizi bekliyoruz.

Metris'teki bir kısım tutuklu adına

Dursun Karataş

Sinan Kukul

Bedri Yağan

(*) Bu basın açıklaması Okay Gönensin, Ayşe Baştürk, Emin Tanrıyar ve Murat Belge'ye gönderilmiştir.

1990'ın Türkiye'sinde Sol'un İçinde Bulunduğu Durum

Yolun Neresindeyiz Devrimci Sol, Ağustos 1990

Türkiye solunun en temel özelliği taklitçilik ve dogmatizmdir. 70 yıldır sola damgasını vuran bu olgudur. Zaman zaman bunu aşma çabaları olmuşsa da, bir bütün olarak Türkiye solunun taklitçi ve dogmatik geleneğinden kopabildiğini söylemek mümkün değildir. Ya sosyalist bir ülkenin komünist partisinin Türkiye şubesi gibi hareket edilmiş, ya da klasiklerden çıkarılan alıntıların üst üste konmasıyla Türkiye devrimine strateji ve taktikler önerilmiş, ekonomik ve siyasi çözümlemeler yapılmıştır. Solun, bugün içinde bulunduğu bunalımın kaynağında bu olumsuz geleneğin oldukça büyük payı vardır.

Kuşkusuz ML olmayan bu yöntem her defasında iflas etmiştir. Teori, hayatın içinden çıkan olgulardan hareketle biçimlenmediği için önerilen strateji ve taktikler de hayata uymamış, taklitçilik ve dogmatizm ülke gerçeklerinden kopmayı doğurmuştur. Ama buna rağmen, başka ülkelerin komünist partilerini taklit etme veya inkarcı mantıkla her şeyi yadsıma noktasına savrularak burjuva reformizmini savunma, solun geleneksel davranış biçimi olmaya devam etmiştir. Özellikle devrimci ideolojinin sınanmasının mihenk taşları olan cunta dönemlerinde, bu sağa savrulmuş ve bir gecede tüm görüşlerini yadsıma, neredeyse bir gelenek haline gelmiştir.

Burada solun bir özelliğine daha değinmek gerekiyor.

Sol, yenilgiden ders almayı da bilmiyor. Öyle ki, eski görüşlerin savunulduğu dönemde de "en doğru" kendileridir, yeni görüşlere sahip oldukları dönemde de "doğruyu" yalnızca kendileri temsil etmektedir. Bir kaç yılda bir görüş değiştirsele bile ML olan sadece kendileridir. Solun, aymazlık derecesine varan bu tavrı değişmedikçe, içinde bulunduğu marjinal konumdan çıkabilmesi ve kitle hareketine öncülük edecek ciddi bir alternatif güç haline gelmesi mümkün değildir. Doğru olanı görmek istememedeki inat aynı şeylerin tekrar tekrar yaşanmasını kaçınılmaz bir kader haline getiriyor.

Ülkemizde ML bir hareket olma iddiasında olanların, en başta, sol hareketin tarihindeki olumlu her şeye sahip çıkarken, burjuva ideolojisinin şu veya bu biçimde ürünleri olan düşünce ve yaklaşımlarından arınmaları gerekiyor; bu yapılmadıkça kısırlıktan kurtulunamaz.

Türkiye solu dogmatik ve taklitçi anlayışı yüzünden, 12 Eylül öncesinde sivil faşist terör ve devlet terörüne karşı sürdürülen mücadele sürecinde oluşan devrimci durumu değerlendirememiş ve geniş halk potansiyelini örgütleyip devrime kanalize edememiştir. 12 Eylül sonrası ise, cuntanın devrimci mücadeleyi ve halk potansiyelini yok etme politikasını kavramadığı için, cuntanın programını bozacak bir silahlı mücadele yürütmek yerine çeşitli nedenlerle ve gerekçelerle mücadele etmeme yolunu seçmiştir. 12 Eylülle birlikte dogmatizm ve başka ülke partilerini taklit etme bir kez daha iflas ederken, Türkiye solu, yaşadığı yenilgiyle birlikte büyük bunalıma sürüklenmiştir.

Bugün solun önemli bir kesimi kendi iç sorunlarıyla uğraşmakla meşguldür. Bunalımı o denli boyutludur ki, kitle hareketleri kendiliğinden gelişirken, onlar izleyici olmaktan öteye gidememektedirler. Sanki ülkede olanlar kendilerini hiç ilgilendirmemekte kitlelerin düzene karşı tepkileri ve bu tepkilerini eylemlerle dile getirmeleri hiç mi hiç

önem taşımamaktadır.

Solun bu duruma düşmesinde 12 Eylül yenilgisinin payı büyüktür. Yenilgi, görüşleri iflas eden hemen tüm kesimleri derin bir ideolojik bunalıma sürüklerken, dogmatizmle ve sosyalist ülke partilerini taklit etmekle de bir yere varılamayacağını göstermiştir. Yenilgi ile birlikte başlayan mülteci yaşamı, solu, Avrupa'da yıllar önce iflas etmiş görüşleri benimsemeye ve ülkeye taşımaya yöneltti. Yenilginin yarattığı ideolojik bunalım, baskı ve zor koşulları subjektif çeşitli etkenlerle birleşerek Avrupa kaynaklı bu sağcı görüşlerin zemin bulmasını sağladı. Bu görüşler, liberal ve sivil toplumcu düşüncelerdi ve artık sol için yılları geçirecek yeni bir ideoloji ithal edilmişti.

12 Eylül'den bu yana hep arayış içinde olan ve esas olarak ML'yi sorgulama temelinde bir tavır geliştiren solun, genel olarak bir bunalım içine sürüklenmesi kaçınılmazdı. Bunalım, derinlik kazandıkça, halkla olan kısmi bağlarını da yok etti. Öyle ki, sol grupların büyük çoğunluğu halkla ilişkisi olmayan, kendi içine kapanmış tartışma kulüpleri haline geldiler. Bölünmeler birbirini izledi ve hemen her grup parçalandı, çoğu birden çok grup üretti.

Bu süreç içinde kimileri için birlik, her türlü açmazı aşacak sihirli bir anahtar gibi görüldü. Denenmiş ve iflas etmiş yöntemler yeniden tekrarlandı, ama sonuç koca bir fiyasko oldu. Çünkü birlik, mücadele olmaksızın yaratılamazdı ve genel olarak sol mücadelenin dışındaydı.

Türkiye solu, deneyle bile öğrenememe veya öğrenmede güçlük çekme hastalığı yüzünden ders çıkarmayı ve kendini yenilemeyi bir türlü beceremedi. Yaşamdan kopuk teori üretiminin ve taklitçiliğin başka bir sonuç yaratması da beklenemezdi.

Bugün solun içinde bulunduğu duruma göz attığımızda alabildiğine olumsuz bir tabloyla karşılaşırız. Kimileri örgütsel bunalımdan çıkacak bir yol bulamazken, kimileri de bir varlık olmaktan öteye gidemiyor. Genelde halkın

m¼cadelesine ve taleplerine olan kayıtsızlık sür¼yor. Bir yanda gelişen Kürt ulusal hareketi, diğ er yanda oligarş i- nin söm¼r¼ ve baskıya dayanan politikalarına rağ men kendiliğ inden geliş en halk kitlelerinin hak arayış ı eylemleri var; ama sol, tüm bunların dışında, kitlelerden kopuk kendi d¼n- yasında yaşamaya devam ediyor. Buna karşılık, hala b¼- yük iddialarla yazmaktan ve konuşmaktan da geri dur- muyor.

Sol saflarda yozlaş ma ve ç¼r¼me o denli boyutludur ki, en temel devrimci ilke ve değ erler kolaylıkla ç iğ ne- nebilmekte, grup çıkan için her yol mubah sayılabilmek- tedir. Kimileri daha ş imdiden düzenle b¼t¼nleş miş , oli- garş inin icazetine sığ ınmıştır bile. Bunlar kapitalizmi ve kapitalist ilişkileri sosyalizm diye savunarak kitleleri al- datırken egemen sınıfların bol bol övg¼s¼ne mazhar ol- makta, "akıllı sol" diye takdir edilmektedirler. Silahlı m¼- cadele d¼řmanı bu kesimlerin, kendi varlık şartları için dev- rimcileri ihbar da dahil her yola başvurabilecekleri (ki bu yapılıyor da) hiçbir zaman unutulmamalıdır. Silahlı m¼- cadele, sadece sol içindeki saflaş mayı derinleştirmeyele kalmayacak, kimin devrimin dostu kimin d¼řmanı oldu- ğ unu da daha açık biçimde ortaya çıkaracaktır.

15 Günlük Mücadele Yazıları

Sol İçi Çatışmaları Yargılayalım

Mücadele

31 Temmuz 1990 Sayı: 01

Sol içi çatışma konusunda geçmişin olumsuzlukları, günümüze taşınmak isteniyor.

Son olarak yaşanan ve kendilerine Devrimci Yol'cum diyen bir grup provokatörün devrimci sol güçlere yönelik saldırıları bunun bir örneği. Konuya ilişkin Devrimci Sol Güçler imzasıyla dergimize gönderilen iki bildiri ve Devrimci Sol imzasıyla gönderilen ÇAĞRI'yı aşağıda yayınlıyoruz.

Dört Arkadaşımız Kendilerine Devrimci Yolcu Diyen Kişiler Tarafından Falçata Ve Bıçaklarla Öldürülmek İstendi

16.06.1990 günü Gaziosmanpaşa ve çevresinde hareketimiz aleyhine sürekli yalan üreten, spekülasyon yapan ve o çevrede Devrimci Yolcu olarak bilinen (...) isimli kişiye, yalan üretmemesi, sol içi olumsuzluklar yaratmaması için uyarmaya ve bunların özeleştirisini vermesi gerektiği söylenmeye gidildi. Bir arkadaşımız bu şahsı evden dışarı çağırarak "Devrimci Sol bölündü, parçalandı. Şunlar şunlar ayrı" vb. sözlerinin yalan olduğunu söyleyerek uyarıda bulunup, devrimci anlayışın ne olması gerektiğini tartışmak istedi. Bu arada DY'li kişi söylediklerinin doğru olduğunu vurgulayarak "Devrimci Sol da kim

ki, siz serserisiniz, ben size özeleştiri vermem, Hürriyet gazetesi de yazıyor, git oku.” şeklinde tahrik edici konuşmasını sürdürüyor. Arkadaşımızın kendisini devrimci gibi tartışmaya davet eden uyarılarına rağmen, küfür ve hakaretlerine devam ediyor ve arkadaşımıza saldırıyor. Bu sırada içeriye de seslenerek “Silahlan, baltayı getirin.” diyor. Bu çağrı üzerine içeriden çıkan beş kişi, falçata ve bıçaklarla arkadaşımıza saldırıyorlar. Arkadaşımız yere düşüyor. Bunu gören ve konuşmaya katılmayan üç arkadaşımız duruma müdahale ediyor. Bu defa içeriden çıkan (...), (...) adlı DY’liler falçata ve bıçaklarını arkadaşlarımıza da saplamaya başlıyorlar. Doğrudan arkadaşlarımızın canına kast eden, gözü dönmüş, devrimci kanına susamış bu lümpen, ayyaş güruhu, devrimci tavır takınmaları için ısrarla uyarılmalarına rağmen, devrimci kanı dökmeleri engellenemiyor.

Tartışmaya giden arkadaşımız kalbinin üzerinden, yüzünden, boynundan ve sırtından ağır yaralar alıyor. Diğer bir arkadaşımızın karnına, aldığı yaraları kapatmak için otuz üç dikiş atılıyor. Öteki arkadaşlarımız da falçata ve bıçakla değişik yerlerinden yaralanıyorlar.

Artık tartışılmak istenen, uyarılmak istenen kişilerin devrimcilikle hiçbir ilgisi olmayan, provokatör serseriler olduğu açığa çıkıyor. Arkadaşlarımız yarattı bir şekilde olay yerini terk ediyorlar.

Günlerce Devrimci Yol’cuların bir açıklama yapmasını, devrimci kanı dökmenin ne anlama geldiğini izah etmelerini bekledik. Ama onlar suskun kalmayı tercih ettiler. Bu konuda susanlar, tartışmaya neden olan konuda yalanlarına, serseriliklerine devam ediyorlardı.

DY’nin en sorumlu bilinen, DY adına konuşan, röportaj yapan kişisine gidildi. Devrimcileri öldürmeye teşebbüs eden, sokak serserileri gibi falçata ve bıçakla devrimcilere saldıran kişilerin tek tek adları sayılarak, bu kişilerin kendilerini bağlayıp bağlamadıkları soruldu. Verilen ce-

vap ilginçtir. Aradan dört gün geçmesine karşın “Bilmiyoruz, hem DY’li, hem değil, kimse kimseyi bağlamıyor, araştıralım.” gibi kaypak, sorunun üstünü kapatmak isteyen bir yaklaşım gösterdiler. Onlar için devrimci kanının akması, onlarcasının katledilmesi hiç önemli değildi. Çünkü onlar 12 Eylül öncesinde birçok devrimciyi katletmiş, onlarcasını öldürmeye teşebbüs etmiş ve yaralamışlardı. Siyaset yasakları koyma, hotzotçuluk yapma, devrimcileri öldürme onların geleneğiydi. Bu anlamda, bir duyarlılık beklenemezdi. Tam bir ikiyüzlülükle, sözde sol içi çatışmaya karşı çıkarlarken, pratikte kadro ve taraftarlarını özellikle Devrimci Sol’a karşı kemikleştirmek için her gün bir yalan üretiyorlardı. Bölündüğümüz, parçalandığımız, yok olduğumuz vb. gibi alçakça spekülasyon ve karalamaları hiç bitmiyordu.

Defalarca uyarıldılar ama sonuç alınamıyordu. Niçin?

Çünkü DY, 12 Eylül’den sonra ideolojik, pratik, ahlaki olarak her şeyiyle tükenmiş bir harekettir. Ve Devrimci Sol’un gelişimini düşmanca izlemektedirler. Öyle ki, Devrimci Sol on iki yıl öncesinden bugüne giderek büyümüş ve onları planlı programlı bir şekilde devrimci katletmeye teşebbüse kadar götürmüştür.

12 Eylül’den bu yana tam on yıl geçti. Ve DY hiçbir varlık gösteremediği gibi, her gün bölünüp parçalandı. İçinden sivil toplumcular, yeşiller çıkardı, iyice şekilsizleşti. Kimin neyi savunduğu, ne adına savunduğu belli değildi. Hatalarını, zaafalarını Türkiye halklarına ve taraftarlarına açıklama, özeleştirii yapma yerine, taraftarlarını Devrimci Sol’a karşı kemikleştirmek ve Devrimci Sol’un gelişimini engellemek için provokatif yöntemlere başvurmayı tercih ettiler. Öyle ki, kendi arkadaşları Aydın Erol’u öldürdüğünde, bunu Devrimci Sol’a yıkmaya çalıştılar. Ne yazık ki(!) kendi arkadaşını öldüren DY’li tüm gerçeği açıkladı.

Özellikle Devrimci Sol’un mücadelesinin yükseldiği koşullarda provokasyon yaratmayı alışkanlık haline getirdiler.

Her şeyiyle tükenmiş, falçata taşıyan, ayyaş, ahlak düşkünü serserileri bile yanına toplayan bu DY'li çevre, şimdilerde de Devrimci Sol'cu kanı dökmek ve bizi oligarşi yerine kendileri ile uğraştırmak için provokasyonlar düzenliyor.

Devrimci Yol'cuları uyarıyoruz!

Devrimcileri öldürmeye teşebbüs eden, falçata ve bıçakla faşist serseriler gibi saldıran (...) adlı beş kişiyi ve devrimcileri öldürmeye teşebbüs ederek yarattıkları provokasyonu tüm halka ve devrimcilere açıklamalı, özeleştiri yapmalıdırlar.

Tarafar ve kadrolarının neden devrimcilere faşist yöntemlerle saldırdıklarını, yalan ve spekülasyonlarla siyaset yapmaya çalıştıklarını, maddi nedenleri ile açıklamalıdırlar.

Falçatalı, bıçaklı, dilinden en rezil küfürler eksilmeyen bu ayyaşların gerçek niteliklerini halka ve devrimcilere açıklamalıdırlar.

Tüm Devrimci, Yurtsever ve İlericiler!

Biz sol içi çatışmaya hep karşı olduk. DY ve benzerleri gibi devrimci kanı dökmedik. Ama bilinen bu tavrımızdan dolayı, başkaları "...Saldırırım, kan dökerim, nasıl olsa bir şey yapamazlar." düşüncesiyle hareket etmeye başlarsa, "Hz. İsa tavrı" göstermeyeceğimiz açıktır.

Faşist yöntemlerle devrimci kanı akıtanlara, devrimci hareketin genel çıkarları düşünülerek tavır alınacaktır.

Devrimci, sosyalist olduğunu iddia eden hiç kimse, solumsuzca, tam bir serseri gibi hareket edemez. Etmeye devam ettiği noktada, onun serseriliğini, provokatörlüğünü, faşist yöntemlerini etkisizleştirmek görev haline gelir.

Yıllardır tüm sola çağrı yapıyoruz. "Gelin, 12 Eylül ön-

cesi sol içi çatışmaları tartışalım, nedenlerini bulalım. Kim, nerede, hangi anlayışla ne yapmış, açığa çıkartalım. Eleştiri ve özeleştiriler yapılsın ve bir daha sol içi çatışma olmasın.” diyoruz. Ne yazık ki, başta DY olmak üzere, devrimci kanı akıtanlar susuyorlar. Ve şöyle dedik: “...Susukça bu olaylar yeniden ve daha boyutlu olarak tekrarlanacaktır.” Bugün bunun ilk adımları görülüyor. Ve ilginçtir, yine devrimci kanı akıtan, 12 Eylül öncesi birçok devrimciyi öldüren, onlarcasını yaralayan, siyaset yasakları koyan DY’lilerdir. Bir örgüt, bir ideoloji, bir güç sahibi olamayan DY’liler bugün devrimin çıkarlarını düşünmüyorlar. Yıllardır hiçbir şeyi başaramamanın yarattığı kompleksle, hırçinlikle, sadece kendi küçük burjuva gururlarını kurtarmak için, her türlü burjuva yöntemlerini kullanmayı, sokak serserilerine özgü davranışları meşru görmekte-dirler.

Bu yolun sonu yoktur. Devrimci kanı akıtarak siyasi arenada var olmaya çabalamak yerine, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşmalıdırlar. Bunu yapmadıkları sürece, Devrimci Sol düşmanlığı ile şartlandırılan insanların bir gün kendilerini vuran bir silah haline geleceği bilinmelidir.

DY’ci Olduğunu İddia Edenlerden Dört Devrimciyi Öldürmeye Teşebbüs Etmelerinin Hesabını Tüm İlericilere, Devrimcilere Ve Halka Vermelerini İstiyoruz.

Ve Onlarca Devrimci Ve Yurtseveri Katledenleri, Gerçekleri Açıklamaya Çağırıyoruz.

Provokasyonlar Ve Devrimci Maskeli Serseriler Mücadelemizi Engellemez!

Kahrolsun Sol İçi Çatışmayı Yaratanlar!

Faşizmin Önünde Diz Çökenler Devrimcilere Kurşun Sıkıyor

Mücadele

31 Temmuz 1990, Sayı: 01

Devrimci Yol'cular devrimci kanı akıtmaya devam ediyor.

Gaziosmanpaşa'da Devrimci Yol'cuların dört arkadaşımızı falçata ve bıçakla yaralamalarını teşhir eden bildiriye dağıtmak için 34.6.1990 günü Kocasinan Halkevi'ne giden arkadaşlarımıza ateş edildi. Bir bayan arkadaşımızın şakağına silah dayanarak, devrimci kanı dökenler savunuldu ve gerekirse burada da kan dökmekten, can almaktan çekinmeyecekleri sözle ve tavırlarla gösterildi. Demoralize olmuş, devrimci faaliyetten yoksun, zamanının çoğunu meyhanelerde geçiren bu ayyaş güruhu şişeleri kırarak saldırıya geçti. Yavuz hırsız rolündeydiler. Devrimcilere saldıracaklar, öldürecekler, yaralayacaklar ve hiçbir özeleştiri yapmayacaklar: yaptıkları yanlarına kâr kılacak! Bunu istiyorlar...

Kendilerine Devrimci Yol'cu diyen bu provokatörler sol kamuoyuna ve halka teşhir edilmeli, gerçek yüzleri gösterilmelidir. Devrimci katili, düzenle uzlaşmış, çürümüş ve etrafa pis kokular yayan bu güruh gelişmemeyi siyasi arenada var olmamayı hazmedemiyor. Tüm hücrelerine yerleşmiş olan küçük burjuvalık. bencillik rekabet duygusu onları iyice dengesizleştiriyor. Falçata, şişe, bıçak ve silahla devrimcilere saldırarak gerçek niteliklerini ortaya koyuyorlar. Bu karakterin teşhir edilmesini hazmedemiyorlar.

Yine 26.6.1990 günü Üsküdar Halkevinde herkese açık

bir toplantı düzenlediler. Arkadaşlarımız da halkın önünde gerçekleri açıklamak için bu toplantıya gittiler. Ama korkak devrimci ahlak ve düşünceden uzak Devrimci Yol'cular arkadaşlarımıza yine bıçak, falçata ve sopalarla saldırdılar ve faşist çeteler gibi kan döktüler. Devrimciler, buraya kavgaya değil, tartışmaya geldiklerini ısrarla vurgulamalarına, her yönüyle üstün durumdayken, sorumlu davranarak tahrikleri boşa çıkarmaya çalışmalarına karşın, yine cana kast eden saldırılarla karşılaştılar. Bir arkadaşımız daha falçatayla yaralandı.

Ne yazık ki devrimci kanı akıtmak, Devrimci Yol'cuları uçurumun kenarından kurtaramayacaktır. Devrimcilere karşı işledikleri suçların hesabını vereceklerdir.

Korkmasınlar! Ne sokak serserileri gibi falçata çekeceğiz, ne de meyhane kabadayıları gibi kırık şişelerle saldıracacağız. Silahımız ise hep emperyalizmi ve oligarşiyi hedefleyecektir.

Ama şu gerçek bilinmelidir: Ne pahasına olursa olsun, gerçekleri sol kamuoyuna ve halka açıklamaya devam edeceğiz.

Gerçeklerin halka açıklanmasından korkanlar, ideolojik olarak tükenmiş olanlardır.

Devrimci Yol'culara Çağrı!

Katlettiğiniz, yaraladığınız devrimcilerin hesabını halka vermek için daha kaç cinayet işleyeceksiniz?

Tüm Devrimcilere, Yurtseverlere,

Demokratlara Çağrı!

Devrimci kanı akıtan, bunu sopayla, silahla savunan, yeni saldırılar düzenlemekten çekinmeyenlere tavır almak için daha kaç devrimcinin kanının akması, kaçının ölmesi gerekecek?

KAHROLSUN DEVRİMCİ KATİLLERİ!

KAHROLSUN SOL İÇİNDEKİ PROVOKATÖRLER!

Sol İçi Cinayetleri Sorgulayalım, Doğabilecek Olumsuzlukları ve Yeni Ölümleri Engelleyelim

Mücadele

31 Temmuz 1990, Sayı: 01

Türkiye’de 12 Eylül öncesi çeşitli sol örgütler arasında onlarca devrimcinin ölmesine, yaralanmasına neden olan yaygın çatışmalar yaşandı. Bu çatışmaların nedenleri sorgulanarak dersler çıkarılacağı ve bir özeleştirici sürecine girileceği yerde, sol, genelde suskun kalmayı yeğledi. Sol içi çatışmalarda sorumluluk taşıyanlar, bunu açık yüreklilikle ortaya koymak ve sol içi ilişkilerde devrimci bir anlayışın egemen kılınmasını sağlamak gibi bir çaba içine girmediler. Dahası, kimi sol gruplar, 12 Eylül incisinden bugüne yaklaşık 15 yıldır devrimci kanı dökmeye devam ediyorlar.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı yükseltmek, halkların mücadelesine önderlik etmek yerin, sol içi çatışma yaratarak, devrimci öldürerek, yaralayarak, siyaset yasakları koyarak devrimci varlığını sürdürmek istemenin ne anlama geldiği, halka ve devrimcilere nasıl zarar verdiği kavranıp bilince çıkarılmadıkça, dünden bugüne sol içi çatışmalar tek tek ele alınıp nedenleri bulunmadıkça ve halka özeleştirici yapılmadıkça, bu çerçevedeki tüm olumsuzluklar açık ve net bir dille mahkum edilmedikçe ça-

tışmalar bitmeyecek, devrimci kanı akmaya devam edecektir.

Nitekim bugün solun bu olumsuz mirası yeterince sorgulanmadığından, olumsuzluğu yaratan nedenler üzerinde durulmadığından, '80 öncesi yaşananların yeniden gündeme geleceğinin belirtileri görülmeye başlandı. Kimse çatışmaların doğru olduğunu, halk içindeki çelişkilerin şiddete dayalı olarak çözüleceğini söylemiyor, en azından teori düzeyinde bunu savunmuyor ama pratikteki tutum hiç de savunulduğu belirtilen anlayışla uygunluk taşımıyor.

Devrim için halk yığınlarını seferber etmek, mücadeleyi yükseltip geliştirmek iddiasında olan her siyasi hareket, taşıdığı devrimci sorumluluk gereği, her alanda devrimci bir gelenek oluşturmak gibi bir misyonla yüklü olmak zorundadır. Bugün sol içi ilişkilerdeki olumsuzluğu aşmak ve devrimci bir gelenek oluşturmak görevi ancak tüm sol hareketlerin ortaklaşa çabaları sonucu başarılabilir. Bunun ilk adımı geçmiş olumsuzlukları bütün nedenleriyle sorgulayarak özeleştiriyeye yönelmekten geçiyor.

Sol İçi Çatışmaları Hep Engellemek Çabası İçinde Olduk

Devrimci hareket olarak, 12 Eylül öncesinden başlayarak, bugüne kadar her türlü tartışmaya açık olduk ve sol örgütler arası ilişkilerin devrimci bir anlayış temelinde geliştirilmesi, çatışmalara son verilmesi için çaba ve çağrılarda bulunduk.

Örneğin, 1979 yılı Ocak ayında bir sol örgütle birlikte kaleme alınan ve tüm sola yönelik olarak yapılan ortak açıklamada şunları söylüyorduk:

'Sosyalist hareket içinde kimse kimsenin söylediğine kulak asmamakta, ideolojik mücadele yerine kör dövüşü sürmekte, ayrılıklar körüklenmekte ve bunlar çatışmala-

ra varmaktadır. (...) Sosyalistler arası kör dövüşünün ortadan kaldırılması, kadrolar ve sempatizanlar arasındaki kemikleşmenin, düşmanlığın ortadan kaldırılması, pratik temeline dayalı ideolojik mücadele platformundan geçecektir. (...) Siyasi hareketler (...) ideolojik mücadele yerine düşmanlığı körükleyen davranışları teşhir ve mahkum etmelidirler. İlkelerde Savaş, Devrimci Kardeşlik' şiarını hayata geçirmelidirler.”

Kuşkusuz bu çağrı ile yetinilmedi. '80 öncesi hemen tüm sol örgütlerle diyaloga girildi ancak yapılan toplantılarda olumlu adımlar atılamadı. 1980 baharında, iki sol grubun çatışmasının sürdüğü bir kesitte, tüm sol hareketlerin siyasi temsilcilerinden oluşan bir komisyonun kurulması, bu komisyonun sol içi tüm çatışma ve öldürme olaylarını araştırması, sorgulaması, her hareketin kendi insanını eğitmesi, olumsuzlukları halka anlatması, sorumsuz tavır sergileyenlere, eğer özeleştiri yapmaz ve aynı tavırdan ısrar ederse caydırıcı müeyyideler uygulama gibi pek çok görevi kapsayan bir öneri yapıldı.

Solun yaklaşımı yine olumsuzdu. Bütün bu çabalar ve çağrılar ne yazık ki sonuç vermedi. İlkel, bağnaz ve grupçu anlayış içindeki kimi sol gruplar adeta birbirleriyle vuruştular. Herkes bildiğini yapmaktan vazgeçmedi. Öyle ki, zaman zaman biz de bu saldırıların doğrudan hedefi olduk. Yoldaşlarımız katledildi. Ama her defasında devrimci sorumluluğumuzun gerektirdiği bilinçle hareket ettik. İntikam duygularıyla misilleme yoluna gitmedik.

12 Eylül Sonrası Hareketimizin Yaptığı Çağrılar da Yanıtsız Kaldı

12 Eylül'le birlikte Türkiye solu bir yenilgi süreci yaşadı. Hemen tüm örgütlerden merkez komite ya da ileri düzeyde kadrolar cezaevine düştü. '80 öncesi yaşanan bu olumsuzluğun muhasebesinin yapılabileceğini umarak -bir arada olmanın avantajı da vardı- 1985'de, 1 Mayıs vesilesi

ile cezaevindeki yoldaşlarımız tüm devrimci güçleri, sol içi çatışmaları tartışmaya çağırdı. Amaç sol içi çatışmaların oligarşiye ne ölçüde yarar sağladığını, sol güçlere ne ölçüde zarar verdiğini ortaya koymak, herkesin kendi payına bir özeleştirici sürecine girmesini sağlamak ve bundan devrimci-ilerici güçlerin birliğini pekiştirici, geleceğe dönük dersler çıkarmaktı. Ama bir örgüt dışında kimse-den ses çıkmadı, Onlar da kendi olumsuzluklarının hatırlatılmasından duydukları rahatsızlığı dile getirmekten öteye geçemediler. Suskunluk sürüyordu... Evet, devrimci güçler arasında işlenen dizilerce cinayeti açıklamak ve nedenlerini bulmak gerekiyordu. Gerçeklere sırt çevirmekle, üzerini kütlelemeye çalışmakla bir yere varılamazdı. Aynı çağrı 1986 1 Mayıs'ında, cezaevi platformunda bir kez daha yineleni. Bu çağrıda şunlar dile getiriliyordu:

“Devrimci güçler arasında işlenen dizilerce cinayeti bir-birimize açıklamak ve nedenlerini bulmak gerekiyor. Gerçeklere sırt çevirip üzerine sünger çekilerek bir yere varılamaz.

“Bugün, 12 Eylül öncesi devrimci-ilerici güçler arasındaki birliği baltalaması ve halk kitlelerini sınıf mücadelesinden soğutucu bir işleve sahip olmasından hareketle, hemen tüm sol güçlerce yenilginin önemli nedenlerinden biri olarak sol içi çatışmaların gösterilmesi, bu konunun hayati öneminin genel kabul gördüğünü gösterir. Solun yenilgisinde sol içi çatışmanın payı varsa -en azından bu tespiti yapanlar varsa - neden bugün bu sorunun üzerine yürüyerek kaynağını kurutmak gibi bir tarihi ve siyasi görevden kaçınılıyor? Biz bu konunun üzerine gidilmesinin zamanının çoktan gelip geçtiği inancındayız. İçinde bulunulan koşullarda bu konunun sorumluluğunun bilincinden olan devrimci siyasetlerce -sol içi çatışmaya karışsın veya karışmasın - zaman kaybetmeksizin sol içi çatışmaların enine boyuna tartışmaya açılmasından yanayız. Bunu devrime ve halkımıza olan sorumlulu-

ğumuzun vazgeçilmez ve ertelenemez bir görevi olarak kabul ediyoruz. Devrimci-ilerici güçlere yakışmayan bir çirkinlik olarak gördüğümüz sol içi çatışmalarda kim, ne ölçüde pay sahibi ise ve bu pay hangi anlayışların ürünü ise tartışmalar sonucu ortaya konmalı, özeleştirilip yapılmalıdır. Bu yapılmazsa, yenilginin nedenlerinden biri olarak sol içi çatışmanın konması ciddi ve samimi görülemez, yasak savmaktan başka anlam taşımaz.”

Yine susma yolu seçildi... Bu çağrı da dikkate alınmadı. Oysa çok önemli bir moment yakalanmıştı; sol içi çatışmalarda esas sorumluluğu taşıyanlar bir aradaydı ve başka hiçbir koşulda böyle bir platform oluşturma olanağı kolay kolay bulunamazdı. Üstelik henüz zaman çok geçmemişti ve olaylar belleklerdeki tazeliğini büyük ölçüde korumaktaydı. Sol, hiçbir sorumluluk taşıymıyormuşçasına, yapılan çağrıyı sessizlikle geçiştirmeyi yeğledi.

Biz Çağrı Yapmaktan Bıktık Ama Sol Suskun Kalmaktan Bıkmadı

Benzer bir çağrı, 1988” 1 Mayıs’ında (...) dergisinin 6. özel sayısında genel sola yönelik olarak yeniden yapıldı ve şunlar söylendi bu kez:

“Yıllardır süregelen çağrımızı yineliyoruz: ‘Sol birbiriyle çatışıyor’ demagojisini egemen güçlere vermemek için, düşünce farklılıklarımız olsa da, emperyalizme ve faşizme karşı birleşebileceğimiz ortak noktaların olabileceğine inanarak, eylem ve güç birliği yaratarak, giderek daha ileri birlikler hedefleyerek devrime yürüyelim

“Her devrimci, ilerici, yurtseverin bir değer olduğuna inanarak, devrimcilerin birbirine karşı saygılı ve güven duyma geleneğini geliştirelim.

“Tüm bunlar için, gelin 8 yıl sonra da olsa, Türkiye sorununa kara bir lekesi olan sol içi cinayetleri hep birlikte sorgulayalım. Nedenlerini, niçinlerini hiç çekinmeden orta-

ya koyalım.

“Kuşkusuz, yılların çarpık ve sağlıklı düşüncelerinin, kastlaşmış yapılarının bir anda düzeleceği hayalini kurmuyoruz. Ama mutlaka milyonlarca emekçiyi yönetme sorumluluğuyla, samimi ve radikal adımların atılması gerektiğine inanıyoruz.

“Bunun için, sol grupların siyasi temsilcilerinden oluşan bir komisyon oluşturulmalıdır. Bu komisyon, geçmişten bugüne sol içindeki cinayetleri araştırmalı, sorgulamalı, temsil ettiği insanları eğitmeli, sağlıklı anlayışları halka anlatmalı ve olumsuzluktan teşhir etmelidir. Sorumsuz tavırlarının özeleştirisini yapmamakta ısrar eden gruplara karşı caydırıcı müeyyideler uygulanmalıdır.

“Sağlıksız anlayışların kısa sürede ortadan kalkmayacağını bilerek, bu komisyon devrimci bir anlayış yerleşene kadar görevini yapmaya devam etmelidir. Ve herhangi bir siyasi grubun diğer gruba saldırısı karşısında, çatışmayı engelleyici ve olumsuz tarafı özeleştiriyeye davet edici ve caydırıcı bir fonksiyon görmeyi programına almalıdır.

“Kısaca, bugünden, doğması muhtemel olumsuzlukları önlemek için, solun, sınırları çizilmiş, fonksiyonları belirlenmiş bu tür bir örgütlenmeye ihtiyacı olduğuna inanıyoruz.”

Soldan ne yazık ki yine ses gelmiyordu. Bu konu adeta tabu gibiydi. Kimse kendi olumsuzluklarını açık yüreklilikle ortaya koymaya ve halka hesap vermeye yanaşmıyordu. Suskunluğun başka anlamı olamazdı. Oysa yüreklerdeki yaralar kanıyordu ve devrimci vicdan sahibi herkes, taşıdığı günah ne ise, bunu, ne eksik, ne fazla, açık biçimde ortaya koymalıydı. Bu yapılmadı ve hala da yapılmıyor.

Sola Bir Kez Daha Sesleniyoruz

Bugün aynı çağırıcı bir kez daha yapıyoruz. Artık daha fazla zaman kaybetmeden, sol, konuya ciddi biçimde eğilmelidir. **Aksi halde, 12 Eylül öncesinin bilinen olumsuzluklarının yeniden yaşanması kaçınılmaz olacaktır ve gidiş bu yöndedir.**

Dün olduğu gibi bugün de, Türkiye soluna egemen olan küçük burjuva ideolojik ve sınıfsal temel, çeşitli sol grupların birbirini hazmedememesi, rekabetçiliği ve nihayetinde çatışmayı doğuruyor. Birçok siyasi yoğunluk yıllardır çok büyük sözler etmesine karşın, hep küçük ve güdük kaldılar. İdeolojik olarak özgünleşememiş, yaratıcılıktan ve devrimci özveriden yoksun bu gruplar, güçlenmeyi, halkı örgütleyerek emperyalizme ve oligarşiye savaşa katma yerine, sol içindeki bir başka grubun potansiyelini örgütleme olarak kavramakta ve bu durum siyasetler arası rekabetin ve sürtüşmenin ana nedenini oluşturmaktadır. İdeolojik olarak zayıf olanlar, üstün olmak için zora ve şiddete başvurma yolunu seçiyorlar. Zor, karşı-zoru doğuruyor ve olaylar bitmek bilmiyor.

Öncelikle halk için, halkı örgütlemek ve devrim yapmak için politikalar üretilmedikçe ve 55 milyon halka önderlik edecek sorumlulukta ve olgunlukta bir iktidar bilinci oluşmadıkça, sol içi rekabet yok olmayacak, çatışmalar şu veya bu nedenle sürecektir. Kuşkusuz, bu olumsuzluğun giderilmesi uzun süreli bir olaydır. Ancak bir noktada adım atmalı ve devrimci anlayış adım adım agemen kılınmalıdır. Bu-gün her şeye rağmen, sol içi çatışmaların önüne geçilebilir veya bu çatışmalar belli bir seviyede tutulabilir. En azından, devrimcilerin ölmeleri, yaralanmaları ve provokasyonlar önlenabilir.

Bunun için, öncelikle 12 Eylül öncesi ve sonrası sol içi çatışmalar, her siyasi yoğunluk tarafından önyargısız ve ciddi bir şekilde ele alınıp ortaya çıkarılmalıdır. Kim, nerede, ne yaptı, kimleri öldürdü ve yaraladı, nedenleri ney-

di, hangi anlayıştan kaynaklandı; tek tek tüm olaylar tartışılmalı ve gerçekler ortaya konmalıdır.

Bu amaçla;

1) Tüm siyasi yoğunluklar, devrimcileri öldürmeyi, yaralamayı, devrimciler hakkın da spekülasyonlar üretme ve yaymayı, provokatif davranışlara girmeyi, siyasi çalışma yapma yasağı koymayı vb. mahkum etmek için dar ve geniş platformlar da bir araya gelmelidir. Bu platformlarda, sol içi düşmanlığın ortadan kaldırılması için, geçmişte işlenen tüm cinayet ve saldırılar ortaya konmalı ve ortak bir deklarasyon hazırlanarak tek tek tüm cinayet ve saldırılar mahkum edilmelidir. Olumsuzlukların sorumluları, tek tek olayların özeleştirisini yapmalı ve bir daha aynı olumsuzluğa düşmeyeceği konusunda güvence vermelidir.

Ortak deklarasyon ve özeleştiriler tüm sola ve halka dağıtılmalı, geniş kitlesel toplantılar tertiplenerek halka sol içi çatışmalar konusunda özeleştirilerek verilmeli ve bundan böyle bu tür çatışmalara izin verilmeyeceği açıklanmalıdır.

Tüm bunlara karşın, ortaya çıkabilecek olumsuzlukları engellemek için sol içi bir komisyon kurulmalı (ki bu, 1980'den beri önerdiğimiz çözümdür) ve herhangi bir bölgede çıkan olumsuzluk derhal komisyona bildirilerek önlem alınmalı, olayın sorumlularına çeşitli müeyyideler uygulanmalıdır. Meydana gelen olayın sorumluluğunu taşıyan siyasi yoğunluğun olumsuzlukta ısrar etmesi halinde daha katı müeyyideler gündeme getirilmelidir.

Komisyonu oluşturan ve bu komisyonun kararlarına uyacaklarını taahhüt eden siyasetle aralarında bir protokol hazırlamalıdır.

Haziran 1990

Sol İçi Çatışmaları Mahkum Edelim, Provokasyonlara Alet Olmayalım

Mücadele

31 Temmuz 1990, Sayı: 01

“Maocu faşistleri 1 Mayıs alanına sokmayacağız” diyenler ne kazandınız? Dönüp dünden bugüne baktığınızda ideolojik-politik tutarlılığın, ilkeli olmanın neresindesiniz?. Dün “Maocu Bozkurt” ve “goşistler” diyerek kendinizi dünyanın merkezine oturturken bugün kimlerle işbirliği halinde ve kime karşı savaşıyorsunuz? Hep birlikte, söz ederken, geçmişteki “Maocu Bozkurt”, “goşist”, “karşı-devrimci” biçiminde gelişen faşizme karşı mücadeleden çok, devrimcilere karşı savaşmayı ilke edinen kaba, ilkel, mekanik tutumunuzun hesabını halka ve devrimcilere veremeyecek misiniz?

“Sosyal-faşist”, “Rusya’nın beşinci kolu” diyerek, “Sosyal-faşist barikatları parçalama” andı içerek, oligarşinin demagojilerine malzeme verenler, sol içi çatışmayı olağanlaştırıp meşrulaştıranlar olarak, ML’leri, devrimcileri bu ilkel, sığ ve sekte görüşlerine adapte olduktan, solun birliğini savundukları için, solun birliğiyle savaşması yerine faşizme ve emperyalizme karşı savaşılmasını istedikleri için “orta yolcu”, “revzyonizmin dümen suyunda” diyerek suçladınız.

Sadece bu anlayışınız yüzünden doğan olumsuzluklarla dolu ve asla olumlanamayacak olayları sorgulayıp,

nedenlerini bulup halka hesap vermeyecek misiniz?

“Sosyal-faşist”, “Maocu faşist”, “goşist” türü nitelermeleriniz ve bir kısım başka siyasi grupların daha çarpık, sağlıksız ve çocukça denebilecek anlayışları nedeniyle onlarca devrimci ve yurtsever emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşıma yerine sola karşı savaştırılıp toprağa düşürülürken, hala 8 yıl önce gururla savunduğunuz “sosyal faşistlere” ya da “Maocu faşistlere” karşı savaşıarak şehit oldu diye mi yazacaksınız tarihinize?

Bunların dışında sol içi çatışmayı meşru görenler, sol içi sorunları ideolojik mücadele yerine mafya yöntemleriyle çözmeyi yeğleyenler, 8 uzun yıl geçti, hala aynı yöntemlerde ısrar edebilecek misiniz?

Hala emperyalizme ve oligarşiye karşı kavga yerine devrimci, ilerici ve yurtseverlere karşı mücadele yolunu mu seçeceksiniz?

Bugün Türkiye solunun büyük bir kesimi hayatın içinde “var olamamanın” sancılarını yaşıyor ve bu “var olamama” telaşıyla hırçın, dengesiz, basit tavırlar sergiliyorlar. Bir yandan radikal görüşler törpülenip sağa savrulma revaçta olurken, öte yandan sanki hiçbir şey olmamış, 8 yıl geçmemiş gibi “geçmişte en doğru bendim” diyerek veya geçmişle ilgisi olmayan, tam tersi görüşleri hiçbir özelleştiri yapmadan savunmak, olgunluk olarak görülüyor.

Yine hemen herkes, “en doğru bendim”, “dimdik ayaktayız”, “savaşıyoruz” sözlerine karşı, çeşitli platformlarda eylem ve güç birlikleri yaratmak için, bununla beraber, siyasi grupların dünden bugüne biriken önyargılarını ve güvensizliklerini ortadan kaldırmak için hiçbir çaba sarfetmeyerek olumsuzlukları biriktirerek devam ettiriyor. “Var olma” ispatı her şeyin önüne geçiyor. Ve doğal olarak grupçuluk ve benmerkezci, çarpık, izahı güç tavır ve görüşler geçer akçe oluyor.

Yıllardır süregelen çağrımızı yineliyoruz: “Sol birbiriyle çatışıyor” demagojisini egemen güçlere vermemek için

düşünce farklılıklarımız olsa da, emperyalizme ve faşizme karşı birleşebileceğimiz ortak noktaların olabileceğine inanarak, eylem ve güç birlikleri yaratarak, giderek daha ileri birlikler hedefleyerek devrime yürüyalim.

Her devrimci, ilerici, yurtseverin bir değer olduğuna inanarak, devrimcilerin birbirine karşı saygılı ve güven duyma geleneğini geliştirelim.

Tüm bunlar için gelin 8 yıl sonra da olsa Türkiye solunun kara bir lekesi olan sol içi cinayetleri hep birlikte sorgulayalım. Nedenlerini, niçinlerini hiç çekinmeden ortaya koyalım.

Kuşkusuz yılların çarpık ve sağlıklı düşünmelerinin, kastlaşmış yapılarının bir anda düzeleceği hayalini kurmuyoruz. Ama mutlaka milyonlarca emekçiyi yönetme sorumluluğuyla samimi ve radikal adımların atılması gerektiğine inanıyoruz.

Bunun için sol grupların siyasi temsilcilerinden oluşan bir komisyon oluşturulmalıdır. (*) Bu komisyon, geçmişten bugüne sol içindeki cinayetleri araştırmalı, sorgulamalı, temsil ettiği insanları eğitmeli, sağlıklı anlayışları halka anlatmalı ve olumsuzlukları teşhir etmelidir. Sorumsuz tavırlarının özeleştirisini yapmamakta ısrar eden gruplara karşı caydırıcı müeyyideler uygulanmalıdır.

Sağlıklı anlayışların kısa sürede ortadan kalkmayacağını bilerek, bu komisyon devrimci bir anlayış yerleşene kadar görevini yapmaya devam etmelidir. Ve herhangi bir siyasi grubun diğer gruba saldırısı karşısında çatışmayı engelleyici ve olumsuz tarafı özeleştiriyeye davet edici ve caydırıcı bir fonksiyon görmeyi programına almalıdır.

Kısaca, bugünden doğması muhtemel olumsuzlukları önlemek için solun sınırları çizilmiş, fonksiyonları belirlenmiş bu tür bir örgütlenmeye ihtiyacı olduğuna inanıyoruz.

1 Mayıs Birlik ve Dayanışma Günü'nde sol içinde olum-

lu adımların atılması umudumuzu koruyoruz.

(*) Bu öneri-1980 baharında ML hareket tarafından benzer biçimde iki sol grubun çatışması öncesi yapılmıştı. Ama ne yazık ki, o koşullarda gerekli devrimci sorumluluğu duymayan, bağnaz, grupçu anlayış sahipleri bu öneriyi dik-kate almayarak, çatışmaları devam, ettirmekte kendince fayda gördüler.

- “88 1 Mayıs’ında Sol içi çatışmalara ilişkin yapılan çağ-
rı.”

“Sol” Geçmişini Tartışmaktan Kaçıyor

Mücadele

15 Ağustos 1990, Sayı: 02

Gazi Mahallesi’nde, kendisine Devrimci Yol’cuyum diyen 4 kişinin Deyrimci Sol Güçlerden iki kişiyi bıçaklamasıyla başlayan gelişmelerin devamında, sola yapılan “çağrıya” sol sırt çeviriyor, geçmiş sol içi çatışmaların nedenlerini, bunları engelleme yöntemlerini tartışmaktan uzak duruyor. Geçmişini sorgulamak istemiyor.

En ufak bir olumluluğu ortaya koymak için birbiriyle yarış eden sol, sıra olumsuzluklara geldi mi, Nuh’dan öte geçmiyor. Bir yandan yapılan çağrıya gönülsüzce evet derken, diğer yandan da sol içi çatışmaların kökenine inilmesine, çatışmaların ideolojik köklerinin ortaya konmasına, geçmişin muhasebesinin yapılmasına ayak diriyor. Geçmişte yaşanan sol içi çatışmalarda ellerdeki devrimci kanı temizlenmek istenmiyor. Sol geçmişini tartışmaktan ısrarla kaçarken bin bir dereden su getiriyor. Oportünizmin dört elle sarıldığı “zaman-mekan” kavramlarından, kitlenin önünde yapılacak açık tartışmalarda “kitlenin heyecana kapılabileceğine” kadar pek çok gerekçe bir çırpıda peş peşe sıralanıyor. ‘85 ve ‘88 yıllarında sol içi çatışmaların muhasebesinin yapılmasına ilişkin önerilerimizin uğradığı suskunluk akıbetinden, yaşanan son gelişmelerden sonra dergimizin ilk sayısında yayınlanan çağrı da nasibini alıyor.

Sol içi çatışmalarda onlarca devrimcinin yine kendilerine

devrimci diyenlerce öldürölmesi, Türkiye solunun kanayan yarasıdır, ayıbıdır, olumsuzluğudur. Sol, kanı indirmekten, ayıbını açıkça ortaya koymaktan, olumsuzluğunun hesabını halka vermekten kaçarken, açık kitle tartışmaları önerisine kulak tıkıyor. Gelecekte yaşanması olası sol içi çatışmaları engelleyelim derken, samimi davranmıyor. Geçmişte yaşananların üzerinden atlamaya çalışıyor. Sol içi çatışmaların ideolojik kökenleri ortaya “konmalıdır” diyor ve ekliyor. “Ama herkesin sol içi çatışmalar konusunda kendi payını ve yerini koymak olmaz, gereksizdir...”

Uzun tartışmalardan sonra gelinebilen “Kitlesele tartışmalar yapılabilir.” noktasında da “ amaları, fakatları...” ihmal etmiyor. Açık kitle tartışmalarından korkuyor. Kabul etmek zorunda kaldığı noktada da, genel geçer söylemlerin arkasına sığınıyor.

Sol içi çatışmalar konusuna böylesi pragmatist yaklaşımlar, soyut, çok şey söyler görünmesine karşın, hiçbir şey söylemeyenler, geçmişte yaşanan olumsuzluklara neşter vuramazlar. Sol içi çatışmaları engelleme yöntemlerini ortaya koyup uygulayamazlar. Geçmişin hesabı yapıp özeleştirisi verilmeden geleceğe yürünemez. Olumluluklara olduğu kadar olumsuzluklarımıza da sahip çıkabilmeliyiz. Kendimizi aşmanın yolu buradan geçer. Geçmiş bizim geçmişimizse, bizim olanı tartışmaktan neden korkuluyor? Açık olmanın, halka hesap vermenin erdemleri anlatılıp teorileri yapılırken, okun sivri ucunun kendisine yöneldiği herkes lafızları “yuvarlamaya” başlıyor.

Sol içi çatışmaların “kirinden pasından” kurtulmak istiyorsak, geçmiş olumsuzlukların tekrardan yaşanmasını istemiyorsak, her şeyden önce açık olmalı, sol içi çatışmaların nedenleri ve ideolojik kökleri ortaya konmalı, tartışılmalı, herkes kendi payına düşeni gözler önüne ‘ sermeli, yaşananlar olumsuzluklar didik didik edilmeli ve çıkan sonuçlar kitleler önünde tartışılmalıdır. Tartışmalar

birer eğitim aracına dönüştürülmeli, küle ve kadro eğitimi sağlanmalı, sol içi ilişki ve çelişkilerin çözüm yöntemleri soyut 'değil, somut olarak ortaya konmalı ve bu konuda bir kültür oluşturulmalıdır. Bunu yapabilmek için de, her şeyden önce, sol içi çatışmalara uygun ve elverişli bir zemin sağlayan ideolojik tespitler, anlayışlar ortaya konmalı, bunların altları oyularak ayakta kalmalarının önüne geçilmelidir. Ayakta kalması gerekenin sol içi ilişkiler konusunda sorumlu, duyarlı, devrimci ilke ve değerlerle bütünleşen, bunu yaşama geçirebilen anlayış ve yaklaşımlar olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.

* Her şeye kadın sorunu açısından bakanların, ilkesizliği ilke haline getirenlerin sonuçta nasıl fuhuşu da savunma noktasına geldirlerini ve fuhuşa karşı geliştirilen tavrı nasıl engellenmeye çalıştıklarını göstermesi açısından, Londra'da ilginç bir olay yaşandı. Bu olaya ilişkin olarak elimize geçen bir bilidiyi özetleyerek aşağıda yayınlıyoruz.

Devrimci-Demokrat Kamuoyuna

Mücadele
15 Ağustos 1990, Sayı: 02

Geçtiğimiz günlerde Londra Halkevi'nde iki olay yaşandı.

Birincisi, iki devrimci arasında gelişen ve daha sonra karşılıklı hatanın kabul edilmesi ile sonuçlanan olay. İkincisi ise Londra Halkevi'nde fuhuş ilişkilerini meşrulaştırmak isteyen bir kadına ve buna göz yuman Halkevi yönetimine karşı tavır alınmıştır. Bahsedilen kişi devrimciler tarafından daha 'önce de birkaç kez ikaz edilmiş olmasına rağmen

, "Bedenim bana aittir, istediğim şekilde kullanırım." iddiasıyla tavrını devam ettirmeye çalışmıştır. (Fuhuşun toplumsal sebeplerini en iddialı kadın hakları savunucularından daha iyi bilmekle ve sorunun bireysel yıldırma tutumuyla çözümlenemeyeceğini, fuhuşun tek taraflı yapılmadığını, en az kadın kadar erkeğin de suçlu olduğunu, ancak dernek gibi demokratik bir kuruluştaki fuhuşa müsaade edilmeyeceği bilinciyle devrimciler tarafından tavır alınmıştır.

Ardından, birbiriyle ilişkisi olmayan bu iki olay vesile edilerek "devrimcilerin Londra Halkevi'nde kadın dövdüğü" iddiasıyla sözde "dayağa karşı kampanya" açılarak devrimcilere karşı bazı çevreler tarafından bilinçlice kullanılmaya çalışılıyor. Londra'da olduğu gibi Paris'de de

bulunan biz devrimci-demokrat kadınlar olayın değişik biçimlerde kullanılmaması, doğru biçimde açığa çıkarılması için, çağrısını sözde “dayağa karşı kampanya”cılarının yaptığı toplantıya katılarak devrimci-demokrat kadınların tutumunu açıkladık. Fakat bu toplantıda üzücü ve düşündürücü olan, kendisini devrimci olarak nitelediği halde, bugün hala kendisiyle feminizmin çeşitli varyantları arasında sınır çizememiş, her etapta feministlere minnettar” olduklarını, “Feministler olmasaydı kimse kadın haklarından bahsetmeyecekti.” diyerek devrimci tutum takınma cesareti gösteremeyen “devrimci kadınlarımızın tavrı oldu.

KARDEŞLER!

(...)

Bizler aşağıda imzalan bulunan devrimci kadınlar olarak, Londra Halkevi’ndeki bir olay üzerine kampanya açma ihtiyacı duyanların amaçlarının sadece olayları çarpıtmak, en önemlisi de gelişen sınıf mücadelesini bölmek ve yolundan saptırmak olduğunu düşünüyoruz. Devrimci-demokratları olayı iyi anlayarak devrimci saflarda yaratılmak istenen kargaşalığa karşı tavır almaya ve duyarlı davranmaya çağırıyoruz.

EMEKÇİ KADINLAR ÜZERİNDEKİ ÇİFTE SÖMÜRÜYE SON! YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN SINIF KARDEŞLERİYLE MÜCADELE BİRLİĞİ!

ADTT KADIN KOMİSYONU, Paris’de DEMKAD’lı Kadınlar, TKP-ML Hareketi Taraftarı Kadınlar, 16 Haziran Hareketi Kadın Komisyonu, TİKB Sempatizanları, TKP-ML Fransa. Kadın Taraftarları

Mehmet Tayanç Cenevre’de Katledildi Devrimci Katillerinden Hesap Sorulacak

Mücadele
15 Ağustos 1990, Sayı: 02

Mücadelesini 1979 yılından bu yana Devrimci Sol Güçlerden biri olarak yürüten Mehmet Tayanç, 25.7.1990 tarihinde, her türlü karanlık güçlerin aleti olabilecek, ne idüğü belirsiz ayyaş bir psikopat tarafından Cenevre’de bıçaklanarak öldürüldü.

Eskiden Devrimci Yol’cu olan (şu anda kimseyle ilgisi olmayan) bir serserinin devrimcilere küfredip bıçakla saldırmaya müdahale eden arkadaşımızın ölümü üzerine Avrupa’da DEV-GENÇ yayınlayıp dağıttığı bildirisinde “Devrimcilere kalkan eller kırılacak, devrimci katilleri cezalandırılacak. .Rahat uyu Mehmet yoldaş, hesabın sorulacak.” diyordu. Yine Avrupa DEV-GENÇ ve çeşitli siyasi örgütlenmelerin ortak imzalı bildirisinde de devrimci katillerinden hesap sorulacağı belirtiliyordu.

2 Ağustos günü bir katafalka konularak ziyarete açılan arkadaşımızın cenazesi, daha sonra düzenlenen bir gösteriyle Türkiye’ye gönderildi. 5 Ağustos günü yapılan cenaze töreni Devrimci Sol Güçler pankartı altında devrimci bir gösteriye dönüştürüldü. Şehidine sahip çıkan Devrimci Sol Güçler, polislin provokasyon girişimlerine, iki polislin silah çekerek arama yapmak istemesine fiili tavır alarak cevap verince, silah çeken polisler uzaklaşmak zo-

runda kaldılar. Cenaze törenindeki kitleye saldıramayan polis, daha sonra otobüslere binerek dağılanlardan 46 kişiyi bir otobüsü durdurarak gözaltına aldı. Polis bu tavırla acizliğini ve devrimcilerden korkusunu bir kez daha gösteriyordu.

Tüm bunlara karşın, Devrimci Sol Güçler bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devrim şehitlerine sahip çıkma geleneğini sürdürecektir, şehitlerimiz oligarşinin korkulu rüyası olmaya devam edecektir Devrimci katillerinden döktükleri kanın hesabı sorulacaktır.*

Devrimci Bir Yol Mu? Demokrat Bir Yol Mu?

Mücadele
15 Ağustos 1990, Sayı: 02

Devrimci bir yolun güçlükleri, gerekleri ve bedelleri vardır. Bunların başıaramadığı noktada demokrat bir yol savı ortaya atma ve sağcılığa kayış dur durak tanımamıştır.

Haziran 1990'dan itibaren "Demokrat! Muhalefet" adında aylık bir siyasi dergi yayın hayatına girdi. Tanıtım diyebileceğimiz yazısında, derginin "değişen dünya dengelerine ve değişmek zorunda olan Türkiye'nin gereklerine cevap verecek yeni açılımların tartışma ortamı" olacağı ve "toplumsal muhalefet hareketinin dağınıklıktan kurulması ve onun eylem birliğini temsil edecek bir sözcülüğe kavuşturulması" ihtiyacına yönelik olarak çıkarılacağı ileri sürülüyor. Aynı yazıda, mücadele edecek tüm demokratlara, sosyalistlere ve sol hareket içindeki çevrelere "demokratik muhalefet hareketini yaratmak için" çıkarılan dergide yer almaları çağırısı yapılmaktan da geri durulmuyor.

Hiçbir zaman iktidar bilincine sahip olmamış ve muhalif olmayı ezeli politika olarak benimsemiş olanlar, bugüne kadar kendi örgütlülüklerini bile sağlayamamışken, demokratik muhalefeti örgütleyip, sözcülüğünü yapmaktan, solun kendi birliğini sağlamaktan söz ediyorlar. Özünde ise içinde bulundukları açmazı ve bunun üstesinden gelebilecek ruh ve dinamizmden yoksunluklarını

“sol” ve aydın potansiyele dayanarak aşmayı amaçlıyorlar.

Yazıda ve derginin genelinde, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin geleceğine ilişkin çizilen karamsarlık tablosu içinde kaybolan söz konusu “iddia” ve “çağrı”yı bir kenara bırakırsak, şekilsizlik, sübjektivizm, kendine güvensizlik ve karamsarlığın sınırlarını çizdiği oldukça trajikomik bir görünüm çıkıyor ortaya.

Gerçekte yıllardır demokrat ve kendiliğindenci bir siyasi çizgiyi aşamayıp, demokrat olmayı benimseyen derginin daha ilk sayısında, üç sayfa boyunca “Bugün Demokrat Olmak Zor” diyerek bunun teorisini yapan ve herkesin kendisini “Ben gerçekten demokrat mıyım, değil miyim?” diye sorgulamasını isteyen M.Pekdemir ve savunduğu anlayışın başını çektiği “Demokrat!”, tam anlamıyla, sözünü ettiğimiz kesimin ve genelde statükocu-reformist küçük burjuva aydınların ruh halini yansıtıyor.

Ne İçin “Demokrat!”?

M.Pekdemir’e göre, “sosyalistlerin önce ve mutlaka Demokrat!” olmaları gerekiyor. Zaten bunun için de demokratlık bayrağı havaya kaldırılıyor. Peki ama neden? Sosyalist kavramı yara bere aldı diye “demokratlığa mı soyunmak gerekiyor? Bugün “demokrat” adı, “sosyalist” adından daha mı saygın, daha mı az eskimiş?

Evet, bugün “komünistlerin sosyal demokrat olduğu bir dünyada, demokratların şovenleştiği bir Türkiye’de” yaşıyoruz. Ama bu, sosyalizm bayrağı yerine “demokrat” bayrağını yukarıya kaldırmanın nedeni olabilir mi? Aksine, böyle bir dünyada ve Türkiye’de sosyalist kimliği öne çıkarmak, sosyalizm bayrağını yukarı kaldırmak önem taşıyor. Dünya ölçeğinde kapitalizmin güç kazandığı, sosyalizmin gerilediği bir süreçte, her şeye rağmen kendi kimliğinde diretmek, mevcut dalgaya karşı koyarak sosyalist değerlere ve geleneklere sahip çıkmak, sosyalizmi bütün yanlış imajlara rağmen savunabilmek ve onun gerçekte ne olduğunun

anlaşılabilmesi için çaba göstermek anlamlıdır. Ve tarih bugün devrimcilerin önüne bu zor görevi koymuştur.

M.Pekdemir her ne kadar “Sosyalizmin çöktüğünün ilan edildiği bir dünyada, asıl olarak sosyalizmi savunabilmek gerekir.” diyorsa da, benimsedikleri kimlik hiç de sosyalizmin savunuculuğuna uygun düşmüyor. Demokratlık üzerine üç sayfa eveleyip gevelemesi de bu sıkıntının varlığını ortaya koyuyor. Açıkça ifade edilemeyen ama “Demokrat! Muhalefet” başyazarının satır aralarında dile getirdiği görüşlerden az çok anlaşılabilir bir sorundur bu. Devrimci bir siyasal mücadele ve örgütlenme çizgisi yerine, meşruiyet temelinde küçük burjuva aydınlarının benimseyeceği bir siyasal çizginin savunulması, ister istemez bu çizgiye uygun bir kimlik yaratmayı gerekli kılıyor. Bu anlamda, “Demokrat!” adı durup dururken seçilmiyor, bir ideolojik tercih sorunu olarak gündeme geliyor.

Eğer bugün dünyada ve Türkiye’de sosyalizm adına yaşanan gerilemeye uyum göstermek amaçsa, bunu açıkça ortaya koymak gerekir; yok buna karşı direnilecekse, o zaman niçin demokratlık tartışması yapılıyor? Elbet bugün kendine demokrat diyenlerin, aslında, demokrat olmanın gereğini yerine getirmedikle i üstünde durulabilir. Bu bir gerçek. Ama bu durum sosyalistlerin “demokrat” kimliğini öne çıkarmalarının gerekçesi olabilir mi? Yeni keşfetmişçesine, gerçek demokratların sosyalistler olduğunu öne sürmek ve bundan hareketle demokratlık kimliğine vurgu yapmak hiç de ikna edici değil. Nitekim, derokratlık üzerine edilen onca sözden sonra “Demokrat! Muhalefetin başyazarı iki sayfa boyunca eveleyip gevelediğinin farkına varmış olacak ki, “Kavramlar üzerinde biraz fazla mı durduk?” deme ihtiyacı duyuyor. Ve “demokrat” kimliğinin niçin seçildiğinin gerçek nedenini açıklıyor:

“... Yeni politik tutumların kendini dayattığı bir süreçte, politik kimliklerin netleştirilmesine olan bu ihtiyaçtan

söz ettiğimizi, demokrat ve sosyalist kimliklerinin örtüşmekte olduğu bir dünyada, ülkede yaşamaya başladığımızı vurgulamak istiyoruz; hepsi bu kadar.”

Evet, hepsi bu kadar... “Demokrat” adının, “yeni politik tutumların kendini dayatması” sonucu benimsendiği itiraf ediliyor. Peki, nedir bu yeni politik tutumlar? Bunları ‘Demokrat! Muhalefet’ başyazarına ait yazıların satır aralarında bulmak olanaklı. Kendi kafa karışıklığının yarattığı belirsizlikleri taşısa da, bu yazılar, küçük burjuva aydın bakışının silahlı mücadeleyi reddeden ve “meşru” zeminde kalarak, muhalefet etmeyi savunan kendiliğindenci mücadele anlayışını yansıtıyor. Zaten “Demokrat!” bu anlayışa uygun düşen en iyi kimlik oluyor ya da kimliksiz olmaya bir “kimlik” bulmak için icat ediliyor.

Demokrat! Muhalefetin Çizgisi: Belirsizlik

Demokrat! Muhalefet’i okuyanlar ilk anda şu soruyu soruyor: Bu dergi niye çıkıyor, neyi amaçlıyor ve neyi savunuyor? Buna net bir yanıt vermek hayli güç, çünkü ne söylendiği, neyin savunulduğu belirgin değildir.

Demokrat! Muhalefet sosyalist bir yayın organından çok, küçük burjuva demokratlarının çıkardığı bir yayın organına benzemekte, içinde yer alan yazılar küçük burjuva aydın yaklaşımının hemen tüm belirgin özelliklerini yansıtmaktadır.

Aslında Demokrat! Muhalefet, DY çevresinin yaşadığı ideolojik bunalımın boyutunu ortaya koymakta, içinde bulundukları çıkmazı göstermektedir. Başyazılar, kafası karışık bir küçük burjuva aydının ruh halini yansıtan görünüşte çok şey söyleniyormuş havası taşısa da, özünde hiçbir şey söylenmeyen yazılar niteliğindedir.

Bu haliyle Demokrat! Muhalefet, DY çevresinin içinde bulunduğu tikanıklıktan çıkabilmesi için gerekli ve zorunlu

olan bir planın ögesi olabilmekten uzaktır. Ve ihtiyaçlara yanıt verebilmesi bir yana, neyi amaçladığı da belirsizdir.

Örneğin, sol içi polemiklerin dergiye taşınmasına karşı olduğu söyleniyor. Peki ama bu polemikler başka nerede yapılacaktır? Yoksa polemik yapmaktan tamamen vaz mı geçilecektir? Devrimciler kendi görüşlerini savunurken, doğal olarak yanlış buldukları görüşleri eleştirecekler, gerektiğinde polemik de yapacaklardır. Sosyalist bir yayının organı böyle bir işleve sahip olmak zorundadır. Ama Demokrat! Muhalefet bunu yanlış buluyor. Bu anlayış “birlik” adına şekilsizliği, uzlaşmacılığı, kendi doğrularına inançsızlığı ifade etmiyor mu? Sosyalist bir yayının organı kendini sadece burjuva ideolojisiyle mücadele etmekle sınırlayabilir mi?

DY çevresinin bugün içinde bulunduğu durum dikkate alındığında, bu çok daha önem kazanıyor. Öncelikle kendi çizgisini geçmişi ve bugünü ile netleştirmek ihtiyacı içinde bulunan bu çevrenin, daha iç ideolojik birliği bile sağlayamamışken, ideolojik mücadeleyi burjuva ideolojisine karşı çıkmak düzeyinde ele alması ve bununla sınırlaması, ister istemez başka şeyleri de düşündürüyor. Acaba başka şeylere hazırlık mı yapılıyor? Demokrat! Muhalefet bu hazırlığın bir adımı mı, yoksa başka bir şey yapamama çaresizliğinin ürünü olarak ortaya çıkan bir “çare” mi?

Geç De Olsa “İşçi Sınıfı” Yeniden Keşfedildi!

71 sonrası cezaevine girip çıkan “Kurtuluşluları” hatırlatırcasına, ‘80’li yıllar boyunca hiçbir şey yapmayıp, sonuça cezaevinde işçi sınıfını “keşfeden” M.Pekdemir ve savunduğu anlayış, bu konudaki ilk yazılı “öngörülerinden birisini, İşçilerin Sesi dergisi için yaptığı röportajda, “İşçi hareketi, kuşku yok ki, toplumsal muhalefetin eksen

olacaktır.” diyerek bildirmiş ve bu arada “devrimci hareketin, her on kadrosundan altısını işçi sınıfı içerisinde çalıştırması gerektiği” fetvasını vermişti. Kendiliğindencilığe tapan, iradi olarak siyasi bir pratik ve faşizme karşı kararlı, militan bir mücadele çizgisi geliştiremeyenlerin, işçi sınıfının kendiliğinden nitelikli mücadelesine bel bağlaması ve bunun teorisini yapması, dünya ve ülkemiz solunda on yıllardır yaşanan ve kökleri küçük burjuva sınıf özelliklerinde yatan bir handikaptır. Bu anlamda, M.Pekdemir ve savunduğu anlayış sahipleri oldukça geç kalmış sayılmalıdır.

Ancak yine de, yazıda yılların revizyonist-reformistlerini aratmayan bir üslupla, “Artık, bu ülkenin solcularının da ‘merhaba proletarya’ diyerek”, “sınıfın çağrısına uyması gerek”tiği yüksek sesle ifade ediliyor. Ve hala, bu köhnemiş düzenden kurtuluşun ancak işçi hareketinin toplumsal muhalefetin eksenî durumuna gelmesiyle gerçekleşeceğini göremeyen ve “kör olmayı istemekten başka bir kaçış yolları kalmayan”, “sorumsuz solcular”ı kızıyor M.Pekdemir:

“Bugün için potansiyel olarak işçi muhalefeti güç kazanabilir bir yönelim taşımakta ise de, çeşitli yönlerden çekiştirilerek takatten düşürülüyor ve patronuyla, bir kısım sorumsuz solcusuyla, güçsüzleştirilmesi için pek çok şey yapılıyor...”

Bu satırları yazanların işçi sınıfı içindeki varlıklarını ve çalışmalarını doğrusu merak ediyoruz. “Sorumsuz solcular”la kimleri kastettiklerini bilmiyoruz ama işçi sınıfı içinde hiçbir ciddi devrimci faaliyet yürütmeden, sınıf adına konuşup, yüksek perdeden ahkam kesenlerin sadece kendileri olmadığı kesin.

Bugün DY çevresinin kendilerinden çok önce işçi sınıfını keşfetmiş “kaşiflere” katılması hiç de şaşırtıcı değil. Aslında, dün de benzer görüşler açıkça ifade edilmese de savunuluyordu; ama içinden geldikleri geleneğin tabandaki güçlü etkisi, bu düşünceleri ortaya koymalarını

engelliyordu. İçine düştükleri dağınıklık ve ideolojik belirsizlik ortamı, dün söylenemeyenlerin bugün açık olarak dile getirilmesine neden oluyor. Sözde de olsa savunulduğu söylenen “halk savaşı”nın bir anda unutulması ve “işçi sınıfı” edebiyatının yapılmaya başlanması bu yüzdendir ve artık her şey yerli yerine oturmaktadır.

Dy Çevresinin Birliği “Demokrat! Muhalefet”le Mi Sağlanacak?

Yazıda, DY çevresinin mücadele içinde kayda değer bir şey yapamaması, üretememesi ve siyasi planda bir gelişim gösterememesinin etkisi her yönüyle kendini gösteriyor. “Türkiye Nereye?” tribünlerden yazılmış bir yazı. Ülkemizde, siyasi plandaki muhtemel gelişmeler üzerinde durulup kendi deyimleriyle “ihtimal hesapları” yapılırken, mücadele ve devrimci savaşım adına ya hiçbir şey denilmiyor ya da ciddi ve faşizme karşı güçlü, militan bir mücadele ve direniş çizgisini temel alan önermelerden uzak, oportünist ve reformist kulvarlarda olmayacak örgütlenme hayalleri kuruluyor. Ancak yine de haksızlık etmeyelim. “Sosyalistlerin birliği” üzerine değinmekten geri kalmıyorlar. Ne tevazu!

Ertuğrul Kürkçü’nün aynı dergideki “Birlik Modelleri ve Birlik İmkanları” başlıklı yazısını ve de “1986’dan başlayarak ‘sosyalistlerin birliği’ talebinin karşılanmasına yönelik üç girişim” olarak, önce M.Ali Aybar’ların çabasıyla başlayıp, farklı bir gelişim göstererek SP(!)’nin kurulduğu girişimi, ardından TBKP’yi ve son olarak da Kuruçeşme Toplantılarını gerçekleştirenleri kastederek, şöyle diyor M.Pekdemir.

“...Dergimizin bu sayısında yer alan sosyalistlerin birliğine ilişkin yazıda değerlendirilen üç “spectacular” (‘kayda değer’ anlamında -bn-) girişimin yanı sıra, sessiz ve derinden gelişen bir dördüncü girişimi de dikkate almak gerekiyor. Basında lanse edilmediği için pek far-

kına varılamayan bu sessiz girişimciler, nitelik-nicelik olarak belki bu üç girişimi de aşan bir düzlemde gençlik-işçi-öğretmen vb. muhalefet hareketinde yer alıyorlar, aydınlarımız gibi ve belki onlardan biraz daha etkin bir şekilde, kitleler ile muhalif eylemler de yapıyorlar. (...) Sosyalistlerin birliğini, bugün öncelikle muhalefetin birleşik gücünün yaratılmasında görüyor.”

İfadeler yorum gerektirmeyecek kadar açık... Evet, herkes kendi yerini kendi belirtiyor. Aynılar aynı yerde, aydınlar ayrı yerde... Ama soralım: Ne zamandan beri sosyalistlerin birliği, başlattıkları girişimle SP gibi ihbarcı-Aydın-lıkçıların parti kurmalarından başka bir sonuç vermeyen M.Ali Aybar’ların girişimine, TBKP gibi yasallaşmak için her şekilde girmeye hazır reformistlere ya da yılardır herhangi bir ilişkisi kalmamış “aydınlara kaldı?

Yazar kendi ‘sessiz ve derinden giden girişimini’ nasıl oluyor da bu üç “spectacular” girişimin yanında sayabiliyor? Dahası, nasıl oluyor da kendileriyle, niyetlerinden bağımsız bir girişim izlese de, Aydınlikçı karşı-devrimcilerin SP gibi bir parti kurmasıyla sonuçlanan bir girişimi, “solun birliğini sağlama”(!) adına birlikte anıyor?

Hani, nerede sözü edilen “gençlik-işçi-öğretmen hareketinde yer alanlar”, devrimci mücadele adına ne yapıyorlar? Yoksa, önce “Demokrat!”ta farklı muhalif görüşleri toparlayıp, “muhalefetin birleşik gücü” yaratıldıktan sonra mı birliğinizi sağlayacaksınız? Yazıdan doğrudan böyle bir anlam çıkıyor.

Sizler, sorumluluğu üzerinizden atıp her şeyi gelecek toplumsal muhalefete havale ederken, olsa olsa oportünistlerin, yığınların, ilkesizlerin birliğini sağlayabilirsiniz. Devrimcilerin ve mücadeleden yana olanların değil! Ve bu birlik hep yıkılmaya mahkum olacaktır. Yazdıklarınızda ve söylediklerinizde özgüven, ilkeler ve mücadeleye yer yok çünkü.

Demokrat! Muhalefet Silahlı Mücadeleye Karşı Mı?

“Türkiye Nereye?” başlıklı yazıda tam bir terör edebiyatı yapılıyor. Silahlı devrimci mücadeleyi, faşist terörle birlikte aynı kefeye koymaya kalkışan bir kafa yapısı hakim. Ve sanki her şeyi egemen sınıflar yönlendiriyorlar! “Devlet” ve ezen-ezilen sınıflar ilişkisi, adeta egemenleri ve devleti bir uzlaşma aygıtı olarak gören sınıf işbirlikçilerinin sivil toplumcu bakış açısıyla tersyüz ediliyor. Terörün, halkı sınıflar mücadelesinden caydırmak, sindirmek ve de devrimci mücadeleye çok yönlü saldırmak amacıyla değil de, halkı “otorite arayışına itmek” için uygulandığını, toplumun bunun için terörize edildiğini ileri süren bir anlayış konuluyor ortaya. Ve sadece bununla da kalınmıyor.

“...Hiç olmazsa küçük adımlarda buluşmak, bu da olmazsa devletin politikalarını kolaylaştırıcı zeminleri yaratmaktan uzak durmak için çaba sarf etmek tercih nedeni olmalıdır. Bugün sol güçlerin bir kısmı izledikleri akıldışı politikalarla nesnel olarak toplumun terörize edilmesinde neredeyse rol alır bir duruma düşebiliyor...” diyerek, “Böyle bir olumsuz tablo karşısında politik cesareti korumak elbette çok zor bir iştir.” diye aklınca uyarıda bulunuyor M.Pekdemir.(*)

Evet, tüm bu yazılanlar karşısında söylenecek fazla bir şey kalmıyor: Devletle savaşıma girme cesaretinden yoksunluk!.. Sakın ola, olmayan “politik cesaretinizi” kaybetmeyin! Sonra, oligarşinin baskı-yasak politikaları ve katliamları karşısında sizin gibi “yeni açılımların tartışma ortamı” peşinde koşmak yerine, canlarını feda edip, silaha başvuran, bugün her şeye rağmen mücadeleyi yükseltmekte ve kitleleri faşizme karşı militan bir mücadele hat-

tında harekete geçirmekte kararlı olan ve davranan devrimcilere ve eylemlerine daha çok küfredersiniz.

Evet, soruyoruz: “İzledikleri akıldışı politikalarla nesnel olarak toplumun terörize edilmesinde rol alanlar kimlerdir? “Aksoy, Emeç ve benzeri eylemler” derken, “ve benzeri eylemler”le hangi eylemleri kastediyorsunuz? Silahlı devrimci muhalefete karşı tavrınız nedir? Açıklamanızı bekliyoruz. Sizlerin 12 Eylül mahkemelerinde silahlı devrimci eylemleri (örneğin, bir Nihat Erim’in cezalandırılması eylemini) faşist katliamlarla bir arada lanetleyerek saydığınızı bilmeyenler, bütün olanları “toplumun cinnet nöbetleri” şeklinde değerlendirip, “Devletin meşru güçleri müdahale etmeliydi.” feryadınızı duymayanlar belki bugün söylediklerinizde bir derece “safılık” arayabilirler. Ancak sizi yakından tanıyanlar için buna gerek yok. Sınıflar mücadelesini egemen sınıfların oyununa gelme olarak yorumlayanların, devleti her şeye kadir olarak görenlerin, yukarıda yazdıklarından farklı şeyler yazıp söylemeleri beklenemezdi. Ama yine de önerimiz, siz devrimci eylemlere küfretmeyi, onları karalamayı bırakın. O misyonu devlet zaten üstleniyor.

M.Pekdemir yazısını “Bugün en kötü iş susmaktır.” diyerek bitiriyor. Doğrudur, oligarşinin işlediği cinayetler ve terör politikası karşısında susanlar, niyetleri ne olursa olsun, yapılanları kabullenmiş demektir. Ancak daha kötüsü de var: Oligarşinin tüm kurumlarıyla sürdürdüğü terörizm edebiyatına “sol”dan çanak tutmak... Böyle olursa “Demokratlığınıza baştan gölge düşecek! “Devrimci” bir Yol’dan “Demokrat!” bir Yol’a ince bir geçiş yapılırken, bunlara dikkat etmeniz gerektiğini sanıyoruz. Yoksa gerçek demokratlar alınabilir.

(*) Aynı sayfalarda, ‘Çok Bildik Kabus; Terör’ başlıklı yazıda, A.Bostancıoğlu, M.Pekdemir’in terörle ilgili söylediklerini tamamlıyor. Bu paraleldeki yazılarla, dergi kendi için-

de uyumlu bir bütünlük oluşturuyor.

Tutsaklar Öğretiyor Sağmalcılar Cezaevindeki Sol İçi İlişkiler Ve Çatışmalar Konulu Toplantı

Mücadele

1 Eylül 1990, Sayı: 03

8 Ağustos 1990 tarihinde, Sağmalcılar Cezaevinde, Devrimci Sol Davası tutsaklarının çağrısı üzerine, herkese açık bir toplantı yapıldı. Devrimci Sol tutsakları bu toplantının değerlendirmesini, toplantı sonrası ortaya çıkan ortak açıklamayı ve kendi konuşmalarını dergimize gönderdiler. Dergimize gönderilen bu metinleri aşağıda ve izleyen sayfalarımızda yayınlıyoruz.

Toplantının Hazırlık Süreci

Yıllardır solun kanayan bir yarası olduğu bilinir. Bu yara sol içi çatışmaların açtığı tahribattan oluşmaktadır.

Anlayışımız ve sorumluluğumuz gereği, bugüne kadar, sol içi çatışmaların önlenmesi, solun kan kaybına uğramaması için hep ciddi adımlar atmaya çalıştık. “Şimdiye kadar bu çatışmalara hiç katılmadık.”, “Birileri zorlarsa da,

bu çatışmalarda yer almayacağız.” deyip sol içi çatışmalar karşısında seyirci durumuna girmedik. Zira silahı biz kullanmadık ama birileri silahlarını bize yöneltti, yoldaşlarımızın kanını döktü. Ayrıca silahların bize yönelmediği durumlarda da, soruna yine aynı ciddiyet ve sorumlulukla yaklaştık.

İşte bu anlayışla, bu konuda cezaevinde de yapılacak işler olduğunun bilinciyle, Devrimci Sol tutsakları olarak bir adım attık ve 15 Temmuz 1990 günü, cezaevinde bulunan tüm sol gruplara, kitle içinde “sol içi ilişkiler / çatışmalar” konusunu tüm boyutlarıyla tartışma çağrısı yaptık.

Ortada solun koskoca bir kamburu vardı. Ama kimse bunu üzerine almak istemiyordu. Bu kamburu yok etmeliydik.

Çağrımızın amacı sol içi çatışmalar tabusunu yıkmaktı. Geçmiş sınırsız ve her boyutuyla, cezaevinde yapabileceğimiz kadarıyla tartışmak, dersler çıkarmak, devrimci değerlere, hareket önderliklerine, mücadele geleneklerine sahip çıkmaktı. Bir diğer amacımız da, MİT’in, siyasi polisin provokasyonlarına ve sonuçta onlara hizmet eden spekülasyon, küfür ve karalamalara dikkat çekmekti.

Çağrımızı cezaevinde bulunan 15 siyasi gruba yaptık. Önce, genel olarak olumlu bulundu. Ardından, DY, TDKP, DHB, P ve K davası tutsaklarının itirazları geldi. Bazıları Tartışmaya yetkimiz yok.” derken, bazıları “Cezaevi kitlesi yeterince politik, toplantı yapmaya ne gerek var?” gerekçesini ileri sürüyor, bazıları ise “Tartışma yerine sadece bir sonuç bildirisi çıkaralım.” diyordu. Kıscası, toplantının yapılmaması için akıl almaz öneriler, itirazlar birbirini kovalıyordu. Tabunun olduğu gibi kalması isteniyor, sorumluluktan, geçmişin tartışılmasından özenle kaçınılıyordu. Çünkü hemen herkesin, geçmişin sol içi çatışmalarında küçümsenmeyecek sorumlulukları vardı. Kitleye açık bir toplantı da geçmiş yaraların deşilmesi is-

tenmiyordu. Ama özel sohbetlerde tam tersi bir tavır sergilemekten de geri kalmıyorlardı.

Bütün sorumluluğumuzu göstererek, toplantının yapılması için verilmesi gereken bütün tavizleri vererek, karşılaştığımız engelleri aşmaya çalıştık. Sonuçta, tartışma toplantısının yapılmasına kesin karşı olanlar (P, K, TDKP, DHB ve DY) dışında kalan siyasi gruplarla toplantının yapılması kararlaştırıldı. Toplantıya biz dahil 11 siyasi grup katılacaktı. (*)

Ancak engelleme ve itirazlar bitmedi. Toplantının örgütlenilmesine geçildiğinde, 16H'ci arkadaşın "tek tek olayların tartışılmaması, siyasetler arasında polemiklere yol açacak konulara girilmemesi ve grup ismi verilmemesi" biçiminde bir önerisiyle karşılaştık. TİKB'li arkadaş dışında bütün gruplar bu öneriyi destekleyerek, toplantının sınırlandırılmasına yol açtılar. Sol içi çatışmaların bütün boyutlarıyla tartışılması gerektiğini, aksi takdirde toplantının istenilen amaca hizmet edemeyeceğini bıkmadan söylememize karşın, toplantının sınırlandırılmasını getiren öneriyi geri çeviremedik. Her şeye rağmen, toplantının yapılmasının olumlu bir adım olacağı inancıyla, istemeyecek de olsa, toplantının sınırlı şekilde yapılmasını kabul ettik.

"Kaygıları" olduğunu söyleyip toplantının sınırlandırılmasını isteyen arkadaşlar, toplantı sırasında bu sınırlandırmanın ne kadar anlamsız olduğunu gördüler. Eğer böylesi bir sınırlandırma olmasaydı, toplantı daha geniş bir boyutta yapılabilecek ve daha sağlıklı sonuçlar alınabilecekti. Umarız bu deney bundan sonraki çağrılar, toplantılar açısından bir ders olur.

Çağrıyı yaptığımız 15 Temmuz'dan tam 23 gün sonra, 8 Ağustos'ta bu toplantıyı yapabildik. Arada geçen sürede, saatler süren toplantılar yapıldı. İnatla, sabırla, önümüze konan engelleri aşmaya çalıştık. Öyle engeller çıkarıldı ki, anlamak gerçekten zordu. Örneğin, çağrı sa-

hibi siyasi hareket olarak, toplantıyı kendi havalandırmamızda yapmak istememiz bile itirazlarla karşılandı, uzun tartışmalar yapıldı, “kaygılar” ileri sürüldü.

Bu toplantı akabinde kamuoyuna yayınlanacak bildiri üzerine yapılan tartışmalar ise daha da ilginç boyutlara ulaştı. Bildiri taslağında yer alan “devrimci değerler” kavramının bildiri metninden çıkarılması istendi. Kaygı, bu kavramın bize ait olduğu idi. Uzun tartışmalardan sonra, “devrimci değerler” kavramı bildiri metninden cımbızla ayıklanarak azaltıldı.

Toplantının yapılmasını engelleme örnekleri bunlarla da bitmedi. Toplantıya ilişkin protokol metni taslağı, sol içi bir çatışmayı anımsatmayı, isim vermeden örnekler vermeyi dahi yasaklayan maddelerle dolduruldu. “Sözlü protokol olsun, yazılı protokole gerek yok.” şeklindeki itirazlarımız ve tartışmayı tam anlamıyla kuşa çeviren protokol maddelerine karşı eleştirilerimiz uzun tartışmalara yol açtı. Sonuçta, tartışmanın sınırlarını daha da genişleten protokol maddeleri gevşetildi ve olumlu bir adım atıldı.

Protokol taslağının son maddesi olan 7. madde, neredeyse toplantının yapılmasını ortadan kaldıran tartışmalara neden oldu. Bu maddede “Türkiye ve (...) devrimci hareketi” diye başlayan cümleye itiraz ettik. İtirazımız hem protokol metninde böyle bir maddenin gereksizliği, hem de (...) solu, Türk solu ayrımını ifade etmesiyle, özgül bir tartışmada böyle bir maddenin konmasının gereksizliği idi.

O nedenle karşı çıkmıştık. Ama PKK’lı arkadaşlar, böyle bir madde olmadığı ve aynen yer almadığı takdirde toplantıya katılmayacaklarını belirterek, toplantının yapılmasını tam anlamıyla çıkmaza sürüklediler. Bu durumda toplantının üç siyasi grupla (DS, TİKB ve TKP-ML/TİKKO) gerçekleştirilmesi zorunluluğuyla karşı karşıya kaldık. Ancak daha sonra PKK davası temsilcisiyle yaptığımız toplantı, bu tikanıklığın aşılmasını sağladı.

Toplantıya katılmayacaklarını belirten siyasi grupları ikna etmek için çabalarımızı sürdürdük. TDKP ve DHB'li arkadaşlar, toplantıda 1 Mayıs 1977 örneğini vereceğimizden kaygı duyuyorlardı.(**) TDKP ve DHB, geçmişin tartışılmasından duydukları kaygıyla, tartışma toplantısından kaçıyorlardı. Onlara, protokol metnine uyaçağımızı, hatta isterlerse konuşma metnini kendilerine göstereceğimizi söyledik. Toplantıda kimseyi isim vererek mahkum etmeyeceğimizi, protokolün bunu engellediğini söylememize ve güvence vermemize karşın, iki grubu da ikna edemedik. Bir ara, TDKP, toplantıya katılacağını söylemesine karşın, bu kararından daha sonra vazgeçti.

Sonuçta, 8 Ağustos'ta toplantı yapıldı. Bütün engellemelere, saatler süren tartışmalara, köylü kurnazlıklarına, basit hesaplara rağmen, böylesi bir toplantının yapılması sevindiricidir ve Türkiye solu adına olumlu bir adımdır.

Toplantının Değerlendirilmesi

Toplantının konusu “sol içi ilişkiler/çatışmalar” olmasına karşın, konuşmacılar konunun uzağına düşmek için birbirleriyle adeta yarıştılar. Toplantının hazırlanışı sürecinde konunun sınırlandırılmasının temelinde de bu yatıyordu aslında.

Konuşmacıların konudan uzaklaşma isteğinin ve uzaklaşmasının nedeni, konunun yani sol içi çatışmaların gerçek nedenlerini bulup çıkarma, bu temelde özeleştirme ve sol içi çatışmaları önleme doğrultusunda görüş ve öneri sahibi olmamalarıdır.

Örneğin, DKP'li konuşmacı, konuşmasının hemen hemen bütününde “Türkiye ve (...) devrimci hareketinin devrime yönelmesi gerektiği”, 1980 sonrası ortaya çıktığını söylediği “muhafazakarlık, dogmatiklik ve reformizmin etkileri” üzerinde durmuş ve bu etkilerin kendi hareketleri üzerinde yansımalarını anlatmış, komünizmin bir din ol-

madığını keşfetmiş ve konuyla hiç ilgisi yokken, dinden yararlanılması gerektiği üzerinde durmuştur.

PKK'lı konuşmacı ise, konuşmasının büyük bölümünü “Türk solu” değerlendirmesine ayırmıştır.

Konudan böylesi uzaklaşma örneklerini daha da sıralamaya gerek yok. Ancak HDÖ'lü konuşmacının Filistin, Dofar ve İsrail ile ilgili uzun değerlendirmeleri, MLSPB'li konuşmacının feodal değerlerin üstünün cıllanıp devrimci değerlere dönüştürüldüğü üzerine tespitleri ve sol içi çatışmaları buralarda aramak gerektiği belirlenmeleri üzerinde durmadan geçemeyeceğiz.

Diğer konuşmacılar da “sol içi ilişkiler” konusunda konuşmuş olmalarına rağmen, nedenleri ortaya çıkaran ve somut öneri yapan bir anlatımdan uzak kalmaya özen göstermişlerdir. “Somut konuşmak”, örneğin, 16H'ci konuşmacının belirttiği gibi, “silahı şu kullandı, yumruğu bu attı” veya MLSPB'linin deyişiyle teknik bir konu” olarak anlaşıldığından, “sol içi çatışmalar” gerçeği üzerine oturan, bu gerçeğin değerlendirmesini yapan ve sonuçlar çıkaran bir düzey tutturulamamıştır, tutturulamazdı da.

Sol İçi Çatışmalar

Nasıl Değerlendirildi?

Yukarıda da değindiğimiz gibi, genel olarak sol içi çatışmaların somut temelde incelenmesi, nedenlerinin ortaya konması engellenmiş, soyut değerlendirmelerden öteye gidilememiştir.

Sol içi çatışmaların başlıca nedeninin sola damgasını vuran küçük burjuva ideolojisi ve sınıf karakteri olduğu bizim de kabul ettiğimiz bir genel düşünce olarak ortaya çıkmıştır. Ancak sorunu bu şekilde ortaya koymak, başka deyişle küçük burjuvaziyi “günah keçisi” haline getirip zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkmakla bir yere varılamayacağı açıktır.

Küçük burjuva sınıf yapısı ve ideolojisinden kaynaklanan hata ve zaafı her grup kendi açısından, kendi somutunda ortaya koymazsa, o zaman küçük burjuva zaaf ve hatalar nasıl aşılacaktır? Geçmişte sol içi çatışmalara şu veya bu oranda katılan gruplar kendi hata ve zaafı açısından meseleyi somutlaştırmaktan özenle kaçındıkları zaman, sol içi çatışmaları “küçük burjuvazinin sınıf karakterine” bağlamak soyut bir tespit olmaktan ileri gidemez. Nitekim genel hava da bu olmuştur, sanki küçük burjuva karakter ve ideolojiyi bilinmeyen bazı siyasi güçler temsil ediyormuş gibi.

Öte yandan, sol içi çatışmaların temelinde küçük burjuva karakter ve ideolojinin yattığı tespiti soyut olmaktan biraz olsun çıkarıldığında, aslında bu genel görüş açısından da derin farklılıkların olduğu ortaya çıkmıştır.

Örneğin, 16H temsilcisinin değerlendirmesi çok ilginçtir. Ona göre, sol içi çatışmaların temelinde yatan küçük burjuva anlayış Osmanlı toplumundan günümüze “yadigar” kalan antika küçük burjuva anlayıştır. Diyor ki:

Türkiye’de bugün devrimci hareketin içinde yaşadığı sorunların esaslı Osmanlı toprak ekonomisinden bugüne aktarılmış, aşılamamış üretim ilişkilerinin eseridir demektedir.

Türkiye devrimci hareketinin yapısal zaafı, antika küçük burjuvalık olarak kendini ifade etmek zorundadır.”

Böyle olunca, sol içi çatışmaların geçmişi Orhan Gazi’ye, Fatih Sultan Mehmet’e, İttihat ve Terakki’ye kadar uzanmaktadır!

Küçük burjuvaziyi “sınıf dışı” olarak gören bu anlayış, elbette ki kabul edilemez. Hele sol hareketi ve sol içi çatışmaları da onun “antika” temeliyle açıklamak, solun sınıfsal karakterini hiç mi hiç anlamamaktır. Marksist-Leninist hareketin ilk önce aydınlar arasında gelişmesi gerçeğini bir yana bırakalım, kendisine Marksist-Leninist demesine rağmen, pratiği, teorisi ve kültürüyle küçük bur-

juvalıktan çıkamayan sol grupların “antika” temelinde olduğunu söylemek, hala Osmanlı şartlarında yaşadığımızı söylemekten başka bir şey değildir.

Sol gruplar ve hareketlerin sınıf temeli modern küçük burjuvazidir, özellikle de küçük burjuva aydınlardır. Feodal toplumdan miras kalan “küçük üretim” gelenek ve ahlakının sürmesi bu gerçeği değiştirmez. Çünkü küçük burjuvazi modern toplumun bir ara sınıfıdır. Küçük burjuvaziyi oluşturan tabakaları Orhan Gazi dönemlerinde araamak, tarihi ve sosyo-ekonomik gelişimi görmemek olur.

Sol içi çatışmaların kökeninde küçük burjuvaziyi görmemize karşın, farklı yorum getiren konuşmacılardan biri de PKK’lı oldu. PKK’lı konuşmacıya göre, Türk solu Kemalizmin etkisinden kurtulamamıştır, küçük burjuvadır.

“Türkiye devrimci hareketinin çıkış noktası misak-ı milli mi, yoksa Türkiye’nin doğal ulusal sınırları mıdır? (...) Türk solunun devrim sorunlarına bakıldığında, ülke misak-ı millidir. (...) Kemalizmden kesin kopuşu gerçekleştirip gerçekleştirememeye, Kemalist değer yargılarından, terminolojiden kesin devrimci kopuşu gerçekleştirip gerçekleştirememeye direkt olarak devrimci ilişkilere pratikte yansıyacaktır. Ve bu yönde olumlu yaklaşım ve yapılanmalar da kendisini ister istemez çatışma içinde bulurlar.”

Sol içi çatışmaları Kemalizmin etkisinden kurtulamamış ve bu yüzden her ayrılığı “gerici bir ayrılık” olan Türk solunun küçük burjuvalığında arayan bu anlayış, geçmişte PKK ile diğer sol gruplar arasındaki çatışmaları tam anlamıyla izah etmekten uzak olduğu gibi, bu çatışmaları ortadan kaldırıcı bir perspektif bakımından da zayıftır. Aynı şekilde, Türkiye (...)’ndaki sol içi çatışmaların izahını da bu anlayışta bulamıyoruz. Bu örneklerden de anlaşılacağı üzere, (Diğer konuşmacılar soyut bir “küçük burjuva” tespitinden öteye gidemediler.) sol içi çatışmaların nedenleri olarak ‘küçük burjuva hata ve zaafı’ göstermek yetmiyor. Bunu Türkiye’de geçmişte ve bugün yaşananlar

ışığında somut olarak incelemek gerekiyor.

Sol içi ilişkilerin sınıfsal muhtevası anlaşılamiyor. Ve bu yüzden de, sol içi mücadele ya ‘sınıf mücadelesi olmayan sınıf dışı mücadele’ (16H), ya “Türk solu ile (...) solu arasındaki bir mücadele” (PKK) ya da “Önüne engel dikilirse, karşı-devrimci olarak görürsem...” (TKP-ML) gibi subjektif, keyfi yargılamalara kayabilececek (‘80 öncesi böyle yaşandı.) bir mücadele olarak anlaşılıyor. Bu ve benzeri anlayışlar sol içi ilişkilere doğru bir analiz getiremediği gibi, sol içi çatışmaları önleyici bir perspektif de getiremiyor.

Sol grup ve hareketler arasındaki ilişki ve mücadele sınıfsal olmayan bir anlayışla incelenemez, ortaya konamaz. Sol gruplar arasındaki ilişki ve mücadele proletarya ile küçük burjuvazi ve küçük burjuvazinin kendi içindeki ilişki ve mücadeledir. Sınıfsal temeli olmayan hiçbir ilişki ve mücadele olamaz.

Bütün sorun, proletarya ile küçük burjuvaziyi temsil eden grup ve hareketlerin, demokratik halk devrimi sürecinde birbirleriyle nasıl bir ilişki içinde olacaklarıdır. Süreç anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi süreci olduğuna göre, proletarya ve küçük burjuvazi ve bu sınıflar temsil eden devrimci hareket ve sol grupların birbirleriyle olan ilişkilerinde ideolojik mücadele temel olmalı, faşizme karşı ittifak kurulmalı ve silahlar her zaman faşist güçlere dönük olmalıdır. Bu anlamda, sol grup ve hareketler arasındaki mücadele bir sınıf mücadelesidir ama ideolojik temelde sürmesi gereken bir mücadeledir. İşte bu gerçeği kavrayamayanlar ya “karşı devrimci”, “maocu bozkurt”, “sosyal faşist” gibi subjektif yargılarla sol içi çatışmalara “ideolojik” zemin hazırlıyor ya da “Sol içi çatışmalar sınıf mücadelesi değildir, yapısaldır.” gibi “anti-ka” tespitlerle sol içi çatışmaları kaderleştiriyorlar.

Sol İçi Çatışmaları Önleyici Çözümler Önerildi Mi?

Sol içi çatışmaları önlemenin yolu, ilk olarak, sol içi ilişkilerin sınıfsal muhtevasını ve mücadelenin biçimini anlamaktan geçiyor. Bu anlamda, “ideolojik mücadele’ sol içi mücadelenin biçimi olmasının ötesinde, sol içi ilişkilerin nasıl olması gerektiğine de cevap veren bir kavramdır. Konuşmacılar halk güçleri arasındaki çelişkilerin şiddetle çözülmemesi gerektiğini söylemelerine rağmen, geçmişte ve bugün neden şiddet kullanıldığını açıklayamıyorlar. İdeolojik mücadelenin sol içi ilişkilerin anahtarı olduğunun kavranamaması “karş-devrimci”, “sosyal faşist”, “maocu bozkurt” gibi aşırı subjektif suçlamalarda kendini gösterdiği gibi, “ideolojik mücadelenin” küçümsenmesi (MLSPB), “merkezi politikanın -halk güçleri arasındaki mücadelenin ideolojik mücadele olduğunun- içselleştirilememesi ve kişisel veya bölgesel tavırlar alınması” (TKP-ML/TİKKO) ile de ortaya çıkmıştır.

Bütün konuşmacılar sol içi şiddetin olmaması gerektiği konusunda birleşiyorlar. Ancak geçmiş nasıl açıklanacak? Geçmiş açıklanmayınca da, gelecekte olası sol içi çatışmalar nasıl önlenecek?

Geçmişte yaşanan sol içi çatışmaların temelinde, sol içi ilişkilerin nasıl ele alınması gerektiğinin (ister kadrosal, ister merkezi düzeyde olsun) kavranamaması yatıyor. Aksi anlayışlar, küçük burjuva zaaf ve hataların yapısal karakterinden dolayı, çatışmaların “kaçınılmaz” olduğu sonucuna varır. Küçük burjuva zaaf ve eksikliklerin sol içi çatışmaların temelinde yatmasına rağmen, çatışmalar kaçınılmaz olmaktan çıkarılabilirdi. Bu da sol içi ilişkilerin ideolojik mücadele temelinde kavranmasından geçiyordu. Küçük burjuva yapıda var olan zaaf birer “neden” olabilir ancak bu nedenlerin çatışmalara yol açmaması, eğer iradesizlik sözkonusu değilse, sol grupların kendi ellerindedir. Yeter ki, sorunun özü bilince çıkartılsın. Bu anlamda, sol içi çatışmaların “solun genel zaafı”, “yapısal zaaf” olarak görülmesi ve değerlendirilmesi, aslında, ideolojik mücadelenin sol içi ilişkilerde oy-

nadığı temel rolün öneminin kavranmaması ve çatışmaların bir kader haline sokulması haline gelir. “Yapısal zaaf” değil, yapısal zaafllara teslim olma vardır. Ve çatışmaların gerçek nedeni de, bu yapısal zaafllara teslim olma ya da yatıyor.

16 H’ci konuşmacı “Eğer sorunun kendisi bir yapısalıysa, antikalıysa, o zaman yapısal önlem geliştirilmeli, yani uzun vadeli, hareketin devrimci hareketin, sınıf dışılıktan çıkarak proleterleşmesi gündeme getirilmelidir.” diyor. İşte, “yapısalılık” diyerek bir zaafa feslim olmak budur. Bütün solun proleterleşmesi mümkün mü? Mümkün olacaksa (ki bütün solun proleterleşmesi söz konusu olamaz), bunun için daha kaç on yıl bekleyeceğiz, daha kaç ölü, yaralı, sakat vermemiz gerekecek?

Bugün sol içi ilişkilerin ideolojik temelde ele alınması gerektiğini kavramak iki şeyden geçiyor. Birincisi, geçmişin özeleştirisini bu çerçevede vermek ve bilinç yaratmak, ikincisi ise, sol içi çatışmaların önlenmesi için somut öneriler getirmek ve burjuva hümanizmine kapılmadan caydırıcı önlemler geliştirmek ve uygulamaktır.

Toplantıya katılanların konuşmalarını incelediğimizde, bu konudan özenle kaçındıklarını görüyoruz. Herkes sırtında bir “sol içi çatışma kamburu” taşıdığı halde, özeleştirii yapılmıyor, dahası, hiçbir somut öneri getirilmiyor. Böyle olunca, soyut iyi niyet temennilerinde bulunmanın ne önemi var? “Sol içi şiddet yanlıştır.” demenin ne caydırıcılığı var? Özeleştirii yapmadan, bu konuda nasıl samimi olunabilir?

16H ve DKP adına konuşan arkadaşlar tılsımlı olduğuna inandıktan bir kavram bulmuşlardır: Hoşgörü. Sol gruplar birbirinin varlığına, hata ve zaafllarına hoşgörü gösterirlerse, gruplar arası çatışmalar da sona erer mi?

“Devrimci örgütlerin neticede Türkiye’yi devrime götüreceklerine, şu veya bu şekilde yararlı olacaklarına inanıyorsak, onların zaaflları ve hatalarına karşı hoşgörülü

olmak zorundayız.”(16H)

Sol içi çatışmaların önlenmesine ilişkin çözüm yaklaşımları bazı konuşmacılarca ortaya konuldu. Bunlar olumlu adımlardır ve giderek güçlendirilmelidir, örneğin, TİKB’li konuşmacı “... Örgütler ve partiler geçmişi yenisinden gözden geçirerek özeleştiri vermekle yükümlüdürler.”, TKP-ML/TİKKO adına konuşan arkadaş “Bugüne kadar olan olaylar tek tek incelenip muhatabı olanlar özeleştiri verme yürekliliğini göstermelidirler.”, MLSPB’li konuşmacı “Sol kendi olumsuzluklarının gözlerini acımasızca oyup kendini aşmalıdır.” diyerek olumlu bir adım atmışlardır. Ancak bu kadarla kalınmıştır.

Sadece TKP-ML adına konuşan arkadaş bu olumlu adımı biraz daha güçlendirmiş ve şöyle demiştir:

“Direkt muhatap olunmadığı koşullarda dahi duyarlı olunması, muhatabı olan siyasetlerin arasına girilmesi ve orada bir hakem mantığıyla değil, devrimci dayanışma ve dostluk duygularıyla hareket edilmesi daha olumlu çözümleri yaratabilmenin önkoşullarıdır.”

Bu olumlu adımlara rağmen, toplantının geneline soyut temenniler egemen olmuştur. Oysa sol içi çatışmalar somuttur ve çözüm önerileri de somut olmak zorundadır. Bu konudaki yaklaşımımız açıktır. Sol gruplar arasında bir komisyon oluşturulmalı, geçmiş olayların muhasebesi yapılmalı ve herkes kendine düşen özeleştiri yapmalı, sol içi çatışmaları caydırıcı önlemler alınmalı, ideolojik mücadelenin sol içi ilişkilere egemen olması için devrimci değerlere, geleneklere yönelik dedikodu, küfür, spekülasyon ve polis provokasyonları boşa çıkarılmalı ve bu doğrultuda bilinç yaratılmalıdır.

Toplantının Kazanımları

Toplantının hazırlanış aşamasında, tüm çabalarımıza karşın, bütün siyasetleri bünyesinde toplayacak bir platform oluşturamamış olmamız, atacağımız bu ilk adımın

yeterince çaplı olmasını önleyen birinci faktördü. Diğerlerinin katılmama yönündeki tavırları kesinleştikten sonra ise konuya istekli yaklaşmayan, kendi anlayış ve geç

mişlerine güvensizliğin vermiş olduğu kaygılarla hareket eden bazı grupların çabalarıyla karşılaştık ki, bu da toplantının işlevini yerine getirmesi önünde ikinci bir engel yarattı. Tartışmanın sınırları oldukça daraldı ve neredeyse genel geçer doğruların tekrarıyla, iyi niyet temennileriyle dinleyiciler uyutulmak istendi. Sınırlar daraltılmış da olsa, gerek siyaset olarak biz, gerek genel olarak dinleyici kitle, bu haliyle bile, konunun üzerine daha bir ciddiyetle ve cesaretle gidilebileceğini umuyordu. Tartışma sonrası sohbetlerden edindiğimiz izlenim tümüyle bu yöndeydi. Hatta sınır çizilmesinin gerekliliğini açıkça savunan da (16H ve MLSPB'li arkadaşlar dışında) kalmadı denilebilir.

Toplantının kazanımlarını kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1- Toplantı, solun aşması gereken sorunlardan biri olarak, sol içi çatışmaların ortadan kaldırılması yönünde çok küçük de olsa atılmış bir adım olmuştur.

2- Konunun tartışılmasında tereddütleri ve kaygılan olan bazı siyasi grupların bu kaygılarında haklı olmadıklarını göstermiş ve kimi önyargıların kırılmasında yararlı olmuştur.

3- Tartışmanın bitiminde, gerek konuşmacılarda, gerekse kitlede, böyle bir toplantının sınırları daraltılmadan da yapılabileceği düşüncesi oluşmuştur.

4- Cezaevindeki devrimci tutsakları kaynaştırmada rol oynamış ve önemli diğer konularda bir araya gelip tartışmanın zeminini yaratmıştır.

5- Toplantıya daha baştan katılmayı -çeşitli gerekçelerle- kabul etmeyen 5 siyasi grubun gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır. Çünkü nedeni ne olursa olsun, böylesine

önemli bir konuda tartışmaktan kaçmanın mantığını sergilemek için fazlaca bir çaba göstermek gerekmiyor.

6- Toplantı, başka konularda da böylesi tartışmaların yapılabileceğini göstermiş, yolu açmıştır.

Dipnotlar

(*) TKP-B ve Acil davasından arkadaşlar toplantı yapılmadan sevk oldukları için toplantıya katılamadılar ve toplantı 9 siyasi grubun katılımıyla gerçekleşti.

(**) DHB'li arkadaşların, 1 Mayıs 1977 konusunda kısmen de olsa bir özeleştiri vermelerine rağmen kaygılarının bitmemesi gerçekten ilginçtir.

Devrimci Sol tutsaklarının konuşması: Solun Kamburunu Önümüze Koyalım Ve Aşmaya Çalışalım

Mücadele
1 Eylül 1990, Sayı: 03

Arkadaşlar,

Devrimci Sol tutsakları olarak bu çağrıyla yaparken, sorunun ciddi yeti bizi böylesi bir adım atmaya zorladı. Biz burada tartışırken, Türkiye'nin herhangi bir ilçesinde, okulunda, bir fabrikasında belki de sol içi çatışmalara varacak olaylar şu anda yaşanıyor. Dur demezsek, yaşanmaya devam edecek. Yani olumluLuluğumuz çok açık ki, yarının belirlenmesinden geçiyor.

O yarıyla, biz bu çağrıyla yaparken, sınır koymadık, her şeyin tartışılmasını istedik.

Konuşmamda on yıllar öncesine giderek değil, sorunu yaşadığımız somutlukta tartışmaya çalışacağım. Zira bugüne kadar sol içi ilişkiler, sol içi çatışmalar noktasında o kadar çok şey söylendi ki, o kadar çok şey yazıldı ki, Devrimci Sol olarak hep şunu sorduk: Neden önlenmiyor? Öyle ya, herkes oturduğunda sol içi çatışmaya karşı, herkes oturduğunda sol içi çatışmayı yadsıyor ama buna rağmen, Türkiye'nin onlarca yerinde solcular birbirleriyle çatışmaya devam ediyor. Sorun salt ahlaki dü-

zeyde tartışılmamalıdır. Siyasal-tarihsel sorumluluğu vardır. O noktada ben, benden önce konuşan arkadaşların söylediklerine genel düzeyi ile katılıyorum. Ama bizce tartışılması gereken çok açık ki, şu soru etrafında odaklanmalıdır.

Sol içi çatışma kaçınılmaz mıdır?

Biz, sol içi çatışmanın bir kader olmadığını söylüyoruz. Kaçınılmaz olmadığını söylüyoruz. Ve nitekim bu konuşmamda, çeşitli örneklerle Türkiye'nin 12 Eylül öncesi ve 12 Eylül sonrası somutunda kader olmadığını anlatmaya çalışacağım, altını çizmeye özellikle çalışacağım diyorum.

Arkadaşlar, Dünyanın hiçbir ülkesinde, Türkiye'deki kadar inanın sol içi birlik, sol içi çatışma üzerine yazılmadı, çizilmedi. Deyim yerindeyse, bir edebiyat geliştirilmedi. O kadar yazılmasına, çizilmesine karşın, gerçekten sağlıklı temelde sol içi ilişkiler gerçekleştirebildik mi, sol içi birlikler kurabildik mi? Bu soruya üzülererek hayır diyorum. Öylesine hayır diyorum ki, sol içi ilişkiler konusundaki mantık, sol içi birlik, deyim yerindeyse, geçmişteki çatışmaların birer örtüsü haline dönüştürüldü. O örtüyü kaldırıyorsunuz, altından siyaset yasakları çıkıyor, o örtünün altından devrimcilerin katledildiği, devrimcilerin öldürüldüğü, yaralamalara varan siyaset yasaklarının olduğu anlayışlar çıkıyor.

O halde 12 Eylül öncesine bakıldığında, adeta en küçük olayda çatışmalara, öldürmelere varır derecede enerji harcandığını görüyoruz. Yani o yanıyla sol içi birlik konusunda söylenenler, çok açıktır ki, hiçbir zaman samimi değil, samimi olunmadı.

Şunu özellikle herkesin düşünmesini istiyorum: Bir devrimci için en acı son, bir devrimcinin silahından çıkan kurşunlarla veya bir devrimcinin bıçak darbeleriyle yaşamına son verilmesidir. Örneklerini gördük, işkenceyle öldürülen devrimciler gördük, nitekim yolda ateş ettiği ama öl-

düremediği devrimciyi hastane bahçesinde öldüren man-tıkları tanıdık, ruh halleriyle karşılaştık. Ve yine, kapısını çaldığı bir devrimciyi evde bulamadığında, çekip ba-basını vuran anlayışlarla karşılaştık. Ve yine ne acıdır ki, özellikle o anlayış, o ruh hali çeşitli anlayışlar tarafından taraftar buldu, onaylandı, ciddi olarak üzerine gidilmedi. İşte sol içi çatışmaları körükleyen ana olgulardan bir ta-nesi de solun bu açmazıydı. Özellikle bu yana dikkat çek-mek istiyoruz arkadaşlar. Ve doğal olarak herkese şunu sormak istiyorum: Sınıflar mücadelesi içerisinde düşen, sokaklarda çatışan, darağaçlarında asılan her devrimci bizim değerlerimizdir, sembollerimizdir ve onları faşizme karşı mücadelede yaşatmaya çalışırız. Peki, sol içi ça-tışmalarda öldürülen onlarca devrimci için ne yapıyoruz? Onları düşünüyor, sayıları yüzleri bulan bu devrimcileri hatırlamak istemiyor muyuz? Hatırlayalım diyoruz arka-daşlar. Hatırladığımızda, sorumluluğumuzun katbekat fazla olduğunu göreceğiz. Tarih önünde siyasal, ahlaki ola-rak sorumluluğumuz olacaktır. Yarınki kuşaklara hesap vermek zorunda kalacağızdır. O yönüyle aşalım diyoruz.

Ve şunları gördük. Faşizme karşı mücadele içerisinde namlularını egemen sınıflara yöneltmek yerine, bir-birlerine karşı yöneltenleri gördük. Faşizme karşı müca-deleyi geliştirmek yerine, birbirleriyle çatışan anlayışlar tanıdık. Ve yine, dünya emekçilerinin günü olan 1 Mayıs'ta birbirlerine karşı barikatlar kuran, sopalarıyla, silahlarıyla, zincirleriyle birbirleriyle çatışan anlayışlar tanıdık. Ve acıdır ki, günlerce dağlarda otomatik silahlarla çatışan ve o çatışmayı doğalmış gibi sürdüren anlayışlar tanıdık. Ve işte bütün bunlar bizim gerçeğimizdir.

O halde, on yıllarca öteye gitmeye gerek yok arka-daşlar. Geçmiş tarihe bakalım, solun kamburunu önümüze koyalım ve aşmaya çalışalım.

Sayfalar dolusu yazmak yerine somut konuşalım, so-mut adımlar atarak aşmaya çalışalım diyorum.

Sol içi çatışmaların ana kaynağı konusunda herkes çeşitli şeyler söyleyebilir. Ama bizce, özellikle sol içi çatışmaların kaynağı sola küçük burjuva ideolojinin damgasını vurmasında odaklaşıyor. Nitekim küçük burjuva ideolojisi ahlakıyla, kültürüyle ve siyasal pratiğiyle 12 Eylül öncesini şekillendirmiştir. Bütün bunların sonucu olarak, birlik adına, siyasetler birbirleriyle çatışmaktan kaçınmamıştır. İdeolojik mücadele adına, ideolojik güvensizlikten kaynaklanan anlayışlar ortaya çıkmıştır. Nitekim birlikler üzerine sayfalar dolusu yazılmış fakat hiçbir zaman birlik gerçek anlamda oluşmamıştır. Yine, ideolojik mücadele denmiştir, sağlıklı bir ideolojik mücadele zemini hiçbir zaman oluşturulamamıştır.

Hatırlarmısınız, sosyal, emperyalizm, karşı-devrimin ajan örgütü olma, birbirlerini ajan ilan etme tavırları, çok açık ki -kaba bir deyimle- işportaya düşmüştü. Herkesin sıkça kullandığı ama hiçbir zaman nesnel temeli olmayan kavramlardı. Yani hiçbir grup, faşizme karşı mücadelelerinde uzlaşmacı ve teslimiyet politikası izlemesine rağmen, karşı-devrimci sayılabilecek bir konumda olmadı, olmazdı ama buna rağmen, karşı-devrimci ilan edildi. Yine sosyal emperyalizm tartışmalarını hatırlayalım. Uluslararası sosyalist hareketin bölünmesinin Türkiye'ye yansımalarını hatırlayalım. O dönem içerisinde, sosyal emperyalizm Halil Berktaş tarafından geliştirildi. Bugün Halil Berktaş Gorbaçovcudur. Maocu bozkurt teranelerini o dönem savunan çevre, bugün yeni düşünce akımını savunmaktadır. Bütün bunlara rağmen, ciddi anlamda özeleştirisi yapılmamıştır, özeleştirisi yapılmadı. Yani bir yanıyla da altını çizerek belirteyim, sol içi çatışmaların körüklenmesi solun hegemonyacı, birbirine tahammülsüz anlayışından da kaynaklandı. Ve nitekim misilleme mantığı, kan davaları, hesap sorma adına geliştirilen anlayış sol içi çatışmayı olumsuzlaştırdı ve bugüne kadar getirdi.

Somut konuşmak gerekiyor arkadaşlar. Cezaevinin bu-

günkü sınırlı olanaklarıyla bir araştırma yaptık. Araştırma elimizdedir. Bu araştırmaya bakıldığında, inanın, insanın tüyleri ürperiyor. Öyle şeyler var ki, 1977'den bu yana yaşanan olaylara baktığımızda, 118 devrimcinin, ilericinin bu çatışmada öldürüldüğünü görüyorsunuz. Ve yine bu çatışma içinde 118 devrimcinin öldürülmesinin 28'inden sadece bir grup sorumludur. O grubun faşizme karşı mücadelesine bakıyorsunuz, 28 faşist cezalandırmamıştır. Enerjisini faşizme karşı o boyutuyla kullanmamıştır. Ama çok açık, yeri gelmiş, çeşitli siyasetlere karşı tüm enerjisiyle savaş ilan etmiştir. Çağrılar yapmıştır.

Yine çeşitli siyasal yapıları, çeşitli siyasal merkezleri ortadan kaldıran anlayışlar tanıdık. Cihat çağrılarına tanık olduk. Çeşitli anlayışlar ortadan kaldırıldı, hem de önder kadrolarıyla birlikte. Ve bunlar yetmedi, örneğin 79'da iki siyaset arasındaki çatışmada çok kısa aralıklarla 6 devrimci misilleme mantığıyla öldürülmüştür. Yani bunlar bizim çok çeşitli biçimlerde örnekleyebileceğimiz olaylardır. Ama süremizin kısıtlılığı sonucu örneklerimizi sınırlıyoruz.

Şunu özellikle belirtmek istiyorum, tekrar söylüyoruz, sol içi çatışma kaçınılmaz olmamalıdır. Özellikle 12 Eylül öncesi "Benim dışımda devrimci hareket yok, üç beş soysuza siyaset yaptırmam." diyen anlayışlarla karşılaştık. Yine "Solda devrimci terör vardır, sol içi çatışmada devrimci terör kullanılmalıdır." diyen mantıklar çıktı. Doğal ki, bu mantıkların olduğu yerde sol içi çatışma olacaktı, oldu da ve yine bu anlayışlar özeleştirici yapmadılar. Ama çatışmanın içerisinde taraf olmaya devam ediyorlar.

O halde diyoruz ki, seçmişte yaşananlar aşılmalıdır. Nitekim Devrimci Sol'un pratiği, yaşananlara rağmen sol içi çatışmaya girilmeyeceğini göstermektedir. Hareketimiz çeşitli olaylarda, özellikle militanlarının öldürülmesine rağmen, ısrarla sol içi çatışmalardan kaçındı, sol içi çatışmalara girmede. Hatta PDA gibi bir harekete karşı bile,

yani solu oligarşiye ihbar eden bir anlayışa karşı soldan teşhir ve tecrit politikası geliştirdi. Israrla, o anlayışa karşı şiddet kullanmadı. Onun için diyoruz ki, yaşananlar bize örnek olmalıdır. Ve şunu soruyoruz:

Yarın başka olaylar, başka öldürmeler istemiyorsak, dur demeliyiz, geleceğe ertelememeliyiz, duyarsız kalmamalıyız. En önemlisi, bugün oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltme zemininde bir araya gelmeliyiz. Sol içi çatışmaları yaşanan çeşitli boyutlarıyla olumsuzla-malı, yad-sımalı, eleştirisini, özeleştirisini yapmalıyız diyoruz. Ve yine, sol içi çatışmalarda kaybedilen güç ve enerji kaybı yerine oligarşiye karşı güçlerimizi toplamalıyız diyoruz.

O nedenle diyoruz ki, eğer biz bugün sorunu aşmazsak, ciddi adımlar atmazsak, yarın onlarca devrimci ölmeye devam edecek, siyaset yasakları, çatışmalar her boyutuyla sürecektir ve bundan, açık ki, biz değil, geçmişte olduğu gibi oligarşi kazanacaktır. Halk kitlelerinin devrimcilere olan güveni sarsılmaya devam edecektir. O nedenle, tarihsel ve siyasal sorumluluğumuz, ahlaki sorumluluğumuz bu çatışmaları engellemekten ve önlemekten geçer.

İkinci Tur:

Arkadaşlar,

Konuşmamın ikinci bölümünde, tavrımız ve önerilerimiz diye ifade edebileceğimiz somut önermeler vardı. Onlara geçmeden önce, özellikle zorunlu iki noktayı belirtmem gerekiyor. Birincisi, bu toplantının sınırlarını bu platform çizdi. Biz Devrimci Sol olarak çağrı yaparken, özellikle sınırsız, her şeyin tartışıldığı platform önerdik. Ancak tartışma süreci içerisinde böylesine bir anlayış çıktı. Şu nedenle açıklıyorum. Her arkadaş özellikle şunu vurguladı: Biz sınır istemiyoruz dendi, kaygılar yoktu dendi,

o halde insanın sorası geliyor, peki o zaman niye sınır çizdik? Yani niye kendimize sınırlar koyduk? Niye protokol yaptık diye sorası geliyor. Somut bir örnek vereceğim, geçeceğim, uzatmak istemiyorum. Biz ayın 15'inde bu çağırıcıyı yaptık. Bugün ayın 8'i, kısaca bugünkü sürece gelinceye kadar 24 gün yaşadık. Şunu da gördük arkadaşlar. Herkes sınırsız bir toplantı yapmak istiyor. Zaten konuşmamızın sonunda böylesine bir toplantıyı tekrar önereceğiz, tekrar çağrı yapacağız. Umarız o toplantıyı gerçekleştirip daha somut adımlar atmış oluruz.

İkincisi, sizlerin de dikkatini çekmiştir. Ben buraya, şu ana kadar solun yaşadığı, deyim yerindeyse bizim kambur olarak ifade ettiğimiz, bir yanıyla da şu belgelerde ifadesini bulan bazı sorunlara yanıt bulacağımız düşünceyle geldim. Ama inanının ilk çağlara gittik, Fatih'e gittik, Romanya'lara gittik, (...)lara gittik, Kemalizm tahlilleri yapıldı. Kuşkusuz ki bunların hepsi ayrı ayrı Türkiye devriminin sorunlarıdır. Her hareket açısından, her hareketin değerlendirilmesi kendi sorunudur. Ama özellikle böylesi bir platformun sorunu olmamalıydı. Böylesine bir platformda bizce somut ve açık şeyler söylenmeliydi. 16H'ci arkadaşın söylediklerine katılmıyorum. Sorun birilerinin birilerine yumruk atması değildir, bıçağın kim tarafından kullanıldığı sorunu da değildir. Sol içi çatışma gizlidir arkadaşlar ve bizim gerçeğimizdir. Ortada 118 tane ölü var. Siyaset yasakları var, çatışmalar var. Ve şu bildiriler var ve şurada gerçekler var. MiT'in mi, siyasi polis mi, bir devrimci örgütlenmenin bildirisi mi, cevap isteyeceğiz, sorumluluklarımız var. Buradaki platformu oluşturan grupların da sorumlulukları var. Sorunu subjektif olarak açıklayacak olursak, farklı yerlere götürmek mümkündür arkadaşlar. Devrimci Sol bugüne kadar hiçbir gruba karşı subjektif olmadı. Şu soruyu sormuyoruz: Arkadaşların sol içi çatışmalarda söyleyecek şeyleri mi yok? Kuşkusuz ki, böyle bir platformda söyleyecek şeyleri olmalıdır. Çünkü gerçeğimiz var, gerçeğimiz bu, kambu-

rumuz var ve aşmalıyız. Eğer yarına güvenle bakamıyorsak, yann birtakım değerlerimizi yitirmek durumundaysak, bugün adını koymalı ve aşmalıyız. 16H'ci arkadaşlara yine katılmıyorum. Giz değildir, sol içi çatışma giz değildir. Sol içi çatışmayı geleceğe erteleyemeyiz. Kitleselleşelim, şunu yaratalım sorunu olarak da kavranamaz. Bizlerin elinde yani Türkiye siyasal tablosu içinde yer alan sol hareketlerin elindedir. Aşmalıyız diyoruz. Adını koymalı ve teşhislerde bulunmalı, somut adımlar atmalıyız. Umarım bu toplantı bilinçli bir adım olur. Devrimci değerlere sahiplenme konusunda somut bir adım olur. Yine şu noktaya değinmek zorundayız. PKK'lı arkadaşların söyledikleri var. Sorun ne Kemalizm sorunu, ne de Türk-(...) sorunu. Gerçeğimiz ortada, o gerçeğimiz de şu: Arkadaşlar, geçmişte Pazarcık olayları var, Elazığ'da yaşananlar var ve Antep'de yaşananlar var. Ajan örgütü diye koca örgütler ortadan kaldırıldı. Gerçeğimiz bu. O zaman sorun Türkiye solu diye değerlendirilerek bir anlayışa mal edilemez. Gerçeğimiz şu: Türkiye solunun, Türkiye devriminin gerçeğinin sonucudur. Şimdi PKK'lı arkadaşların mantığıyla, ben de şöyle bir mantık yürütebilirim pekala. (...)’ın sosyal yapısı gereği, ilkel anlayışlar, feodal anlayışlar, kan davası anlayışları var. Milliyetçilik var. O halde, çatışmanın kökeni ilkel anlayışlardır, milliyetçiliktir, feodal anlayışlardır. Yani buralara vardırırmaya çalışırsak, tartışma farklı yerlere gider. O noktada Fatih'e gitmek, ilkel çağlara gitmek, Romanya'ya gitmek... insana saygıyı değerlendirme yerine kendi gerçeğimize dönelim.

Gerçek şu: Türkiye sol hareketi bu kamburu nasıl ve ne zaman atacak? O halde, somut önerelim diyorum. Somut önerilerimiz var o konuda. Polemik olmasın diye diğer arkadaşların söylediklerine cevap vermek istemiyorum. Bizim açımızdan şurada yazılı olanlara, inanın cevap bulamadık. Deyim yerindeyse, hayal kırıklığı oldu bizim açımızdan. Ama önümüzdeki toplantılarda umarız daha somut tartışacağız. Şunu belirtmek istiyorum ar-

kadaşlar, çok açık tartişmalar, yazmalar, bilinç oluşturma konusunda bir adımdır. Ama bugüne kadarki pratik, yazılanlar, tartişılanlar, deyim yerindeyse, vaaz noktasını açmadı. Vaazlar verildi, anlatıldı, tartişıldı belki ama sosyal pratikte ifadesini bulmadı.

şu görevlerimiz var: Bugün Türkiye’de mücadele her boyutuyla yükseliyor, kendini oligarşıye kabul ettirmiş bir (...) ulusal hareketi vardır. Giderek Türkiye genelinde devrimci örgütler kendisini toparlamaktadır. Oligarşı nezdinde ciddi bir g olmanın adımlarını atıyor. Sancılarını aşmaya alışıyor. İşte böyle bir süreç içerisinde, sol, sol içi çatışma adına, oligarşinin oyunağı olmamalıdır. Provokasyonlar yaratıl-mamalıdır. Bugün şu yok arkadaşlar. Uluslararası sosyalist hareketten kaynaklanan sorunlar yok. Yani birileri birilerine sosyal faşist diyerek saldırmıyor, Maoocu bozkurt diyerek de saldırmıyor. Ama başka nedenler var. Devrimci değerler diye ifade ettik. Devrimci değerlere sahiplenelim dedik. Bunda ifadesini buluyor belki, belki geçmişteki kadar siyaset yasakları yok. Yani kişilere birileri ben seni okuluma sokmuyorum, ben seni mahalleme sokmuyorum demiyor ama oligarşıye, özellikle oligarşıye hak verircesine söylemler türetiliyor, örgüt düşmanlığı yapılıyor, örgütler karalanıyor, devrimci önderlikler karalanıyor, devrimci değerlerimiz karalanıyor. Yani bugünkü süreçte kendisini değişik bir biçimde ifade ediyor. Yine konuşacağız bunları.

O halde durum şu. şu soruyu sorduk: Aşamaz mıyız? Aşacağımıza inanıyoruz. Devrimci Sol’un pratiği bizce çok somuttur, aşılabileceğine örnektir. Soruldu, PDA’ya karşı niye şiddet uygulanmadı. Ama inanın, PDA’yı Türkiye solu içerisinde karşı-devrimci milliyetçi konuma biz getirdik. Ve şiddetle getirmedi. Bugün yine şunu savunuyoruz. Sol içi bir komisyon oluşturulduğunda, sol içi komisyonun sol içinde caydırıcılığı olmalıdır, yaptırım olmalıdır. Ama bu yaptırım, iddia edildiği gibi çatışma ve şiddet değildir. şiddeti mahkum edersek, devrimci araçları bulup çıkar-

mak zorundayız. Aksi halde geçmişte yapılanların özeleştirisini vermeme ardına gizlenerek politik söylem geliştiriliyor. Bu da bizi ilerletmez. Acı gerçeğimiz bu. O zaman şöyle ifade edelim. Biz Devrimci Sol olarak bugüne kadar çok çağınlar yaptık. 1979 Ocak ayında bir sol hareketle birlikte yaptık. 1980 yazında Ankara’da iki grup arasında çatışmanın yoğunlaştığı dönemde tüm sol gruplara çağrılar yaptık, diyaloglar önerdik, komisyonlar kurulmasını önerdik. Yine 1985’de, cezaevinde yaptık, ‘86da yaptık, ‘88’de yaptık. Ve hareketimizin bir bildirisinde başlık aynen şu arkadaşlar: “Biz Çağrı Yapmaktan Bıktık Ama Sol Suskun Kalmaktan Bıkmadı”. Deyim yerindeyse, tam ifadesini bunda buldu. Ve biz bıkmayacağız, çağrı yapmaya devam edeceğiz. Yani tarihsel olarak sorumluluğumuzu üstlenmeye, omuzlamaya devam edeceğiz. Ve inanıyoruz ki, her şeye rağmen, başkaları istemese de, faşizme karşı atacak barutu olmasa da biz sol içi çatışmaları aşma noktasında çağrı yapmaya devam edeceğiz. O halde şunu diyoruz:

1-Sol örgütlerin oluşturacağı bir komisyon olmalıdır. Sol örgütlerin oluşturacağı komisyon geçmişten bugüne tüm sol içi çatışmaları değerlendirmeli, tüm hareketler geçmişin eleştirisini, özeleştirisini yapmalıdır.

2-Sol grupların oluşturacağı komisyon özellikle sol içi çatışmalara müdahale edebilmeli, sol içi çatışmaları caydıracak müdahaleler geliştirebilmelidir. Burada şu noktayı da belirtmek gerekiyor. Çünkü karıştırılan bir nokta. Provokasyona neden olan bir olayla, sol içi çatışmaya neden olan olayla, araçlarla böylesi bir komisyonun geliştireceği, caydırıcı olması noktasındaki araçlar birbirinden farklıdır. Özellikle komisyonun geliştireceği araçlar sol içi çatışmayı engelleyici, yok edici ve sınırlayıcı olacaktır. Bunun dışında, öldürücü ve yaralayıcı olarak ifade edebileceğimiz noktada şiddeti kullanmayacaktır. Bu yanı sıra biz, böylesi bir komisyonun yetkili olmasını ve caydırıcı olmasını savunuyoruz.

3-Sol gruplar arasında ideolojik mücadele egemen olmalıdır. İdeolojik tartışmalar esas olmalıdır. Bunun dışında, şiddet halk safları içerisinde görülen gruplar arasında temel olarak alınmamalıdır. Bu tüm sol hareketlerin sempatizanından kadro unsurlarına kadar mal edilmeli, bilinç yaratılmalıdır.

4-Yine sol gruplar arasında devrimci değerler, önderlikler, hareket önderlikleri, bir yanıyla değerlerimiz diye ifade edebileceğimiz kavramlara sıkı sıkıya sahiplenilmeli, geliştirilen spekülasyon anında tüm sol hareketlerin sorunu olmalıdır. Yani bana değmeyen yılan mantığıyla hareket edilmemelidir. Benim sorunum değil diye düşünülmemelidir. Tüm solun sorunu olarak kavranmalıdır, anında sahip çıkılmalıdır. İlk adımda, o sol hareket kendi insanlarına karşı sorumlu davranmalı ve o anlayışı mahkum etmelidir.

Arkadaşlar, somut önerilerimizi yaptıktan sonra, burada arkadaşların da belirttikleri husustan da yola çıkarak şöyle diyoruz: O halde hiçbir anlayış açısından şöyle bir sorun yoksa, geçmiş tartışmak, olayları tartışmak konusunda eğer sorun yoksa, bizce de sorun yok, olumluluğumuzdur, çıkan sonucu doğru kabul ediyoruz. Ve yeni bir tartışma için, sınırların olmadığı bir tartışma için (...) Daha önce okuduğunuz, gördüğünüz, altında bir sol hareketin imzasının olduğu bir bildiriden pasajlar okuyacağım, hepsini okumayacağım ama bazı orijinal yerleri okuyacağım.

“Dev-Sol önderlerinin bu ajan-provokatör komplosu.” Bir başka yerde, “Dev-Sol ajan-provokatörleri, gizli polis in Doğu Perinçek’in 2000’e Doğru ve burjuvazinin boyalı basınında oynadığı oyunun içinde olduğunu sergiledi.” Yine bir başka yerde, “Dev-Sol un tavrı gizli polis in oyunlarıyla uyum içinde ve karşı-devrimci eylemlere onay verme anlamındadır.”

Böyle bir bildiri Devrimci Sol üzerine değil de, bir başka siyasi hareket, Devrimci Sol önderliği değil de, bir baş-

ka siyasi hareketin önderliği üzerine yazılmış olsaydı, inan-
nın bizim tavrımız, bu bildiriye karşı çıkmak, teşhir etmek,
deyim yerindeyse hesap sormak biçiminde olacaktı. Bu
yanıyla bizler bu bildiriye sizin sorumluluğunuza bırakıyoruz.
Ve bildiriye okuduk. Daha önce okudunuz. Böylesi bir bil-
diri karşısında sizler ne diyorsunuz? Sizler ne yapılmalı
diyorsunuz? Öyle ya, hep sorun şuna indirgeniyor: De-
ğerler deniyor, basitleştiriliyor, geçmiş yok sayılıyor,
kambur bir yanıyla gösterilmek istenmiyor ama böylesi-
ne bildiriler yayınlanmaya devam ediyor, karşımıza ge-
liyor. MiT'in mi, siyasi polisin mi, bir devrimci örgütün mü
veya nasıl çıktığı belli olmayan biçimde karşımıza geli-
yor ve bugüne kadar, çok açık, yine bir duyarlılık göste-
rilmedi. İşte sol içi çatışmaların nedenlerinden biri bu ar-
kadaşlar. Geçmişteki gibi, sol içi çatışma mantığıyla ara-
mayalım. O halde diyoruz ki, sorumlu olunmalıdır. Eğer
olumluluklar-olumsuzluklar solunsa, o halde devrimci de-
ğerlerimize sahip çıkmalıyız, kültür yazmalıyız, ahlaki an-
lamda bir sorumluluk oluşturmamız. İşte geçmişte oluş-
turulamayan buydu arkadaşlar. Devrimci değerlere sa-
hiplenme oluşturulamadı. Küçük burjuva ideolojisine
damgasını vuran, ahlakıyla, siyasi kültürüyle, anlayışıyla,
sol içi ilişkilerde geçmişte eksik olan buydu. Aşalım di-
yoruz. İşte aşmak da, devrimci değerlere sahiplenmek-
ten geçiyor. O yanıyla, size tekrar şunu soruyorum: Böy-
lesine bir bildiri karşısında ne yapmak gerekir? Sorum-
luluk sizindir arkadaşlar. Teşekkür ederim. *

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Sol İçi İlişki ve Çatışmalar Konulu Toplantı Sonucunda Katılımcı Siyasetlerin Ortak Açıklaması

Mücadele

1 Eylül 1990, Sayı: 03

Kamuoyuna

Devrimci kamuoyunu ilgilendiren, üzerinde en fazla konuşulan ama bugüne kadar pratik adımlar atılmamış olan “sol içi ilişkiler” konusunda aşağıda imzası bulunan çeşitli siyasi davalardan tutsaklar olarak diyoruz ki;

Yıllardır devrimci gruplar arasında sonu öldürmelere, yaralamalara varan silahlı çatışmalar, olaylar yaşanmaktadır. Halk safındaki güçler arası ilişkilerin nasıl olması gerektiği konusunda genel kabul görmüş teorik yaklaşımların ve ilkelerin hayata geçmemesinden doğan devrimci örgütler arasındaki çatışmaların, siyaset yasaklamalarının ve sol içi demokrasinin ortadan kaldırılmasının devrimci mücadeleye verdiği zararı, yarattığı tahribatları, kayıpları, siyasetler arasındaki yapay kampaşmaları ve halkın devrimci-yurtsever güçlere olan inancı, güvenini nasıl sarstığını hep birlikte gördük. Bu gerçekler hiç kimsenin karşı çıkamayacağı kadar yakıcı ve çarpıcı biçimde kendini hissettirdi.

Geçmişte yaşananlar “solun tarihi, olumlulukları ve olumsuzluklarıyla bizindir” gerçeği göz önüne alındığında,

yine hepimizindir, hepimizin sorunudur. Bu sorunu görmek ve çözmek de hepimizin görevleri arasındadır.

Yarın aynı olumsuzlukları yaşamak istemiyorsak ve çözümlü doğrultusunda adımlar atmanın gerekliliğine inanıyorsak, sol içi çatışmaların nedenlerini ortaya koyup tartışmak zorundayız.

Çatışmaların ve diğer olumsuzlukların en başta gelen nedeni, devrimci gruplara damgasını vuran küçük burjuva sınıf karakteri ve ideolojisidir. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan grupçuluk, ideolojik zeminde mücadele verme yerine, devrimci ahlak ve değerlerimize ters düşen bir biçimde karalama ve spekülasyonlara başvurma, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını işletmeme, kendi dışındaki devrimci gruplara tahammülsüzlük ve sol içi demokrasiyi ortadan kaldırma olarak ortaya çıkmaktadır.

Mücadelenin yükselmeye başladığı bugün, egemen sınıfların saldırısı da o ölçüde artmakta, faşist terör boyutlanmaktadır. Egemen sınıfların çok yönlü saldırılarından biri de sol içi çelişkileri, olumsuzluktan kullanarak provokasyon ortamı yaratmak olacaktır. Geçmişte acı örneklerini yaşadığımız böylesi olaylar yaşamak ve egemen sınıfların ekmeğine yağ sürmek istemiyorsak, bugün daha sorumlu ve duyarlı davranmak, devrimci dayanışma ve ilkelerimize daha kararlı sahip çıkmak ve faşist devletin sol içi çatışmayı körükleyici provokasyonlarını boşa çıkarmak için daha çok çaba harcamak zorundayız. Bu konudaki görevlerimiz ve sorumluluklarımız faşizme karşı mücadelemizden ayrılamaz.

İnanıyoruz ki, sol içi çatışmalar bir kader, kaçınılmaz bir sonuç değildir. Önlenebilir, önleyebiliriz ve önlemek zorundayız da...

Devrimci grupların birçok konuda bir-birinden ayrı şeyler düşünmesinden daha doğal bir şey olamaz. Her konuda aynı şeyleri düşünseydik ayrı yapılar olmazdık. O halde herkes ayrı düşünceleri içine sindirmeli ve ayrılık-

ları gidermenin yollarını, ideolojik mücadele esası üzerinde tartışma ve iknaya yönelmekte aramalıdır.

İşte böylesi bir sorumlulukla, aşağıda imzası olan çeşitli siyasetlerden tutsaklar olarak Sağmalcılar Kapalı Cezaevi'nde "sol içi ilişkiler" konusunda bir tartışma toplantısı düzenledik. Siyasetler arasında tartışma zemini yaratmak, devrimci değerlerimizi korumak konusunda bilinç yaratmak ve sol içi ilişkinin devrimci bir temele oturmasını sağlamak açısından bu toplantının bir katkı olacağına inanıyoruz.

Tartışmalardan çıkan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

—Devrimci örgütler arasında yaşanan olumsuzluklar ortadan kaldırılmalıdır. Devrimci güçlerin genel sorunu olarak ortaya çıkan bu zaaf, üzerine gidilerek, tartışılarak, dargrupçu zihniyeti aşmanın bilinci yaratılarak ve özelleştiriden kaçınılmayarak aşılabilir.

—Devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde, çatışmalara varmaması için devrimci bilinç, ahlak ve kültür yaratılmalı ve bu konuda herkes elinden gelen azami çabayı harcamalıdır. Gruplar arası rekabetçi mantık, dar grup anlayışı bir kenara bırakılmalı, iktidar mücadelesini hedefleyen ilkeli güç ve eylem birlikleri kurulmalı ve devrimci mücadele yükseltilmelidir.

—Devrimci geleneklerimize, siyasal gruplara ve önderliklerine yönelik spekülasyonlar, karalamalar, saldırılar ve MiT kaynaklı haberler anında mahkum edilmeli, moral değerlerimizin korunması bilince çığartılmalıdır.

—Devrimci örgütler arasındaki sorunlar herkesin, hepimizin sorunları olarak kabul edilmelidir. Olumsuzluktan önleme ve çatışmalara müdahalede her siyasi grup duyarlı olmalı ve azami çabayı harcamalıdır. Devrimci gruplar arasındaki çatışmaların engellenmesi için örgüt merkezleri nezdinde müdahaleci olunmalı, giderek hem dayanışmayı artırmak, hem de sorunları çözmek için ko-

misyon, birlik vb. örgüt biçimleri üretilmelidir.

Devrimci gruplar arasındaki ilişkilerin ilkeler temelinde yürümesi için bizler, üzerimize düşen sorumluluğu yerine getireceğimizi ve bundan sonra da olumlu adımlar atacağımızı devrimci kamuoyuna duyururuz.

*Türk ve (...) devrimcileri olarak, burada attığımız olumlu adımın başka alanlarda da destek bulması ve tamamlanması ortak dileğimizdir. Sorunun üzerine ciddiyetle gidilmesini, sol içi çatışmanın kaçınılmaz olmaktan çıkarılmasını, siyaset yasaklarının, devrimci kazanımlarımıza her türlü saldırının önlenmesini ve sol içi demokrasinin işlerliğe kavuşturulmasını ve devrime giden yolda devrimci ilişki ve dayanışmanın ilkelere dayalı güçlenmesini ve gelişmesini istiyoruz. **

**DS, PKK, 16H, SVP, HDÖ, MLSPB, TİKB, TKP/ML
TİKKO**

Özgürlük Dünyasının Mücadele “Eleştirisi” ve İlkellik

Mücadele

1 Ekim 1990, Sayı: 05

Özgürlük Dünyası dergisinin 23. sayısında, dergimizin ilk sayısında çıkan “Sosyal Emperyalizm Teorileri” Üzerine Yöntem ve Terminoloji Dersleri” yazımızı “eleştir”ye tabi tutan bir yazıyla’ karşılaştık. Özgürlük Dünyası, ilkel bir mantıkla ve ideolojik sığlık içinde, sayfalarca sosyal emperyalizm “teori”sinin doğruluğunu, “bilimsel”liğini kanıtlamaya çalışırken, bizim ne kadar bilim dışı olduğumuzu ortaya koymak istiyor.

Özgürlük Dünyası, MarksizMLeninizm adına sayfalarca yazarken, demagoji ve tahrifatı elden bırakmıyor.

Özgürlük Dünyası, her zamanki bilgiç, hata ve zaafalarını es geçen tavrını sürdürerek, bizim “Marksizmden etkilenerek, revizyonizme tepki duymakla birlikte, revizyonist dünya görüşüyle uzlaşan olgucular” olduğumuzu söylüyor. 20 yıldır sosyalist dünyaya ilişkin görüşlerini açık ve net biçimde ortaya koyan, revizyonizmden kaynaklanan sorunların sosyalist ülkeleri hangi mecralara sürükleye Diteceğini Marksist-Leninist çözümleme yöntemiyle göstererek, sapkın akımlara karşı uzlaşmaz, tavizsiz bir ideolojik mücadele yürüten Marksist-Leninistlerin kafası karışık ama stratejik hattından güncel taktik politikalarına kadar durmaksızın görüş değiştiren, özeleştirisi kurumunu yaz-boz tahtası gibi kullanan, dünyadaki ve

ülkedeki gelişmeler karşısında önce Pekin, sonra da Tiran radyosuna “Acaba ne diyorlar?” diye kulağını dayama ihtiyacı duyan Özgürlük Dünyası oportünizminin ise kafası net!.. Özgürlük Dünyası böyle diyor.

Özgürlük Dünyası, sosyal emperyalizm “teorisi”nin 70’li yıllar boyunca halk saflarında nasıl karmaşa yarattığının, sınıflar mücadelesine nasıl zarar verdiğinin, provokasyonlara, sol içi çatışmalara nasıl zemin hazırladığının bilincine varmalıdır artık. “Sosyal faşist” diyerek solun bir kesimini sizin gibi düşünenlerle birlikte düşman ilan ettiniz. Yarattığınız bu zeminde, onlarca ilerici, devrimci insanın kanı döküldü. 1 Mayıs 1977 oligarşinin provokasyonuydu. Ama bu zemini yaratan, siz ve düşman ilan ettiklerinizdi. Bugün aynı zemini pratikte bulamıyorsunuz. Ne var ki, aynı tehlikeli mantığınız devam ediyor, en ufak tir olayda açığa çıkıveriyor. Ve tüm bu pratik tavırlar, oportünist karakterinizin yanı sıra, sosyal emperyalizm tespitiniz üzerinde şekilleniyor.

Özgürlük Dünyası diyor ki: “... (Mücadele -bn-) yöntem konusunda yanlış ya da doğru hiçbir şey söylemeden, özel mülkiyet olmadan kapitalizmin olamayacağını kanıtlamaya koyuluyor. Üstelik de bunu, Japonya’dan ABD’ye, Türkiye’den Güney Afrika’ya, kamu iktisadi teşekküllerinin varlığını (...) unutup, devlet mülkiyeti varsa sosyalizm vardır, özel mülkiyetsiz kapitalizm olmaz iddiasıyla yapmaya çalışıyor.”

Özgürlük Dünyası’nın buradaki demagojik yaklaşımı o kadar açık ki, basit bir ekonomi politik bilgisine sahip olmak bile bu gerçeği görmeye yeter. Ancak amaç bağcı dövmek olunca, sosyal emperyalizmin varlığını kanıtlamak için özel mülkiyetsiz kapitalizmi icat etmek işten bile sayılmıyor. Tek başına özel mülkiyet kapitalizmin varlığı anlamına gelmez. Ama özel mülkiyetin olmadığı bir kapitalizme de hiçbir yerde rastlayamazsınız. Kapitalist ülkelerde görülen KİT’lerin varlığını ise “Bakın, devlet

mülkiyeti kapitalizmde de var.” diyerek özel mülkiyetsiz kapitalizme “kanıt” olarak kullanmaya kalkışmak ise kapitalizmi tek tek olaylarla açıklamaya varan kaba ve yanlış bir bakış açısıdır. Kapitalizm tek tek olgulardan hareketle değil, olguların bütün içindeki işlevlerinden hareketle ortaya konulabilir. Yani sorun sistemin işleyişindedir. Bu nedenle, KİT’ler tek başına işlevsellik kazanamazlar. Bu tür ekonomik birimler, özel mülkiyete dayalı, meta ekonomisini geliştirici tarzda işlevsel kılınmışlardır. Örneğin, Türkiye’de KİT’ler on yıllardır, sermaye birikimi yetersiz, güçsüz burjuvaziye alan açma, finans aktarma gibi bir görev üstlenmişlerdir. Tekelci devlet kapitalizmi ise, devtekellerin, şirketlerin devlet politikasına tümüyle egemen olarak, dünya çapında güç, etkinlik ve sömürülerini artırmalarıdır. Yoksa özel mülkiyetin ortadan kalkarak devletleştirilmesi değil.

Özgürlük Dünyası oportünizmi, Mücadele’yi sosyal emperyalizm konusunda “tedirginlik” ve “telaş” duymakla niteliyor. “Sınıflar mücadelesinin yıllar önce çöpe attığı bu safsata yığını” dememize karşın, sosyalizmin dünya çapında karşı karşıya kaldığı sorunlar hakkında çokça yazıp çizmemiz “tedirginlik” ve “telaş”ın kanıtı oluyor oportünizm için. Yıllar önce çöp sepetine atılmış olan teoriler bugün yeniden ambalajlanmaya çalışılıyor. İkinci Enternasyonal reformizminden Troçkizme, Buharinciliğe kadar birçok sapkın akım ve görüşü de on yıllar önce sınıflar mücadelesinin mahkum etmesine rağmen, bugün yeniden allayıp pullayarak Marksizm adına işçi sınıfının önüne sürmeye kalkışanlar, nasıl çoksa ve biz bunlara karşı mücadele ediyorsak, aynı şey sosyal emperyalizm “teorisi” olarak ortaya çıkan sapkınlıklar için de geçerlidir. Marksist-Leninistler, ne olursa olsun sosyalizm dünya çapında emperyalizm karşısında mevzilerini yitiriyor, kapitalist restorasyon hakim olgu haline geliyorsa, bundan kaygı duyarlar. Hele hele sosyal emperyalizm teorisyenleri “Biz dememiş miydik?” çığlıkları arasında, hedef saptırmanın

da ötesinde, uluslararası emperyalizmin objektif olarak müttefiği haline geliyor, yedeğine düşüyorlarsa, ortada daha da vahim bir durum var demektir. Görevimiz, sizin gibileri uyarmak, yanlışlarınızı sergileyerek “önderlik etme” gibi bir iddianızın olduğu yığınlar gerçekleri kavrayabilmektir.

Sorunu “Biz, sosyalizm, Sovyetler Birliği ve diğerlerinde ‘60’lı yıllarda bitmişti dedik. Mücadele ise 20 yıl sonra durumu fark edip yanımıza geliyor.” gibi bir basitlikle ele almanız doğrusu tam bir şark kurnazlığı. Daha önce de söyledik; sizinle hiçbir zaman aynı şeyleri söylemiyoruz ve bu konuda aynı tarafta değiliz. Siz önce “Eskiden özel mülkiyeti olmayan bürokrat, tekelci burjuvaların kapitalizmiydi, şimdi ise klasik kapitalizm oldu.” gibi, yaşamı teoriye kurban eden komikliklerinizi bir tarafa bırakın da, ondan sonra ne kadar “öngörülü” davrandığınızı yaşamın kendisi cevap versin. Evet, biz görüşlerimizi somut koşulların somut tahlili üzerine oturtuyor ve olguları çok yönlü, karmaşık ilişkileri, iç bağlantıları içinde değerlendirip çözümleyerek bütünlüklü değerlendirmelere ulaşıyoruz. Sosyalist ülke iktidarlarını revizyonist olarak niteler ve bu durumun hangi olası sonuçlara yol açabileceğini 20 yıldır tekrar tekrar vurgularken de böyle davrandık. Bugün ortaya çıkan yeni olgularla birlikte, sosyalizm revizyonizmin kefaretinin kapitalist restorasyon olarak öderken de aynı davranıyoruz. Hiçbir zaman indirgemeci, toptancı bir anlayışla, ak ya da kara demedik. Sosyalizmin kazanılmış mevzilerinin, 70 yıllık birikiminin bir çırpı da kenara atılamayacağını, sosyalizmin bir statü değil, dinamik, koşulları içinde zikzaklı ve sancılı bir süreç olduğunu ısrarla vurguladık. Sosyalizmden geri dönüşlere zaman biçme Marksist-Leninistlerin değil, oportünizmin işi oldu. Özgürlük Dünyası, bizim Emeğin Bayrağı ve Yeni Demokrasi ile birlikte kendilerini ele almamızdan nedense çok alınmış ki, “Mücadele, elmalarla armutları topluyor.” deyip uzun uzun, bir öğretmen edasıyla matematik der-

si veriyor. Ortada iki ya da daha fazla çeşit meyve yok ki bunları toplayalım. Sizler aynı ağacın meyvelerisiniz arkadaşlar. Yok hayır, biz farklıyız diyorsanız, bu farkınızı ortaya koyun. Emeğin Bayrağı da Tiran savunuculuğu konusunda sizinle yarış içinde. Doğrusu, şablonculuk ve dogmatizm konusunda sizden hiç de aşağı kalır yanı yok. Yeni Demokrasi'ye gelince; siz sosyal emperyalizm "teorisi"ni AEP'ten (Arnautluk Emek Partisi) mi, yoksa ÇKP'den (Çin Komünist Partisi) mi öğrendiniz? Ya da şöyle soralım: AEP kimden öğrendi? Ve Yeni Demokrasi için "Onlar Maocu, biz karşıyız." diyecekseniz, deriz ki, 1977'lere kadar Mao'yu tanrı ilan edip, kıblenizi Pekin'e çevirdiğinizi ne çabuk unuttunuz? "Üç Dünya Teorisi" karşısında ise önce bocalayıp, Enver Hoca can simidi oluncaya kadar tavırsız kaldığınızı, kıblenizi Tiran'a dönerek Mao'ya küfretmeye başladığınızı da mı unuttunuz? Siz ne derse tız deyin, hatta "Sosyal emperyalizm teorisinin bilimsel olmayanı da var ama bizimki bilimsel." türü sözler edin, bu "teori"nin ÇKP'ye ait olduğu, Yeni Demokrasi, Emeğin Bayrağı ve diğer benzer çevrelerle aynı meyveler olduğunuz gerçeğini değiştiremezsiniz. Şunu da söyleyelim ki, AEP yörüngesinde ÇKP ve Mao'ya saldırırken, çok daha geriye düşüp, Marksizm ad na, diyalektik ve tarihsel materyalizmin adeta ırzına geçtiniz. Parti Bayrağı'nın Mao "eleştiri"leri ve AEP'in "ÇKP bizi kandırdı." deyişleri, Mehmet Şehu'nun üç-dört ülkenin ajanı olması gibi tarihe geçti.

Sonuç olarak, Özgürlük Dünyası'nın Marksist yöntem ve bilimsellik konusunda öğrenmesi gereken çok şeyden öte, sübjektivizminden ve demagojik söyleminden sıyrılabilmesi için kat etmesi gereken çok yolu var. Hele yöntem konusunda onca yazılarından sonra, "Mücadele laf üretiyor, yöntem konusunda hiçbir şey yazmamış." diyen Özgürlük Dünyası ya yazımızı okumamış ya da ne dediğini bilmiyor demek sanırsız hakkımız. Yıllardır ne Marksist-Leninistler, ne de Çözüm ve Mücadele laf üretti. Sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına uygun olarak yazdı,

somut koşulların somut tahlili üzerinde politikasını üreterek pratiğe ışık tutmaya çalıştı. Üçüncü yılına merhaba derken en çok satan siyasi dergi olduğunu sağa sola bakmadan ilan eden Özgürlük Dünyası'nın alışkanlık haline getirdiği yalan ve demagojilerine alıştık diyerek geçelim.*

Demokratik Kitle Örgütleri Platformu'nun TKP-ML Hareketi'nin provokatif tavrını kınayan deklarasyonunu aşağıda yayınlıyoruz.

Tüm Devrimci Demokrat Kamuoyuna, Demokratik Kitle Örgütlerine, Dergilere

Mücadele

1 Ekim 1990, Sayı: 05

16.9.1990 tarihinde Eminönü meydanında “Emperyalist Savaşa Hayır” mitinginin yasaklanmasını protesto etmek ve miting çalışmalarımızı kamuoyuna duyurmak amacıyla gerçekleştirdiğimiz gösteride TKP-ML Hareketi pankart açmış ve bildiri dağıtmıştır.

Demokratik Kitle Örgütleri kendi içerisinde bir komite saptayarak eylemin sınırlarını belirlemiştir. Bu sınırlar ortak pankartlar ve sloganlarla çevrilmiştir. Platformun bu kararına rağmen farklı bildiri dağıtılması ve pankartın açılması, platformun iradesinin çiğnenmesidir. Bu tavır platformumuzun birliğini zedelemiş, kitlede Demokratik Kitle Örgütleri Platformu'na karşı güvensizlik yaratmıştır. Platformun düzenlemiş olduğu eylem, bu hareketin siyasi faydacılığı yüzünden tamamen amaçlarından sapmıştır.

TKP-ML Hareketi'nin provokasyon ortamı doğuran ve eylemimizi sabote eden bu tavrını kınıyoruz.

**AKAD'lılar, BAHKAD'lılar, BEYKAD'lılar, Bİ-
KAD'lılar, DEMKAD'lı Kadınlar, EMEKAD'lılar, EMEK-
DER'liler, EHKSD'liler, GAZİ-DER'liler, GEYAD'lılar,
GED'liler, GOPKAD'lılar, GÜLKAD'lılar, HAKAD'lı-
lar, İSD'liler, İŞPOR-DER'liler, İYÖ-DER'liler, KAR-
DER'liler, KKSD'liler (Tavır kınamakla birlikte son pa-
ragrafa çekince koymuştur.), KKDD'liler, ŞKDD'liler,
SULKAD'lılar, TAYAD'lı Aileler, YEN-DER'liler, THD'li-
ler.**

Halkın ve Mücadelenin İçinde Kurulmayan Birlikler Başarılı Olamazlar

Mücadele
15 Ekim 1990, Sayı: 06

Türkiye solunda belki de hiçbir konu birlik sorunu kadar yazılmamış, konuşulmamış ve tartışılmamıştır. Birlik edebiyatının kütüphanelik bir külliyatı vardır. 15 yıldır Türkiye solu en çok bu, her sorunu çözmeye anahtar rolü yükledikleri birliğin peşinden koştu durdu. Birliği dilinden hiç düşürmedi.

Sınıf mücadelesi içinde, iktidar perspektifiyle halkı örgütlemeye yönelik verilen mücadele içerisinde oluşacak olan birlikler yerine, geleneksel sol, mücadeleyle birlik sorununu karşı karşıya getirdi ya da birlik sorununu sınıf mücadelesinin dışında ele alıp çözmeye çalıştı. Böyle bir yaklaşımın gerçekleşme şansı olmadığından da, geleneksel solun birlik girişimleri hep hüsrarla sonuçlandı. Masa başı birliklerinin ömrü uzun olmadı.

Solda birliğin önemi ve devrimci mücadeleye katkısı, kitleler üzerindeki olumlu etkileri yanında, solda sürekli birlik arayışı içinde olmanın ve birlik tartışmalarını sınıf mücadelesinin nesnel durumu içerisinde sıcak tutmanın karşı çıkılacak bir yanı yoktur. Solun 15 yıldır en açık ve en somut taleplerinden birisinin birlik sorunu olduğu bilinen ve yaşanan bir gerçektir.

Tüm bunlara karşın “Birlik iyidir, güzeldir.”, “Birlik ol-

malıyız”, “Birlik olmadan sorunlarımızı aşamayız”, “Halk birlik istiyor”, “Solun güçsüzlüğü birlik olamamasından geliyor”, “Birlik olmadık, yenildik.” demek ve ısrarla birlikten yana gözükmek yetmiyor. 15 yıldır yaşanan deneyler, birlik sorununu, temennileri sıralamakla, büyük umut ve iddialarla “Bu kez tamam, birliği oluşturuyoruz, sonuna geldik.” söylemiyle ele almanın yeterli olmadığını gösterdi. Her seferinde, birlik için yola çıkanlar hayal kırıklıkları yaşadılar. Şimdiye kadar bu tür gösterişli birlik çağrıları ve toplantılarına, kitaplar dolusu birliktezleri yayınlanmasına rağmen, ciddi anlamda halka bir şeyler veren, devrimci pratiği ilerletici, sınıf mücadelesi içerisinde kalıcı mevziler kazanmak için eylemlilikler yaratma ve güç olma bir arpa boyu yol alınmamıştır. Kısır bir döngü içinde birlik birlik tekerlemeleriyle dönülüp durulmuş, boşa zaman ve enerji tüketilmiştir. Bugün anlattıklarımızın tersini kanıtlayacak tek bir olumlu örnek gösterilememesi, elimizde birlik girişimlerinden sonra devrimci mücadele için şunlar bunlar kaldı denilememesi, birlik protokollerinin kağıt üstünde mürekkepleri kuruduktan sonra iz bırakmadan tarih olup gitmesi işin gerçeğidir. Geleneksel solun subjektif durumu da bundan öte değildir.

Birlik isteminin bu ölçüde yakıcı olmasına ve sürekli birlik çağrılarıyla birliklerin peşinden koşulmasına rağmen, solda sınıf mücadelesinin ivmesini yükseltecek, halkı daha fazla mücadele içine çekecek birliklerin bir türlü oluşturulamamasının nedenleri üzerinde önemle durmak zorundayız. Çünkü yaşadığımız süreç, solda güç ve eylem birliklerine fazlasıyla ihtiyaç duyulan bir süreç olarak gelişiyor.

Özal iktidarı, ülkemizi ABD emperyalizminin peşinde Ortadoğu halklarına karşı savaşa sürüklüyor. Devrimcilere, yurtseverlere, halka savaş açıyor. İşte bu noktada, emperyalist savaşa karşı çıkmak, devrimci mücadeleyi yükseltmek, Ortadoğu halklarıyla dayanışma içinde olmak, sotun birliğini sağlamak bir yerde hayati önem taşıyor. Tür-

kiye solu emperyalist savaş karşısında tarihsel bir görevle karşı karşıyadır. Halk savaş istemiyor. Emperyalist savaşa karşı tepkilerini çeşitli biçimlerde dile getiriyor. Bugün halkın savaşa karşı bu tepkilerini açığa çıkarmak, örgütlemek ve birleşik eylemliliğini yaratmak, solun üzerinden atlayıp geçemeyeceğı bir sorumluluğudur. Emperyalist savaşa karşı solun ve halkın birliğı neyin etrafında, nasıl sağılanacaktır tartışması ve buna bağılı olarak somut pratik adımların bir an önce atılması bugün her şeyin önüne geçmiştir.

Artık zamanı solda, olmayacak duaya amin dercesine soyut birlik arayışlarıyla geçirmenin, boşa oyalanmanın, bugünkü sürece hizmet etmeyen, savaşı önlemede ve halkı devrimci mücadeleye çekmede somut pratik adımlar atmayı beraberinde getirmeyen ideolojik-politik tartışmaların nelere mal olacağını görmek için savaşın çıkmasını beklemeye gerek yoktur.

Birlikleri İdealize Edenler, Ayakları Yere Basmayan Parti-Cephe Birlikleriyle Oyalanıyorlar

15 yıldır yaşanan deneyler birliğın nasıl olması gerektiğinin değıl, nasıl olmaması gerektiğinin kanıtlanması olmuştur.

Solda birliğın idealize edilmesinin, birliğı her sorunu çözecek sihirli formül olarak bakılmasının bu 15 yıllık olumsuz tabloda payı büyüktür. Sol, birlik deyince, hep ideal olanı, bir anda kuruluvorecek büyük birlikleri, cephe ve parti birliklerini anlamıştır. Hayata geçebilecek, ayakları sınıf mücadelesi içinde olan güç ve eylem birliklerini hep bir kenara bırakmış veya ilkesizliğı, faydacılığı kendine kalkan yaparak kof birlikler oluşurmaya kalkmıştır.

Solun büyük kesimi, birlik kuruyoruz diyerek cephe ve parti birliğı gibi ayakları nesnel sürece basmayan, gerçekleri yansıtmayan, bugün içi boş bir hayalden öte an-

lam taşımayan birliklerle işe başlamıştır. Birliğe, güncel görevler ve mücadelenin ilerletilmesi için somut olarak ne yapıp yapılamayacağı, birlikte nasıl ve nereye kadar yürüneceği açısından bakma gereği duymamıştır. Birliğin nesnelliğe uymaması bir yana, solun, subjektif durumunu hep abartarak ele alması, küçük ama somut ve geleceği olan değil de, büyük ama bugüne uymadığı gibi geleceği de olmayan ve hiçbir zaman da yaşama şansı bulunmayan birlik faaliyetleriyle oyalanmasını, avunmasını getirmiştir. Büyük işler beceriyoruz görüntüsü altında, nesnel zemine oturan, solda birliğin bugünkü ifadesi olan güç ve eylem birlikleri için gösterilen çabalar harcanıp gitmiştir.

Sol, ne zaman birliğe doğru adım atmış ve işe cephe ya da parti birliği kuracağız diye başlamışsa, ne kadar parlak sözlerle dolu ideal programlar, tüzükler hazırlamışsa da, hiçbir sonuca varamamıştır. Bu gerçeğin anlaşılabilmesi için, yıllarca Devrimci Sol Güçlerin ısrarlı bir şekilde, sol içinde gördüklerini, en genel ifadesiyle emperyalizme ve faşizme karşı güç ve eylem birlikleri oluşturmaya çağırmasının gereği yoktu. Bunu anlayabilmek için, ML klasiklere sarılmaya, çok uzağa gidip, başka ülkelerdeki devrim pratiklerine bakmaya da gerek yoktu. Sorun emperyalizme ve faşizme karşı verilen mücadelenin gereklerinin yerine getirilmesiydi. Bunun için 12 Mart faşizmi koşullarında THKO ve THKP-C'nin oluşturduğu güç ve eylem birliğine bakmak, bundan dersler çıkarmak yeterli olabilirdi. THKP-C ve THKO, güç ve eylem birliklerinin, birlik çığırkanlığı yapılarak, masa başlarında, aylarca süren salon toplantılarında değil, hayatın kızgın pratiğinde oluştuğunu gösteriyor. THKP-C ve THKO'nun oluşturdukları birlik, ideal birliklerin değil, günün somut görevlerine bağlı olarak oluşturulan ve nesnelliğe uygun düşen bir birliğin ifadesidir.

Türkiye solu, parti birliği oluşturmak için büyük iddialarla yola çıkıp, partileşme sürecinin ileri bir aşamasına

gelmişken, iskambil kağıtlarından şatolar gibi bir darbeyle yıkılmış birlik girişimlerine tanıktır. 1975'lerde İhtilalcilerin Birliği adıyla ve büyük iddialarla girişilen parti birliği çok kısa sürede fiyaskoyla sonuçlanmıştır. 1976 yılında Halkın Kurtuluşu (HK), Halkın Birliği (HB), Halkın Yolu (HY) parti birliğinin nasıl kurulabileceğinin değil, kurulamayacağına kötü bir örneğini verdiler.

HK, HB, HY'yi partileşme yolunda birleştiren, birlikte yaşadıkları bir pratik, mücadele içinde adım adım devrimin temel sorunlarında ideolojik birliğe yönelme değildi. Bunların partileşme yolunda birleşmelerinde temel etken, devrim anlayışları, çalışma tarzları ve örgütlenme konusunda ideolojik yakınlıkları değildi. Bunların bir araya gelmelerinde temel etken, kiblelerinin uluslararası komünist hareketin merkezi olarak tanıdıkları Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP) çizgisine dönüşük olmasıydı. Sovyetler Birliği'ne, yani onların tahlillerine göre sosyal emperyalizme ve sosyal faşizme karşı olma ekseninde bir araya gelmişlerdi. Kendi kafalarına göre politikalar, devrimci taktikler ve sloganlar üretmeyenlerin ve ayaklar ülke toprağına basmayanların, birliği ÇKP ve AEP çizgisine göre şekillendirenlerin ÇKP ile AEP arasında ideolojik-politik köprülerin atıldığı süreçte birliği yaşıatmak için ellerinden fazla bir şey gelemezdi. ÇKP ve AEP'e bağılılık noktasında yaşanan partileşme süreci, ÇKP ve AEP'in kıyasıya bir ideolojik-politik hesaplaşmaya girmeye başladığı, üç dünya teorisi ekseninde ÇKP ve AEP arasında ayrılığın baş gösterdiği noktada daha ileri gidemezdi. Zaten parti birliği adına yola çıkanlar, çok sürmedi, bu ayrışmayla birlikte parçalandılar. Birliklerin- idealize edilerek kurulamayacağı, ister cephe, isterse de parti birliği olsun, Pekin'e, Tiran'a ya da Moskova'ya bakarak değil, ülkemiz koşullarında kurulacağı bir kez daha ortaya çıktı.

Geleneksel solun birlik krizi dün olduğu gibi bugün de devam ediyor. Halka inemediğı, tepeden baktığı sürece,

politikasını sınıf mücadelesiyle çakıştıramadığı ve pratiğe yön veremediği noktada, bu tür ideal birliklere bel bağlıyor. Açığını, okuyucusu sınırlı bir dergi çevresindeki Örgütlülüğünü bu tür birliklere sarılarak örtmeye çalışıyor. Ayrıca Babiali'den, dergi bürolarından çıkıp da halkın arasına girme diye bir sorunu olmayanların, mücadeleyi kendi niyetlerine göre ideolojik öncülükle, "yapın", "edin" seslenişiyle yönlendirmeye kalkanların, birlikleri idealleştirmeleri ve masa başlarında protokollerle, halka ve mücadeleye rağmen oluşturmaya kalkmalarında yadırganacak bir yan yoktur. Yine kibleleri bir yerlere çevrili olanların, buraları taklit ederek, buralardan gelecek bir işaretle, birlik oluşturmaya girişmelerinde de anlaşılmayacak bir yan olamaz.

Biz, solda birliği hiçbir zaman idealize etmedik. Bugünden yarına kurulacak ideal birlik hayallerine kapılmadık. Biz, birlik adına başka ülkeleri kopya etmiyoruz. Birliği ülkemizin içinde bulunduğu duruma ve somut koşullara göre, kendi özgünlüğümüz içerisinde, halka dayanarak mücadeleyi yükseltmek için arıyoruz.

Bugünkü nesnelliği ifade eden ve solun subjektif durumuyla çakışan birlik anlayışı olan güç ve eylem birliklerinin peşinden koşuyoruz. Biz, ideal olana varabilmek için, bugünden devrimci pratiğe hizmet eden, halkı örgütleyen ve mücadeleye çeken birlikler oluşturmaya, somut ve güncel olanı yakalamaya çalışıyoruz.

Solda Birlikler Masa Başında, Kağıt Üzerinde Değil, Mücadelenin Kızgın Pratiğinde ve Halk İçinde Kurulacaktır

Her şeyden önce, parti birliği olsun, cephe birliği olsun, bugünkü nesnellikle çakışan güç ve eylem birlikleri olsun, mücadele içerisinde ve halk kitlelerine dayanılarak kurulur. Bu, uluslararası deneylerle defalarca kanıtlanmış bir gerçektir. Ne Bulgaristan'da Faşizme Karşı Birleşik Cep-

he, Halk Cephesi, Vatan Cephesi, ne El Salvador'da FMLN ve FDR, ne de Nikaragua'da-ki FSLN çağrılarla masa başlarında uzun soyut tartışmalardan sonra protokoller imzalanarak, yaldızlı programlar ve tüzükler oluşturularak kurulmamıştır. Birlikleri halk içinde mücadele doğurmuş, geliştirmiş ve kendi koşullarında mücadeleyi sürükleyecek ve iktidarı almaya kadar götürecektü düzeye getirmiştir.

Türkiye solunda böyle bir gelenek yaratılamamıştır. Birlikler hiç de böyle mücadele içerisinde geliştirilip güçlendirilmeye çalışılmıyor. İşin kolayına kaçılıyor. İşler tersen alınıyor ve sol, hala kağıt üzerinde kalan, masa başı toplantılarıyla kurulacak, parti, cephe, zaman zaman da güç ve eylem birliklerinin peşinden koşuyor ve bundan hala bir ders çıkarmıyor.

Burada, ismi parti birliği de olsa, cephe birliği de olsa, 12 Eylül sonrası yurtdışında yine çok büyük iddialarla kurulan, kağıt üzerinde kalan masa başı ve protokol birliklerinden söz etmek istiyoruz. Yurtdışında kurulan bu tür birliklere verilebilecek en çarpıcı iki örnek Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) ve Sol Birlik'tir.

FKBDC; İşçinin Sesi, TKEP (Türkiye Komünist Emek Partisi), Acil, TEP (Türkiye Emekçi Partisi), Devrimci Savaş, Devrimci Yol, SVP (Sosyalist Vatan Partisi) ve PKK tarafından oluşturuldu. Bu siyasetlerin devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgütlenmeye bakışları, ülke ve emperyalizm tahlilleri birbirinden temelde farklıydı. Ama ilkesizlik ve pragmatizm, yenilginin sonucu ortaya çıkan özgüveni yitirme ve güçsüzlük psikolojisi bütün bu siyasetleri sözde iddialı, iktidar alternatifi olmaya aday bir birliğe götürdü... Aralarında ideolojik ve politik olarak Çin Seddi varken, "Bugün Türkiye'de devrimin niteliği, hedefleri, mücadele biçimleri konusunda ortak anlayışa sahip ama çeşitli nedenlerle farklı yerlere dağılmış güçler" diyerek, bu birliğe bir vuruşa dağılacak teorik kılıf da buldular.

SVP, İşçinin Sesi ve TEP'le DY ve PKK hangi ideolojik-politik zeminde cephe gibi bir birlikte ortak hareket edebilirlerdi? Ulusal sorunda PKK ile diğerleri nasıl bir mücadele örgütleyeceklerdi? Halk savaşı stratejisi ile Sovyetik ayaklanma stratejisi nasıl bağdaştırılacaktı? Bütün bu gerçekler bir yana bırakılarak birlik kurulmaya kalkılırsa, siyasi ciddiyet diye bir şey kalmaz.

Sonuçta FKBDC, 12 Eylül yenilgisinin bir ürünü olarak şekillenmişti. Oportünizm bu tür cephesel birliklerle yenilgi arasında doğrudan bağ kurdu. Bu tür birlikleri "Birlik olmadığımız için yenildik. O halde, güçlü olmak için birlik olmalıyız." mantığına dayandırdı. Bununla halkın birlik taleplerini sömürmeye, 12 Eylülle birlikte siyasi ve ideolojik görüşlerinin iflasını gizlemeye çalıştı. FKBDC'nin temel taşlarından birini oluşturan DY, kendi ve birlik yaptığı diğer siyasi güçlerin içinde bulunduğu durumu, solun geneline mal ederek gizlemeye kalkıyor ve bu tür birliklerin yapılmasına teori oluşturmaya çalışıyordu. "Türkiye sosyalist hareketi ciddi açmazlarla karşı karşıya, ideolojik-politik çaresizlik içinde"ydi. Ülke topraklarından çok uzakta, ülke topraklarında 12 Eylül faşizmine karşı direniş örgütleme görüntüsü altında yapılan küçük burjuvazinin yenilmişti ve güçsüzlük psikolojisinin, ideolojik-politik çizgilerin iflasının gizlenmesi olunca, Yurtdışı Cephesi uzun ömürlü olmadı, olması da beklenemezdi.

Yurtdışında kurulan partiyi hedefleyen cephesel nitelikli birliklerden geriye, kurulduklarını ilan ettikleri çağrı metinleri, en ince ayrıntılarına kadar iktidarın alınmasından sonra yapılacak işler ve eklektik de olsa iktidar programları kalmıştı. Bunlardan geriye, devrimci bir pratik, deney birikimi ve solda birlik adına hiçbir şey kalmamıştı.

Devrimci Sol 1982'de yayınladığı Cephe Üzerine başlıklı yazısında *"Halkımız devrim istiyor, birlik istiyor. Elimizi çabuk tatalım, gibi yaklaşımlar, sanki kısa sürede buralar gerçekleşecekmış gibi bir anlayıştan doğ-*

maktadır. Cephe önerisi yakın devrim hayallerinin bir ürünüdür. Yakın devrim hayalleri, bilindiği gibi, küçük burjuva bir değerlendirme olup, uzun yıllar yorucu ve güç bir mücadeleyi göze alamamakla çakışıyor.

“Siyasi tespitlerimizde ciddi olmalıyız. Bir politik tespitin hayata geçemeyeceğini bile bile (doğru olan tespiti de bir kenara bırakarak) sanki bugün yarın olacaktı gibi halka ve devrimcilere sunmak ciddilikle bağdaşmaz. Bu ciddiyetsizliğin temelinde oportünist, revizyonist grupların hayat karşısında iflasları yatmaktadır.” derken ne ölçüde haklı olduğunu göstermiştir. Yurtdışı. Cephesi ne kadar büyük gürültüyle kurulduysa, o kadar sessizce dağılıp gitmiştir.

“Sol Birlik”in 02 de birbirinden farklı olmayan, SBKP çizgisine bağlı ve SBKP’nin de itmesiyle reformist-revizyonist parti ve örgütlerden oluşması da bu gerçeği değiştirmemiştir. Onlar da ömürleri biraz daha fazla olmak koşuluyla dağılıp gitmişlerdir.

Sol, Birlik İçin Özgücüne Güvenmeli, Kendi Ayakları Üzerinde Durmayı Öğrenmelidir

Aslında birlik adına yapılan bütün bu girişimlerin birliği yaz boz tahtasına çevirmesi, solun sınıfsal konumuyla doğrudan ilgilidir. Sol, henüz küçük burjuva kabuğunu çatlatamamış, özgücüne güvenerek kendi ayakları üzerinde hareket etmeyi öğrenememiştir. Kendisine “proleter devrimci”, “İşçi sınıfının öncüsü”, “devrimci komünist” payesi veren bütün oportünist siyasetler ne derlerse desinler, tu objektif bir gerçekliktir ve solda birlik konusunda tavır alışları bir yerde bunun mihenk taşıdır.

Devrimci dalganın kabardığı 12 Eylül öncesinde burunları bir karış havada, solda her şeye hükmetmeye kalkınlar, “Ya benim etrafımda birlik olursunuz, ya da siyaset yaptırmam.” diyen ve kendi dışındaki solu, cephenin nüveleri olarak gördüğü Direniş Komitelerinde birliği zor-

layanların tavrı, küçük burjuvazinin güce tapan ruh halinin tipik bir yansımasıydı. Güçlü olduğu dönemde solu kendi etrafında birliğe zorlayanlar, doğru çizgi tectir, doğru çizgi biziz diyerek sağa sola çalım satanlar, 12 Eylül yenilgisiyle birlikte, soldan sağa savrulduklar. Keskin söylemleri yok oldu gitti. Bu kez, yenilginin ortaya çıkardığı küçük burjuva ruh hali, kendine güvensizlik ve güçsüzlük psikolojisi öne çıktı. 12 Eylül faşizmi karşısında ideolojik-politikçizgileri ve solda birlik dahil o her şeyi çözümleyecek Direniş Komiteleri dayatmaları iflas etmişti İşte bu ruh hali içinde “Solda birlik sağlansaydı yenilmezdik.” diyerek güçsüzlüklerini ve özgüçlerine güvensizliklerini gizlemek için, hiçbir ilke gözetmeksizin, pragmatist bir yaklaşımla her türlü ideal birliklerin peşinden koşmaya başladılar. Artık doğrutek değildi, muhtelifli... Devrim bir siyasetin tek başına altından kalkabileceği bir iş olamazdı... Her siyasi çizginin doğruları vardı ve devrim bu siyasi çizgiler ve doğrular birleştirilerek, tek bir siyasi çizginin öncülüğünde değil, hep birlikte, kimse öncülük misyonunu yüklenmeden gerçekleşecekti... Solda, 12 Eylül yenilgisi sonrası “Hep doğru biz miydik, hepimizin doğrulan vardı.” söylemi çok moda söylem haline geldi. Yenilgi, özgücüne güvensizlik, güçsüzlük ve soldan sağa savrulma, sivil toplumculuk dahil Avrupa komünizminden ve çeşitli liberal akımlardan etkilenme, her türlü birliğe hiçbir ilke gözetmeksizin çıkarılan davetiyeler bu tür söylemi moda haline getirir. Küçük burjuva solun zikzaklar çizen, birbirine zıt iki farklı çizgi ortaya çıkaran karakteri özetle budur.

Aynı durum, TKP revizyonistlerinin UDC (Ulusal Demokratik Cephe) örneği için de geçerlidir. TKP’nin 12 Eylül öncesi gündeme getirdiği, ısrarla savunduğu ve DY gibi içinde yer almayanları neredeyse birliğe ihanetle suçlamaya kalktığı UDC, TKP revizyonizminin etrafında toparlanmanın ifadesinden başka bir anlama gelmiyordu. Her şeyin kendi ekseni etrafında döndüğüne kendini inandıran revizyonist TKP, birlik ya UDC’de olur ya da hiç ol-

maz anlayışıyla, tam da küçük burjuvazinin güçlülük kompleksiyle hareket ediyor, asıp kesiyordu.

Baştan “Maocu Bozkurtlar”, “Goşistler” diyerek hedef seçtiği devrimcileri, yurtseverleri ve ML’leri UDC’ye almama tavrı yanında -zaten girme diye bir sorunları da hiçbir zaman olmadı- buna katılmayan, kendisinden özde değil, nüanslarda ayrı olan TİP ve TSİP’lilere saldırmaktan da geri durmadı. 12 Eylül yenilgisinden sonra, TKP’nin küçük burjuva yüzü açığa çıktı ve o da DY gibi, güçsüzlüğünü, ideolojik ve politik olarak iflasını gizlemeyi birliklerde aramaya koyuldu. 12 Eylül öncesi saldırı hedefi yaptığı TİP, TSİP’e sarıldı. Sol Birlik bunun ifadesidir.

O zaman üzerine toz kondurulmayan ve dönemin tek doğru birlik politikası olarak sola kabul ettirilmeye çalışılan UDC’nin ne olup olmadığını, dünün TKP’lisi, bugünün TBKP’lisi H.Kutlu’dan dinleyelim ve solun küçük burjuva karakterini daha yakından görelim: *“İşlenen temel politika Ulusal Demokratik Cephe’nin kurulmasıydı. Oysa böyle bir cephe için hazır güçler yoktu. Bu ortamda, partinin kararı dışında, sendikalardan UDC çağrısı yükseldi. Parti bu çağrıyı desteklemek zorunda kaldı. Bildiriler çıkıyordu, ‘UDC’yi destekle!’, dahası ‘UDC’ye katıl’ diye... Oysa ortada cephe falan yoktu, buna hazır güçler yoktu. Kim neyi destekleyecek, nereye katılacaktı?”* (Yeni Açılım, sayı 17, syf. 14)

İşte TKP’nin, solu içinde yer almaya zorladığı o büyük UDC’sinin örgütsel ve politik çapı... Bu siyasi tespit de cidiyetsizliğin, bir politik tespitin hayata geçmeyeceğini bile bile, bugün yarın kurulacakmış gibi halka ve devrimcilere sunmanın yanlışlığının çarpıcı bir örneğidir. Bu tipik bir küçük burjuva tavrıdır.

Suyu Halk Olmayanlar Kuruçeşme’lerde Daha da Kurudular

18 imzalı çağrıyla başlatılan, solun 15 yıllık tarihinde

en iddialı -Önceleri karmakarışık. Cephe birliği mi, parti birliği mi olduğu net değildi.- parti birliği oluşturma girişiminin bir yıl sonra geldiği yer, geçmişteki birlik girişimlerin- den hiç de farklı olmadı. Birlik adına büyük iddia ve umutlarla yola çıkanların zaman ve enerji erinin boşa harcanması, umutlarının sönmesi bir yana, önce çalışmanın bütün ürünleri reformizme altyapı oldu gitti. Şimdi sonuçlar üzerine, elini ovuşturarak, TBKP reformizmi hesaplar yapıyor, bunun üzerine oturmanın yollarını arıyor.

Birlik birlik diye yine aylar boşa geçirilmiş, var olan devrimci enerjiler kısır çekişmeler, mücadeleden uzak ideolojik-teorik tartışmalar içinde tüketilmiştir. Birlikçiler, Kuşçuşme tartışmalarının içine gömölüp, sözde sınıf mücadelesine hizmet verecek programlar hazırlarken, bir-biri ardına kitapçıklar çıkarırken, devrimci mücadele ve bunun ortaya çıkardığı halk hareketi onların yetişmeyecekleri kadar yol almıştır. Halktaki bu önemli değişimin tamamen dışında olanlar, olayları canlı olarak yaşamayanlar ne için, kim için birlik oluşturacaklardı? Bu birlik çalışmaları daha baştan iflas etmişti. Biz bu gerçeği “çağrıcıların” gecikmeli de olsa bizi davet etmek zorunda kaldıkları toplantıda ortaya koymuştuk. Daha o zaman, bu birlik çalışmalarının boşa kürek çekmek olduğunu açıkça yüzlerine söylemiştik. *“Açıkça söylüyoruz, bu birlik platformu fazla Heri gitmeyecektir. Bugün yarın birilerinin kopmasıyla küçülecek, üç-beş grup ya da çevre olarak kalacak ve bu noktaya gelindiğinde, onlar da varlık şartlarını yitireceklerdir. Daha işin başındayken diyoruz ki; kimseyi, ne kendimizi, ne de halkı aldatmayalım. Gerçeklere gözümüzü kapatmayalım. Bunu öğrenmek ve görmek için ille de ayların, yılların geçmesini mi beklemek gerekiyor? Çağrıcıların birlik platformu, solda birlik oluşturabilecek, mücadeleyle ilerletebilecek, kitleleri daha fazla mücadeleye katabilecek ve kitlelerin isteklerini devrimci anlamda yansıtan bir birlik platformu değildir.”*

Yine biz, aynı toplantıda, bu birlik toplantılarının ne-
ler doğuracağına da genel hatlarıyla parmak basmıştık.
Bugün gelinen noktada ne kadar haklı olduğumuz bir kez;
daha görülüyor. O toplantıda, devamla şunları söyle-
miştik: *“Birlik platformunda yapılan tartışma toplantılarından
şu gerçeği çıkarabiliyoruz: Sonuçta, yasal bir parti he-
defleniyor. İçinde bulunulan siyasi koşullar,
faşizmin baskı ve terörü hiç hesaba katılmıyor ve yanlış
değerlendirmeler yapılıyor. Böylesi koşullarda oluşturu-
lacak olan bir yasal parti, burjuvazinin icazetini gerekli kı-
ldığı gibi, düzenin soldaki uzantısı olmaktan başka bir ama-
ca da hizmet etmeyecektir. Belki çağrıcıların çoğu faşizmin
varlığını kabul ediyor ama buna karşı nasıl bir mücade-
le verilmesi gerektiğini ve bunun
için nasıl Örgütlenmek gerektiğini anlamıyor. Ya da
böyle örgütlenme ve mücadelenin gereklerini yerine ge-
tirecek cüret ve kararlılığa sahip değiller. Yasallığa tes-
lim olacak bir parti, solda birliğin ve devrimci mücadele-
nin yönlendirilmesinin ifadesi olmaz. Oligarşi yasallığa tes-
lim olmuş örgütlenmeleri rahatlıkla yok edecektir.”*

Solda birliğin, bugünkü nesnel sürece denk düşecek
biçimlenişini sürekli söylüyoruz ve yazıyoruz. Ama solun
sübjektivizmini, önyargılarını hala kırabilmiş değiliz.
Oportünizm yine bildiğini okumaya devam ediyor ve her
seferinde, ısrarla yazıp söylediklerimize kulak tıkıyor, bizi
solda birlik istememekle, anti-birlikçilikle suçlamaya kal-
kıyor ama bakıyoruz, sonuçta dönüp dolaşıp başladıkları
yere, bizim söylediklerimize geliyorlar. Bir kez daha ha-
yal kırıklığı yaşıyorlar.

Çağrıcıların bir yıl sonra geldikleri noktada birlik adı-
na bir sonuç duruyor. Ama bu, devrimden, devrimci mü-
cadeleden ve halktan yana bir sonuç değildir. Bu birlik ça-
lışmalarının altından, reformizmin arayıp da bulamadığı
sonuçlar çıktı.

Bu, kendilerinin söylediği gibi sosyalistlerin birliği de-

ğil, reformistlerin yasallığa teslim oluşunun birliğidir. Bu birlik, sosyal demokratından, örgütsüzlüğün teorisini yapmış, birey özgürlüğüne övgüler düzmüş tek tek bireylere ve sözde sosyalistlere kadar birçok kişi ve kesimin yer aldığı çok başlı, çok kanatlı, çok sesli, kof, içi boş bir birliktir. Bu birlik, ML ilke ve değerlerin tasfiye edilmesi, yozlaştırılması, kökten reddedilmesi üzerine kurulmuştur ve düzenin soldaki uzantısı olmaya adaydır. Şimdi bu birliğin ortaya çıkardığı sonuçları, oligarşinin, soldaki uzantısı olmak için epey çaba sarfeden TBKP kendisini kanallere kanalize etmeye çalışıyor.

Bir de reformist birlikten kopanlar ve kendilerine Devrimci Sosyalist Blok (DSB) adını verenler var. Reformizme karşı olmak dışında, kendi içlerinde ideolojik-politik netlik sağlamaları mümkün olmayanlar, iflas eden bir birlik girişiminden birlik adına ne çıkarabilirler? Bu kadar büyük iddialarla yola çıkanların, birlik çalışmalarına bizi katmak istemeyenlerin, dönüp dolaşıp bize yeni birlik çalışmalarında ev sahipliği teklifi getirmelerini nasıl açıklamak gerekiyor? Bu, kendi içlerinde yaşadıkları çelişkinin ve birlik konusundaki çözümsüzlüklerinin açığa çıkmasından başka bir şey değildir.

“Kuruçeşme’de yaşanan birlik süreci kurumamalı.” diyerek, ayak diremek gerçeği değiştirmiyor. Kurumasa değişen ne olacak? Devrimci mücadele içinde hemen hiçbir etkinliği olmayan 3-5 siyasetle, Troçkist çevrelerle, bağimsız sosyalist geçinen bireylerle birlikte kendisine DSB adını verenler nereye kadar, nasıl gidecekler? Diyelim ki birlik oluşturdular; bu birliğin devrimci mücadeleye katkısı ne olacak? Bir yıldır toplantı yeri bulamaktan, göçebeye dönmekten şikayet edenlerden, kendilerine hayırları olmayanlardan oluşacak birlikten devrimci mücadeleye ne hayır gelecek?

Şimdi DSB’ciler yaşananlardan hiç ders çıkarmamışlar, yeni çağrılarla, kurulmakta olan birlik çalışmalarını can-

landırmaya çalışıyorlar. Ama iş öylesine karikatürize bir hale geldi ki, bu deklarasyonlarda, açıklamalarda, siyasetlerle bireyler ait alta imza atıyorlar. Siyasetlerle bağımsız sosyalist feminist bireyler harmanlanıyor, ML ilke ve değerler örgütsel planda ezilip geçiliyor ve buradan devrimci bir birlik ve Leninist bir parti çıkması bekleniyor. Bireylerin, oluşacak parti birliğinin disiplinine tabi olup, örgütlü davranacağını söyleyecek tek bir ML çıkabilir mi?

Eğer buradan bir birlik çıkacak olursa -ki mucize bir şey- bu, reformistlerin gündeme getirdiği gibi çok renkli, çok sesli, demokratizm hastalığına tutulmuş bireylerin ve siyasetlerin koalisyonundan ve tartışma kulübünün farklı ton-
daki görünümünden başka bir şey olmayacaktır. Masa başı birliklerinin, ne iddialarla yola çıkılırsa çıkılsın, solu nereden nereye sürüklediğinin en son ve en çarpıcı örneğini, Kuruçeşme birlik süreci oluşturuyor. Ne diyelim, ders alsalar da yeni Kuruçeşmelerde birlikleri kurutmasalar!

Güçlerimizi Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinde Birleştirelim

Bugün devrimcilerin, yurtseverlerin, halkın, savaşa karşı olanların savaşa karşı mücadele etmek, Özal iktidarının ve emperyalizmin karşısına dikilmek için güçlerini birleştirebilecekleri bir örgütlenmeye ihtiyaçları vardır. Savaş her şeyin önüne geçti. Halkın öne çıkan çelişkisi savaş gerginliği ve bunun ekonomik-politik sonuçlarıdır. Peş peşe gelen savaş zamları ve ülkenin 12 Eylül karanlığına sokulmaya çalışılmasıdır. Krizin derinleştiği ve çözümsüzlük içinde kıvrandığı yerde, oligarşi, çıkış umuduyla emperyalist savaşa sarılıyor. Emperyalist savaşa karşı olmadı, solda birliğin, güç ve eylem birliği temelinde, bunun ifadesi olarak hayatın her alanında Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinde zaman kaybetmeden oluşturulmasının önemi burada kendini dayatıyor. Biz, emperyalist savaşı hedefleyen, halkı örgütleyen, ilkeli güç

ve eylem birliğini oluşturmanın zemininin geçmişe göre daha elverişli olduğunu söylüyoruz. Türkiye solunun, gerek sol içi çatışmalarda, gerek boşa çıkan birlik abalalarının sonucunda zedelenen güven sorunu, başlangıçta böylesine bir birliği gerektiriyor.

Solu, bugün emperyalist savaş tehlikesi ve halka açılan savaş karşısında çok daha ısrarlı bir şekilde, halkın en geniş kesimlerinin tepkilerini açığa çıkarmak ve halkın örgütlü gücünü yaratmak için g ve eylem birliğine çağırıyoruz. Önyargılı olmaya, bu çağrının altında başka şeyler aramaya, Devrimci Sol Güçlerin peşinden mi sürükleniyoruz kompleksiyile hareket etmeye gerek yoktur. Hızla emperyalist savaşın içine sürükleniyoruz tahlilini yapanların, bu savaşa karşı çıkmak ve kitleleri bu zeminde yönlendirmek diye bir görevi olduğunu bilenlerin sorumlulukları, savaşa karşı oluşmakta olan g ve eylem birliğinin içinde yer alabilmeyi gerektirmektedir.

G ve eylem birliğinin ifadesi olarak önerdiğimiz Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerine, birliği dilinden düşürmeyen sol, önyargılı bakıyor. Bu komiteleri tartışmak istemiyor, sessizlikle boğmak istiyor. Bu sessizliği bozmak isteyenler ise platformlardan çıkarılıyor. Bazıları da eski alışkanlıklarını sürdürerek, neyi hedeflediğine ve nasıl işleyeceğine bakmadan, bu komiteleri kendi kafasındaki bir yere oturtup kendisine pay çıkarmaya, ne kadar haklı olduğunu göstermeye alışıyor. Ama sonuçta birliğe, mücadeleye yanaşmıyor. Sadece güzel sözler söylemeye ve kendisini övmeye devam ediyor.

Biz ne cephe birliği öneriyoruz, ne de cephenin işlev ve hedeflerini, g ve eylem birliğinin bugünkü süreçteki somutlanışı olan Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerine yüklüyoruz.

Bu komiteler, kurulsun denilerek kurulacak komiteler olmadığı gibi, komitelerin kurulması için devrimci politika ve önderlik gereklidir.

Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri, savaşa karşı aktif tavır almasıyla, duyarlılığıyla kendini göstermiş, kitlelerin üzerinde saygınlığı olan insanlardan seçilecektir. Komitelere seçimlerde, siyasi düşünce farkı ölçü olmamalıdır. Önemli olan, bu komitelere, işlevlerini yerine getirebilecek insanların seçilmesidir.

Bu komiteler, birliği zedelemeyen, eylemliliğin muhtevasına ters düşmeyen propaganda ve ajitasyona dayalı olmak zorundadır. Propaganda ve ajitasyonda serbestlik denildiği noktada birliğin zemini ortadan kalkacaktır. Bu, birlikten çok, eylemliliklerde açık ifadesini bulacağı gibi başıbozukluk ortaya çıkaracak, provokasyonlara zemin yaratacaktır. Komiteler oluşturulurken bu noktaya özel dikkat gösterilmeli, somut çelişkiyi ifade etmeyen, hedefi bulanıklaştıran, kitlelere ters mesaj veren propaganda ve ajitasyondan kaçınılmalıdır. Olaya dar siyasi çıkarlar açısından bakıldığı noktada, birliğin kurulamayacağı açıktır. Oportünizmin bu konuda ısrarlı oluşu, özgücüne güvensizliğinden, bu tür platform ve eylemlilikleri siyasi bir reklam aracı gibi kullanarak var olduğunu gösterme telaşından kaynaklanıyor. Bu konuda, TKP-ML Hareketi'nin, emperyalist savaşa karşı DKÖ'lerin (demokratik kitle örgütleri) yapmak istediği mitingin engellenmesi üzerine gerçekleştirilen Sirkeci'deki kitle gösterisini, propaganda ve ajitasyonda serbestlik adına, eylemde varılan ortak noktaları çiğneyerek provoke ettiğini söylemeliyiz. Sol, bundan gerekli dersleri çıkarmalıdır.

Bu komiteler her alanda çoğaldıkça, kendi aralarında oluşturacakları eşgüdüm içinde, emperyalist savaşa karşı halkın tepkisini açığa çıkarmalı ve eylemliliğe dönüştürmelidir. Bu komitelerin çoğalmasıyla, işlevlerini yerine getirmesiyle ve eşgüdümün güçlendirilmesiyle, emperyalist savaşa ve Özal iktidarının halka açtığı savaşa karşı mücadelenin çapı büyüyecek, ivmesi yükselecektir.

Birlik, devrimci mücadele içinde, halkın sorunlarına çözüm olarak gerçekleştirilir.

Bugün birlik, ülkeyi emperyalist savaşa sürükleyen Özal iktidarının halka açtığı savaşa karşı mücadelede olur.*

Son günlerde kamuoyunda çeşitli tartışmalara neden olan Ali Akgün olayıyla ilgili olarak Devrimci Sol-Çanakkale Cezaevi Komitesi/ Ekim 1990 imzasıyla dergimize gönderilen bildiride...

Komplocu, Hain Ali Akgün'ün 'Avukat ve Tanık'larına Bir Yanıt

**Mücadele
1 Kasım 1990, Sayı: 05**

Hareketimize karşı komplocu faaliyetlerde bulunduğu için tarafımızdan cezalandırılan Ali Akgün hainine birtakım siyasi anlayışların sahip çıkarak eylemimizi bulan-dırmaya çalıştıkları gözleniyor.

Cezalandırma eyleminin hemen ardından bulunduğumuz Çanakkale Cezaevi'ndeki siyasetlerin tamamı alelacele bir araya gelerek, sözlü açıklamamızın dışında ayrıntılı yazımızı dahi beklemeden, bizimle var olan siyasi ilişkilerini kesme, bu hain için saygı duruşu, ailesi-ne baş-sağlığı mesajı, para yardımı, gazetelere ilan verme ve İHD aracılığıyla komplocu olarak gömülmesini engelleme gibi tavırlara girmişlerdir. Nedeni, bu haini cezaevi yaşamından hareketle "devrimci" olarak görmüş olmalarındandır. Bunun maddi temellerini de "tanık" adını verdikleri bazı kişilerin tek yanlı anlatımlarına dayandırmışlardır. Ali Akgün haini, zamanında kendisi hakkında yürütülen gizli soruşturmayı çarpıtarak, yalan söyleyerek an-

lattığı kimselerdir bu tanıklar. Siyasetler, bu tanıkların anlattıklarını bize doğrulatma gereği duymadan, anlatılanları doğru kabul ederek hareket etmişlerdir. Siyasetlerin ortak açıklamaları, ilanları ve karşı devrimciliği tescilli 'Yüz-yıl' dergisine gönderilen üç PKK'lının imzasını taşıyan mektup ta bu mantığın ürünüdür. Bu mektup da dahil bugüne kadar yazılanların ciddiyetten uzak, bir takım zorlamalarla hayali ürünlere dönüşerek hareketimizi karalayan ve eylemlerimizin hedefini bulandırmaya çalışan bir anlayış haline geldiğini görüyoruz.

Bu nedenle üç PKK'lının imzasını taşıyan mektuba kısa bir cevap verme zorunluluğu ortaya çıkmıştır.

Ortak açıklama ve mektuptan açık olarak anlaşılan tek şey, Ali Akgün'ün, hakkında yürütülen gizli soruşturmayı -çarpıtarak ve yalanlar söyleyerek de olsa- birtakım insanlara anlattığıdır. Bunun nedenini daha önce yazdığımız bildiride de açıkladık. Bu alçak, durumunu bildiği için meşrulaşma gereği duyduğundan, işine geldiği gibi, birtakım konuları aktarmış, yalan söylemiştir. Bizim anlamadığımız, bunun söylediği her şeyi doğru kabul etmeniz, bize doğrulatma gereği bile duymamanızdır. Bize bu güvensizlik, komplocu-provokatör olduğunu söylemiş olmamıza rağmen, Ali Akgün'e bu güven nereden kaynaklanıyor? Oysa bizim bildiğimiz, devrimci hareketler bu konularda birbirlerinin yaptığı açıklamalara itibar eder, şaibeli insanların açıklamalarına değil. Bugüne kadar biz hep böyle yaptık. Siz onun yalanlarını peşinen doğru kabul edip, onları alt alta sıralayarak, komik duruma düşüyorsunuz. Umarız bunun farkına varırsınız.

Yani, bundan sonra herhangi bir devrimci örgüt biri hakkında bu tür iddialar öne sürdüğünde, biz şunu mu yapalım; şaibeli unsurun her dediğini doğru kabul edip, devrimci örgüte saldırarak mı davranalım? Bu olur mu arkadaşlar? Ama sizin yaptığınız aynen bu. Şimdi aslında Ali Akgün'ün yalanları olan kimi iddialarınıza kısaca ce-

vap verelim.

Ali Akgün'ün durumu 1985'ten beri değil, 1982'den beri bilinmektedir. Ve Ali Akgün, durumunun araştırılması için hiçbir çabaya girmedigi gibi, her fırsatta hareket içinde kendini meşrulaştırmaya çalışmıştır. Yani, onun 'ısrarla' istediği bir soruşturma isteği yoktur. 1989 yılında, Ali Akgün'ün hiçbir talebi olmadan, durumu hakkında hiçbir şüphenin kalmaması için, hareketimiz tarafından, yeniden çok yönlü bir soruşturma başlatılmıştır.

Bu alçağın durumunu netleştirmek için çeşitli insanlarla yüzleştirdik. Ancak iddia edildiği gibi 'polislik, provokatörlük iddiasını ilk ortaya atan bir bayan' diye biri yok. Dolayısıyla onun "yalan söylediğinin ortaya çıktığı" iddiası da tamamen hayal ürünüdür. Tersine, yüzleştirmelerde kimi insanların Ali Akgün'ün yüzüne tükürüp 'polis işbirlikçisi, hain' diye, yüzüne karşı haykırdıklarını her nedense(?) size anlatma gereği duymamıştır. Anlatması da beklenemezdi, çünkü isine gelmiyordu. Fakat lütfedip bize sorsaydınız, biz, size anlatırdık. Sürekli, şöyle oluyor, böyle oluyor, diye yazmışsınız, kaynağınız ne? Biz söyleyelim, bir komplocu, alçak, yani Ali Akgün hainidir. Buradaki 'Dev- Sol temsilcisinin' kendisi hakkında "Kişisel kanım, Ali hakkında ortaya atılan iddiaların asılsız olduğu yönündedir." dediği şeklindeki iddianızın kaynağı da yine Ali Akgün'dür. Kendisine bu anlama gelebilecek hiçbir şey söylenmediği gibi, söz konusu arkadaşımızın düşüncesi de tam tersi yöndedir. Siz, yine, bu alçağın söylediklerine itibar ederek, komik duruma düştünüz. Oysa siyasi temsilci arkadaşımızı her zaman görebiliyordunuz. Eğer bu alçağın sizle bu konuları paylaşmasını doğru görüyorsanız, niye arkadaşımıza bu konu hakkında hiçbir şey sormadınız? Böylelikle bu alçağın gerçek durumunu da öğrenirdiniz ve maskesi de düşmüş olurdu. Ancak, siz de, onun size birtakım şeyleri anlatmasının doğru olmadığının farkında olduğunuz için, onun size anlattıklarını, ta ki cezalandırma sonrasına kadar sakladınız. Bu gelişmeleri, bu denli ayrıntılı bi-

liyor idiyse ve sizi bu kadar ilgilendiriyorduyse neden bugüne kadar saklayıp durdunuz? Cezalandırma eyleminden sonra ‘kamuoyuna’ sunma gereğini duymanız bir sorumluluk mu?

Gelelim Ali Akgün’ün ‘ideolojik ve politik çizgi’ konusundaki Devrimci Sol ile olan ayrılığına. 1989’da, hareket bu alçak hakkında yeniden soruşturma başlatınca, kendini meşrulaştırmak ve hakkında verilecek bir karara karşı güvence sağlamak amacıyla, ulusal sorun ve benzeri konularda ayrılığı olduğu yalanını yaymaya başladı. Oysa onun aradığı Devrimci Sol’un yaptığı soruşturma sonuçlarına karşı bir güvenceydi. Soruşturma ilerledikçe, durumu daha da netleşti, Ali Akgün’deki panik ve korku arttı. Ve yalanını daha ısrarlı bir şekilde yayıp meşrulaşma çabasına ağırlık verdi. Ulusal sorun konusunu hep maske olarak kullandı. PKK’lı arkadaşları yanıltan ve bu alçağa fazlasıyla sahip çıkmalarına neden olan şeylerden birinin de bu olduğunu sanıyoruz.

Biz bu hesapların farkında olmakla birlikte, doğrusu PKK’lı arkadaşları bu kadar etkileyebileceğini düşünemedik.

1989’da hareketimiz Ali Akgün hakkında yeniden soruşturma başlatınca ve ilerleyen soruşturmayla birlikte suçları netleşmeye doğru gittikçe, birkaç defa koğuştan ayrılmaya teşebbüs etti. Ancak, kendisine bunun suçlarını kabul etmek anlamına geleceğini söyleyerek komünde kalması sağlandı. Yani sizin belirttiğiniz gibi Ali Akgün 1989’dan sonra kendi istediği için değil, bizim zorlamamızla koğuşta ve komünde kalmaya devam etti. Aksini anlatmışsa yalan söylüyor, siz de ona alet oluyorsunuz.

Gerek daha önceki ortak açıklamanızda, gerekse de mektupta yazdığınız iddialarınızın büyük bir bölümünün kaynağı olan KUK’lu arkadaşla gelince: Bu insan da Ali Akgün tarafından kullanılmıştır. Şöyle ki, ileride aleyhine bir sonuç çıkacağını bildiği için, ‘İleride sosyalist ka-

muoyunda durumum tartışıldığı zaman tanığım olursun.’ diyerek kendisine tanık tutmuş ve soruşturmayı çarpıtarak, yalanlar ekleyerek işine geldiği gibi aktarmıştır. Bu nedenle bu insanın tanıklığı da geçersizdir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, Ali Akgün’ün durumunun ‘ileride sosyalist kamuoyunda tartışılabileceği” düşüncesidir. Bu düşünce, soruşturmanın lehine sonuçlar doğurduğu iddiasıyla çelişir. Tam tersine Ali Akgün, durumunun ve işlediği suçların farkında olduğu için ve soruşturma ile bunlar netleşmeye başladığından, böyle bir kendisinin yalanla yönlendirdiği ve tanığın da safça buna alet olduğu - tanığa ihtiyaç duymuştur. Yoksa her şey lehine giderken neden böyle bir ihtiyaç duysun? Ki, KUK’lu tanık bu tarihi bilgileri’ bize de doğrulatabilirdi. Öyle ya, günün yirmi dört saati birlikte kalıyorduk. Mektubunuzun ve ortak açıklamanızın tamamı ile bu durum arasındaki çelişki çok açıktır.

“Dev-Sol’un komploculuk-provokatörlük iddiası temelsizdir, birlikte yaşadığımız süreçte bu iddiaları doğrulayan hiçbir olay yoktur.” (abç) şeklindeki iddianıza gelince, bu da bu alçağın size anlattıklarına dayanıyor. Hareketimizin cezalandırma ile ilgili bildirisinde bu hainin durumu açıkça anlatılıyor. Bu alçak 1982-1985 yılları arasında sözü edilen suçları işlemiştir. Siz ise bozulmuş plak gibi, dönüp dolaşıp cezaevine geliyorsunuz. “Birlikte yaşadığımız süreçte” bu iddiaları doğrulayan bir şey olmadığını anlatıyorsunuz. Bir komplocu veya provokatörün boynuna, durumunu belirtir bir yafta asarak dolaşmaya çağısı açıktır. Eğer böylesi bir yafta olsaydı, Bolşevik Merkez Komitesi’nden bile polis çıkması mümkün olmazdı. Elbette bu tür insanlar kendilerini devrimci olarak tanıtıp öyle meşrulaştırmaya çalışacaklardır.

Ali Akgün’ün cezaevinde Dev-Sol’a katkıda(!) bulunduğu iddianız ise bir başka garip. Onun katkısı(!) olup olmadığını biz biliriz, siz değil. Nasıl ki sizin içinizdeki birinin, günah ve sevaplarını sizden daha iyi bilemeyeceği-

miz gibi. Bu alçağın ne kadar katkıda bulunduğu; kendisi hakkında hareketin yürüttüğü gizli soruşturmayı dahi -çarpıtarak- sizlere aktarmasından belli oluyor. Anlattığı her şey onun üçkağıtçılığını sergilemekten başka bir işe yaramıyor. Yaptığının ne olduğunu siz de bildiğinizden, hemen ardından 'ilişkinin örgütsel-teknik boyutlarını ise' aktarmadığını eklemeyi de ihmal etmemişsiniz. Eh, belli de oluyor. O hainin kendisi ile yüzleşmeye gelen insanları cinsiyetlerine kadar -olayı çarpıtarak da olsa- size anlatması, doğrusu ne kadar sorumlu(!) davrandığını gösteriyor. Ayrıca, eminiz ortalık biraz durulunca, bu alçağın anlattığı daha neler neler çıkacak, hep beraber göreceğiz.

Size öyle şeyler anlatmış ki, onun 'Dev-Sol içinde ve belli alanlarda çevresi olduğu' sonucuna bile varmışsınız. Biz böyle bir çevre bilmiyoruz, olamaz da. Ali Akgün'ün, yıllardan beri Devrimci Sol içinde nefretle anılan bir alçak olduğu ise herkes tarafından bilinen bir gerçek. Siz bile "1985 yılından beri hakkında komplocu ve hain gibi iddialar vardı." diyorsunuz. Eksik de olsa bir şeyler bildiğiniz açık. O zaman bu alçağın çevresi de ne oluyor, doğrusu anlayamadık Ayrıca bu 'çevrenin'(!) varlığını siz nereden biliyorsunuz? Eğer öyle bir şey anlattıysa sizi bir defa daha kandırmış. Şimdi bu alçak cezalandırıldı, eğer bir çevresi olsaydı ona çoktan sahip çıkması gerekmez miydi? Ancak, bu alçağa sahip çıkan sizden başka kimse de yok. Evet, ne yazık ki gerçek bu!

Ali Akgün, Devrimci Sol açısından yıllar önce bitmiştir. İdeolojik ayrılığın tehlike oluşturacağını da nereden çıkarttınız? Bu sübjektivizminizin kaynağı ne? Oysaki Ali Akgün alçağının boyu da çapı da bellidir.

Bu alçağın anlattığına bakarak, bizim ideolojik ayrılıktan dolayı onu cezalandırdığımızı iddia etmenize ise doğrusu üzüldük. Biz bir cezalandırma olduğu zaman, ilk önce cezalandırmayı yapan devrimci örgütlerin söylediklerine

itibar ettik. Ayrıca bizim bu konudaki tavrımız ve geleneklerimiz de çok açıktır, ideolojik ayrılık getirdi diye, şimdiye dek hiç kimseyi vurmamak. Eğer bu alçağın ideolojik bir ayrılığı olsaydı, çeker giderdi. Ve kimse de engel olmazdı. Bugüne kadar da bizim içimizde hep böyle olmuştur. Bizim bu konudaki tavrımız çok nettir. Ülkemizde bu cezalandırmaya benzer pek çok cezalandırma, diğer yapılarca da gündeme getirilmiştir. Biz hiçbir zaman bunları burjuvazinin gözü önünde bu şekilde tartışmadık, tartışmayız da. Eğer, gerekirse tartışma platformumuzun ne olduğunu çok iyi biliyoruz, bunu herkes de çok iyi bilmelidir.

Sonuç olarak:

Bu yaptıklarınız, hareketimiz tarafından yapılan bir cezalandırma eyleminin hedeflerini bulandırdığı gibi, “davadan döneni vurdular” demagojisine de malzeme sunmaktadır. Bu tavırlar devrime değil, objektif olarak karşı-devrime hizmet ediyor. Bir suçluyu aklamaya çalışmak size de bir fayda sağlamaz. Herkesi devrimci sorumluluğa davet ediyoruz.” deniyordu.

Berxwedan Ayıbını Düzeltemelidir

Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler

31 Mart 1991 tarihli Berxwedan dergisinin 122. sayısında “ARGK’nın eylemleri ve Dev-Sol’un ayıbı” başlıklı bir haber-yazı yer aldı. Bu yazıda, siyasi tarihimizde, bir kez olsun başka bir örgütün eylemini üstlenmek gibi bir “ayıbı”ımız olmadığı ve bunun hemen tüm devrimci, yurtsever, demokrat kamuoyunca bilindiği halde; hiç de hak etmediğimiz ve yapan için “ahlaksızlık” olarak nitelenebilecek bir iddiayla, ARGK’nın eylemlerini üstlendiğimiz Newroz’la ilgili olarak İzmir’de gerçekleştirilen eylemler anlatılırken şunlar söyleniyor:

“Söz konusu saldırılardan ilki 16 Mart günü Kadifekale yakınlarındaki bir kahvehaneye düzenlenen baskındı. İşkenceciliğiyle ünlü bazı polisler bir süreden beri izlenmekteydi. Bunlardan bir grubun olay günü adı geçen kahveye geldiğini tesbit eden ARGK timi, işkencecileri burada kısıtırarak ikisini ölümle cezalandırdı. Polislerin karşı ateşiyle olay yerinde bulunan bir sivil de yaşamını yitirdi.”

“İkinci saldırı tam 21 Mart Newroz günü gerçekleştirildi. İzmir Çay Mahallesi’nde bulunan karakola yapılan bombalı saldırıda, ilk belirlemelere göre 1 polis öldü, 1 komiser ve 1 komiser yardımcısı ve en az iki polis de yaralandı.”

Bu satırların akabinde, ARGK'nın gerçekleştirdiği bu iki eylemin Dev-Sol tarafından üstlenildiği, “bunun devrimci ahlaka bağdaşmadığı” belirtilmekte ve başkalarının yaptığı eylemlerin bile bile üstlenilmesinin ancak “bir sefalet göstergesi” olabileceği söylenmektedir. Ve ardından “yapılan bir yanlışlık ise, bunu düzeltme de yine yanlışlığı yapanlara düşmektedir. Devrimci sorumluluk bunu gerektiriyor” denmektedir.

Öncelikle belirtelim ki, gerçek Berxwedan'ın iddia ettiği gibi değildir.

Birinci olarak; 16 Mart günü gerçekleştirilen ve bizim tarafımızdan üstlenildiği iddia edilen Kadifekale yakınındaki kahvehane baskınıyla örgütümüzün uzak yakın hiçbir ilgisi yoktur. Bu eylemi üstlendiğimiz iddiası doğru değildir. Bu eylemle ilgili ne sözlü ne yazılı bir üstlenme tavrımız olmadığı gibi, bunu çağırıştırabilecek herhangi bir açıklama ve belge de gösterilemez.

İkinci olarak; 21 Mart günü gerçekleştirilen İzmir Çay Mahallesi Karakolu'nun bombalanması eylemi, örgütümüzün gerçekleştirdiği bir eylem olmasına rağmen, Berxwedan bunu ARGK'ya mal etmekte, tam da eleştirdiği konuma bizzat kendisi düşmektedir. Biz bu eylemi kısa bir süre önce İzmir'de başka bir bombalama eyleminde şehit düşen yoldaşımız Kahraman ALTUN'un anısına düzenledik ve eylemi, hem sözlü hem de Devrimci Sol'un 8. sayılı Haber Bülteni'nde resmi olarak üstlendik.

Kaldık ki, her iki eylemin kimlere ait olduğu, burjuva basınına bile şüphe getirmez biçimde yansımıştır.

Bu noktada yanlışlığı yapan Berxwedan'dır ve yaptığı yanlışlığı düzeltme görevi de ona düşüyor. Eğer ortada bir “ayıp” varsa bunu biz değil Berxwedan yapıyor.

Kuşkusuz ki, konunun böyle bir açıklamaya gerek kalmayan, gizli ve sorumlu bir yaklaşımla araştırılmasını ve gerçeklerin iddia sahipleri tarafından ortaya çıkarılmasını arzulardık. Ama bu gerçekleşmedi. Arkadaşların sık-

ça belirttiği gibi, dostluklar her zaman önemlidir, dostluklara değer vermek gerekiyor. Biz arkadaşları dost gördüğümüz için, Berxwedan'da ileri sürülen ve gerçeği yansıtmayan iddialara doğrudan cevap vermek ve konuya ilişkin bir açıklama yapmak yerine, öncelikle doğru olanın ne olduğunu aktarmayı ve yanlışlığın bizzat onu yapanlar tarafından düzeltilmesini istedik. Bu anlayışımızdan hareketle, arkadaşlara, muhtemelen yanlış bilgilenmeden kaynaklanan bir hata yaptıklarını, Devrimci Sol'un ARGK'nın eylemlerini üstlenmek gibi bir tavrının olmayacağını, siyasi mücadele tarihimizde böyle tek bir örneğin dahi bulunmadığını, Kadifekale yakınlarındaki kahvehane baskınıyla ilgili bir üstlenme tavrımızın olmadığını, aksi yönde bir kanıt gösterilmeyeceğini, Çay Mahallesi Karakolu'nun ise örgütümüz tarafından bombalandığını ve eylemin gerçekleştirilme amacını anlatarak, kendilerinden, konuyu yeniden araştırmalarını ve yanlış düzeltmelerini istedik. Eğer öne sürdükleri iddialarda hala ısrarlı iseler, o zaman bizim ARGK'nın eylemlerini üstlendiğimize dair bir belge göstermeleri gerektiğini söyledik.

Ancak bir cevap almak mümkün olmadığı gibi, geçen süre içerisinde bize karşı yapılan bu ayıbın düzeltilmesine yönelik bir girişimde de bulunulmadı. Bu açıklama bu yüzden zorunlu hale geldi.

Aynı zamanda, öne sürülen iddialardan yola çıkılarak, Newroz, Kürdistan halkı ve Kürdistan mücadelesi konusunda, hakkımızda, devrimci sorumluluktan uzak ve dostluk ilişkisiyle bağdaşmayan bir üslupla, eleştiri adına dostluk duygularını yaralayan sözler de söyleniyor. Doğrusu yadırgamamak elde değil. Berxwedan'dan aktaralım:

“Özellikle 21 Mart Newroz günü yapılan eylem Dev-Sol'un sahip çıkması oldukça ilginçtir. Dev-Sol'un Newroz üzerine, Newroz'un Kürdistan halkı ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi nezdindeki yeri ve önemi üzeri-

ne herhangi bir olumlu yaklaşımına bugüne kadar tanık olunmamışken, bu gün kalkıp Newroz günü yapılan ARGK eylemini üstlenmesi gerçekten ilginçtir. Özal bile bugün en sahtekar biçimlerde Newroz’a sahip çıkma gereği du-yarken, devrimcilik adına Kürdistan Halkının bu direniş ve isyan geleneğine bu denli yabancı kalacaksın, ardından da Newroz günü eylem yaptığını iddia edeceksin.”

Bizleri Özal’la kıyaslama noktasına varan bir anlayışın sergileniyor oluşu gerçekten üzücüdür ve buna neden gerek duyulduğu da merak konusudur. Aslında bir süreden beri yer yer, dostlar arasında olmaması gereken, bir “birikim” yaratmaktan öteye geçmeyecek tavırların sergilendiğine tanık oluyoruz. Ve samimi olarak ifade edelim ki, bu tür tutumların nedenini anlamakta hayli güçlük çekiyoruz.

Öncelikle şunun bilinmesini istiyoruz: Biz, çokları gibi, Kürt halkı’nın mücadelesi ve Kürdistan gerçeğiyle ilgili bolca keskin laf edip pratikte devrimci görevlerini unutanlardan, Türkiye halkları için tek bir eylem dahi gerçekleştirmeyenlerden değiliz. Ve yine onlar gibi Kürt yurt-severlerin mücadelesine destek vermeyi sadece ve sadece başkalarını şakşakcılığını yapmak olarak anlayanlardan da değiliz. Eğer arkadaşlar, Newroz’a, onun Kürt halkı ve mücadelesindeki yeri ve önemi üzerine “olumlu yaklaşıma “ sahip olmaktan, sözde keskinlik yapanların tavrını anlıyorsa, açıkça ifade edelim ki, biz onlara ben-zemeyeceğiz. Devrimci görevlerimizden bunu anlamıyoruz.

Devrimci görev, Türkiye halklarının mücadelesini devrimci bir iktidar perpektifi etrafında birleştirmek, silahlı mücadeleyi geliştirmek ve yaymak, Kürt halkı ve Kürdistan gerçeğine yaklaşırken bu perspektifle hareket ediyoruz.

Devrimci enternasyonalizmin anlamı tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Gine Devriminin önderi Amiral CAB-RAL’ın sözleriyle “Dayanışmanın temeli son derece basittir: Savaşmak!” Evet, belki biz çok keskin laf etmiyoruz,

ama savaşıyoruz, savaşı yaymaya çalışıyoruz.

Kürt halkının mücadelesiyle dayanışma, mücadele gelenekleriyle birleşme gerçek anlamda buradan geçiyor.

DEVİRİMCİ SOL

Silahlı Devrimci Birlikler

Menzir'in Umudu: Devrimciler Arası Çatışma

Mücadele

1 Haziran 1992, Sayı: 05

Demirel-İnönü hükümetinin devrimci-yurtsever halk güçlerine karşı tüm güçleriyle sürdürdüğü saldırı bir türlü istenen sonucu vermiyor. Devrimci güçleri yenemiyorlar, yok edemiyorlar. Bu durum, psikolojik savaş adına yürüttükleri yalan, demagoji ve provokatif çabalarla birleştğinde oldukça trajikomik durumlara düşüyorlar.

Başbakan'ın İstanbul Emniyet Müdürü Menzir'e kadar hemen tüm yetkililerin ve sözcülerin bir ayı aşkın süredir yürüttükleri "Devrimci Sol'u ezdik, bitirdik, yok ettik, her şeyleri elimizde." demagojilerine dayanan kampanyaları, Menzir'in son açıklamalarıyla yeni bir aşamaya ulaştı, içinde yaşadığımız günler, yalan ve demagojiden başka bir silahları olmayanların çaresizliğine tanık oluyor. Aslında birçoğu uydurma, bir kısmı çok eskiden kalan ve şu anda bir işlevi olmayan isimleri açıklayıp, halka muhbirlik çağrılarında bulunmanın sonuç getirmeyeceğini kendileri de çok iyi biliyorlar. İlk anda isimler açıklayıp, "İsimleri biliyoruz ama yakalamıyoruz." biçiminde bir acizliği yansıtan bu açıklamanın asıl amacı, Devrimci Sol ile PKK arasında sürtüşme-çatışma çıkarmaktır. "Filan, falan hakkında şöyle dedi." biçiminde mahalle dedikoducularını andıran bir üslupla açıklamaya sıkıştırılan cümle, Menzir'in son basın toplantısındaki asıl amacı göstermektedir. Aylardır

tüm propaganda mekanizmalarıyla PKK ile Devrimci Sol'u birbirine düşürmek için uğraşıyorlar. Demeçlerle, açıklamalarla, yorumlarla, kiralık kalemlerin manşetleri ve köşe yazılarıyla hep bu konu üzerinde çalıştılar. Klasik taktik yine gündemdedir. Böl, parçala, birbirine kırdır ve yönet. Onlara göre bugün halkların giderek yükselen devrimci mücadelesini geriletmenin, zayıf düşürmenin temel yöntemlerinden biri de bu iki örgütü birbirine düşürmektir. Menzîr'in son açıklaması bu çabaların devamıdır, hatta biraz daha resmileştirilmişidir. Devletin çapı budur işte. Türkiye'nin neredeyse yarısı sayılan İstanbul'un başına koydukları Menzîr ve Kozakçıoğlu gibileri akla gelmeyecek komikliklere el avuç açacak duruma düşüyorlar. Gerçekten komik. İstanbul Emniyet Müdürü kalkmış, devrimci önderler arasında nifak yaratmaya çalışıyor, "Senin için şöyle şöyle dedi." demek için TV'lere çıkıyor. Bu da tutmayınca, bir ay sonra yeniden çıkıp bu kez de "Biliyor musun, o da senin için böyle böyle dedi." derse hiç şaşırmamak gerekiyor.

Oligarşi öylesine çaresiz, öylesine zavallıdır ki, artık yalan, demagoji ve provokasyonlarını bile eline yüzüne bulaştırıp, kara mizah örnekleri vermektedir. Evet, devrimciler birbirlerini eleştirirler, ama faşizme karşı birlikte savaşırlar da. Bu durumu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyen egemen güçler hep yanılmışlardır. Oligarşinin ölüm mangaları şeflerinin zeka seviyeleri bu kadardır. Psikolojik savaş adına, artık küçük bir "acaba" sorusunu yaratabilmek için yalanlar peşinde koşmakta, umutlar buna bağlanmaktadır. Menzîr'i anlıyoruz. O da sonunda H. Ardalı ve M. Ağar gibi olacağını çok iyi biliyor. Bugün yeteneği değil, şimdilik gördüğü yüksek himaye onu yüksek perdeden konuşturuyor. Ama devrimci eylemlilik kısa sürede oyunlarını bozduğundan, umduklarını bulamadıklarından hırçınlaşmakta ve acizliğe düşmektedirler. Menzîr de hükümeti ile bu noktadadır. Tüm vahşete ve katliamlara rağmen bir şey yapamamanın ça-

resizliği Menzir'i çılgına çevirmiştir. Öyle ki korkusundan uyuyamamakta, bir yerde yatama-makta ve büyük bir başkomutan tavrı ile her gün, her saat polislerine "Yakalayın, asın-kesin" emirleri vermektedir. Ama yine de sonuç alamıyor ve başarısızlık onu biraz daha hırınlaştırıyor. Dahası polislerini dahi koruyamamaktadır. Katliam yapıyor, yaptırıyor, işkence yapıyor, yaptırıyor ama cevabını da alıyor. Kuşkusuz tüm bunların sorumlusu hükümet ve Menzir gibileridir. Oligarşinin hükümetleri için Menzir gibileri düzenin, iktidarın çıkarlarına hizmet ettiği sürece bir değer taşırlar. Koltuklarını ancak bu misyonu layıkıyla yerine getirdikleri sürece koruyabilirler. Ancak yarın bir şeyin değişmediği, devrimci mücadelenin hızla yükseldiği yeniden kanıtlanınca, oligarşi, Menzir gibilerini H. Ardalı, M. Ağar, H. Kozakçıoğlu gibi kaldırıp bir yana atıverir. Hatta Ardalı'ya yaptığı gibi onlara bir korumayı bile çok görür.

Menzir kendisini psikolojik savaşın havasına öylesine kaptırmış ki, yatıp kalkıp devrimcilere çamur atıp, küfre diyor. Ama eline fırsat geçince de hemen çıkar çatışmalarında üste çıkmayı da ihmal etmiyor. 27 Mayıs 1991 tarihli Hürriyet gazetesinde "Menzir'den bürokrat açıklaması" başlıklı haber bunun bir rneği. Menzir "Bu brokratla görüştük. Söz konusu kişiye hatırlamadı bile. Kendisi sağlam bir kişi. nemli biri değil." derken, "Zamanında devlete hizmet etmiş bürokrat"ı da üstü kapalı tehdit ediyor.

Menzir gibileri ve hükümet öylesine çaresiz ki, aylardır devrimcilere ve yurtseverlere karşı yürüttükleri azgın saldırıya, her gün tekrarladıkları "Teslim olun, silahları bırakın." ağrılarına rağmen hiçbir sonuca ulaşamamanın hırınlığını yeni yalanlarla kapatmaya çalışıyorlar. Tüm yıldırma, sindirme çabalarına rağmen, çağrılarına rağmen tek bir devrimci silahını bırakıp teslim olmamıştır. Tam tersine direnişleriyle destanlar yaratarak, faşizmin vahşetini, irkefliğini, korkaklığını sergilemişlerdir. İşte lm man-

gaları şeflerinin korkuları bunlardır. Yaptıklarından korkuyorlar. Devrimcileri, devrimci ve yurtsever örgütleri yok edemezlerse, sonlarının kaçınılmaz olduğunu biliyorlar.

Ölüm mangaları şeflerinden zeka parıltısı beklemiyoruz ama düşmanımız da olsalar, daha ciddi olmalarını öneririz. Hem Menzir yeni bir görev mi üstlenmiştir? Artık sol içi ideolojik mücadeleyi Menzir mi sürdürecektir yoksa? Belki de bu işte bir yanlışlık vardır. Menzir'in dili sürçmüştür. Öyle ya bugüne kadar Devrimci Sol PKK'nın taşeronu demiyor muydunuz? Bir yanlışlık olmalı. Ve yanlışlık sizde. Menzir ve benzerlerinden daha çaplı psikolojik savaş taktikleri bekliyoruz. Her yalan ve demagojinizle biraz daha batıyor, biraz daha inandırıcılığınızı yitiriyorsunuz. Konuşmaya devam edin beyler. Ne devrim yürüyüşümüzü durdurabileceksiniz, ne de devrimciler arası ilişkileri bozabileceksiniz. Hiçbir provokasyonunuzla bunu başaramayacaksınız da.

Biz yürüyeceğiz ama siz yarı yolda kalacak ve şimdiden bazılarınızın yaptığı gibi, halka ve devrimcilere sizleri affetmeleri için yalvaracaksınız.

BORAN, HAZİRAN, ANADOLU VE TAVİR YAYINLARINDAN ÇIKAN KİTAPLAR!

BORAN YAYINCILIK

1. ZAFER YOLUNDA 1-2
2. BÜTÜN YAZILAR - Mahir Çayan
3. SEÇME YAZILAR - Dursun Karataş
4. BİR DİRENİŞ ODAĞI METRİS - Sinan Kukul
5. HAYATIN İÇİNDEKİ TEORİ
6. FERHAT İLE VOLTA - Ümit İlter
7. KAVGAMIN ÇIRAGI OLMAK İSTERİM
8. Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm
Mücadelesinde GENÇLİK 1-2
9. LİSELİ DEVRİMCİ GENÇLİK
10. TUTSAK DERGİLER
11. MİLLİYETÇİLİK ÇIKMAZI
12. FEDA DESTANI F.Tokay Köse - G. Yılmaz

13. Gülüşün Hücrelerde Takılı Kaldı
Muharrem Çetinkaya
14. DİRENİŞ ÖLÜM YAŞAM 1-2
15. YAŞATMAK İÇİN ÖLDÜLER
16. ELİN ALTI - ABDİ İPEKÇİ PARKI DİRENİŞİ
17. BİRLEŞELİM SAVAŞALIM KAZANALIM 1-2-3
18. SOL İÇİ ŞİDDET 1-2-3-4
19. Halkların Bütün Acılarının Hesabını
Sormak İçin - SINIF KİİNİ
21. ÇİZGİLERLE BİZİM DAYIMIZ
22. BAŞEĞMEYEN KADINLAR
23. CANIM FEDA - Ahmet İbili
24. IŞIĞI GÖRMEK - Hasan Biber
25. NEYDİK NE OLDUK
26. Tecriti Yaşayanlar Anlatıyor - Selami Kurnaz
- Büyük Direniş Kitap Dizisi:**
27. 122 ŞEHİT 1-2
28. AYDINLARLA TARTIŞMALAR 1-2
29. BÜYÜK DİRENİŞ ve SOL
30. BÜYÜK DİRENİŞ ve MEDYA
31. TECRİTİ YENENLER ANLATIYOR 1-2-3
32. MERHABA YOLDAŞ - Hasan Biber
33. EFSANELERDEN DESTANLARA
Bekir Baturu - Hüseyin Çukurluöz
34. KIZILDERE DESTANI - Ümit İlter

HAZİRAN YAYINCILIK

1. HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ
2. BİR SAVAŞ BİR DAVA VE ZAFER
Devrimci Sol Toplu Davası

3. Devrimci Sol DAVA DOSYASI 1-2
4. MÜCADELE SEÇME YAZILAR
5. ÇÖZÜM SEÇME YAZILARI
6. EL SALVADOR BİRLEŞİK DEVRİMCİ SAVAŞ
7. TAŞ DEĞİL YÜREKTİ ELLERİMİZDEKİ
8. BİZE ÖLÜM YOK
9. KONGRE BELGELERİ 1-2
10. Cezaevi Direnişleri 1: BUCA
11. Cezaevi Direnişleri 2: ÜMRANİYE
12. Bize Ölüm Yok
13. Amerikan İmparatorluğu
Milliyetçilik ve Demokrasi
14. KÜRT SORUNU NASIL ÇÖZÜLÜR
15. HALK SINIFI 1-2
16. KONTRGERİLLA OPERASYONLARI
17. 50 Soruda Din
18. 50 soruda HALK MECLİSLERİ
19. 50 Soruda ÖĞRENCİ MECLİSLERİ
20. Darağacında Yapılan Siyaset İDAM
21. 12 Eylül Mahkemeleri Dosyası 1-2
22. 12 İnsan Ne İstiyor

ANADOLU YININCILIK

1. Tarihçesi ve Yaşayanların Anlatımlarıyla
İşkence-1
2. Hapishanelerde Katiam
3. 100 Sayıda Vatan 1-2

TAVIR YAYINLARI

1. İdil
2. Karanfil Halayı - Ümit İlter
3. Anka Destanı - Ümit İlter
4. Sana Geldik Ali - Hüsnü Yıldız
7. Bir Kar Makinası 1-2 - Grup Yorum
8. Mitralyöz
9. Yaban Oğlak
10. Bağdat'ta 68 Gün
11. Canan ve Zehra - Ahmet Kulaksız
12. Her Şeyin Başladığı Yerden - Ahmet Kulaksız
13. Çizgilerle Anadolu Tarihi
14. Devrimci Sanat 1
15. Onurlu Aydın Biyografileri
16. Ulucanlar
17. Denemeler 1
18. Gün Karanfil Kokuyor
19. Umut Kavgada Büyür